

Phiếu Cờ

Contents

Phiếu Cờ	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	46
13. Chương 13	49
14. Chương 14	53
15. Chương 15	55
16. Chương 16	60
17. Chương 17	64
18. Chương 18	67
19. Chương 19	70
20. Chương 20	74
21. Chương 21	77
22. Chương 22	80
23. Chương 23	83
24. Chương 24	86
25. Chương 25	89
26. Chương 26	93
27. Chương 27	96
28. Chương 28	100
29. Chương 29	103
30. Chương 30	105
31. Chương 31	109
32. Chương 32	113
33. Chương 33	116
34. Chương 34	119
35. Chương 35	123
36. Chương 36	127
37. Chương 37	131
38. Chương 38	134
39. Chương 39	137
40. Chương 40	140
41. Chương 41	144

42. Chương 42	148
43. Chương 43	152
44. Chương 44	156
45. Chương 45	160
46. Chương 46	164
47. Chương 47	168
48. Chương 48	171
49. Chương 49	174
50. Chương 50	179
51. Chương 51	183
52. Chương 52	186
53. Chương 53	190
54. Chương 54	195
55. Chương 55	198
56. Chương 56	201
57. Chương 57	205
58. Chương 58	209
59. Chương 59	213
60. Chương 60	217
61. Chương 61	221
62. Chương 62	224
63. Chương 63	229
64. Chương 64	232
65. Chương 65	235
66. Chương 66	238
67. Chương 67	241
68. Chương 68	245
69. Chương 69	249
70. Chương 70	252
71. Chương 71	257
72. Chương 72	260
73. Chương 73	264
74. Chương 74	267
75. Chương 75	269
76. Chương 76	272
77. Chương 77	276
78. Chương 78	280
79. Chương 79	283
80. Chương 80	287
81. Chương 81	291
82. Chương 82	296
83. Chương 83	300
84. Chương 84	303
85. Chương 85	307
86. Chương 86	310
87. Chương 87	313
88. Chương 88	317
89. Chương 89	320
90. Chương 90	323
91. Chương 91	326
92. Chương 92	330
93. Chương 93	333
94. Chương 94	336
95. Chương 95	339

96. Chương 96	343
97. Chương 97	345
98. Chương 98: Ngoại Truyện	349

Phiếu Cơm

Giới thiệu

Tận thế, kẻ làm mưa làm gió khắp thành phố E – Đường tam công tử tổng giám đốc ASA bị cấp dưới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phiieu-com>

1. Chương 1

Chương 1: Tổng giám đốc nghèo túng “Chu Tân Quốc, cậu làm gì vậy? Mau mở cửa ra!” Bên ngoài cửa sắt lạnh như băng của tập đoàn ASA, Đường Ngạo trong tay chỉ có một cây súng máy thông dụng, mà phía sau anh có khoảng hơn bốn mươi “Người” đang chậm chạp, cứng ngắc đi tới.

Anh trầm mặt, tuy vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng dần dần chìm xuống. Sau cửa sắt chạm rỗng, phó tổng tập đoàn ASA Chu Tân Quốc vẫn mỉm cười, bộ dáng hòa ái dễ gần lại bình dị gần gũi: “A, mọi người có nghe thấy không, Đường tổng đang ra lệnh cho chúng ta mở cửa đó. Sao còn không mau ra mở cửa? Cẩn thận Đường tổng của chúng ta nổi giận là không hay đâu.”

Chung quanh truyền đến tiếng cười vang, những kẻ nhiễm virus ở phía sau càng ngày càng gần. Màu da bọn họ xám như tro, mắt lờ lờ, trên người mang theo rất nhiều vết thương kinh khủng, giống hệt zombie trong phim. Đường Ngạo quay đầu, súng máy liên thanh vang lên, đám zombie đi đầu toàn bộ ngã gục, từ trên đầu chảy ra chất màu xanh vàng. Đường Ngạo không bắn trượt một phát nào.

Nhưng tiếng súng chỉ có thể hấp dẫn càng nhiều zombie, tiếng bước chân từ bốn phương tám hướng truyền tới. Dù thái sơn có sụp trước mặt cũng không biến sắc như Đường tổng, trên trán cũng đã rịn ra một tầng mồ hôi lạnh. Thành phố E có khoảng hơn sáu trăm vạn người, ai biết bây giờ có bao nhiêu người sống sót? Nếu tất cả những người đã chết đều biến thành zombie, một khẩu súng của anh có thể bắn chết bao nhiêu?

Anh xoay người, lại bắt đầu đập cửa, cửa sắt nặng nề làm từ những thanh sắt to như cánh tay, rất chắc chắn. Bởi vì quá nặng nên cũng không thể leo lên.

“Chu Tân Quốc! Năm đó ba mày bị ung thư máu, mày không một xu dính túi, là tao bỏ tiền chữa bệnh cho ba mày, ày đi học! Sau khi mày tốt nghiệp cũng là tao giữ mày ở ASA tiếp tục làm việc, còn ày làm phó tổng! Vì sao mày lại phản bội tao?” Đường Ngạo giận dữ, Đường tam công tử thành phố E, cha là Quân trưởng tập đoàn quân [1], quân hàm thiếu tướng, tuy rằng quan hệ giữa anh và cha không tốt, nhưng toàn bộ thành phố E ai dám không nể mặt anh?

[1] Tập đoàn quân: Gồm nhiều quân đoàn hoặc sư đoàn.

“Phản bội?” Rút cuộc Chu Tân Quốc cũng thu hồi mặt nạ của hắn, liên tục cười lạnh, “Đường Ngạo, tao là người, không phải con chó của mày! Từ ngày mày giúp đỡ cha tao, tao cũng chỉ có thể đi theo sau đuôi mày, mày bảo tao nâng chân tao nhất định phải nâng chân, mày bảo tao vẩy đuôi tao cũng chỉ có thể vẩy đuôi! Tao vẫn cười, cả ngày đều cười, bởi vì mày không lúc nào là không nhắc nhở tao, nhà của tao, xe, phụ nữ, bao gồm cả mạng sống của ba tao cũng là do mày cho!”

Hai mắt Chu Tân Quốc đỏ lừ, hắn giơ súng lên, hòng súng chỉ thẳng vào tổng giám đốc Đường. Một người bên cạnh hắn ngăn hắn: “Tân Quốc, bên ngoài nhiều zombie như vậy, nó chạy không thoát đâu. Đừng lãng phí đạn.”

Đường Ngạo nhìn kỹ, người nói chuyện là phó tổng giám đốc của anh – Tưởng Hồng Phúc. Anh lạnh lùng cười: “Còn ông, tôi trả lương cho ông cao gấp đôi bên ngoài, tập đoàn ASA cuối năm chia hoa hồng chưa từng thiếu một xu của ông, vì sao ông bán đứng tôi?”

Tưởng Hồng Phúc không chút hoang mang chỉnh chỉnh đồng tóc lưa thưa: “Đường Ngạo, năm nay tao bốn mươi hai, không ít tuổi hơn Đường tướng quân là mấy, nói thế nào cũng là người cùng thời với cha mày. Bình thường làm chút chuyện vặt lông gà vỗ tỏi, mày cũng có thể tùy ý đánh chửi. Mày thường xuyên mắng tao là gì ấy nhỉ? Đúng rồi, đầu người óc heo. Nhưng Đường Ngạo mày có biết tao hận nhất chính là người khác mắng tao là heo!”

Cảm xúc của lão ta cũng dần dần kích động: “Tao béo một chút thì là heo? Vậy mày bây giờ là cái gì? Chó! Con chó rơi xuống nước!”

Chu Tân Quốc bên cạnh lão ta xì một tiếng khinh thường, như muốn nhổ nước bọt lên mặt Đường Ngạo. Trong đám người có người cười nói: “Đường tổng sẽ biến thành chó zombie ngay thôi, ha ha ha ha.”

Tiếng chế nhạo khiến mọi người cười vang.

Đường Ngạo nhìn qua, người này mặc đồng phục bảo vệ nhà xưởng, còn rất trẻ. Người này cũng biết anh đang nhìn hắn, lập tức tự giới thiệu: “Đường tổng không biết tôi đúng không? Cũng đúng, loại nhân vật nhỏ như chúng tôi sao có thể lọt vào mắt xanh của ngài? Tôi là Lý Tiểu Đông thuộc bộ phận bảo vệ nhà xưởng. Chính là kẻ không có mắt lần trước mở cửa xe cho ngài gặp phải ngài và tiểu thư Dương Anh Anh đang phong lưu khoái hoạt, bị ngài ném BCS dùng rồi vào mặt.”

Đường Ngạo nghĩ, quả thật là có chuyện như vậy. Lý Tiểu Đông vẫn cười vô cùng khiêm tốn: “Đường tổng, tạm biệt. Chờ ngài bị zombie xé thành từng mảnh, tôi sẽ thả chó trong nhà xưởng ra, để chúng nó công ngài về. A, nhưng chó trong nhà xưởng đều thích sạch sẽ, ngài như vậy. Không biết chúng nó có ngại bẩn không nữa.”

“Ha ha ha ha.” Lại một trận cười vang, trong lòng bàn tay Đường Ngạo lạnh ngắt.

Bảy năm trước, anh bị cha đuổi ra khỏi nhà, dùng hai vạn duy nhất trên người lập ra xưởng thuốc ASA. Khi đó xưởng chỉ có tám công nhân, vốn liếng ít ỏi.

Là anh từng bước tự phát triển đến ngày nay, có bốn vạn công nhân, quy mô tiền vốn hơn mười triệu, trở thành xí nghiệp kiểu mẫu của thành phố E. Nhưng bây giờ anh bị mọi người nhốt ở ngoài cửa, Đường tam công tử bảy năm gây dựng sự nghiệp, kết giao vô số bạn bè, đã từng hô phong hoán vũ khắp thành phố E lại không có lấy một người bạn ở trong công ty mình?

Phía sau, zombie càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng gần. Đường Ngạo cắn chặt răng, anh cần phải sống sót ra ngoài. Anh nắm thật chặt súng, dùng báng súng đập vỡ đầu một con zombie: “Tưởng Hồng Phúc, Chu Tân Quốc, tao sẽ bắt chúng mày phải trả giá vì những gì đã làm hôm nay.”

Anh nhìn xung quanh, bên ngoài xưởng là dây xanh hóa, không thể tiếp tục do dự nữa! Anh chạy về phía góc trái nơi ít zombie nhất phá vây, súng trong tay cho dù đang chạy cũng không mất đi độ chính xác. Tay súng thiện xạ của bộ đội đặc chủng, dù bị sĩ quan huấn luyện đá ra khỏi quân đội, nhưng thân thủ cũng không tồi.

Anh đá bay một con zombie, bên ngoài là một hàng xe dài, anh nhảy lên một chiếc, cổ ý phát ra tiếng vang lớn. Gần như tất cả zombie đều vây quanh đây, trong lỗ tai tràn ngập tiếng ha ha quái dị. Chung quanh không dưới trăm con zombie, mùi tanh làm người ta buồn nôn.

Đường Ngạo mệt đến mức thở hổn hển, ngồi trong văn phòng đã lâu, thể lực thoái hóa không ít. Có zombie bắt đầu trào lên mũi xe, anh bắn vào bình xăng của một chiếc ô tô phía xa. Ô tô bây giờ đều lấp trang bị chịu lực, không dễ nổ nhưng xăng cũng bắt đầu trào ra.

Anh lại dùng báng súng nện xuống hai con zombie bò lên. Sau cửa sắt nhà xưởng, Tướng Hồng Phúc, Chu Tân Quốc và hơn một trăm viên chức ASA đứng nhìn.

Xăng chảy ra càng ngày càng nhiều, Chu Tân Quốc rút cuộc không nhìn được: “Đường tổng của chúng ta dường như định chạy.”

Tướng Hồng Phúc cầm súng bắn hai phát, nhưng vì ngắm không chuẩn nên không trúng. Bảo vệ Lý Tiểu Đông phía sau lão ta cầm lấy súng, ngắm rất lâu, cuối cùng bóp cò, nổ súng.

Đường Ngạo nghiêng người tránh, thấy đã đủ xăng mới rút bật lửa từ trong túi quần ra, bật lên, sau đó ném xuống đất. Trước lúc bật lửa rơi xuống đất, anh từ trên xe liều mạng nhảy qua vòng xanh hóa. Tiếng súng vang vài lần, nhưng anh không có thời gian. Sau khi qua được vòng xanh hóa thứ hai, anh mới phát hiện đuôi phải và tay phải. đáng chết, anh trúng đạn rồi!

May mà lúc này đại đa số zombie đều chết trong biển lửa, một phần ở ngoài vòng lửa cũng đã bị lửa ngăn cản, không phân biệt được phương hướng. Trong không khí phát ra tiếng vang xèo xèo như tiếng nướng gà.

Bụng Đường Ngạo sôi ùng ục, hôm nay anh và Chu Tân Quốc vốn định ra ngoài kiếm đồ ăn nước uống. Trong nhà ăn của xưởng có đủ gạo, nhưng không có rau và trái cây tươi. Anh phòng ngừa chu đáo, vẫn cảm thấy nên chuẩn bị đủ đồ ăn thì hơn.

Vì thế trong hai ngày bệnh dịch bùng nổ, Tướng Hồng Phúc phụ trách mang người gia cố lưới bảo vệ nhà xưởng, anh và Chu Tân Quốc đi chung quanh tìm nguyên liệu hữu dụng.

Hôm nay khi quay về bị zombie truy đuổi, anh cảnh phía sau yểm trợ, không ngờ lại bị nhốt ngoài cửa. Anh xé quần áo băng chặt miệng vết thương, cuối cùng quay lại nhìn khu xưởng ASA một cái.

Chu Tân Quốc, Tướng Hồng Phúc! Anh sẽ nhớ kỹ hai cái tên này.

Trong khu xưởng cũng lặng ngắt như tờ, một lúc sau Lý Tiểu Đông mới nói: “Hắn ta chạy thoát, hắn ta chạy thoát rồi làm sao bây giờ? Hắn ta sẽ tìm chúng ta báo thù !”

Chu Tân Quốc đứng sau tát hắn ta một cái: “Lo cái gì? Cậu cho rằng hắn vẫn là con trai Đường thiếu tướng? Tổng giám đốc ASA à? Hắn chẳng có gì, chạy thoát khỏi đây cũng sẽ bị zombie ăn thôi! Báo thù cái gì?”

Có như vậy Lý Tiểu Đông mới bình tĩnh lại, Tướng Hồng Phúc lạnh lùng nói: “Từ nay về sau, gặp lại người này, giết không tha!”

Sắc trời dần tối, trong bụng gần như trống rỗng. Đánh chết ba con zombie đi ngang qua, bởi vì mất máu quá nhiều, trong đầu anh cũng dần mơ hồ. Đường Ngạo dùng sức véo vết thương trên cánh tay phải. Đau có thể khiến cho anh tỉnh táo, mà lúc này mùi máu tanh trên người anh sẽ hấp dẫn zombie. Anh cần một cái đầu tỉnh táo.

Nơi này là trung tâm thành phố E, bệnh dịch bùng nổ ở đây, là nơi có mật độ zombie cao. Anh bắt đầu cảm thấy hơi lạnh, không thể tiếp tục như vậy. Anh chịu đau lết vào một cửa hàng tiện lợi, nhân viên cửa hàng nằm gục trên quầy thu ngân. Đường Ngạo thử đẩy đẩy anh ta, sau đó phát hiện dưới vai gáy anh ta chỉ còn một lớp da.

Trong tiệm vô cùng lộn xộn, xem ra nơi này đã có rất nhiều người “ghé thăm” rồi. Đồ ăn và nước uống đã bị lấy hết. Tình hình rất không ổn, anh đi không nổi nữa. Anh chỉ cầm một con dao phay, dùng súng làm gậy chống. Không có đạn thì súng nào cũng không bằng một cây gậy thực sự.

Đèn trên đường mờ mờ, một trận gió thổi qua cuốn bay báo chí cũ, không khí âm u im lặng. Đường Ngạo vấp vào một viên gạch, anh mắng một tiếng, nổi trận lôi đình, tức mà không có chỗ phát.

Anh đường đường là tổng giám đốc tập đoàn ASA, gia tài hơn mười triệu! Cho dù bây giờ trong ngân hàng anh có ít nhất mười tài khoản nhưng anh đang làm gì đây? Anh bị cấp dưới của mình đuổi ra, trúng hai

phát đạn, lưu lạc đầu đường, bụng thì đói sôi sùng sục, cả nước cũng không có mà uống!

Trong ngân hàng bên cạnh có người! Đường Ngạo cảnh giác, ngó đầu nhìn, phát hiện có một thanh niên khoảng hai mươi tuổi trốn bên trong đang ăn. Đường Ngạo đói không chịu nổi, nuốt nước miếng. Tổng giám đốc chó má gì đó lúc này cũng vút hết đi cho dù làm chuyện này thật sự rất mất thân phận.

Anh giờ sủng, hét lên: “Không được nhúc nhích!”

Thanh niên hoảng sợ, nòng súng của Đường Ngạo đã chĩa vào trán anh ta. Anh ta không dám động đậy, liên tục nói: “Đừng giết em đừng giết em, muốn cái gì em cho anh hết!”

Đường Ngạo vốn tự cao tự đại, lúc này cũng không thể không đỏ mặt: “Cho tôi.”

Người thanh niên nghe lời đưa qua, Đường Ngạo cầm lấy, còn không thỏa mãn: “Xoay người, cởi áo.”

Người thanh niên kia òa khóc: “Đại ca, không cởi được không, em không phải loại người đó.”

Đường Ngạo dí súng lên đầu anh ta: “Đừng nói nhảm, cởi!!”

Vì thế người thanh niên bắt đầu cởi áo, Đường Ngạo mặc áo gió màu xanh quân đội của anh ta, áo gió rất dài, không nhìn thấy được vết thương trên cánh tay và trên đùi. Đây cũng là thói quen của anh: che giấu nhược điểm của mình. Lúc này người thanh niên kia đã cởi áo len bên trong, sau đó lại cởi áo trong, lộ ra thân trên gầy yếu.

Đường Ngạo: ?

Cởi áo trong xong, bắt đầu cởi quần.

Đường Ngạo: ? ?

Tên kia cởi xong quần, tiếp tục cởi quần lót.

Đường Ngạo: ! ! !

Biến thái phô diễn à! Đường Ngạo nổi giận: “Cậu làm gì đấy?!”

Tên kia vẻ mặt cầu xin: “Đại ca, không phải anh muốn cướp sắc sao? Anh nhẹ một chút, em sợ đau.”

Đường Ngạo:

2. Chương 2

Chương 2: Tổng giám đốc xui xẻo

Tổng giám đốc Đường uống vội uống vàng hết cả hộp sữa, đúng là không bỏ dính răng, bụng càng ngày càng đói. Vết thương trên cánh tay chỉ là vết thương ngoài da, không nghiêm trọng, còn vết thương trên đùi sợ rằng phải lấy mảnh đạn ra. Đường Ngạo cần rằng đi tìm tiệm thuốc, cách đó hai trăm mét có hiệu thuốc, cửa đã bị đập hỏng.

Đường Ngạo đi vào, cầm dao phay cẩn thận kiểm tra một lượt trong hiệu thuốc. Bên trong vô cùng im ắng, anh cũng yên tâm, bắt đầu tìm thuốc tiêu viêm cầm máu giảm đau. Nơi này chưa bị quá nhiều người ‘ghé thăm’, thuốc men vẫn còn rất đầy đủ. Anh tìm rượu cồn và cái nhíp, chuẩn bị gấp mảnh đạn ra trước.

Anh bỏ hết thuốc men cần thiết vào túi ny lon, đi vào phòng nghỉ phía sau. Trong phòng nghỉ có máy lọc nước, là nơi nhân viên hiệu thuốc nghỉ ngơi hoặc để bệnh nhân uống thuốc. Anh mới vừa vén rèm đi vào, liền phát hiện bên trong có ít nhất bốn con zombie!

Bọn chúng đang vây quanh một thi thể, hiển nhiên là đang ăn tiệc. Đường Ngạo mắng một tiếng mẹ nó, quay đầu bỏ chạy! Tất cả đám zombie đuổi theo, zombie chạy chậm, nhưng bị thảm nhất là chân Đường tam công tử bị thương còn chạy chậm hơn....

Một đám đuối chậm đuối theo một tên chạy chậm, đảo mắt đã thấy phía sau có khoảng mười con zombie. Hay thật, đồ sộ như chạy xe lửa vậy. Đường Tam công tử im lặng ghen hòng, chỉ hận không thể hóa thân thành Lưu Tường [1].

[1] Lưu Tường: là VĐV đi vào lịch sử điền kinh thế giới, khi trở thành người châu Á đầu tiên đoạt HCV Olympic cự ly 110m rào nam tại Athens 2004.

Đúng lúc này, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng chuông, đám zombie rối rít quay đầu lại, đi về phía tiếng vang. Đường Ngạo thở phào nhẹ nhõm, vội vàng trốn vào một tiệm cắt tóc bên cạnh. Cửa hiệu cắt tóc không có vật gì hữu dụng, nhưng tầm nhìn rộng rãi, còn có cửa sau, dễ dàng chạy trốn.

Anh ngồi xuống, trước tiên dùng rượu cồn trừ độc cho cái nhíp, sau đó. Cởi quần. Một phát súng này cũng thật hiểm, bắn trúng bắp đùi anh, may là không cao lên một chút. Anh lau sạch vết thương trên đùi phải, khử hết độc sau đó đưa cái nhíp vào vết thương gấp mảnh đạn. Đau đớn này quả thật không thể tưởng tượng nổi, anh cắn răng cố nén, trên trán đã ướt đầm mồ hôi.

Máu nhuộm đỏ tay cầm nhíp, toàn thân anh đều đang run rẩy, trên da thịt màu lúa mạch rịn ra một tầng mồ hôi mịn. Bên ngoài đột nhiên có tiếng vang nhỏ, lúc ấy da đầu Đường tam công tử đang tê rần!

Ông trời phù hộ, làm ơn đừng để đám zombie xuất hiện vào lúc này!! Anh không mặc quần! Nếu để cho người ta nhìn thấy, tổng giám đốc ASA cỡ trường đánh nhau với zombie. Nếu như không phải zombie tới mà là người thì sao?

Thôi đi, hiện giờ anh đang cởi trường, dưới đất đầy máu. Biết còn hiểu được là anh trúng đạn, không biết sẽ cho rằng anh đang luyện Quỷ Hoa Bảo Điển [2]!

[2] Quỷ Hoa bảo điển: là bí kíp võ thuật thượng thặng trong tiểu thuyết kiếm hiệp Tiểu ngạo giang hồ của nhà văn Trung Quốc Kim Dung. Nguyên lý đầu tiên để luyện là Quỷ Hoa bảo điển là “dẫn đao tự cung”.

Đường Ngạo từ từ quay đầu nhìn về phía cửa, nét mặt kia giống như bị người ta quét ‘bà di’ lên mặt vậy.

Bên ngoài quả nhiên có người, đó là một cô bé, thân trên mặc áo len màu trắng, dưới mặc váy ngắn màu đỏ. Áo len dệt màu trắng dài vừa tới đầu gối. Tóc vàng nhạt hơi xoăn, dùng một đóa hoa màu trắng buộc lệch, đôi mắt to tròn. Cô bé nhảy chân sáo chạy vào, trên lưng còn đeo cặp sách màu hồng in hình hoạt hình.

Lúc trước sắc mặt Đường Ngạo trắng bệch, vừa thấy cô bé liền sa sầm mặt lại: “Là cháu?” Cô bé cũng nhìn thấy anh, vô cùng vui vẻ, nhún nhảy một cái mà đến bên cạnh anh: “Ba ơi!”

Đường Ngạo nổi trận lôi đình. Hôm nay thật quá xui xẻo! Anh tức giận nói: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, chú không phải ba cháu!!”

Cô bé không thềm để ý, cầm khăn tay nhỏ giúp anh lau mồ hôi, giọng nói non nớt: “Ba ơi, ba bị thương à?”

Khăn tay lụa còn mang theo mùi bạc hà nhàn nhạt, tay Đường Ngạo run một cái, đau hừ một tiếng, cũng may coi như đã lòi được mảnh đạn ra rồi. Anh dùng rượu cồn rửa sạch vết thương, đang muốn xé áo băng bó, cô bé kia đã lấy một cuộn băng gạc trong túi xách ra.

Đường Ngạo hừ lạnh một tiếng, cầm lấy băng kín vết thương.

Cô bé lục trong túi xách, cuối cùng lấy ra hai bao ORS cùng mấy bình nước muối sinh lí, nịnh nọt đưa tới: “Ba ơi, cho ba này.”

Bên trong ORS có đường glu-cô và các loại axit amin, rất hiệu quả trong việc bổ sung thể lực và dưỡng khí. Đường Ngạo có chút ngoài ý muốn: “Lấy ở đâu đây?”

Anh vừa nói, cô bé liền vô cùng vui vẻ: “Lấy ở chỗ ba lấy thuốc vừa nãy.”

Lúc này Đường Ngạo mới nhận lấy, lầm bầm lầu bầu: “Không phải nói bị chậm phát triển trí tuệ sao? Sao lại thông minh vậy?”

Đường Ngạo không biết rõ con bé này lắm. Hoặc có lẽ bọn họ có nói, chỉ là anh chưa bao giờ nghe mà thôi. Hiện giờ anh chỉ biết cô bé họ Hải, tên Hải Mạt Mạt. Từ ba tháng trước anh đổi số điện thoại di động cô bé này liền liên tiếp gọi tới, bất chấp tất cả kháng kháng anh là ba cô bé.

Anh là người nổi tiếng, khó tránh có người đeo bám. Sau này anh nóng giận liền đưa số của con nhóc này vào black-list. Vậy lại càng kinh khủng, con bé trực tiếp tìm tới công ty anh, ôm chân anh mà gào khóc, không chịu đi.

Đường Ngạo nổi trận lôi đình, mắng trợ lý của anh là Tô Bách té tát. Sau này không thấy con bé nữa, không ngờ lại gặp nhau ở đây. Càng không ngờ lần thứ hai gặp mặt anh lại đang không mặc quần!!

“Xoay người sang chỗ khác!” Đường Ngạo tức giận, dời này anh từng khỏa thân trước mặt ngôi sao, khỏa thân trước mặt tiếp viên hàng không, khỏa thân trước mặt thiên kim tiểu thư, còn khỏa thân trước mặt một con nhóc chưa đủ lông đủ cánh. Thật đúng là lần đầu tiên trong đời.

Anh băng bó vết thương xong, mặc dù mùi vị của ORS và nước muối sinh lý rất kinh khủng, nhưng anh vẫn cần uống hai bình lớn. Hải Mạt Mạt thật biết điều, lúc này ngồi ở cửa chú ý động tĩnh bên ngoài. Rút cuộc vẫn chỉ là đứa bé, ngồi một lúc là mệt rã rời. Cái đầu nhỏ gật gật như con gà mổ thóc.

Đường Ngạo đứng dậy, thừa dịp con bé không chú ý từ từ đi về phía cửa sau, cuối cùng ra khỏi cửa hiệu cắt tóc. Hải Mạt Mạt còn ngủ, anh không quay đầu lại, bước thẳng. Nó chỉ là một đứa bé, không làm được gì chỉ có thể lãng phí lương thực. Anh mang theo nó có ích lợi gì?

Đừng nói vốn không biết, dù là con gái mình thật cũng phải suy nghĩ.

Trên đường vô cùng yên tĩnh, Đường Ngạo cẩn thận từng li từng tí tìm xe bỏ ven đường. Anh mở cửa một chiếc xe mười sáu chỗ màu trắng, buồng lái không một bóng người, chỗ ngồi phía sau có một phụ nữ mặc quần dài màu đỏ. Cô ta ngồi thẳng trên ghế, trong ngực còn ôm một đứa bé trai.

Người phụ nữ đó giống như hoảng sợ quá độ mà chết, hai mắt trợn lên, miệng há thật to. Đứa bé không có vết thương, nhưng xanh cả mặt, có thể là bị cô ta ôm quá chặt mà ngạt chết. Kính chắn gió buồng lái có một vết máu lớn, cửa kính xe đã bị đập vỡ, trên đất còn có một cánh tay bị cửa xe kẹp đứt. Đường Ngạo cẩn thận kéo xác người phụ nữ kia ra, bên cạnh cô ta có rìu chữa cháy.

Xác cô ta trượt xuống, cặp mắt giống như còn đang nhìn anh. Anh rút rìu chữa cháy, vút sừng, con dao phay giấu bên trong áo khoác ngoài, tiếp tục tìm bốn phía. Anh cần tìm chỗ an toàn qua đêm.

Phía trước có một chiếc xe container, mắt Đường Ngạo sáng lên, cẩn thận mở cửa xe. Bên trong có một người đàn ông, Đường Ngạo lập tức giơ rìu lên: “Giơ hai tay lên, đi ra!”

“Đường tổng?” Giọng người đàn ông khàn khàn, từ từ giơ hai tay lên. Trên người anh ta mặc đồ lao động màu xanh dương, thân thể vạm vỡ, rất cường tráng. Đường Ngạo từ từ đến gần anh ta, mắt anh ta đỏ lên, hô hấp dồn dập. Đường Ngạo sưng sốt, người này là một tài xế bộ phận vận chuyển hàng hóa của Tập đoàn ASA.

Anh nhận ra đồng phục trên người anh ta.

Anh thả lỏng đôi chút, lên xe, vẫn nắm cây rìu trong tay: “Có nước không?”

Tài xế đương nhiên nhận ra anh, mặc dù viên chức nhỏ như anh ta rất khó có cơ hội nhìn thấy chủ tịch tập đoàn, nhưng Đường Ngạo là khách quen của tạp chí, báo, TV. Anh ta đóng kỹ cửa xe container, lấy ra một dây ba hộp sữa từ trong hộp đồ nghề bên cạnh mình. Đường Ngạo nhận lấy, cũng không nói cảm ơn, uống một ngụm lớn trước.

Đi lâu như vậy, vết thương trên đùi phải đau rát như bị kim châm. Đường Ngạo vừa cúi đầu kiểm tra, vừa bình tĩnh hỏi: “Anh tên là gì?”

Giọng tài xế rất thấp, khi nói chuyện thở hổn hển không ngừng: “Ngô. Ngô.”

Còn chưa dứt lời, anh ta đột nhiên ngã vật xuống, co giật hai cái, không động đậy được nữa. Đường Ngạo tiến lại gần mới phát hiện sắc mặt anh ta hơi xám ngắt, giống như màu lên mốc. Mắt lồi ra, miệng mở lớn, mớ hồ chảy ra dịch nhờn màu xanh lá cây, vẻ mặt lúc chết dữ tợn.

Anh vươn tay đặt lên động mạch bên cổ anh ta, người này chết rồi.

Loại virus kỳ lạ này đột nhiên bùng phát mấy ngày trước, trước đây có một tổ chức tên là Thánh Đồ đã từng công khai tuyên bố một bức thư tổng tiền. Yêu cầu Chính phủ trong vòng một tháng gom đủ năm tỷ đô-la, nếu không sẽ tấn công bằng vũ khí hóa học lên tất cả các thành phố lớn.

Chính phủ cũng không phải là đồ ngốc, đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn giao ra năm tỷ đô-la. Ngày đó còn có người phát ngôn của các ngành có liên quan phát biểu thanh minh hùng hồn lên án mạnh mẽ, còn điều động một lượng lớn cảnh sát xét xử tổ chức phi pháp Thánh Đồ này. Mà sau hôm thanh minh, thành phố E bắt đầu xuất hiện những kẻ không làm chủ được ý thức, gặp người liền cắn.

Chính phủ còn chưa kịp tra rõ nguyên nhân, các xác chết biết đi này đã nhanh chóng khuếch tán trong thành phố. Rốt cuộc là loại virus gì, lây nhiễm thế nào, phòng chống thế nào, hoàn toàn không có đầu mối. Tất cả vẫn còn đang trong thời gian điều tra, thì đã có sáu triệu nhân khẩu thành phố E ‘thất thủ’ rồi.

Đường Ngạo là một người vô cùng nhạy bén, khi phát hiện quân đội duy trì trật tự cũng có rất nhiều người bị nhiễm, virus đã mất khống chế, anh lập tức chiếm cứ xưởng ASA. Trong xưởng ASA lúc ấy có gần hai ngàn người, anh vừa sai phó tổng giám đốc Tưởng Hồng Phúc điều tra người lây vừa cùng Tổng giám đốc Chu Tân Quốc đi chung quanh tìm nguyên liệu hữu dụng.

Trong nhà ăn của xưởng ASA có đủ gạo, bột mì, mì sợi và thịt đông cho hai vạn người trong một tháng. Nhưng số lượng rau và trái cây tươi dự trữ lại không nhiều.

Đường Ngạo tập trung toàn súng và vũ khí từ bộ phận an ninh, phân phát cho những cấp dưới khỏe mạnh, kế hoạch mỗi ngày thay phiên dẫn người đi xung quanh tìm kiếm.

Cả khu sinh hoạt trong xưởng ASA đều có tường cao lưới sâu bao quanh, các biện pháp phòng ngự vô cùng chắc chắn. Vốn sẽ không có bất cứ vấn đề gì, sai là sai ở chỗ anh quá tin tưởng phụ tá đắc lực của mình.

Trong container, Đường Ngạo lại uống một ngụm sữa tươi lớn, bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng bước chân nặng nề, chậm rãi, anh không dám phát ra tiếng vang quá lớn. Nhìn lại miệng vết thương trên đùi, may là máu đã ngừng chảy. Anh đang định đắp áo khoác ngủ một giấc, đột nhiên cánh tay của anh bị người ta túm lấy!

Đường Ngạo còn chưa kịp phản ứng, cả người đã té nhào xuống đất. Mượn ánh đèn trong container, lông tơ khắp người Đường Ngạo dựng đứng. Tài xế vừa nãy rõ ràng đã chết, lúc này lại đang dữ tợn nhào vào người anh.

Trong miệng thỉnh thoảng nhỏ ra dịch nhờn màu xanh lá cây, chỉ cách cổ anh một cm.

“A, a. . . .” Trong miệng anh ta phát ra tiếng kêu kỳ quái, con mắt biến thành màu xám thẫm đục ngầu. Đường Ngạo mắng một tiếng, một tay chặn cổ anh ta không để cho anh ta đến gần, vừa liều mạng sờ soạng trên mặt đất. Rìu cứu hỏa dường như trong lúc hỗn loạn đã bị đá ra xa, anh rút con dao phay trong người ra.

Tài xế trước mắt đã nổi điên, răng sắc gần trong gang tấc. Anh không do dự nữa, chém nhột nhát vào trán anh ta. Óc trắng hồng xen lẫn bắn tung tóe đầy đầu đầy mặt anh, anh mím thật chặt môi, không ngừng chém.

Thi thể kia rút cuộc không nhúc nhích nữa, anh đẩy nó ra, dùng khăn lông trong container lau mặt, thở hồng hộc. Rút cuộc đây là sự thực hay là đang nằm mơ?

Hi vọng là đang nằm mơ, khi tỉnh dậy anh vẫn còn đang nằm nhả trong biệt thự của mình, bên cạnh là một ca sĩ, ngôi sao điện ảnh xinh đẹp hoặc ngày thơ.

Bên ngoài không có động tĩnh, anh mở cửa xe container, chuẩn bị dọn thi thể đã hoàn toàn biến dạng này ra. Ngủ với nó một đêm cũng không vui vẻ gì. Đang nâng thi thể lên thì đột nhiên sau thắt lưng đau xót, có người nhỏ giọng nói: “Giơ hai tay lên, từ từ xoay người lại!”

Đường Ngạo bất đắc dĩ, chỉ đành phải từ từ giơ tay lên, xoay người lại. Phía sau là một tên lùn nhìn có vẻ hung hãn như ăn cướp, đầu trọc, trên trán còn có một vết sẹo. Trong tay hắn cầm một khẩu súng lục tự chế, lúc này cặp mắt lóe ra ánh sáng hung ác.

“Tiếng súng sẽ dẫn mấy thứ đó tới.” Đường Ngạo bình tĩnh nhắc nhở, cố gắng dùng áo khoác che kín chân mình, không để cho tên lùn nhìn thấy anh bị thương.

Tên lùn nghe vậy, ý định nổ súng dường như biến mất một ít. Hắn nhìn thấy sữa tươi trong xe, lập tức nhảy vào trong container, vấp dùng súng chĩa vào Đường Ngạo, ra lệnh: “Ném hũ xuống.”

Đường Ngạo ném tài xế xuống xe, lại lột quần áo bẩn của tài xế lau container một lượt. Tên lùn vừa chĩa súng vào anh, vừa uống sữa tươi như hổ đói.

Đường Ngạo lôi cái xác ra ngoài, lại đóng kỹ cửa xe, móc từ trong túi áo ra một chiếc khăn ướt, lau sạch mặt và tay. Anh đã quen với mùi thơm của người đẹp, thật sự không chịu nổi mùi như vậy.

Tên lùn uống sữa xong, nhìn chằm chằm vào Đường Ngạo ánh mắt đột nhiên trở nên rất quái dị.

Đường Ngạo phát hiện, cổ họng tên lùn nuốt nước bọt, trong mắt giống như bắn ra tia lửa. Trong lửa rõ ràng phản chiếu ra bóng của anh. Tên lùn chậm rãi tới gần anh, lúc đó Đường Ngạo hai mươi lăm tuổi, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, môi mỏng như khắc, mũi cao thẳng, đôi mắt như điểm nước sơn, mặt mày đẹp như tranh vẽ.

Lúc này mặc dù đứng trước họng súng nhưng vẻ tôn quý gấp biến cố không sợ lại càng khiến anh có vẻ ung dung tự tin, dường như là sự ưu nhã từ trong xương phát ra.

“Làn da không tệ.” Tên lùn cười hắc hắc mấy tiếng, nhắc họng súng: “Cởi quần áo để gia xem một chút.”

Đường Ngạo lẳng lặng nhìn hắn ta, hắn ta có chút không nhịn được: “Nhìn cái gì? Cởi!”

Đường Ngạo chậm rãi cởi áo khoác, tên lùn nhanh chóng phát hiện ra vết thương do đạn trên đùi anh. Hắn ta vươn tay nhấn vào vết thương, bắp thịt trên mặt Đường Ngạo giật giật mấy cái nhưng không lên tiếng. Ánh mắt tên lùn hưng phấn, trong quần lại dựng lên cái lều nhỏ: “Tiếp tục cởi ra, mau!”

Tổng giám đốc Đường tức giận, đúng là đã xui xẻo thì uống nước cũng nghẹn. Hôm nay lại gặp phải biến thái! Anh cảm áo đã cởi ở trong tay, đột nhiên bỏ nhào về phía trước, áo khoác dài trong tay xoắn một cái. Tên lùn bất ngờ không kịp phòng bị, khẩu súng bị anh đánh rơi. Hắn giận dữ, đá về phía vết thương trên đùi Đường Ngạo. Đường Ngạo bắt được chân hắn, kéo giật hắn ra sau gùi xuống đất.

Cảm giác mạnh như kim sắt lập tức khiến tên lùn hoảng sợ. Lấy sức mạnh và tốc độ của người này dù cho anh ta bị thương nặng thì hắn cũng không phải đối thủ của anh ta. Hắn liền tiếp xin tha. Đường Ngạo quỳ đè lên trên lưng hắn, một tay giữ chặt tay hắn, một tay rút vạt áo khoác ra. Sau đó dùng vạt áo vòng qua cổ hắn, đôi tay dùng sức siết lại.

Tên lùn lúc này mới nhận ra mình chọc phải sát tinh, hai tay không ngừng giật kéo sợi dây trên cổ, cổ kêu khanh khách. Đường Ngạo đè hắn lên sàn container, một chân đạp lên cổ hắn dùng sức kéo vạt áo. Hắn vùng vẫy giãy chết, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi. Ánh mắt Đường Ngạo vẫn vô cùng bình tĩnh, giống như lúc này chỉ đang diễn thuyết trước khi cắt băng khánh thành một hạng mục từ thiện nào đấy. Chỉ mấy phút, chân tên lùn đạp đạp mấy cái, nằm trên đất không nhúc nhích nữa.

Đường Ngạo rút vạt áo ra, chờ bên ngoài không có động tĩnh nữa, dùng dao cắt đứt nghiệt căn không đứng đắn trong quần hắn, rồi ném hũ ra ngoài xe. Hôm nay thật đúng là xui xẻo! Anh tựa vào thành xe container, cơn giận ngút trời.

3. Chương 3

Chương 3: Tổng giám đốc ***

Ở xe trong container ngủ một mạch tới hừng sáng, Đường Ngạo tìm được một chai nước uống trong hộp đồ nghề, miễn cưỡng súc miệng. Nghe bên ngoài không có động tĩnh, anh mở cửa xe ra ngoài.

Thành phố E vẫn đều đều, không có chút hơi người. Chỉ có mặt trời từ từ nhô lên, ánh mặt trời màu vàng rơi lên vách tường vỡ, chiếu lên thì thể tàn khuyết không đầy đủ. Đường Ngạo nhảy xuống xe, thì thể tài xế vẫn còn, thì thể tên lùn lại bị cắn be bét.

Một con chó lông dài màu trắng đang cắn xé chân hắn, cái mõm dài cũng bị nhuộm thành màu đỏ chói mắt.

Đường Ngạo đá hắn ra, lập tức có một người từ dưới gầm xe chui ra: “Ba ơi!” Lại là Hải Mạt Mạt! Dưới ánh mặt trời, cô bé ngẩng khuôn mặt non nớt lên nhìn anh. Đường Ngạo có thể thấy lông tơ bên quai hàm cô bé: “Lại là mày!”

Mặc dù sáng sớm gặp được người sống là chuyện tốt, nhưng nhìn thấy con bé này thì đúng là xui tận mạng. Đường Ngạo không nhịn được vò mái tóc rối bù: “Ông nói lần cuối cùng, ông không phải ba mày!! Dám gọi linh tinh nữa thử xem!”

Anh hung dữ quát. Hải Mạt Mạt lại coi như không nghe thấy sự uy hiếp của anh, cô bé bước lên mấy bước đưa một cái bánh mì lớn cho anh.

Đường Ngạo kéo tay cô bé ra: “Đừng tưởng làm vậy tao sẽ ày đi theo tao. Tao cũng không phải bảo mẫu vườn trẻ!”

Hải Mạt Mạt cắn môi dưới, con chó lông dài màu trắng hình như phát hiện cái gì, điên cuồng sủa gâu gâu với anh. Âm thanh này rõ ràng đã đánh động một số zombie còn lang thang quanh đây. Đường Ngạo mắng một tiếng, cầm rìu chữa cháy và dao phay chạy về phía trước.

Hải Mạt Mạt vội trốn vào gầm xe tải, khẽ kêu: “Gâu Gâu, tới đây!”

Con chó lông dài kia cảm thấy mình dọa Đường Ngạo chạy, cực kỳ hài lòng, uy phong lẫm liệt chui vào gầm xe. Hải Mạt Mạt ôm nó thật chặt, tiếng bước chân nặng nề bên ngoài từ từ tới gần. Cô bé nằm xuống, chỉ thấy mấy đôi chân tập tễnh đi qua. Những đôi chân có đi giày da, có đi ủng ngắn, có chân chỉ còn lại một nửa, sau khi đi qua còn lưu lại một đường máu thâm sì.

“Ba ơi . . .” Cô bé nhắm tịt mắt lại, ôm con chó lông dài màu trắng kia, khẽ gọi một tiếng.

Chờ tất cả “Chân” đều đi qua, bên ngoài yên tĩnh đến đáng sợ. Hải Mạt Mạt từ gầm xe lặng lẽ thò đầu ra, nhìn một lúc lâu, rút cuộc bò ra ngoài, tiếp tục đi về phía trước. Con chó lông dài tên Gâu Gâu kia cảnh giác theo sát phía sau, vừa nhìn bốn phía xem có kẻ địch không, vừa ngửi chung quanh xem có gì ăn hay không.

Đợi đến khi đường dần dần thông thoáng, Đường Ngạo rút cuộc tìm được một chiếc xe, anh phải đi đến bộ phận kinh doanh của ASA. Người phụ trách nơi đó là bạn thân cùng nhau lớn lên từ nhỏ với anh – Yến Thao. Hiện giờ zombie khắp nơi, một thân một mình thật sự là quá nguy hiểm.

Bộ phận kinh doanh vốn cách xưởng ASA không xa, anh lái xe chỉ mười phút là đến. Trên đường đâm bay mấy con zombie, ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên mặt, anh thậm chí còn mở nhạc. Tiếng nhạc quanh quẩn trong xe, tâm trạng Đường tam công tử cũng tốt hơn. Zombie, Hải Mạt Mạt gì đó đi gặp quỷ hết đi.

Ngoài cổng bộ phận kinh doanh, mấy con zombie đang xúm lại hưởng thụ bữa tiệc lớn, nằm trên đất là một phụ nữ, trên chân còn đi giày cao gót. Đường Ngạo tăng tốc độ, lao tới, đâm bay mấy kẻ đang bận ‘ăn cơm’ này. Hành động đó hiển nhiên chọc giận lũ zombie, mấy con zombie nhào lên, Đường tam công tử làm lại trò cũ, tông bay vài con.

“Ai đó?” Bên trong bộ phận kinh doanh đã có người nhìn thấy anh, Đường tam công tử thấy bốn phía tạm thời an toàn, quay kính xe xuống ngó đầu ra: “Là tôi. Yến Thao đâu?”

Ở cửa là chủ quản bộ phận kinh doanh Lôi Báo, nhìn thấy Đường Ngạo, anh ta rõ ràng hơi bất ngờ nhưng không lập tức mở cửa. Trong lòng Đường Ngạo cảm thấy nặng nề, nhìn anh ta gọi điện thoại, dường như đang xin chỉ thị.

Đợi hai ba phút, mấy chục người từ trên tầng đi xuống, đứng ở cửa. Người cao gầy đi giày tây, tóc chải bóng loáng đứng đầu chính là quản lý bộ phận kinh doanh Yến Thao. Cách cửa ra vào, anh ta nhìn Đường Ngạo một lúc lâu. Giọng Đường Ngạo lạnh lẽo: “Có ý gì?”

Qua một lúc lâu, Yến Thao mới mở miệng: “Nể tình bạn cùng trường, tôi sẽ không giết cậu. Cậu đi đi.”

Đường Ngạo rút cuộc nổi cơn thịnh nộ: “Yến Thao! Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cậu con mẹ nó. . . .”

Anh còn chưa dứt lời, đã bị Yên Thao cắt ngang: “Đúng, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Cậu là công tử Đường thiếu tướng, tôi là con trai của tài xế. Cuối cùng ba tôi ngay cả công việc lái xe cũng mất, làm công cho xưởng thuốc lá.” Anh ta nói từng chữ từng câu vô cùng tỉnh táo, “Mười mấy năm qua cậu giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi hiểu. Đại học năm thứ nhất tôi không có tiền nộp học phí, cậu nộp giúp tôi. Lúc tôi cảm ơn, cậu nói đó chỉ là tiền tiêu vặt một tuần của cậu thôi. Học kỳ đó ba tôi mất việc ở nhà, tôi ba tháng không được ăn thịt. Tôi còn nhớ sau khi cậu biết đã lập tức đưa tôi đến quán ven đường ăn một bữa móng heo hầm cải trắng. Món ăn đó rất thơm, tôi chảy cả nước miếng, cuối cùng cậu lại nói rằng đây là lần đầu tiên trong đời cậu ăn ở quán ven đường!”

Anh ta ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Đường Ngạo, nói rõ ràng mạch lạc: “Còn nhớ rõ năm ấy kỷ niệm ngày thành lập trường, tôi muốn thổ lộ với hoa khôi của trường trong bữa tiệc tối, cậu cho tôi mượn một bộ quần áo, hiệu Dunhill. Tôi thổ lộ với cô ấy, kết quả cô ấy nói mình đã sớm là người của cậu rồi, bảo tôi đừng si tâm vọng tưởng nữa!”

Đường Ngạo đứng im trước cửa thật lâu, Yên Thao nhắc lại từng chuyện: “Sau tôi uống say, làm bẩn bộ quần áo của cậu, tôi muốn mua một bộ đền lại. Nhưng khi lật móc lên mới biết con mẹ nó tôi vốn không mua nổi! Ba tôi từ nhỏ đã nói cho tôi biết phải trở nên nổi bật, vì muốn tôi được học ở trường chuyên cấp ba ông đã phải làm việc ba nơi! Tôi vẫn luôn rất cố gắng, nhưng kết quả thì sao? Tôi chỉ có thể đi theo cậu, cả ngày nói dạ dạ dạ, đúng đúng đúng, tổng giám đốc anh minh! Giống như một thằng ngu chỉ vì làm nền cho cậu ưu nhã nhường nào, cao quý nhường nào, sáng suốt uy phong nhường nào.”

Đường Ngạo từ từ lùi lại, Yên Thao nhìn anh chằm chằm: “Đường Ngạo, nếu như không phải cậu có một ông bố làm Tướng quân, cậu cho rằng trong thành phố E này sẽ có ai coi trọng cậu sao? Cậu là cái quái gì?”

Đường Ngạo nghĩ thật lâu, thế nhưng lại không biết nên trả lời thế nào. Đám zombie lượn lờ xung quanh bắt đầu xúm lại, anh phải đi ngay thôi.

Mẹ kiếp, anh ở thành phố E hô phong hoán vũ nhiều năm như vậy, thì ra từ đầu tới cuối chỉ là một con khỉ tự xưng là đúng? Vừa khiến người ta ghét vừa tự xưng là ‘khách đến chạt nhà, bạn bè khắp chốn’?

Chẳng lẽ phần dẫu vất vả mấy năm của anh hoàn toàn dựa vào vị Đường tướng quân đã cắt đứt quan hệ cha con với anh sao?

Đường Ngạo dùng rìu chữa cháy chém đứt đầu một con zombie, từ từ lùi vào trong xe. Khuôn mặt Yên Thao cách cửa sổ xe vô cùng xa lạ. Yên Thao vẫn nhìn Đường Ngạo chằm chằm, đột nhiên một con zombie xông tới, tay đập lên cửa sổ xe, để lại một dấu tay máu vô cùng khủng khiếp.

Bạn tốt cùng trường mười năm, không ngờ cuối cùng lại dùng một dấu tay máu đặt dấu chấm hết. Đường tam công tử khởi động xe, nhớ mỗi lần đến bộ phận kinh doanh đều là Yên Thao nhanh nhẩu giúp anh mở cửa xe.

Đúng là mịa mai.

Phía trước là trung tâm thành phố E, đường phố bị xe bỏ chẵn lại, rất khó đi. Trước mặt một tên mập bị hai con zombie xô ngã xuống đất, Đường Ngạo đang phân vân có nên dừng xe không, anh ta đã kêu thảm một tiếng, bọn chúng cắn vào mông anh ta rồi.

Đường Ngạo dùng sức vò tóc, lại có người từ bên trong lao ra, không ngừng vỗ cửa sổ xe kêu cứu mạng. Đường Ngạo giờ rìu lên, đối phương trốn mất nhìn anh mấy lần, dường như cảm thấy không dễ chơi, quay sang cầu cứu xe phía sau.

Người lái chiếc xe việt dã phía sau là một người đàn ông trung niên, sắc mặt vàng vọt, còn để một hàng râu. Ông ta thấy zombie bắt đầu xúm lại, động lòng trắc ẩn, mở cửa xe.

Cửa xe vừa mở ra, không biết từ đâu lao ra hai người đàn ông, ba người này cùng kéo ông ta xuống xe, cướp xe của ông ta. Người đàn ông trung niên vẫn đập cửa xe cầu cứu, nhưng nào có ai để ý đến ông ta? Ông ta trong lúc bối rối không thể làm gì khác hơn là đi tìm xe khác, cuối cùng bị một con zombie bắt được cổ chân, lập tức kéo ngã xuống đất.

Ông ta vừa ngã xuống, trong nháy mắt zombie xúm lại, một chùm máu tươi bắn lên thật cao, tiếng kêu cứu đột nhiên im bật. Đôi mắt Đường Ngạo lạnh lẽo, nhiều năm lẫn lộn trên thương trường, có trường hợp nào anh chưa từng thấy? Dưới tình huống chưa chắc chắn mà thương hại người khác, chính là cắt đứt đường sống của mình.

Mùi máu tươi kích thích lũ zombie xung quanh, khiến chúng tụ đến càng nhiều. Mà con đường bị xe lộn xộn lung tung chắn hơn một nửa, rất khó đi. Dù kỹ thuật lái của anh là hạng nhất, cũng khó cắt đuôi được những thứ tham ăn này.

Cửa xe bị hai con zombie dùng sức tông vào, thủy tinh đã có vết nứt. Khi lũ zombie còn đang không ngừng cố gắng, Đường tam công tử âm thầm nóng lòng, đang định né tránh tăng tốc, xe việt dã phía bên phải tông tới. Một tiếng nổ vang rung trời, tất cả zombie bao gồm cả con đang ‘ăn cơm’ cũng ngẩng đầu lên. Đường Ngạo ôm cái trán máu chảy như suối, nếu như trong tay anh có súng, chắc chắn sẽ nã chết cái tên vô sỉ trong xe việt dã kia ngay tức khắc!

Nhưng anh không có súng, tệ hơn là túi khí an toàn trong xe bật ra rồi. Cả người anh bị kẹt giữa túi khí an toàn, chảy máu.

Tất cả zombie điên cuồng tông vào Audi TT, rất nhanh thủy tinh đã vỡ vụn, một con zombie đã thò tay vào, may là hai con zombie khác cũng đưa đầu vào, mắc kẹt ở cửa xe. Đường tam công tử gần như có thể ngửi thấy được mùi máu tanh thối rữa của bọn chúng. Thế nhưng anh lại đang kẹt dưới túi khí an toàn, trên trán đầm mồ hôi lạnh.

Cái tay kia bị một con zombie mới tới chen đứt, một cái đầu zombie càng đến gần. Cửa xe bên phải vốn đã nát, lúc này một con zombie cũng chui vào. Tay phải Đường Ngạo liều mạng muốn rút dao phay ra, nhưng không gian quá nhỏ, tay anh không nhúc nhích được.

Chết kiểu này thật đúng là mặc người ta chém giết.

Anh hấp dẫn tất cả sự chú ý của bọn zombie, chiếc xe việt dã kia an toàn lái đi, trong xe có một tên đàn ông tóc dài, bộ dáng còn đồ còn thò đầu ra, cực kỳ hài lòng huyết khí với anh.

Hô hấp của Đường Ngạo trở nên dồn dập, trong đầu nhanh chóng nghĩ cách thoát khỏi đây, cái đầu không có mắt bên phải từ từ đến gần anh, cắn về phía gò má đẹp trai vô địch của anh.

Cái xác thối rữa này gần như đã liếm vào mặt anh, chân mày Đường Ngạo nhăn tịt lại. miệng con zombie này lớn thật!! Bên ngoài đột nhiên có tiếng chuông, đám zombie đang cố chen vào đồng loạt quay đầu, tiếng chuông càng lúc càng lớn, còn có mùi máu tanh. Tất cả zombie cũng bắt đầu di chuyển về phía đó.

Đường Ngạo không cần quay đầu cũng biết ai tới. Con chó lông dài màu trắng nhảy vào xe, trên lưng còn đeo cặp của Hải Mạt Mạt. Nó nhìn một lát, hình như cũng phát hiện tại sao Đường Ngạo không thể nhúc nhích. Nó dùng sức găm nát túi khí an toàn, Đường Ngạo rốt cuộc có thể động đậy. Nhưng sườn xe đã biến dạng, ghé ngồi kẹt vào chân anh!

Con chó lông dài kia sốt ruột đến mức cắn ống quần anh, dùng sức kéo ra ngoài. Nhưng nó dù sao cũng chỉ là một con chó, làm sao có thể kéo được người cao 1m82 như Đường Ngạo? Đường Ngạo mất sức chín trâu hai hổ, rốt cuộc kéo được cây rìu chữa cháy ra. Anh lấy hết sức dùng rìu cạy mở ghế ngồi.

Khoảng cách quá gần, khó tránh khỏi cắt cả vào chân, đau đến mức gương mặt tuần tú của anh cũng đã biến hình, nhưng lúc này cũng đành chịu. Anh chui ra khỏi xe liền thấy Hải Mạt Mạt.

Cô bé mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài là váy công chúa màu hồng đến gối, xinh đẹp như búp bê. Lúc này tay trái cô bé cầm loa phóng thanh, tay phải cầm một cái tay cụt, vừa chạy vừa phát ra tiếng vang inh ỏi. Zombie đuổi theo cô bé xếp thành hàng dài.

Cũng may cô bé nhỏ con, vô cùng linh hoạt, chỉ chốc lát sau đã chạy thật xa.

Đường Ngạo cố gắng bò ra ngoài xe, lại xụi lơ trên mặt đất. Trên mặt anh có vết trầy da nhỏ, trên đùi vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới, cánh tay vừa rồi kéo rìu dường như đã trật khớp.

Con chó lông dài sốt ruột đến mức luồn lên nhảy xuống, giống như một cây lau nhà đang tức giận! Nó cảm thấy người này nhất định là đang làm biếng, cắn Đường Ngạo vài phát. Đường Ngạo phất tay đuổi nó ra, anh phất sốt rồi. Đường như tất cả sức lực đã dốc hết lúc bò ra khỏi xe, lúc này toàn thân mềm nhũn, ngay cả đầu ngón tay cũng không nhúc nhích được.

Anh nhắm mắt lại, cũng không biết đã qua bao lâu, một loạt tiếng bước chân càng ngày càng gần. Con chó lông dài đang sửa gâu gâu như mách lẻo với chủ nhân. Một đôi tay nhỏ bé khoác lên vai anh, đỡ anh đứng lên.

“Ba ơi?” Giọng nói ngọt ngào vang lên bên tai, anh cố gắng mở mắt. Hải Mạt Mạt cố hết sức đỡ anh lên. Người cô bé nhỏ, sức lực dĩ nhiên cũng không lớn, thử nhiều lần, Đường Ngạo rốt cuộc cũng đứng lên được. Anh cắn chặt răng, vừa chống rìu vừa đỡ Hải Mạt Mạt đỡ, khó khăn đi về phía trước.

Nhưng cứ như vậy tốc độ còn chậm hơn cả đồng chí zombie.

Đi khoảng năm phút, cuối cùng Đường Ngạo mở miệng: “Buông chú ra đi.”

Hải Mạt Mạt cắn chặt hàm răng, cái trán sáng bóng rịn ra tầng mồ hôi mịn: “Ba đừng nói gì!” Đường Ngạo quá nặng, cô bé mà nói sẽ không nhện được.

Đường Ngạo đành để cô bé đỡ, đi khoảng chừng một trăm mét, anh đột nhiên hắt càm: “Vào trong xe.”

Phía trước có một chiếc container loại nhỏ, Hải Mạt Mạt dùng hết sức lực toàn thân nâng Đường Ngạo lên. Bên trong có chút “Cơm thừa” zombie để lại. Hải Mạt Mạt khẽ nói: “Gâu Gâu, ném đi!”

Con chó lông dài kia liền công thi thể be bét ấy ném ra ngoài xe. Không ngờ động tác của nó lại vô cùng lưu loát, chỉ chốc lát sau trong xe đã chỉ còn lại vết máu.

Lúc này không quan tâm được nhiều như vậy, Hải Mạt Mạt đỡ Đường Ngạo ngồi xuống, Đường Ngạo đã bất tỉnh. Cô bé lục trong túi sách một lúc lâu, trong túi xách có không ít thuốc, nhưng cô bé cũng không biết đâu là thuốc hạ sốt cầm máu, không thể làm gì khác hơn là dùng rượu cồn rửa sạch vết thương cho Đường Ngạo.

Khi Đường Ngạo tỉnh lại đã hơn ba giờ chiều rồi, cả người giống như bị người ta đập vỡ xương cốt. Trong lúc mơ màng anh nói một tiếng “Nước”. Một cái tay nhỏ bé vội rót cho anh chút dịch tiêm. Anh mở mắt, đập vào mắt là bình dịch tiêm, sau đó mới nhìn thấy khuôn mặt Hải Mạt Mạt.

Thấy anh tỉnh lại, trong ánh mắt Hải Mạt Mạt tràn ngập vui mừng: “Ba ơi!”

Đường Ngạo vô lực: “Chú không phải ba cháu. . . .” Anh không nói thêm gì nữa, anh có chuyện lúng túng hơn phải giải quyết. . . .bàng quang anh sắp nổ tung rồi!

Nhưng bây giờ ngay cả đứng anh cũng không đứng được. . . .

“Hải. . . . Hải Mạt Mạt đúng không?” Anh lần đầu tiên gọi tên cô bé, Hải Mạt Mạt như quả bóng nhỏ đi đến gần. Anh cố hết sức giơ cánh tay lên: “Đỡ chú một chút, chú phải. . . . Đi vệ sinh.”

Nhưng tất cả lũ zombie đuổi theo Hải Mạt Mạt đã trở lại, lúc này bên ngoài không ngừng có tiếng động, nhất định là do chúng không mở được cửa xe. Hải Mạt Mạt suy nghĩ một hồi, lấy từ trong túi xách ra một bình coca lớn, tiện thể dùng coca rửa vết máu trên sàn xe luôn.

Sau đó cô bé đặt cái chai trước mặt Đường Ngạo, cúi đầu thành thực cúi thất lưng của anh.

Đường Ngạo há miệng, không nói gì. Hiện giờ anh không còn chút sức nào, sợ rằng muốn cúi thất lưng cũng không nổi. Hải Mạt Mạt cúi quân anh xuống, rồi cúi cả quân lót xuống. Sau đó nhìn đồ vật bên trong, cô bé rõ ràng có chút hoang mang. . . .sao chỗ này của ba còn có cái ống. . . .

Đường tam công tử xưa nay không ai bì nổi cũng có ngày này. Đường Ngạo lúc này thật sự đã hiểu tâm tình Tây Sở Bá Vương khi tự vẫn trên sông Ô Giang. . . .Anh dường như có chút cảm động lây rồi. Nhưng vấn đề coi như đã được giải quyết, anh nhẹ giọng nói: “Cầm lên nó, hướng về phía miệng bình, ngoan, đỡ một chút.”

Vì vậy Hải Mạt Mạt cầm cái thứ thật dài kia lên hướng về phía miệng bình, sau đó nhét vào một đoạn.

“Tại sao cái này của ba lại không giống Mạt Mạt?” Đôi tay kia thật sự vừa non mềm vừa nhẵn nhụi, hô hấp của cô bé mát lạnh tinh khiết gần trong gang tấc. Tổng giám đốc Đường mấy ngày hôm nay không biết mùi thịt thậm chí đã có phản ứng.

Máu toàn thân Đường tam công tử vọt hết lên mặt ... tinh trùng vào não mà! Lại có thể động dục với một con nhóc còn chưa dứt sữa! Anh đột nhiên nhớ tới da thịt bóng loáng mịn màng của ngôi sao điện ảnh Dương Anh Anh, eo thon ngực nở dáng người siêu hot.

Anh nghĩ như vậy, quả nhiên có thể dời tà niệm khỏi bé Hải Mạt Mạt. Vừa dời xong, tổng giám đốc Đường phát hiện một việc rất không ổn... bảo kiếm của anh ở trong bình phình to. Rút, rút, rút. Rút không ra.

Fuck!! Tổng giám đốc Đường vừa sợ vừa giận! Đệt a a a a a a !

4. Chương 4

Chương 4: Vô cùng nhục nhã

Đường tam công tử đã nghĩ cả đến chuyện tự sát, Hải Mạt Mạt nghiêng đầu nhìn, đôi mắt sáng trong suốt. Tổng giám đốc Đường như bị chẹn họng không nói được gì, cuối cùng để Hải Mạt Mạt dội cả một chai nước suối giải quyết vấn đề sinh lý. Hải Mạt Mạt dựa vào cửa xe ngồi, chỉ lát sau đã ngủ thiếp đi rồi. Con chó lông dài tên Gấu Gấu đang đứng ở bên cạnh anh, tròng mắt lên chờ xem buổi sáng ngày mai có thể xí được một bên đùi hay không. Nếu anh ‘thăng thiên’ thì chắc là có thể.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, trong container đã tắt đèn, chỉ có đồng hồ đeo tay dạ quang trên cổ tay Hải Mạt Mạt còn mơ hồ phát ra ánh sáng yếu ớt. Vết thương của Tổng giám đốc Đường đã được bôi thuốc, lúc này anh cũng đã hạ sốt rồi nhưng toàn thân vẫn đau không cử động nổi.

Đêm thu yên tĩnh có hơi lạnh, anh quần chặt quần áo, đột nhiên không ngủ được. Ngoài xe tiếng bước chân đám zombie nặng nề như tiếng trống buồn, anh bắt đầu nghĩ đến Chu Tân Quốc, Tưởng Hồng Phúc, Yến Thao, cuối cùng nghĩ đến cả Lý Tiểu Đông mà lúc trước anh không hề có ấn tượng. Sau đó là anh nghĩ về những chuyện đã xảy ra trong mấy năm nay, nghĩ về người tiếp theo anh có thể liên lạc.

Tập đoàn ASA có hơn bốn vạn công chức, đã có lần anh bắt chợt nổi hứng làm sinh nhật ột con chó của nhà máy, cũng đã có hơn bảy trăm người nổi tiếng đến dự. Bên cạnh anh mỹ nữ như mây, ca sĩ, ngôi sao điện ảnh, nữ tiếp viên hàng không, người đẹp khắp nơi đêm không xuể. Anh đã từng làm đại sứ từ thiện thành phố E, chủ trì vô số hạng mục từ thiện.

Nhưng bây giờ anh lại không nghĩ ra được mình nên đi đâu. Ông già thì khỏi phải nói rồi, lần trước sinh nhật năm mươi hai tuổi của ông, anh mang theo bạn gái mới tới chúc thọ. Đang lúc mọi người ồn ào, bạn gái mới nhảy một điệu múa thoát y trước mặt mọi người (cô ta là vũ công). Ông già thổ huyết ba lít, mặc dù anh cảm thấy đó nhất định là máu mũi, nhưng vẫn bị ông già đuổi ra khỏi cửa.

Đường đại tướng quân cũng thật độc ác, ngày hôm sau liền đăng báo cắt đứt quan hệ cha con với anh.

Đường tam công tử không thêm quan tâm, dù sao ông già cũng không thích anh, từ nhỏ đến lớn chưa từng hòa nhã với anh, anh đã quen rồi. Tuy rằng lúc này đi tìm ông ấy, cho dù là dựa vào các loại danh hiệu của công ty anh cũng sẽ có được nơi dung thân yên ổn. Nhưng tổng giám đốc Đường là người kiêu ngạo, anh thà làm bữa sáng cho zombie còn hơn đến chỗ ông già cầu cứu.

Đường lão già cũng ác thật, vẫn không đi tìm anh, quyết tâm coi như không có đứa con trai này.

Những người khác thì sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, trời cũng đã sắp sáng. Một tia nắng mặt trời xuyên qua khe hở cửa xe, chiếu rọi lên vết cola và vết máu trên sàn nhà, lộ ra hơi thở chết chóc tuyệt vọng. Đường tam công tử vênh tai lắng nghe, khi thấy bên ngoài không còn âm thanh gì nữa mới miễn cưỡng đứng lên, mở cửa xe.

Ánh mặt trời chiếu vào, vì bớt đi khí thải công nghiệp nên không khí còn mát mẻ hơn trước rất nhiều. Anh hít sâu một hơi, đứng dưới ánh mặt trời từ từ cử động thân thể.

Hải Mạt Mạt bên cạnh còn đang ngủ, nước miếng trong suốt nhỏ xuống ngực. Đường Ngạo cau mày ... trẻ con chính là phiền toái.

Trong ô tô đối diện có tiếng vang nhỏ, Đường Ngạo lập tức cảnh giác, ngay sau đó bắt đầu đóng cửa xe: “Hải Mạt Mạt!” Anh gọi một tiếng, Hải Mạt Mạt vừa mới mở mắt, cửa xe đã bị người ta đá bật ra. Đường Ngạo dù sao cũng đang bị thương nặng, động tác không đủ nhanh.

Đi vào là ba người đàn ông cường tráng, bọn họ vừa lên xe đã lập tức đá ngã Đường Ngạo. Sau đó hai người tiến lên, một trái một phải bắt chéo hai tay Đường tam công tử ra sau lưng, đè gương mặt tuần tú của anh lên tấm sắt lạnh như băng.

Hải Mạt Mạt sợ hết hồn, một người đàn ông khác đã đập cô bé một phát: “Ngoan ngoan một chút!”

Hải Mạt Mạt nghiêng đầu nhìn hấn ta, trong đôi mắt có một dải màu kỳ dị. Người đàn ông đập cô bé cũng thầm run lên, không để ý tới cô bé nữa, vội vàng tìm kiếm những thứ hữu dụng trong xe. Hải Mạt Mạt có một ít thuốc men, còn có hai bao bánh bích quy, một hộp chocolate lớn. Bọn họ vơ vét xong hết, đang định đi thì một người đàn ông da ngăm đen đột nhiên liếc mắt nhìn Đường Ngạo: “Ồ, đây không phải là tổng giám đốc Đường của ASA sao?”

Hai người còn lại vừa nghe vậy liền vây quanh. Ở thành phố E, tổng giám đốc Đường là người nổi tiếng, quân nhị đại, dựa vào hai vạn tệ xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, trong vòng bảy năm trở thành người giàu nhất thành phố E. Tập đoàn ASA chủ yếu sản xuất và phân phối thuốc. Nhờ sản xuất thuốc con nhộng cai nghiện ASA và thuốc chống ung thư ASA mà nhanh chóng nổi lên.

Loại thuốc thứ nhất, trong vòng ba đợt trị đã có thể giảm bớt sự phụ thuộc của con nghiện vào thuốc phiện, trong vòng nửa năm hoàn toàn cai xong, lại không có bất kỳ đau đớn nào. Loại thuốc thứ hai có thể ngăn chặn sự khuếch tán của tế bào ung thư, là thuốc người bị ung thư thường dùng nhất hiện nay.

Hai loại thuốc này đã hoàn toàn đủ để Tập đoàn ASA trở thành ông trùm trong ngành dược phẩm thành phố E. Dù đã bán sang cả châu Âu, Á, Bắc Mỹ, Nam Mỹ, nhưng Đường Ngạo vẫn chưa thỏa mãn. Mấy năm nay ASA liên tiếp nghiên cứu ra những loại thuốc mới.

ASA trong tiếng Hebrew nghĩa là người chữa khỏi bệnh, là quà tặng của Thượng Đế. Anh nghiêm nhiên được đặt chung với cái tên này, trở thành nhân vật trong truyền thuyết.

“A, thật hiếm có. Tổng giám đốc Đường cũng từ đàn tế thần chạy xuống, cùng chung hoạn nạn với đám dân đen chúng ta rồi.” Người đàn ông má trái có cái bớt hình tròn tím tóc anh, bắt anh ngẩng đầu lên. Người đàn ông tóc đỏ bên phải lấy đầu thuốc lá ngậm trong miệng ra: “Tổng giám đốc Đường có còn nhớ Cung Lâm Lâm không?”

Đường Ngạo thật sự không nhớ, phụ nữ của anh rất nhiều. Người đàn ông tóc đỏ cười lạnh một tiếng: “Cũng đúng, phụ nữ của tổng giám đốc Đường nhiều như thế sao mà nhớ được. Để tao nhắc lại nhé, cô ta là người mẫu.” Hấn cầm đầu lọc thuốc, chọt dí lên cánh tay Đường Ngạo, Đường Ngạo đột nhiên vùng vẫy, bị hai người đè lại.

“Ba ới!” Hải Mạt Mạt dùng sức bò đến, người đàn ông tóc đỏ giẫm chặt lên người cô bé: “Lúc đầu tổng giám đốc đường bao cô ta nửa năm, mỗi ngày xe sang đưa đón, toàn ra vào những nơi vùng tiền như rác, quần áo, giày dép, túi xách toàn là hàng hiệu. Tổng giám đốc Đường tiêu tiền như nước nuôi cô ta nửa năm, sau đó một đá cô ta! Mày có biết ban đầu bọn tao đã định kết hôn! Nhưng cô ta nói với tao rằng cô ta đã quen với cuộc sống kia, không thể theo tao sống những ngày như trước nữa. Sau đó cô ta vào hộp đêm, thành gái.”

Đôi mắt hấn ta đỏ lừ, giống hệt một con sư tử tức giận, đâm vào mặt Đường Ngạo: “Mày phá hủy cô ấy! Loại như mày mà còn đòi làm từ thiện? Công ty ưu tú cái gì? Nhà từ thiện cái gì? Đường Ngạo, mày là súc sinh! Mày nên xuống Địa ngục! !”

Hấn dùng sức điên cuồng đá Đường Ngạo mấy cái, Hải Mạt Mạt khóc như mưa: “Ba.”

Đường Ngạo chịu đựng không kêu một tiếng, dùng chút hơi nói một câu: “Nhỏ giọng một chút, cẩn thận dẫn bọn chúng tới.”

Mắt người đàn ông tóc đỏ thề nhưng lại ươn ướt, cuối cùng hắn đánh đủ rồi, kéo khóa quần xuống: “Phế vật tự cho là đúng!”

Cả người Đường Ngạo ướt đầm, ba người đàn ông cười ha ha, vợ vét tất cả đồ vật hữu dụng trên xe rồi quay về xe của mình. Hải Mạt Mạt vội chạy tới bên cạnh Đường Ngạo, cởi áo khoác giúp anh lau mặt và đầu: “Ba ơi. Vì sao bọn họ lại đổ nước lên người ba?”

Cô bé không hiểu, Đường tam công tử ho kịch liệt, ho ra rất nhiều bọt máu. Anh không ngờ mình sẽ chịu sự sỉ nhục đến nhường này, đột nhiên anh cũng không biết mình nên phản ứng thế nào. Anh chỉ ngồi thật lâu, sau đó khẽ nói: “Không sao.”

Trong xe không có nước và đồ ăn, Đường Ngạo lại không thể nhúc nhích. Hải Mạt Mạt đóng cửa xe, khóa túi sách nhỏ đi ra ngoài. Đường Ngạo muốn ngăn cản cô bé, nhưng nếu cô bé không đi thì mọi người cùng đói chết ở đây sao?

Lần đầu tiên anh cảm thấy mình rất vô dụng, ngay cả quan tâm cũng có vẻ dư thừa. Vì vậy không nói gì.

Hải Mạt Mạt đi ra ngoài hơn một tiếng, Đường Ngạo vẫn mơ mơ màng màng, không ngủ. Cuối cùng là con chó lông dài kia về trước, nó ở bên ngoài cào cửa xe, Đường Ngạo cố gắng mở cửa cho nó vào. Bụng nó đã no căng, bên ngoài nhiều người như vậy, nó không lo không có thịt .

Mắc cười là trong miệng nó còn ngậm một hộp cá sadin. Lúc này nó đi vào nhìn bốn phía phát hiện Hải Mạt Mạt không ở đây, sống chết cũng không chịu đưa đồ hộp cho Đường Ngạo.

Đường Ngạo đương nhiên không thể giành đồ với chó, huống chi anh cũng không còn sức. Gâu Gâu chờ ở cửa xe, cuối cùng lại cảnh giác nhìn anh, sau đó mới cẩn thận từng li từng tí đặt đồ hộp ở trước mặt, hai chân trước đặt lên đồ hộp, mõm đặt lên chân, ôm chặt lấy.

Lại qua chừng nửa tiếng, Hải Mạt Mạt mới trở về. Hiện giờ thức ăn nước uống đều vô cùng khan hiếm. Vốn là thực phẩm trong thành phố này đủ cung ứng nhưng sau khi virus bùng phát, rất nhiều kẻ có quyền thế đã vợ vét dự trữ một lượng lớn.

Cứ như vậy, lương thực cho những người khác trở nên vô cùng hữu hạn.

Mọi người đều khủng hoảng, cướp đoạt khắp nơi, hiện giờ một cái bánh mì còn đắt hơn vàng.

Dĩ nhiên, trong đó cũng có công lao của tổng giám đốc Đường. Việc đầu tiên anh làm là vợ vét rất nhiều thức ăn, hiện giờ sợ rằng có một phần tư lương thực, thực phẩm đông lạnh và thức ăn để bảo quản của thành phố E đang ở trong xưởng ASA.

Sau đó anh bị đuổi ra ngoài. (Đường tổng giận dữ: có nhất thiết chương nào cũng phải nhắc đến chuyện này không hả!)

Hải Mạt Mạt chỉ tìm được hai chai nước khoáng, còn có một cái bật lửa, một chai rượu trắng cùng mấy gói chocolate nhân rượu. Gâu Gâu vừa thấy cô bé trở về, vội vàng đưa hộp đồ hộp đến như hiến vật quý. Mạt Mạt vuốt lông nó, cạy đồ hộp ra, trước cho nó một miếng, sau đó bóc chocolate đưa cho Đường Ngạo.

Đường Ngạo không nhận, chỉ dùng rượu trắng rửa vết thương: “Cháu ăn đi.” Hải Mạt Mạt lắc đầu, nhét chocolate vào trong miệng anh: “Ba ăn đi.”

Đường Ngạo thở dài, trước kia vô duyên vô cớ được nhận được điện thoại của Hải Mạt Mạt, anh chưa bao giờ hòa nhã với cô bé. Sau này truyền thông dùng cô bé để lăng xê, nói anh bỏ vợ bỏ con. Trí tưởng tượng của truyền thông phong phú đến mức nào thì khỏi cần nói, lập tức biên soạn ra một câu chuyện Trần Thế Mỹ hiện đại.

Đường tam công tử không ít scandal, mặc dù anh không để ý nhưng cũng coi như căm thù cô bé đến tận xương tủy.

Anh nhận lấy đồ hộp, ăn hai miếng, sau đó đưa cho Hải Mạt Mạt: “Hai ngày nữa chú đưa cháu về nhà.” Hải Mạt Mạt cũng không nhiều lời, ăn hết số đồ ăn còn lại trong hộp. Đường Ngạo dùng gạc mỏng thấm rượu rửa vết thương. Zombie tàn sát bữa bãi, người còn nguy hiểm hơn zombie, anh không thể bị thương, phải mau chóng hồi phục.

Buổi trưa, Hải Mạt Mạt và Gâu Gâu lại đi ra ngoài một chuyến. Lần này người chó hợp tác, bắt được hai con chim bồ câu, một con chim sẻ. Ba người đàn ông bên kia phát hiện, chuẩn bị sang đây cướp, Gâu Gâu sửa như điên. Thấy đám zombie cũng bị hấp dẫn tới đây, ba người không thể làm gì khác hơn là phần nộ trốn vào trong xe.

Người đói bụng thì chuyện gì cũng làm được. Ba người đàn ông nhắm Gâu Gâu làm mục tiêu, nếu như làm thịt con chó này nhất định có thể ăn no một bữa.

Buổi tối, Đường Ngạo ngủ mê man suốt, anh quá mệt mỏi. Gâu Gâu đang cào cửa xe, nó buồn tè. Hải Mạt Mạt mở cửa xe ra, nó lập tức nhảy xuống xe, chạy tới bụi cỏ ven đường đi tiểu.

Hải Mạt Mạt vốn đứng ở cửa xe đợi nó, trong bóng tối một tấm lưới từ sau đột nhiên ập tới, trùm lên Gâu Gâu. Ba người đàn ông hưng phấn vô cùng: “Con súc sinh, xem mày chạy đi đâu!”

Người đàn ông trên mặt có vết đao chém thu lưới, sợ con chó này kêu loạn, hung hăng đá nó một cái.

Vốn một phát này tuyệt đối có thể đập con chó kia thủng bụng lòi ruột, nhưng không có, hần giẫm hụt rồi sao?

Hần kinh ngạc cúi đầu, thấy mình. Lại bị người ta xách lên! Đúng, là xách mở lên, có người xách thắt lưng hắn, kéo hắn về phía sau ít nhất một mét. Hắn cúi đầu nhìn thấy cái tay xách bên hông mình. Sau đó tầm mắt đi lên trước, đứng trước mặt là một con nhóc thấp bé.

Hắn nhận ra con nhóc này! Lúc này mái tóc vàng của cô bé gọn sóng lăn tăn, da thịt mềm mại, sóng mắt như sao: “Đừng bắt chó của tôi chứ.”

Cô bé lăm bằm một câu, hơi khom lưng, hai tay nắm lưới cá nhẹ nhàng xé ra, chỉ nghe xoẹt một tiếng nhỏ, lưới dây ni lông lớn chừng ngón cái như giấy mỏng bị xé thành hai nửa.

Gâu Gâu từ trong lưới lao ra, tức sùi bọt mép. Ba người đàn ông nào có tâm trạng quan tâm đến nó. Con nhóc này có thể xách một người đàn ông cao 1m84 nặng 190 cân như xách con gà con! Có thể nhẹ nhàng xé rách tấm lưới bền chắc như vậy!

Nó rút cuộc là ai?

Trong đầu ba người đồng thời thoáng hiện một nhân vật ... Thiên Sơn Đồng Mỗ!

Hải Mạt Mạt cũng không làm khó bọn họ, chỉ chống nạnh, vô cùng trẻ con nói một câu: “Còn dám bắt nạt ba và Gâu Gâu của tôi, tôi đánh mấy người đó!”

Cô bé mang theo Gâu Gâu về xe, Gâu Gâu còn đang tức giận thỉnh thoảng sửa mấy tiếng. Hôm sau, thân thể Đường Ngạo đã khá hơn một chút liền cố gắng lái xe khỏi đoạn đường này. Anh đi về phía ngoại ô tầm mười km... ba người đàn ông này biết rõ lai lịch của anh.

Trên xe anh cũng chỉ có một cô bé và một con chó. Hơn nữa anh lại trọng thương, quả thật đúng là mặc người ta chém giết. Nơi này đã không còn an toàn rồi.

Lúc này nơi nào càng nhiều người càng không an toàn, anh dừng xe ở ven đường, nơi này là Bách Lộ Hà gần thành phố E. Khi đó là chạng vạng, ráng chiều thu buông xuống, bầu trời nhuộm thành màu đỏ.

Anh xuống xe, bốn phía vô cùng yên tĩnh. Bước sông Bách Lộ chảy chậm chậm, bên bờ sông hai, ba con zombie nhàn nhã như đang tản bộ sau bữa tiệc lớn. Chờ chúng nó đi xa, Đường Ngạo nhẹ nhàng đi tới bờ sông, cởi quần áo đi vào trong sông.

Nước sông hơi lạnh, anh từ từ quỳ xuống, khiến nước sông ngập qua đầu. Nước sông tẩy rửa thân thể, vết thương đau nhói, thế nhưng anh chỉ cắn chặt răng.

Qua thật lâu, anh mới trồi lên, nhìn thấy Hải Mạt Mạt không biết đã chạy tới cạnh bờ sông từ lúc nào. Ánh mặt trời chiếu xuống, cô bé dùng một cành liễu mềm mại làm bóng ném ra xa. Gâu Gâu lè lưỡi chạy như bay đi nhặt.

Dưới cây liễu là một khoảng sân cỏ đã héo úa một nửa, cô bé cười tươi như hoa, thân thể mềm mại như cánh bướm dập dề. Đường tam công tử một lần nữa chìm xuống nước, một hồi lâu mới thò đầu ra, hít sâu

một hơi... Quên hết những ngày tháng quang vinh hô phong hoán vũ trước kia đi Đường Ngạo. Hiện giờ quan trọng nhất là tìm được đầy đủ thức ăn, sống sót!

5. Chương 5

Chương 5: Ba đi đâu vậy?

Buổi tối hôm đó, hai người một chó tiếp tục ở trong xe qua đêm. Đường Ngạo để Hải Mạt Mạt ngủ bên trong, còn mình thì dựa vào cửa xe. Còn một lúc nữa mới tối hẳn nhưng anh quyết định ở yên đây, anh cần thời gian để nghỉ ngơi, hồi phục hoàn toàn.

Sáng sớm hôm sau, đúng năm giờ Đường Ngạo tỉnh lại, những năm qua tuy trong mắt người khác công việc của anh dường như chỉ cần ngồi uống cà phê, chỉ tay năm ngón sai bảo người khác. Nhưng trên thực tế, anh thức dậy còn sớm hơn gà, đi ngủ còn muộn hơn chó.

Hải Mạt Mạt còn đang ngủ, con chó tên Gâu Gâu kia lại rất tỉnh táo, Đường Ngạo vừa động dậy nó liền mở mắt. Đường Ngạo đánh thức Hải Mạt Mạt: “Dậy đóng kỹ cửa xe rồi ngủ tiếp.”

Hải Mạt Mạt mơ mơ màng màng, dụi mắt: “Ba đi đâu vậy?”

Đường Ngạo cầm cây rìu chữa cháy tay, vốn định cầm dao phay theo cuối cùng lại để lại trong xe, đặt bên cạnh Hải Mạt Mạt: “Đóng kín cửa, ngoại trừ chú thì dù ai gõ cửa cũng không được mở nghe chưa.”

“Vâng!” Hải Mạt Mạt vâng một tiếng, Đường Ngạo cũng không lo lắng lắm. Mặc dù mẹ cô bé nói cô bé bị chậm phát triển trí tuệ, nhưng mấy ngày qua anh thấy con nhóc này rất thông minh. Chỉ ngồi trong xe sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Chờ Hải Mạt Mạt đóng kỹ cửa xe, Đường Ngạo liền cầm theo rìu chữa cháy đi ra ngoài. Lúc xuống khỏi tay vịn, đột nhiên một cái tay vươn ra bắt được chân anh. Một con zombie gào một tiếng thò đầu ra. Đường Ngạo tiện tay dùng rìu chữa cháy chặt đứt cái tay kia. Anh đi từ trong bụi cỏ xuống bờ sông.

Trong sông đã không còn cá nhưng anh bắt được bốn con cua lớn. Mấy ngày ăn uống linh tinh, có bốn con cua cũng không tệ lắm. Nhưng. Còn chưa đủ, trong xe còn một miếng ăn nữa.

Anh ngồi bên bờ một lát sau đó lại xuống nước, cuối cùng tìm được hai con trai sông lớn, một con lươn. Sợ vết thương nhiễm trùng, anh không dám ở trong nước lâu. Mắt thấy mặt trời ló rạng, anh vội vã trở về.

Ngoài xe có mấy con zombie đang đi bộ, Đường Ngạo tìm kiếm bên cạnh xe, nhặt hai cái bát sắt ném ra xa. Đám zombie nghe thấy tiếng vang, bắt đầu đi về phía bờ sông.

Lúc này Đường Ngạo mới cẩn thận đi về phía container.

Hải Mạt Mạt nhìn thấy anh thì vui vẻ ra mặt: “Ba ơi!” Cô bé đi lên, cánh tay dùng sức ôm lấy cổ Đường Ngạo, cái miệng nhỏ hôn lên má anh một cái rõ kêu.

Đường Ngạo ghét bỏ lau lau mặt: “Tránh ra, mấy ngày nữa chú sẽ đưa cháu về nhà. Đừng cho rằng chúng ta ở chung mấy ngày là cháu có thể muốn làm gì thì làm!”

Hải Mạt Mạt cũng không để ý, Đường Ngạo tìm tờ báo cũ, cạy gỗ bỏ, mở cửa sổ nhỏ ra cho gió lùa, sau đó dùng một cái bát sắt bắt đầu nấu cua, trai, lươn. Bên ngoài có tiếng chó sủa, Hải Mạt Mạt nhanh chóng chạy ra mở cửa.

Gâu Gâu lại chạy vào, nó tìm được một hộp salad. Lúc này nó vừa lên xe đã ngửi được mùi cua, mừng như điên đi quanh bát sắt vẫy đuôi điên cuồng. Đường Ngạo hừ lạnh: “Mày vui về cái gì? Tao có nói có phần của mày à?”

Nấu xong cua, anh đưa cho Hải Mạt Mạt một con trước. Hải Mạt Mạt nhận lấy, Gâu Gâu liền chạy tới ngồi xuống bên cô bé, bộ dáng ngồi chờ ăn. Đường Ngạo mở hộp salad, hai người một con chó ngồi quanh bát sắt ăn cơm. Cửa sổ nhỏ không đủ lớn, khói tuôn ra có chút khó thở nhưng lại vô cùng ấm áp.

Hải Mạt Mạt bẻ hết chân cua cho Gâu Gâu, nó dùng móng vuốt nhỏ giữ lấy, ăn vô cùng sung sướng. Hải Mạt Mạt liền đưa hết đồ trong tay mình cho nó.

“Đừng lãng phí lương thực.” Đường Ngạo có chút không vui, Hải Mạt Mạt nhìn anh một cái lại đẩy Gâu Gâu ra sau mình, tiếp tục cho ăn. Đường Ngạo bó tay, anh thật sự không muốn tranh luận với một đứa bé, thế nên anh dứt khoát đưa hết đồng trai nướng cho cô bé, còn đổ chút salad vào.

Hải Mạt Mạt tách một ít thịt trai cho Gâu Gâu. Đường Ngạo đương nhiên nhìn thấy nhưng cũng không nói gì.

Trẻ con luôn thích làm mấy chuyện vô ích. Cứ để kệ con bé đi, dù sao cũng không nuôi được mấy ngày. Anh hừ lạnh.

Trong xe hoàn toàn không có lương thực dự trữ, ăn xong “bữa sáng” nhất định phải lo đến bữa trưa. Đường Ngạo bắt đầu phân chia nhiệm vụ: “Lát nữa cháu ra bờ sông mò cua hoặc cá, miễn là cái gì có thể ăn được! Chú đi tìm mấy cửa hàng gần đây, chúng ta cần rất nhiều đồ.”

Hải Mạt Mạt gật đầu một cái, Gâu Gâu ở bên cạnh đuổi theo cái đuôi của mình. Đường Ngạo suy nghĩ một chút, lại tiếp tục dặn dò: “Đi ra ngoài phải cẩn thận xung quanh, cũng phải xem trong bụi cỏ có zombie hay không. Để cho con chó kia ở bên cạnh, phát hiện zombie thì để nó dụ chúng đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hải Mạt Mạt đỏ bừng: “Dạ!”

Đường Ngạo vẫn không yên lòng: “Ra sông đừng có xuống chỗ sâu, tốt nhất là đừng xuống nước tìm ở ven bờ thôi.”

Hải Mạt Mạt dùng sức gật đầu, Đường Ngạo phiền não vờ tóc: “Mẹ nó, còn nói thêm gì nữa thì chú còn lải nhải dài dòng hơn cả bà già. Chính cháu phải cẩn thận, chú không muốn trở về lại phát hiện một đồng cơm thừa của zombie đâu!”

Hải Mạt Mạt nghiêng người, đột nhiên hôn một cái lên mặt anh: “Ba, hẹn gặp lại.”

Đường Ngạo đang định mở cửa xe, đột nhiên quay đầu nói: “Được rồi được rồi, cháu đừng đi nữa, ngoan ngoan ở trong xe chờ chú về.”

Hải Mạt Mạt đeo cặp sách lên lưng: “Con đi theo ba.” Đường Ngạo cũng không muốn làm bảo mẫu: “Không cho, ngoan ngoan ở trong xe.” Hải Mạt Mạt túm lấy áo anh, anh không mềm lòng, “Đừng để chú nói lần thứ hai.”

Hải Mạt Mạt sợ anh không vui liền buông tay. Con chó tên Gâu Gâu kia đang liếm lông rửa mặt, Đường Ngạo vừa mở cửa xe, nó liền tự động nhảy xuống xe.

Đường Ngạo lần đầu tiên cùng nó ra ngoài, đầu tiên nó đi vào bụi cỏ bên cạnh xe đại tiểu tiện, sau đó vừa đi vừa ngủ, thấy có zombie liền trốn nhanh như tên bắn. Đường Ngạo lắc đầu, bây giờ quả nhiên người không bằng chó. Nhiều người như vậy còn sống không nổi, mà chó thì vẫn vui vẻ.

Anh tìm một chiếc viêt đã đầy xăng, bắt đầu tìm kiếm cửa hàng ở lân cận. Dịch bệnh bùng nổ còn chưa tới một tuần, thế nhưng thành phố E đã hoang tàn đến vậy.

Đường Ngạo thở dài, bước vào một tiệm bán quần áo. Trong tay anh cầm rìu chữa cháy, từ từ đẩy cửa ra. Đột nhiên sau lưng có tiếng bước chân, anh quay đầu, chỉ thấy Gâu Gâu đang chạy tới như quả bóng tuyết.

Nó đi vào trong tiệm, ngồi trái ngồi phải. Đường Ngạo bỗng cảm thấy con chó này cũng không tệ. Bên trong không có ai, anh tìm được một cái túi đan dệt, nhét mấy bộ quần áo vào. Trên giá hàng có giấy, anh cũng lấy vài đôi.

Xách túi đan dệt ra ngoài, bên cạnh là siêu thị đồ điện, bây giờ không có điện, đồ điện cũng trở nên vô dụng. Đường Ngạo lên xe, nhìn Gâu Gâu ở bên cạnh, anh khẽ vỗ tay một cái.

Gâu Gâu nhanh nhẹn nhảy lên, anh lái xe tiếp tục đi về phía trước. Phía trước có một cửa hàng thời trang trẻ em, anh nghĩ ngơi cuối cùng quyết định dừng xe. Dù anh không nuôi được Hải Mạt Mạt mấy ngày, nhưng vẫn cần có quần áo. Tiệm đường mà thôi, anh tự thuyết phục mình.

Gâu Gâu vẫn đi vào “Điều tra” một vòng trước, lúc này Đường Ngạo mới hiểu vì sao Hải Mạt Mạt có thể sống đến bây giờ, con bé có “Lính Trinh Sát”.

“Gâuuuu!” Gâu Gâu sửa một tiếng chạy ra, Đường Ngạo đặt túi đan dẹt xuống đất, hai tay nắm chặt cây rìu. Bên trong quả nhiên có ba con zombie cả nhấc đuổi theo.

Ba con đều là nữ nhân viên của cửa hàng, trên người không có vết thương, chỉ có làn da màu xám trắng, con mất trợn ngược lộ ra một mảng lòng trắng mắt. Đường Ngạo một phát chặt đầu nhân viên nữ đi trước, hai con còn lại đồng loạt nhào lên.

Động tác của bọn chúng rất chậm chạp, Đường Ngạo nhanh chóng chém đầu con bên trái thành hai nửa, máu tươi bắn lên mặt con bên phải. Con bên phải thét một tiếng thật dài, hai tay bắt được cây rìu của anh.

Đường Ngạo dùng sức đổ về phía trước, một người một zombie cùng nhau ngã xuống đất. Anh đè lên người nó, cán rìu đè chặt trên cổ nó. Mà đúng lúc ấy, lại có thêm một con zombie từ trong quầy lão đảo đi ra.

Đường Ngạo cắn răng một cái, cầm bàn ủi bên cạnh dùng sức nện lên đầu nữ zombie. Máu tươi mang theo màu xanh sẫm bắn tung tóe lên đầu lên mặt anh. Anh mím môi, đập hai ba phát cho đầu con zombie thành đờn hấu nát. Sau đó anh quay người lại, một phát bổ ngang người con zombie phía sau lưng.

Quần áo trong cửa hàng thời trang trẻ em vẫn còn nguyên, anh rút lấy một bộ lau mặt, sau đó cầm lấy những bộ phù hợp với chiều cao của Hải Mạt Mạt. Anh thật sự không biết cách chọn quần áo, đời này ngay cả quần áo của mình anh còn chưa mua bao giờ, chỉ biết luống cuống chọn bừa.

Cầm hết lên xe, Gâu Gâu nhảy lên ghế lái phụ. Đi được một đoạn, Đường Ngạo nhìn thấy ven đường có một cửa hàng kim khí, toàn đồ hữu dụng, đáng tiếc không mang đi được. Đường Ngạo nhớ vị trí, sau đó tiếp tục đi. Phía trước là một cửa hàng châu báu.

Kim cương trân châu không thể ăn, Đường Ngạo không thèm để ý tới, nhưng lại thấy mấy người cầm một đồng túi màu đen từ trong tiệm đi ra, trong tay còn cầm búa và một khẩu súng lục tự chế.

Trong lòng Đường Ngạo trầm xuống, hiện giờ giành châu báu có ích gì? Trước khi virus lây lan, một tổ chức tên là “Thánh Đồ” đã từng uy hiếp Chính phủ sẽ sử dụng vũ khí sinh hóa. Chẳng lẽ chính là bọn chúng?

Nghĩ thì nghĩ thế nhưng anh vẫn không nhúc nhích. Bây giờ là lúc nào rồi, chẳng lẽ còn muốn anh mặc quần lót ra ngoài quần dài đi làm siêu nhân, giữ gìn hòa bình thế giới?

Đừng có đùa, nhanh chóng cầm chút muối dầu trở về thôi.

P phía trước có cửa hàng tiện lợi, anh đâm bay mấy con zombie, dừng xe ở ven đường. Gâu Gâu vẫn chạy trước, trong cửa hàng tiện lợi không có một bóng người.

Rõ ràng đã có người tới nơi này trước, nhưng mọi người cũng chỉ mang đi đồ hộp, bánh bích quy các loại, còn muối dầu không ai động tới. Đường Ngạo vội vàng lượm mấy bao muối, ôm thêm một can dầu. Sau đó đóng gói cả gạo, mì sợi còn thừa; bột lửa, bột giặt, sữa tắm, dầu gội đầu cũng xách mỗi thứ một chai bỏ vào túi đan dẹt.

Cuối cùng anh như giặc cướp khiêng hai bao đồ ra khỏi cửa hàng.

Lúc anh trở lại “Đại bản doanh” là một giờ trưa. Đường Ngạo xa xa đã nhìn thấy Hải Mạt Mạt đứng trên bờ sông. Cuối thu thời tiết mát mẻ, chim nhạn không bị virus gì đó ảnh hưởng, vẫn cứ bay về phương nam. Đường Ngạo dùng rìu đập nát một con zombie đang bám lấy cửa xe, chuyển tất cả đồ tìm được vào trong xe container.

Gâu Gâu cũng đã phi thân xuống, chạy thẳng tới bờ sông. Hải Mạt Mạt nhìn ra đường lớn, giơ cánh tay nhỏ bé lên vẫy vẫy. Cách xa nhưng Đường Ngạo vẫn nhìn thấy trong tay cô bé cầm một con cá chép béo mập.

Anh đóng chặt cửa xe, xuống bờ sông. Hải Mạt Mạt xắn cao ống quần, đang chơi rất vui vẻ. Đường Ngạo nhìn bốn sát bên bờ, không khỏi sợ hết hồn. Bên trong thả một đồng cá, cá chạch, cua và trai sông. Hải Mạt Mạt chỉ đứng bên bờ sông, phàn là có cá bơi qua, cô bé chộp một cái là chuẩn.

Gâu Gâu cũng xuống nước bơi hai vòng, sau đó đột nhiên nhảy lên, vẩy hết nước lên mặt Hải Mạt Mạt.

Ánh nắng mùa thu rực rỡ chiếu xuống dòng sông, phủ thêm cho dòng nước một tầng ánh sáng vàng kim lấp lánh. Đường Ngạo lấy dầu gội, sữa tắm ra, lại cầm hai bộ quần áo cho anh và Hải Mạt Mạt.

Anh xuống bờ sông, riu đặt ở bên cạnh, cởi quần áo xuống nước, tắm ở bên cạnh Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt và Gâu Gâu mặc dù không dám ồn ào nhưng vẫn nghịch cho bọt nước văng tung tóe.

Một con zombie đi dạo trên bờ sông bị hấp dẫn tới đây, Đường Ngạo chỉ đành phải lên bờ ...cũng may nghĩ đến Hải Mạt Mạt ở đây nên anh tắm nhưng vẫn mặc một cái quần lót.

Anh bước đến gần zombie, một phát chặt đầu nó. Chặt xong, anh lại xuống nước. Hải Mạt Mạt chạy đến bên cạnh anh: “Con tắm lưng cho ba nhé.” Nói xong, hai bàn tay nhỏ bé chà mạnh trên lưng anh.

Đường Ngạo cũng mặc kệ cô bé, vừa tắm vừa nhìn xung quanh xem có cá hay không.

Tắm xong anh liền lên bờ, tìm chỗ có bóng cây râm mát thay quần áo, sau đó gọi Hải Mạt Mạt: “Cháu cũng tắm đi, tắm xong về xe.”

Hải Mạt Mạt dạ một tiếng, bắt đầu nhanh chóng cởi quần áo. Đường Ngạo quay lưng lại ngồi ở dưới cây liễu, trong nước cô bé và Gâu gâu lại đùa nghịch rộn rã. Sau khi xem chừng cô bé tắm xong, Đường Ngạo cầm quần áo mới đến cho cô bé: “Tới đây mặc quần áo vào.”

Anh mang đến cho Hải Mạt Mạt một bộ váy màu đỏ, bên trên cổ áo còn có nhung bằng lông thú nhân tạo. Làn da Hải Mạt Mạt vốn rất đẹp, bây giờ được tôn lên càng có vẻ ‘phần điêu ngọc trác’ đáng yêu vô cùng.

Đường Ngạo không muốn thừa nhận cũng không được, con nhóc này thật sự rất xinh đẹp, tinh xảo như búp bê vậy. Chỉ có mỗi mái tóc ướt nước là rối bù.

Không có máy sấy, cho dù có cũng không còn điện. Đường Ngạo chỉ đành phải tìm bộ quần áo để lau tóc cho cô bé, Hải Mạt Mạt nói khẽ: “Ba ơi, không có quần lót, cả tất nữa.”

Đường Ngạo không biết, anh là đàn ông sao nghĩ được nhiều như vậy. Lúc này chỉ đành trả lời qua loa: “Lần sau tìm thêm.”

Trong túi xách Hải Mạt Mạt có bộ gương lược nhỏ đồ chơi. Đường Ngạo cầm lược chải tóc cho cô bé, anh không biết buộc nên cứ để thả xỏa như vậy thôi.

Sau đó anh bảo Hải Mạt Mạt quét sạch container, còn mình thì gắn hai cái móc hai bên container, kéo ra thành một sợi dây, như vậy là có thể treo quần áo rồi.

Sau đó anh đặt một cái hộp rên đúc hướng về phía lỗ thông hơi bên cửa sổ xe, phía trên treo một cái bồn sắt, như vậy là đã có một lò bếp đơn sơ. Đáng tiếc chỉ có thể nấu ít đồ, ở chỗ này nếu còn muốn xào cá làm món cay Tứ Xuyên các loại, chắc hẳn hai người một chỗ sẽ bị sặc chết.

Anh cầm dao phay ra ngoài, mổ cá, dùng lửa nướng, thuận tiện nấu ít cháo. Hai người ăn cua, cá nướng và chút cháo. Có dầu muối, hai người đều thấy ngon miệng hơn, bữa ăn này cũng coi như qua loa cho xong.

Cơm nước xong, Hải Mạt Mạt xắn tay áo lên rửa bát, Đường Ngạo nằm dang tay dang chân hình chữ đại () ở trong khoang xe, cảm thấy thật nhẹ nhõm. Hiện giờ anh quả thật đã thành tên nghèo chỉ có hai bàn tay trắng, không cần tiếp tục cầm mặt vào xưởng thuốc, không cần tiếp tục xã giao với khách hàng mỗi ngày, không cần tiếp tục ngày ngày áo mũ chỉnh tề diễn thuyết.

Cổ phiếu, kỳ hạn giao hàng, bất động sản đều không cần lo nữa, những ngày này giống như đang đi nghỉ dưỡng ...Nếu như bên cạnh là mấy người đẹp mà không phải một đứa con nít. Hai tay anh gối đầu, đột nhiên nói: “Ngày mai chú đưa cháu về nhà.”

“Dạ!” Hải Mạt Mạt cúi đầu rửa bát, trên bát inox hẳn lên năm dấu tay, cô bé vội vàng giảm bớt sức lực.

6. Chương 6

Chương 6: Đại sứ từ thiện

Ngày hôm sau, Đường Ngạo vào trạm xăng dầu đổ đầy xăng, lái xe theo địa chỉ Hải Mạt Mạt đưa cho đưa cô bé về nhà. Trên đường đi thường có zombie đuổi theo xe, nhưng tốc độ của bọn nó rất chậm, không thể nào đuổi kịp.

Xe đi hơn ba tiếng, cuối cùng dừng lại trước vườn hoa hải đường. Trung tâm thành phố phồn hoa trước kia nay đã sớm tan hoang.

Đường Ngạo một tay dắt Hải Mạt Mạt, một tay cầm rìu. Trên bãi cỏ của khu chung cư còn có mấy chiếc xe đẩy của trẻ con. Trong xe đường nhiên rỗng tuếch, vết máu nhìn thấy mà ghê. Trong lòng Đường Ngạo nặng trĩu, không biết người nhà Hải Mạt Mạt còn ở đây không.

Cửa chính tầng trệt đã sớm bị đập vỡ, Hải Mạt Mạt dẫn anh lên tầng. Thang máy không hoạt động, anh để Hải Mạt Mạt đi theo sau lưng anh, leo cầu thang bộ.

Nhà Hải Mạt Mạt ở tầng sáu, trên đường đi gặp mấy con zombie, có một con còn cầm giỏ thức ăn. Đường Ngạo liếc mắt nhìn Hải Mạt Mạt, Hải Mạt Mạt đang nhìn con zombie kia. Qua một lúc lâu, con bé lại hừ hừ ha ha hai tiếng giống bọn zombie.

Đường Ngạo đẩy thi thể trên cầu thang ra: “Gì vậy?”

Hải Mạt Mạt theo sát sau lưng anh, Gâu Gâu được ôm vào trong lòng: “Bà ấy đang nói chuyện.”

Đường Ngạo cười, thế giới của trẻ con quả nhiên thật kỳ diệu: “Bà ấy nói gì?”

Hải Mạt Mạt nghiêng đầu, rất nghiêm túc nói: “Bà ấy hỏi thịt con có mềm không, rằng bà ý không tốt lắm.”

Đường Ngạo bật cười, ngay sau đó chém tới. Bà zombie cầm giỏ thức ăn lại tránh được. Đường Ngạo sưng sốt ... những zombie này vốn chỉ phản ứng với tiếng động, con này lại biết né tránh sao?

Anh đứng tại chỗ, bà zombie cầm giỏ thức ăn cũng không nhúc nhích, dường như đang chờ thời cơ. Đường Ngạo không cười nổi nữa, anh đột nhiên tiến lên, chém về phía bên trái, chân lại gạt sang bên phải. Bà zombie cầm giỏ thức ăn quả nhiên tránh sang phải, lập tức bị vấp ngã xuống đất.

Đường Ngạo sớm có chuẩn bị, một nhát chém đứt đầu nó.

“Đi.” Anh lau qua loa vết máu trên mặt, dắt Hải Mạt Mạt lên tầng. Trong hành lang tràn ngập mùi hôi thối, chung cư hạng sang lấy ánh sáng không tệ, hiện giờ có thể thấy được những đoạn tay chân cụt, giống như đi vào địa ngục Tu La.

Cuối cùng đã tới tầng sáu, Hải Mạt Mạt đến gõ cửa. Bên trong không có người đáp, Đường Ngạo tiến lên, cầm rìu phá cửa chống trộm.

Trong nhà trống không, Đường Ngạo tìm một vòng, không có chủ nhân. Tất cả đồ dùng hàng ngày cũng bị mang đi, có thể thấy chủ nhân lúc đi vô cùng thông dong. Vậy tại sao không mang Hải Mạt Mạt theo? Hay là trên đường đi gặp chuyện ngoài ý muốn?

Đường Ngạo đang định dắt Hải Mạt Mạt đi, trong cửa đối diện lại truyền ra tiếng vang. Đột nhiên một người phụ nữ mở hé cửa ra, khẽ gọi: “Là Mạt Mạt sao?”

Đường Ngạo vội vàng dắt Hải Mạt Mạt ra ngoài: “Ai đó?”

Người phụ nữ mở cửa, nhìn Đường Ngạo và Hải Mạt Mạt, thấy bọn họ không chảy máu, lúc này mới nghiêng người để hai người vào trong nhà.

“Cám ơn trời đất, hai người còn sống!” Người phụ nữ vừa nói vừa rót cho Đường Ngạo và Hải Mạt Mạt một chén bột gạo. Đường Ngạo ngồi xuống ghế sofa, đưa chén bột gạo cho Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt múc một ít cho Gâu Gâu, mình uống phần còn lại.

“Xin hỏi, cha mẹ cô bé đi đâu rồi?” Đường Ngạo đang nhìn bốn phía, toàn bộ cửa sổ được đóng đinh, góc phòng chất một đống đệm nành. Chắc hẳn người phụ nữ này sống nhờ chúng.

Người phụ nữ rót cho anh một cốc nước ấm: “Cha mẹ? Anh không biết sao? Ngày bệnh dịch bùng phát mẹ Mạt Mạt đã thu dọn đồ, nói là về nhà mẹ để tránh nạn.”

Đường Ngạo cũng không hiểu: “Tại sao cô ta không mang con gái theo?”

Người phụ nữ nhìn anh một cái, tiện tay sờ sờ đầu Hải Mạt Mạt: “Mạt Mạt không phải con gái cô ta.” Người phụ nữ thở dài, “Đầu năm ngoái, Hải tiên sinh không biết đưa Mạt Mạt từ đâu về, nói là con gái riêng của mình nhưng không biết mẹ ruột cô bé ở đâu. Hải tiên sinh là người cuồng công việc, bình thường rất ít về nhà. Một năm có tám tháng là Hải phu nhân ở nhà một mình. Thật ra thì cũng không thể trách Hải phu nhân, ở thời điểm này có người phụ nữ nào muốn đem theo con riêng của chồng chứ.”

Đường Ngạo ngăn ra: “Vậy ba cô bé thì sao?”

Người phụ nữ thấy anh không biết thật, liếc mắt nhìn Hải Mạt Mạt, lúc này mới hạ thấp giọng: “Cha cô bé là Hải Minh Tiển tiên sinh, đã qua đời trong một vụ tai nạn xe cộ đầu năm nay. Đứa bé đáng thương, lúc ấy đang ở trong xe. Tôi không dám nhìn, nghe chồng tôi nói, lúc gặp chuyện không may Hải tiên sinh nằm ở trên người cô bé, mất nửa cái đầu.”

Người phụ nữ thở dài, lại đưa cho Hải Mạt Mạt một quả quýt: “Đứa bé ở trong viện mấy tháng, sau khi ra viện thì không thích nói chuyện nữa.”

Đường Ngạo còn có ấn tượng, nói đến Hải Minh Tiển, coi như anh có duyên gặp mặt một lần. Hải Minh Tiển là nhà khoa học sinh vật học. Tập đoàn ASA chủ yếu sản xuất thuốc, anh làm sao có thể không biết. Ban đầu Đường Ngạo còn mời Hải Minh Tiển đi thăm dây chuyền sản xuất của tập đoàn ASA, muốn mời anh ta làm cố vấn kỹ thuật.

Đáng tiếc Hải Minh Tiển say mê với phòng nghiên cứu của mình, không quan tâm đến sản xuất y dược. Ban đầu lúc anh ta xảy ra tai nạn xe cộ, rất nhiều tờ báo đều đăng tin, chỉ không ngờ Hải Mạt Mạt lại là con gái anh ta.

“Sao Mạt Mạt lại đi với anh?” Người phụ nữ này rất nhiệt tình, Đường Ngạo liếc mắt nhìn Mạt Mạt đang yên lặng ăn bột gạo: “Mấy tháng trước, con bé tự động gọi điện thoại cho tôi, nhận tôi là ba con bé, sau đó còn chạy đến công ty tôi. Sau khi bệnh dịch bùng phát lại gặp nhau.”

Người phụ nữ đưa cho anh một tờ danh thiếp, Đường Ngạo cúi đầu nhìn, danh thiếp này là của Hải Minh Tiển, mà số điện thoại phía dưới rõ ràng là số điện thoại anh mới đổi. Người phụ nữ thở dài: “Hải tiên sinh bình thường rất bận, Hải phu nhân. Lại không thích Mạt Mạt lắm nên bình thường Mạt Mạt đều sang nhà tôi làm bài tập, cô bé cũng rất hay gọi cho ba mình. Cho nên.”

Đường Ngạo hiểu ra, cô bé quên vụ tai nạn xe cộ kia nhưng vẫn còn nhớ rõ số điện thoại này.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Đường tam công tử đột nhiên có dự cảm chẳng lành ...chỉ sợ anh còn phải tiếp tục làm công việc bảo mẫu này dài dài.

“Một mình cô ở chỗ này không phải kể lâu dài, nơi này tầng lầu quá cao, nhân khẩu dày đặc, là nơi có tỉ lệ nhiễm bệnh cao. Một khi có zombie đi vào, cô sẽ không thể chạy trốn được đâu.” Đường Ngạo cảm thấy lạ, từ khi nào thì anh lại biết suy nghĩ cho người khác vậy?

Người phụ nữ chỉ cười lắc đầu: “Nếu tôi muốn thì đã đi từ sớm, anh đưa Mạt Mạt đi đi. Mạt Mạt là một đứa bé ngoan, xin anh hãy chăm sóc cho cô bé.”

Đường Ngạo không nhiều lời, anh vốn không định dẫn người phụ nữ này đi theo anh. Cứu trợ thị dân là chuyện của Chính phủ, chẳng có liên quan gì đến anh cả. Ngay cả Hải Mạt Mạt anh cũng không muốn mang theo.

Anh nhìn người phụ nữ kia một lần cuối cùng dắt Hải Mạt Mạt đi: “Chúng ta đi thôi.”

Người phụ nữ xách hết trái cây cho bọn họ: “Những thứ này anh hãy giữ lại cho Mạt Mạt.” Đường Ngạo nhìn về phía Hải Mạt Mạt, bọn họ quả thật không có hoa quả. Hải Mạt Mạt lắc đầu, Đường Ngạo cũng từ chối: “Cám ơn, nhưng chúng tôi không cần.”

Người phụ nữ đưa bọn họ tới cửa, chờ bên ngoài không có động tĩnh mới mở cửa. Đường Ngạo nhìn bốn phía, xác định an toàn mới đi ra, anh quay đầu lại nhìn về người phụ nữ kia: “Bảo trọng.”

Người phụ nữ nở nụ cười hiền lành: “Vâng. Tam biệt.”

Đường Ngạo mang theo Hải Mạt Mạt xuống tầng, anh vẫn đi phía trước, Hải Mạt Mạt đi theo sau lưng anh, ôm Gâu Gâu trong ngực. Xuống được một tầng, rút cuộc Hải Mạt Mạt cũng mở miệng: “Ba ơi?”

Đường Ngạo lạnh lùng nói: “Đừng bảo chú mang cô ta theo. Mang theo cháu đã đủ đáng sợ rồi, còn phải mang theo chó của cháu. Không thể mang cả cô ta nữa.”

Hải Mạt Mạt lặng lẽ đi theo phía sau anh, không nói nữa.

Không ‘bàn giao’ được Hải Mạt Mạt, Đường Ngạo không thể không tính toán lâu dài. Hai người muốn cùng nhau sống sót thì tốt nhất là nên gia nhập vào một căn cứ. Căn cứ có lưới cách ly, thậm chí có tường cách ly, có các biện pháp đề phòng cơ bản nhất. Con người vốn là động vật quần cư, đương nhiên ở chung một chỗ vẫn an toàn hơn.

Anh chặn mấy con zombie cản đường trước mặt, Hải Mạt Mạt đi mở cửa xe, hai người một chó nhanh chóng lên xe. Hải Mạt Mạt ngồi ở cạnh ghế tài xế, còn ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ tầng sáu. Đường Ngạo biết cô bé không nỡ bỏ rơi người hàng xóm tốt bụng kia, nhưng vào thời điểm này với cá tính chỉ lo thân mình như anh tuyệt đối sẽ không tự tìm phiền toái.

Vì vậy anh không nói gì, trực tiếp lái xe đi.

Căn cứ gần đây nhất là vườn thú thành phố E. Chỗ đó là ngoại ô thành phố, tường cao lưới sâu, vốn chỉ để phòng ngừa động vật chạy trốn dẫm thương người. Hôm nay lại trở thành tấm chắn cho những người may mắn sống sót.

Hơn nữa trong vườn thú có vô số động vật, có thể sinh sôi nảy nở, dùng lót dạ tạm thời. Đúng là chỗ tốt.

Đường Ngạo lái xe, chạy thẳng tới cửa lớn vườn thú. Phía sau cổng có người giơ súng thuốc mê, từ xa đã nhắm vào anh. Ngoài cửa có chừng mười con zombie đang chờ. Có lẽ là đánh hơi được mùi thức ăn ngon bên trong nên không chịu đi.

Đường Ngạo dừng xe, dặn dò Hải Mạt Mạt: “Khóa kỹ cửa xe, đừng xuống. Cầm chặt dao.”

Hải Mạt Mạt dạ một tiếng, cầm dao phay lên, chờ anh đi xuống xong liền khóa kỹ cửa xe. Đường Ngạo nhanh chóng giải quyết hơn mười con zombie ngoài cửa, mùi hôi thối theo dòng máu nhiễm màu xanh lục tràn ra. Anh đi đến trước cửa: “Tôi muốn gặp người phụ trách của các anh.”

Hai con chó săn lớn bên cửa bắt đầu sủa ầm ĩ, hai người đàn ông cầm súng thuốc mê tuần tra liếc nhìn nhau, một người xoay người đi vào vườn thú, một người khác đứng coi chừng, vẫn dùng súng chĩa vào Đường Ngạo.

Hơn mười phút sau, một người đàn ông mặc đồ rằn ri, boots cao đi tới. Anh ta cách cổng cao nhìn Đường Ngạo, Đường Ngạo cũng nhìn anh ta.

Anh ta hơn ba mươi tuổi, cao ít nhất 1m85, da ngăm đen, cơ thể cường tráng. Đường Ngạo để ý tới tay anh ta, đôi tay kia đầy vết chai, chắc hẳn trước kia là người dựa vào cầm dao sống qua ngày.

“Nhìn anh rất quen.” Giọng anh ta lạnh nhạt, dáng vẻ cao ngạo.

Đường Ngạo thản nhiên đáp: “Trước kia có biết hay không không quan trọng, vào lúc này có ích là tốt rồi.”

Người đàn ông gật đầu, nhìn đám zombie đầu thân hai nơi phía sau anh: “Bọn họ nói với tôi, bản lĩnh của anh không tệ.”

Đường Ngạo gật đầu: “Tôi từng đi lính.”

Người đàn ông nhìn về phía sau anh: “Trong xe anh còn có người?”

Đường Ngạo cũng không quay đầu lại: “Con gái tôi.”

Người đàn ông lắc đầu: “Anh có thể ở lại, nhưng con gái anh không được. Tôi không cần người vô dụng.” Đường Ngạo dĩ nhiên sẽ không từ bỏ: “Tôi có thể dễ dàng hạ gục ba người các anh, nếu không có con gái tôi, anh không sợ tôi làm loạn sao?”

Người đàn ông ngần ra, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Nếu như tôi chứa chấp con gái anh, sau này con gái bọn họ tìm đến, tôi phải nhận hết sao? Tất cả mọi người đều muốn sống sót, vẫn là câu nói kia, anh có thể ở lại nhưng con gái anh thì không.”

Đường Ngạo đứng một lúc trước cửa, thật ra theo tính cách của anh nên không do dự bỏ rơi Hải Mạt Mạt. Hoặc anh có thể mang con bé về nhà, giao cho hàng xóm của con bé.

Anh là thương nhân, quản lý một công ty lớn như Tập đoàn ASA, nếu nói chưa từng làm chuyện máu lạnh thì chính anh cũng không tin. Nhân nghĩa đạo đức đã sớm cho chó ăn, anh có thói quen chỉ nhìn kết quả.

“Tôi nhớ anh là ai rồi, đại sứ từ thiện của thành phố E – Đường tổng.” Sau cửa, giọng nói người đàn ông kia đã hòa hoãn đi một ít, nhưng vẫn quyết không thương lượng, “Mặc dù người như anh chắc chắn sẽ không có nhiều lòng tốt, nhưng tôi vẫn hi vọng anh có thể ở lại. Không chỉ chỗ tôi đâu, mang theo con bé kia anh sẽ chẳng đi đâu được.”

Đường Ngạo hiểu ý anh ta, anh ta cần thuốc men, Đường Ngạo mặc dù không phải bác sĩ, nhưng dù sao cũng kinh doanh xưởng thuốc, lý thuyết y học đơn giản anh vẫn biết một chút. Hơn nữa có anh ở đây, nói không chừng bọn họ có thể gấp ghe xưởng ASA. Thiết bị ở đó đầy đủ hơn ở đây nhiều. Anh nhìn vào vườn thú, lại quay đầu nhìn về phía Hải Mạt Mạt trong xe hàng nhỏ, trầm ngâm.

7. Chương 7

Chương 7: Giúp nhau lúc hoạn nạn

Sau cổng vườn thú, người đàn ông vẫn nhìn anh chằm chằm. Thấy anh dường như do dự, lại tiếp tục khuyên: “Đàn ông đừng nhu nhược như vậy, anh biết tôi nói đúng. Anh tìm đến chỗ này không phải vì thấy nơi này rộng lớn, cảm thấy tôi thiếu nhất là nhân lực sao? Một đứa con gái mà thôi, đàn ông như anh sau này sợ gì không có lại?”

Đường Ngạo quay đầu nhìn thoáng qua chiếc xe, Hải Mạt Mạt dán sát mặt lên cửa kính xe nhìn anh. Anh trầm giọng nói: “Tôi đưa con bé đến nơi khác trước đã.”

Ánh mắt người đàn ông trong vườn thú gian xảo: “Nơi này lúc nào cũng hoan nghênh anh trở lại, dĩ nhiên, nếu như anh không. . . .” Anh ta bắt chước dáng đi của zombie, “Trở lại như vậy.”

Đường Ngạo lên xe, không nói gì, Hải Mạt Mạt cũng im lặng lạ thường, chỉ có Gâu Gâu ở trong xe hét nhìn đông lại nhìn tây. Đường Ngạo lái xe trở lại bờ sông Bách Lộ, nơi này tầm nhìn trống trải, người ở thưa thớt. Hơn nữa tương đối mà nói, thức ăn nước uống cũng dễ lấy.

Xe dừng lại, có hai con zombie nghe tiếng lão đảo đi tới, chỉ có chúng nó tỏ vẻ hoan nghênh hai người đến. Đường Ngạo xuống xe trước, nhìn chung quanh không có động tĩnh mới ra hiệu cho Hải Mạt Mạt xuống: “Chuẩn bị nấu cơm.”

Nói xong, anh đi về phía bờ sông, dùng bồn sắt mức một chậu nước, chuẩn bị làm cháo gạch cua. Hải Mạt Mạt nhìn anh một lúc, đột nhiên nhào qua, khẽ hôn lên trán anh, lúc này mới vui mừng đem cá trong xe ra cạo vảy. Đường Ngạo ghét bỏ lau nước miếng trên trán, hai con zombie từ từ đến gần, anh dùng rìu dễ dàng chặt đầu bọn nó: “Nếu như treo đầu bọn nó lên đầu xe, không biết đồng bọn của bọn nó có nhớ lâu hơn được chút nào không.” Anh lẩm bẩm.

Hải Mạt Mạt cong môi cười: “Bọn chúng sẽ cho rằng đó là đồ ăn.”

Đường Ngạo gạt đầu: “Có lý.”

Hải Mạt Mạt cạo hết vảy cá, bắt đầu nhóm lửa. Đường Ngạo rửa sạch bụng cá, đợi cháo chín xong tiện thể nướng cá. Gâu Gâu đi tới đi lui quanh xe. Quanh đây không có ai, chỉ cần không có “Một làn sóng zombie đang đến gần” thì uy hiếp không lớn. Anh không đóng cửa xe để khỏi bay ra ngoài, thuận tiện trông chừng Gâu Gâu.

Gâu Gâu tìm được một lon nước dừa, công về vẩy đuôi hiến vật quý. Hải Mạt Mạt thưởng cho nó nửa bát cháo gạch cua.

Gió thu khẽ thổi, trời xanh không mây, những đóa hoa cúc nở muôn khoe sắc trong bụi cỏ. Thế giới vẫn xinh đẹp yên tĩnh như xưa. Đường Ngạo múc cháo gạch cua ra, Hải Mạt Mạt bắt đầu bôi muối dầu lên thân cá, hai người cùng nướng cá.

Mùi thức ăn thơm khiến thế giới càng tươi đẹp hơn, Hải Mạt Mạt thổi ngует con cá đã nướng đến vàng óng ánh trên tay, sau đó đưa tới bên miệng Đường Ngạo. Đường Ngạo cắn một miếng, ý bảo cô bé cũng ăn đi. Cô bé vô cùng vui vẻ, lại tẽ một nửa cho Gâu Gâu.

Một cơn gió thổi qua, lạnh lẽo thấu xương, Đường Ngạo rút một chiếc áo từ trên dây khoác thêm, lại ném cho Hải Mạt Mạt một chiếc áo bông nhỏ. Trời đã trở lạnh, bọn họ không thể cứ tắm trong sông mãi được.

Ăn xong cơm trưa, Đường Ngạo lái xe quan sát địa hình xung quanh một lượt. Nơi này đi về phía trước ba mươi km là đảo Bách Lộ - thắng cảnh nổi tiếng thành phố E. Nơi đó ở xa, bình thường có rất ít người đến cho nên quanh đó chỉ có một cửa hàng cho thuê dụng cụ đánh bắt cá nhỏ.

Cửa hàng rất nhỏ, cái ô lớn che mưa bên ngoài hiện giờ đã gãy, xem ra có người lúc chạy trốn đã leo lên, nhưng rất dễ thấy là người nọ thất bại.

Đường Ngạo cầm rìu đi vào cửa hàng nhỏ, Hải Mạt Mạt không biết cũng đã chạy tới từ lúc nào. Cô bé như cái đuôi đi theo sau lưng Đường Ngạo, trong tay còn cầm dao phay.

Cửa hàng có hai tầng, phía dưới bày cần câu, dây câu, mồi câu các loại, phía trên là chỗ cho người ở. Có một cầu thang nhỏ chỉ đủ ột người đi dẫn thẳng lên tầng.

Đường Ngạo dùng rìu gõ lên dao phay một cái, phía trên lập tức truyền đến tiếng a a quái dị, nhưng không có ai xuống. Chẳng lẽ con này thông minh hơn con khác? Hiểu được ‘một kẻ làm quan cả họ được nhờ’?

“Nó không có tay chân, không đi được nên đang rất tức giận.” Hải Mạt Mạt khẽ nói.

Đường Ngạo nhíu mày, trầm giọng nói: “Chú đi xem thế nào, cháu đứng ở đây đừng đi lung tung.”

Hải Mạt Mạt kéo anh lại: “Nơi này nhỏ, để Mạt Mạt đi.”

Đường Ngạo đương nhiên biết nếu như cô bé đi sẽ dễ dàng linh hoạt hơn. Nhưng một đấng mày râu như anh sao có thể để một đứa bé đi mạo hiểm?

Anh không nói lời nào, chỉ tiến lên một bước, từ cầu thang nhỏ thò người lên.

Mới lên ba bước, đột nhiên một quả cầu tuyết xông vào. Đường Ngạo quát một tiếng, quả cầu tuyết này đã nhanh chóng phóng qua người anh, lập tức xông lên tầng ...là Gâu Gâu.

Đường Ngạo theo sát phía sau, trên lầu tối đen như mực. Trong lòng anh hoảng hốt, chỉ nhìn thấy Gâu Gâu xông lên, lập tức cắn lấy cái gì đó. Tiếng a a quái dị im bật, lúc này anh mới bật lửa.

Trên lầu quá hẹp, anh đứng thẳng là đầu có thể chạm đến sàn gác. Phía trên chỉ có một cái giường lớn, một cái tủ đầu giường. Trên giường đầy máu, một ông lão cụt tay chân, máu me đầy người nằm trên đất.

Gâu Gâu hình như rất tức giận, sủa ỉng ỏi vòng tới vòng lui. Đường Ngạo đuổi nó ra, dùng cái chăn quấn ông ta lại, trói chặt, sau đó ném từ trên cầu thang nhỏ xuống.

Hải Mạt Mạt vẫn chú ý động tĩnh bên ngoài, Đường Ngạo không cho cô bé nhìn, còn mình thì tìm chỗ chôn ông lão. Hải Mạt Mạt rất biết điều, ngoan ngoãn không hỏi gì.

Chờ Đường Ngạo trở lại, cô bé đã lau dọn sạch sẽ cả tầng hai rồi. Cô bé làm việc rất lưu loát, Đường Ngạo rút cuộc cũng sờ sờ đầu cô bé tỏ vẻ khen ngợi, cô bé liền vui vẻ như nở ra hoa vậy.

“Cháu ở lại đây, khóa cửa, không phải chú về thì dù là ai tới cũng không được mở cửa.” Đường Ngạo thay quần áo xong, nhìn cửa cũng coi như chắc chắn, lúc này mới dặn dò. Hải Mạt Mạt gật đầu một cái, cô bé biết Đường Ngạo muốn ở lại chỗ này nên bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Đường Ngạo lái xe đi ra ngoài. Gâu Gâu muốn đi cùng, bị anh đuổi về: “Ở lại trông chủ nhân của mày!” Anh quát một tiếng, mặc dù biết rõ con chó này nhất định không hiểu. Anh đi đến cửa hàng kim khí lần trước, cầm dây thép, thanh sắt, hợp kim nhôm lưới bảo vệ, một đồng hồ linh tinh có ích về xe.

Thời tiết hơi lạnh, vậy mà quần áo anh vẫn ướt đầm mồ hôi, tóc cũng nhỏ nước. Nhưng thành quả cuối cùng vẫn làm anh vừa lòng.

Sau khi anh đi, Hải Mạt Mạt dĩ nhiên cũng không nhàn rỗi. Phía sau cửa hàng có một phòng bếp nhỏ, cô bé chỉ đứng ở cửa ra vào là có thể bao quát một lượt. Phòng bếp nhỏ rất đơn sơ, vẫn còn có mấy gói mì ăn liền, vòi nước còn có nước, làm cho người vui mừng là trong bình gas còn gas.

Hải Mạt Mạt dùng ngón cái và ngón giữa tay phải nhẹ nhàng dựng bình gas nằm trên đất dấy, thử một lúc, cuối cùng cũng biết dùng như thế nào. Mặc dù cô bé đã sống cuộc sống của con người hơn nửa năm nhưng dù sao cũng bị đối xử như trẻ con nên cũng không biết nhiều lắm.

Cô bé làm cơm thơm ngào ngạt, cho cả cá thịt vào xào lung tung. Tài nấu nướng của cô bé chẳng ra sao, nhưng lúc này những thức ăn như thế thật sự rất hiếm.

Đường Ngạo dừng xe ở đường đá bên ngoài cửa hàng, chưa xuống xe đã thấy Hải Mạt Mạt mở cửa. Gâu Gâu cũng phi tới như tên bắn, nhảy vào trong xe. Đợi nó ngừng xong, phát hiện trong xe không có gì ăn được liền khinh bỉ đi xuống.

Hải Mạt Mạt giúp Đường Ngạo chuyển đồ xuống, có zombie nghe tiếng tập tễnh đi tới. Đường Ngạo để Hải Mạt Mạt giúp một tay, bẻ một rương dây thép vào nhà, sau đó dùng riu đập vỡ đầu con zombie này.

Trời sắp tối, anh dùng dây thép gia cố cửa. Trên khung cửa vốn có hai khoá chìm nay lại gắn thêm rất nhiều then cửa, dùng dây thép vặn chặt. Cuối cùng gắn lưới bảo vệ lên cửa sổ.

Đến khi mặt trời lặn, anh mệt đến mức không muốn động dấy cả đầu ngón tay. Hải Mạt Mạt làm xong cơm tối, hai người ăn xong, bốn phía chỉ còn khoảng không gian đen kịt, chẳng còn chuyện gì để làm.

Trên tầng có giường, cái này so với khoang xe lạnh lẽo thật sự tốt hơn rất nhiều. Đường Ngạo bảo Hải Mạt Mạt đi lên, lại nghĩ tới trên đó tối không thấy được năm ngón, e cô bé sợ nên một lúc sau anh cũng đi lên. Gâu Gâu nằm ở đầu cầu thang nhỏ, có tiếng động khẽ vang lên nó cũng sẽ cảnh giác vểnh tai, giống một anh lính nhỏ cần mẫn.

Đồ trên giường đều đã vứt hết, cũng quét dọn rất sạch sẽ. Buổi sáng lúc đi Đường Ngạo cũng đã chuyển tất cả quần áo trên xe theo, giờ đang để chồng đồng trên giường.

Lúc này cũng không soi mói nhiều như vậy làm gì, hai người nằm ở trong đồng quần áo. Đường Ngạo tìm một bộ quần áo dày mặc vào, lại dùng một cái áo bông dày của mình khoác cho Hải Mạt Mạt: “Ngủ đi!”

Hải Mạt Mạt nghịch ngợm bò qua, chui vào trong lòng anh. Anh vốn định đẩy ra, nhưng hai người ôm nhau nằm cũng rất ấm áp, nên anh không đẩy nữa.

Bốn phía lặng ngắt như tờ, Đường tam công tử thở dài. Nếu như lúc này trong lòng là Dương Anh Anh. . . . Thôi đừng nghĩ nữa, vụ chai coca bị kích lẫn trước quả thật đã để lại ám ảnh trong lòng anh.

Ngủ đi, hiếm khi có được một đêm không cần lo lắng bị người ta cắn đứt cổ trong lúc ngủ. Anh nhắm mắt lại, bên tai là tiếng gió thổi qua nóc nhà và tiếng thở đều đều của Hải Mạt Mạt.

Hải Mạt Mạt lại không ngủ, cánh tay Đường Ngạo vòng qua vai cô bé, cả người cô bé cũng vui trong ngực anh. Thính giác nhạy bén khác thường khiến cô bé có thể nghe thấy rõ tiếng tim anh đập, tiếng máu chảy. Trong lòng anh thật ấm áp, hoàn toàn khác với dụng cụ lạnh lẽo trong phòng thí nghiệm. Ngón tay cô bé nhẹ nhàng vuốt ve cái cằm đã lúm phúm râu của anh, cảm thấy rất thú vị.

Tổng giám đốc Đường mơ mơ màng màng cầm tay Hải Mạt Mạt, cảm thấy cô bé này thật không đơn giản, còn nhỏ mà đã biết động tay động chân sờ mó anh.

Sáng sớm ngày hôm sau, mặc dù phải ngủ ở trong đồng trong quần áo nhưng cảm giác ngủ trên giường quả thật tốt hơn nhiều. Đường Ngạo mở mắt, trời còn chưa sáng, Hải Mạt Mạt trong lòng vẫn còn đang ngáy o o. Chỉ có Gâu Gâu ở cửa cầu thang là ngáp một cái.

Anh cẩn thận đứng dậy, đặt Hải Mạt Mạt về giường. Hải Mạt Mạt chếp chếp miệng, bàn tay nhỏ bé còn nín lấy cổ áo sơ mi anh. Đường Ngạo gỡ tay cô bé ra, còn mình thì đi xuống tầng.

Bên ngoài sao thưa trăng sáng, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu. Hương hoa thu lành lạnh hòa vào gió, khiến người ta cảm thấy thoải mái. Đường Ngạo hít sâu một hơi, mục tiêu hôm nay là dụng cụ chiếu sáng. Tốt nhất là có thể tìm được máy phát điện, nhưng tiếng kêu của máy phát điện quá lớn, khó tránh khỏi sẽ hấp dẫn nhiều zombie. Tốt hơn là tìm đèn pin cầm tay hay gì đó, có thể tìm được dầu cải tinh khiết cũng không tồi.

Anh vào phòng bếp, bên cạnh phòng bếp có một nhà vệ sinh, anh rửa mặt nấu hai gói mì ăn liền xong mới gọi Hải Mạt Mạt dậy. Hải Mạt Mạt còn dụi mắt, Đường Ngạo liền giúp cô bé chỉnh lại quần áo: “Dậy đi, đóng kỹ cửa rồi ngủ tiếp.”

Hải Mạt Mạt dạ một tiếng, buồn ngủ xuống tầng. Gâu Gâu đi theo Đường Ngạo ra ngoài, Đường Ngạo ở ngoài cửa nghe thấy tiếng cô bé đóng kỹ cửa, mới lại dặn dò một lần: “Trong phòng bếp có đồ ăn, ăn xong rồi ngủ tiếp.”

Hải Mạt Mạt dạ một tiếng, Đường Ngạo xoay người lên xe, Gâu Gâu đi vệ sinh trong bụi cỏ bên cạnh xong, từ trên đùi anh nhảy sang ghế lái phụ. Anh lái xe đi ra ngoài, cửa hàng nhỏ dần chìm vào bóng tối.

Đường Ngạo tìm dọc theo đường lớn ngoại ô. Đèn đường đã tắt hết, mượn ánh đèn xe, anh mơ hồ có thể nhìn thấy cửa hàng hai bên đường. Cuối cùng anh tìm được một siêu thị. Anh dừng xe ở ven đường, cầm rìu đi xuống. Gâu Gâu vẫn chạy trước, đang định đi vào lại bỗng xù lông lên.

Sau đó nó điên cuồng sủa gâu gâu, Đường Ngạo mượn đèn xe nhìn sang, chỉ thấy dưới bậc thềm siêu thị có một đám “Người” đang đi xuống. Động tác của bọn họ chậm chạp, cứng đờ, nhưng lại đông nghìn nghịt.

Đường Ngạo không kịp nhìn kỹ, lớn tiếng quát: “Gâu Gâu, chạy!” Sau đó anh xoay người chạy về phía xe. Gâu Gâu vừa sủa điên cuồng vừa nhảy vào trong xe.

Mà lúc này, có một “Người” trong bầy zombie đột nhiên lao ra, tốc độ của nó rất nhanh, chỉ chớp mắt đã nằm ở trên cửa sổ xe. Mượn ánh đèn xe, Đường Ngạo thấy rõ mặt của nó. Đó là một người đàn ông trung niên mặc đồng phục bảo vệ, nhìn dáng dấp có lẽ là bảo vệ siêu thị.

Trong mắt ông ta chẳng chút tơ máu, không nhìn thấy cả tròng trắng mắt. Tứ chi bấu vào cửa sổ xe, vô cùng mạnh mẽ.

Đường Ngạo khởi động xe, đạp bộ ly hợp, xe bắt đầu lăn bánh. Người trên cửa sổ xe vươn một tay ra, khuỷu tay siết chặt cổ anh, dùng sức kéo về phía miệng mình.

Đường Ngạo mắng một tiếng, tay phải vẫn sờ tìm rìu. Gâu Gâu bỗng nhảy đến, dùng sức gặm khuỷu tay đối phương. Tầm mắt Đường Ngạo bị lông chó trắng tinh che kín, nhưng như vậy cũng tốt, dù sao cũng tốt hơn con quái vật ghê tởm kia nhiều. Anh sờ tới rìu, con quái vật vốn sắp cắn anh đột nhiên thét một tiếng kỳ quái.

Giống như có cái gì kéo nó xuống, nó không ngừng giãy giụa, Đường Ngạo nhân cơ hội chém một nhát ngay giữa đỉnh đầu nó, máu bắn tung tóe lên đầy đầu đầy mặt anh.

Người kia giống như điều đứt dây rơi xuống. Đường Ngạo dĩ nhiên không quay đầu lại, nếu như bị đám “người” kia túm được thì quả thật hết đường cứu.

Tên kia rút cuộc là cái gì? Nó nhanh hơn zombie nhiều, cũng ác hơn nhiều. Chẳng lẽ là người điên?

Nhưng lúc này cũng đành phải chịu, sống chết trước mắt, người ta không chết thì mình chết. Dù sao mình không chết là được rồi, ai thích chết thì cứ chết. Anh hừ lạnh một tiếng, ngấm lại vừa rồi zombie tụ tập rầm rộ trong siêu thị, ngay cả khi anh không sợ chết cũng không khỏi rùng mình. Có lẽ là sau khi bệnh dịch bùng nổ, mọi người vì cướp đoạt thức ăn mà tràn hết vào siêu thị. Vậy nên mới khiến siêu thị thành trại tập trung zombie.

Anh dùng chai nước trong xe rửa mặt, giữ tóc sạch sẽ. Mặc dù vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng vẫn phải tiếp tục tìm. Anh lái xe đi về phía trước.

Mà ở trên đường lớn trước cửa siêu thị cách đó không xa, một đồng đen thùi lù đang nằm trên mặt đất, dưới thân là một thi thể đàn ông mặc đồng phục bảo vệ. Trong tay nó đang cầm bộ óc trắng hồng xen lẫn, không ngừng nhét vào trong miệng.

Trước mắt mơ hồ có cái gì đó đến gần, nó cảnh giác ngẩng đầu. Nó là một đứa bé trai khoảng mười tuổi, toàn thân nó đã biến thành màu xanh lá cây, mắt cũng trắng dã. Miệng rách đến mang tai, quả thực là miệng to như chậu máu.

Hải Mạt Mạt đứng trước mặt nó. Nó phát ra tiếng gầm nhẹ cảnh cáo, tung người đánh về phía Hải Mạt Mạt. Động tác của nó rất nhanh, Hải Mạt Mạt vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích. Chờ nó nhào tới trước mặt, cô bé dùng tay cầm đầu nó, vặn ba trăm sáu mươi độ rồi nhấc lên.

Một cái đầu người đã ở trong tay.

Trong lồng ngực chỉ có dịch nhờn màu xanh lá cây, bầy zombie sau lưng cũng đã đến gần. Hải Mạt Mạt bỏ lại cái đầu kia, nhanh chóng rời khỏi đó.

Trời dần sáng, mặt trời còn chưa lộ dạng nhưng ánh sáng đã tỏa ra. Ánh mặt trời vàng đỏ phủ lên cỏ cây, sương sớm như hòn ngọc. Sau khi Đường Ngạo vào một trạm xăng dầu đổ xăng thì dừng ở trước cửa một ngôi nhà... anh nghe thấy tiếng gà gáy.

Cửa chính mở rộng, anh cầm rìu đi vào. Gâu Gâu ngửi ngửi bốn phía một lượt, Đường Ngạo đi trước tìm đèn pin, gia đình bình thường nhất định sẽ có mấy thứ này.

Trời không phụ người có lòng, anh tìm được mấy túi nền lớn. Gâu Gâu đứng trong phòng bếp sữa. Đường Ngạo chạy tới nhìn, thì ra là nó phát hiện một sọt trứng gà, mỗi tội vóc dáng nó quá nhỏ không mang nổi nên đang rất sốt ruột.

Đường Ngạo lại tìm được một ít gạo, mì, thịt khô và gà rừng, thỏ hoang sấy khô, anh chất hết lên xe. Cuối cùng, lúc tìm trong phòng ngủ tình cảnh bi thảm bên trong khiến anh không nỡ nhìn lâu. Bên trong có xác hai đứa bé bị gặm tan tác, trên giường còn có một đôi chân trẻ con ...Chỉ còn lại hai chân.

Có lẽ là người lớn trong nhà đột nhiên phát bệnh, ăn luôn đứa con. Người như anh quả thật không còn sót lại mấy phần từ bi, nhưng nhìn thấy cảnh này anh vẫn thở dài. Thánh Đồ, nếu như chuyện này thật sự là bọn chúng làm, vậy bọn chúng nên xuống Địa ngục đi.

8. Chương 8

Chương 8: Con nhóc này có thể nói chuyện với zombie

Tìm được đồ muốn tìm rồi, lúc này Đường Ngạo mới lên ô tô trở về. Bên ngoài cửa hàng nhỏ có rất nhiều dụng cụ bắt cá, Đường Ngạo hơi nhú mào, tiến lên gõ cửa: “Hải Mạt Mạt!”

Hải Mạt Mạt mở cửa, lúc này Đường Ngạo mới thở phào nhẹ nhõm. Cô bé đã đưa toàn bộ dụng cụ bắt cá trong cửa hàng ra bên ngoài, tầng dưới trông không cũng đã được quét dọn sạch sẽ. Đường Ngạo chau mày: “Không phải chú đã bảo cháu đừng mở cửa rồi sao?”

“Con đã nhìn kỹ rồi, không thấy bọn chúng mới mở cửa.” Hải Mạt Mạt chẳng hề để ý vo gạo nấu cơm, cô bé còn hái chút mộc nhĩ, làm món rau xào mộc nhĩ. Đường Ngạo tức giận: “Những thức ăn này đều không quan trọng, hiểu chưa? Nếu cháu bị cắn biến thành zombie thì phải làm sao?”

Hỏi xong anh lại cảm thấy không ổn ...Nếu như con bé bị cắn thành zombie rồi, chẳng phải anh đã công đức viên mãn, thoát ly khổ hải! ‘Phải làm sao’ ư? Bắn pháo hoa ăn mừng có được không?

Anh cảm thấy mình thật nhàm chán, không thèm nói gì nữa đi ra xe chuyển đồ. Gâu Gâu ở bên cạnh chạy tới chạy lui, nhìn anh chuyển từng món đồ vào cửa hàng. Cuối cùng khi rương trứng gà được chuyển vào, nó liền chảy nước miếng ngồi ở trước mặt Hải Mạt Mạt, vẻ mặt chờ ăn.

Đường Ngạo khẽ đá nó một cái: “Mẹ kiếp, con chó này thành tinh à!”

Hải Mạt Mạt lược cho nó hai quả trứng, lại dùng cá trộn cơm cho nó. Cái đuôi nó vẫy sấp dứt ra rồi, lập tức vui vẻ hài lòng ăn cơm. Đường Ngạo ngồi ở trước bàn cũng bắt đầu ăn. Mấy ngày không được ăn rau dưa, mộc nhĩ thật sự rất ngon miệng. Nhớ năm đó tổ yến vây cá, bào ngư, có gì anh chưa từng ăn? Nhưng tất cả số thức ăn ngon đó cộng lại cũng không bằng một bát mộc nhĩ. Anh ăn rất ngon miệng, ăn nhiều hơn bình thường một bát cơm.

Hải Mạt Mạt ngoan ngoãn xới cho anh, bên ngoài có zombie đang tản bộ, nơi này không có người ở, đám zombie dần dần cũng không tới nữa. Có thể đi dạo tới đây, phần nhiều là du khách zombie từ thượng du đảo Bách Lộ chạy xuống, chỉ thuần túy đi ngang qua thôi.

Bởi vì không đông, uy hiếp cũng không lớn nên Đường Ngạo cũng chỉ nhìn chúng nó đi sau đó đánh chết, tránh lúc không để ý chúng lại nhảy ra.

Ăn uống no nê rồi thì cũng nên đi làm việc.

Đầu tiên Đường Ngạo giải quyết hai con zombie đi dạo bên ngoài, sau đó dùng số dây sắt còn lại cắm một vòng dày đặc như lưới bên ngoài cửa hàng. Cuối cùng dùng dây thép quấn quanh dây sắt, làm thành một vòng phòng hộ đơn giản. Dây sắt cắm xuống đất rất sâu, nếu như chỉ là zombie chắc chắn có thể ngăn cản một lúc. Như vậy xung quanh cũng coi như tương đối an toàn?

Ít nhất sẽ không vừa mở cửa lại đột nhiên nhìn thấy mặt zombie.

Làm lưới sắt tốn cả một buổi chiều, tay Đường Ngạo dùng kim vặn thanh sắt lúc này đã nổi bọt máu. Trời tối, anh xoắn nốt một đoạn sắt cuối cùng sau đó đi vào trong cửa hàng.

Trong cửa hàng nhỏ đã thấp nển, bởi vì không biết chuyện này sẽ kéo dài bao lâu nên không dám dùng nhiều. Một cây nến cháy chập chờn, ánh sáng mờ mờ, nhưng vẫn tốt hơn so với việc đưa tay không thấy được năm ngón. Hải Mạt Mạt đang xới cơm, Đường Ngạo dùng lưới câu hơ trên ngọn nến, chọc bọt máu trên tay.

Ngồi văn phòng quá lâu, cả tay cũng yếu ớt đi rồi. Anh lặng lẽ nghĩ.

Bữa tối vẫn rất phong phú, lúc anh làm hàng rào thì Hải Mạt Mạt đang thái rau dại. Bởi vì nơi này thuộc khu bảo vệ đảo Bách Lộ nên môi trường được bảo vệ vô cùng tốt, rau dại cũng nhiều.

Lúc này cô bé đang xào thịt khô với rau chân vịt, mùi thơm ngào ngạt. Cô bé vẫn đợi Đường Ngạo ăn trước, Đường Ngạo thật ra cũng hiểu tâm tư cô bé. Cô bé biết người cần thể lực nhất là anh, nhưng lại không biết những thứ này có thể cầm cự bao lâu cho nên không dám lãng phí tẹo nào.

Lần nào cô bé cũng chỉ nấu vừa đủ, nếu như Đường Ngạo ăn nhiều thêm một ít thì cô bé sẽ ăn ít đi một ít. Cô bé đáng thương, hiểu chuyện đến mức khiến người ta đau lòng.

Đường Ngạo thở dài: “Ăn uống không cần quá tiết kiệm, không chết đói được.” Hải Mạt Mạt gật đầu một cái, Đường Ngạo gấp đồ ăn vào bát cô bé, “Ăn đi.”

Hải Mạt Mạt vui vẻ như Gấu Gấu thấy trứng gà, hận không thể nhìn anh mà vấy đuôi.

Ăn cơm xong, Hải Mạt Mạt dọn dẹp bát đĩa, vóc dáng cô bé thấp bé, bồn rửa bát lại hơi cao. Cô bé phải kê ghế, sau đó quỳ trên ghế rửa bát. Đường Ngạo lại không dám đụng vào nước, không thể để tay anh bị thương. Dưới tình huống này, thân thể mới là tiền vốn của mạng sống.

Hải Mạt Mạt dọn xong bát đĩa, buổi tối cũng không có hoạt động giải trí nào, Đường Ngạo chỉ đành phải ôm Hải Mạt Mạt lên tầng ngủ. Sàn nhà có hơi lạnh, Hải Mạt Mạt trải một cái áo bông của mình lên sàn làm thảm cho Gấu Gấu.

Đường Ngạo vẫn mặc áo bông dày, sau đó dùng áo bông dày bọc lấy Hải Mạt Mạt ... áo bông này cũng sắp thành túi ngủ của cô bé rồi. Hải Mạt Mạt tựa vào ngực anh, ngủ say sưa, một tay anh vòng qua bả vai cô bé. Có ai ngờ, anh mười ngày trước còn nhà đẹp giai nhân, mười ngày sau lại chỉ có thể rứt cổ ở cái phòng nhỏ này.

Thường ngày oanh oanh yến yến, mỹ nhân vây quanh, hôm nay trong ngực chỉ còn một con nhóc chưa dứt sữa. Thật đúng là sông có khúc người có lúc.

Chẳng lẽ đây chính là báo ứng trong truyền thuyết? =.=

Cửa cầu thang, Gấu Gấu nằm trên áo bông, thỉnh thoảng khẽ sửa một tiếng, bốn móng vuốt còn không ngừng cào cào như đang chạy, không biết đang mơ giấc mộng đẹp gì. Anh liếc nhìn Gấu Gấu một cái, thối tất nển. Thôi, ngay cả chó cũng có thể mơ mộng đẹp, anh cần gì phải bị quan?

Hắc, con nhóc trong lòng anh thật đúng là mềm mại non nớt ấm áp, nếu như ôm con bé mười năm sau. . .
. . . Mẹ nó, lại suy nghĩ lung tung rồi. =.=

Sáng ngày hôm sau, vẫn khoảng năm giờ anh tự nhiên tỉnh. Đường Ngạo gọi cả Hải Mạt Mạt dậy, thay vì để cho con bé ở đây đi qua đi lại làm điểm tâm hấp dẫn zombie, không bằng đưa nó đi theo. Dù sao con bé cũng sẽ không ngoan ngoãn ở yên trong cửa hàng nhỏ. Hơn nữa con này mặc dù nhỏ tuổi nhưng không hề vướng tay vướng chân.

Hải Mạt Mạt rất thích cùng ra ngoài với Đường Ngạo, chỉ tội trời còn chưa sáng, cô bé vẫn còn rất buồn ngủ. Đường Ngạo khoác cho cô bé một cái áo bông dày như túi ngủ, anh giờ chẳng khác gì làm mẹ, cái gì cũng phải nghĩ đến.

Anh lái xe ra ngoài, mục tiêu lần này là nội thành. Lúc này người may mắn còn sống sót trong thành phố E không nhiều, nhưng bình thường cũng không thường xuyên gặp phải zombie. Trải qua chuyện tối ngày hôm qua, Đường Ngạo bắt đầu hiểu, sợ rằng phần lớn bọn chúng đều đã tụ tập tại siêu thị – nơi kiếm ăn đầu tiên con người nghĩ đến.

Từ đảo Bách Lộ lái đến nội thành phải đi qua chỗ trước kia hai người một chố ở lại. Đường Ngạo hết sức chú ý xung quanh, nhưng không gặp lại ba người đàn ông lần trước. Có lẽ là chuyển đi rồi, anh đoán ba kẻ đó sẽ không chết ngay được.

Trong thời loạn thế, những kẻ lòng dạ độc ác thích ứng sinh tồn tốt hơn những người lương thiện từ bi nhiều.

Anh lái xe cũng không nhanh, trên đường đi luôn để ý xung quanh. Hai người một chố đầu tiên là dừng lại trước cửa hàng chặn ga gối đệm, Gấu Gấu vẫn hào hứng đi đầu. Nó chạy vọt vào trong cửa hàng nhanh như gió, chỉ chốc lát sau lại lè lưỡi ra ngoài, tỏ vẻ an toàn.

Đường Ngạo cầm riu đi vào, để Hải Mạt Mạt lại trông xe. Trong cửa hàng chặn ga gối đệm gần như không thiếu thứ gì, có lẽ có rất ít người khi chạy trốn chết còn nghĩ đến việc ngủ thoải mái. Đường Ngạo lượn mấy bộ chặn ga nhãn hiệu Pháp, mấy cái chặn lông vịt thật dày cùng gối đồng bộ.

Anh chuyển những thứ này vào trong xe, sau đó đi vào trạm xăng dầu đổ đầy hai can dầu màu trắng. Xe tiếp tục đi về phía trước, anh phát hiện mấy cái máy đào cùng cửa động lực trong một cửa hàng xanh hóa, đúng là đồ tốt. Anh chuyển cả những thứ này vào trong xe.

Nhưng anh vẫn không tìm được dụng cụ chiếu sáng, xem ra những kẻ chạy trốn cũng đã nghĩ đến việc buổi tối không có ánh sáng. Hải Mạt Mạt trông chừng trong xe vận tải nhỏ, cô bé dĩ nhiên có thể khuôn đồ nhưng Đường Ngạo không phải đang chuyển rồi sao.

Đường Ngạo nhanh chóng chuyển xong, vẫy tay ý bảo Gấu gấu lên xe.

Xe tiếp tục đi về phía trước, buổi sáng cuối thu có sương mù, sắc trời có chút âm u, còn chưa sáng hẳn. Phía trước có con zombie dậy sớm đi dạo như đang tập thể dục buổi sáng. Đường Ngạo không chút khách khí tông vào nó, Hải Mạt Mạt đắp áo bông ngủ thiếp đi.

Đường Ngạo có chút buồn cười, nha đầu này cái gì cũng tốt chỉ tội tham ngủ.

Phía trước có cửa hàng thuộc da, Đường Ngạo dừng lại, quét sạch giày da, bao tay da, mũ da. Ngay cả hàng chưa gia công cũng không buông tha, lần này coi như thu hoạch khá phong phú. Nhưng khi đi qua một cửa hàng thịt nướng, anh mơ hồ nhìn thấy bên trong có ít nhất sáu, bảy mươi con zombie đi qua đi lại.

Xem ra những nơi có thể tìm được đồ ăn trong nội thành đã bị zombie chiếm hết rồi.

Sắc trời dần sáng, bầu trời âm u bắt đầu có những hạt mưa lất phất. Nhiệt độ giảm, Đường Ngạo cũng không định tìm tiếp nữa bèn lái xe trở về. Bên đường thỉnh thoảng có thể thấy được những xác chết bị ăn tan tác, phần lớn là phụ nữ, người già và trẻ nhỏ.

Đường Ngạo càng nhìn lòng mày nhíu lại càng chặt. Những người này mới bị ăn gần đây, có thể thấy được lúc trước họ đều có chỗ trốn. Đã xảy ra chuyện gì khiến cho bọn họ chạy khỏi nơi trú ẩn, vùi thân trong miệng zombie?

Một đôi giày cao gót màu đỏ trước mặt hấp dẫn sự chú ý của anh. Anh biết đôi giày kia, là anh tặng cho nữ thư ký của mình, hàng Italy đặt làm theo yêu cầu độc nhất vô nhị. Hiện giờ không chỉ có giày ở đây mà còn cả đôi chân thon thả xinh đẹp kia nữa.

Đường Ngạo mím thật chặt môi, nữ thư ký của anh từ khi bệnh dịch bắt đầu bùng phát đã trốn ở trong xưởng ASA, sao đột nhiên lại chết ở đây? Chẳng lẽ xưởng ASA bị zombie tấn công?

Khả năng này thật sự quá nhỏ, bởi anh biết hệ thống an ninh nơi đó rất chặt chẽ. Anh lái xe đi về “Nhà”, trên đường đi anh nghĩ nát óc cũng không ra.

Trở lại cửa hàng nhỏ, bên ngoài lưới sắt có mấy con zombie đang đi qua đi lại. Đường Ngạo dừng xe, cầm cửa điện đi tới, hai phút đã giải quyết xong.

Hải Mạt Mạt vẫn ngủ cho đến lúc xe dừng mới tỉnh, cô bé nhảy xuống xe đi làm bữa sáng. Bữa ăn sáng là một nồi cháo rau dại, mỗi người hai quả trứng ốp lếp, một đĩa rau trộn giấp cá, cộng thêm hai miếng bánh thịt khô. Mặc dù tài nấu nướng của Hải Mạt Mạt không giỏi nhưng tay chân rất nhanh nhẹn.

Bên ngoài mưa tí tách rơi, Đường Ngạo chuyển đồ trong xe vào, tầng một lại bị đồ đạc lấp đầy. Anh ăn cơm xong, đổ đầy xăng vào máy đào, đi ra ngoài. Anh bắt đầu đào đất cách lưới sắt năm mét, làm vài cái bẫy, tăng cường phòng ngự.

Hải Mạt Mạt cầm một đôi bao tay da cho anh đeo, sau đó bắt đầu giặt quần áo của hai người. Nước có hơi lạnh, tay cô bé vẫn trắng hồng không hề vì lạnh mà cứng đờ. Đường Ngạo bất giác liền dặn dò một tiếng: “Dùng nước ấm.”

Hải Mạt Mạt dạ một tiếng nhưng vẫn dùng nước lạnh, cô bé thích cảm giác lạnh như băng này. Quần áo được giặt xong liền mắc lên lưới sắt phơi.

Đường Ngạo đào hố một ngày, thành quả là một cái hố nhỏ sâu bảy tám mét, đường kính hai mét trước cửa hàng. Cũng không thể trách anh, máy đào đất mà dùng để đào kênh rạch thì không được tốt lắm.

Càng bị kịch hơn là chờ anh đào hố xong, cảm thấy “Độ cao này người ngã xuống cũng rất khó trèo lên” anh phát hiện mình quả nhiên rất khó trèo lên thật.

“Fuck!” Anh mắng to một tiếng, “Hải Mạt Mạt, kéo chú lên!”

Hải Mạt Mạt vội vàng chạy tới, ném một sợi dây xuống đáy hố cho anh, Gấu Gấu đứng ở miệng hố vênh cái đuôi lên nhìn, cuối cùng khinh bỉ xì một cái, bày tỏ lo lắng cho chỉ số thông minh của người nào đó.

Đường Ngạo cầm lấy sợi dây bắt đầu leo lên. Khi sắp lên đến nơi, anh đột nhiên phát hiện Hải Mạt Mạt dễ dàng cầm một đầu sợi dây, giống như anh vốn không có sức nặng. Ánh mắt của anh biến đổi, cảm thấy trước mắt có một bóng đen chợt lóe, bên tai nghe thấy một tiếng thét kinh hãi, Hải Mạt Mạt cầm đầu ngã quỵ xuống. Thật may là Đường Ngạo nhanh tay lẹ mắt đưa tay đỡ được.

Đáy hố, hai người lăm lăm bần nhào, yên lặng đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn về phía Gấu Gấu bên miệng hố. Gấu Gấu lấy hai móng bụm mắt, ra vẻ không nhìn thấy gì.

Lúc Đường Ngạo làm việc đã cởi áo khoác, hiện tại chỉ mặc một cái áo sơ mi, hơn nữa đã ướt đầm mồ hôi rồi. Lúc trước làm việc thì không cảm thấy, lúc này gió lạnh thổi vào, trời còn đang mưa bụi, khó tránh khỏi bắt đầu thấy lạnh.

Thấy sắc trời tối dần, Hải Mạt Mạt thông thả dựa vào, đôi tay ôm hông Đường Ngạo. Hai người ôm nhau sẽ thấy ấm áp hơn một chút. Đường Ngạo cũng đưa tay ôm lấy cô bé.

Mưa lạnh như tơ, rả rích giống như không ngừng không nghỉ. Đường Ngạo ngửi được mùi thơm ngọt ngào trên người Hải Mạt Mạt, anh hít sâu một hơi, cảm thấy sáng khoái tinh thần.

“Rất xin lỗi, ba.” Hải Mạt Mạt non nớt nói, trong giọng nói lại không có ý xin lỗi thật. Đường Ngạo lần đầu tiên cảm thấy chỉ số thông minh của mình không đủ dùng, đây đúng là tự đào hố chôn mình. Nhưng anh thật sự không có kinh nghiệm mà!

“Không sao, để cho chú suy nghĩ một chút.” Anh ôm Hải Mạt Mạt, mưa càng lúc càng lớn, trong hố không có chỗ trú, chỉ một lát sau Hải Mạt Mạt đã ướt đầm. Đợi đến hơn mười hai giờ đêm, có hai con zombie hừ hừ ha ha đi đến.

Hải Mạt Mạt ở đáy hố cũng hừ hừ theo, Đường Ngạo ôm cô bé thật chặt: “Đừng lên tiếng.”

Hải Mạt Mạt vẫn hừ hừ ha ha giống như đám zombie, hai anh em zombie phía trên cũng bắt đầu đáp lại. Cuối cùng chúng nó đứng ở miệng hố, nhìn xuống hai người dưới đáy hố.

Hai bên lại giống như đang nói chuyện với nhau, chỉ chốc lát sau, hai con zombie cầm một sợi dây thừng ném xuống. Đường Ngạo dùng sức kéo kéo, sợi dây rất chắc: “Cháu có thể nghe hiểu lời của bọn chúng?”

Anh quay đầu hỏi Hải Mạt Mạt, Hải Mạt Mạt buộc sợi dây vào eo anh: “Con nói với bọn chúng là thịt của con ngon hơn ba, nhưng bọn chúng muốn ăn con thì phải kéo ba lên trước.”

“Ừ ha, ý kiến hay.” Ánh mắt Đường Ngạo lóe lên, lập tức cầm dây trèo lên trên. Hai con zombie thật sự chuẩn bị kéo Hải Mạt Mạt lên, anh cầm rìu, một nhát một con, giải quyết tại chỗ, sau đó kéo Hải Mạt Mạt lên.

Hai người đã lạnh đến mức sắp đông cứng, không kịp nói gì nhiều. Đường Ngạo dùng xăng đốt lửa ở trước cửa cửa hàng nhỏ, dùng bồn sắt nấu một bồn nước lớn. Anh ôm Hải Mạt Mạt vào trong chậu nước ấm, bắt chập tắt cả còi quần áo của cô bé, dùng nước ấm dội lên người.

Mặt Hải Mạt Mạt đỏ bừng: “Ba cũng tắm đi.”

Đường Ngạo dịu dàng hiềm thấy xoa đầu cô bé: “Không sao, ba chịu đựng được.” Hải Mạt Mạt thật sự thương anh, cũng vốc nước ấm cho anh. Chờ thân thể ấm lại, anh cầm quần áo lau khô cho cả Hải Mạt Mạt và mình, sau đó thay quần áo sạch.

Trước khi Hải Mạt Mạt rơi xuống hố vốn đang nấu cơm, hiện giờ làm tiếp. Đường Ngạo trước kia vốn không quan tâm, hôm nay lại đứng ở bên nhìn cô bé nấu cơm. Cơm tối hôm nay là một đĩa thịt thỏ chưng, một đĩa sò xào lăn, một bát canh trứng rau dại. Đường Ngạo không biết con nhóc này sao lại biết cách nấu ăn, nhưng không thể không nói mùi vị cũng không tệ lắm, nhất là khi vừa bị đông lạnh đói bụng một đêm.

Hai người cơm nước xong, khóa kỹ cửa phòng, lên tầng ngủ. Hải Mạt Mạt mang chăn ga buổi sáng lấy được trải lên giường, tầng gác cũng rực rỡ lên không ít. Ổ chăn ấm áp đúng nơi thoải mái nhất, Đường Ngạo để Hải Mạt Mạt nằm vào trong, còn mình ngủ bên giường.

Gâu Gâu cũng may, lông dài, không bị ướt, lúc này vẫn nằm ở cửa cầu thang, híp mắt hết nhìn Đường Ngạo lại nhìn Hải Mạt Mạt.

Lúc này Đường Ngạo mới có ý định tiếp tục đề tài vừa rồi: “Con có thể nói chuyện với zombie?”

Hải Mạt Mạt gật đầu: “Vâng, zombie sẽ nói ha ha, hoạt hoạt, hừ hừ, gào gào, a a. Cứ mỗi loại phát âm dài ngắn, giọng điệu sẽ biểu đạt ý nghĩa khác nhau. Ba cũng nói như vậy, bọn nó sẽ hiểu.”

Đường Ngạo chỉ cảm thấy bất ngờ: “Mật mã Morse à.”

Hải Mạt Mạt dựa vào trong ngực anh, dần dần buồn ngủ díp mắt lại: “Nhưng đa số chúng nó chỉ nói dối, rất ít con nói cái khác. Hai con vừa rồi thông minh hơn những con khác một chút.”

Đường Ngạo cảm thấy có điểm không đúng, nhưng không hỏi nhiều. Hải Mạt Mạt ngủ thiếp đi rồi.

Bên ngoài tiếng mưa rơi lên nóc nhà, anh nửa đêm không ngủ, chỉ cảm thấy Hải Mạt Mạt trong ngực nóng giống như một ngọn lửa. Cuối cùng Đường Ngạo sờ trán cô bé. Đáng chết, con bé phát sốt rồi!

Đường Ngạo không nằm nổi nữa, anh chưa bao giờ nuôi trẻ con nhưng anh biết phát sốt không đơn giản. Vốn nghe đồn nha đầu này bị chậm phát triển trí tuệ, sốt một lần khéo lại biến thành chậm phát triển trí tuệ n lần!

Lúc này mới chỉ cần đến thuốc hạ sốt, khi đó sợ là phải dùng cả Bại Não Phiến [1]!

[1] Bại Não Phiến: Một loại thuốc điều trị tâm thần.

Anh mặc quần áo xong, cầm rượu còn tới hạ nhiệt cho Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt vẫn hừ hừ ha ha linh ta linh tinh, hình như đang nói tiếng zombie. Loại ngoại ngữ này anh nghe không hiểu, cảm ơn trời đất, mong rằng vĩnh viễn không cần hiểu.

Chờ Hải Mạt Mạt tạm thời hạ sốt, Đường Ngạo mặc quần áo đi ra ngoài. Anh cần thuốc mà không phải ở đây lo lắng suông.

Hải Mạt Mạt còn chưa tỉnh, anh dùng hai cây gậy sắt chặn cửa, sau đó lái xe đi ra ngoài.

Phòng khám gần đây nhất cũng không xa chỉ khoảng ba, bốn km. Anh lái xe đi đến cửa phòng khám, bên trong mơ hồ có năm, sáu con zombie đang hừ hừ ha ha, còn thiếu nước ngâm nga Song Tiết Côn [2] thôi.

[2] Song Tiết Côn: Một bài hát của JayChou.

[.nhaccuatui.com/bai-hat/song-tiet-con-shuang-jie-qun-jay-chou-chau-kiet-luan.UopW0z7gvr.html](http://nhaccuatui.com/bai-hat/song-tiet-con-shuang-jie-qun-jay-chou-chau-kiet-luan.UopW0z7gvr.html)

Trong ngoài phòng khám bệnh tối thiểu có hai mươi mấy con zombie, Đường Ngạo dùng rìu từng phát từng phát chém tới, áo khoác dính đầy máu màu xanh đen, khuôn mặt anh vô cùng dữ tợn.

Anh lấy hết thuốc hạ sốt và thuốc cảm, tiện tay xách cả thuốc thường dùng, băng gạc, thuốc đỏ, dịch tiêm, cái gì lấy được thì lấy hết. Trở lại cửa hàng nhỏ, anh cửa mở ra, cả đi cả về vừa tròn bốn mươi phút.

Nhiệt độ cơ thể Hải Mạt Mạt lại bắt đầu tăng lên. Lúc anh mớm thuốc Hải Mạt Mạt mở mắt, tay ôm cổ anh, dịu dàng ngọt ngào gọi một tiếng: “Ba ơi.”

Trong mắt Đường Ngạo đầy vẻ lo lắng: “Khá hơn chút nào không?”

Mặt Hải Mạt Mạt đỏ ửng: “Không sao, con ngủ một giấc là được rồi.” Dứt lời lại ngủ tiếp. Uống thuốc xong cô bé cũng dần hạ sốt. Đường Ngạo thở phào nhẹ nhõm, mặc nguyên áo ngủ bên cạnh cô bé. Hải Mạt Mạt chui vào trong ngực anh, ngẩng đầu lên, cánh môi nóng áp lên mặt anh. Anh nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô bé, trong đầu lại đang suy nghĩ chuyện khác. Con bé này có thể nói chuyện với zombie, ha ha, xem anh nhất được bảo bối gì này.

9. Chương 9

Chương 9: Búp bê thổi khí

Ngày hôm sau mưa không ngừng. Hải Mạt Mạt ngủ rất say, Đường Ngạo cũng không đánh thức cô bé, xuống tầng một mình. Gấu Gấu đã canh sẵn ở cửa, đang cào cửa tỏ vẻ nó muốn đi ra ngoài. Đường Ngạo mở cửa ra, nó vẫy vẫy cái đuôi chạy đi giải quyết nỗi buồn. Đường Ngạo vừa làm bữa sáng vừa nghĩ tới chuyện khác, có lẽ có thể bắt mấy con zombie về thí nghiệm xem sao?

Anh làm bữa sáng rất đơn giản, một bát mì thêm hai quả trứng. Để phục vụ du khách có nhu cầu làm ăn sĩ như thời xưa cửa hàng nhỏ chuẩn bị cả áo tới. Đường Ngạo tiện tay cầm một cái khoác lên người, lại tìm thêm sợi dây ni lông chắc chắn, lúc này mới đi ra đường lớn.

Trên đường lớn quả nhiên có hai con zombie đang lảo đảo, Đường Ngạo cẩn thận đánh chết một con, dùng dây ni lông trói con còn lại kéo về cửa hàng nhỏ, trói vào gốc cây thông liễu đỏ bên bờ sông Bách Lộ. Zombie dĩ nhiên rất tức giận, ai sáng sớm bị người ta bắt như vậy cũng đều sẽ rất khó chịu.

Nó há to mồm, không ngừng phẫn nộ gào a a. Đường Ngạo dùng một viên đá cuội nhét vào miệng nó.

Anh trói zombie xong, quay đầu thấy Hải Mạt Mạt đứng ở cửa cửa hàng nhỏ. Ánh mắt Đường Ngạo dịu dàng khác thường: “Sao lại ra đây làm gì? Bị bệnh nên ngủ nhiều một chút.”

Hải Mạt Mạt lắc đầu, cô bé quả thật đã khỏi hẳn rồi. Đường Ngạo thấy sắc mặt cô bé bình thường, lúc này mới bước lên hai bước, ôm cô bé vào trong ngực: “Ừ, để ba xem xem tiểu công chúa của ba thật sự khỏe chưa nào!”

Hải Mạt Mạt bất ngờ, bị anh bế lên sợ hết hồn. Đường Ngạo giơ cô bé lên không trung, nhẹ nhàng tung lên ngay sau đó lại tiếp được, chọc cho Hải Mạt Mạt cười khanh khách không ngừng. Sau đó anh ôm cô bé vào lòng, cẩn thận nhìn cô bé, khoe môi khê cong lên: “Mạt Mạt của chúng ta thật xinh đẹp.”

Mắt Hải Mạt Mạt như nước, trong con người trong suốt phản chiếu ra bóng dáng của anh, cô bé vẫn không nói gì, Đường Ngạo chậm rãi đến gần cô bé, đôi môi ẩm hôn lên trán cô bé: “Từ nay về sau, chúng ta phải sống nương tựa vào nhau rồi.”

Hải Mạt Mạt tựa vào trong ngực anh, anh khẽ vỗ vỗ phía sau lưng của cô bé: “Mạt Mạt giúp ba nghe xem con zombie này nói gì.”

Anh ôm Hải Mạt Mạt đến trước mặt zombie, trong miệng con zombie kia còn nhét một hòn đá cuội. Anh lấy hòn đá ra, zombie lập tức gào lên. Hải Mạt Mạt nhìn zombie lại nhìn Đường Ngạo: “Ba thật sự muốn nghe?” Đường Ngạo gật đầu, Hải Mạt Mạt cười đến nghẹn, “Nó nói nó muốn đập cái giày size 37 vào bản mặt size 42 của ba.”

Tổng giám đốc Đường im lặng, thì ra con zombie này gào khóc ô ô cả buổi sáng đều là đang chửi anh. . . .

Nhưng tổng giám đốc Đường bắt nó đương nhiên là có nguyên nhân: “Mạt Mạt, giúp ba hỏi nó, zombie có nhu cầu thị trường gì không Ừm, ví dụ như mũ bảo hiểm chịu lực gì gì đó. Nó biết mũ bảo hiểm không?”

Hải Mạt Mạt nói lại cho zombie, thế mà con zombie bị trói trên cây kia lại an tĩnh lại. Nó hừ hừ ha ha thương lượng với Hải Mạt Mạt một lúc lâu, cuối cùng Hải Mạt Mạt thuật lại: “Nó hỏi mũ bảo hiểm thật sự có thể chống lực sao?”

Tâm trạng Tổng giám đốc Đường rất tốt: “Dĩ nhiên.”

Anh quay vào nhà, nhanh chóng cầm một cái bồn sắt đội lên đầu zombie, sau đó cách bồn sắt gõ một cái lên đầu zombie. Con kia zombie lại không nóng nảy. Đôi mắt đục ngầu của nó nhìn về phía Hải Mạt Mạt, quả nhiên là đang trao đổi với cô bé.

Đường Ngạo nhìn kỹ nét mặt của nó, bất đắc dĩ là mặt nó đã rửa nát, có lẽ ngay cả dây thần kinh trên mặt cũng đã sớm không còn tác dụng, anh chẳng nhìn ra được gì.

Hải Mạt Mạt nhanh chóng thay anh đàm phán: “Nó muốn một cái.”

Đường Ngạo gật đầu: “Bảo nó mang mười cân lương thực tới đây đổi. Nó biết lương thực và đơn vị đo không?”

Hải Mạt Mạt lại nói chuyện cùng con zombie kia một lúc rồi chuẩn bị cởi sợi dây trói nó ra. Đường Ngạo vẫn còn có chút cảnh giác, nắm rìu trong tay đứng che trước Hải Mạt Mạt. Con zombie kia hoạt động tay chân, hừ hừ hai tiếng rồi đi.

Đường Ngạo lại ôm Hải Mạt Mạt lên, dùng sức tung lên, chọc cho Hải Mạt Mạt hét lên một tiếng. Đường Ngạo cao giọng cười to, ngay sau đó đưa tay, vũng vàng đổ được cô bé.

Buổi chiều, thời tiết rút cuộc cũng có biến chuyển, cỏ trên sân vẫn còn hơi ướt. Đường Ngạo lái xe đi ra ngoài, chuẩn bị tìm chút sữa bột, bơ và thực phẩm dinh dưỡng. Trong nội thành zombie không tập trung đông, xe của anh đang dừng trước trạm xăng dầu thì một người đột nhiên xông tới vỗ lên xe anh.

Đường Ngạo quay đầu nhìn xuống, thấy một người phụ nữ tóc tai bù xù, anh vốn cũng không định mở cửa. Người phụ nữ kia cũng nhìn thấy anh, hơi sững sốt, đột nhiên khàn giọng kêu: “Asa!!”

Lúc này Đường Ngạo mới sững sờ, Asa là tên tiếng Anh của anh. Người phụ nữ vuốt tóc ra sau để lộ ra khuôn mặt: “Là em, em là Tô Thiển!”

Đường Ngạo gật đầu, Tô Thiển là huấn luyện viên câu lạc bộ thể hình thể dục trong xưởng ASA, dĩ nhiên cũng không đơn giản là huấn luyện viên thể dục. Có lúc tập thể dục xong trời muộn, Đường tổng cũng sẽ đưa Tô Thiển về nhà, hoặc Tô Thiển đưa anh về nhà. . . .

Đường Ngạo mở cửa xe ra, Tô Thiển lên xe. Cô ta mặc một bộ đồ bó sát màu xanh dương, bộ ngực vẫn đầy đặn như xưa, chỉ có gương mặt là nhếch nhác.

Cô ta cầm bình đựng nước trên xe uống một hớp, ngực phập phồng kịch liệt. Đường Ngạo đâm hai con zombie, gần đây ra ngoài anh nhìn thấy rất nhiều người già và trẻ con, mặc dù không quan tâm nhưng anh vẫn hỏi: “Sao lại ở đây?”

Hai tay Tô Thiến ôm đầu, một lúc lâu sau mới nói: “Asa, Tưởng Hồng Phúc và Chu Tân Quốc mấy ngày nay không phát thức ăn cho phụ nữ và trẻ con, đám phụ nữ kháng nghị.”

Đường Ngạo hơi nhíu mày: “Vì vậy hẳn liền đuổi tất cả người già và phụ nữ ra?”

Tô Thiến gật đầu, sau đó lại dựa vào người anh: “Thật may là em gặp anh.”

Đường Ngạo chuyên tâm lái xe, vòng qua mấy con đang zombie dọn cơm: “Tại sao? Bên trong có đầy đủ lương thực cơ mà.”

Tô Thiến lắc đầu: “Không ai biết này đợt bệnh dịch này sẽ kéo dài tới khi nào.”

Đường Ngạo hiểu ra gật đầu, ý thức nguy cơ, từ xưa tới nay đều có.

Tô Thiến túm ống tay áo tây trang của anh, dịu dàng nhìn anh: “Tất cả mọi người rất nhớ anh, anh luôn là trụ cột của ASA, linh hồn thực sự của ASA. Nếu là anh, chắc chắn sẽ không làm ra những chuyện không có tính người như vậy. Thật may là em lại gặp anh ...anh quả thật chính quý nhân của em. Anh sẽ cho em ở lại đúng không, Đường tổng?”

Lông mày Đường Ngạo hơi nhướn lên, âm thầm mắng một câu tiện nhân. Khi anh bị đám người Tưởng Hồng Phúc nhốt ở ngoài cửa, đám người Tô Thiến đều ở đó, đương nhiên họ không ra mặt. Khi ấy không thấy bọn họ khen anh nửa câu, lúc này lại chạy tới lấy lòng.

Mặc dù nghĩ như vậy, Đường Ngạo lại không nói. Bây giờ anh khác đám người Tưởng Hồng Phúc, đám người Tưởng Hồng Phúc sợ là bởi vì bọn họ còn có khả năng sống, rất có thể sẽ sống đến cuối cùng. Nhưng đối với Đường Ngạo mà nói, thêm một người hay ít một người cũng thế. Anh bây giờ không khác gì hai bàn tay trắng.

Hơn nữa loại không thể ăn lại không thể ngắm như Hải Mạt Mạt anh còn nuôi, Tô Thiến ít nhất còn có thể “ăn” có thể ngắm, Giữ lại chơi đùa một chút cũng tốt.

Anh dừng lại trước một cửa hàng mẹ và bé, cầm rìu đi vào, Tô Thiến lo lắng sợ sệt đi theo sau lưng anh. Bên trong có hai con zombie, một con đã mất tay, một con khác cổ bị cắn đến cong vẹo.

Đường Ngạo không chút do dự chém chết, sau đó mang tất cả sữa bột lên xe. Tô Thiến thấy vậy khó hiểu hỏi: “Đường tổng, anh có con à?”

Đường Ngạo âm ừ một tiếng, lái xe tìm kiếm xung quanh. Quả thật không tìm thêm được gì, những tiệm này đều đã bị cướp sạch, sợ rằng chẳng mấy chốc sẽ đến phiên sữa bột.

Đường Ngạo lại vòng vo thêm một lát, có một người già vỗ cửa xe cầu cứu. Anh không thèm nhìn, Tô Thiến còn có thể lấy ra chơi đùa một chút, người già có thể làm gì? Cung phụng chắc?

Tô Thiến không hề cầu xin một câu. Cô ta sẽ không ngu đến mức nói chuyện từ thiện với Đường Ngạo, Đường Ngạo là đại sứ từ thiện thành phố E đó. =.=

Hôm nay thu hoạch thật đáng thương, chỉ có một ít sữa bột và một con búp bê thổi khí. Lúc quay về Đường Ngạo không hài lòng, nhưng cũng đành chịu. Đến gần cửa hàng nhỏ, anh nghĩ nghĩ, dừng xe ở ngoài ô, bảo Tô Thiến xuống xe hái một ít hoa cải dầu.

Trở lại cửa hàng nhỏ, vẫn là Gấu Gấu chạy ra trước, Hải Mạt Mạt theo phía sau. Tô Thiến nhíu mày một cái, Đường Ngạo còn nuôi một con nhóc?

Đây thật sự là con gái anh? Hay là anh bụng đói ăn quàng?

Cô ta nhìn Đường Ngạo, Đường Ngạo vốn không định giải thích, trực tiếp mở cửa xe ra khuôn đồ. Hải Mạt Mạt chỉ làm cơm cho hai người. Vẫn là thịt khô xào rau dại, một đĩa bí đao xào. Cô bé phát hiện một cây bí đao rất to ở sau nhà.

Cô bé đứng ở trước mặt Đường Ngạo, Đường Ngạo ôm cô bé lên, hôn một cái lên má cô bé: “Để ba xem công chúa ở nhà có ngoan hay không đây?”

Hải Mạt Mạt ôm chặt cổ của anh, cũng hôn một cái lên mặt anh.

Tô Thiển quả thực là trợn mắt há hốc mồm nhìn. Đây đây đây ... đây là Asa sao? Không phải bị zombie ăn hết đầu óc rồi đây chứ? Đường tổng vừa thấy trẻ con liền hận không thể rời xa mười mét, từ lúc nào đã trở nên “Hiền lành” như vậy?

Hải Mạt Mạt nhìn Tô Thiển, lúc này Đường Ngạo mới lạnh nhạt nói: “Gọi cô Tô.” Hải Mạt Mạt không nói lời nào, Đường Ngạo cũng không miễn cưỡng. Trong mắt anh, địa vị của Tô Thiển chẳng hơn Gâu Gâu là bao.

Tô Thiển ngượng ngùng cười, ngay sau đó đi vào trong nhà. Nhìn thức ăn trên bàn, cô ta không nhịn được nuốt nước miếng. Mấy ngày lưu lạc bên ngoài, cô ta chỉ được uống hai hộp sữa tươi quá hạn.

Đường Ngạo bảo Tô Thiển đi xào hoa cải dầu, Hải Mạt Mạt muốn đi giúp một tay, anh kéo Hải Mạt Mạt ngồi xuống trước bàn, đem sữa bột tìm được pha cho cô bé một ly, lại đưa đôi đũa cho cô bé: “Ăn cơm.”

Tô Thiển không hiểu, cũng không dám làm trái ý Đường Ngạo, nhanh chóng đi nấu đồ ăn. Gâu Gâu vòng tới vòng lui bên cạnh chân cô ta, vẻ mặt như phát hiện ra boom. Tô Thiển sợ mất mặt.

Hải Mạt Mạt bùng cốc lên, mùi thơm của sữa bột theo khí nóng lan ra. Cô bé nhìn một lúc, nhẹ nhàng tiến tới, khẽ hôn lên mặt Đường Ngạo. Tô Thiển không thể tin, nổi da gà. Đánh chết cô ta cũng không tin đây là chuyện Đường Ngạo có thể làm! Có phải Đường tổng trúng tà không vậy?

Sắc trời dần tối, Tô Thiển lạnh đến phát run, Đường Ngạo ném cho cô ta một cái áo khoác dày của mình. Cô ta vội vàng cầm lấy mặc lên, cười dịu dàng quyến rũ: “Cảm ơn anh.”

Đường Ngạo dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội ‘xơ múi’, thừa dịp cô ta khoác áo cầm tay cô ta: “Lạnh không?”

Tô Thiển sao có thể không hiểu: “Rất lạnh, anh xem tay người ta.” cứ chờ rồi này. Tối rồi, chúng ta đi ngủ đi.”

Đường tam công tử đã trong sáng nhiều ngày, thật vất vả mới kiếm được con búp bê thổi khí, đã sớm máu sôi sôi trào, thật sự kích động. Anh và Tô Thiển lên tầng, sau đó phát hiện một vấn đề rất tàn khốc – chỉ có một cái giường. Ba người nằm trên giường, giường là giường đôi, nhưng cũng không lớn, ba người nằm cùng nhau tuy ấm áp nhưng chỉ cần một chút động tĩnh thì nhất định không giấu được người còn lại.

Đường tam công tử và Tô Thiển lặng lẽ nắm tay đối phương, đầu ngón tay vẽ vẽ trong lòng bàn tay đối phương. Tô Thiển nhìn Hải Mạt Mạt, rất dịu dàng nói với cô bé. Hải Mạt Mạt không hề trả lời, hỏi cái gì cũng không đáp. Tô Thiển cũng chẳng thèm để ý, chỉ đang ra sức liếc mắt đưa tình với Đường tam công tử.

Đường tam công tử còn vội hơn cô ta? Vào lúc này cũng chỉ có thể tự an ủi Hải Mạt Mạt ngủ rất say, Khi đó ‘đêm mở gió lớn’, hừ hừ, Tô Thiển bên cạnh chẳng phải tùy anh xoa tròn bóp bẹp sao?

Hừ.

Nửa đêm Đường Ngạo và Tô Thiển cũng không ngủ, Hải Mạt Mạt hình như vì trên giường thêm một người nên không quen, mãi không chịu ngủ. Đường Ngạo mặc dù nóng lòng, nhưng biết trẻ con thì phải dỗ dành. Anh ôm Hải Mạt Mạt vào trong ngực, khẽ vỗ lưng cô bé. Đợi đến rạng sáng, rút cuộc cô bé cũng ngủ thiếp đi.

Cô bé vừa ngủ, Tô Thiển liền không kịp chờ nhào vào người Đường Ngạo. Đường Ngạo rón rén buông Hải Mạt Mạt ra, sau đó lật người đẩy ngã Tô Thiển, một tay kéo quần áo cô ta, một tay cởi quần mình, chuẩn bị đi thẳng vào vấn đề.

Mắt thấy cũng sắp hai hợp làm một rồi, đột nhiên anh cảm thấy trên lưng có thêm một đôi tay nhỏ bé mềm mại.

Tổng giám đốc Đường quay đầu lại, đã thấy Hải Mạt Mạt mặt buồn ngủ: “Ba ơi.” Cô bé nhìn Đường Ngạo lại nhìn Tô Thiển dưới người anh, rút cuộc hỏi, “Sao ba không mặc quần áo?”

Con bé này! ! Đường tam công tử hít sâu vài lần, cười ha ha lật xuống khỏi người Tô Thiến: “Ba cảm thấy hơi nóng. Ừm, trên người cô Tô khá mát, cho nên.”

Cho nên ông đây đang hóng mát sao? ! ! !

Đường Ngạo đời này đã từng trải qua rất nhiều cuộc phỏng vấn trên tạp chí, mở hộp báo, tọa đàm ở các trường đại học, nói dối vô số. Nhưng lần này ngay cả Tô Thiến đang ngồi bên cạnh cũng không nhịn được, cô ta ‘phụt’ một tiếng, cười như điên.

10. Chương 10

Chương 10: Mũ sắt chịu lực

Sáng hôm sau, Đường Ngạo vẫn nằm giờ rời giường, bên ngoài còn tối đen như mực. Anh thấp nển dùng ly thủy tinh làm thành chiếc đèn bão đơn giản đặt lên bàn, sau đó dùng máy đào đất tiếp tục đào rãnh. Lần này thông minh hơn nhiều, biết buộc một sợi dây thừng vào thân cây bên bờ sông Bách Lộ.

Đến bảy giờ, Hải Mạt Mạt rời giường, bắt đầu làm bữa sáng. Cô bé nướng bốn cái bánh mì, rán bốn quả trứng gà đặt vào trong, lại thêm chút rau dại rửa bằng nước muối. Cuối cùng rưới nước tương và tương ớt, xong một cái bánh cuốn. Thêm một đĩa rau xanh xào rau sam, thế là xong bữa sáng.

Cô bé làm xong bữa sáng, đúng lúc Tô Thiến rời giường. Ngửi mùi thơm của thức ăn, dạ dày cô ta không ngủ được. Cô ta rửa mặt xong, lúc này mới ra cửa cửa hàng nhỏ.

Mặt trời còn chưa mọc, phương Đông sáng mờ như gấm. Trong không khí mang theo mùi lạnh lạnh của cỏ xanh và hoa thu, cô ta hít thở sâu một hơi, chỉ cảm thấy mấy ngày trốn đông nấp tây, nhin đói giống như cơn ác mộng. Hôm nay tỉnh mộng, cuối cùng đều đã trôi qua rồi.

Đường Ngạo lúc ấy đang mặc một chiếc quần jean màu trắng rất dày, trên người là một cái áo sơ mi màu xanh dương, ống tay áo xắn đến cùi chỏ, giống như cao bồi miền tây. Bởi vì đang làm việc, người anh đầm mồ hôi. Áo sơ mi dán vào lưng, có vẻ cường tráng rắn chắc, hấp dẫn muốn chết.

Tô Thiến đi tới ôm anh một cái.

Thành thật mà nói, ban đầu cô ta ở bên Đường Ngạo chẳng qua là muốn được ở lại Tập đoàn ASA mà thôi. Gặp dịp thì chơi, chẳng ai cho là thật. Nhưng sau nhiều ngày lo lắng hãi hùng, một lần nữa đi theo người đàn ông này, cô ta lại cảm thấy vô cùng an toàn.

Trời mới biết tại sao cô ta lại có ý nghĩ này, cô ta từ phía sau ôm Đường Ngạo, ngay cả bản thân cô ta cũng cảm thấy hoang đường. Cả thành phố E đều biết người này ngoại trừ lợi ích ra thì không đáng tin đến nhường nào.

Đường Ngạo đẩy cô ta ra: “Trước mười giờ tôi muốn đi ra ngoài, phải đào xong chỗ này đã.”

Tô Thiến đứng thẳng lên: “Dạ, tổng giám đốc!”

Đường Ngạo nhún nhún vai, tiếp tục đào.

Lúc ba người một chỗ bắt đầu ăn cơm, Hải Mạt Mạt đổ nửa bát của mình cho Gâu Gâu, bánh cũng chia cho nó một nửa. Tô Thiến biết rõ tính nết Đường Ngạo, lúc ấy liền mở miệng: “Thức ăn khan hiếm như vậy, đừng cho chó ăn mấy thứ này. Ba cháu tìm đồ ăn rất vất vả, có biết không vậy?”

Hải Mạt Mạt nhìn cô ta một cái, lại nhìn Đường Ngạo, không nói lời nào. Gâu Gâu cũng đã cúi đầu vẫy đuôi ăn cơm rồi. Tô Thiến không vui lườm Hải Mạt Mạt một cái, khổ nỗi Đường Ngạo ở đây, cũng không tiện quát, con oắt con này bị ngốc thật đấy à?

Đường Ngạo lại không thèm để ý chút nào: “Cứ để kệ con bé.” Anh thân mật nhéo má Hải Mạt Mạt, “Dù sao ba cũng nuôi được.”

Hải Mạt Mạt liền ôm cổ của anh, hung hăng cắn cằm của anh một cái. Tô Thiến bắt đầu hoài nghi có phải mình xuyên không rồi hay không.

Tin đồn giữa Đường Ngạo và Hải Mạt Mạt toàn bộ Tập đoàn ASA đều là biết. Ban đầu Hải Mạt Mạt tới công ty tìm anh, luôn miệng gọi anh là ba. Đường Ngạo đương nhiên không nhận, gần như là đạp con bé ra ngoài.

Sau này Hải Mạt Mạt vẫn thường xuyên đến, đám phóng viên cũng kéo đến cửa Tập đoàn ASA săn tin. Sau này mới biết con bé này nhọc trí, ít nói chuyện với người khác.

Hiện giờ nó lại đi theo Đường Ngạo, rất có thể là con gái ruột của anh. Chắc chắn, nhìn quả thật có hơi ngốc, đáng tiếc cho khuôn mặt đáng yêu kia.

“Được rồi.” Tô Thiển cũng rất có mắt, sao không nhìn ra được bây giờ Đường Ngạo đối xử với Hải Mạt Mạt rất đặc biệt. Nói thật, cô ta không hiểu. Nhưng dưới tình huống này, cô ta vẫn biết mình nên làm gì. Cô ta chia nửa phần bánh cho Hải Mạt Mạt, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, “Nó tên là gì vậy, đúng là đáng yêu hết như Mạt Mạt của chúng ta vậy.”

Hải Mạt Mạt trả lại phần bánh cho cô ta, vẫn không nói một lời. Rút cuộc Đường Ngạo mở miệng: “Buổi chiều còn có việc, ăn cơm đi.”

Tô Thiển nở nụ cười hiền lành giống như bà mẹ tốt hiểu con gái nhất: “Nào, để cô cuốn bánh cho Mạt Mạt.”

Đường Ngạo xoa xoa đầu Hải Mạt Mạt, thái độ của Hải Mạt Mạt đối với người xa lạ làm anh cực kỳ hài lòng.

Buổi chiều, Đường Ngạo tìm được một đồng vật liệu da, thanh sắt, kim chỉ kinh tinh. Tô Thiển thật sự không hiểu anh muốn làm cái gì. Anh lấy thùng sắt nhỏ trong cửa hàng nhỏ cất bỏ một nửa, sau đó may vải lót, bên trong nhồi nhung lông vệt, bên ngoài dùng vải bạt may thành hình cái mũ.

Sợ anh bực, Tô Thiển cũng không dám hỏi. Cho đến ban đêm, một con zombie quần áo rách nát ở bên ngoài cửa hàng nhỏ kêu ha ha. Đường Ngạo và Hải Mạt Mạt cùng ra nghênh đón, quả nhiên là con đặt mũ lần trước!

Đường Ngạo cầm rìu chưa cháy, vẫn hết sức cẩn thận. Cho đến khi đến gần, mới nhìn thấy trên tay con zombie này quả nhiên xách theo một bịch gạo.

Tổng giám đốc Đường đằng đằng sát khí lập tức trở nên vô cùng thân thiện. Anh tự mình đội “mũ” cho con zombie này. Zombie ha ha hừ hừ mấy câu, để lương thực xuống rồi đi.

Tô Thiển trợn mắt há hốc mồm, làm cái gì vậy? !

Đường Ngạo không hề giải thích, chỉ bảo Tô Thiển cùng anh đào hầm, trước mắt đây là phòng ngự hữu dụng nhất, zombie nhất định không thể nào vượt qua được bẫy. Mà rãnh sâu bảy tám mét, một khi ngã xuống, bọn nó chắc chắn cũng không bò lên nổi.

Lại thêm một lớp hàng rào sắt, có thể nói là không còn sơ hở. Khi muốn đi ra ngoài thì kê một cái ván gỗ, dùng sau thì rút lại.

Nghĩ đến Hải Mạt Mạt vừa khỏi bệnh, Đường Ngạo không phân cho cô bé bất cứ nhiệm vụ gì. Cô bé đang ở bờ sông chơi nhặt nhạnh cây cùng Gấu Gấu. Thỉnh thoảng có zombie đi tới, Hải Mạt Mạt lập tức hừ hừ ha ha nói chuyện với nó. Có zombie khá dần, hình như không thể hiểu nhau.

Hải Mạt Mạt cũng rất cẩn thận, gặp phải con như vậy sẽ bỏ chạy. Tổng giám đốc Đường sẽ dùng rìu giải quyết tất. Gặp được con có thể trao đổi, cô bé liên PR mũ sắt chịu lực cho chúng nó.

Cứ như vậy, hôm sau lại có năm con zombie đến đặt hàng.

Nhìn Hải Mạt Mạt chơi trên bờ, Tô Thiển ghen tị vô cùng. Tổng giám đốc Đường có tiếng không nuôi kẻ vô công rồi nghề, hôm nay có con gái rồi chuyện vợ vẫn gì cũng làm ra được.

Hải Mạt Mạt cùng zombie tán gẫu hết ngày, đứng ở phía trên miệng hố: “Ba ơi!” Cô bé lanh lảnh kêu. Đường Ngạo dịu dàng trả lời: “Nói đi.”

Tô Thiến lại mất hứng. Con bé nhợt nhạt này chỉ không nói chuyện với mỗi mình cô ta, đối xử với chó còn tốt hơn cô ta. Hải Mạt Mạt ngồi xồm xuống: “Bọn nó muốn nắm cái mũ bảo hiểm, con bảo chúng nó tối mai tới lấy.”

Đường Ngạo gật đầu: “Nguyên liệu không nhiều lắm, ngày mai còn phải đi ra ngoài một chuyến.”

Tô Thiến không khỏi trợn to hai mắt: “Asa, người. . . . Anh bán mũ bảo hiểm cho zombie?!” Cô ta nhìn về Hải Mạt Mạt, “Con bé. . . . con bé thật có thể nghe hiểu zombie nói?”

Đường Ngạo không trả lời, Hải Mạt Mạt có ý nghĩa thế nào với anh, anh biết. Đó chính là bí mật buôn bán, loại nhân vật như Tô Thiến không xứng để biết.

Tô Thiến lại bình tĩnh, khó trách. . . . Khó trách tổng giám đốc Đường coi con nhóc kia như bảo bối.

Trời đã tối hẳn, Đường Ngạo bắt đầu làm mũ bảo hiểm, đây cũng không đơn giản là một cái thùng sắt. Anh dùng một miếng sắt lá làm thành hình mũ trùm đầu, bên chèn thép tấm, ở chỗ tiếp xúc với não bộ thì nhồi thên nhưng lông vịt moi từ trong chăn. ra

Cuối cùng bao mảnh dây xích sắt bên ngoài lá sắt. Như vậy muốn đánh vỡ, tối thiểu phải dùng súng rifle rồi. Chỉ tiếc không thể làm ra kính bảo hộ.

Sau hai giờ, mũ bảo hiểm có xích trên đỉnh đầu đã ra đời, so với cái mũ lúc trước bán cho con zombie đầu tiên đã chắc chắn hơn một chút. Đường Ngạo khá hài lòng, nhưng nguyên liệu không nhiều lắm.

Tô Thiến quyết tâm muốn ở bên cạnh anh, loạn thế như thế này, người đàn ông như anh luôn dễ dàng mang lại cảm giác an toàn cho phụ nữ. Cô ta từ từ đến bên cạnh Đường Ngạo, giả vờ xem mũ nhưng cả người đã dán lên lưng anh. Đường Ngạo dĩ nhiên hiểu, hai người liếc mắt nhìn Hải Mạt Mạt đang chơi đùa cùng Gấu gấu, lặng lẽ lên tầng.

Động tác của hai người vốn đã rất cẩn thận rồi, nhưng có cẩn thận cũng chỉ có thể không kinh động Hải Mạt Mạt, chứ sao có thể không kinh động Gấu Gấu?

Bọn họ vừa lên tầng Gấu Gấu liền phát hiện. Vào lúc này nó vẫy vẫy cái đuôi tiến lên, hai móng trước để lên bên giường, khẽ sửa trợn mắt nhìn hai người.

Đường Ngạo cùng Tô Thiến hết chỗ nói, giường vốn không cao, hiện giờ Gấu Gấu nằm lên móng trước, quả thật đúng là mắt đối mắt. Chỉ nghe người thích AV, không ngờ chó cũng có sở thích này.

Tô Thiến cũng có thể cảm thấy chóp mũi hơi lạnh của con chó này rồi. Cô ta không nhịn được đẩy một cái, nhỏ giọng mắng: “Còn nhìn! Không sợ đau mắt hột à!”

Gấu Gấu không đi, còn liếm lưng cô ta. Tô Thiến không thích chó, những thứ đó cả ngày chảy nước miếng, bắn kinh! Cô ta dùng sức đánh vào mũi Gấu Gấu, không ngờ lần này lại chọc vào tổ ong vô vẽ!

Gấu Gấu tức giận nhảy lên trên giường, móng vuốt cào lên lưng cô ta, tạo thành mấy vết máu, sau đó sủa ỉn ỉn.

Âm thanh này gần như vậy, Hải Mạt Mạt vốn đang dọn bát cũng nghe được. Cô bé đặt bát đĩa đi lên, Tô Thiến càng giận, dùng sức đá. Con chó kia lại vô cùng linh hoạt, lập tức tránh thoát.

Chó mà hung dữ vẫn có chút dọa người, Tô Thiến lại không dám tiến lên, chỉ đành phải đẩy Đường Ngạo: “Asa...”

Đường Ngạo gõ chóp mũi cô ta: “So đo với con chó làm gì.”

Tô Thiến chỉ chỉ lưng mình: “Con súc sinh kia cào em!”

Đường Ngạo liếc mắt nhìn, hứng thú cũng tắt ngúm: “Trong túi thuốc dưới tầng có rượu cồn, tự bôi đi.”

Tô Thiến vô cùng uất ức, Đường Ngạo lại nghiêng người ngủ. Gấu Gấu như cây lau nhà tức giận, điên cuồng sửa Tô Thiến. May có Hải Mạt Mạt đi lên hô một tiếng: “Gấu Gấu, ngủ.”

Con chó kia lúc này mới phần nộ lườm Tô Thiến vài lần, tiếp tục nằm ở cửa cầu thang. Tô Thiến chỉ có thể tự đứng dậy, đi xuống tầng lấy rượu cồn sát trùng vết thương. Ngộ nhờ bị chó đại thật, cô ta thật đúng là

‘Thập Tử Vô Sinh’ rồi. Vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Cô ta vừa dùng rượu cồn sát trùng vết thương, vừa mắng chó chết, chó rách vô số lần.

Đêm nay đương nhiên chẳng làm được gì, đợi cô ta trở lại giường, Đường Ngạo và Hải Mạt Mạt đã ngủ thiếp đi rồi. Hải Mạt Mạt gần như theo thói quen chui vào trong lòng Đường Ngạo, Đường Ngạo không quát, còn ôm cô bé ngủ.

Ngày hôm sau, Đường Ngạo còn chưa ra cửa, một con zombie đã tới rồi. Kết quả thật bất hạnh. . . Nó trượt chân ngã xuống cái rãnh sâu trước nhà. Nhìn nó mang theo gạo, Đường Ngạo chỉ đành phải ôm Hải Mạt Mạt ra. Hải Mạt Mạt cùng zombie nói mấy câu, sau đó để Đường Ngạo kéo nó lên.

Nhận lấy một túi gạo năm kg, Đường Ngạo tiến lên đội cho nó cái mũ có xích vừa làm xong tối hôm qua.

Tô Thiển cũng bị đánh thức, lúc này đứng ở bên cạnh, còn vô cùng không hiểu: “Tại sao không giết nó, dù sao nó cũng đưa gạo đến rồi.”

Đường Ngạo liếc cô ta: “Nó bây giờ là khách hàng của chúng ta, biết không?”

Tô Thiển liền đã hiểu: “À, Thượng Đế, mau mời ra ngoài.” Cô ta vội vàng tới giúp một tay đón tiếp. Tôn chỉ của ASA, khách hàng là Thượng Đế.

Zombie được hai người nhiệt tình mang ra khỏi rãnh sâu, Đường Ngạo tự tay đeo cái mũ bảo hiểm đơn giản chắc chắn cũng công kênh cho nó. Cũng may zombie sức lớn, không thấy vướng víu lắm. Con zombie kia giật giật đầu, hình như hết sức hài lòng. Đường Ngạo cung kính khéo léo đưa nó ra cửa: “Zombie tiên sinh, hoan nghênh đưa ra ý kiến phản hồi sau khi sử dụng, hoan nghênh lần sau lại tới.”

Hải Mạt Mạt dùng tiếng zombie phiên dịch cho nó, nó lảo đảo đi về phía trước, hừ hừ ha ha trả lời đôi câu.

Hôm đó, Đường Ngạo không có thời gian đi xa, đi xung quanh tìm nguyên liệu, vội vã chế tạo gấp bốn cái mũ. Trời còn chưa tối, từ hướng đảo Bách Lộ lại có hai con zombie, mỗi con xách theo một túi gạo. Động tác Zombie xách gạo thật sự vô cùng buồn cười, Tô Thiển sợ mất mật. Đường Ngạo vẫn cầm rìu, để Hải Mạt Mạt cách rạch đối thoại với chúng nó. Kết quả là Hải Mạt Mạt vừa mới nói ‘cẩn thận cái hố, hai anh em nó đã lọt xuống hố.’

Cái hố ngăn zombie này quả thực lần nào cũng hiệu quả. Đường Ngạo lại kéo hai vị “Thượng Đế” ra khỏi hố, Hải Mạt Mạt nhanh chóng hiểu tình huống: “Ba ơi, bọn họ lại muốn hai cái mũ.”

Đường Ngạo gật đầu, quả nhiên có nhu cầu thì sẽ có thị trường. Anh bảo zombie để gạo xuống, sáng sớm ngày mai tới đây lấy hàng. Hai con zombie hừ hừ ha ha một lúc, để gạo xuống rồi đi. Hải Mạt Mạt lúc này mới chuyển lời: “Bọn họ hi vọng có cái mũ có xích giống con zombie ngã xuống hố lần trước.”

Tâm trạng Đường Ngạo không tệ: “Of course.”

Buổi tối hôm đó, hai con zombie khác cũng tới lấy hàng. Cái hố sâu tám mét kia vẫn thay Đường Ngạo hoan nghênh bọn chúng như trước. Giao dịch với chúng nó vô cùng đơn giản, chính là một tay giao gạo một tay giao mũ.

Nhưng Đường Ngạo luôn phải tự thân tự lực. Thứ nhất, tính thẳng bằng của zombie vô cùng kém, bọn chúng không thể tự đội mũ lên. Mặt khác, Hải Mạt Mạt là trân bảo vô giá, ngộ nhờ những con zombie kia làm con bé bị thương thì sao.

Cho nên dù nhiều phiền toái, dù phải đi ra ngoài, anh cũng tuyệt đối không cho phép Hải Mạt Mạt tự mình tiếp xúc với những con zombie đến đặt hàng. Cho dù trong nhà có hàng hay không, cũng nhất định phải chờ anh trở về mới có thể giao dịch.

Hải Mạt Mạt đương nhiên nghe anh, bình thường cũng không một mình tiếp xúc với zombie. Gần đây đơn đặt hàng rất ổn định, một ngày có thể bán bốn, năm cái, cũng bằng bốn mươi năm mươi cân lương thực. Nuôi sống ba người và một con chó hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng chí hướng của tổng giám đốc Đường rõ ràng không chỉ có thế.

Đùa gì thế, anh là ai nào, chỉ cần âm no là đủ sao?!

Đường Ngạo suốt đêm chế tạo hai chiếc mũ bảo hiểm. Công cụ chưa đủ, mũ làm ra khó tránh khỏi hơi thô. Hơn nữa tay của anh đã nhiều chỗ bị sắt cứa vào, nguyên liệu cũng thiếu rất nhiều. Điều vui mừng duy nhất là nhiều gạo hơn.

Tô Thiến không hiểu: “Bọn chúng lấy đâu ra gạo?”

Đường Ngạo không ngần đầu: “Bọn chúng chiếm cứ tất cả siêu thị, quán ăn và những nơi con người tìm kiếm thức ăn trong thành phố. Nhưng bọn chúng lại không ăn thức ăn của con người, cho nên không zombie không coi đó là quan trọng.”

“Cho nên anh định tiếp tục làm giao dịch với chúng nó sao?” Tô Thiến sợ hết hồn hết vía.

Khóe môi Đường Ngạo khẽ nhếch, nở nụ cười tà mị: “Chỉ cần bọn chúng có thể mua, tại sao lại không?”

11. Chương 11

Chương 11: Logic của tổng giám đốc

Buổi tối, Tô Thiến nhẹ nhàng đến gần Đường Ngạo, cho anh không ít ám hiệu. Tổng giám đốc Đường lại hoàn toàn mất hết hứng thú. Mặc dù anh không phải người cuồng công việc nhưng cũng biết phải ưu tiên việc quan trọng. Việc quan trọng đương nhiên không phải là chơi búp bê thổi khí.

Huống chi anh gần đây thật sự quá mệt mỏi, tay đã có vết chai rồi, không ít chỗ cũng bị nhiễm trùng. Hải Mạt Mạt vô cùng đau lòng, mỗi tối đều dùng rượu còn bôi cho anh. Anh cũng không có ý kiến gì, chỉ càng bảo vệ Hải Mạt Mạt cẩn thận hơn. Mỗi đêm vẫn là Hải Mạt Mạt nằm sát tường, Đường Ngạo nằm bên cạnh cô bé, Tô Thiến ngủ bên ngoài cùng.

Gâu Gâu nằm trên chiếc áo bông ở cửa cầu thang giật giật đôi tai nhạy bén của nó, phía dưới lót áo bông của Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt dựa vào Đường Ngạo nhanh chóng ngủ thiếp đi, nhưng Đường Ngạo vẫn đang nằm suy nghĩ, ngay cả Tô Thiến có ý trêu đùa anh cũng làm như không thấy.

Ngày hôm sau, lại có hai con zombie vác gạo tới đây. Đường Ngạo để Hải Mạt Mạt đàm phán, còn mình lái xe đi ra ngoài. Lần này anh đi khá xa, đến tận ngoại ô thành phố E. Anh biết cửa một cửa hàng chuyên chế tạo sản xuất mũ bảo hiểm ATV, mũ thể thao, mũ bảo hiểm xe máy và những loại mũ an toàn lao động.

Mặt nạ an toàn của Tập đoàn ASA cũng do nơi này sản xuất. Anh dừng xe ở ven đường, công nhân trong xưởng ước chừng hơn ngàn, lúc này chắc sẽ có khoảng hơn một ngàn con zombie rồi.

Anh dừng xe lại, quả nhiên có mấy trăm con zombie trào ra. Đường Ngạo hết cách, không thể làm gì khác hơn là lái ô tô đi. Anh đi sang những cửa hàng xung quanh nhưng tình hình cũng chẳng khác là bao. Quả thật có thể mở đại hội đại biểu nhân dân zombie lần thứ nhất được rồi.

Đường Ngạo đi một vòng, âm thầm chọn được địa hình, sau khi thuận lợi mang nguyên liệu ra thì đi thẳng không dám ở lâu. Anh đi lòng vòng xung quanh, lần này đem được một máy phát điện nhỏ lên xe hàng. Đợi rạch phòng ngự trước cửa hàng nhỏ đào xong là có thể sử dụng máy phát điện được rồi.

Anh bên này đang bận bịu, Tô Thiến ở trong cửa hàng nhỏ đã không chịu an phận nữa. Đường Ngạo để cô ta phụ trách tiếp tục dùng máy đào đất đào rạch, nhưng không thấy anh dặn Hải Mạt Mạt phải làm gì. Trên thực tế, bây giờ anh không cần Hải Mạt Mạt làm gì cả.

Tô Thiến trước kia là huấn luyện viên thể dục ở Tập đoàn ASA được nhận hết yêu chiều. Trước kia việc nặng như thế này đâu đến phiên cô ta làm? Ngày hôm qua trên tay cô ta nổi bọng máu, hôm nay còn chưa tiêu đâu đấy.

Cô ta cầm máy đào đất, càng đào càng cảm thấy vớ vẩn. Hải Mạt Mạt hái hết rau dại, vừa mới giặt quần áo xong. Cô ta hừ lạnh một tiếng, ở đây không phải còn có một con ngốc sao?

“Con nhóc kia, Hải Mạt Mạt đúng không?” Hải Mạt Mạt ngẩng đầu lên nhìn cô ta, cô ta không thể không thừa nhận con nhóc này không tệ, da trắng mịn, mắt vừa đen vừa sáng, “Tối đây đào đi.”

Hải Mạt Mạt suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng đi đến. Tô Thiển dạy cô bé cách sử dụng máy đào. Hải Mạt Mạt thử một lần, dường như cảm thấy rất thú vị, bắt đầu tự chơi.

Tô Thiển cầm một lon nước dừa, ngồi ở bên cạnh, thỉnh thoảng vung tay múa chân: “Nhanh tay lên một chút, đừng có làm biếng!”

Hải Mạt Mạt dùng sức nhấn máy đào đất, cả mũi khoan lẫn máy đều lún vào trong đất, cô ta vội vàng rút lên. Ánh mặt trời xuyên qua hàng liễu, dịu dàng chiếu xuống trên người, làm cho người ta lười biếng buồn ngủ. Tô Thiển đặt cái ghế ngồi ở bên cạnh, cảm thấy thế giới tốt đẹp vô cùng.

Qua hơn ba tiếng, xem chừng Đường Ngạo sắp trở về. Lúc này cô ta mới đứng lên: “Được rồi, lên ghế ngồi, không được đi đâu hết.”

Hải Mạt Mạt không biết cô ta muốn làm gì, chỉ đành phải lên ghế ngồi. Tô Thiển tiếp tục đào đất, Hải Mạt Mạt đào rạch rất nhanh, chỉ chốc lát đã bằng cô ta đào cả ngày, Tô Thiển rất hài lòng.

Lúc Đường Ngạo trở lại, chỉ thấy Tô Thiển đang cố gắng đào rạch, Hải Mạt Mạt ngơ ngác ngồi ở trên ghế. Anh chuyển hết đồ trên xe xuống, Tô Thiển lập tức đi lên giúp một tay. Hải Mạt Mạt lúc này mới đi làm cơm tối.

Tô Thiển cùng Đường Ngạo chuyển hết đồ, lúc này mới xoa xoa tay: “Ai, Mạt Mạt, cơm cứ để cô Tô làm cho.” Cô ta trù mến vỗ vỗ mặt Hải Mạt Mạt, nhận lấy rau trong tay cô bé, bắt đầu thái.

Hải Mạt Mạt không biết ý đồ của cô ta, cô ta dịu dàng cười một tiếng: “Đi theo ba chơi đi, ngoan.”

Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt lên, quay một vòng. Trong mắt Hải Mạt Mạt lấp lánh ánh sáng. Chờ chơi đã, Đường Ngạo ngồi ở phòng trước chỉ có một cái bàn kính và hai cái ghế miễn cưỡng coi như phòng khách đầu làm mũ có xích. Lần này là một cái mũ da khổng lồ, bên ngoài quần xích, bên trong gắn một tầng thép bản dày, nhét thêm nhung lông vịt và một tầng vải lót.

Trên quầy chất đầy linh kiện và những đoạn xích. Đường Ngạo đương nhiên không biết may vá, nhưng zombie sẽ không để ý, chỉ cần chắc chắn là được. Về điểm này chắc chắn người chưa từng may vá cũng có thể làm được.

Tô Thiển rất khinh thường chuyện bán mũ cho zombie, anh liều mạng thay đổi như vậy nhưng lại không tăng giá, thật không biết đang có ý đồ gì.

Đường Ngạo chế tạo gấp gấp hai cái mũ bảo hiểm. Chưa tới giữa trưa, hai con zombie đã tới đây lấy hàng. Lần này bọn nó thông minh, chỉ ở ngoài cửa kêu gào, không rơi vào trong hố nữa. Hải Mạt Mạt nhanh chóng đi ra ngoài, Đường Ngạo kê tấm ván gỗ, cầm mũ xích đi qua.

Anh vẫn rất cung kính với khách hàng, lúc này tự mình đội mũ bảo hiểm lên cho hai con zombie. Lần này mũ bảo hiểm đã được cải tiến một chút, phía sau che đến tận cổ, làm như vậy muốn chém đứt đầu từ phía sau sẽ rất khó. Hơn nữa mũ bảo hiểm cũng không bị xô lệch.

Hai con zombie rõ ràng cực kỳ hài lòng, ha ha ngao ngao đi thẳng.

Cứ như vậy qua năm ngày, rút cuộc cũng đào xong rạch xung quanh cửa hàng nhỏ. Đường Ngạo thở phào nhẹ nhõm, dùng nguyên liệu còn lại làm năm chiếc mũ bảo hiểm, vừa làm vừa viết viết tính toán. Trong máy vi tính của anh ghi lại cận kề cách thức và quá trình chế tạo, Tô Thiển chỉ cảm thấy khô khan vô cùng. Đường Ngạo không để ý tới cô ta, nơi này chỉ còn lại mỗi Hải Mạt Mạt, chẳng khác nào không có người sống.

Cô ta rất không kiên nhẫn, Đường Ngạo còn bắt cô ta cả ngày dọn dẹp cái rạch mới đào xong bên ngoài. Nếu không phải mấy ngày lo lắng hải hùng trước đây thật sự không dễ chịu, sợ rằng cô ta đã sớm oán trách ra miệng rồi.

Đường Ngạo ghi chép tỉ mỉ nguyên liệu và các bước chế tạo xong, tâm tình ‘phong hoa tuyết nguyệt’ liền quay về rồi. Trong cửa hàng nhỏ đã tích hơn ngàn cân gạo, thịt cũng có năm sáu chục cân. Hơn nữa thỉnh thoảng còn có thể bắt được chút cá tôm cua đồng linh tinh ở trong sông Bách Lộ, đồ ăn cho ba người một con chó hoàn toàn được bảo đảm.

Buổi tối, ăn xong cơm tối, tâm tình Đường Ngạo rõ ràng không tệ. Đáng tiếc ngại Hải Mạt Mạt, anh cũng chỉ có thể cùng Tô Thiển sờ sờ xoa xoa, không làm được những ‘động tác quan trọng’ khác. Cuối cùng Tô Thiển thật sự không nhịn được: “Không thể để con bé sang giường khác sao?”

Đường Ngạo dĩ nhiên sẽ không đồng ý. Chỉ vì chút vui thích nho nhỏ này mà để Hải Mạt Mạt xảy ra điều gì ngoài ý muốn, thì không phải quá ngu sao? Anh nhàn nhạt đề nghị: “Chúng ta có thể vào toilet.”

Tô Thiển ghét bỏ: “Toilet vừa bẩn vừa lạnh, a” Cô ta đột nhiên nhớ tới, “Chúng ta có thể làm ấm giường nhỏ trên xe hàng, thế nào?”

Đường Ngạo liếc nhìn, xe hàng nhỏ đỗ trong sân, hết sức an toàn. Anh gật đầu: “Đi đi.”

Tô Thiển đương nhiên vui mừng, lập tức ôm thắm tử, chắn đi qua.

Đợi đến trời tối, Tô Thiển liếc mắt mấy lần, Đường Ngạo vẫn sửa soạn lại ghi chép xong trước mới ôm lấy Hải Mạt Mạt: “Đi thôi bảo bối, vào trong xe trước, ba và cô Tô có chút việc cần.”

Hải Mạt Mạt nhìn anh một cái, cô bé không thích rời khỏi Đường Ngạo. Đường Ngạo rất hài lòng với vẻ không muốn xa rời trong mắt cô bé, anh nhẹ giọng nói: “Nghe lời, một tiếng sau ba tới ôm con ngủ, nhé?”

Anh ôm Hải Mạt Mạt vào xe hàng trước, đặt Hải Mạt Mạt xuống, lại cởi áo khoác cho cô bé: “Ngủ đi.” Tô Thiển vội vàng theo tới dặn dò: “Mang cả con chó của cháu theo. . . .” Nhớ Đường Ngạo ở bên cạnh, cô ta vội vàng bổ sung, “Buổi tối có người bảo vệ sẽ an toàn hơn.”

Hải Mạt Mạt không hề nói gì, ôm Gâu gâu vào buồng xe ngủ.

Cô bé vừa mới đi ra, Tô Thiển lập tức khóa cửa lại.

Trong xe hàng tối đen như mực, quên mang nến rồi. Hải Mạt Mạt cởi áo khoác, Gâu gâu ngủ gật, nằm lên áo khoác của cô bé. Chung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, giống như đây mới thật sự là ngày tận thế, chỉ còn lại một màu đen dày đặc.

Cô bé mở cửa sổ nhỏ bên cạnh ra, bên ngoài vẫn đưa tay không thấy được năm ngón, thỉnh thoảng có tiếng zombie đi qua, cô bé chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân nặng nề.

“Ba ơi. . . .” Cô bé bám vào cửa sổ, gọi khẽ.

Đường Ngạo cùng Tô Thiển triển miên một trận, Tô Thiển dựa vào ngực anh, rất thỏa mãn. Đường Ngạo mặc dù đối với người phụ nữ chẳng có mấy phần tình cảm thật, nhưng là ít thì ‘túi da’ của anh cũng thuộc dạng trong vụn chọn một. Hôm nay mặc dù gặp phải tuyệt cảnh, nhưng những ngày này của cô ta cũng không tệ lắm.

Đường Ngạo vẫn đang suy nghĩ chuyện khác: “Cô nói Tưởng Hồng Phúc đuổi phụ nữ khác và trẻ em ra ngoài.”

Tô Thiển gật đầu: “Ngoại trừ vợ của họ và mấy con ** ở bộ phận PR, đa số người già, phụ nữ và trẻ nhỏ đều bị đuổi.”

Đường Ngạo có chút trầm tư: “Những người này bây giờ đang ở đâu?”

Tô Thiển không hiểu ý nghĩ của anh: “Có lẽ ở gần Xưởng ASA, họ không thể đi quá xa được.”

Đường Ngạo rất nhanh làm quyết định: “Ngày mai đưa tôi tới đó tìm họ.”

Tô Thiển ngạc nhiên trợn mắt há hốc mồm: “Anh muốn cứu họ?”

Đường Ngạo nở nụ cười ma mị: “Đương nhiên, tôi chính là đại sứ từ thiện thành phố E đấy.”

Anh vừa dứt lời, Tô Thiển liền liếc anh một cái ...lúc nói lời này ít nhất chính anh cũng đừng nên cười.

Hai người nằm một lúc, Đường Ngạo đột nhiên khoác áo ngồi dậy. Tô Thiển không hiểu hỏi: “Sao vậy?”

Tổng giám đốc Đường vừa mới được thỏa mãn, lúc này tâm trạng không tệ: “Đón công chúa nhỏ tới đây ngủ.”

Tô Thiển chưa giống như bình giám cất một trăm năm: “Anh đối xử với con bé ấy tốt quá nhỉ.

Đường Ngạo cười to, cười xong sau đưa tay siết chặt mặt cô ta: “Tôi luôn đối tốt với những người hữu dụng mà.”

12. Chương 12

Chương 12: Bị zombie bao vây

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Ngạo gọi Tô Thiển dậy từ sớm, anh muốn phải người trông xe. Anh rửa mặt xong liền kê tấm gỗ, lái xe đi ra ngoài. Chờ anh đi ra cửa hàng nhỏ, Tô Thiển lập tức gọi Hải Mạt Mạt đang ngủ dậy: “Nấu cơm đi! Nhớ giặt cả quần áo trên tầng!”

Hải Mạt Mạt không nói lời nào, Đường Ngạo bên ngoài đang thúc giục, Tô Thiển đi ra ngoài, lúc lên xe lại mỉm cười nói với Hải Mạt Mạt: “Ngoan, đóng kỹ cửa lại, cô và ba về sẽ mang đồ ngon về cho cháu.”

Đường Ngạo lại không quan tâm: “Con bé tự biết.”

Chờ bọn họ đi hết, Hải Mạt Mạt lên tầng thu quần áo bẩn xuống tầng giặt. Gâu Gâu chạy hết tốc lực trên thảm cỏ mấy vòng hết như quả cầu tuyết. Cuối cùng nó sửa gâu gâu gọi Mạt Mạt kê tấm ván gỗ cho nó chạy ra ngoài.

Lúc này nước đã lạnh thấu xương, Hải Mạt Mạt giặt quần áo sạch sẽ xong liền bắt đầu nấu cơm.

Chỉ chốc lát sau Gâu Gâu lại đứng ở bên ngoài kêu to, cô bé ra đến cửa, chỉ thấy bên chân nó có một con chim rất lớn màu xám. Cô bé gọi Gâu Gâu vào, Gâu Gâu hả hê công con chim vào, vẫy đuôi nhìn cô bé nấu cơm.

Buổi sáng vẫn nấu cua cháo, sau đó cuốn mấy cái bánh nướng. Hải Mạt Mạt thành thạo cắt thịt khô ra xào, thái nhỏ rau giấp cá rồi dùng muối ướp, trộn đều cho vào trong bánh nướng cuốn, rắc lên gia vị, rất ngon mắt.

Sau đó cô bé còn trộn thêm một đĩa rau dại, thế là xong.

Đường Ngạo đến Xưởng ASA, tìm theo đường Tô Thiển chỉ. Tỉnh thoảng có thể thấy được thi thể còn mới hai bên đường, lúc này chỉ sợ là chẳng còn lại mấy người sống sót.

Anh đi tới nơi có thể còn người may mắn sống sót bắc một cái loa, đột nhiên ở cửa sổ khu chung cư bên cạnh có người vẫy vẫy, nhìn bóng dáng là một phụ nữ. Đường Ngạo dừng xe, sắc mặt Tô trắng bệch: “Chúng ta. cứu cô ta thật à?”

Đường Ngạo không thèm quay đầu lại: “Ừ.”

Tay Tô Thiển run lấy bẫy, qua vài ngày an nhàn, cô ta cũng sắp quên khuấy mất chuyện zombie này rồi: “Nhưng.”

Đường Ngạo không đợi cô ta nói xong đã cầm rìu nhảy xuống xe, sau đó đóng cửa xe: “Ngồi yên trong xe.”

Tô Thiển thở phào nhẹ nhõm, lập tức khóa trái cửa xe, cô ta cứ tưởng rằng Đường Ngạo muốn cô ta giúp một tay. Đường Ngạo vốn không định cho cô ta theo ...búp bê thổi khí thì giúp được gì cơ chứ.

Chung cư này đã cũ, tường xi măng không quét vôi, có thể thấy được những vết máu loang lổ trên bức tường màu xám thẫm. Đường Ngạo đứng ở cửa cầu thang, cầu thang nơi này rất hẹp, vừa xoắn vừa cao, muốn đi lên chỉ sợ không dễ dàng.

Nhưng anh cần nhân lực. Anh cẩn thận đi lên, tỉnh thoảng phát ra chút tiếng vang. Zombie đặc biệt nhạy cảm với âm thanh, anh tạo ra một vài âm thanh, zombie xung quanh sẽ chủ động xuất hiện. Dù sao cũng tốt hơn zombie ở trong tối, anh ở ngoài sáng.

Nhưng cũng không thể tạo ra âm thanh quá lớn, nếu xung quanh có làn sóng zombie, chỉ sợ anh cũng biến thành hoa hướng dương luôn.[1]

Anh dùng rìu gõ lên tay vịn, phía trên quả nhiên truyền đến tiếng bước chân nặng nề. Đường Ngạo núp ở chỗ cửa lảng lảng nghe, nghe tiếng bước chân thì dường như có ba con. Đợi cho con thứ nhất đi qua chỗ cửa, anh chém tới ngay giữa đầu nó. Con thứ hai tiếp tục đi tới, cũng bị chém đứt nửa người.

Con thứ ba hình như thông minh hơn một chút, nó đứng ở chỗ cửa, không chịu đi ra ngoài. Đường Ngạo bắt đắc dĩ, nó có thể không đi ra ngoài, nhưng anh nhất định phải tới. Thành thật mà nói giết con này anh rất tiếc, khách hàng đó, mất một khách hàng rồi.

Nhưng lúc này buôn bán không quan trọng bằng mạng sống, anh cầm cái đầu zombie nát như dưa hấu trên mặt đất ném qua. Đợi con zombie đứng ở chỗ cửa a một tiếng nhào đến, lập tức bị rìu trong tay anh chém thành hai đoạn.

Anh tiếp tục dùng cách này lên tầng, tổng cộng giết chết tầm mười con zombie, cuối cùng đã tới tầng vừa rồi có người vậy. Anh dùng rìu gõ nhẹ lên cửa chống trộm bằng sắt, xác nhận trong hành lang không còn zombie mới khẽ gọi: “Có ai không?”

Qua một lúc lâu, cửa chống trộm mở ra. Một phụ nữ trung niên hơn ba mươi tuổi thò đầu ra. Vừa thấy Đường Ngạo, cô ta ngạc nhiên: “Đường. Đường tổng?”

Đường Ngạo nhìn nhưng không nhận ra. Nhân viên ASA nhiều như vậy, anh sao mà biết hết được. Người phụ nữ vô cùng kích động: “Đường tổng, tôi là chủ quản bộ phận vệ sinh – Vương Phượng, ở ASA đã sáu năm rồi.” Nói tới đây, chính cô ta cũng có chút ngượng ngùng, “Dĩ nhiên, nhất định anh không biết tôi.”

Đường Ngạo gật đầu coi như trả lời: “Còn ai khác không?” Người phụ nữ lắc đầu liên tục: “Hai ngày trước còn rất nhiều, gần đây. Không nhìn thấy nữa.”

Đường Ngạo đi vào trong nhà tìm kiếm, cầm một con dao phay đưa cho cô ta: “Đi thôi.”

Hai người đang định xuống tầng, đột nhiên xe ở dưới tầng ẩn còi lên hồi. Đường Ngạo biến sắc, vội vàng chạy xuống.

Mặt Tô Thiển cũng không còn chút máu, chung quanh có ba con zombie bao vây xe, cô ta sợ quá liền ẩn còi cầu cứu. Ai biết tiếng còi này lại dẫn làn sóng lớn zombie đang kiếm ăn tới.

Đường Ngạo và Vương Phượng vừa chạy xuống nơi, chỉ thấy tầm hơn ba trăm con zombie từ bốn phương tám hướng xúm lại. Đường Ngạo chạy tới trước xe: “Mở cửa.”

Con zombie nhanh nhẹn đã sắp đến sau lưng anh và Vương Phượng, tay Tô Thiển run run, chỉ do dự một chút, zombie đã đến gần.

Đường Ngạo chỉ đành phải xoay người chém cái miệng to như chậu máu đang đến gần, Vương Phượng bồi thêm last hit. Dù sao cô cũng nhìn thấy nhiều rồi, lúc này cũng đành bất chấp tất cả. Zombie càng ngày càng nhiều, Tô Thiển leo sang chỗ tài xế, đột nhiên đạp bộ ly hợp nổ máy.

Đường Ngạo thậm chí không có thời gian quay đầu nhìn cô ta, cô ta lái xe rời khỏi đường phố. Đường Ngạo không rút chìa khóa xe.

Xe container nhỏ nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt, zombie xung quanh cũng đã vây kín hai người. Đường Ngạo tỉnh táo khác thường, chỉ vào một góc liều mạng chém giết: “Lên cây! !”

Vương Phượng quay đầu nhìn lại, bên cạnh quả nhiên có một cái cây. Đó là cây ngô đồng, thân cành vô cùng to lớn. Đường Ngạo chém đứt tay mấy con zombie bên cạnh, zombie không có tay vây quanh hai người khiến đám zombie phía sau không chen lên được.

“Trèo lên cây!” Anh nói, sống chết trước mắt, bản năng sinh tồn của hai người trỗi dậy, thoăn thoắt trèo lên cây. Đám zombie rõ ràng không biết trèo cây, lúc này chỉ biết chen lấn lúc nhúc dưới tầng cây.

Vương Phượng và Đường Ngạo liếc mắt nhìn nhau, cũng có chút bất đắc dĩ. Tiếp tục như vậy nếu như bọn chúng không đi, hai người sớm muộn gì cũng đói chết. Hơn nữa nhiều zombie như vậy, nếu như bọn chúng đẩy cây. Rất khó nói có thể cầm cự bao lâu.

Tô Thiến chạy như điên trở về cửa hàng nhỏ, tìm cô ta cũng đập như điên. Ông trời phù hộ Đường Ngạo chết. Nếu như anh không chết, cô ta quả thật không thể tưởng tượng được kết cục của mình. Nhưng nhiều zombie như vậy, chắc chắn sẽ chết nhỉ?

Cửa hàng nhỏ gần ngay trước mắt, lúc Tô Thiến rẽ vào đường đá suýt chút nữa lao xuống sông Bách Lộ.

“Hải Mạt Mạt!” Cô ta đứng bên ngoài rạch sâu kêu to. Hải Mạt Mạt nhanh chóng đi ra, đặt tấm ván gỗ ngang miệng rạch. Tô Thiến không thèm quan tâm đến cái xe, đi thẳng vào trong cửa hàng nhỏ. Hải Mạt Mạt dọn cơm lên. Lúc này coi như đã đến giờ ăn cơm trưa rồi, vẫn là cơm tẻ thơm ngát, một con cá chưng. Trong đĩa bên cạnh bày bốn con cua, rau hẹ xào thịt khô.

Trong nồi không biết còn đang hầm cách thủy con chim gì, màu sắc nồng như nước trà thơm, nhìn rất động ‘lòng’ người.

Tô Thiến ngồi xuống bên cạnh bàn, cầm đũa bắt đầu ăn cơm. Hải Mạt Mạt nhìn cô ta, lại nhìn trong xe. Cô ta lười phải nói chuyện với Hải Mạt Mạt, tiếp tục gấp thức ăn.

Hải Mạt Mạt đi ra bên ngoài, tìm trong ngoài xe container một lượt, sau đó đi tới trước mặt cô ta: “Ba đâu?”

Tô Thiến không nói lời nào, Hải Mạt Mạt tìm cả xung quanh cũng không có, nếu như có, Gâu gâu nhất định đã sớm tìm được. Cô bé nhìn Tô Thiến, lại hỏi: “Ba đâu?”

Tô Thiến không nhịn được đập cô bé một cái: “Hỏi cái gì mà hỏi, nhược trí, ngu ngốc!! Anh ta đã chết, bị zombie ăn rồi! Về sau nơi này do tao quyết định, mày tốt nhất ngoan ngoãn một chút, nếu không sớm muộn gì tao cũng đuổi mày ra ngoài nuôi zombie.”

Cô ta không đuổi Mạt Mạt đi ngay không phải vì lương thiện hay gì cả. Hải Mạt Mạt có thể hiểu tiếng zombie, nếu như đem cô bé đưa cho thủ lĩnh doanh trại nào đó, nhất định có thể đổi được rất nhiều lương thực, có lẽ bọn họ còn có thể cho cô ta ở lại.

Cô ta tính toán xong, lại quát lên: “Nhìn cái gì? Mau ăn đi cơm, ăn xong sẽ đưa mày đi.”

Hải Mạt Mạt lặng lẽ đi ra sân cỏ ngoài cửa hàng, Tô Thiến cũng không để ý. Cô ta sợ, cũng quá đói bụng, nào có rảnh quan tâm một con nhóc. Hướng chỉ nơi này khắp nơi đều là zombie, con bé lại không biết lái xe, nó dám đi sao?

Nhưng đợi cô ta cơm nước xong ra ngoài mới phát hiện không thấy Hải Mạt Mạt và con chó của cô bé đâu.

Sắc trời dần tối, phần lớn zombie nhìn hai bữa cơm trên cây sẽ không rơi xuống ngay nên đã bỏ đi. Còn lại một phần kiên trì bền bỉ, lúc này lực chú ý cũng không quá tập trung. Đường Ngạo cũng không dám đi xuống, hiện tại ánh sáng quá yếu, zombie có thể nhìn trong đêm hay không anh không rõ, nhưng anh và Vương Phượng thì chắc chắn không thể.

Vương Phượng đã nằm sấp lên cành cây thân thể run rẩy, lúc này động đậy một cái cũng khó khăn. Đường đột nhảy xuống nhất định sẽ chết cho nên anh cũng không thúc giục, lẳng lặng nằm ở trên chạc cây.

Hoàng hôn bao phủ cả thành phố E, đã vào cuối thu, gió lạnh thấu xương, trong sương mang theo ẩm thấp. Đường Ngạo không suy nghĩ lung tung nhưng Vương Phượng lại bắt đầu nhớ nhà. Cô vốn có một đứa con trai mười sáu tuổi, học cấp III ở vùng khác. Sau khi bệnh dịch bùng phát ở thành phố E, vẫn chưa liên lạc được.

Hôm nay là thứ bảy, nếu như không có virus ôn dịch này, cô sẽ về nhà sớm một chút làm cơm tối, con trai buổi chiều không có lớp, trước bảy rưỡi tối sẽ về đến nhà. Ngày mai hai mẹ con có thể cùng hưởng thụ Chủ nhật.

Nhưng bây giờ, cô nằm ở trên một thân cây, phía dưới là đám người chết há lấy mồm lớn đợi cô ngã xuống. Hốc mắt cô nóng lên, Đường Ngạo nhìn về mặt cô cũng biết cô đang nghĩ cái gì. Anh không nói gì, nhưng trong lòng dù sao cũng hơi xem thường. Lúc này nghĩ mấy chuyện linh tinh thì có ích lợi gì, không bằng suy nghĩ thực tế một chút.

Ví dụ như. đá người phụ nữ này xuống, zombie nhất định sẽ tập trung vào thức ăn ngon trước mắt, anh có lẽ sẽ có cơ hội chạy trốn.

Lúc này ra suy nghĩ này, anh không có chút cảm giác bất rứt nào cả. Nếu cứ nằm như vậy đến sáng sớm ngày mai, buổi tối quá lạnh, thể năng của hai người nhất định sẽ suy giảm. Hơn nữa buổi sáng có zombie mới gia nhập hay không còn chưa biết? Thay vì khi đó hai người đều chết, không bằng bây giờ để cô ta chết. Anh lặng lẽ quan sát Vương Phượng.

[1] Cái này bạn nào chơi trò Plants VS Zombies sẽ biết. Làn sóng zombie là khi lũ zombie đồng loạt ập đến. Còn hoa hướng dương là loại thực vật duy nhất trong trò chơi không đánh được zombie, chỉ biết tạo ra nắng, không có thực vật khác bảo vệ sẽ bó tay để cho zombie ăn hết thì thôi

13. Chương 13

Chương 13: Nguyên vọng của công chúa

Đường Ngạo nhẹ nhàng dịch dịch đến gần Vương Phượng, đang suy nghĩ xem nên dùng sức góc độ thời gian thế nào, từ xa lại truyền đến tiếng chó sủa.

“Gâu gâu!!” Đường Ngạo ngẩng đầu, nhìn qua khe hở giữa nhánh cây chỉ thấy một con chó lông dài màu trắng như quả cầu tuyết đang chạy tới. Anh không dám tin vào hai mắt mình – là Gâu Gâu?

Không phải nó ở nhà cùng với Hải Mạt Mạt ư, sao lại ở đây?

Âm thanh bất ngờ hấp dẫn sự chú ý của đám zombie, bọn chúng rối rít xoay đầu lại. Cùng lúc đó Đường Ngạo nhìn thấy Hải Mạt Mạt. Cô bé cầm một cái bồn sắt, một cờ lê, không ngừng dùng cờ lê đập vào bồn sắt, phát ra tiếng vang âm âm.

Đám zombie nhanh chóng chú ý tới cô bé, nhao nhao bỏ qua bữa ăn tối trên cây, tập tễnh đuổi theo. Hải Mạt Mạt từ từ lùi về phía sau, chạy quá nhanh đám zombie đuổi không kịp, không chừng sẽ quay lại.

Nhưng chuyện rõ ràng không thuận lợi, đại đa số zombie đúng là hành động chậm chạp, nhưng có hai ba con lại rất nhanh nhẹn. Hải Mạt Mạt không thể chạy quá nhanh, chỉ đành để bọn chúng đuổi kịp.

Một con zombie mặc tây trang mắt lồi ra ngoài, mặt giống như bị móng vuốt sắc nhọn cào lên, thiếu một miếng thịt. Nó ba chân bốn cẳng, nhanh chóng đuổi theo Hải Mạt Mạt.

Lông toàn thân Gâu Gâu dựng lên, sủa âm ỉ. Hải Mạt Mạt cứ để nó từ từ tới gần, lúc nó nhào tới cô bé đặt cờ lê vào trong bồn sắt, đột nhiên nâng tay phải lên.

Đường Ngạo ở chỗ cao nhìn thấy rõ ràng. Khi thấy cái tát sắp chạm vào mặt con zombie kia anh nhắm mắt lại. Cho đến khi Vương Phượng bên cạnh đột nhiên khẽ hô một tiếng, anh mở mắt mới phát hiện Hải Mạt Mạt vẫn bình yên vô sự.

Mà đầu con zombie mặc âu phục kia lại như bị gấu tát, mắt hấn nửa bên mặt. Tay Hải Mạt Mạt đầy máu. Mấy con zombie phía sau cũng nhào lên, có con dùng cả tay chân để bò như nhện.

Hải Mạt Mạt đập một phát tạo thành một lỗ thủng to dùng giữa ngực nó. Nó gầm nhẹ một tiếng, Hải Mạt Mạt đập bẹp đầu nó.

Đường Ngạo khẽ nhíu mày, Hải Mạt Mạt cắn môi, buông bồn sắt trong tay xuống. Hai con zombie khác hình như nhận ra cô bé lợi hại, đồng loạt xông lên. Hải Mạt Mạt bắt được con hơi gầy, tay phải xé ra, vắn đầu nó xuống: “Không cho phép mày ăn ba tao.”

Zombie ở trong tay cô bé giống như món đồ chơi bằng giấy, cô bé dùng đầu con zombie trong tay ngăn cản một con zombie khác, nhanh chóng đâm vỡ đầu nó.

Giải quyết xong mấy con zombie hành động nhanh nhẹn, cô bé mới nhặt bồn sắt và cờ lê trên đất lên, vừa gõ vừa lùi về phía sau, dẫn lũ zombie chậm chạp đi nơi khác.

Zombie nhưng nhúc dưới tàng cây nhanh chóng lui đi như thủy triều, chỉ còn lại khoảng mười con có lẽ thính giác không tốt lắm vẫn còn chưa đi. Đường Ngạo đánh rơi rìu dưới tàng cây, khi đó bị mấy trăm con zombie thêm thường, nào sức lo đến cái rìu đó.

Lúc này anh nhìn chính xác vị trí, lập tức nhảy xuống. Lúc hạ xuống đất mũi chân gạt cây rìu bay lên không trung, bắt lấy. Vương Phượng cũng nhảy xuống, vung con dao phay mạnh mẽ như gió, chỉ chốc lát sau hai người đã giải quyết hết mười con zombie còn lại.

Vương Phượng chờ chỉ thị của Đường Ngạo, Đường Ngạo khẽ nâng cằm, ý bảo cô lùi đến góc đường. Hai người đứng ở chỗ cũ đợi mấy phút, chỉ thấy một bóng dáng giống cục bột vôi vàng chạy tới. Đầu và cổ Hải Mạt Mạt đầm đìa mồ hôi: “Ba ơi!”

Khấp người cô bé dính đầy máu zombie, Đường Ngạo dùng áo khoác bọc cô bé lại, chuẩn bị ôm đi. Zombie sẽ nhanh chóng trở về, cô bé chân ngắn, để anh ôm sẽ an toàn hơn. Hải Mạt Mạt lại lắc đầu: “Không thấy Gấu Gấu.”

Đường Ngạo đành phải theo cô bé, ba người nhanh chóng chạy qua góc đường, trên đường không một bóng người, dường như ngay cả gió cũng mang theo tử khí. Cuối cùng Đường Ngạo dừng lại ở một cửa hàng hoa quả khô. Cửa hàng hoa quả khô chỉ khoảng năm mét vuông, nhìn lướt một cái là có thể bao quát toàn cảnh.

Đường Ngạo đưa Hải Mạt Mạt và Vương Phượng vào, sau đó kéo cửa cuốn lên. Trong cửa hàng chỉ có một dãy tủ bằng thủy tinh bày hoa quả, ba người đi vào đã khiến cửa hàng chật cứng. Lúc này đa phần đã mất điện, cũng may trên tường cửa hàng nhỏ này có một quả cầu dạ quang, mặc dù ánh sáng yếu ớt nhưng cũng tạm nhìn được.

Lúc này Vương Phượng mới bắt đầu quan sát Hải Mạt Mạt, trên người Hải Mạt Mạt đen thui, toàn là máu ... vậy Gấu Gấu có thể ngửi thấy mùi của cô bé.

“Đường tổng, cô bé là.” Thật ra Vương Phượng cũng biết những tin đồn tình ái của tổng giám đốc Đường, nói thật anh có một cô con gái riêng mọi người cũng không lấy làm lạ. Chẳng qua khi anh chưa công khai thừa nhận thì mọi người không dám mạo hiểm nhắc tới mà thôi.

Đường Ngạo cũng không để ý: “Hải Mạt Mạt.”

Vương Phượng chỉ cười cười, nghĩ thầm chuyện này sợ rằng không đơn giản như vậy. Không ngờ tổng giám đốc Đường bình thường gặp dịp thì chơi, vô tình vô nghĩa, lại đối xử với con gái mình không tệ, chạy trốn cũng mang theo.

Đường Ngạo không giải thích, hai người lúc này vừa lạnh vừa đói. Đường Ngạo lấy hạch đào, quả hồ trăn, đậu phộng và mấy thứ linh tinh, bất chấp tất cả bóc vỏ bỏ vào miệng. Vương Phượng bóc đậu phộng, Hải Mạt Mạt áp lên cửa cuốn nghe động tĩnh bên ngoài.

Đường Ngạo bóc nhân hạch đào, nhét vào miệng cô bé. Chỉ chốc lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng hô hô, có cái gì đó bắt đầu dùng móng vuốt cào cửa. Lúc này Hải Mạt Mạt mới vui vẻ, lặng lẽ kéo cửa ra một khe nhỏ.

Gấu gấu lập tức chui vào, nhào vào trong lòng Hải Mạt Mạt cọ cọ gặm gặm, bộ dáng nịnh nọt chờ được khen. Hải Mạt Mạt bóc đậu phộng cho nó, nó cuộn người trong lòng Hải Mạt Mạt, vừa ăn vừa điên cuồng vẫy đuôi.

Giống như thấy được con trai mình lúc bé, Vương Phượng đưa nhân hạch đào đã bóc cho Mạt Mạt: “Ăn một chút đi, chỉ bóc cho chó ăn sao được.”

Mạt Mạt nhìn cô, lại nhìn Đường Ngạo. Đường Ngạo gật đầu, cô bé liền cầm lấy hạch đào trong tay Vương Phượng ăn hết. Sắc trời đã tối hẳn, đêm dài lại tới. Trong tiệm không có đồ chống lạnh, Đường Ngạo và Vương Phượng nằm trên tàng cây nửa ngày, vốn đã lạnh muốn chết.

Lúc này chỉ ăn cầm hơi chút quả khô và nước, không đủ lót dạ. Hải Mạt Mạt cũng ăn không nhiều, Đường Ngạo đưa tay ôm cô bé vào trong ngực. Anh chỉ mặc một cái áo sơ mi, bên ngoài là một cái áo len, áo khoác đã vứt ở trong xe container mất rồi. Kì lạ là lúc này trên người lại vô cùng ấm áp.

Vương Phượng ngủ ở bên cạnh, Hải Mạt Mạt nhẹ nhàng nắm lấy cô một cái, cô hiểu ý, cũng dịch tới. Ba người một con chó nằm cùng nhau, dùng nhiệt độ cơ thể chống lạnh.

“Sức mạnh của con từ đâu mà có?” Đường Ngạo bắt đầu có mấy phần tò mò với cô bé này. Có thể nghe hiểu tiếng zombie, có thể chất khác hẳn với người thường, đây là giống mới ở tận thế sao?

Hải Mạt Mạt nằm ở trong ngực anh, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm: “Không phải ba nói hồi còn bé Mạt Mạt ăn quá nhiều rau chân vịt sao?”

Đường Ngạo nở nụ cười, đột nhiên nhớ đến một người — Hải Minh Tiễn. Anh ta là nhà sinh vật học, chuyên nghiên cứu sinh vật. Trước kia anh ta đã từng tuyên bố thành quả nghiên cứu nào nhỉ?

Đường tam công tử dù sao cũng là boss lớn chuyên sản xuất, tiêu thụ thuốc, ngẫm nghĩ một lúc là nhớ ra — Hải Minh Tiễn là một nhà tế bào sinh vật học.

Anh ta là người ủng hộ học thuật Charles Robert Darwin, đã từng tuyên bố nhiều luận văn học thuật gần giống ‘Nguồn gốc muôn loài’ của Darwin, gần như cố chấp điên cuồng với giải mã AND và tiến hóa. Anh ta đã từng dạy dỗ một con khỉ, nghe nói tốc độ chạy có thể vượt qua hai trăm dặm trên giờ.

Chuyện này vốn gây ra sự náo động trong giới khoa học, đáng tiếc trước buổi họp báo một ngày con khỉ kia đột nhiên tử vong.

Đợi chút. Tiến hóa?

Trong lòng Đường Ngạo như bị điện giật, ngoài mặt lại bình tĩnh. Hải Mạt Mạt rúc vào trong lòng anh, nhanh chóng ngủ thiếp đi. Anh vỗ nhẹ lưng cô bé, khẽ mỉm cười, mọi chuyện càng ngày càng thú vị.

Đêm lạnh, Đường Ngạo thật vất vả mới ngủ được, không ngờ lại nằm mơ. Trong mơ là phòng tổng thống của khách sạn Hoàng Trì, Dương Anh Anh đáng người thướt tha nằm trên đầu vai anh, mềm mại nỉ non: “Anh Ngạo, anh nói xem tương lai nếu chúng ta có con, không biết sẽ giống anh hay giống em?”

Đường Ngạo không nói lời nào, cô liền dịu dàng dựa vào. Đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng liếm mặt anh. Một giọt nước ngọt thì đột nhiên một tiếng sét đánh nổ vang trên đầu, Đường Ngạo mở mắt, phát hiện một bàn tay nhỏ bé mềm mềm đang vuốt ve mặt anh.

Anh dùng tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé kia: “Sao còn chưa ngủ?”

Hải Mạt Mạt không nói gì, bên ngoài lại vang lên một tiếng sét, cô bé co rụt bả vai, áp sát vào trong ngực anh. Đường Ngạo nhấc cô bé lên, ở trong bóng tối chạm lên mặt cô bé, phát hiện trên gò má mịn màng đã sớm ướt đầm nước mắt.

Trẻ con đúng là phiền toái. Anh thở dài, dịu dàng dỗ: “Mạt Mạt sợ sét à?” Anh dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu cô bé, “Ba ở đây, Mạt Mạt không sợ.”

Hải Mạt Mạt khẽ gật đầu. Gấu Gấu bên cạnh cũng tỉnh, nó tự cắn đuôi mình, tiu ngiu, dùng mũi cọ cọ Đường Ngạo. Đường Ngạo đẩy nó ra, nó lại không an phận, đẩy đẩy quả hạch đào không ngừng vẩy đuôi.

Đường Ngạo chỉ đành phải bóp hạch đào cho nó, sức tay anh cũng không tệ, vỏ hạch đào cũng không quá cứng, bóp một cái là vỡ. Mỗi tội tất cả đều vào bụng một con chó, anh thật sự là nhàm chán hơn trước kia quá nhiều. Anh lại thở dài.

Sáng sớm hôm sau, bởi vì tối mưa lớn, không khí cực kỳ mát mẻ. Đường Ngạo và Vương Phượng lại bóc thêm một chút hạch đào, làm bữa sáng cho ba người một con chó. Cuối cùng Đường Ngạo đi ra ngoài tìm xe, Vương Phượng xách theo toàn bộ đồng quả hạch. Những ngày này bánh bao hết hạn, sữa tươi biến chất, cái gì cô cũng ăn rồi, chỉ cần quả hạch thôi cũng đã mừng đến phát khóc.

Chỉ chốc lát sau, Đường Ngạo tìm được một chiếc xe việt dã trở lại, ba người một con chó nhanh chóng rời khỏi cửa hàng hoa quả khô. Hải Mạt Mạt nhìn quả cầu dạ quang trên tường, Đường Ngạo nhìn thấy ánh mắt của cô bé, xoay người lấy nó xuống, tiện tay đưa cho Hải Mạt Mạt.

Hải Mạt Mạt ôm vào trong ngực: “Cám ơn ba.” Đường Ngạo vỗ vỗ đầu cô bé, ba người một con chó lên xe, chạy thẳng tới cửa hàng nhỏ.

Một ngày một đêm, cửa hàng nhỏ dĩ nhiên sẽ không có thay đổi quá lớn. Lúc xe dừng lại Tô Thiến đang ở bên ngoài hái rau liền thay đổi sắc mặt. Anh ta. còn sống thật sao?

Đường Ngạo dường như không nhìn thấy vẻ mặt đặc sắc của cô ta, chỉ lạnh nhạt phát tay: “Đặt ván gỗ sang.”

Tô Thiến đứng bất động, Đường Ngạo lắc lắc chìa khóa xe trong tay, vẻ mặt thâm tình, ánh mắt dịu dàng: “Tôi biết em đau lòng, nhưng dưới tình huống ấy cũng không thể trách em được ... phản ứng của em như vậy cũng bình thường. Tô Thiến, em phải học cách dừng cảm một chút, về sau không được như vậy nữa.”

Tô Thiến nửa tin nửa ngờ, Đường Ngạo là người thế nào cô không rõ chắc. Người đàn ông như anh làm sao có thể bỏ qua cho người phụ suýt nữa hại chết mình?

Đường Ngạo ôn hòa nói: “Đồ ngốc, nếu như tôi muốn giết em, cần gì phải cứu Vương Phượng? Hơn nữa cho dù em không đặt tấm gỗ sang, với miệng rạch hai mét, tôi muốn nhảy qua cũng dễ như trở bàn tay.”

Tô Thiến nhìn anh một lúc, cuối cùng do dự đặt tấm gỗ lên miệng rạch.

Đường Ngạo lái xe qua, sau đó xuống xe, vỗ vỗ lưng cô ta, thân mật ngoài dự đoán: “Tôi hôm qua có lo lắng cho tôi không?”

Tô Thiến ngạc nhiên nghi ngờ nhưng vẫn cười yếu ớt: “Sao lại không lo lắng được chứ? Asa, người ta thật sự là vừa sợ vừa hối hận. Em cũng muốn đi tìm người đến cứu anh.”

Đường Ngạo mỉm cười ôm cô ta vào trong lòng, trong mắt xẹt qua một tia hung dữ ... tiện nhân, còn giả vờ. Nếu không phải giờ là lúc ông cần dùng người. Hừ.

Trở lại cửa hàng nhỏ, ăn qua loa bữa sáng. Đường Ngạo tìm ghi chép công việc lúc trước, nhanh chóng sắp xếp công việc cho Tô Thiến và Vương Phượng: “Đây là linh kiện, hai người cứ gia công theo mẫu, chú ý chi tiết, nhất định phải thật chắc chắn.”

“Cái này.” Nhìn bản thiết kế, Vương Phượng khó hiểu, “Đây là cái gì, giống như. Cái mũ?”

Đường Ngạo không muốn giải thích nhiều như vậy: “Cứ làm theo!”

Gia công và lắp ráp mũ bảo hiểm là việc tỉ mỉ, không cần sức mạnh. Vương Phượng và Tô Thiến cũng không phải hạng người ngu xuẩn, ngày đó và hôm sau mỗi người làm được năm cái. Tổng cộng là mười cái mũ.

Ngày hôm qua Đường Ngạo không có ở đây, Hải Mạt Mạt cũng đi, có zombie tới đây cách miệng rạch kêu gào nửa ngày. Tô Thiến nào dám đi ra ngoài? Tối tận chiều, mới lại có zombie tới. Lần này Hải Mạt Mạt đi ra ngoài nghênh đón, một người một zombie cách cái rạch nói chuyện với nhau một lúc, cuối cùng cô bé quay lại: “Ba, nó muốn sáu cái.”

Đường Ngạo đang nghiên cứu cái máy phát điện nhỏ, những thứ đồ này trước kia anh không cần tiếp xúc vậy nên không hiểu rõ lắm, nhưng bây giờ chỉ đành tự mình động thủ.

Nghe Hải Mạt Mạt nói vậy, anh cũng chẳng thèm quay đầu lại: “Mỗi cái mười cân lương thực, con muốn cái gì thì bảo nó lấy cho con.”

Hải Mạt Mạt đi ra ngoài nói với zombie, con zombie kia hừ hừ ha ha đi thẳng. Đến tối, ba người một con chó đang ăn cơm tối, nó lại tới. Bên ngoài có sáu con zombie, trên lưng mỗi con khuôn một túi đồ lớn, có một con còn giơ lên một cái túi không biết là gì.

Đường Ngạo cẩn thận kiểm tra sáu cái mũ, xác nhận đủ tiêu chuẩn mới tự tay đội cho chúng nó. Sáu mươi cân lương thực trong có ba mươi cân gạo, mười cân lúa mạch, mười cân đậu nành, còn có mười cân hạt bắp. Một túi đồ còn lại mọi người mở ra xem đều chết ngất ... Hải Mạt Mạt bảo chúng nó đem cho Gâu Gâu một túi thức ăn cho chó thật to.

Đường Ngạo xoa xoa đầu cô né: “Bé ngốc. Lần sau bảo chúng nó đem đồ chơi, đồ ăn vặt, váy đẹp đến cho con, được không.” Anh dùng chóp mũi cao thẳng nhẹ nhàng cọ cọ lên chóp mũi Hải Mạt Mạt, tay Hải Mạt Mạt ôm lấy cổ anh: “Đi theo ba, Mạt Mạt không cần gì cả.”

Đường Ngạo bế bổng cô bé lên, nhẹ nhàng hôn lên mặt cô bé: “Ba sẽ cho công chúa của ba tất cả những thứ tốt nhất.” Ngoài miệng dụ dỗ trẻ con nhưng trong lòng lại có đăm chiêu. Xem ra đã đến lúc phải tìm xem hang ổ của Hải Minh Tiễn kia ở đâu. Nếu đã nhặt được ‘bảo bối’, đương nhiên phải phát huy kia hiệu quả lớn nhất mới được.

14. Chương 14

Chương 14: Ba hòa thượng không có nước uống

Sáu con zombie đội mũ bảo hiểm cùng đến nhìn khá là hoành tráng. Đường Ngạo biết đây là một nhóm nhỏ, anh là người nhạy bén, lập tức bảo Hải Mạt Mạt phiên dịch cho con zombie cầm đầu: “Nói cho nó biết,” anh chỉ chỉ con zombie cao lớn mặc áo khoác xám, “Nếu như bọn chúng có thể giới thiệu cho những zombie khác tới đây, ba miễn phí cho nó một bộ bảo vệ gáy.”

Hải Mạt Mạt chuyển lời cho zombie, zombie lớn hình như suy nghĩ một chút, lại ha ha mấy tiếng. Hải Mạt Mạt phiên dịch lại: “Nó hỏi không thể lại dùng mười cân gạo đổi một bộ bảo vệ gáy sao?”

Đường Ngạo lắc đầu: “Nói cho nó biết bảo vệ gáy là hàng tặng kèm, không bán.”

Hải Mạt Mạt phiên dịch lại, con zombie lớn kia liền mang theo năm con zombie lão đạo đi. Đường Ngạo quay về cửa hàng nhỏ, bắt đầu nghiên cứu chế tạo bộ bảo vệ gáy dùng cho zombie.

Tô Thiển tự biết đuối lý, cả ngày đặc biệt ân cần, Đường Ngạo dường như cũng hoàn toàn không để trong lòng, đối xử với cô ta còn tốt hơn xưa. Vương Phượng biết địa vị của mình, hơn nữa cô vốn là người không chịu ngồi yên, tất cả việc nhà gần như bị cô ôm đồm hết.

Hải Mạt Mạt có lúc muốn giúp cô rửa rau, hái rau v.v..., cô cũng sẽ không cho cô bé giúp, luôn nói là: “Tiểu thư ngoan, phòng bếp không phải nơi cháu nên tới.”

Nghe vậy Tô Thiển không biết bĩu môi bao lần ...biết mình không có ‘tiền vốn’, chỉ đành lấy lòng trẻ con. Hừ, cũng không nhìn xem con oắt đó có mấy phần quan trọng.

Đến buổi tối, Đường Ngạo chỉnh sửa quá trình chế tạo mũ bảo hiểm lại một chút. Tô Thiển nằm ở trên bả vai anh, cố ý làm nũng. Đường Ngạo dường như hiểu ý của cô ta, mặc dù anh chẳng có hảo cảm gì với người phụ nữ này, nhưng anh cũng không thể cự tuyệt thức ăn ngon đưa tới cửa được?

Vương Phượng rất tinh ý đưa Hải Mạt Mạt vào trong xe ngủ. Sau khi có cô ở đây, khâu chuẩn bị cũng chu đáo hơn nhiều, đầu tiên là cho Hải Mạt Mạt thay một bộ quần áo rộng thùng thình làm áo ngủ, rồi trải thêm đệm lên giường. Nhưng buổi tối Hải Mạt Mạt vẫn ngủ không ngon, cô bé rất thích dựa vào cửa xe nhìn ra bên ngoài.

Cũng may một giờ sau Đường Ngạo lại tới đây ôm cô bé đi.

Có hai người, Đường Ngạo không phải tự mình lắp ráp mũ bảo hiểm nữa. Nhưng mỗi một chiếc mũ anh vẫn cẩn thận kiểm tra. Anh dùng cả một ngày nghiên cứu chế tạo một bộ bảo vệ gáy cho zombie, như vậy nếu muốn chặt đầu zombie sẽ không dễ như trước nữa.

Buổi chiều hôm sau, con zombie lớn kia lại tới thật, lần này mang theo ba con zombie, yêu cầu làm ba chiếc mũ bảo hiểm. Đường Ngạo đã nhìn ra, con zombie này đang muốn xây dựng một doanh trại zombie.

Đối mặt với khách hàng lớn tương lai của mình, anh dường như sẽ không qua loa. Lập tức đưa ra bốn chiếc mũ. Con zombie to lớn kia cũng rất coi trọng chữ tín. Nó có chút thông minh, cũng biết mình cần võ trang.

Nhưng mặc dù zombie rất khỏe nhưng tính phối hợp lại vô cùng kém. Bọn chúng không làm được những thứ quá tỉ mỉ. Cho nên dù có xâm chiếm thành phố của loài người, nhưng hiện đại hóa gần như không có tác dụng đối với chúng.

Mà lúc loài người coi zombie như lũ lụt thú dữ, Đường Ngạo lại có thể cung cấp võ trang cho bọn chúng. Nó dĩ nhiên không muốn làm tổn hại đến đồng minh duy nhất này. Cho nên lần này nó trực tiếp cho ba con zombie vắc lương thực tới đây.

Một người có dã tâm, một con zombie có dã tâm, một người một zombie vô cùng ăn ý. Đường Ngạo đưa mũ bảo hiểm nhưng cũng có điều kiện: “Tôi hi vọng về sau mình được bảo đảm đầy đủ an toàn ở doanh trại của anh.”

Hải Mạt Mạt phiên dịch nguyên văn cho con zombie lớn, zombie trả lời chắc chắn: Sẽ thông báo cho tất cả zombie trong doanh trại, không cần bọn họ.

Đợi đến khi tất cả zombie đi hết, Tô Thiển rút cuộc không nhịn được: “Tại sao chúng ta không trực tiếp chuyển vào doanh trại của bọn chúng? Vậy không phải có thể được bọn chúng bảo vệ sao?”

Khỏe môi Đường Ngạo khề nhếch, thân mật xoa xoa tóc cô ta: “Tôi thích phụ nữ không có đầu óc.”

Một ngày này, Đường Ngạo mất sức chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng lắp được máy phát điện nhỏ. Tuy đã mang máy phát điện về từ rất lâu rồi nhưng Đường Ngạo vẫn không biết dùng ...cũng đành chịu, anh đâu có học điện lực học. Nghiên cứu hơn nửa tháng, cuối cùng cũng xong.

Buổi tối hôm đó, trong cửa hàng nhỏ sáng đèn điện. Tiếng máy phát điện quả nhiên rất lớn, nhưng so với ánh sáng và tiện lợi nó mang tới, chút âm thanh này có thể xí xóa.

Gần đó có zombie nghe tiếng mò đến, kết quả rơi hết vào rạch không chừa một con. Đường Ngạo bảo Hải Mạt Mạt hỏi bọn chúng có cần mũ bảo hiểm hay không. Còn gọi chiêu này là ‘hấp dẫn khách hàng’.

Zombie chỉ số thông minh thấp không thể trao đổi, chỉ có ba con thông minh cao hơn một chút, cũng tỏ vẻ hứng thú với mũ bảo hiểm. Đường Ngạo thả dây xuống, bảo Hải Mạt Mạt dạy chúng nó buộc vào ngang hông, sau đó kéo khách hàng lên.

Có con zombie vừa lên liền há mồm muốn cắn người, bị Đường Ngạo đạp xuống. Hai con khác hừ hừ ha ha một lúc, cũng trở về khuôn lương thiện.

Bây giờ có điện, vậy có thể mang vài thứ đồ điện về rồi. Nhưng Đường Ngạo lại nghĩ đến chuyện khác – đây chuyên sản xuất mũ bảo hiểm của anh. Có điện, có thể dùng bàn là, nhanh hơn thủ công, cũng chắc chắn hơn nhiều.

Anh là người có tâm tư kín đáo, sau khi viết một danh sách những thứ muốn tìm liên thay đổi trình tự làm việc một chút. Tô Thiển vô cùng sốt ruột, thế nhưng lúc người đàn ông này chuyên chú làm việc gì đó thật sự rất mê người, cô ta lại không nhịn được ‘xuân tâm nhận nhạo’.

Đường Ngạo viết xong danh sách, lúc này mới thu được ‘tín hiệu’ của cô ta. Anh ý bảo Hải Mạt Mạt và Vương Phượng đi ngủ. Vương Phượng rửa ráy sạch sẽ cho Hải Mạt Mạt trước, để cô bé vào trong xe ngủ, còn mình ở lại dọn dẹp phòng.

Khi cô trở lại xe thì phát hiện Hải Mạt Mạt còn chưa ngủ. Cô bé nằm ở bên cửa sổ nhỏ, ngơ ngác nhìn vào cửa hàng nhỏ. Vương Phượng cảm thấy đứa bé này có chút bất thường, ít nhất không giống như những đứa bé trong gia đình bình thường. Cô bé dường như rất không quen trao đổi với người khác, sợ nhưng lại quen ở một mình.

Cho nên dù cô bé rất ngoan rất yên lặng nhưng ánh mắt lại không bao giờ rời khỏi người bên cạnh.

Cô ôm Hải Mạt Mạt vào trong chăn: “Mạt Mạt đang nhìn cái gì đấy?”

Hải Mạt Mạt không trả lời, cô dịu dàng xoa xoa đầu cô bé: “Mẹ Mạt Mạt đâu?”

Lúc hỏi xong cô lại có chút hối hận, loạn thế như vậy, mẹ không ở bên cạnh nhất định là lành ít dữ nhiều. Nhưng Hải Mạt Mạt lại không hề để ý, cô bé chỉ hơi lắc đầu: “Không có mẹ.”

Một cây nến ánh sáng yếu ớt lại đủ để chiếu sáng cả khoang xe, cô bé ngơ ngác nhìn cảnh đêm đen đặc bên ngoài cửa sổ nhỏ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Gâu Gâu tỳ cầm lên bắp chân cô bé, thỉnh thoảng vầy vầy cái đuôi.

Vương Phượng giém chăn cho cô bé, chỉ lát sau cũng nằm xuống ngủ. Ngủ đến nửa đêm, cô bị tiếng chó sủa đánh thức, ngồi dậy nhìn không thấy Hải Mạt Mạt đâu.

Cô hoảng sợ, vội vàng xuống xe, chỉ thấy Hải Mạt Mạt ngồi ở cửa cửa hàng nhỏ, lạnh đến run lấy bầy. Gâu Gâu ở cạnh chân cô bé, chạy trước chạy sau trên chóc cô bé.

Vương Phượng vội vàng cầm áo khoác đến: “Sao lại ở đây, đêm khuya rất nhiều sương!” Cô kéo Hải Mạt Mạt lên, thấy bàn tay nhỏ của cô bé lạnh cóng, vội vàng kéo cô bé về khoang xe.

Hải Mạt Mạt nhất quyết không chịu đi: “Ba ơi!” Cô bé đứng ở cửa ra vào gọi hai tiếng, lập tức òa khóc. Vương Phượng hết cách, không thể làm gì khác hơn là gõ cửa.

Tô Thiển thấy phiền muộn chết, khoác áo ra mở cửa. Cửa chỉ mở ra một khe nhỏ, Hải Mạt Mạt liền chui vào. Cô bé chạy thẳng lên tầng, Đường Ngạo nửa ngồi dậy. Mấy ngày qua anh không có một phút rảnh rỗi, vừa rồi lại mệt nhọc quá độ, ngủ quên, không đi đón Hải Mạt Mạt. Lúc này mặc dù mới sáng sớm, nhưng anh lại rất tỉnh táo: “Bảo bối sao vậy?”

Hải Mạt Mạt bò lên trên giường, đôi tay nhỏ bé sờ soạng anh từ trên xuống dưới một lần, nhất là đầu. Đường Ngạo nheo mắt lại, cô bé úp mặt vào ngực anh, một lúc lâu mới nói: “Con mơ thấy ba chết.”

Đường Ngạo cười khẽ một tiếng: “Bé ngốc, đều do ba không tốt, quên đi đón công chúa nhỏ của ba. Không khóc không khóc, về sau sẽ không thể nữa, nhé?”

Hải Mạt Mạt lưu luyến buông ra. Vương Phượng và Tô Thiển cũng đi lên. Tầng hai vốn hẹp, thêm hai người đứng quả thật vô cùng chật chội. Mặc dù ánh mắt Tô Thiển như đao, Vương Phượng lại vẫn mở miệng: “Đường tổng, cô bé không quen ngủ trong xe, không bằng để cô bé ngủ ở đây với anh.”

Đường Ngạo cười dịu dàng: “Đương nhiên, Mạt Mạt đừng khóc.”

Hải Mạt Mạt ôm chặt lấy Đường Ngạo, Đường Ngạo vỗ nhẹ phía sau lưng cô bé. Tô Thiển tức không chịu nổi, Đường Ngạo lại chỉ thản nhiên nói: “Trên giường quá chật, cô và Vương Phượng ngủ trong xe.”

“Cái gì? Em.” Tô Thiển đang muốn nói, đột nhiên nhận được ánh mắt của Đường Ngạo, rất thức thời sửa lời, “Được rồi. Vậy anh nhờ bỏ em à.”

Cô ta nũng nịu nói, mang theo chút tiếc nuối không rời xa. Đường Ngạo lại không thêm ngẩng đầu: “Ngủ đi.”

Chờ Vương Phượng và Tô Thiển đi ra cửa, Hải Mạt Mạt cài chặt cửa lại, lúc này mới lại leo lên giường. Trên tầng ấm hơn trong khoang xe nhiều, hướng chỉ còn có cái lò sưởi to bự Đường Ngạo. Cô bé dựa vào Đường Ngạo, lẳng lặng nhìn anh.

Đường Ngạo ôm cô bé, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ tiếp, đột nhiên lại thấy trên môi mình âm ẩm. Anh thật lâu mới từ trạng thái ‘sleep’ phản ứng lại ...Cái gì thế này?

Mạt Mạt lén hôn anh.

“Ba đừng chết.”Nói xong câu đó, nước mắt cô bé cuộn cuộn chảy ra.

15. Chương 15

Chương 15: Tô Bách

Đường Ngạo ngủ không ngon vì phải dỗ đứa bé cả đêm, nhưng anh cực kỳ hài lòng khi mà mình lại có tính nhẫn nại như thế. Vương Phượng còn tưởng rằng anh và Tô Thiển quá kịch liệt cơ đấy. Anh lái xe đi ra ngoài, lần này mang theo Hải Mạt Mạt. Đối với anh, để Tô Thiển trông xe không bằng để Hải Mạt Mạt trông xe còn an toàn hơn.

Hải Mạt Mạt ôm Gâu Gâu ngồi ở ghế kế bên tài xế, vô cùng vui vẻ. Cô bé hứng thú nhìn ngoài cửa sổ. Hai bên đường phố thi thoảng khắp nơi, trên vết máu lại thêm vết máu mới.

Đường Ngạo vẫn để ý hai bên xem có người may mắn còn sống sót không. Lúc đi qua bể phun nước xoay, một người đột nhiên nhảy ra. Đường Ngạo chau mày, dừng xe ở ven đường. Xung quanh có ba con zombie tập tễnh đi tới.

Đường tam công tử đương nhiên không sợ, cầm rìu xuống xe. Người bên kia đang học zombie đi xiêu xiêu vẹo vẹo đột nhiên ngừng lại. Đó là một nam thanh niên tuần tú, tây trang màu xám tro nhạt trên người bẩn vô cùng, tóc cũng bết bóng nhẫy.

Anh ta cầm trong tay hai cái bánh bao khô cứng, nhìn thấy Đường Ngạo, thật lâu sau mới phản ứng được: “Anh Ngạo!”

Đường Ngạo thở phào nhẹ nhõm: “Thằng nhóc cậu vẫn còn sống à? Tôi còn tưởng rằng cậu vào miệng zombie rồi cơ!”

Hốc mắt chàng trai đỏ lên, chạy tới hận không thể ôm Đường Ngạo mà gào khóc. Đường Ngạo ghét bỏ đẩy anh ta ra: “Bao lâu rồi không tắm!”

Anh cười ha ha hai tiếng, mắt lại chảy nước mắt. Anh tên Tô Bách, là trợ lý của Đường Ngạo. Ngày bệnh dịch bùng phát anh không ở công ty, Đường Ngạo thật không ngờ lại gặp anh ở đây.

Tô Bách cũng kích động, quên bém cả zombie đang ở bên cạnh: “Anh Ngạo!” Ngoại trừ hai chữ này, anh chẳng nói được gì khác. Đường Ngạo lại quan tâm chuyện khác: “Có còn ai khác không?”

Lúc này Tô Bách mới tỉnh táo lại đôi chút: “Có! Đi cùng với em còn có bọn Tiểu Vũ, chỉ là. . . .” Anh nhìn Đường Ngạo, có chút do dự, “Đều là phụ nữ và trẻ nhỏ.”

Làm trợ lý sáu năm, không ai hiểu Đường Ngạo hơn anh. Vào những lúc như thế này, Đường Ngạo sao có thể chứa chấp những người vô dụng?

Ai ngờ Đường Ngạo không thêm để ý nói: “Đưa tôi đi xem.”

Tô Bách không dám tin vào hai tai mình nữa, thật lâu mới phản ứng lại, cuống quýt chỉ đường. Sau khi chỉ đường xong, anh mới phát hiện một cô bé ngồi chen chúc cùng anh trên ghế phụ, khó tin nhất là trong lòng cô bé còn ôm một con chó lông dài màu trắng!

Tô Bách nhìn mãi, trong lòng ngạc nhiên ...chẳng lẽ những ngày chạy trốn đã nung đúc tình cảm cho tổng giám đốc Đường sao?!

Đường Ngạo nhìn một cái cũng biết anh đang nghĩ cái gì, không nhiều lời, chỉ thản nhiên nói: “Hải Mạt Mạt.”

Tô Bách đã gặp Hải Mạt Mạt mấy lần, trước kia truyền thông vẫn lảng xê nói cô bé là con gái ông chủ anh nhưng Đường Ngạo chưa từng thừa nhận. Hôm nay xem ra đúng là thật rồi. Anh tỏ vẻ bình hiệp: “Thì ra là tiểu thư, chú là Tô Bách.”

Hải Mạt Mạt vẫn không nói gì, Đường Ngạo cũng lười nói nhiều chỉ tập trung lái xe.

Xe đi chừng mười phút là đến một quán cơm hộp, lúc này cửa cuốn được kéo xuống. Tô Bách cầm dao phay, nhảy xuống xe trước. Bên ngoài có sáu bảy con zombie xúm lại, anh và Đường Ngạo giải quyết vô cùng nhẹ nhàng.

Giải quyết xong zombie, anh áp vào cửa cuốn nói nhỏ: “Là tôi Tô Bách, mở cửa.”

Cửa cuốn giật giật, nhanh chóng được kéo lên. Đường Ngạo vừa nhìn liền nhú mày. Bên trong có sáu người phụ nữ và một bé trai chừng mười tuổi.

Mấy người nhìn thấy anh đều vô cùng khiếp sợ, lúc anh bị đám người Chu Tân Quốc đuổi ra ngoài, mọi người đều nhìn thấy. Lúc ấy họ không đứng ra, thứ nhất là vì không có sức chiến đấu, không có quyền phát biểu. Thứ hai đương nhiên là bởi vì Đường Ngạo cũng không phải hạng người lương thiện gì.

Đường Ngạo vốn không thêm để ý, chỉ phát tay: “Lên xe rồi hãy nói.”

Mấy người lên xe container nhỏ, Đường Ngạo đóng kỹ cửa lại, xong xuôi nhanh chóng lái xe trở về cửa hàng nhỏ.

Bổ sung thêm tám miệng ăn cũng không phải là việc nhỏ. Đường Ngạo dừng xe ở trên sân cỏ phía ngoài cửa hàng, giao cho Tô Bách giới thiệu mấy đồng bạn mới.

Tô Bách lần lượt giới thiệu, trong sáu người phụ nữ có hai người là người bào chế thuốc ở phòng khai thác. Một người tên Ngô Hoa, một người tên Kiều Tiểu Vũ. Ngô Hoa ít nói, nhưng là người bào chế thuốc có thâm niên nhất; Kiều Tiểu Vũ hoạt bát, cũng xinh đẹp nhất, nhưng mới đi làm không lâu. Một người khác là nữ công nhân ở dây chuyền sản xuất Lưu Vân Mỹ, ba người còn lại đều ở phòng thị trường. Đứa bé là con của nữ công nhân Lưu Vân Mỹ.

Vương Phượng và Mạt Mạt không có ý kiến với những người mới gia nhập, Gâu Gâu dĩ nhiên lại càng không có ý kiến. Tô Thiển vẫn có lời muốn nói, đáng tiếc Đường Ngạo không cho cô ta cơ hội này.

Anh tập trung mọi người trên sân cỏ, đi thẳng vào vấn đề: “Nơi này không nuôi người rảnh rỗi, tất cả mọi người phải nghe theo sự quản lý. Nếu không xin thứ lỗi nơi này không tiếp đãi nổi.”

Đám phụ nữ đều rất phục tùng, kinh nghiệm lưu lạc mấy ngày qua thật sự quá kinh khủng, có một chỗ dung thân an toàn là quá tốt rồi. Đường Ngạo mang hết vải bạt và thép, thanh nhôm, khung sắt trong cửa hàng nhỏ ra, bảo đám phụ nữ dựng lều ở trên sân cỏ bên ngoài. Sau đó anh và Tô Bách, Tô Thiển cùng đến cửa hàng gia dụng, mang mười bàn đọc sách và ghế dựa về, tạo thành mười chỗ làm việc đơn giản.

Sau anh mang ‘Trình tự chế tạo mũ bảo hiểm’ viết mấy hôm trước ra, chia quá trình sản xuất làm mười phần, do tám người phụ nữ gia công. Còn hai phần, anh và Tô Bách có thời gian cũng sẽ làm.

Như vậy, một dây chuyền sản xuất đơn sơ đã ra đời.

Anh không xếp việc cho Tô Bách và Hải Mạt Mạt, nhưng ngay cả đứa bé trai mười tuổi cũng không bỏ qua, phân công thẳng bé làm việc vặt, phụ trách phối nguyên liệu phụ. Lưu Vân Mỹ không ngờ Đường Ngạo sẽ thu nhận mẹ con cô, cảm tạ hết lời.

Vương Phượng và Tô Thiển đã vô cùng quen thuộc với các bước làm mũ bảo hiểm, Đường Ngạo sai mỗi người phụ trách giám sát nửa dây chuyền sản xuất. Chẳng khác gì huấn luyện nhân viên, còn chịu trách nhiệm kiểm tra chất lượng.

Vương Phượng và Tô Thiển cũng đồng ý, thời gian quý báu, anh cũng không nhiều lời, bảo hai người lập tức bắt đầu.

Vương Phượng mang theo mấy người đi vào trong cửa hàng nhỏ, bắt đầu dạy họ chế tạo mũ bảo hiểm. Lúc này Đường Ngạo mới nhìn về phía Tô Bách, chỉ chỉ trong xe: “Tự tìm một bộ quần áo đi tắm đi!”

Tô Bách vâng một tiếng, vội vàng tìm một bộ quần áo của Đường Ngạo. Anh đi theo Đường Ngạo lâu nên rất hiểu thói quen và tính tình Đường Ngạo. Anh tin tưởng lúc này Đường Ngạo sẽ vẫn cần anh như xưa, còn càng trọng dụng hơn!

Đường Ngạo đang suy nghĩ xem phải dàn xếp chín người này như thế nào, Hải Mạt Mạt đã ôm tất cả chăn ra. Cô bé đã quần xắn drap quanh chân. Đường Ngạo nhìn sân cỏ một cái, cuối cùng quyết định để họ tạm thời làm cái giường ghép nằm trong thùng xe, chỉ có điều không đủ chăn.

Chờ Hải Mạt Mạt lười chán xong, Tô Bách cũng đã tắm xong. Quần áo của Đường Ngạo anh mặc hơi rộng, nhưng điều này không ảnh hưởng đến vẻ rực rỡ như ánh mặt trời của anh. Tuy không có sự sắc bén khiến người như Đường Ngạo, nhưng lại có một loại khí chất riêng.

“Chúng ta có thể tìm mấy cái túi ngủ lớn, vừa không tốn công vừa không tốn diện tích.” Anh liếc mắt liếc nhìn ra Đường Ngạo đang suy nghĩ cái gì. Đường Ngạo rất hài lòng: “Buổi trưa đi ra ngoài tìm.”

Buổi trưa, Hải Mạt Mạt đang muốn đi nấu cơm, Đường Ngạo đã nói: “Mấy người xếp ca, thay phiên làm việc nhà.”

Tô Bách không cần anh nhiều lời, lập tức xếp ca, một ngày hai người trực, phụ trách quét dọn vệ sinh, giặt quần áo nấu cơm. Tô Thiển thấy mình cũng bị xếp ca, vô cùng không vui, lập tức kéo tay Đường Ngạo làm nũng.

Đường Ngạo không xi nhê chút nào, thản nhiên nói: “Nghe theo sắp xếp.”

Ngày hôm sau, lại có hai con zombie tới đây, đứng ở đối diện rạch gào lên. Hải Mạt Mạt ra nghênh đón, hừ ha ha một lúc lại nhận đơn đặt hàng năm mũ bảo hiểm. Đường Ngạo giao nơi này cho người thận trọng

nhất là Vương Phượng, còn mình và Tô Bách đi ra ngoài, một mặt đương nhiên là xem xem có còn người may mắn sống sót hay không, mặt khác là để giải quyết túi ngủ và đồ dùng hàng ngày.

Hải Mạt Mạt bây giờ không cần phải làm gì, thái độ của Đường Ngạo đối với cô bé ai cũng nhìn thấy, vậy nên không ai dám sai bảo cô bé. Ngay cả Tô Thiên cũng chỉ dám vênh vác trước mặt những người khác, cô ta sợ những người khác tố cáo với Đường Ngạo.

Buổi trưa, lúc Đường Ngạo và Tô Bách trở lại còn mang về mấy hộp màu vẽ cho Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt vô cùng vui vẻ, lập tức vẽ cho Gâu Gâu hai cái mắt gấu trúc. Gâu Gâu ra vẻ rất sa sút, không còn mặt mũi ra ngoài.

Hiện giờ trong cửa hàng nhỏ tổng cộng có mười người, gas đã dùng hết rồi, nấu cơm chỉ có thể dùng lò vi sóng. Nhưng những thứ này đều không phải là chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất là hiện giờ anh có tổng cộng tám công nhân, bởi vì trình tự làm việc được cải tiến và đơn giản hoá, nên một ngày có thể làm khoảng năm mươi chiếc mũ bảo hiểm.

Mà ở đây tính ra một ngày không thể nào bán nổi năm mươi chiếc mũ bảo hiểm, hiện tại nhiều nhất một ngày cũng chỉ bán được mười hai chiếc.

Đường Ngạo biết đã đến lúc phải tăng cường tuyên truyền rồi.

Anh tìm một tấm bản đồ thành phố E, khoanh vòng mấy siêu thị lớn. Hiện tại những chỗ này tập trung nhiều zombie nhất, mỗi tội đều rất xa, chờ đám zombie ấy đi được tới đây sợ rằng cũng sang năm mới mất rồi.

Hơn nữa, nếu như zombie tới quá nhiều, mất không chế thì làm sao?

Rất nhanh, anh đã nghĩ tới kế hoạch mở rộng ...bây giờ một ngày ước chừng có năm sáu zombie tới đây mua mũ bảo hiểm. Tìm mấy con zombie đến siêu thị tuyên truyền giúp anh, tặng mũ bảo hiểm miễn phí.

Nhưng kế hoạch này gặp phải chút trở ngại, đám zombie không muốn đi tuyên truyền, thà rằng ‘trả tiền’ mua mũ bảo hiểm. Dù sao mua mũ bảo hiểm cũng dùng lương thực của loài người, bọn nó có ăn được đâu, vì thế chúng cũng chẳng tiếc tẹo nào.

Đường Ngạo không thể làm gì khác hơn là dùng bộ bảo vệ gậy để hấp dẫn bọn chúng.

Sau khi nhìn thấy bộ bảo vệ gậy, lập tức có năm con zombie đồng ý đến siêu thị phối hợp tuyên truyền. Đường Ngạo đội cho chúng nó mũ bảo hiểm mới làm xong, mang theo tất cả mũ bảo hiểm có trong cửa hàng, xong xuôi bắt đầu lên đường.

Đi ra ngoài tuyên truyền, nhất định phải mang phiên dịch Hải Mạt Mạt, anh gọi cả Tô Bách theo, mỗi người cầm một chiếc rìu để phòng bất trắc.

Điểm dừng chân thứ nhất là siêu thị Walmart ngoại ô. Đường Ngạo chọn một chiếc xe hàng lớn, chỗ ngồi rất cao, tương đối an toàn. Suốt dọc đường đi năm con zombie vừa đi vừa hừ hừ ha ha nói chuyện phiếm cùng Hải Mạt Mạt, chọc cho Hải Mạt Mạt cười ha ha. Nói thật, tổng giám đốc Đường có chút khó chịu: “Mạt Mạt, đừng nói chuyện với người lạ. Zombie lạ cũng không được!”

Tô Bách dừng xe cách siêu thị hơn năm trăm mét, đỗ xe xong anh để năm con zombie xuống xe, lại bảo Hải Mạt Mạt dặn dò chúng nó một lần nữa. Năm con zombie nhanh chóng đi vào siêu thị. Chỉ chốc lát sau, có một con mang theo bốn con zombie đi đến, hơn nữa còn vác theo lương thực.

Đường Ngạo mở cửa xe, lại đặt Hải Mạt Mạt vào trong xe. Anh và Tô Bách cầm rìu và dao, đề phòng bốn con zombie. Hải Mạt Mạt ở trong xe đàm phán điều kiện với zombie xong, zombie đưa lương thực tới, Đường Ngạo đội mũ bảo hiểm cho chúng nó.

Tô Bách đứng ở bên cạnh, quan sát zombie ở cự ly gần như thế này anh vẫn có chút lo lắng. Đường Ngạo lại như chẳng cảm thấy gì, chỉ tỉ mỉ cài khóa cho bọn chúng

Mấy con zombie đội mũ bảo hiểm xong, một con còn dùng gậy gõ gõ thử vào đầu, tất cả mọi người đều rất hài lòng.

Sau khi bọn chúng đi vào lại có thêm nhiều zombie nữa đi ra, hơn hai trăm chiếc mũ trong xe nhanh chóng được tiêu thụ hết bay. Trong xe đã chất hơn hai ngàn cân lương thực lại vẫn có zombie lục tục ra ngoài. Đường Ngạo chỉ đành để Hải Mạt Mạt nói địa chỉ, bảo chúng nó mang lương thực đến cửa hàng nhỏ bên bờ sông Bách Lộ lấy.

Hải Mạt Mạt phiên dịch chi tiết cho chúng, đám zombie dần dần giải tán. Cũng có zombie kém thông minh phát hiện nơi này có đồ ăn, bắt đầu vây quanh.

Đường Ngạo chém chết mấy con, thấy bọn chúng tới càng ngày càng nhiều, đành lên xe quay về.

Lần tuyên truyền này vô cùng thành công, ngày đó đã nhận được đơn đặt hàng hơn bốn trăm chiếc mũ bảo hiểm của zombie. Tính trung bình một ngày sản xuất năm mươi chiếc thì đây đã được tám ngày rồi.

Bọn họ coi như hoàn toàn không phải lo đến vấn đề lương thực nữa.

Có đầy đủ thức ăn và nơi ở an toàn, tâm trạng của mọi cũng thả lỏng hơn rất nhiều. Mấy người phụ nữ được rảnh rỗi, đương nhiên bắt đầu suy tính chuyện khác.

Trong đó Tô Thiển vẫn tự mình là nữ chủ nhân nơi này, bình thường nói chuyện với mọi người cũng tỏ vẻ vênh vác. Vương Phượng là người lớn nhất, bình thường luôn săn sóc mọi người. Lưu Văn Mỹ có con, biết tình cảnh của mình, vì vậy cực kỳ cẩn thận, đối xử với ai cũng mang mấy phần nhẫn nhịn.

Kiều Tiểu Vũ và Ngô Hoa lại không nghĩ như vậy! Mọi người đều thuộc ASA, ai cũng ngang hàng. Hơn nữa câu lạc bộ tập thể hình cũng chỉ loại ăn bám, sao có thể sánh bằng nhân viên chính thức?

Vì vậy mấy người phụ nữ không có việc gì bắt đầu làm nũng lầy lòng Đường Ngạo.

Tô Thiển âm thầm sốt ruột, Đường Ngạo là loại người gì cô ta cũng từng “đi sâu tìm hiểu”. Đối mặt với những người phụ nữ ‘bật đèn xanh’, còn có thể trông mong anh không ‘rục rịch’ sao? Chỉ cần đối phương không phải Nhị sư huynh [1], ai đến anh cũng không cự tuyệt.

[1] Nhị sư huynh: chỉ Trư Bát Giới.

Hôm nay, Tô Bách ngồi trong lều tính toán nguyên liệu còn lại có thể sử dụng trong bao lâu, các công nhân khác đều đã bắt đầu bắt tay chế mũ bảo hiểm. Đường Ngạo đang vẽ bộ bảo vệ răng cho zombie. Bởi vì nhiễm virus, zombie bị cảm giác đói khát thúc giục, gần như cả ngày đều phải ăn cơm. Với cường độ này, hàm răng đương nhiên không chịu nổi.

Nếu như có bộ bảo vệ răng, các zombie có thể không cần lo răng lợi không tốt nữa.

Anh vùi đầu sửa bản vẽ, một thân thể ấm nóng ôm tới: “Đường tổng đang làm gì vậy?”

Có tiện nghi không chiếm thì còn là đàn ông sao? Tổng giám đốc Đường lúc này dùng cánh tay đụng vào hai viên tròn mềm mại, nói: “Sản phẩm mới, muốn xem không?”

Người dựa vào là Kiều Tiểu Vũ, cô ta đương nhiên thuận thế ngang nhiên xông qua, cả người gần như áp sát vào trong lòng Đường Ngạo. Đường Ngạo không biến sắc cầm bàn tay nhỏ bé của cô ta, dùng ngón trỏ chỉ vào bản vẽ, giải thích các bộ phận thiết kế.

Trong lều hai người quả thực sắp dính lấy nhau, Tô Thiển cắn răng kêu ken két.

Đến phiên cô ta nấu cơm, cô ta suýt chút nữa cho Nitrosodimethylamine [2] vào bát Kiều Tiểu Vũ. Trên bàn cơm quá nhiều người, ngồi rất chật. Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt vào trong lòng, hai người còn dùng chung một bộ bát đĩa. Đương nhiên không phải bát đĩa không đủ mà vì bồi dưỡng tình cảm là sở trường của anh.

[2] Nitrosodimethylamine: Một tác nhân gây ung thư.

Đường đường Đường tam công tử ra tay, còn không đối phó được như một con nhóc sao?

Anh gấp bánh bao nhân rau từ từ đút cho Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt rất thích ngồi trong lòng anh, cô bé rất ngoan, ăn không cần dỗ.

Một cái bánh bao, Đường Ngạo và cô bé cứ ba một miếng con một miếng. Chính anh đều cảm thấy thật nghiệp chướng ...bên cạnh có ít nhất ba người đẹp mà anh và một đứa bé lại. Aiz, nói nữa sẽ khóc mất.

Buổi tối lúc ngủ, Tô Thiển theo thường lệ muốn lên tầng, Đường Ngạo lại ôm lấy Hải Mạt Mạt, lạnh nhạt nói: “Hôm nay cô ngủ trên xe.”

Xe hàng lớn đỗ bên ngoài, bên trong đặt một chiếc giường ghép, đám Vương Phượng ngủ ở đó. Tô Thiển cần môi, nhưng nhìn về mặt Đường Ngạo cô ta vẫn không dám nhiều lời. Bây giờ nơi này do một mình anh định đoạt, thật sự không thể đắc tội với anh.

Ánh mắt cô ta lấp lánh, vô cùng u oán liếc mắt nhìn Đường Ngạo, xoay người rời đi.

Tô Thiển phải ngủ trong xe, Kiều Tiểu Vũ đương nhiên hiểu ý. Cô ta hả hê vênh vào liếc Tô Thiển đang oán hận một cái, tao nhã dọn dẹp đồ đạc của mình.

Lúc này, Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt lấy. Tô Thiển thề, cô ta chưa bao giờ thích Hải Mạt Mạt đến như vậy! !

Chờ Đường Ngạo và Kiều Tiểu Vũ trở về cửa hàng nhỏ, cô ta liền chen đến bên cạnh Hải Mạt Mạt: “Mạt Mạt, cháu có thích ba không?”

Nếu cô ta hỏi khác, Hải Mạt Mạt có lẽ sẽ không thèm để ý đến cô ta. Nhưng nhắc tới Đường Ngạo, Hải Mạt Mạt lập tức gật đầu một cái. Tô Thiển vội vàng kéo cô bé đến bên cạnh mình, quan tâm lạ thường: “Cái cô Kiều kia rất xấu xa! Nhìn bề ngoài rất hiền lành, thật ra vẫn luôn có ý đồ ‘ăn’ ba cháu!”

Hải Mạt Mạt lập tức tròn mắt, Tô Thiển nghiêm túc: “Cháu có lên cứu ba không?”

Hải Mạt Mạt lập tức đứng dậy nhảy xuống khỏi xe hàng, Tô Thiển ôm chặt, hài lòng: Tiệp nhân, cùng lắm thì bà đây đập đổ, mày cũng không ăn được!

Trên gác xép, Kiều Tiểu Vũ đã cởi hết chỉ còn lại áo lót, vóc người cô ta mặc dù không ** giống như Tô Thiển nhưng lại có vẻ mảnh mai, cũng đẹp dễ động lòng người. Đường Ngạo ôm vòng eo thon thả của cô ta, chớp mũi hai người chạm nhau, ngón trở tay phải anh hơi cong, thuần thục cởi áo lót của cô ta.

Hai người cùng ngã xuống giường, sau đó nhìn thấy Hải Mạt Mạt đứng ở trước giường. Tổng giám đốc Đường đã giờ sủng chờ lệnh quả thực muốn nổ mất, đôi mắt Hải Mạt Mạt tròn to lấp lánh ánh sáng: “Ba, ba lại đang hóng mát à.”

Đường Ngạo nổi trận lôi đình, nhưng anh không thể nổi giận với cô bé. Anh tự tay bế cô bé lên, lửa ghen đến tận họng, chỉ đành giận cá chém thớt với Kiều Tiểu Vũ: “Cút!”

Kiều Tiểu Vũ giận dữ, nghĩ là biết chuyện này do con Tô Thiển dè tiện kia. Cô ta cắn răng, cũng không dám chọc Đường Ngạo, mặc quần áo xong phần nộ đi thẳng.

Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt vào trong ngực, quả thực muốn đắm cái gì đó. Thêm mấy lần thế này nữa liệu có thẳng đàn ông nào chịu được. Anh ôm Hải Mạt Mạt lặn một vòng ở trên giường, chọc cho Hải Mạt Mạt cười khanh khách không ngừng. Sau đó mới đề lên người cô bé, chớp mũi chạm lên chớp mũi cô bé: “Tiểu ma nữ của ba, con không cho phép ba ăn cái khác thì ba sẽ ăn con đấy. Nhưng con bé tỷ thế này, sao mà no bụng được”

16. Chương 16

Chương 16: Ý tưởng kỳ diệu của công chúa

Ngày hôm sau, con zombie thủ lĩnh muốn tạo một doanh trại zombie kia lại tới. Lần này nó mang theo sáu con zombie, muốn mua sáu chiếc mũ bảo hiểm.

Khách quen cũ, Đường Ngạo dẫn Hải Mạt Mạt đi ra ngoài nghênh đón. Không ngờ con kia zombie đã thay một bộ quần áo sạch sẽ, vóc người nó vô cùng cao lớn, trên người không có ngoại thương, rửa ráy sạch sẽ xong còn rất dễ nhìn. Chỉ có đôi mắt đầy tơ máu đỏ lù, nhìn gần rất ghê người.

Khách hàng không có tên, vô cùng khó nhớ, nó lại thường xuyên đến nên Hải Mạt Mạt nghĩ nên gọi nó là Hà Hợp bởi. . . . nó thường kêu ha ha.

Nếu không phải Đường Ngạo tuyệt đối không cho phép khách hàng quen của mình tên Ha Ha thì có lẽ nó đã cùng chung số phận với Gâu Gâu rồi.

Bởi vì nhiều người, mũ bảo hiểm luôn còn hàng dự trữ. Đường Ngạo trực tiếp mang năm chiếc mũ bảo hiểm tới đội lên cho zombie. Mũ bảo hiểm mới được cải tiến rất tốt, kỹ thuật cũng đã khá thành thục. Hà Hợp hình như rất hài lòng, hàn huyên với Mạt Mạt cả buổi.

Nếu như nó không phải là zombie, bản năng nhìn thấy loài người sẽ chảy nước miếng, có lẽ Đường Ngạo sẽ mời nó đến thăm quan dây chuyền sản xuất nhốt một lượt.

Nó cũng rất thân thiết với Đường Ngạo, lúc đi còn sờ sờ đầu Hải Mạt Mạt. Đường Ngạo kéo Hải Mạt Mạt lại, nó cũng không có ý kiến gì, chỉ với gật đầu với anh một cái rồi xoay người đi.

Đường Ngạo không ở nhà lâu, anh có chuyện quan trọng hơn phải làm. Anh gọi Tô Bách đi cùng, hai người cùng nhau ra ngoài tiếp tục tìm người may mắn còn sống sót.

Tô Bách cảm thấy mình càng ngày càng không hiểu ông chủ: “Anh Ngạo, anh thay đổi rồi.”

Đường Ngạo liếc anh một cái, chỉ nói đúng hai chữ: “Ngu ngốc.”

Ở tận thế, quan trọng nhất là gì?

Thứ nhất đương nhiên là thức ăn, thứ nhì là nhân lực. Khi khoa kỹ thuật bị mai một, văn minh đổ vỡ, có lương thực có nhân lực mới có thể xưng hùng. Anh giờ có lương, hơn nữa còn có cách lấy được rất nhiều lương thực, nhưng nhân lực lại cực thiếu.

Thế nên đương nhiên phải tìm người may mắn còn sống sót rồi.

Về phần Chủ nghĩa nhân đạo. Mượn dùng cũng được, ha ha.

Tô Bách dừng xe ở trung tâm thành phố E, lúc đi qua xưởng ASA có một chiếc xe jeep từ bên ngoài lái vào. Tô Bách quay đầu nhìn Đường Ngạo, Đường Ngạo lạnh lẽo nói: “Tránh đi.”

Vì vậy Tô Bách rẽ sang đường khác, tránh được chiếc xe kia. Nơi này là đường dành riêng cho người đi bộ trong khu buôn bán, thành phố E ‘đã từng’ là trung tâm thương nghiệp đông dân nhất.

Hiện giờ con đường này yên tĩnh mức có thể nghe được tiếng kim rơi, trong gian hàng tầng một treo đầy quần áo, tầng hai là quần áo trẻ em, tầng ba là giày dép, tầng bốn là đồ điện, tầng năm là. Châu báu!

“Dừng xe.” Đường Ngạo chỉ chỉ tầng năm, Tô Bách lập tức hiểu được. Tầng năm có tiệm châu báu, biện pháp bảo an nhất định rất an toàn. Nếu như có người may mắn còn sống sót, tỷ lệ trốn ở đây là rất lớn.

Xe đỗ ở ven đường, một người đàn ông mặc đồng phục bảo vệ nằm ở trước thùng rác. Đường Ngạo cầm rìu đi đến, thử gọi một tiếng: “Này.”

Người đàn ông kia ngẩng đầu lên. mắt phải của ông ta đã không có, vết thương bắt đầu rỉa nát, gương mặt ghê tởm đến mức không dám nhìn thẳng. Đường Ngạo chém một nhát đầu ông ta chia thành hai khúc.

Tô Bách đi theo Đường Ngạo lên tầng, Đường Ngạo vẫn áp dụng cách trước kia: dùng rìu gõ lên lan can cầu thang hấp dẫn zombie quanh đó.

Bởi vì là siêu thị nên cầu thang rất rộng, Tô Bách và Đường Ngạo cùng nhau tác chiến không gặp phải tình huống đặc biệt nguy hiểm. Tô Bách có chút nghi ngờ: “Anh Ngạo, anh nói xem nếu những zombie này chỉ có ngần ấy sức chiến đấu, sao quân đội thành phố E không khống chế nổi?”

Đường Ngạo lắc đầu: “Trong đám chúng nó cũng có con lợi hại, chạy còn nhanh hơn Vương Quân Hà!” Đang nói, anh đột nhiên đứng lại, Tô Bách chỉ cảm thấy sau lưng lạnh ngắt: “Anh Ngạo.”

Đường Ngạo nắm chặt rìu, nhìn chung quanh một lượt: “Có hơi kỳ lạ.” Tô Bách vốn đã sợ lúc này càng sợ hơn: “Em nói này Anh Ngạo, anh đừng có dọa em!!”

Về mặt Đường Ngạo nghiêm túc, cảm giác này rất kỳ lạ, giống như là có cái gì đó đang nhìn mình chăm chăm, làm người ta rợn cả tóc gáy. Tô Bách cũng đã trốn ra sau lưng anh, Đường Ngạo ngừng thở, một lúc sau đột nhiên ngẩng đầu!

Tô Bách chỉ cảm thấy đỉnh đầu chợt tối đen, có cái gì đó đột nhiên ập xuống, đúng, là từ phía trên nhào tới!

Anh gọi một tiếng, Đường Ngạo nhanh chóng chém một nhát. Anh ra tay vô cùng hung ác, lưỡi rìu lập tức cắm vào trong xương sọ thứ kia. Máu văng khắp nơi, nhưng thứ kia không chỉ có một! Có hai bóng đen lập tức nhào tới, Tô Bách kêu khê một tiếng, ngã nhào xuống đất.

Đường Ngạo bắt được một bóng đen khác, dùng cán rìu nhét vào cái miệng đang há to của nó, sau đó lập tức chọc mù mắt nó.

Nó hét thảm thiết, dường như nó cũng biết đau. Đường Ngạo lại không để ý đến nó, anh vươn tay tóm lấy con đang đè lên Tô Bách.

Thứ kia vô cùng nhanh nhẹn, nó ôm Tô Bách lật người lăn một vòng. Đường Ngạo tóm chặt lấy cổ áo của nó, nhưng anh chưa kịp dùng sức, một con khác lại phi tới. Đường Ngạo chỉ đành buông tay. Anh vừa buông tay, con kia cùng Tô Bách lăn từ trên cầu thang xuống.

Tô Bách bị nó ôm chặt, rìu trong tay cũng không làm được gì. Lúc này anh mới thấy rõ bộ dạng thứ kia. Trên người nó đầy lông đen, giống như thức ăn để mốc lâu ngày đã mọc nấm. Mặt của nó màu xanh dương, có thể thấy rõ mạch máu phía dưới da.

Trên người không có vết thương rõ ràng, chỉ có mắt đầy tơ máu, làn da giống như trong Avatar vậy!

Trong đầu Tô Bách ong ong, tai chẳng nghe thấy gì cả, hai tay anh dùng sức đẩy cái miệng kia ra. Anh ngược mắt nhìn thấy Đường Ngạo đã giết chết con tóm lấy anh, đang từ cầu thang trượt xuống.

Nhưng không còn kịp rồi, móng tay thứ kia đã đâm sâu vào cánh tay anh. Anh hoàn toàn không biết mình đang nghĩ cái gì trong phim nếu như bị zombie cào hoặc cắn, nhất định sẽ biến thành zombie.

Đường Ngạo trượt xuống nhặt rìu Tô Bách làm rơi, chém xuống. Con zombie này giống như con khỉ, lập tức tránh thoát.

Tô Bách cắn răng, đột nhiên giang hai tay ôm chặt lấy nó. Thứ kia phần nộ cắn vào cổ anh.

“Tô Bách!!” Đường Ngạo cực kỳ tức giận, đập vỡ đầu nó, óc văng khắp nơi. Tô Bách đẩy đầu nó ra, sàu thảm cười một tiếng: “Anh Ngạo, không ngờ em mới ra sân đã teo rồi.”

Tô Bách xưa nay nhất gan, tác phong của anh và Đường Ngạo rõ ràng là trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Đường Ngạo liều lĩnh, bá đạo, thế nhưng anh lại là người hiền lành. Bình thường ngay cả cô nhân viên vệ sinh anh cũng không đắc tội, luôn điềm đạm nhã nhặn.

Xấu tính như Đường Ngạo mà anh còn chưa từng oán trách một câu. Ở xưởng ASA, nhân duyên của anh vẫn luôn tốt nhất.

Đường Ngạo kéo con zombie như con khỉ ấy ra, trên cổ Tô Bách chảy máu đầm đìa. Đường Ngạo theo bản năng xé vạt áo của mình cầm máu cho anh. Tô Bách cười thê lương: “Vô dụng thôi, Anh Ngạo, em sẽ biến thành zombie.”

Đường Ngạo đỡ anh đứng lên: “Đi về đã, chúng ta có thuốc.”

Tô Bách lắc đầu, trong đôi mắt đã mất đi sức sống: “Chúng ta đều biết sẽ không có tác dụng gì, Anh Ngạo, em không muốn cắn anh, em không muốn cắn anh!”

Đường Ngạo đột nhiên tức giận: “Con mẹ nó đừng có nói nhảm! Cái loại như cậu mà cắn được ông đây à?”

Anh đỡ Tô Bách xoay người định đi, phía trên đột nhiên truyền đến một giọng nói: “Anh có nơi trú quân phải không?”

Đường Ngạo ngẩng đầu lên, đứng trên cầu thang là một người phụ nữ cao khoảng 1m75, mặc một chiếc áo khoác quân phục màu xanh, bên hông dắt mấy con dao.

Nơi này có người còn sống sót! Mặc dù tâm trạng Đường Ngạo không tốt nhưng vẫn trả lời một câu: “Có.”

Người phụ nữ đi xuống tầng, chém chết con bị cầm tù mất xon mới hỏi: “Chỗ tôi có phụ nữ sắp sinh, có thể.”

Cô ta còn chưa dứt lời, Đường Ngạo đỡ Tô Bách xoay người đi ra ngoài: “Không thể. Tôi cần người lao động có khả năng sản xuất bình thường.”

Người phụ nữ hỏi tiếp: “Anh có thuốc?”

Đường Ngạo có chút không nhịn được, Tô Bách còn đang chảy máu: “Thuốc bình thường đều có. Hơn nữa tôi có người bào chế thuốc.”

Người phụ nữ lúc này mới lấy giọng điệu buôn bán thương lượng: “Tôi có thể đảm đương sức lao động của hai người, nếu như anh có thể chấp nhận cô ấy.”

Nói thật, tổng giám đốc Đường cảm thấy rất hứng thú với người phụ nữ này. Cô ta đi bốc, bộ đồ liền màu đen bó sát người, bên ngoài khoác áo quân phục, cầm trong tay một thanh đao, tư thế hiên ngang mạnh mẽ.

Nếu như không phải tình huống của Tô Bách không ổn, có lẽ điều kiện hạ lưu gì anh cũng có thể đưa ra. Nhưng thời điểm này quả thực không có tâm tình. Anh trầm giọng nói: “Cô có bao nhiêu người?”

Người phụ nữ nhìn anh chằm chằm: “Mười tám. Tất cả đều là người phụ nữ.” Hình như sợ Đường Ngạo ghét bỏ, cô vội vàng bổ sung một câu, “Nhưng có thể lao động bình thường.”

Đường Ngạo không muốn lãng phí thời gian nữa: “Đi!”

“Được!” Người phụ nữ lập tức lên tầng, chỉ chốc lát sau, trên lầu đã có hơn mười người phụ nữ đỡ nhau đi xuống. Đường Ngạo không có tâm trạng giới thiệu với bọn họ, vội vàng đỡ Tô Bách lên xe.

Mấy con zombie bên ngoài cũng dễ dàng giải quyết, Đường Ngạo đặt Tô Bách ngồi ở vị trí kế bên tài xế, vừa lái xe vừa chú ý anh.

Tô Bách đi theo anh khoảng sáu năm rồi, bình thường cũng coi như tận tâm tận lực. Nói thật anh có chút khó chịu nhưng nếu như Tô Bách biến thành zombie anh cũng sẽ không do dự chém một phát vào đầu anh ta.

Trên xe container có một cửa sổ nhỏ thông giữa buồng lái và khoang hàng. Người phụ nữ mặc áo khoác quân phục mở cửa sổ ra, nhìn Tô Bách chằm chằm. Tô Bách thở càng ngày càng nhanh, nhưng ý thức vẫn tỉnh táo: “Anh Ngạo, mùi vị Kiều Tiểu Vũ thế nào?”

Anh còn mỉm cười, Đường Ngạo thần nhiên nói chuyện với anh: “Tạm được. Ngực hơi nhỏ.”

Tô Bách vẫn cười: “Anh Ngạo, thật ra thì em thích cô ấy.”

Đường Ngạo có chút buồn bực: “Vậy theo đuổi đi.”

Tô Bách cười ha ha: “Không dám. Anh Ngạo, nếu như mà em chết, anh đừng để cho cô ấy nhìn thấy. . . . Em biến thành zombie.” Anh ta đột nhiên ho sặc sụa, Đường Ngạo nhăn gá: “Ừ.”

Tô Bách lấy tay che miệng lại, anh thở dốc kịch liệt hơn: “Anh Ngạo, nếu như em có thể giống anh thì thật tốt, sẽ. có. người thích.”

Đường Ngạo không nghe nổi nữa, anh phanh gấp, xách cổ áo Tô Bách lên: “Cậu chịu đựng cho tôi! Không biết chừng chỗ Hải Minh Tiến có đầu mối về bệnh dịch! Chúng ta còn có hi vọng!”

Tô Bách buông tay che miệng, trong năm ngón tay dính đầy dịch nhờn màu xanh nhạt.

Đường Ngạo từ từ buông tay, Tô Bách mở cửa xe, lảo đảo xuống xe: “Anh Ngạo, anh chặt đầu em đi.”

Anh đưa rìu cho Đường Ngạo, Đường Ngạo xuống xe, cầm rìu đứng trước mặt anh. Cuối cùng Đường Ngạo xoay người vào trong xe, đóng cửa lại. Tô Bách đột nhiên dùng sức đập cửa: “Anh Ngạo, anh cho em một nhát đi! Nếu như trước khi trời tối em còn chưa biến thành zombie, nơi này cũng chỉ còn một mình em. . .”

Lúc này người phụ nữ trong khoang hàng mới mở miệng: “Cần tôi giúp một tay không? Đường Ngạo không để ý tới cô ta, đột nhiên đập cần ga, xe hàng lao đi như tên bắn. Trong kính chiếu hậu, Tô Bách tuyệt vọng hô gào, vùi đầu vào hai tay, khóc thảm thiết.

17. Chương 17

Chương 17: Ý tưởng kỳ diệu của công chúa

Im lặng suốt cả chặng đường.

Lúc trở lại cửa hàng nhỏ thì sắc mặt Đường Ngạo vô cùng khó coi. Hải Mạt Mạt nhào lên, anh cũng chỉ ôm cô bé vào lòng, không nói gì.

Mấy người Vương Phượng và Tô Thiển cũng ra đón, lúc này người phụ nữ mặc áo khoác quân phục mới tự giới thiệu mình: “Cầu Đại Vân.”

Tô Thiển lấy ánh mắt cảnh giác nhìn cô, hiển nhiên là không hoan nghênh. Vương Phượng nhận ra một chút bất thường: “Tô Bách. . . . Không trở về cùng mọi người sao?”

Đường Ngạo để Hải Mạt Mạt xuống, không nói gì, Cầu Đại Vân không thể làm gì khác hơn là mở miệng: “Anh ấy bị cắn rồi.”

Không khí đột nhiên có chút nặng nề, đối với những người trong cửa hàng nhỏ này mà nói, zombie vốn là thứ đã rất xa xôi. Cuộc sống an toàn, ổn định làm cho họ suýt nữa đã quên những quái vật nửa chết nửa sống đó.

Cầu Đại Vân và Tô Bách chỉ gặp mặt một lần, đau buồn cũng chỉ là chút thương cảm mà thôi. Cô ta bảo những người phụ nữ đứng sau bê đồ vào, cửa hàng nhỏ cho dù có sân cỏ cũng vẫn không đủ chỗ.

Đường Ngạo ngồi trong lều, nếu Tô Bách không chết được mà sống lại, vậy sau này vẫn nên nhìn về phía trước. Tuy anh buồn nhưng cũng vực lại tinh thần rất nhanh: “Dựng lều bên phải sân cỏ, ở tạm tối nay.”

Cầu Đại Vân gật đầu, mặc dù không nói ra miệng nhưng cô ta rất thích loại tính cách này. Vào lúc người ăn thịt người thế này, không chỉ phải coi nhẹ sự sống còn của người khác mà ngay cả người thân, bạn bè thậm chí cả sự sống chết của mình cũng vậy.

Cầu Đại Vân dẫn mấy người phụ nữ đi dựng lều, Lưu Vân Mỹ đỡ người phụ nữ có thai bụng to vượt mặt vào trong cửa hàng nhỏ nghỉ ngơi. Vương Phượng dẫn đám người Cầu Đại Vân đi vào, đầu tiên là đặt đồ trong phòng khách cửa hàng nhỏ, sau đó mới giới thiệu tình huống trong cửa hàng nhỏ với họ, để các nhân viên làm quen với nhau.

Đường Ngạo đã giao toàn bộ bản hướng dẫn làm mũ bảo hiểm, bộ bảo vệ gáy, bộ bảo vệ răng cho Vương Phượng, để cô phụ trách sản xuất chính. Vương Phượng vốn rất chăm chỉ, lập tức đưa tất cả người mới vào một nhóm, bắt đầu dạy họ quá trình lắp ráp.

Lúc này Tô Thiển dính lấy Đường Ngạo, Đường Ngạo nào có tâm tình để ý đến cô ta, gạt cô ta ra đi ra ngoài lều. Đầu đông, ngay cả ánh mặt trời cũng nhạt gần như trong suốt, cỏ cây lần lượt khô héo. Anh quay đầu đường như lại nhớ tới buổi sáng lúc ra cửa, anh ném chìa khóa xe cho Tô Bách.

Một lúc sau, anh thở dài.

Thở dài xong, Đường tam công tử lại quay về làm Đường tam công tử. Anh chỉ huy cả đám phụ nữ đào rạch bên cạnh cửa hàng nhỏ. Kéo dài cái rạch rộng hai mét, sâu tám mét bao quanh gần năm trăm mét vuông.

Cộng thêm cửa hàng nhỏ và sân cỏ, thì đã hơn sáu trăm bình [1] rồi. Đây đúng là sức mạnh tập thể, mọi người khi làm việc thì đào rạch, lúc nghỉ ngơi thì học cách làm mũ bảo hiểm.

[1] 1 bình = 3.3m²

Hai mươi mấy người cất lực đào rạch, tiến độ coi như khá nhanh.

Khi tất cả mọi người đổ mồ hôi như mưa thì Hải Mạt Mạt và Gâu Gâu thật nhàn rỗi. Cô bé chơi bóng với Gâu Gâu trên bãi cỏ, nếu như có zombie tới liền tiến tới đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm.

Đường Ngạo yêu cầu nghiêm khắc đối với tất cả mọi người, chỉ yêu chiều mình cô bé. Bình thường không trách mắng, một câu nặng lời cũng chưa thấy anh nói. Mỗi tối còn ôm Hải Mạt Mạt ngủ trên tầng.

Tất cả thủ hạ đều là phụ nữ, Đường tam công tử là điểm hồng duy nhất trong vạn lá xanh của rừng tùng, bề ngoài lại cao cấp, người có ý với anh đương nhiên không ít. Nhưng Tô Bách chết đi khiến cho Đường tam công tử có cảm giác nguy hiểm, không có tâm trạng nghĩ đến chuyện khác. Hai là có Hải Mạt Mạt ngăn ở giữa, anh cũng không làm được gì.

Vì vậy trong khoảng thời gian ngắn không ai có thể đến gần anh.

Giữa trưa ngày hôm sau, khi mọi người đang ăn cơm trên sân cỏ, Đường Ngạo đang dứt cho Hải Mạt Mạt. Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng thét kinh hãi, Đường Ngạo lập tức đứng dậy, Cầu Đại Vân chỉ tay ra bên ngoài. Mọi người nhìn theo tay cô ấy, chỉ thấy bên ngoài có một “Người” đang lao đảo đi tới.

Có người không kỳ lạ, cho dù là zombie cũng hoàn toàn không phải chuyện lạ. Nhưng người này có chút đặc biệt.

Con người Đường Ngạo hơi co lại, đột nhiên vội vàng chạy lên: “Tô Bách!”

Đám người đột nhiên hoảng loạn, Đường Ngạo tiện tay cầm rìu lên, Cầu Đại Vân kéo anh: “Anh ta có thể đã.”

Đường Ngạo vỗ lên tay cô ta: “Tôi tự có tính toán.” Đám phụ nữ run rẩy nơm nớp nhích lại gần nhau, Đường Ngạo đột nhiên quay đầu lại, “Kiều Tiểu Vũ, quay về lều.”

Kiều Tiểu Vũ không hiểu vì sao nhưng cô ta không dám làm trái lời Đường Ngạo chỉ đành phải xoay người đi vào trong lều.

Đường Ngạo cầm rìu đến gần, người tập tễnh đang đi kia đúng là Tô Bách. Đôi mắt anh đã bị tơ máu bao trùm, trong miệng chảy dịch nhờn màu xanh lá cây, tay chân vô cùng cứng ngắc. Nhưng anh vẫn từng bước từng bước đi tới nơi này.

“Ngao. Ngao.” Anh hé miệng chỉ phát ra được mấy tiếng đó, không biết có ý gì. Đường Ngạo nắm chặt cán rìu, khẽ nói: “Nghỉ ngơi đi.”

Dứt lời, anh chém rìu xuống. Tô Bách quơ tay lung tung: “An Ngao. Ngao.” Nó nói mơ hồ không rõ, nhưng Đường Ngạo vẫn hiểu. Sao lại thế này? Tô Bách có ý thức? !

Anh dùng rìu dè lên ngực Tô Bách, quay đầu gọi: “Mạt Mạt, nghe xem nó nói gì.”

Hải Mạt Mạt đi đến bên cạnh Đường Ngạo, nghiêng đầu nhìn Tô Bách. Hai người hừ hừ ha ha một lúc, lúc này Hải Mạt Mạt mới tựa vào người Đường Ngạo: “Ba, chú Tô Bách nói chú ấy muốn làm người, không muốn làm zombie, không muốn chết.”

Rìu trong tay Đường Ngạo không chém xuống được nữa, Hải Mạt Mạt nhìn nét mặt anh, lại nhìn Tô Bách không ngừng ha ha: “Ba. Không nỡ bỏ chú Tô Bách?”

Đường Ngạo khề mím môi, quyết định nắm chặt rìu trong tay: “Không nỡ thì sao?”

Anh giơ rìu lên, nhưng không chém tới Tô Bách bởi một tay Hải Mạt Mạt đã đỡ lấy rìu của anh: “Vậy ba tạm thời đừng giết chú ấy.”

Đường Ngạo không hiểu, cô bé khẽ nói: “Coi như chỉ là một zombie đến mua mũ bảo hiểm bình thường thôi.”

Đường Ngạo đưa Hải Mạt Mạt về sau rạch, Tô Bách đứng ngơ ngác ở bên ngoài rạch sâu, thỉnh thoảng gào lên hai tiếng. Hình như không hiểu vì sao mọi người không cho nó về nhà.

Lúc ăn cơm, Vương Phượng thương nó, cầm miếng thịt chuẩn bị ném qua rạch lại bị Hải Mạt Mạt ngăn cản. Vương Phượng xoa đầu cô bé: “Cô biết nó đã không còn là chú Tô Bách rồi, nhưng một mình nó ở đó rất đáng thương”

Hải Mạt Mạt lắc đầu, giọng nói non nớt lại kiên quyết: “Cô đừng vứt cho nó, nó vẫn là chú Tô Bách. Nếu cho nó ăn thì không phải nữa rồi.”

Bên ngoài Tô Bách không ngừng thét dài, hình như đang chịu đựng đau đớn. Hải Mạt Mạt cách rạch nói chuyện với nó, chỉ chốc lát sau, nó bình tĩnh lại, vội vàng tiến lên vài bước, suýt chút nữa rơi vào trong rạch.

Hải Mạt Mạt vội vàng bảo nó cẩn thận rạch, một người một zombie cách rạch nói chuyện với nhau. Tô Bách cũng không gào thét nữa, ngồi dựa vào rạch, ngơ ngác nhìn vào trong cửa hàng nhỏ.

Đến tối, đám phụ nữ vẫn phải tăng ca gấp gáp chế tạo mũ bảo hiểm, dù sao cũng rảnh rồi không có việc gì làm. Đường Ngạo đang cải tiến quy trình chế tạo bộ bảo vệ răng. Hải Mạt Mạt xới một bát cơm, lặng lẽ bưng ra kê tấm gỗ sang đưa cho Tô Bách.

Tô Bách không thể dùng đũa do tính phối hợp zombie quá kém. Hải Mạt Mạt từng miếng từng miếng đút cho nó, vừa đút vừa nói chuyện với nó.

Đường Ngạo đứng trên tầng, nơi này có một cái cửa sổ nhỏ, vậy nên anh có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng phía dưới.

Tám giờ tối, đám phụ nữ nghỉ tay, rửa mặt chuẩn bị đi ngủ. Lúc này Hải Mạt Mạt mới tạm biệt Tô Bách, bước lên tấm gỗ trở về cửa hàng nhỏ, sau đó rút tấm gỗ lại.

Cô bé lên tầng, Vương Phượng lập tức bưng nước nóng đi lên rửa mặt rửa chân cho cô bé. Rửa xong Vương Phượng đi xuống tầng, Hải Mạt Mạt ngồi trên giường, Đường Ngạo cũng leo lên ngồi: “Tối đây hôn ba một cái nào.”

Cô bé liền nhào qua, hôn chụt một cái lên mặt anh. Đường Ngạo vuốt ve mái tóc dài của cô bé: “Mạt Mạt nói gì với chú Tô Bách vậy?”

Hải Mạt Mạt không giấu giếm chút nào: “Chú Tô Bách nói chú ấy muốn sống, con nói cho chú ấy làm thế nào để sống.”

Ánh mắt Đường Ngạo lóe lên: “Mạt Mạt biết cách để chú ấy sống lại à?”

Hải Mạt Mạt gật đầu: “Trước kia không phải ba đã nói rồi sao, ăn ít đồ linh tinh, không chết sẽ dễ dàng sống.”

Đường Ngạo chau mày, suy ngẫm những lời này. Quả nhiên loại virus này có liên quan đến Hải Minh Tiến, chẳng lẽ bị nhiễm virus thật ra không đủ chết người? Chỉ khi quá nhiều virus xâm nhập sẽ khiến cho đại não người sinh ra cảm giác đói cồn cào. Ăn mãi không ngừng, khiến người nhiễm tử vong? !

Không biết anh ta cần bao nhiêu nghị lực, nhưng ít ra đại đa số người bị lây đều không làm được. Tô Bách. Anh nhìn về phía cửa sổ, màn đêm đen kịt, hai ngọn đèn bão chiếu sáng một khoảng nhỏ. Trong mơ hồ, có thể nhìn thấy Tô Bách đứng ở bên cạnh rạch sâu.

Cổ nhân xưa đột nhiên trở nên kinh khủng như thế, cho dù là Đường Ngạo cũng không nhận được cảm thán.

Sáng sớm hôm sau, đám phụ nữ rời giường rửa mặt, chuẩn bị ăn cơm bắt đầu làm việc. Mặc dù là tận thế, nhưng mọi người dường như được ngăn cách bên ngoài nguy hiểm. Hai mươi mấy người phụ nữ lú lú vô cùng náo nhiệt. Cho đến khi nhìn thấy Tô Bách đứng ở bên ngoài rạch.

Nó vẫn mặc quần áo ngày hôm qua, dịch nhờn trong miệng có vẻ vô cùng bẩn thỉu. Nó nhìn chằm chằm đám phụ nữ sau rạch, giống như một con sói sắp sửa chết đói nhìn chằm chằm một con gà.

Đám phụ nữ rộn hết cả người, vội vàng rời khỏi sân cỏ đi ăn cơm.

Hải Mạt Mạt lại xới một bát cơm, gấp thêm ít cải trắng Vương Phượng làm. Nhìn thấy cô bé tới đây, trong mắt Tô Bách lóe lên ánh sáng đói bụng, không khỏi thét dài một tiếng.

Hải Mạt Mạt nói chuyện với nó một lúc, cho đến khi nó bình tĩnh lại mới đặt tấm gỗ đi qua. Đường Ngạo cũng đi tới, mặc dù không muốn giết chết Tô Bách, nhưng để anh ta làm Hải Mạt Mạt bị thương cũng không hay.

Hải Mạt Mạt cầm bát đút cho nó ăn từng miếng. Tô Bách ăn như hổ đói, một chén cơm nhanh chóng hết bay. Nó lại gào thét gì đó, Hải Mạt Mạt chỉ lắc đầu.

Đường Ngạo ôm lấy Hải Mạt Mạt, Hải Mạt Mạt bình tĩnh nhìn vào mắt Tô Bách: “Nếu như chú thật sự muốn tiếp tục sống, nhất định phải chờ, phải nhịn.” Tô Bách ngã xuống đất, thở dốc, cảm giác đói bụng càng ngày càng mãnh liệt. Nó nắm một túm cỏ, nhìn một lúc lâu, đột nhiên đập lên mặt đất. Sau đó nó nhìn Đường Ngạo gào thét, Đường Ngạo không đành lòng nhìn nữa, ôm lấy Hải Mạt Mạt đi vào cửa hàng nhỏ.

18. Chương 18

Chương 18: Kỹ năng khoác lác

Mấy ngày liên tiếp, mọi người đào xong rạch sâu, lại nối rộng lưới an toàn hơn hai mét. Đường Ngạo và Cầu Đại Vân thường đi ra ngoài tìm vật phẩm cần thiết, dù sao người càng ngày càng nhiều, đồ vật cần thiết quả thực vụn vặt đến đáng sợ.

Bọn họ ra ngoài, trong nhà do Vương Phượng làm chủ. Tô Thiển tức đến bốc khói, thường không nghe lời, tranh chấp với Vương Phượng. Trước kia khẩu phần lương thực là do Tô Bách phân phối, hiện giờ Tô Bách xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khẩu phần lương thực đương nhiên do Vương Phượng phân phối.

Dù sao cô cũng từng làm mẹ nên bình thường hay quan tâm đặc biệt Hải Mạt Mạt và con trai Lưu Vân Mỹ, có lúc sẽ cho hai đứa bé chút Popcorn, bánh gạo. Ôn Lan đang có thai cũng sẽ được thêm chút canh bổ.

Tô Thiển đương nhiên ngứa mắt, thường mắng cô giả nhân giả nghĩa, kiêu có lười biếng v...v...

Vương Phượng không so đo với cô ta, cho đến buổi tối hôm nay, Tô Thiển liếc mắt đưa tình với Đường Ngạo, chuyện sắp thành công thì Kiều Tiểu Vũ xui Hải Mạt Mạt tới. Tô Thiển không dám làm gì trước mặt Đường Ngạo, tức giận rời đi.

Ngày hôm sau, sau khi Đường Ngạo và Đại Vân đi ra ngoài, mọi người bắt đầu làm việc như bình thường. Tính tình Tô Thiển chua ngoa, mấy ngày nay đã nhịn tức sắp nghẹn. Cô ta kéo Hải Mạt Mạt lên tầng, véo lên tay cô bé: “Tao cảnh cáo mày, về sau lúc tao ở bên Đường Ngạo mà mày dám đi vào quấy rối nữa, tao sẽ đánh chết mày!”

Hải Mạt Mạt nhú mào, cô ta lại khê quát: “Nhìn cái gì? Về sau cách xa ba mày một chút! Không biết là con hoang ở đâu ra, tưởng mình là công chúa thật đấy à!”

Vương Phượng bình thường đặc biệt yêu thương Hải Mạt Mạt, cảm thấy đứa bé này vì không có mẹ nên quá ít nói, rất đáng thương. Vậy nên cô cũng quan tâm che chở Mạt Mạt nhiều hơn, vừa thấy Tô Thiển gọi Hải Mạt Mạt lên lầu, cô lập tức đi theo. Vừa đi lên cô liền tức nổ phổi.

“Tô Thiển!” Cô ôm lấy Hải Mạt Mạt, tức giận, “Bình thường cô quấy rối thì thôi, bây giờ lại dám bắt nạt Mạt Mạt!”

Tô Thiển cũng hơi sợ: “Tôi đâu có bắt nạt nó.”

“Bọn tôi đều nhìn thấy.” Sau lưng vang lên giọng nói lạnh lạnh lộ ra chút hả hê. Tô Thiển quay đầu nhìn thấy Kiều Tiểu Vũ. Hải Mạt Mạt không biết từ lúc nào chỗ này lại trở nên náo nhiệt như vậy, thế nên lúc họ gây gỗ cô bé bèn ôm Gấu Gấu đi mất.

Buổi tối, lúc Đường Ngạo về trong nhà đang rất náo nhiệt. Một đám phụ nữ tranh nhau nói, cuối cùng anh cũng hiểu được đại khái: Tô Thiển thừa dịp anh không ở nhà, bắt nạt Hải Mạt Mạt.

Mọi người vốn cho rằng anh sẽ trách mắng Tô Thiển, ngay cả Tô Thiển cũng có vài phần thấp thỏm. Không ngờ Đường Ngạo chỉ ôm Hải Mạt Mạt vào lòng, xé gói móng gà ngâm ớt mới tìm được hôm nay ra đút cho cô bé.

Hải Mạt Mạt ăn được một nửa, còn lại dút cho anh. Đường Ngạo trù mền xoa xoa đầu cô bé: “Mạt Mạt ngoan, lên trên tầng ăn đi. Lát nữa ba lên chơi cùng công chúa nhỏ nhé, được không?”

Hải Mạt Mạt rất ngoan, gật đầu rồi ôm đồ ăn vọt lên tầng.

Lúc này Đường Ngạo mới chuyển sang Tô Thiển. Tô Thiển cúi đầu, anh nói nhẹ như lông hồng: “Vương Phượng, cho cô ta thức ăn nước uống ba ngày.”

“Cái gì?” Tô Thiển không dám tin vào hai tai mình, mọi người cũng ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên Đường Ngạo đuổi thành viên trong nhóm.

Cầu Đại Vân cũng kinh ngạc, thật ra theo cô ta đây cũng chỉ là chút tranh cãi nhỏ mà thôi.

Đường Ngạo cất bước đi vào trong: “Không nghe thấy tôi nói gì sao?”

Lúc này Vương Phượng mới đáp một tiếng, lấy chút bánh bao, bánh bích quy và đồ hộp bọc lại, đưa cho Tô Thiển. Tất cả mọi người cảm thấy Đường Ngạo chỉ dọa Tô Thiển thôi, không đuổi người thật.

Đường Ngạo ném đồ ăn cho Tô Thiển, lạnh lẽo nói: “Cút!”

Tô Thiển lúc này mới phát hiện ra anh nghiêm túc, cô ta lập tức nhào tới: “Asa, em sai rồi! Em không cố ý, tha cho em lần này đi.”

Đường Ngạo dường như không muốn nói thêm với cô ta một chữ nào, trực tiếp túm tóc cô ta kéo ra trước rạch, kê tấm ván gỗ rồi ném cô ta ra ngoài.

Tô Thiển đâu chịu cam tâm, nắm thật chặt cánh tay anh không thả: “Tôi biết, anh đã sớm muốn đuổi tôi đi từ lâu rồi đúng không? Anh muốn trả thù chuyện lần trước tôi bỏ các người lại đúng không?”

Đường Ngạo nhìn cô ta một cái, trong mắt mang theo vẻ thương hại: “Thật ra chuyện lần trước tôi thực sự không để trong lòng. Dưới tuyệt cảnh, đừng nói là cô, ngay cả tôi cũng sẽ vứt bỏ đồng bạn. Nhưng cô không nên bắt nạt Mạt Mạt.”

Anh chỉ nói đến đây thôi, trong tình cảnh lúc này, Hải Mạt Mạt là phiếu cơm của mọi người, mà cô ta cũng chỉ là con búp bê thổi khí.

Một búp bê thổi khí lại cố gắng tranh địa vị với phiếu cơm vốn đáng chết.

Anh quay đầu lại đi vào trong cửa hàng nhỏ, mặc cho Tô Thiển ở bên ngoài kêu gào.

Tô Bách đứng bên vẫn không nhúc nhích, không khí trong cửa hàng nhỏ vô cùng nặng nề. Trước kia mọi người chỉ cảm thấy Đường Ngạo đối tốt với Hải Mạt Mạt, nhưng tốt bao nhiêu thì không ai biết.

Mà chuyện này đã thể hiện rõ: ở nơi này Hải Mạt Mạt là sự tồn tại mang tính nguyên tắc.

Không ai nói nữa, mọi người cứ theo lẽ thường làm thêm giờ. Hải Mạt Mạt ở trên tầng chơi với Gâu Gâu một lát, Đường Ngạo cũng đi xem, ôm cô bé đọc sách.

Tô Thiển ở bên ngoài kêu gào một lúc, đột nhiên hét ầm lên, không lâu sau thì im bật. Mọi người ai làm chuyện nấy, không có ai đi ra ngoài nhìn xem. Bình thường nhân duyên của cô ta vốn không tốt, chẳng ai muốn quan tâm. Thứ hai. . . . không ai biết người kế tiếp sẽ là ai.

Ánh mắt Cầu Đại Vân nhìn Đường Ngạo lại thêm mấy phần tán thưởng, người đàn ông này nhìn như lạnh lùng lại rất thương con gái.

Sau chuyện này, tất cả mọi người nhận thức được địa vị của Hải Mạt Mạt, càng quan tâm yêu chiều cô bé hơn. Dù Đường Ngạo có ở nhà hay không thì đều có người chăm sóc cô bé.

Hải Mạt Mạt chẳng cảm thấy gì, cô bé rất ngoan, bình thường cũng không cần ai phải dỗ. Cô bé chỉ đứng hạn đưa cơm cho Tô Bách, mặc dù Tô Bách có những đặc điểm của zombie, nhưng lại không thổi rửa. Những ngày qua hình như nó đã quen chịu đói, không còn nữa đêm kêu gào nữa.

Mỗi tội nhìn thấy người nó vẫn không nhịn được chảy nước miếng, thậm chí có lúc sẽ nhào tới. Tuy nhào tới nhưng nó biết không thể ăn, thật sự không nhịn được thì liếm liếm. Người trong cửa hàng nhỏ đều bị nó liếm đến không chịu nổi, nhất trí yêu cầu Đường Ngạo trói nó vào cây.

Đường Ngạo không trối, anh chỉ cẩn thận để ý Hải Mạt Mạt.

Hải Mạt Mạt thường chăm sóc Tô Bách ăn uống vệ sinh. Bây giờ nào nó không cảm cảm nhận được nóng lạnh mệt mỏi. Nó chỉ biết đói.

Nhưng dưới tình huống này thân thể nó vẫn cần nghỉ ngơi giống người bình thường, thậm chí còn có thể bị bệnh. Nếu như không phải sức khỏe vốn tốt, nhiệt độ lúc này cũng chưa quá thấp, nhất định nó sẽ không chịu đựng nổi.

Cũng may Hải Mạt Mạt thường xuyên nói chuyện với nó, hai người trò chuyện nó sẽ từ từ bình tĩnh lại, vực dậy ý chí.

Lại mấy ngày trôi qua, tình huống của Tô Bách đã có chút chuyển biến tốt. Mặc dù vẫn mang đặc điểm của zombie nhưng sức chống cự của nó với cơn đói hình như mạnh hơn một chút, cũng không bỏ nhào vào người ta nữa. Đường Ngạo liền bảo Kiều Tiểu Vũ trông nom nó một ngày ba bữa. Kiều Tiểu Vũ đương nhiên không thích, nhưng cô ta không dám trái lời Đường Ngạo. Ngày đó sau khi Tô Thiển bị đuổi ra ngoài, mọi người không thấy cô ta nữa.

Cũng không ai biết rút cuộc cô ta đi nơi khác hay thành đồ ăn vặt của zombie rồi.

Kiều Tiểu Vũ cẩn thận từng li từng tí đưa cơm cho Tô Bách, Tô Bách nhìn thấy cô ta sẽ trở nên vô cùng bình tĩnh. Hình như sợ cô ta sợ hãi, mỗi lần ăn cơm nó đều chấp tay ra sau lưng, cũng không há to mồm.

Kiều Tiểu Vũ vẫn sợ chết khiếp, mỗi lần cho nó ăn cơm đều không dám nhìn nó khiến mặt nó dính đầy cơm. Nó cũng không tức giận, mặc dù đang chịu đựng cơn đói loài người khó có thể tưởng tượng được nhưng ở trước mặt Kiều Tiểu Vũ nó lại ngoan ngoãn lạ thường.

Đường Ngạo đương nhiên cũng chú ý tới sự thay đổi này, chờ tình huống Tô Bách thật sự ổn định, anh liền đội mũ bảo hiểm, bộ bảo vệ gậy và răng, mặc quần jeans dày cho Tô Bách. Bình thường mọi người cùng nhau đi ra ngoài tìm đồ cũng đem Tô Bách theo.

Để phòng ngừa nó cắn người anh đã cho nó ngậm quả bóng. Zombie rất khỏe, có nó gia nhập thì không cần lo chuyện mang vác nữa.

Mỗi tội nó hành động bất tiện, cực kì vụng về nặng nề, đồ dễ vỡ không dám để nó bê.

Tô Bách hình như rất vui vẻ. Mới đầu nó thường xuyên lăn lộn quào loạn quấy loạn vì đói bụng, hiện giờ nó đã có thể khống chế được rồi. Lúc nào thực sự quá đói nó sẽ cắn xương cao su của chó, nhai xong lại nhổ ra.

Cho nên khi không ngậm bóng thì gần như cả ngày nó đều cắn đồ.

Ban đầu Cầu Đại Vân vẫn hơi sợ nó, giờ thì tốt rồi, dù là người hay zombie nhìn lâu cũng như nhau cả.

Mấy ngày nay, Vương Phượng ở nhà phụ trách quản lý điều hành dây chuyền sản xuất, Hải Mạt Mạt ở bên ngoài bán trang bị cho zombie. Đường Ngạo và Cầu Đại Vân đi xung quanh tìm tài nguyên hữu dụng. Đường Ngạo dẫn Vương Phượng làm rất nhiều bộ bảo vệ răng, nhưng vẫn chưa chính thức tung ra tiêu thụ.

Vương Phượng cũng không biết làm những thứ này có ích gì. Trong lúc ấy Đường Ngạo đã đến phòng thí nghiệm của Hải Minh Tiến ba lần nhưng không thu hoạch được gì. Nơi đó rõ ràng đã đổi chủ nhân, dọn dẹp còn sạch hơn mặt anh. Anh cũng đành bó tay.

Lương thực càng ngày càng nhiều, Đường Ngạo lại không ngừng thăm dò tin tức của quân đội. Hiện giờ thành phố E đang ở trong trạng thái chân không, tất cả máy thu thanh, điện thoại di động, tín hiệu TV đều bị cắt.

Mất đi những thứ này, con người dường như biến thành người điếc, người mù, không biết tình huống bên ngoài thế nào. Lúc quân đội rút khỏi đã từng tổ chức di dời thị dân, tổng cộng chia làm làm ba đợt. Nhưng trong nhóm thị dân đầu tiên đã xuất hiện người nhiễm bệnh. Quân đội rơi vào đường cùng đành phải tổ chức ột nhóm người cực nhỏ rời đi, tạm thời bỏ qua thành phố E. Tình huống bây giờ không rõ.

Người có thân phận như Đường Ngạo thì dù trong hoàn cảnh nào cũng nằm trong danh sách di dời. Đáng tiếc anh quá kiêu ngạo, bất hòa với Đường thiếu tướng nên không chịu ăn nói khép nép nữa chữ.

Đường thiếu tướng cũng thật độc ác, từ đầu tới cuối không để ý đến anh, trực tiếp tổ chức rút lui. Dĩ nhiên, khi đó tổng giám đốc Đường cũng cậy mình có ‘hang ổ’ an toàn, có lương thực có thuốc, không thèm để tận thế vào trong mắt.

Nếu như sớm biết sẽ thế này, không biết ban đầu còn ngu xuẩn như vậy hay không.

Đường Ngạo ngồi ở trên gác xép, vốn là đang xem bản đồ thành phố, lúc này lại ngẩn người. Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy Tô Bách ngậy ngốc ngơ ngác. Anh lặng lẽ viết tiếp kế hoạch sau này của mình.

Bắt đầu từ ngày đó, anh thường mang theo Cầu Đại Vân đi bắt zombie. Phải là loại zombie giống như Tô Bách, mặc dù bị lây nhưng chưa chết, còn có ý chí muốn sống vô cùng mạnh mẽ.

Loại zombie này rất ít nhưng không phải không có.

Đường Ngạo dùng lưới cá quần lấy chúng nó ném hết lên xe. Một ngày chạy ngược chạy xuôi cũng bắt được mười một con. Anh mang mười một con zombie về nhà, trói vào cây bên bờ sông Bách Lộ, để Hải Mạt Mạt thử trao đổi.

Bởi vì ý chí muốn sống cực kỳ mạnh nên những zombie này có ý thức, chỉ vì virus quá bá đạo, ý thức của bọn nó đã có chút mất khống chế. Nhưng chỉ cần chịu đựng cơn đói điên cuồng qua chu kỳ một tuần lễ, ý chí của bọn nó sẽ sinh ra kháng tính nhất định với virus.

Sau đó cảm thực sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Hải Mạt Mạt lại có thêm một việc để làm đó là khuyên đám zombie ăn uống điều độ. Mấy con zombie này hoàn toàn không nghe, nhưng bị lưới cá trói lên cây, không phục cũng phải phục. Bọn nó không làm được gì liền ngày ngày mắng Đường Ngạo.

Đường Ngạo không thèm để ý, dù sao cũng nghe không hiểu. Nhưng Hải Mạt Mạt lại thường nổi trận lôi đình, cắt bớt suất ăn của bọn nó từ một bát xuống còn nửa bát.

Bất tri bất giác, zombie Đường Ngạo mang về càng ngày càng nhiều, hai ba dặm quanh Bách Lộ đã trói đầy zombie. Mà Tô Bách ở giữa zombie và con người cũng bắt đầu trấn an bọn chúng.

Tô Bách có hô hấp, có nhịp tim, có nhiệt độ, có ví dụ sống sờ sờ như nó, những zombie này cũng dần dần có hi vọng. Bọn chúng bắt đầu không mắng Đường Ngạo nữa, mỗi ngày chịu đựng cơn đói đục khoét.

Nhóm đầu tiên hiệu quả rất tốt, nhưng vì bệnh biến chứng chết hai con, còn chín con sống, hơn nữa đã có thể khống chế sức ăn của mình giống Tô Bách. Có lúc thật sự không nhịn được liền nhét bóng vào miệng.

Đường Ngạo không thả chúng nó vào nhà nên bọn chúng thường đi lại quanh cửa hàng nhỏ. Bởi vì có tất cả đặc điểm của zombie nên zombie khác sẽ không tấn công bọn chúng, rất an toàn.

Một tháng liền Đường Ngạo đi bắt loại zombie này, sau một tháng nơi này đã có tầm một trăm hai mươi con zombie loại này. Đám phụ nữ có ăn có uống, chỉ cần làm lắp ráp vô cùng đơn giản nên đã mập lên không ít.

Còn anh, từ khi tận thế bây giờ chưa có một giây một phút nào được thả lỏng vậy nên anh đã sụt hơn mười cân. May mà ánh mặt trời mùa thu không quá độc nên anh chỉ đen đi một chút.

Bàn tay được cưng chiều trong phòng làm việc nay đã đầy vết chai và sẹo.

Cũng may thành quả không tệ, tình trạng của một trăm hai mươi mấy con zombie đều rất tốt, có lúc phải bê đồ quá nặng, đám phụ nữ sẽ gọi một hai con vào giúp một tay. Bọn nó mặc dù là zombie, nhưng háo sắc chết khiếp. Con nào được gọi đều bị đám zombie còn lại mắng chửi cả ngày.

Có con zombie bê đồ về còn khoác lác với đám còn lại. Ví dụ như lần trước Hải Mạt Mạt nghe thấy một con zombie khoe là mình sờ được tay Tiểu Vũ. Kết quả bị Tô Bách ‘đánh đầu’ cho xoay vòng vòng. Từ đó có thể rút ra kết luận, kỹ năng khoác lác này hoàn toàn không liên quan đến chủng tộc.

19. Chương 19

Chương 19: Căn cứ mới

Trong cửa hàng nhỏ tạo thành một tổ hợp rất đặc biệt. Bên ngoài là một đám zombie ngày ngày nhin đói, gào khóc. Bên trong là một đám người, ngày ngày cơm no áo ấm, tai to mặt lớn. Mà người và zombie lại chung sống rất hài hòa. Đường Ngạo cũng có lúc có zombie không nhin được muốn ăn thịt người.

Nếu có thể ngăn cản Đường Ngạo sẽ trói lại, không ngăn được chỉ có đánh chết. Anh đánh chết một con, những con còn lại sẽ càng kiên định hơn. Tất cả đều không muốn chết.

Mà Đường Ngạo dần dần hiểu ra, người bị nhiễm virus có tính cân đối vô cùng kém, không thể kiểm thức ăn của loài người. Thứ nhất đại não bị nhiễm virus, không có hứng thú với thức ăn của con người. Thứ hai, yêu cầu của con người đối với thức ăn khá phức tạp, bọn chúng không thể làm ra được.

Nói một cách khác, nếu muốn zombie khôi phục không chỉ cần ý chí, ít nhất bọn họ còn cần sự giúp đỡ của loài người.

Tận thế này thật con mẹ nó thú vị. Anh hừ lạnh.

Mùa đông dần đến, cuối tháng mười một thời tiết đã bắt đầu lạnh. Zombie không cảm thấy lạnh, nhưng như vậy mới càng nguy hiểm. Bởi vì cơ thể của chúng còn chưa chết, phải chịu rét.

Hơn nữa sức miễn dịch kém của zombie kém, dễ dàng xuất hiện biến chứng. Đường Ngạo không thể không bảo đảm phụ nữ ngừng làm, đi dựng lều ngoài rạch sâu cho zombie. Để giữ ấm, anh gần như đã góp nhặt tất cả túi ngủ ở thành phố E.

Sau đó phân những túi ngủ này cho các zombie, nhưng chúng nó không chui vào được. Đường Ngạo mỗi tối đều phải dẫn người giúp chúng nó chui vào túi ngủ, sáng hôm sau lại thả ra.

Chăm sóc những ‘người’ không thể tự lo liệu sinh hoạt cực kỳ phiền toái, ăn uống vệ sinh cái gì cũng phải lo đến tận răng. Trong đám phụ nữ có người oán than, có người vô cùng tốt bụng, chăm sóc chúng như chăm sóc bạn bè.

Sau khi tình huống ổn định, bầy zombie cũng bắt đầu đi tìm những zombie còn sống khác. Bọn họ không bị zombie tấn công nên đi lại trong thành phố vô cùng an toàn.

Đường Ngạo liền giao nhiệm vụ tìm kiếm cứu trợ loại zombie này cho Tô Bách. Tô Bách giống như đạo tặc cầm đầu một đám zombie đi khắp nơi bắt cóc loại zombie chưa chết.

Hải Mạt Mạt thường có thể nhìn thấy bọn họ vác mấy con zombie về như con kiến vác gạo. Những zombie bị trói bắt về ném trên mặt đất thường không hiểu, hoảng sợ dùng tiếng zombie kêu lớn: “Các người muốn làm gì? !”

Lúc ấy các zombie khác sẽ vung về vuốt cằm, thay phiên đứng từ trên cao nhìn xuống con zombie đáng thương này, sau đó chống nạnh, cười mấy tiếng “He he he” dâm dăng.

Zombie bị trói dù có mạnh mẽ đến mức nào cũng sợ phát khiếp.

Mạt Mạt hết nói nổi, không dưới một lần quát bọn họ: “Đừng có mà đùa giỡn người mới!!”

Kết quả đám zombie chơi không biết chán này cũng có ngày ‘đá trúng tấm sắt’, bị một con zombie kiên trì bắt khuất đánh cho rã rời đầy đất. Sau đó con zombie lấy một đánh mười này liền trở thành thủ lĩnh mới của đám zombie, địa vị không khác gì Tô Bách.

Đường Ngạo luôn lưu ý đám zombie. Sau khi phát hiện ra chuyện này anh nhanh chóng đưa con zombie này ra ngoài, đặt tên cho nó là Hải Lam (bởi quần áo nó màu xanh biển).

Hải Mạt Mạt còn tưởng rằng Hải Lam có thể trở thành tấm gương cho đám zombie. Không ngờ tên Hải Lam này vừa thành thủ lĩnh liền phát hiện thì ra đùa giỡn người mới là chuyện thú vị đến mức nào.

Phàm là zombie bị trói tới, không con nào không bị nó đùa giỡn, hơn nữa cách thức đùa giỡn còn vô cùng phong thú. Nó là con đầu tiên học được cách thay quần zombie khác. . . . T_T

Phải nói hành động lần này hiệu quả không tệ. Zombie mới tới không con nào không nơm nớp lo sợ, con nhất gan còn run rẩy không ngừng. Không cho ăn lung tung sẽ không ăn lung tung, rất nghe lời.

Cuối cùng Hải Mạt Mạt câm nín. Nếu như zombie cũng có thể phân loại, có lẽ bọn chúng có thể chia làm ba loại: Tô Bách cùng lắm là mất hình, bọn zombie là mất nết, còn riêng Hải Lam là mất hết tính người.

.

Kế hoạch tìm zombie còn sống do Hải Lam và Tô Bách phụ trách. Đường Ngạo đang quan tâm một chuyện khác. Tối hôm đó, anh ôm Hải Mạt Mạt tuần tra lều của zombie, để phân biệt với các zombie khác, mỗi con zombie của anh đều phải đeo một cái thẻ.

Để zombie không thể lẫn vào sẽ cực kỳ nguy hiểm. Mỗi ngày Hải Lam và Tô Bách sẽ kiểm tra. Nhưng Đường Ngạo là người vô cùng tỉ mỉ, ngay cả có kiểm tra anh cũng sẽ tự mình tuần tra một lượt.

Tất cả zombie cũng biết anh là thủ lĩnh, boss lớn thực sự, cho nên bình thường đều rất nịnh nọt.

Nhưng cách zombie nịnh nọt quả thật làm cho người ta không chịu nổi. Bọn họ thường vây quanh Đường Ngạo hừ hừ ha ha. Đường Ngạo không vui nổi. . . . cảm giác ấy giống như bọn họ có thể lột hết quần áo anh bất cứ lúc nào vậy.

Lương thực tích trữ trong cửa hàng nhỏ đã ổn. Khi bấy zombie phía ngoài cũng có hơn sáu trăm con cũng là lúc trận tuyết đầu tiên của mùa đông hạ xuống. Nhiệt độ thấp hơn, rất nhiều zombie trong lều bị cảm.

Đường Ngạo thấy vậy cũng biết không thể tiếp tục dễ như thế. Dù sao lều cũng chỉ tạm bợ vừa ướt vừa lạnh.

Ngày hôm sau, anh thông qua zombie lúc trước mua mũ bảo hiểm liên lạc với Hà Hợp, yêu cầu mượn dùng zombie của anh ta. Hà Hợp đương nhiên không ừ không, buổi chiều đích thân tới cửa hàng nhỏ. Đường Ngạo đem bộ bảo vệ răng mới làm cho nó nhìn, nó đeo lên thử một chút, lập tức đồng ý ừ người, giá trao đổi là bộ bảo vệ răng cho tất cả zombie của nó.

Đường Ngạo lập tức gọi Hải Lam và Tô Bách, bảo Hải Mạt Mạt nói cho họ cần giành doanh trại mới cho zombie. Hải Lam và Tô Bách bây giờ tràn ngập tự tin, rốt cuộc cũng cảm nhận được nỗi lo có người có lương thực. Đường Ngạo lấy bản đồ thành phố E, chỉ vào một vườn thú cách đó không xa: “Chiếm nơi này.”

Đó chính là vườn bách thú lần trước anh đến tỏ ý sẵn sàng góp sức nhưng bị cự tuyệt. Đối phương có súng thuốc mê, có các loại công cụ đối phó động vật. Nhưng đối với những zombie này mà nói, súng thuốc mê cũng vô dụng bởi thân thể của bọn họ vốn không có cảm giác.

Ngày hôm sau, một bầy zombie hơn sáu trăm con vây vườn thú. Thủ lĩnh vườn thú vẫn là người đàn ông kia, lần này hắn ta mặc một chiếc áo mưa màu đen, sắc mặt xanh mét nhìn Đường Ngạo: “Đường tổng có ý gì?”

Đường Ngạo đứng ở giữa bầy zombie, trong lòng còn ôm Hải Mạt Mạt, anh cần Hải Mạt Mạt phiên dịch cho Hải Lam, Tô Bách: “Anh nói lúc nào cũng hoan nghênh tôi trở lại, bây giờ tôi đã trở lại rồi đây.”

Người đàn ông biến sắc, bên cạnh Đường Ngạo chỉ chút hơn bốn trăm con zombie. Đó đúng là zombie thật bởi súng thuốc mê của hắn ta không có chút tác dụng nào.

Tất cả zombie cũng đứng rất ngay ngắn chỉnh tề, thật ra nếu như bọn họ không nói lời nào thì vẫn có chút ghê người. Người đàn ông không nói. Đường Ngạo dĩ nhiên đã sớm tìm hiểu nơi này. Người đàn ông này tên Ngô Bư, là bảo vệ vườn bách thú hoang dã thành phố E. Sau khi xảy ra chuyện hắn ta giết chết vườn trưởng bởi vườn trưởng không đồng ý đuổi trẻ con và người già vô dụng.

Anh dò thăm nơi này, Ngô Bư sao lại không thăm dò anh. Trụ sở của anh Ngô Bư cũng biết. Nhưng chỗ đó nhỏ như vậy, hắn ta không thèm.

Rồi sau đó không ngừng có zombie vác lương thực đi qua. Ngô Bư mặc dù thèm nhỏ dãi nhưng không dám làm gì. Trụ sở này có hơn hai trăm người, đàn ông cao to có hơn hai trăm hai mươi người, cũng coi như doanh trại tương đối lớn.

Nhưng đối mặt với cả bầy zombie, mọi người không thể không cân nhắc.

Đường Ngạo vô cùng tự tin: “Mặc dù các người chiếm nơi này nhưng không có nơi cung cấp lương thực, chẳng khác nào bị nhốt. Mà tôi có nơi cung cấp thực vật, có. . . .” Anh chỉ chỉ sang con zombie bên

cạnh, “Bọn họ. Chiếm nơi này chỉ là chuyện sớm muộn. Nếu có ai muốn bán mạng cho họ Ngô kia, tôi cũng vui lòng chiều theo.”

Anh lùi về phía sau mấy bước, ý bảo Hải Lam và Tô Bách dẫn người tiến lên: “Nhưng tên họ Ngô này không chịu nhận phụ nữ và trẻ em. Người như vậy chẳng khác nào cầm thú, các người cảm thấy bán mạng cho hần hần sẽ cảm kích sao?”

Đám người rối loạn, Đường Ngạo vẫn bình thản. Ngô Bưu không lập tức trả lời nhưng tay hần dần nắm súng bên hông.

Đường Ngạo khẽ nhú mày, anh không phải kẻ cuồng giết người, nếu có thể giải quyết bằng hòa bình vẫn tốt hơn. Nhưng xem ra tên họ Ngô này chẳng phải loại lương thiện gì.

Đường Ngạo lùi về phía sau, bày zombie nhao nhao lên. Hải Mạt Mạt quay đầu nhìn sang: “Hà Hợp tới.”

Đường Ngạo bảo vệ Hải Mạt Mạt trong lòng. Anh thì không sao, có thể không lùi về phía sau nhưng Hải Mạt Mạt thì không được. Dù chỉ có chút khả năng ngộ thương, anh cũng không thể mạo hiểm.

Zombie của Hà Hợp và Đường Ngạo đứng cách rất xa. Nhìn thấy những zombie này, nó rõ ràng cũng ngoài ý muốn, không ngừng hỏi Đường Ngạo. Hải Mạt Mạt phiên dịch: “Hà Hợp hỏi sao ba có nhiều zombie vậy.”

Đường Ngạo không đáp: “Bảo chúng nó đứng ngay ngắn.”

Bên Hà Hợp có một ngàn không trăm bảy mươi zombie, quy mô rất kinh người. Nhưng nghĩ lại, dân số thành phố E hơn sáu triệu người, hơn một ngàn con zombie quả thật không là gì. Nó bao vây bên ngoài vườn thú, người ở bên trong lập tức tuyệt vọng. Ngô Bưu vốn đã rút súng ra, cuối cùng lại chậm rãi rút trở về.

Đường Ngạo nói không nhanh không chậm: “Trong vòng một giờ, lập tức rời đi. Có thể mang người và thức ăn muốn mang, có ai muốn đi cùng thì cứ đi.”

Hà Hợp ở bên kia gào thét, Hải Mạt Mạt chuyển lời: “Zombie của Hà Hợp muốn ăn cái gì đó.”

Đường Ngạo lắc đầu: “Nói với nó, ba là người có văn hóa, không giống loại ăn tươi nuốt sống như nó.”

Hai bên đối mắt, không bao lâu sau Ngô Bưu quả nhiên thu thập đồ đạc. Hơn một ngàn bốn trăm zombie với hơn hai trăm người, cho dù hần muốn thì người trong doanh trại cũng sẽ không đi liều mạng.

Hơn một trăm người theo Ngô Bưu rời đi, còn năm mươi, sáu mươi người không muốn đi. Đường Ngạo vẫn rất do dự. Trong doanh trại của anh hiện tại có hơn ba mươi người phụ nữ, năm mươi, sáu mươi người này không dễ không chế.

Mặc dù Hải Lam, Tô Bách và zombie bây giờ đã ổn định, nhưng dù sao chúng nó vẫn là zombie có tính nguy hiểm tiềm ẩn. Nhưng đuổi đi năm mươi, sáu mươi người đều là đàn ông cường tráng, sức lao động dồi dào. Anh lại hơi tiếc.

Không bằng.

Buổi tối hôm đó, anh dẫn cấp dưới zombie tiến vào vườn thú, sắp xếp Cầu Đại Vân và Kiều Tiểu Vũ dẫn theo mười người phụ nữ tới chăm sóc bọn nó.

Mà năm sáu chục người đàn ông thì cho đi gia cố và hoàn thiện các biện pháp an toàn nơi đây. Cửa hàng nhỏ bên kia vẫn vận hành sản xuất như thường.

Đặt mấy chục người đàn ông giữa bày zombie, tiếng zombie bọn họ không hiểu, hơn nữa số lượng zombie quá nhiều, mấy chục người này cũng không đối phó nổi.

Nhưng rõ ràng anh đã bỏ quên bọn zombie nhà mình. Đám zombie vốn tức giận bất bình tại sao chỉ có chúng nó bị biến thành zombie. Hiện giờ vừa thấy đám người kia, lập tức làm lại trò cũ, đè họ xuống đất cười dâm dăng.

Bên trong tiếng oán dậy trời, thảm hại hơn ‘vô thi đạo’ chính là lúc đám zombie đối quần cũng tiện thể đối luôn cho năm sáu mươi gã đàn ông.

Ngày hôm sau, Đường Ngạo không muốn nghĩ mấy chục người đàn ông này tác loạn cũng không được. Ai nấy viền mắt đỏ lừ, quần áo tả tơi như bị chà đạp một trăm lần.

Mà lúc Hà Hợp mang theo zombie tới nhận bộ bảo vệ rằng đã hỏi một câu. Mạt Mạt phiên dịch cho anh nghe: “Tại sao cần nơi này?”

Đường Ngạo tự mình đeo bộ bảo vệ rằng cho nó, chậm rãi trả lời một câu: “Zombie của tôi bị cảm.”

20. Chương 20

Chương 20: Nông trường ở tận thế

Đến nơi ở mới có rất nhiều chuyện cần phải làm.

Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt tuần tra xung quanh. Ở nơi xa lạ, anh không yên lòng để Hải Mạt Mạt một mình. Gâu Gâu lại rất vui vẻ, nó lại có chỗ để chơi nhặt bóng rồi! Nó đi theo bên chân Đường Ngạo chạy trước chạy sau giống như quả cầu tuyết.

Đường Ngạo cẩn thận kiểm tra độ chắc chắn của những tấm lưới điện, dặn Cầu Đại Vân dẫn năm sáu chục người đàn ông khỏe mạnh sửa chữa gia cố tường rào.

Mấy chục gã đàn ông không phục Cầu Đại Vân, Đường Ngạo thản nhiên nói một câu: “Vậy để Hải Lam.”

Mấy chục gã đàn ông liền tè ra quần xin Cầu Đại Vân dẫn bọn họ đi.

Cầu Đại Vân có thể lấy một chọi hai, sức mấy người đàn ông này còn không bằng cô. Cô dẫn người sửa chữa tường, công việc dùng thể lực thì để Hải Lam và Tô Bách mang zombie tới làm.

Cầu Đại Vân vẫn cho rằng Đường Ngạo sẽ chuyển xưởng gia công ở cửa hàng nhỏ tới nơi này, nhưng Đường Ngạo vẫn không.

Anh dùng gần một tháng sửa chữa lại vườn thú một lượt, phân công cho zombie và người xong mới lục tục chuyển lương thực từ cửa hàng nhỏ đến đây, chỉ để lại khẩu phần lương thực cho khoảng ba năm ngày trong cửa hàng nhỏ.

Xưởng gia công cũng không mở rộng quy mô, thay vào đó anh bảo mọi người khai khẩn quả núi phía sau vườn thú, dường như muốn trồng hoa màu.

Mấy chục gã đàn ông vừa định ý kiến, tổng giám đốc Đường lại nói: “Vậy để cho Hải Lam.”

Mấy chục gã đàn ông lập tức cười như hoa: “Ai ôi, chuyện nhỏ ấy mà.”

Có nơi ở tốt hơn, bệnh cảm của đám zombie cũng dần khá lên. Vườn thú có máy phát điện, điện lực không thành vấn đề. Trước đó vài ngày lúc Đường Ngạo thu thập vật phẩm đã thu gom tất cả thuốc trung tây có thể tìm được trong thành phố E.

Mà Ôn Lan cũng gần đến ngày sinh rồi. Không biết vì sao, Đường Ngạo luôn coi mạng người như trò đùa nay lại đón cả cô đến vườn thú, còn phân công Kiều Tiểu Vũ và Ngô Hoa đặc biệt chăm sóc.

Ngô Hoa và Kiều Tiểu Vũ cũng là lần đầu tiên đỡ đẻ, may Vương Phượng và Lưu Văn Mỹ có chút kinh nghiệm. Mọi người chăm nom Ôn Lan chừng ba ngày, cuối cùng Ôn Lan cũng sinh được một thằng nhóc mập mạp nặng ba cân rưỡi.

Một sinh mệnh mới ra đời khiến tất cả mọi người trong trụ sở này thêm một phần vui mừng và ảm áp khó có thể dùng lời diễn tả được. Ôn Lan vô cùng cảm kích Cầu Đại Vân và Đường Ngạo, đặt tên con là Ôn Cát, cũng coi như phù hộ mọi người cát tường bình an.

Một căn cứ mà thành viên đến từ trời nam biển bắc hình như cũng vì đứa bé này ra đời mà đoàn kết lại với nhau. Tâm trạng Đường Ngạo không tệ, liền giao chức vụ bác sĩ này cho Ngô Hoa và Kiều Tiểu Vũ. Yêu cầu họ tổ chức một Bộ vệ sinh đơn sơ. Anh phải suy tính chu đáo, nếu như đến mùa xuân, tiết trời ấm lên, xảy ra ôn dịch cũng không tốt.

Kiều Tiểu Vũ và Ngô Hoa vốn là nhà bào chế thuốc, mặc dù chuyên ngành không phải bác sĩ nội ngoại khoa, nhưng cơ bản như đầu nhưc đầu uống chút thuốc thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Mà Đường Ngạo chưa từng nhàn rồi. Anh đang vơ vét từ cửa hàng hạt giống khoai tây, ngô, khoai lang, lúa mì và mấy loại cây nông nghiệp chủ yếu. Bởi vì không có nước và đất, không thể trồng lúa đành phải lấy khoai tây thay thế, sau đó dùng hạt giống rau dưa bù vào. Cả mùa đông, cửa hàng nhỏ tiếp tục sản xuất, còn mọi người bên vườn thú này lại cầm sách học cách trồng trọt.

Anh dường như vĩnh viễn có thể tìm chuyện cho thuốc hạ làm. Khi mọi người đang nghiên cứu trồng trọt thế nào thì anh lại nghiên cứu cách dẫn nước. Cuối cùng anh quyết định dẫn đường ống trong cửa hàng vào sông Bách Lộ, dùng máy bơm bơm nước từ sông Bách Lộ lên, nước thải dùng làm phân hóa học cũng tốt.

Mọi người không hiểu làm vậy để làm gì, cửa hàng nhỏ có đầy đủ lương thực, tại sao còn phải trồng trọt?!

Nhưng không ai dám làm trái lời anh. Mùa đông rảnh rỗi, tất cả mọi người tiến hành xới đất. Đất núi phía sau vườn thú cũng không phì nhiêu cho lắm, lúc rảnh rỗi mọi người sẽ phải bón phân nuôi đất. Đợi đến xuân về tuyết tan, núi phía sau vườn thú đã chia thành từng mảng canh tác.

Đường Ngạo vẫn cực kì bận rộn, trên thực tế anh là người đi ngủ muộn nhất trong doanh. Anh và Hải Mạt Mạt ở cùng một phòng, thường đến trời sáng mới tắt đèn. Mấy chục gã đàn ông lúc đầu còn không phục anh, giờ không thể không thừa nhận rằng đi theo anh đáng tin hơn đi theo gã bảo vệ kia nhiều.

Dần dần bọn họ cũng không còn nghi ngờ hay bất bình nữa.

Bởi vì có Hải Mạt Mạt, gian phòng Đường Ngạo ở có thể coi là gian thoải mái nhất trong vườn thú. Bên ngoài là phòng khách, vì anh thường làm việc nên cần cả ghế sa lon, bàn gỗ. Đèn bàn, máy vi tính, máy in, máy đun nước v...v... đều đầy đủ hết.

Bên trong là phòng ngủ, lúc trước Ngô Bưu ở phòng này nên chăn đệm được chuẩn bị rất cẩn thận.

Trước kia ở cửa hàng nhỏ Đường Ngạo còn có thể nghĩ đến chuyện ‘hóng mát’, đến đây quá bận rộn nên cũng chẳng thêm đoái hoài tới. Cũng may Hải Mạt Mạt rất ngoan, lúc anh làm việc cô bé sẽ tự chơi với Gấu gấu, không quấy rầy anh.

Có lúc nửa đêm cô bé tỉnh lại, Đường Ngạo còn ngồi bên bàn viết phương án dẫn nước, vẽ bản thiết kế đường ống các loại. Đây vốn không phải nghề của anh nhưng trong doanh không có nhân viên chuyên nghiệp, anh chỉ đành tự mình làm lấy.

Những lúc như vậy Hải Mạt Mạt sẽ rót nước cho anh, sau đó chui vào trong lòng anh. Đường Ngạo ôm cô bé, cô bé ngủ cứ ngủ, anh làm thì cứ làm. Hai người không quấy nhiễu nhau.

Mùa đông dần qua, gió xuân thổi qua ngọn lá xanh. Vạn vật tỉnh giấc từ cái rét căm căm. Ôn Cát đã biết cười, có lúc còn quơ quơ cánh tay nhỏ nhắn mập mạp, cực kỳ đáng yêu.

Khi tất cả mọi người bận rộn gieo giống, Đường Ngạo vừa đi tuần tra vừa bắt đầu nghĩ chuyện khác. Đám người Tô Bách ăn uống điều độ đã bốn, năm tháng rồi, mặc dù thân thể đã có nhiệt độ, có nhịp tim, nhưng virus cũng không hề có dấu hiệu bị khống chế.

Bọn họ vẫn mang bề ngoài của zombie, động tác vẫn vụng về, đầu óc vẫn chập mạch.

Anh ôm Hải Mạt Mạt nhìn bọn họ tưới cây, không khỏi có ý nói: “Mạt Mạt, chú Tô Bách và bọn họ vẫn không có chuyển biến tốt.”

Hải Mạt Mạt cắn cắn môi, từ từ rũ mắt xuống, không nói gì. Đường Ngạo nhẹ nhàng xoa đầu cô bé: “Bọn họ rất đáng thương, nếu như Mạt Mạt biết làm thế nào để bọn họ khỏe lại thì nói cho ba đi?”

Hải Mạt Mạt lắc đầu, Đường Ngạo vỗ nhẹ lên má cô bé. Trong lòng đương nhiên cũng có tính toán, virus có liên quan đến Hải Minh Tiến, Hải Mạt Mạt lai lịch bất minh, lúc này cũng chỉ đành tìm đầu mối từ cô bé.

Thế nhưng con nhóc nhìn như ngốc nghếch lại thực kín miệng, không biết còn có bao nhiêu chuyện lừa anh.

Hải Mạt Mạt vẫn không lên tiếng, Đường Ngạo cũng không ép cô bé. Thật ra, những người này trở thành zombie có lợi với anh hơn là để họ khôi phục thành người. Bởi vì bọn họ là zombie, lại không muốn với làm bạn zombie. Lúc này chỉ có thể ỷ lại vào anh mà sinh tồn.

Mà một khi hoàn toàn khôi phục thành người, bọn họ có rất nhiều sự lựa, lúc ấy lại không dễ quản lý.

Anh vẫn ôm Hải Mạt Mạt tuần tra một vòng, tất cả mọi người đều làm việc hăng say. Rất nhiều động vật trong vườn thú đã bị Ngô Bưu giết rồi ăn thịt. Hiện tại chỉ còn lại một ít động vật ăn cỏ.

Đường Ngạo đứng ở đỉnh núi, có thể nhìn thấy bọn chúng vẫn đi lại chơi đùa trong sân cỏ. Hải Mạt Mạt vô cùng thích nơi này, ngày ngày cũng chơi đùa với chúng nó. Nhưng hôm nay hình như cô bé không có hứng, Đường Ngạo đặt cô bé xuống, cô bé liền ngồi im trên một tảng đá lớn bên cạnh.

Gâu Gâu công một con thỏ tới đây cho cô bé, cô bé cũng không có phản ứng.

Tất cả mọi người trong căn cứ đều biết ơn Đường Ngạo. Có thể nói là một mình anh đang chống đỡ căn cứ này, anh là đầu não của nơi này. Mọi người bình thường vẫn thân thiết gọi anh là Đường tổng, gọi Cầu Đại Vân là thủ lĩnh, gọi Tô Bách 'Tang Sư', gọi tên xấu xa Hải Lam kia là 'Táng Tận Lương Tâm'. Vương Phượng bị gọi đùa là 'Mẹ Tang' bởi cô ấy lo quá nhiều chuyện.

[*] Tang (Táng) ở đây là từ Tang Thi – Zombie.

Nhân khí và danh tiếng dần dần tăng lên, càng ngày càng nhiều người tới căn cứ sẵn sàng góp sức, không chỉ giới hạn trong phụ nữ, người già và trẻ nhỏ.

Đường Ngạo giao việc này cho Cầu Đại Vân. Những người mới ai có sức lao động thì ở lại vườn thú, yếu thì đưa đến xưởng gia công trong cửa hàng nhỏ.

Công việc ở nơi đó cho dù là người già hơn sáu mươi tuổi cũng vẫn làm được.

Tất cả hoa cỏ thực vật trong vườn thú bị nhổ hết. Hiện giờ cây là cây ăn quả, trong bồn hoa đều là dâu tây, dưa hấu, cà chua v...v... Quả thật giống một nông trường lớn.

Tất cả mọi người đều có việc để làm, không ai nhàn rỗi. Mọi người rảnh rỗi còn cảm thấy chán, hận không thể tìm hai con zombie tới quay jj giải trí một chút.

Mọi chuyện tưởng như đến đây là kết thúc rồi, tâm trạng Đường tổng cũng không tệ.

Cho đến hôm ấy, một người đứng trước cửa vườn thú. Người giữ cửa cho rằng đó là người may mắn còn sống sót đến xin gia nhập, lập tức báo cho Cầu Đại Vân. Cầu Đại Vân nhìn một cái cũng biết người này không tầm thường. Anh ta mặc quân trang, trên vai hai vạch một sao. Dáng người cao lớn, khuôn mặt. . . . hình như hơi quen.

Cô đứng cách cửa quan sát một lúc sau đó mới dùng loa hỏi: “Có chuyện gì?”

Không ngờ người tới lại lấy chứng nhận sĩ quan giơ lên: “Tôi muốn gặp Đường tổng.”

Cầu Đại Vân vừa nhìn chứng nhận sĩ quan liền biết vì sao cô lại thấy người này hơi quen Anh ta tên Đường Hạo. Cô lập tức dùng bộ đàm báo cho Đường Ngạo. Lúc Đường Ngạo đi tới, vẻ mặt như vách quan tài: “Chuyện gì?”

Anh còn chẳng thèm mở cửa, đứng ở phía sau cửa sổ nhỏ phòng bán vé, dùng loa phóng thanh hỏi. Đường Hạo hình như cũng đã quen với sự vô lễ của thằng em: “Hai ngày sau quân đội sẽ tổ chức cứu hộ rút lui một lần nữa, không có nhiều người biết đâu. Chú có đi không?”

Đường Ngạo hừ lạnh một tiếng: “Mẹ bảo anh đến à?”

Đường Hạo lắc đầu: “Mẹ khóc cầu xin anh đến.”

Đường Ngạo chỉ nói đúng một câu: “Không đi, đừng hy vọng em cầu xin ông ta!”

Đường Hạo cũng không muốn nói nhiều với em trai. Những năm qua đứng giữa hai cha con kia, anh và anh cả đã nói đến rách cả miệng rồi: “Hỏi xem có ai trong doanh của chú muốn đi thì ngày mai đến sân bay Thành Đông thành phố E kiểm tra.”

Anh nói xong định xoay người đi thì Đường Ngạo mở miệng: “Người bị nhiễm ở sân bay chắc không ít nhỉ?”

Đường Hạo nhún vai, cuối cùng vẫn trả lời: “Nếu chú tự nguyện đến sẽ không ai đuổi chú về đâu. Cha. . . . Cha không chỉ huy nhiệm vụ lần này.”

Đường Ngạo vẫn lạnh nhạt: “Em không cần ông ta bố thí!”

Vẫn xấu tính như xưa. Đường Hạo không nói nữa, quay về xe. Lúc này Đường Ngạo mới hỏi: “Đã tìm được thuốc điều trị chưa?”

Đường Hạo vẫn lắc đầu: “Chưa có số liệu chính xác. Chú tự bảo trọng nhé, lúc gần đi ông già bảo anh chuyển lời đến chú: nếu như bị cắn thì tự sát sớm đi, đừng để người ta phiền lòng.”

Nói xong, chính anh cũng cười: “Chỉ là ‘tai họa sống ngàn năm’, chắc chú không dễ dàng bị cắn đâu.”

Đường Ngạo lười phải múa mép khua môi với anh ta. Anh em gặp nhau ngăn cách bằng cánh cửa, nói với nhau đôi câu là hết.

Lúc này Cầu Đại Vân mới phát hiện quan hệ gia đình Đường tổng hình như không hài hòa lắm. Sau đó cô nhớ lại thân phận của Đường tổng: “Anh là tổng giám đốc Asa của Tập đoàn ASA!”

Đường Ngạo nhún vai: “Trước kia là.”

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên Tiểu Vũ chạy tới thở hổn hển nói: “Đường. Đường tổng. Tô. Tô Bách.”

Đường Ngạo hoảng sợ: “Tô Bách làm sao?”

21. Chương 21

Chương 21: Trở lại làm người

Đường Ngạo sải bước đi vào, Tô Bách vốn đang giúp Kiều Tiểu Vũ mang thuốc bắc ra phơi nắng, lại đột nhiên ngã xuống đất. Kiều Tiểu Vũ là người bào chế thuốc, không phải không biết gì, lập tức bắt mạch cho anh.

Nhưng vừa chạm vào anh, cô lập tức sợ đến mức biến sắc. Tô Bách nóng đáng sợ, ít nhất phải bốn mươi năm mươi độ. Nhiệt độ cao như vậy, người làm bằng sắt cũng teo!

Kiều Tiểu Vũ không dám tin vào tay của mình, bèn dùng nhiệt kế đo, kết quả ngay cả nhiệt kế cũng mất tác dụng. Cô sợ Tô Bách cứ vậy mà chết, vội chạy đi tìm Đường Ngạo. Xét đến cùng, người nơi này ít nhiều cũng có chút lệ thuộc vào Đường Ngạo. Cảm thấy anh giống như doreamon, không gì không làm được.

Lúc Đường Ngạo chạy tới phòng y tế đơn sơ, Tô Bách đang nằm trên giường sốt cao. Anh dùng tay sờ liên nhú mảy. Nóng thế này bảo bốn mươi năm mươi độ cũng không quá.

Ngực Tô Bách kịch liệt đập phồng, nhịp tim và mạch tăng, da cũng có chút đỏ lên. Ánh mắt mọi người đều nhìn về Đường Ngạo, nhưng Đường Ngạo biết phải làm sao.

Anh đột nhiên nhớ tới một chuyện. Lúc anh và Hải Mạt Mạt bị rơi xuống hồ sâu, Hải Mạt Mạt mắc mưa cũng sốt cao. Mặc dù không nóng như vậy, nhưng nhiệt độ lúc đó chắc chắn đã vượt ra khỏi phạm vi sốt cao bình thường của con người.

Chuyện này. có liên quan sao?

“Có cần. Cần cho anh ấy uống thuốc hạ sốt không?” Ngô Hoa dè dặt hỏi.

Đường Ngạo lắc đầu, sốt như vậy, thuốc hạ sốt có tác dụng mới kỳ quái.

Anh nhìn thoáng qua Hải Mạt Mạt, Hải Mạt Mạt lẳng lặng đứng ở đầu giường. Đường Ngạo chỉ đành phải nhỏ giọng hỏi cô bé: “Cần hạ nhiệt không?”

Hải Mạt Mạt khẽ lắc đầu.

Tô Bách lần này sốt cao chùng ba ngày. Hải Mạt Mạt thường cho anh uống chút nước. Anh dường như đã bất tỉnh nhân sự, ngay cả nói mê sảng cũng không thấy.

Nhưng điều kỳ lạ là ba ngày sau, tờ hồng trong mắt Tô Bách biến mất, da cũng đã từ từ khôi phục bình thường. Đặc điểm của zombie trên người anh đều biến mất.

Lúc Tô Bách tỉnh lại, người đầu tiên anh nhìn thấy là Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt đang cho anh nước uống, anh nhẹ nhàng vươn tay, vốn muốn sờ sờ mái tóc vàng của Hải Mạt Mạt, nhưng anh đột nhiên trợn tròn mắt.

Chuyện gì xảy ra? Tay của anh có thể động! Không cứng ngắc, không sưng phù nữa.

Anh không dám tin véo má Hải Mạt Mạt, thật lâu sau mới mở miệng: “Cháu. . . . Tay của chú?” Anh sững sờ, “Chuyện gì xảy ra? Chú có thể nói chuyện rồi? !”

Hải Mạt Mạt đưa cốc nước cho anh: “Vậy chú tự uống đi.”

Tô Bách không cầm lấy mà lật người ngồi dậy, lập tức lao tới trước gương. Người trong gương đúng là anh, da bóng loáng, sắc mặt hào hảo, quả đúng là một mỹ thiếu niên khỏe mạnh!

Anh hoảng hốt không nói nên lời, gần như tự kỷ vuốt ve mặt mình không biết bao nhiêu lần.

Tin tức Tô Bách “Sống lại” lập tức truyền khắp doanh. Cả đám zombie cũng sôi trào, tất cả mọi người chạy tới xem.

Tô Bách thề, anh chưa bao giờ nhận được đãi ngộ như thế này. Ban đầu những zombie kia coi anh như đồ cổ mà sờ soạng, sau đó cẩn thận quan sát. Cuối cùng khi bọn họ định lột quần anh, anh kêu thảm thiết, chạy mất dép.

‘Táng tận lương tâm’ Hải Lam hét lớn một tiếng, tất cả zombie lập tức chạy tới, đè anh xuống. A a ha ha đập ột trận.

Tô Bách vừa sống lại suýt nữa lại biến thành zombie rồi.

Tô Bách phục hồi càng khiến đám zombie quyết tâm cầm thực. Hóa ra bọn họ không phải không có thuốc nào cứu được, bọn họ còn hi vọng biến trở lại làm người! Không có gì khiến người ta chờ mong hơn khởi tử hoàn sinh.

Hơn nữa bọn họ nhất trí cho rằng từ zombie này không may mắn, nhất quyết yêu cầu đổi tên gọi, bọn họ còn là người! Vì vậy từ đó về sau, thông qua sự nhất trí của cả doanh, đám zombie này chính thức đổi tên thành ‘mất nét’ [*].

[*] Zombie trong tiếng trung để là Tang Thi, đám này đòi đổi tên thành tang đức – mất đức.

Điều Đường Ngạo quan tâm không phải chuyện này. Lúc anh nói chuyện với Tô Bách hỏi nguyên nhân hồi phục, ánh mắt Tô Bách lóe lên một cái. Đường Ngạo lập tức phát hiện ra. Ở trước mặt anh, kỹ thuật diễn của Tô Bách đúng là quá tệ, còn không bằng diễn viên quần chúng.

“Cậu biết gì đó, đúng không?” Anh nói thẳng. Tô Bách lập tức đứng dậy: “Không có, Anh Ngạo! Làm sao em lại. . . . Làm sao em lại lừa anh được, đúng không?”

Đường Ngạo bình tĩnh nhìn anh không nói lời nào, qua mấy phút Tô Bách rút cuộc không chịu nổi. Ánh mắt của Đường Ngạo giống như muốn đâm xuyên qua anh vậy.

“Ồ. . . . Anh Ngạo, nếu như không có chuyện gì nữa em đi ra ngoài xem có giúp được gì không.” Anh lấp bắp sau đó vội vàng đi ra ngoài như chạy trốn.

Đường Ngạo đứng ở sau lưng anh, đắm chiêu suy nghĩ.

Tim Tô Bách đập thình thịch, anh rất sợ ánh mắt của Đường Ngạo, Hỏa Nhân Kim Tinh cũng không đáng sợ bằng. Ba ngày trước. . . .

Đó là buổi tối, anh giúp Kiều Tiểu Vũ thu thuốc bắc phơi bên ngoài vào. Kiều Tiểu Vũ đi ăn cơm, anh ngồi ở trên sân cỏ bên ngoài phòng y tế. Zombie phải chờ đám phụ nữ ăn cơm xong mới tới dứt được.

Đột nhiên có người đi tới, anh ngẩng đầu nhìn sang, thấy Hải Mạt Mạt đến. Anh vẫn luôn đối xử với Hải Mạt Mạt rất tốt, lập tức liền hừ hừ ha ha hỏi: “Sao không đi ăn cơm?”

Hải Mạt Mạt ngồi xuống bên cạnh anh, cô bé còn nhỏ, ngồi ở bên cạnh chỉ giống như một con mèo con. Tô Bách sờ sờ đầu cô bé. Kể từ khi biến thành zombie, anh rất thích vuốt ve Hải Mạt Mạt.

Tóc Hải Mạt Mạt vừa dài vừa mềm, mái tóc màu vàng xoăn xoăn như sóng gợn. Đó là xúc cảm duy nhất anh có thể cảm thấy, giống như nước chảy qua lòng bàn tay vậy.

“Chú Tô Bách muốn sống không?” Hải Mạt Mạt đột nhiên dùng tiếng zombie hỏi.

Tô Bách gật đầu: “Dĩ nhiên, trước kia khi còn sống không cảm thấy, bây giờ mới biết sinh mạng đáng quý. Cháu không hiểu, trong mắt zombie không có màu sắc, tất cả mọi thứ trên thế giới này chỉ có một màu xám mờ mịt. Không có khứu giác, không có xúc giác, không biết rét nóng. Chỉ có bản năng khát vọng máu tanh.”

Một người một zombie ngồi trên bãi cỏ nói chuyện phiếm, bên cạnh là bức tượng hình con ngựa. Hải Mạt Mạt đứng lên: “Chú Tô Bách bế cháu lên đó đi.”

Tô Bách liền đứng dậy, bế cô bé lên lưng ngựa đá. Sau đó anh sờ sờ ngựa đá, đột nhiên cảm thán: “Giống như con ngựa đá này vậy, vô tri vô giác, sống vật vờ trên đời. Nếu như chú có thể biến thành người, chú nhất định sẽ cầu hôn Tiểu Vũ, sẽ càng thêm cố gắng, cho cô ấy cuộc sống cô ấy muốn.”

Tay Hải Mạt Mạt khẽ đặt lên vai anh, ánh mắt của cô bé trong trẻo như nước: “Nếu như Mạt Mạt giúp Chú Tô Bách sống lại, chú Tô Bách có thể giữ bí mật không?”

Tô Bách ngạc nhiên. Nói thật, mặc dù Hải Mạt Mạt còn nhỏ, nhưng anh tin những lời này của cô bé. Hải Mạt Mạt có thể nói chuyện với zombie. Nói không chừng cô bé trước kia cũng là zombie!

Anh lập tức cầm tay Hải Mạt Mạt: “Chú thật sự vẫn có thể biến trở về làm người sao?”

Hải Mạt Mạt nhìn anh, mặc dù ánh mắt trong suốt nhưng vẻ mặt lại vô cùng trịnh trọng: “Chú Tô nhất định phải giữ lời hứa đấy, cho dù là ba cũng không được nói.”

Tô Bách thầm rung mình. Anh cho rằng quan hệ giữa Hải Mạt Mạt và Đường Ngạo không có gì bí mật, vô cùng thân mật. Tại sao Hải Mạt Mạt muốn giấu cả Đường Ngạo?

Anh do dự một chút, Hải Mạt Mạt liền nhảy xuống khỏi ngựa đá. Tô Bách vội vàng ôm lấy cô bé: “Mạt Mạt ngoan, chú thề, thề!! Tuyệt đối giữ bí mật, nếu như làm trái lời thề trời tru đất diệt!!”

Nói xong, sợ Hải Mạt Mạt nghe không hiểu trời tru đất diệt là gì, anh lại đổi thành: “Nếu như làm trái với lời thề, chú Tô sẽ biến thành zombie thực sự!”

Hải Mạt Mạt liếc nhìn bốn phía, thấy không có ai chú ý, cô bé mới rút ra một cái kim tiêm, sau đó kéo ống tay áo lên, rút 100cc máu.

Mắt Tô Bách hơi nheo lại, Hải Mạt Mạt nâng tay phải của anh lên, chọc kim tiêm vào tĩnh mạch cổ tay phải anh. Tô Bách cũng không cảm thấy gì khác thường, nhưng cuối cùng anh cũng hiểu tại sao phải giữ bí mật, tại sao phải giữ bí mật với cả Đường Ngạo.

“Chuyện này. Thật có thể khiến chú phục hồi như cũ?” Anh vẫn còn có chút không yên lòng, Hải Mạt Mạt đưa kim tiêm cho Gâu Gâu. Gâu Gâu nhanh nhẹn đào một cái hố chôn xuống.

“Thật. Thật sự phải giấu cả anh Ngạo sao?” Anh thật sự không chắc chắn! Hải Mạt Mạt trịnh trọng gật đầu, Tô Bách cắn răng, cũng trịnh trọng nói: “Chú đồng ý, Mạt Mạt, chú không nói với bất cứ ai đâu! !”

Hải Mạt Mạt không nói nữa, xoay người đi ra. Tô Bách vẫn còn có chút không thể tin, cơ thể anh vẫn không có gì khác thường. Cả đêm anh không ngủ, chỉ cảm thấy ngực bắt đầu có hơi ầm ập. Mà ngày hôm sau, anh liền phát sốt.

Tô Bách đi tìm Hải Lam, xem có thể giúp được gì đám mất nét này không. Nhưng vừa đến nơi, anh phát hiện bây giờ anh không hiểu tiếng zombie nữa.

Đám mắt nét cho rằng anh đến để lên mặt, dưới cơn giận dữ lại lao lên, cũng không để ý thân phận thủ lĩnh của anh, đè anh nằm bẹp dí. Tô Bách hô Táng tận lương tâm cứu mạng. Sau đó Hải Lam chạy đến, nó chạy rất nhanh, nhưng Hải Mạt Mạt thấy rõ ràng nó vừa chạy vừa dùng tiếng zombie cao giọng kêu: “Mẹ nó dừng tay! Buông tên khốn kia ra, để đó cho tôi!!” Tô Bách. Lại bầm dập mặt mũi.

22. Chương 22

Chương 22: Đỉnh cao của khốn nạn

Ba ngày trôi qua, Đường Ngạo đương nhiên không nói cho người trong doanh tin tức quân đội cứu hộ rút lui. Bằng này người anh còn sợ không đủ, nói xong họ chạy tắt thì sao. Dù thế nào đi nữa, uy tín của Chính phủ vẫn hơn cá nhân.

Khi đó một mình anh ở đây làm gì? Chơi với bọn mất nét này chắc?

Đừng có đùa.

Nhưng sau hôm rút lui, Đường Ngạo nghe được tin tức từ một người may mắn còn sống sót mới ra nhập ... zombie tập kích sân bay.

Những zombie này rõ ràng có tổ chức có kỷ luật, hơn nữa số lượng đông vô cùng, ước chừng năm đến sáu vạn con. Cũng không ai biết bọn chúng đến từ đâu. Hơn nữa có một số con thậm chí còn mai phục ở sân bay, có con giả làm người, hiển nhiên bọn chúng đã lấy được tin tức của đợt rút lui lần này.

Bởi vì số lượng quá nhiều, còn lẫn vào trong đám người, quân đội không thể dùng vũ khí sát thương quy mô lớn. Cuối cùng giết chết hơn một vạn con zombie, nhưng vì động tĩnh quá lớn, zombie khác liên tục ập tới. Quân đội hết cách, đành dẫn theo một ít người vội vàng rút lui, những người may mắn sống sót còn lại gần như đều trở thành bữa ăn thịnh soạn cho zombie.

Chạy thoát khỏi miệng zombie chỉ còn lác đác vài người.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, Đường Ngạo cũng không nhiều lời, chỉ hỏi một câu quân đội tổn thất bao nhiêu người. Đáng tiếc người này lúc ấy nóng lòng chạy trốn, không để ý.

Đường Ngạo không nói thêm nữa, nhưng ngày hôm sau lại mang theo Hải Mạt Mạt đến cửa hàng nhỏ. Hà Hợp mang theo zombie mới tới lấy bao cổ tay. Đường Ngạo vừa nhìn thấy liền nhíu mày. Hà Hợp lúc này bước chân đã không còn nặng nề như zombie, hơn nữa da của nó đã không còn mỏng như lúc trước mà trở nên rất dày.

Lúc Đường Ngạo thay bộ bảo vệ rằng cho nó đã bảo Hải Mạt Mạt hỏi một câu: “Tập kích sân bay ngày hôm qua, anh cũng đi à?”

Hà Hợp gật đầu một cái, chép chép miệng như nhớ lại mùi vị. Đường Ngạo không nói nữa, chỉ giúp bọn chúng thay trang bị.

Trong doanh vẫn an ổn, zombie phía ngoài thì không biết. Đường Ngạo thường đi ra ngoài cùng Cầu Đại Vân và Tô Bách tìm kiếm nguyên liệu còn hữu dụng, thuận tiện cứu hộ những tên mất nét khác.

Bây giờ là tháng ba đầu mùa xuân, khoai tây trồng tháng trước đã bắt đầu nảy mầm mọc lá, hoa màu khác cũng tươi tốt. Đường Ngạo điều tra dân số trong doanh, hiện tại xác nhận trong doanh có một trăm linh một đàn ông, hai trăm chín mươi hai phụ nữ, sáu đứa trẻ con và bảy trăm ba mươi bảy tên mất nét.

Đây đã là một doanh trại vô cùng lớn, Đường Ngạo chia vườn thú thành khu trồng trọt, khu sinh hoạt, khu gia công. Khu gia công dĩ nhiên không phải sản xuất trang bị cho zombie mà là nhu yếu phẩm hàng ngày.

Ví dụ như hút nước, nén, gói, sử dụng kỹ thuật đóng gói chân không bảo quản thức ăn để biến chất. Dự trữ lương thực ọi người.

Việc đầu tiên là lọc nước. Bởi vì điều kiện có hạn, anh dùng cát và than để lọc. Vốn nguồn nước của vườn thú lấy từ hệ thống cung cấp nước uống trong nhà máy. Giờ nhà máy không hoạt động nữa, dẫn nước vô cùng bất tiện. Đường Ngạo vốn có bơm nước tưới hoa màu, thức uống đương nhiên cũng lấy từ sông Bách

Lộ. Nhưng nước sông thiên nhiên đương nhiên không thể sạch trăm phần trăm. Hiện giờ tiết trời đã ấm dần lên, không may để xảy ra bệnh dịch thì không hay.

Anh lọc qua nước, mặc dù quá trình đơn giản, nhưng chất nước cũng coi như bảo đảm. Tỷ lệ phát bệnh đương nhiên cũng giảm đi rất nhiều.

Thứ hai là trừ độc, do đám Ngô Hoa định kỳ đổ dịch trừ độc quanh khu sinh hoạt, khu gia công.

Thứ ba là bảo quản được liệu gia công.

Thứ tư là những thứ thợ may chế tác.

Mấy thứ này đều phiền toái vô cùng, anh giao hết cho chuyên gia phụ trách, lúc nông nhàn thì làm gia công. Tất cả mọi người gọi anh là Chu Bái Bì [1], một người bị anh bẻ thành ba đoạn sử dụng. Nhưng đi theo anh đúng là vô cùng thực tế, mọi người nói tới nói lui nhưng bình thường vẫn thật lòng tôn kính anh.

[1] Chu Bái Bì là nhân vật địa chủ ác bá keo kiệt trong tác phẩm ‘Nửa đêm gà gáy’ của Cao Ngọc Bảo.

Hôm đó, một đám mất nét đi cứu hộ những mất nét khác, lúc đi ngang qua một cửa hàng cho thuê CD lại tìm được hơn mười đĩa AV[2]!

[2] AV viết tắt của Adult Video – phim người lớn.

Mọi người như tìm được bảo bối, vừa về tới doanh, trói chắc mất nét vừa mới cứu hộ xong liền bắt đầu DVD tùm tùm lại xem. Một lát sau Cầu Đại Vân đi vào kiểm tra, không ngờ lại thấy cái đám này đang xem AV. Cô ba chân bốn cẳng tiến lên phía trước, chống nạnh đứng sau lưng đám mất nét, cũng xem say sưa ngon lành.

Lại một lát sau, Tô Bách đi ngang qua, Hải Lam ho khan một tiếng, có mất nét cơ trí hiểu ngầm trong lòng, mang cho Tô Bách cái ghế. Tô Bách nghiêm túc nhìn chăm chú vào màn hình TV, mặt đỏ ửng. Cuối cùng thấy Cầu Đại Vân thản nhiên, anh cũng ngồi xuống, xem hết sức chăm chú.

Khi cả đám người đang nghiên cứu nghiên ngẫm, tổng giám đốc Đường ôm Hải Mạt Mạt đi ngang qua. Có mất nét cơ trí vội vàng bẻ một cái ghế dựa thoải mái đến. Hải Mạt Mạt ôm cổ tổng giám đốc Đường, chỉ vào màn hình TV non nớt hỏi: “Ba, bọn họ đang hóng mát sao?”

Mọi ánh mắt đột nhiên tập trung về phía hai người, tổng giám đốc Đường thẹn quá thành giận: “Mấy người không có chuyện gì làm hả?! Ban ngày ban mặt dám ở nhà xem AV! Đúng là sỉ nhục lịch sự! Vô đạo đức!”

Đám mất nét sững sờ, lúc này Hải Mạt Mạt mới non nớt dùng tiếng zombie phiên dịch lại những gì Đường tổng nói cho chúng nó. Đường tổng ôm lấy Hải Mạt Mạt: “Tắt ngay!” Anh tiến lên rút đĩa ra, nghĩ nghĩ một lát lại lục soát tất cả đĩa trên giá, tịch thu xong anh nói: “Tô Bách, Cầu Đại Vân, hai người ra đây cho tôi!”

Ngoài phòng có một khoảng sân cỏ cho khách chụp hình, trên sân cỏ có tượng đá mười hai con giáp. Tô Bách và Cầu Đại Vân đứng trên sân cỏ, Đường Ngạo hận ‘nhôm không rèn được thành thép’: “Hai người không có tỷ ý thức nào sao, hả? Trong doanh nhiều người như vậy, hai người trốn ở trong phòng cùng một đám mất nét xem sex! Không đỏ mặt à?”

Tô Bách lúng ta lúng túng không nói, Cầu Đại Vân buông tay: “Cái đám nhũn như con chi chi đấy mà cũng coi là đàn ông ấy hả?!”

Đường Ngạo lườm cô một cái, cô vội vàng khoát tay, “Đương nhiên đương nhiên là trừ Đường tổng ra.”

Lúc này Đường Ngạo càng thêm giận dữ: “Vậy sao cô không nhằm vào tôi đi, giỏi thật!”

Lúc này đến lượt Cầu Đại Vân cứng họng. Đường Ngạo lại mắng Tô Bách: “Nhất là cậu, bảo cậu vô dụng cậu còn giả vờ vênh váo! Thích Kiều Tiểu Vũ mà không tỏ tình, chờ người khác đưa đến trong lòng cậu chắc?! Lại còn xem sex, mẹ nó, thế mà cũng nghĩ ra được!”

Tô Bách đỏ đến tận cổ: “Em. . . . Anh Ngạo, anh hiểu em mà. Em dù có ý đồ cũng không có gan làm! Chúng em thật sự không có tiếng nói chung!”

“Không có tiếng nói chung? !” Đường Ngạo vung tay lên ý bảo Cầu Đại Vân ôm Hải Mạt Mạt ra chỗ ngựa gỗ chơi. Chờ Cầu Đại Vân ôm Hải Mạt Mạt đi xa, anh mới mở miệng, “Cậu đúng là cộc gỗ, cô ta thích cái gì?”

Tô Bách vò tóc: “Cô ấy thích anh.”

Đường Ngạo nâng bàn tay lên, cuối cùng đặt nhẹ lên mặt anh: “Vậy cậu nói cho cô ta biết, cậu cũng thích tôi.”

“Hả?” Tô Bách cười ngất.

Buổi tối, tiết xuân ấm áp, Tô Bách giúp Kiều Tiểu Vũ cắt thảo dược xong. Kiều Tiểu Vũ rửa tay, bỏ thảo dược vào trong ngăn kéo rồi định khóa cửa. Tô Bách xoa xoa tay lên quần áo: “Tiểu. Tiểu Vũ?”

“Hử?” Kiều Tiểu Vũ cũng không quay đầu lại, tìm khóa tới khóa cửa, “Phòng ăn sắp ăn cơm rồi, chúng ta đi thôi.”

Tô Bách cắn răng, liều mạng: “Em và anh Ngạo gần đây thế nào?”

Nhắc tới Đường Ngạo, Kiều Tiểu Vũ như đưa đám: “Vẫn như vậy thôi, anh ấy. Có lúc em cảm thấy anh ấy rất có cảm tình với em, có lúc lại cực kì lạnh nhạt.” Cô thở dài, cảm xúc bỗng sa sút, “Cũng không biết rốt cuộc anh ấy nghĩ như thế nào.”

Tô Bách có hơi sợ, hai tay đan vào nhau: “Ừ. Tính anh ấy là thế.”

Mắt Kiều Tiểu Vũ đột nhiên sáng lên: “Đúng rồi Tô Bách, anh làm phụ tá cho anh ấy lâu như vậy, chắc hẳn anh rất hiểu anh ấy đúng không?”

Trong lòng Tô Bách có chút chua, mặc dù cách này thật không tưởng nhưng trước nay Đường Ngạo chưa bao giờ lừa anh. Anh nhẩn nhẩn nhớ một lúc, đột nhiên nói: “Tiểu Vũ. Thật ra thì. Anh. Anh.”

Kiều Tiểu Vũ có chút khó chịu: “Có gì thì nói thẳng, đàn ông đàn ang, ấp a ấp úng làm gì.”

Trong đầu Tô Bách bùm một tiếng, hạ quyết tâm: “Thật ra thì anh cũng thích anh Ngạo.”

“Hả?!” Khóa trong tay Kiều Tiểu Vũ rơi xuống đất, mãi mới khép được miệng lại, “Anh. Khụ. Tô Bách, thì ra anh là cái đó nha.”

Cô sắp cười đến gãy lưng rồi, Tô Bách có chút nghi ngờ. hình như không có hiệu quả gì. Nhưng đây là lần đầu tiên Kiều Tiểu Vũ cười vui vẻ như vậy trước mặt anh.

Kiều Tiểu Vũ là một cô gái cực kỳ hoạt bát hướng ngoại, nụ cười của cô giống như bầu trời quang sau cơn mưa, làm người ta vui vẻ.

Tô Bách không biết phản ứng thế nào, Kiều Tiểu Vũ lại đột nhiên thân thiết kéo tay anh: “Còn thần bí như vậy, em cứ tưởng anh định thổ lộ với em cơ đấy, làm em sợ quá. Yên tâm đi, em nhất định sẽ giữ bí mật cho anh.”

Tô Bách bị cô nắm tay, não như cái đĩa kẹt. Kiều Tiểu Vũ lại vỗ nhẹ lên tay anh: “Đi thôi, chúng ta ra phòng ăn lấy cơm rồi về phòng em nói chuyện.”

Tô Bách ngơ ngác để cô dắt đi.

Mà lúc này, Cầu Đại Vân đang chơi đùa rất vui vẻ với Hải Mạt Mạt. Gâu Gâu ngậm bóng thỉnh thoảng nhào tới, cô liền giúp Mạt Mạt ném bóng ra xa. Tổng giám đốc Đường nhìn một lúc mới chậm rãi đi tới.

Cầu Đại Vân không hiểu: “Đường tổng sao đột nhiên buồn vậy?”

Tổng giám đốc Đường nhìn hướng Tô Bách rời đi, một hồi lâu khẽ ừ một tiếng. Đột nhiên anh khẽ thở dài, ánh mắt u ám, vẻ mặt buồn bã: “Đại Vân, cô nói xem Kiều Tiểu Vũ sẽ yêu Tô Bách sao?”

Cầu Đại Vân đương nhiên biết Tô Bách thích Kiều Tiểu Vũ. Cả doanh ai có mắt đều nhận ra. Cô trầm ngâm một chút: “Khó lắm, Kiều Tiểu Vũ không thích kiểu đàn ông tính tình ôn hòa như Tô Bách.”

Về mặt tổng giám đốc Đường mâu thuẫn: “Đại Vân, cô đã bao giờ có cảm giác vừa hi vọng người mình yêu có được hạnh phúc, vừa hy vọng người đó vĩnh viễn ở bên cạnh mình không?”

Cầu Đại Vân tròn tròn mắt: “Hả?”

Tổng giám đốc Đường khẽ lắc đầu: “Thôi.” Anh thở dài một hơi, nụ cười tràn tới đáy mắt biến thành ưu thương vô tận, “Thôi.”

Cầu Đại Vân rút cuộc cũng hiểu ra: “Đường tổng anh.”

Đường Ngạo gơ tay lên ý bảo cô đừng nói nữa, sau đó tiến lên ôm lấy Hải Mạt Mạt, lại nhìn hướng Tô Bách vừa rời đi. Cầu Đại Vân không biết nói gì cho phải, thấy anh sắp đi xa liền đuổi theo: “Đường. Đường tổng.”

Trong giọng nói tổng giám đốc Đường mang theo mất mát và ôn hòa: “Gọi tôi là anh Ngạo thôi.”

Thấy anh buồn bực không vui, Cầu Đại Vân ôm Hải Mạt Mạt từ trong lòng anh qua: “Mạt Mạt ngoan, đi tìm anh Hải Lam chơi đi. Để cô nói chuyện với ba một chút, được không?”

Hải Mạt Mạt gật đầu dẫn Gâu gâu đi tìm Hải Lam. Lúc này Cầu Đại Vân mới khẽ nói: “Đường tổng, anh là từ nhỏ. hay là từ khi gặp được anh ta mới.”

Đường Ngạo nhìn Hải Mạt Mạt chạy đến bên Hải Lam mới khẽ nói: “Sương lên rồi, về phòng tôi rồi nói tiếp.”

Cầu Đại Vân biết tâm trạng anh không vui liền gật đầu đồng ý.

Hai người một trước một sau đi trở về phòng làm việc của tổng giám đốc Đường. Trong bóng đêm, ánh mắt tổng giám đốc Đường lóe lên.

Cho nên mới nói phim sex cũng chẳng có gì ghê gớm.

23. Chương 23

Chương 23: 800cc máu

Có câu nói: cao to đẹp trai giàu có ooxx, nghèo xấu lùn mới phải ‘ooxx. avi’.[1]

[1] AVI: định dạng file video.

Cũng khó trách tổng giám đốc Đường sẽ cảm thấy xem sex là chuyện vô dụng.

Lúc Hải Mạt Mạt chạy đến phòng Hải Lam, trong phòng đang tập trung một đồng mắt nết. Hải Lam kịp dấu một cái đĩa không bị tổng giám đốc Đường tịch thu!

Mặc dù đám mắt nết này da mặt dày như tường thành, nhưng dù sao Hải Mạt Mạt vẫn là mầm non của tổ quốc. Cô bé bé xiu mồm mồm khiến đám mắt nết vẫn không dám độc hại. Hải Lam a một tiếng, mắt nết đứng cạnh đầu DVD nhanh tay lẹ mắt lập tức tắt TV.

Chỉ còn lại tiếng ừ ừ a a truyền ra.

Hải Lam ôm lấy Hải Mạt Mạt, sờ sờ mái tóc màu vàng của cô bé. Chỉ khi chạm vào Hải Mạt Mạt, zombie mới có cảm giác. Giống như điện phản ứng, hoặc như có nước chảy qua. Cho nên đám mắt nết cũng thích sờ cô bé.

“Sao Mạt Mạt lại tới đây? Ba đâu?” Hải Lam là tên mắt nết thông minh, không phải chuyện cực kỳ quan trọng, Đường Ngạo bình thường sẽ không để cô bé rời khỏi tầm mắt của mình.

Hải Mạt Mạt cũng dùng tiếng zombie trả lời nó: “Ba bảo em đến đây chơi.”

Hải Lam bấm ngón tay tính toán, liền hiểu quỷ kế của tổng giám đốc Đường. Nó hắc hắc cười gian: “Mạt Mạt có muốn biết bây giờ ba đang làm cái gì không?”

Hải Mạt Mạt nghiêng đầu: “Có!”

Hải Lam ôm Hải Mạt Mạt đứng trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc Đường. Nó áp lỗ tai lên cửa, nghe thấy tình huống bên trong đã đến lúc, tổng giám đốc Đường đã nhận được sự thương hại của người đẹp, nó lặng lẽ để Hải Mạt Mạt xuống: “Xong vào!”

Hải Mạt Mạt nửa tin nửa ngờ, vội vàng dùng cái chìa khóa trên cổ mở cửa. Phòng làm việc không có ai, Hải Mạt Mạt chạy thẳng tới phòng ngủ.

“Ba ơi!” Cô bé non nớt gọi, tổng giám đốc Đường sắp sửa bắt được trái tim người đẹp lấy tay vỗ trán, “Hải Mạt Mạt, gặp phải con đung là trời phạt. . . .”

Hải Mạt Mạt đứng đó, hai mắt còn sáng hơn mặt trời. Tổng giám đốc Đường hết cách, không thể làm gì khác hơn là từ phong hoa tuyết nguyệt đổi thành ngồi nói suông. Anh nghiêm túc đứng đắn cùng Cầu Đại Vân thảo luận “Kế hoạch phát triển và xây dựng căn cứ” suốt hai tiếng.

Đợi đến khi Cầu Đại Vân đi, anh ôm Hải Mạt Mạt, hung tợn xoa nắn như nhào bột mì.

Ngày hôm sau, đồng chí Tô Bách tươi cười rạng rỡ. Mặc dù chưa thể đạt được mục tiêu nhưng anh đã thoát khỏi tiêu chí ‘không thú vị’, có thể thân mật khăng khít với Kiều Tiểu Vũ như vậy, anh đã rất hạnh phúc rồi.

Hải Mạt Mạt cũng dậy từ sớm, mang Gấu gâu đi chạy bộ. Lúc cô bé chạy đến sau núi, không ngờ lại thấy Hải Lam đứng sau núi ngắm mặt trời mọc.

Mắt zombie không có màu sắc, cho dù là mặt trời xán lạn thì ở trong đôi mắt đầy tơ máu ấy cũng chỉ là một khoảng trắng mà thôi.

Hải Mạt Mạt không tiến lên quấy rầy nó, cô bé biết bọn họ đều muốn sống lại.

Cầu Đại Vân chân buộc bao cát chạy bộ. Lúc này hô một tiếng: “Mạt Mạt, cùng nhau chạy đi.”

Kết quả là Mạt Mạt cùng cô chạy sau núi hết vòng này đến vòng khác. Cầu Đại Vân tự nhận thể lực vượt xa đàn ông cũng mệt đến lè lưỡi. Cô cảm thấy không thể thua Hải Mạt Mạt được, vì vậy cố gắng chạy. Cuối cùng cô cũng cảm thấy khác thường ... đây hoàn toàn không phải thể năng của người bình thường rồi.

Ít nhất cũng không phải thể năng của con người năm tuổi.

Hải Mạt Mạt vẫn chạy đuổi bắt cùng Gấu gâu, gió lướt qua tóc mai cô bé, mặt cô bé không đỏ, hơi thở không gấp, cười như chuông bạc: “Đuổi theo Mạt Mạt đi, Gấu gâu, cô Đại Vân!”

Chuyện này. Đây không phải là Terminator [2] siêu cấp đấy chứ? Cầu Đại Vân ngã bộp xuống đất, lè lưỡi, chết cũng không đứng lên được nữa.

[2] Terminator: Kẻ hủy diệt

Lúc mọi người đến phòng ăn ăn cơm, Cầu Đại Vân đặc biệt chú ý Hải Mạt Mạt. Cô bé ăn không nhiều, còn vừa ăn vừa dứt cho Gấu gâu. Đường Ngạo và Tô Bách, Cầu Đại Vân, Ngô Hoa ngồi cùng bàn, vốn định thu thập ý kiến, xem căn cứ bây giờ còn có hạng mục nào cần sửa chữa hoặc bổ sung.

Thấy ánh mắt Cầu Đại Vân dính chặt vào Hải Mạt Mạt, Đường Ngạo không vui, khề ho khan một tiếng. Lúc này Cầu Đại Vân mới hoàn hồn, cười xấu hổ một tiếng, tiếp tục đề tài vừa rồi.

Đường Ngạo ăn cơm rất nhanh, sau khi ăn xong liền dứt cho Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt vốn ăn cơm không cần người dứt, nhưng không dứt thì sao có thể thể hiện sự sủng ái của anh với công chúa nhỏ?

Cho nên mỗi lần anh ăn cơm xong đều dứt cho Hải Mạt Mạt. Hành động này ở trong mắt người khác, quả nhiên là hình tượng của người cha yêu con gái đến phát điên.

Buổi tối, Kiều Tiểu Vũ đến phòng Đường Ngạo. Đường Ngạo bảo Hải Mạt Mạt đến chỗ đám mắt nét chơi. Kiều Tiểu Vũ tiến lên, dịu dàng bóp vai cho anh: “Tô Bách quả thực do Hải Mạt Mạt chữa. Nghe nói là rút 100cc máu, tiêm vào trong cơ thể Tô Bách.”

Đường Ngạo cười khề một tiếng: “Vậy sao?”

Kiều Tiểu Vũ làm nũng dùng eo cọ cọ vào người anh, chu miệng: “Đường tổng muốn cảm ơn em thế nào đây?”

Đường Ngạo nhẹ nhàng đẩy tay cô ta ra: “Kiều Tiểu Vũ, cô còn nhỏ, chừng hai năm nữa cô sẽ biết người nào mới là đáng quý.”

Kiều Tiểu Vũ rõ ràng không ngờ Đường Ngạo sẽ nói như vậy. Đường Ngạo vỗ vỗ vai cô: “Đi ra ngoài đi.”

Mặt Kiều Tiểu Vũ đỏ bừng, Đường Ngạo lại vẫn thản nhiên đứng dậy đi đón Hải Mạt Mạt. Cái tên Tô Bách này quả nhiên chỉ cần kích động một chút là không giữ được miệng. Trời mới biết sao anh lại chọn một người như thế làm trợ lý.

Ồ, chỉ là không thể chọc vào vợ bạn. Hừ, nhìn bóng lưng xinh đẹp của Kiều Tiểu Vũ xa dần, tổng giám đốc Đường lại có chút hối hận. Meo, chỉ cần không nói ai mà biết được.

100cc máu sao?

Sao con bé lại không chịu nói. Tổng giám đốc Đường nhanh chóng chuyển lực chú ý, những chuyện anh cần biết còn rất nhiều. Ví dụ như có phải trực tiếp tiêm máu Hải Mạt Mạt vào là zombie có thể khôi phục hay không. Ví dụ như sau khi Tô Bách khôi phục, trong cơ thể có phải đã sinh ra kháng thể hay không? Ví dụ như nếu tiêm vào cơ thể người một lượng máu Hải Mạt Mạt nhất định, có phải sẽ kháng được loại virus này không?

Mặc dù tận thể này cũng khá thú vị, nhưng anh vẫn hy vọng nó nhanh chóng kết thúc. Không phải anh từ bi, không đành lòng trăm dân chịu tội mà là trước tận thể anh cũng đã rất trâu bò rồi, cần gì phải ở đây chịu khổ với họ.

Buổi tối, lúc Hải Mạt Mạt trở lại, Đường Ngạo ôm cô bé, dịu dàng: “Chú Tô Bách nói với ba cậu ta có thể khôi phục là nhờ máu của con.”

Hải Mạt Mạt lập tức quay đầu nhìn anh, anh cười an ủi cô bé: “Mạt Mạt không phải sợ, con là công chúa của ba, ba sẽ không làm hại con.”

Hải Mạt Mạt tựa vào trong ngực anh, anh hôn lên gò má mịn màng mềm mại của cô bé: “Ba dám chắc, trong số tất cả thủ lĩnh các doanh lớn bây giờ, ngoại trừ ba không ai biết khai thác và bảo vệ tài nguyên hợp lý như ba.”

Lúc này mà có được thuốc điều trị thì sao....

Đường Ngạo dĩ nhiên sẽ không ngu đến mức cầm đi đổi hạt mè hạt đậu gì đó. Anh bây giờ thiếu nhất cái gì? Vũ khí. Mặc dù có súng thuốc mê, thuốc mê các loại của vườn thú nhưng đối với anh mà nói vẫn còn thiếu rất nhiều.

Trong nước mặc dù không quản lý súng ống quá nghiêm ngặt, nhưng trên chợ đen, trộm vũ khí đạn dược cũng là cáo già. Bây giờ có được thuốc giải, lúc đánh nhau với zombie không khác gì được thêm một mạng.

Anh tin những tên trộm này nhất định có hứng thú.

Đường Ngạo bắt đầu lén lút tìm tung tích những người này. Lúc trước anh tạo dựng ASA dù có dựa vào bối cảnh quân đội của ông già nhà mình, nhưng ít nhiều cũng biết một chút về địa bàn hoạt động của họ.

Anh đã sai đám người Cầu Đại Vân đi tìm, cũng nhanh chóng có đầu mối.

Vụ giao dịch đầu tiên bắt đầu như vậy.

Đường Ngạo đương nhiên che mặt đến gặp. Hiện nay doanh của anh không có vũ khí mạnh, không có người, chỉ có mấy trăm tên mất nết. Còn không chống nổi Hà Hợp, sao có thể để cái đám ác đồ giết người không chớp mắt này biết thân phận của anh?

Dù ở thời đại nào, kẻ cả kẻ ác cũng không muốn chết dễ dàng. Đương nhiên có người cảm thấy hứng thú với cuộc mua bán này. Đường Ngạo thỏa thuận giá tiền: 800cc máu đổi tám mươi khẩu súng MG42 bình thường, mỗi khẩu kèm hai ngàn viên đạn.

Đối phương muốn dùng tiền hoặc là hoàng kim đồng giá thu mua, Đường Ngạo không chút do dự cự tuyệt.

Cuối cùng đối phương muốn thí nghiệm hiệu quả ngay trước mặt rồi mới giao dịch, lần này Đường Ngạo đồng ý.

Buổi tối, trên giường, Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt, đề cập với cô bé chuyện này: “800 cc máu sẽ không ảnh hưởng đến sức khỏe của Mạt Mạt nhưng có thể bảo vệ cả doanh, các cô chú cũng sẽ cảm kích Mạt Mạt.”

Hải Mạt Mạt vẫn nằm ở trong lòng anh, tay phải Đường Ngạo đút trong túi áo, nắm trong tay một ống thuốc mê. Lần trước lúc Hải Mạt Mạt phát sốt, anh cho con bé uống thuốc hạ sốt liền phát liền thuốc uống của con bé không giống người thường.

Đừng quên anh chuyên sản xuất thuốc, anh đã thử liều thuốc thích hợp nhất với thân thể Hải Mạt Mạt. Ống thuốc mê này có thể khiến con bé mất đi ý thức trong mười hai giờ.

Anh đương nhiên hi vọng dùng cách ôn hòa hơn để giải quyết vấn đề, nhưng thật lòng mà nói, ai lại đồng ý dùng máu mình làm giao dịch?

Anh đã chuẩn bị sẵn sàng, Hải Mạt Mạt trong lòng anh lại lặng lẽ gật đầu: “Mạt Mạt sống là để lao ra vào những lúc ba cần.”

Cô bé vô cùng dũng cảm đưa tay ra. Đường Ngạo hừ lạnh, Hải Minh Tiển dạy con không tệ. Chẳng qua, họ Hải quả thực đã gây ra quá nhiều rắc rối, Hải Mạt Mạt thức thời mọi người còn có thể tiếp tục dịu dàng.

Anh ôm Hải Hải, khẽ hôn lên trán cô bé.

24. Chương 24

Chương 24: Ba mươi năm chuyên ngành lừa đảo

Ngày hôm sau, Đường Ngạo rút 100cc máu của Hải Mạt Mạt, trước khi đi anh dặn Cầu Đại Vân coi chừng Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt ngồi ở trên giường nhìn anh, vẫn quan tâm nói: “Mạt Mạt đi cùng ba nhé.”

Đường Ngạo lắc đầu: “Con ở nhà.”

Trong lòng anh có chủ tính. Đám người buôn bán vũ khí kia đều là những kẻ giết người không chớp mắt. Anh mang càng nhiều người càng dễ lộ thân phận. Hiện giờ căn cứ không có vũ khí bảo vệ, nếu bị chúng tìm được chẳng khác nào thập tử vô sinh.

Hải Mạt Mạt cũng rất lo lắng: “Ba cẩn thận nhé.”

Đường Ngạo gật đầu, xoa xoa đầu cô bé, lại dặn Cầu Đại Vân: “Bảo Ngô Hoa tiêm cho Mạt Mạt dinh dưỡng bổ máu, cần thuốc gì cứ tìm hết sức.”

Cầu Đại Vân không biết chuyện Hải Mạt Mạt bị rút máu, cũng chỉ cho rằng tổng giám đốc Đường thương con sốt ruột, khẽ gật đầu.

Đường Ngạo cứ như vậy ra ngoài.

Anh vẫn rất cẩn thận, giao dịch tổng cộng 800cc “thuốc điều trị”. Nhưng anh khẳng định không thể đưa hết một lượt. Bây giờ đưa 100cc để bọn họ xem hiệu quả trước.

Địa điểm hẹn ở một xưởng sản xuất điện thoại bỏ hoang. Đường Ngạo đứng ở bên cạnh dây chuyền sản xuất, chung quanh ít nhất có năm mươi mấy tên chìa súng vào anh.

Anh mặc bộ quần áo dài màu đen, trên mặt dùng mực in vẽ ra đủ màu sắc, bên ngoài còn đeo thêm một cái mặt nạ Tôn Ngộ Không (trong vườn thú chỉ có kiểu mặt nạ này thôi).

Một người đàn ông mặc tây trang màu xám tro đi ra, nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt. Đường Ngạo cố ý đề thanh quản khiến giọng nói trở nên cực kỳ khàn khàn: “Lời dạo đầu bỏ qua đi, ai tới thí nghiệm?!”

Thí nghiệm thuốc đương nhiên phải tìm người bị nhiễm, chút thường thức này Đường Ngạo đương nhiên biết: “Tìm một con zombie vừa mới bị lây, không chết, đừng mơ đến chuyện có thể khởi tử hồi sinh, mọc lại thịt từ xương.”

Đối phương cũng hiểu, lập tức lùi từ đằng sau ra một người bị nhiễm bị trói thật chặt. Đường Ngạo tiến lên kiểm tra, người này chỉ có vết thương trên cánh tay, trong mắt đầy tơ máu, có nhịp tim có nhiệt độ.

Anh thăm giật mình. Có lẽ bọn chúng muốn thí nghiệm thuốc nên cố ý lấy cho người này.

Trong mắt những kẻ này mạng người chỉ như con kiến.

Anh bình thần tiêm thuốc vào tĩnh mạch cổ tay người bị nhiễm. Tất cả mọi người nín thở chờ. Chỉ chốc lát sau, người bị nhiễm bắt đầu nóng lên, hơn nữa cũng xuất hiện bệnh trạng thở dồn dập.

Con người Đường Ngạo hơi co lại. Sao lại xuất hiện triệu chứng nhanh như vậy? Lúc ấy Tô Bách phải qua một đêm mới bắt đầu có phản ứng. Anh vốn nhạy bén, lập tức ra vẻ tự nhiên, lạnh lùng mở miệng: “Sau mười hai tiếng sẽ sốt cao khác hẳn với nhiệt độ của người bình thường, ba ngày sau đó sẽ hoàn toàn khôi phục. Sau mười hai tiếng nữa tôi sẽ quay lại.”

Dứt lời, anh xoay người vội vã đi ra ngoài.

Khi anh sắp rời khỏi xưởng, đột nhiên người bị nhiễm kia thét dài một tiếng, tất cả mạch máu trên người phồng lên. Trên mặt giống như vẽ một tấm bản đồ, cực kỳ kinh khủng.

Đường Ngạo lập tức bước nhanh hơn, sau lưng đột nhiên có tiếng quát to: “Đứng lại!”

Đường Ngạo vô cùng tự nhiên: “Chỉ là phản ứng thuốc bình thường thôi, không cần phải lo lắng.”

Người tới còn chưa lên tiếng, người bị nhiễm đột nhiên bụm một tiếng, mạch máu vỡ tan, máu phun như suối.

. Mười mấy đôi mắt dồn hết vào tổng giám đốc Đường.

“Con mẹ nó đây cũng là phản ứng thuốc bình thường à?” Người đàn ông mặc tây trang màu xám tro lạnh lùng nói.

“Fuck!!” Đường Ngạo chạy đến chỗ tường rào. Anh nhún người, hai chân dùng lực, tung người nhảy qua tường rào. Sau lưng păng một tiếng, một viên đạn sượt qua da đầu anh.

Đường Ngạo không dám ngừng một giây, vừa chạm đất liền chạy vào trong ngõ hẻm.

Tiếng súng không ngừng vang lên, thỉnh thoảng đánh bay bùn đất bên cạnh. Đường Ngạo tức phát điên. Hải Mạt Mạt! Nha đầu chết tiệt lại dám phỉnh ông đây! !

Tiếng súng như mưa, vô số zombie nghe thấy tiếng động, rôi rít lão đảo đi ra. Người phía sau không dám nổ súng nữa, Đường Ngạo đánh bay mấy con zombie, nhanh chóng biến mất trong ngõ hẻm.

Mấy tên buôn bán vũ khí tức giận: “Thằng ôn này ăn no rừng mỡ à! Dám cầm thuốc giả lừa chúng ta!!! Tao mà bắt được nó tao sẽ đập cho như tử!!”

“Mẹ kiếp rảnh quá làm liều à, nó tưởng dựa vào đồng thuốc lỏm ấy là có thể lấy được vũ khí của chúng ta chắc!”

.

Xác định đã thoát khỏi truy binh, tổng giám đốc Đường lúc này mới chạy về vườn thú. Vừa nghĩ tới chuyện suýt nữa bị người ta bắn, anh liền nổi giận.

“Hải Mạt Mạt!!” Vừa về tới vườn thú, anh đã nhìn thấy Hải Mạt Mạt chơi nhặt bóng với Gâu Gâu ở trên bãi cỏ. Anh xách Hải Mạt Mạt sải bước trở về phòng làm việc của mình, đóng sầm cửa lại.

Hải Mạt Mạt còn chưa nói gì đã bị anh đẩy ngã lên trên giường: “Con mẹ nó, lại dám lừa ba!”

Đường tổng nổi trận lôi đình, Hải Mạt Mạt lại không hề sợ anh: “Là ba lừa Mạt Mạt trước! !”

“A, còn dám mạnh miệng!” Tổng giám đốc Đường xách cổ áo cô bé, lôi đến trước mặt, “Ba lừa cô lúc nào, máu cô đưa cho ba vốn không thể không chế virus!”

Hải Mạt Mạt cứng cổ, nói năng hùng hồn: “Ba với cô Tô Thiên yêu yêu, lại nói dối Mạt Mạt là đang hóng mát!”

. =.=

Tổng giám đốc Đường cứng họng, Hải Mạt Mạt nhất quyết không tha: “Thế mà ba nói ba yêu Mạt Mạt nhất! Hơn nữa, Mạt Mạt cũng đâu nói máu của con có thể khống chế virus!!”

Còn dám nổi giận! Tổng giám đốc Đường nhắc cô bé lên: “Ba không thương cô lúc nào? Cô ăn, mặc, dùng, có thứ nào không phải tốt nhất căn cứ? Còn dám lừa ba, từ ‘lừa bịp’ này hợp với cô nhất đấy?! Còn nói cái gì mà lao ra vào những lúc ba cần!? Cái đồ lừa đảo!”

Hải Mạt Mạt òa khóc: “Ba muốn bán Mạt Mạt đi!”

Tổng giám đốc Đường quả thực nổi trận lôi đình, cho nên mới nói trẻ con đúng là đáng ghét nhất: “Ba muốn bán cô đi lúc nào hả?”

Hải Mạt Mạt khóc lớn, chỉ chốc lát sau đã khiến đám Cầu Đại Vân phải xông tới. Tô Bách đứng ở cửa không dám vào, Đường Ngạo cũng không tiện mắng nữa chỉ đành xì mặt rời khỏi phòng làm việc.

Cầu Đại Vân đi đến ôm Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt vốn đang khóc nức nở đột nhiên cầm lấy một cái bút từ trên bàn của Đường Ngạo, gõ vào trán Tô Bách, sau đó dùng đôi mắt to tròn nhìn anh chăm chăm, hung dữ nói: “Biến thành zombie đi, Tô Bách hư!”

Trên gương mặt kia vẫn còn vương nước mắt. Mọi người sững sờ, phụt một tiếng bật cười.

Buổi tối, Đường Ngạo trở về phòng ngủ, Hải Mạt Mạt đã lên giường rồi. Cầu Đại Vân thay áo ngủ cho cô bé, cô bé núp ở trong chăn cuộn người lại, mái tóc dài màu vàng sáng bóng xinh đẹp. Đường Ngạo vén chăn lên giường, Hải Mạt Mạt lập tức chui vào trong lòng anh.

Anh vẫn còn tức, đen mặt đẩy Hải Mạt Mạt ra: “Hải Mạt Mạt, từ nay ba còn nói với cô một câu thì ba đúng là đồ hèn!”

Hải Mạt Mạt lại chui vào ngực anh, anh lại đẩy ra. Hai người cứ lặp đi lặp lại cái trò chơi nhảm chán này. Cuối cùng Hải Mạt Mạt cười khanh khách không ngừng, anh dứt khoát quay sang bên kia.

Hải Mạt Mạt nằm úp sấp trên lưng anh, cái miệng nhỏ nhắn chọc chọc vào lỗ tai anh: “Ba ơi?”

Đường Ngạo không để ý tới cô bé, cô bé dùng mũi dũi dũi vào sau tai anh: “Mạt Mạt đã tha thứ cho ba rồi, tại sao ba vẫn xấu hổ không nói chuyện với Mạt Mạt?”

“Mẹ kiếp!” Tổng giám đốc Đường chịu thua.

Không có vũ khí mạnh đối với một căn cứ rộng lớn như thế này mà nói đúng là mối họa khổng lồ. Nhưng tổng giám đốc Đường dù sao cũng không phải là Doreamon, anh không thể xây một xưởng quân sự trong căn cứ được.

Anh chỉ tự chế chút súng thuốc mê, dù sao thuốc mê có thể tự mình đổi.

Mà hôm đó bỗng truyền tới một tin tức xấu: cửa hàng nhỏ bên bờ sông Bách Lộ bị người căn cứ khác tấn công. Tô Bách và Cầu Đại Vân vội vàng đến tìm Đường Ngạo. Đường Ngạo phản ứng quá bình tĩnh làm cho người ta khó hiểu: “Bọn chúng đã muốn thì cứ để chúng mang đi.”

Tô Bách và Cầu Đại Vân chưa kịp nói, Đường Ngạo đã an ủi bọn họ: “Lương thực ở đây tháng sáu có thể thu hoạch một phần, cộng thêm rau dưa trái cây khác, không cần cửa hàng nhỏ cung cấp nữa.”

“Nhưng.” Tô Bách hơi do dự, rốt cuộc vẫn phải hỏi, “Nhưng người trong cửa hàng nhỏ. Không cứu sao?”

Đường Ngạo làm động tác căng cơ ngực: “Họ chỉ là một đám phụ nữ thôi. Đối phương chiếm cửa hàng, hiển nhiên đã tìm hiểu kỹ càng những gì diễn ra ở đó. Chúng cố tình chiếm, chúng tỏ chúng có thực lực mạnh hơn chúng ta và nơi đó có thứ bọn chúng cần tìm. Phụ nữ ấy à, nhiều nhất cũng chỉ là đối thủ linh mà thôi, không nguy hiểm đến tính mạng.”

Tô Bách và Cầu Đại Vân liếc mắt nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy trong mắt đối phương một tia sợ hãi. Chẳng lẽ anh thật ra đã sớm biết có người có ý đồ với cửa hàng?

Cho nên anh từng cố gắng mua súng đạn?

Nhưng ít nhất trước đây anh hoàn toàn có thể tổ chức ọi người trong cửa hàng nhỏ rút lui. Bọn họ không hiểu.

Đường Ngạo không hề đến cửa hàng nhỏ nhưng cửa hàng nhỏ cũng không vì vậy mà ngừng buôn bán. Bên đó vẫn sản xuất trang bị cho zombie, đám zombie đều theo hẹn mà đến, vẫn dùng mười cân lương thực đổi lấy trang bị mình cần.

Cho nên dù không có Hải Mạt Mạt trao đổi với zombie, cửa hàng nhỏ cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Trong phòng làm việc của Đường Ngạo không có ai, Tô Bách và Cầu Đại Vân ngồi trên ghế sa lon chờ anh. Hai người vẫn đang thảo luận chuyện này.

“Tại sao anh Ngạo không tức giận chút nào? Đây chính là thành quả kinh doanh của chúng ta mà!” Đang lúc Tô Bách tức giận bất bình, một giọng nói non nớt đột nhiên vang lên: “Bởi vì ba vốn không muốn tiếp tục làm trang bị cho zombie nữa.”

Tô Bách và Cầu Đại Vân nhìn sang, chỉ thấy Hải Mạt Mạt vốn ngủ trưa trong phòng ngủ đã dậy. Cầu Đại Vân vội vàng mặc quần áo cho cô bé. Tô Bách không hiểu: “Tại sao không làm nữa? Nguồn cung cấp lương thực của chúng ta chủ yếu dựa vào nó mà.”

Mắt Hải Mạt Mạt long lanh, Gâu Gâu vốn cùng cô bé ngủ trưa cũng đã tỉnh, chạy chậm ra ngoài giải quyết vấn đề sinh lý. Hải Mạt Mạt ngái ngủ nói: “Chiến tranh giữa loài người và zombie, con người luôn có phần thắng lớn hơn. Chờ ngày nào đó loài người chiến thắng zombie, người làm trang bị cho zombie chẳng phải cũng giống bán nước sao?”

Tô Bách hít sâu một hơi, Cầu Đại Vân cũng kinh hãi: “Cho nên anh ấy chiếm vườn thú vốn là để thoát khỏi quan hệ với cửa hàng nhỏ? Mà người trong cửa hàng nhỏ cũng là anh ấy cố ý để lại cho người ta chiếm sao?”

Tô Bách nói có vẻ nặng nề: “Có lẽ anh ấy càng hy vọng đám người đến giết sạch họ, bớt đi nhiều người biết chuyện. Nhưng chúng ta. . . .” Anh đột nhiên đứng lên, “Chúng ta cũng là người biết chuyện!”

Hải Mạt Mạt để Cầu Đại Vân giúp mình chải đầu: “Mọi người đã cứu rất nhiều người, nếu không có người tổ cáo, liệu ai sẽ chủ động thừa nhận. Huống chi bây giờ cách lúc loài người chiến thắng zombie còn xa. Đến lúc đó còn lại bao nhiêu người, ai mà biết được.”

Tô Bách đến gần Hải Mạt Mạt, xoa xoa đầu cô bé: “Sao tự nhiên thông minh thế?”

Hải Mạt Mạt gạt tay anh ra: “Mạt Mạt vốn đâu có ngốc!”

Gâu gâu đi vệ sinh xong trở về, vừa đúng lúc nhìn thấy Hải Mạt Mạt đang đánh Tô Bách, nó vội vàng ‘ra tay nghĩa hiệp’, nhào qua cản tay Tô Bách.

“Mẹ kiếp! !” Tô Bách nhảy lên cao ba mét, “Còn chơi cả chó bảo vệ à! !

25. Chương 25

Chương 25: Dừng cảm lao ra

Nếu y theo kế hoạch của Đường Ngạo, lúc này cửa hàng nhỏ đổi chủ sẽ vẫn tiếp tục sản xuất trang bị cho zombie. Thế nhưng nó đã chẳng còn liên quan gì đến anh nữa rồi. Vườn bách thú đã chuẩn bị đủ lương thực, đã có vũ khí tự vệ, tất cả mọi người vẫn an toàn.

Nhưng kế hoạch không theo kịp thay đổi. Hiện giờ cửa hàng nhỏ đổi chủ nhưng vườn thú không đủ vũ khí. Hà Hợp cũng là con zombie vô cùng thực tế, khi Đường Ngạo không buôn bán trang bị zombie nữa, muốn nó giúp cũng khó.

Hơn nữa. Nếu như không phải vườn thú cũng có một đám mất nết, không biết chừng nó đã tấn công nơi này rồi.

Mà lúc Đường Ngạo đang âm thầm lo lắng, Tô Bách. Lại biến thành mất nét rồi.

Không ai biết xảy ra đã chuyện gì, ngày đó sau khi trở về anh chỉ cảm thấy chỗ bị Gâu Gâu cắn hơi tê tê. Bởi vì nhìn thấy Mạt Mạt ra tay trước, nó sợ anh trả đũa nên Gâu gâu cắn khá mạnh, sâu thấy cả xương.

Tô Bách băng bó xong, ngủ thẳng đến nửa đêm tỉnh dậy, tay phải anh đã bắt đầu hiện lên màu xanh đen. Đáng chết, anh lại biến thành mất nét rồi.

Tất cả mọi người hoảng hốt, chỉ có Hải Mạt Mạt và Gâu Gâu vẫn ngủ ngon. Đường Ngạo trở về phòng ngủ mình, xách Hải Mạt Mạt từ trên giường lên: “Sao lại thế?”

Hải Mạt Mạt định nằm vào trong lòng anh ngủ tiếp: “Chú ấy đã thề không nói cho ba, nếu nói sẽ thành zombie. Ừm, điều này chứng minh chú ấy là người nói không giữ lời chứ sao.”

Đường Ngạo hơi nhíu mày: “Do vết thương trên tay, Gâu Gâu cũng mang virus sao?”

Hải Mạt Mạt buồn ngủ không nâng nổi đầu dậy: “Gâu Gâu ăn nhiều zombie như vậy, mang virus cũng có gì kỳ lạ đâu.”

Một tay Đường Ngạo xách Gâu Gâu từ trên đất lên, Gâu Gâu cũng buồn ngủ không nâng nổi đầu dậy, nửa đêm canh ba ai mà chả buồn ngủ. Nó cố gắng nâng mí mắt lên, thấy mình lơ lửng cách mặt đất. Cuối cùng cố gắng thất bại, bốn chân nó quẫy quẫy, quyết định tiếp tục ngủ o o giữa không trung.

Đường Ngạo hết cách rồi, bên kia Tô Bách lại bắt đầu lớn tiếng gào lên. Anh ta. Anh ta lại phải bắt đầu ăn uống điều độ rồi. Đường Ngạo híp mắt, mặc kệ Hải Mạt Mạt dùng cách gì, xem ra cơ thể người không thể sinh ra kháng thể với thứ này.

Tô Bách bị trói ở khu đặc biệt khổng chế mất nét mới cắn người, phải ăn cơm trên cột. Tất cả đám mất nét cũng vây quanh anh, ăn ủ đủ kiểu.

Hải Mạt Mạt nằm ở trong lòng Đường Ngạo, nghe thấy mất nét Giáp thủ thủ thù thì: “Đừng buồn nhé, anh biến thành mất nét còn đẹp trai hơn lúc bình thường đó!”

Mất nét Ất nhẹ nhàng dụ dăng: “Ai bảo vênh, đáng đời!”

Mất nét Bính khẽ nức nở: “Tôi nay tôi giúp anh thay quần, anh cứ thoải mái đi!”

Táng Tận Lương Tâm hét lớn một tiếng: “Có ai đối xử thế với đồng loại không hả?” Nó vỗ vỗ vai Tô Bách, “Anh nghỉ ngơi đi, không cần lo lắng cho Kiều Tiểu Vũ đâu. Kính cha người như cha mình, yêu vợ người như vợ mình [1], các anh em đều hiểu mà, yên tâm đi yên tâm đi.”

[1] Câu gốc là ‘Lão ngô lão dĩ cập nhân chi lão, thê ngô thê dĩ cập nhân chi thê’: Kính trọng cha anh mình rồi mở rộng thành kính trọng cả cha anh người, thương vợ mình thì thương cả vợ người. Đây là một câu chế từ câu ‘lão ngô lão dĩ cập nhân chi lão, ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu’ – thương con trẻ mình thì thương cả con trẻ người.

.

Nghiêm trọng nhất là đám trùm buôn vũ khí kia đang truy lùng kẻ dùng thuốc giả lừa bọn chúng khắp nơi. Xem ra giao dịch lần sau không làm được nữa rồi, ít nhất là không thể làm với đám người này.

Tổng giám đốc Đường rất bất đắc dĩ.

Lần trước gặp anh hai Đường Hạo, anh vốn có thể mở miệng. Tuy rằng mấy năm nay tính tình anh rất xấu, nhưng vào thời khắc này, để bảo vệ người còn sống sót trong doanh của anh, muốn mấy khẩu súng cũng không phải chuyện khó khăn.

Nhưng lòng tự ái của tổng giám đốc Đường đúng là quá hại người.

Thời tiết ẩm dần lên, cởi quần áo mùa đông, mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm. Vì virus lây lan, đại đa số các doanh bắt đầu xuất hiện ôn dịch. Triệu chứng điển hình là nhiệt độ giảm, run rẩy. Nghiêm trọng hơn là đường hô hấp xuất huyết, suy tim, mất ý thức hoặc là hôn mê sâu.

Trong vườn thú nhờ công tác trừ độc rất tốt, xung quanh lại thông gió nên tất cả mọi người đều rất khỏe mạnh. Ngay cả đám mất nét cũng chỉ cảm thời tiết, không bao lâu là khỏi.

Tổng giám đốc Đường không có vũ khí nên không thể làm gì khác hơn là bảo tất cả mọi người giả vờ bệnh dịch bùng phát. Mấy ngày nay thường xuyên có người lạ đi qua, hơn nữa còn có người xin ra nhập.

Sau khi nhìn thấy cả doanh nghiệp tấp nập thì không tới nữa.

Cây ăn quả chiết cành đợt đầu tiên kết trái rất ít. Mọi người vẫn tiếp tục cẩn thận chăm sóc. Đợi đến đầu mùa hè, rau dưa và trái cây cuối cùng cũng nhiều hơn. Khi đó thịt còn rất ít, không chỉ nơi này mà tất cả các doanh nghiệp trừ xưởng ASA đều khan hiếm thịt.

Thịt tươi dự trữ của thành phố E vốn hữu hạn, hiện giờ đã qua mấy tháng cất nước, thịt tươi đã sớm biến chất.

Tổng giám đốc Đường đương nhiên cũng có biện pháp, ngay từ lúc vừa chiếm được vườn thú anh đã dẫn người đi khắp nơi bắt gà. Hiện giờ trong vườn thú nuôi không ít gà, nhưng mọi người chịu đựng không động vào. Đầu mùa xuân, dùng tất cả trứng gà ấp thành gà con.

Hiện giờ đám gà con cũng đã lớn cỡ bàn tay rồi, chạy khắp nơi kiếm thức ăn. Lúc này mọi người mới thỉnh thoảng bắt mấy con làm một bữa. Động vật ăn cỏ trong vườn thú vẫn còn một ít, nhưng Đường Ngạo không định nuôi bọn chúng bởi những động vật này sinh sôi nảy nở quá chậm.

Mùa xuân đi qua, rất nhiều doanh nghiệp phải giải tán. Bệnh dịch trong thời kỳ văn minh còn có thể chết người chứ đừng nói đến thời khan hiếm thuốc thang, không ai nghiên cứu chế tạo thuốc men như thế này.

Bên vườn thú lại thu nhận rất nhiều người từ doanh nghiệp khác. Tổng giám đốc Đường chia người thành bốn phân khu. Khu số một để một người đàn ông tên là Trương Diệu Dương trước đây Ngô Bưu lưu lại quản lý. Anh ta trước kia là nông dân, phụ trách quản lý cây nông nghiệp. Khu hai do một người mới gia nhập là Viên Thiên Hiểu quản lý, phụ trách gia công. Anh ta trước kia là xưởng trưởng xưởng gia công. Khu ba do Ngô Hoa và mấy người phụ nữ quản lý, phụ trách hậu cần, vệ sinh, chữa bệnh v.v... Khu bốn do Cầu Đại Vân quản lý, phụ trách tuần tra và bảo vệ doanh nghiệp.

Hải Lam và Tô Bách dẫn đám mất nét do tổng giám đốc Đường trực tiếp sắp xếp, nơi nào cần và cần làm gì.

Cả doanh nghiệp ngay ngắn có trật tự, vậy mà tổng giám đốc Đường hình như chưa bao giờ nhàn rỗi. Trong phòng của anh đèn vẫn sáng đến cả đêm. Thời tiết nóng dần, nhưng điện của máy phát điện có hạn, bình thường chỉ dùng cho sản xuất, gia công đã rất thiếu rồi, hiện giờ cứ mười hai giờ sẽ cúp điện.

Anh đương nhiên là trường hợp đặc biệt.

Anh đang lật sách tìm phương pháp xử lý bảo quản khoai tây lâu dài, đột nhiên vang lên tiếng đập cửa như gió táp mưa rào. Tổng giám đốc Đường không ngần ngại: “Vào đi.” Nghe cái tiếng đập cửa đấy không cần đoán cũng biết là Cầu Đại Vân.

Ai, nếu Hải Mạt Mạt không có ở đây có lẽ anh sẽ còn có chút mong đợi.

Cầu Đại Vân còn cầm súng thuốc mê trong tay: “Đường tổng, có người leo tường đi vào, bị chúng ta bắt được.”

Đường Ngạo không ngạc nhiên: “Người của ASA?”

Cầu Đại Vân gật đầu, mặc dù cô không biết, nhưng đám Ngô Hoa và Kiều Tiểu Vũ nhận ra được. Đường Ngạo thở dài: “Ngô Bưu tham gia với bọn họ?”

Cầu Đại Vân bắt đầu tức giận: “Ban đầu nên giết tên khốn kiếp này.”

Đường Ngạo khoát tay: “Giết hán rồi, đám Chu Tân Quốc vẫn sẽ đến.” Năm ngón tay phải của anh chậm rãi gõ lên bàn, giọng điệu khinh miệt, “Chừng nào tôi còn sống, bọn chúng sao có thể yên tâm.”

Cầu Đại Vân đã nghe Kiều Tiểu Vũ và Ngô Hoa kể về những tin đồn của tổng giám đốc Đường nên cô cũng biết được một chút về quan hệ của anh và ASA hiện tại. Tin đồn về lãnh đạo ở đâu cũng là đề tài hot.

Cầu Đại Vân cũng biết chuyện này nghiêm trọng. Tập đoàn ASA là công ty kiểu mẫu của cả thành phố E, nhất định sẽ có bảo vệ công ty. Những công ty này trang bị súng đạn là hợp pháp.

Hơn nữa hiện giờ dù quy mô nơi này không nhỏ, nhưng so với nhân khẩu xưởng ASA thì không đáng kể. Nếu như xưởng ASA thật sự nhảm nhơ nơi này thì hậu quả thật không lường được.

Đường Ngạo vuốt vuốt bút máy trong tay, rốt cuộc nói chuyện: “Thực lực chênh lệch, không lường trước được.”

Cầu Đại Vân đề nghị: “Không bằng chúng ta để đám mất nét ra tay.”

Đường Ngạo lắc đầu: “Bọn họ cũng sẽ chết. Hơn nữa tôi không lo lắng chuyện này. Đám Chu Tân Quốc kia nhất như chuột, cô đừng thấy bọn họ điêu võ dương oai, không chắc chắn bọn họ tuyệt đối không dám công khai làm gì tôi.”

Cầu Đại Vân đột nhiên có chút thương xót người đàn ông này. Thật ra nếu lần trước anh mua được súng đạn thì sẽ không cần phải nữa lo lắng những chuyện này. Hơn nữa anh không thể chia sẻ sầu lo trong lòng với người khác, nói ra những chuyện này sẽ chỉ làm dao động lòng quân.

Cầu Đại Vân khẽ hỏi: “Bọn chúng có kế hoạch khác?”

Đường Ngạo đặt bút máy lên bàn, một lúc lâu mới nói: “Cô quên ban đầu chúng ta ép Ngô Bưu đi thế nào sao?”

Cầu Đại Vân hít sâu một hơi: “Hà Hợp!”

Tên Hà Hợp kia, chỉ cần có ích lợi, anh ta tuyệt đối sẽ chạy theo như vịt.

Quả nhiên, khi đám khoai tây đầu tiên thu hoạch được thì cố nhân đến.

Cách cửa vườn thú, tổng giám đốc Đường và Chu Tân Quốc bên ngoài đối mặt.

“Đường tổng, lại gặp nhau rồi, đúng là có duyên thì sẽ gặp nhỉ.” Chu Tân Quốc nói nhẹ như lông hồng, còn có vẻ có chút cường điệu. Những ngày qua người hẩn phái vào vườn thú dò xét chụp hình mang về thật sự khiến hẩn không thoải mái nổi.

Người đàn ông này thật con mẹ nó cứng, chỉ cần có chút cơ hội là có thể lật ngược tình thế. Đầu cơ trực lợi trang bị zombie, hẩn nhìn những cái mũ bảo hiểm kia không thể không giơ ngón tay cái.

Hiện giờ cái vườn thú này gần như đã biến thành một chuỗi xích sinh vật hoàn thiện!

Nhưng bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau. Hẩn cũng không ngu xuẩn, đợi khi anh gần phát triển xong căn cứ, thu hoạch nhóm lương thực đầu tiên cũng chính là mình có thể tiếp nhận.

Hiện tại chính là thời cơ.

“Đường tổng, lần trước anh vô cùng may mắn, lần này sợ rằng không ổn rồi.” Hẩn tiếc rẻ lắc đầu. trong Tay Đường Ngạo còn ôm Hải Mạt Mạt.

Tập đoàn ASA hiện tại tuyệt đối không ít hơn sáu ngàn người. Mà anh chỉ có hơn tám trăm người và hơn một ngàn con mất nét. Hơn nữa đối với phương có súng trong tay, đánh như thế nào?

GG thôi.

[1] GG: Good Game – trận đấu xuất sắc, khen đối thủ cũng thừa nhận mình đánh không lại.

Đương nhiên Chu Tân Quốc cũng nghĩ như vậy: “Tổng giám đốc Đường chắc hẳn cũng đã nhìn ra, tôi dám đến tất nhiên đã nắm chắc trăm phần trăm. Mà sau khi anh chết, người của anh còn hữu dụng, tôi sẽ không làm khó bọn họ. Đường tổng là người thức thời, không cần tôi nhiều lời chứ?”

Người trong vườn thú đương nhiên rất tức giận, về công, Đường Ngạo không bạc đãi bất cứ ai trong bọn họ, mọi người cùng ăn cùng ở. Về tư, ở cùng nhau lâu như vậy, dù sao cũng có cảm tình. Hơn nữa đáng sợ hơn là người bọn họ phải đi cửa hàng nhỏ dò xét mang về tin tức: đám Vương Phượng bị giam trong cửa hàng nhỏ, ngày ngày làm thợ, lương thực hạn ngạch chỉ đủ không để cho họ bị chết đói!

Bọn họ nhất định cũng không hy vọng đổi chủ. Nhưng tình cảnh này không khác gì lúc bọn họ uy hiếp Ngô Bưu.

“Tôi nghe nói, bé gái trên tay Đường tổng có thể nói chuyện với zombie.” Chu Tân Quốc không chút hoang mang, đối với hắn mà nói chiếm lĩnh nơi này chỉ là sớm muộn mà thôi, “Bảo bối như vậy chắc hẳn Đường tổng nhất định chưa từng rời tay nhỉ?”

Hắn nhìn Hải Mạt Mạt trong lòng Đường Ngạo, Hải Mạt Mạt vẫn còn đang ăn Popcorn.

“Thật sự. Không còn cách nào sao?” Cầu Đại Vân hạ giọng nói, Đường Ngạo thở dài: “Cô hiểu chưa, đây chính là nguyên nhân tôi không đến cửa hàng nhỏ cứu đám Vương Phượng.”

Cầu Đại Vân cầm tay anh, cảm xúc của những người khác cũng nặng nề. Hải Lam là đàn ông Đông Bắc, ghét nhất là tình cảnh này. Nó lập tức gào lên một tiếng, ý bảo muốn liều mạng cùng Chu Tân Quốc phía ngoài.

Chu Tân Quốc lần này chỉ dẫn theo hơn 600 người tới đây, đồng súng của hắn cũng chỉ có thể võ trang cho bằng này người. Nếu như liều mạng thật chưa chắc đã không thể.

Hải Mạt Mạt túm lấy cổ áo Đường Ngạo, vẻ mặt hung ác nhìn chằm chằm Chu Tân Quốc: “Ai dám bắt nạt ba tôi?! Tôi đánh các người đó!!”

Đường Ngạo quả thực không ôm hy vọng với cô bé: “Chỉ bằng con á?”

Về mặt Hải Mạt Mạt nghiêm túc: “Mạt Mạt sống là để lao ra những lúc ba cần!”

Người bên cạnh Đường Ngạo cảm động muốn chết. Sau đó Hải Mạt Mạt từ trong lòng Đường Ngạo nhảy xuống, bỗng nhảy về phía Chu Tân Quốc.

Chu Tân Quốc lộ ra vẻ vui mừng: “Không được bắn, phải bắt sống! !”

Sau đó một bóng đen lóe qua trước mắt hắn, Hải Mạt Mạt đã biến mất?!

Trong vườn bách thú, tổng giám đốc Đường và đám người ngăn ra. Sao lại thế?!

Thời gian trôi thật chậm, lâu đến mức bọn họ rốt cuộc cũng xác định con nhóc kia bỏ chạy thật. Tổng giám đốc Đường than thở: “Thật ra thì con bé sống là để ép ông đây lao ra vào những lúc ông đây cần.”

26. Chương 26

Chương 26: Bí mật của sự tiến hóa

Chu Tân Quốc không động thủ trước, cứ cách cửa giảng co với Đường Ngạo. Đường Ngạo nhảy bèn, lập tức phát hiện hắn đang kéo dài thời gian.

Kéo dài thời gian đương nhiên là đang đợi cái gì đó, quân tiếp viện? Hiện tại áp lực hắn gây cho doanh của anh đã đủ rồi, chỉ sợ rằng hắn đang chờ quân tiếp viện mạnh mẽ trở thành cộng rơm cuối cùng để chết lác đà thôi.

Đợi một lúc, rốt cuộc Chu Tân Quốc theo bản năng nhìn đồng hồ.

Đường Ngạo khẽ nhíu mày, cũng có chút khó hiểu, sao Hà Hợp vẫn chưa đến?

Hà Hợp đương nhiên muốn tới, mặc dù ngôn ngữ không thông, nhưng chỉ số thông minh của nó vô cùng cao. Cùng Chu Tân Quốc khoa tay múa chân một lúc là hiểu kế hoạch lần này. Chỉ tội trên đường xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

Nó mang theo hơn hai ngàn con zombie hùng dũng tiến về phía vườn thú. Mới tới ngoại ô thành phố E, nó đã nhìn thấy một người quen ngồi trên bàn đá trong công viên trước mặt – Hải Mạt Mạt.

Thẳng thắn mà nói, nó cảm thấy khá hứng thú với Hải Mạt Mạt. Có cô bé, nó có thể trao đổi với con người. Nhưng zombie không chăm sóc được Hải Mạt Mạt, mọi người bắt được gì thì ăn nấy nhưng Hải Mạt Mạt thì không. Vậy nên nó cũng từ bỏ ý định này.

Hiện giờ Hải Mạt Mạt xuất hiện tại nơi này, nó khó tránh khỏi cảm thấy kỳ lạ. Chẳng lẽ đám Chu Tân Quốc đã thành công rồi?

Hải Mạt Mạt đứng lên khỏi bàn đá, Hà Hợp dùng tiếng zombie nói với cô bé: “Có chuyện gì sao?”

Câu trả lời của Hải Mạt Mạt là trong nháy mắt chạy tới trước mặt nó, sau đó đâm một phát vào mũi nó! Lúc này da Hà Hợp đã dày như tê giác, vũ khí bình thường cho dù là dao thương gây côn muốn đâm thương nó cũng chỉ là gãi không đúng chỗ ngứa mà thôi.

Nhưng một cú đâm của Hải Mạt Mạt đánh cho đầu nó kêu ông ông, mũi đã lõm xuống.

Nó kinh hãi, đang định bắt lấy Hải Mạt Mạt, Hải Mạt Mạt đã đâm thêm một cú nữa. Dù Hà Hợp mình đồng da sắt bị Hải Mạt Mạt đâm hai phát cũng ngã xuống đất không dậy nổi.

Bầy zombie náo loạn, một tay Hải Mạt Mạt cầm cổ Hà Hợp, nắm tay phải nắm chặt. Khoảng cách như vậy đủ thời gian cho cô bé đâm vỡ đầu Hà Hợp.

Hà Hợp cũng kinh ngạc, hiện giờ nó tuyệt đối tin tưởng Hải Mạt Mạt có thể làm vậy. Nhưng không biết vì sao, tay phải Hải Mạt Mạt nắm mấy lần rồi lại buông ra, cuối cùng cô bé buông nó ra: “Đừng chọc ba tôi.”

Cô bé dùng tiếng zombie nói, Hà Hợp hoàn toàn không kịp phản ứng.

Đợi cô bé đứng dậy định đi, Hà Hợp rút cuộc ngồi dậy: “Dù tôi không đi, thủ lĩnh zombie khác cũng sẽ đi. Anh ta không có vũ khí, không chiếm nổi chỗ tốt đâu.”

Hải Mạt Mạt mím môi, cương quyết nói: “Tôi sẽ cho ba vũ khí, vũ khí tốt nhất!!”

Ngoài cửa vườn thú, sắc mặt Chu Tân Quốc tái xanh. Người hần phái đi thăm dò tình huống trở lại nói cho hần biết, bầy zombie của Hà Hợp vốn đã sắp tới, trên đường không biết gặp phải chuyện gì lại vòng về.

Nhìn hơn một ngàn con mất nét trong vườn thú, Chu Tân Quốc cắn răng vài lần, cuối cùng vẫn đe dọa một câu: “Đường tổng, đừng nói Chu mô không niệm tình cũ, cho anh hai ngày suy nghĩ thật kỹ.”

Dứt lời, hần dẫn người rời đi.

Mặc dù Chu Tân Quốc đã đi nhưng không khí trong vườn thú cũng không hề thoải mái. Mọi người đều biết hần sớm muộn gì cũng trở lại, nhưng lấy cái gì để phòng ngự? Tất cả mọi người đưa mắt nhìn tổng giám đốc Đường, hiện tại anh là người đứng đầu nơi này.

Đường Ngạo chỉ phát tay: “Việc ai nấy làm.”

Mọi người mặc dù lo lắng nhưng vẫn làm việc như bình thường. Đường Ngạo trở lại phòng làm việc thì nhìn thấy Hải Mạt Mạt ôm Gâu gâu, hình như còn đang ngẩn người.

Mặc dù Hải Mạt Mạt lâm trận chạy trốn nhưng anh không để ý. Là một người đàn ông, có chuyện còn cần một đứa bé bảo vệ sao. Anh còn chưa vô sỉ đến mức ấy.

Anh ngồi xuống trước bàn, không nói gì. Hải Mạt Mạt rót nước cho anh, bò lên trên đùi anh nhìn anh. Đường Ngạo nhìn thẳng vào mắt cô bé, chỉ chốc lát sau, cô bé nhẹ nhàng vuốt lên hàng lông mày nhú chặt của anh: “Ba đừng lo.”

Đường Ngạo hừ lạnh: “Lo lắng có tác dụng quái gì, ba đang nghĩ cách.”

Hải Mạt Mạt cau mày suy nghĩ một lúc: “Mạt Mạt cũng giúp ba nghĩ cách.”

Đường Ngạo uống một ngụm nước: “Con nói cách không chế virus zombie cho ba biết đã là nghĩ cách rồi.”

Hải Mạt Mạt yên lặng lắc đầu, Đường Ngạo xách cô bé đi xuống: “Vậy nói cái rắm.”

Buổi tối, Hải Mạt Mạt túm cổ áo Đường Ngạo: “Ba giúp Mạt Mạt bắt mấy con zombie đi.”

Đường Ngạo nào có tâm trạng chơi với cô bé: “Đi đi đi đi, đi chơi với chó của con đi.”

Hải Mạt Mạt vẫn nín lén lấy anh: “Ba bắt zombie, Mạt Mạt cho ba vũ khí.”

Đường Ngạo nửa tin nửa ngờ, nếu như trước kia anh còn tin tưởng lời con nhóc này, nhưng bây giờ anh đã có kinh nghiệm bị hớ một lần: “Con có vũ khí gì?”

Hải Mạt Mạt ôm Gâu Gâu: “Vũ khí tốt nhất.”

Đường Ngạo nửa tin nửa ngờ, nhưng trước mắt ngoại trừ tin tưởng cô bé thì cũng không còn cách nào tốt hơn. Anh mang theo Cầu Đại Vân cùng mấy người đàn ông cường tráng đi ra ngoài, soi đèn pin đến nửa đêm bắt được gần ba mươi con zombie trở lại.

Tất cả mọi người không biết lý do, chỉ thấy Đường tổng dùng một chiếc xe hàng chở heo kéo mấy chục con zombie vẫn kêu ầm ĩ trở về. Con nào cũng bị trói như heo.

Mặc dù không hiểu, nhưng tất cả mọi người tin tưởng nếu Đường tổng làm như vậy nhất định là có lý do của anh, vì vậy họ cũng giúp đỡ đỡ hàng, cẩn thận từng li từng tí nâng đám zombie xuống.

Đường Ngạo nhốt những con zombie đã bị trói chặt tứ chi vào chuồng lộ thiên nuôi hổ Đông Bắc. Hải Mạt Mạt cầm một đồng ống tiêm, rượu cồn từ phòng y tế của Ngô Hoa đến.

Cuối cùng cô bé bảo Hải Lam chọn ba mươi con mất nét bị nhiễm lâu nhất, mỗi con rút 10cc máu. Hải Lam thật sự sợ dây kiếu chơi đùa mới của Hải Mạt Mạt. Rút máu bằng này người cũng quá xa xỉ. Nhưng chút máu này chẳng thấm vào đâu nên nó cũng chọn ba mươi con hiến máu.

Hải Mạt Mạt đi vào chuồng nhốt zombie, Đường Ngạo đương nhiên đi cùng. Thật may là anh vẫn còn 1% độ tin tưởng Hải Mạt, dù sao cô bé cũng biết nói tiếng zombie.

Anh để Cầu Đại Vân và Hải Lam ở bên ngoài coi chừng, Hải Mạt Mạt cũng không tránh anh. Cô bé đổ hết đồng máu vừa rút từ đám mất nét vào một cái chậu lớn. Sau đó rút chừng 30cc máu từ Gâu Gâu, đổ vào trong đó.

Đường Ngạo phát hiện máu Gâu Gâu là màu bạc.

Máu màu bạc vừa đổ vào chậu máu mất nét đã nhanh chóng lan ra như vết mực thấm. Không lâu sau, màu sắc cũng bắt đầu thay đổi. Máu mất nét vốn là màu xanh đen, sau khi hòa với màu bạc lại biến thành màu xanh dương.

Một ý nghĩ mơ hồ hiện lên trong đầu, tổng giám đốc Đường không khỏi lùi về sau một bước.

Hải Mạt Mạt đi tới trước mặt đám zombie vẫn đang kêu ha ha, đột nhiên dùng một cái nhíp chọc thẳng vào cổ họng bọn chúng. Zombie vốn còn đang kêu ha ha giờ không phát ra tiếng được nữa.

Lúc này cô bé mới dùng ống kim tiêm rút 10cc máu, trực tiếp tiêm vào tim zombie.

Đường Ngạo cẩn thận quan sát sự thay đổi của mỗi con zombie.

Kết quả là đám zombie hình như không có gì thay đổi.

==

Tổng giám đốc Đường lo lắng: “Sẽ không lừa ba nữa đấy chứ?”

Hải Mạt Mạt tràn đầy tự tin: “Mạt Mạt sao lại lừa ba? Mạt Mạt sống là để. . . .”

“Dừng!!” Tổng giám đốc Đường vội vàng giơ tay lên, “Dừng lại, dừng lại.”

Sau khi Hải Mạt Mạt tiêm cho ba mươi con zombie máu mất nét sẽ phá dây thanh quản của chúng. Thủ pháp kia hoàn toàn không giống một đứa bé, thậm chí hoàn toàn không giống như đang đối xử với đồng loại.

Giống như loài người giết một con gà, không có đồng tình, không có thương hại.

Tổng giám đốc Đường bình luận: “Thật không giống người.”

Hải Mạt Mạt lập tức phản bác: “Mạt Mạt là người! !”

“Rồi rồi rồi.” Đường tổng không muốn tranh cãi với cô bé vào lúc này, “Con là người.”

Ngày hôm sau, Đường Ngạo còn chưa dậy, Hải Lam đã ở bên ngoài gõ cửa ầm ầm. Đường Ngạo mặc quần áo, tối hôm qua anh bắt zombie đến nửa đêm, lại nhìn Hải Mạt Mạt giày vò zombie đến gần bốn giờ mới ngủ.

Lúc này mới. Tám giờ?

Nhìn Hải Mạt Mạt nằm bên cạnh và Gâu Gâu nằm trên nệm êm dưới giường đang ngủ say, anh đột nhiên có chút ghen tỵ với hai cái đứa này!

Hải Lam hình như vô cùng sốt ruột, Đường Ngạo vội vã đi theo nó về phía chuồng hổ hôm qua nhốt zombie. Chuồng cách mặt đất chừng mười mét, Đường Ngạo từ phía trên nhìn xuống liền kinh ngạc. Hiện tại ba mươi con zombie đã cởi được dây trói!

Đó là dây thừng leo núi, chịu lực không ít hơn ba ngàn sáu trăm cân đâu!

[*] 1 cân ở đây bằng 0.5kg

Một con zombie rõ ràng phát hiện có người từ phía trên nhìn xuống bọn nó, nó không thể phát ra tiếng, chỉ dùng sức nhảy lên một cái. Hải Lam cũng sợ đến mức lùi về sau một bước. . . .nó nhảy ít nhất cao ba mét.

Chuyện này. Một cảm giác sợ hãi đột nhiên dâng lên trong lòng, cho dù tố chất tâm lý như Đường Ngạo cũng chảy ra một tầng mồ hôi. . . .tiến hóa!

Những zombie này cũng có thể tiến hóa!

Anh rốt cuộc hiểu tại sao Hải Mạt Mạt phải phá dây thanh quản của đám zombie này. Bọn chúng có thể trao đổi với nhau. Một khi phát hiện bí mật chủng tộc tiến hóa, hậu quả khó mà lường được! Tận thế, đây mới thật sự là tận thế.

27. Chương 27

Chương 27: Mối nguy sinh hóa

Ba mươi con zombie biến hóa rất lớn, buổi sáng da còn bình thường như người, buổi trưa đã biến thành màu nâu. Da rất nhẵn, đôi mắt lại có màu xanh dương nhàn nhạt, quả thực là xấu xí đến đặc biệt, vô cùng ghê người.

Đường Ngạo cũng cảm thấy đáng sợ, bây giờ nhìn lại cấp bậc zombie, người bị lây bình thường là cấp mắt nết, mắt đa phần đầy tơ máu đỏ lừ. Người bị lây đã chết mắt vô hồn màu xám tro, cũng có con có tơ máu. Hiện giờ xem ra loại màu xanh dương này lại ột hơn một cấp.

Đợi chút, tại sao máu Gâu Gâu là màu bạc? Đây là cấp gì?

Hơn nữa chỉ bằng ba mươi con zombie này, có thể chống lại được Hà Hợp và đám người Chu Tân Quốc sao?

Vấn đề quá nhiều, quan trọng nhất là cái cuối cùng.

Đường Ngạo vốn định thả một con zombie ra ngoài thử xem, Hải Mạt Mạt không đồng ý.

“Thả ra sẽ không bắt lại được đâu.” Cô bé nói cực kỳ nghiêm túc. Đường Ngạo nửa tin nửa ngờ, nhưng không tiếp tục phân vân vấn đề này nữa. Anh gọi gần hết người về bộ phận gia công, chế tạo một lượng lớn súng thuốc mê.

Ngô Hoa lãnh đạo bộ phận hậu cần cũng bắt đầu phối, đổi thuốc mê. Mọi người đều biết nếu thất thủ, nơi đây sẽ biến thành thuộc địa, vì vậy tất cả đều vô cùng cố gắng.

Mà Hải Mạt Mạt chỉ cầm ít châm thuốc mê, trong loại châm này chứa thuốc mê, bắn ra sẽ tự động đẩy thuốc mê vào thân thể người. Đường Ngạo cũng để tùy cô bé, anh bắt đầu hiểu tại sao Hải Mạt Mạt không muốn nói.

Một khi những chuyện này bị tiết lộ sẽ đem đến tai họa ngập đầu cho loài người.

Chu Tân Quốc dĩ nhiên sẽ không chờ lâu, hắn cũng biết cho anh càng nhiều thời gian càng bất lợi. Vườn thú có một chuỗi thức ăn, chỉ cần nhân viên không vượt chỉ tiêu là có thể tuần hoàn vô hạn. Nhưng tập đoàn ASA miệng ăn núi lở.

Ngày thứ ba, hắn và Hà Hợp rút cuộc hợp tác lần nữa, hai bên cùng nhau tới vườn thú. Dù vườn thú rất rộng lớn, nhưng hơn một ngàn con zombie và hơn sáu trăm người đứng ở cửa vẫn rất chật chội.

Đường Ngạo mang người cầm súng thuốc mê ở bên ngoài cửa an toàn cùng bọn họ đối mặt. Chu Tân Quốc cười lạnh liên tục: “Sẽ không ngại thơ đến mức cho rằng mấy cây súng thuốc mê là có thể đối phó với bọn tôi chứ?”

Đường Ngạo dĩ nhiên sẽ không. Súng thuốc mê này đối phó được Chu Tân Quốc, chứ sao đối phó được zombie của Hà Hợp? Nhưng anh cũng không tin tưởng mấy con zombie mắt xanh của Hải Mạt Mạt lắm. Người ta có hơn một ngàn con, con bé chỉ có ba mươi con.

Hà Hợp ha ha hai tiếng, hình như cũng muốn khuyên tổng giám đốc Đường biết khó mà lui. Đường Ngạo im lặng, cuối cùng cắn răng . . . dù sao cũng hết cách rồi, lên thôi.

Anh đưa phụ nữ và trẻ nhỏ trở về chỗ ở của họ, chỗ ở của người và zombie có lưới điện cách ly, hiện giờ đã kéo hết lưới điện lên. Gần một trăm người trốn lên lầu chót của lâu đài Chuột Mickey bên phải, đám mất nết cũng núp tại mái nhà bên trái.

Hải Lam dẫn theo đám mất nết thả ba mươi con zombie ra.

Ba mươi con zombie đã sớm không kìm chế được, vừa được thả lập tức chạy ra cửa. Chu Tân Quốc cười lạnh một tiếng, vung tay lên, tất cả họng súng nhắm thẳng đầu đám zombie.

Nhưng mọi người nhanh chóng phát hiện điểm không ổn tốc độ của đám zombie này tuyệt đối không phải tốc độ bình thường! Bọn chúng không có hứng thú với Hải Lam và đám mất nết, nhanh chóng phát hiện đám người đứng ngoài cửa vườn thú!

Sau đó mười mấy con zombie lặng lẽ (bọn chúng bị hủy dây thanh quản) phi như bay tới!

Đám người Chu Tân Quốc mang tới kinh hoàng bắn lung tung. Còn chưa kịp phản ứng, một người đàn ông mặc áo da màu đen bên cạnh hắn đã bị một con zombie cắn đứt cổ họng!

Mùi máu tươi rõ ràng kích thích các zombie khác, bọn chúng điên cuồng lao tới cướp đoạt. Chỉ mười mấy giây, trên đất chỉ còn thừa lại nửa cái đầu bị đào rỗng và một vũng máu.

“Sao. sao lại thế này?!” Chu Tân Quốc thấy tình thế không ổn, lập tức trốn vào trong bầy zombie của Hà Hợp. Hà Hợp lớn tiếng gầm lên, hình như nói chuyện với hắn, nhưng ngôn ngữ không thông, mọi người bắt đầu hỗn loạn. Những con zombie mắt xanh này vốn đã nóng nảy, bắt đầu lao vào cắn xé đội ngũ zombie của Hà Hợp.

Hà Hợp cũng không kịp phản ứng. Mặc dù da của nó đã dị biến, nhưng loại zombie này dường như không thêm để ý, một tay quăng nó xuống đất. Các zombie khác lập tức chạy tới cứu giúp, zombie mắt xanh như cuồng sát, đột nhiên tách đầu những zombie này lôi óc chúng nó ra nhét vào trong miệng.

Chu Tân Quốc mang đến hơn sáu trăm người, Hà Hợp có một hơn ngàn zombie, nhưng cảnh tượng lúc này chẳng khác nào mang một đám hơn mười nick level thấp đi chơi với nick mãn cấp.

Kết quả đương nhiên không phải nói.

Sau giây phút hốt hoảng ngắn ngủi, Chu Tân Quốc phản ứng kịp, giơ súng bắn!

Mấy trăm người đồng loạt bắn vào bầy zombie, lập tức gây ra cảnh rối loạn kinh hoàng. Vô số zombie bị ngộ thương, bọn chúng không để ý đến lệnh của Hà Hợp, lao thẳng vào đám người Chu Tân Quốc!

Ba mươi con zombie đương nhiên cũng có con chết, dù sao bọn nó cũng không phải mình đồng da sắt .

“Rút lui trước! Rút lui!” Chu Tân Quốc dưới sự che chở của hơn một trăm người bỏ chạy vào xe tải. Không đợi người mình lên xe hết, hắn đã nổ máy bỏ chạy.

Bên này trải qua một vòng càn quét hỗn chiến, còn dư lại hơn mười con zombie mắt xanh xung phong liều chết trong đội ngũ. Chu Tân Quốc tổn thương thê thảm. Chết ít nhất một trăm sáu mươi mấy người, người bị thương không rõ.

Hà Hợp rống lớn mấy tiếng, cả bầy zombie đã hoàn toàn hỗn loạn. Đám người Đường Ngạo đứng ở nóc nhà, nhìn quân đoàn zombie của Hà Hợp và zombie mắt xanh cùng nhau xé ăn những người còn lại của Chu Tân Quốc. Một vùng đỏ tươi.

“Tên óc heo Chu Tân Quốc này.” Đường Ngạo hơi híp mắt. Nếu hắn không hoảng loạn, để Hà Hợp che chở người của mình chạy trốn sẽ tổn thất cực kỳ ít.

Nhưng hắn chỉ lo chạy trốn chết một mình, chết oan hơn một trăm mạng người.

Lần đầu tiên nhìn cảnh máu tanh và chết chóc như thế, rất nhiều người trong vườn thú đã nôn mửa. Nôn xong, tất cả mọi người cực kỳ trầm mặc. Chỉ có Hải Mạt Mạt đứng ở bên cạnh Đường Ngạo, Hà Hợp nhìn cô bé mấy lần, lại nhìn zombie mắt xanh mấy lần.

Cuối cùng sau khi đánh bể đầu một con zombie không nghe lời, nó khống chế đội ngũ của mình. Dẫn chúng nó từ từ lùi về phía sau, tách khỏi đám zombie mắt xanh.

Lúc này zombie mắt xanh cũng chỉ còn mười hai con, hơn một trăm người cũng đủ để bọn chúng ăn một đoạn thời gian. Mùi vị của não người tươi mới ngon hơn não zombie nhiều, bọn chúng cũng không đuổi theo Hà Hợp nữa. Hà Hợp có chút sợ hãi, dẫn zombie của mình vội vã rời đi.

Phía sau nó, Tô Bách và Hải Lam đều vô cùng tức giận: “Không phải chúng ta là bạn sao, tại sao lại phản bội chúng tôi? !”

Hà Hợp quay đầu nhìn bọn họ một cái, vừa tổ chức rút lui vừa trả lời bằng tiếng zombie: “Người và zombie có thể làm bạn sao?”

Tất cả mọi người không nói nữa, sự thật luôn được che giấu cẩn thận rốt cuộc cũng bị xé vỡ.

Nếu như loài người muốn khôi phục văn minh của mình, chuyện đầu tiên phải làm là tiêu diệt toàn bộ zombie. Zombie quả thật đã từng là người, nhưng sau đấy thì không phải nữa rồi.

Hai bên đã sớm đối địch, tại sao lại nói là phản bội?

Zombie của Hà Hợp rút như thủy triều, Hải Mạt Mạt cầm một khẩu súng thuốc mê từ Trương Diệu Dương bên cạnh, trượt từ cầu trượt trên nóc nhà xuống.

Vừa đặt móng ngồi xuống đất, Gâu Gâu cũng từ đường ống trượt xuống đặt móng ngồi trên mặt cô bé. Một người một chó giống như tranh tài ai nhanh hơn, Hải Mạt Mạt còn chưa bò dậy, Gâu Gâu đã đập bốn vó, lao ra như mũi tên để lại trên mặt Hải Mạt Mạt một dấu chân chó.

==

Hơn mười zombie mắt xanh vẫn còn đang gặm thi thể trên đất. Có người bị thương chưa chết, lúc này sợ đến run rẩy, không bò dậy nổi.

Gâu Gâu nhào tới như quả cầu tuyết, móng nhọn bắt được đầu một con zombie mắt xanh. Sau đó một cái móng khác lại dùng sức vùi vào luôn. Cả đầu zombie tựa như lập tức bị tách thành hai nửa.

Nó sủa gâu gâu mấy tiếng, hài lòng liếm ăn bộ não vẫn còn nhảy thình thịch bên trong.

Hải Mạt Mạt lấy mấy ống thuốc mê từ trong túi áo lắp vào súng, mấy con zombie đã lao về phía cô bé. Đường Ngạo lập tức cầm rìu, trượt từ ống trượt xuống. Cầu Đại Vân cũng đi theo.

Bên kia đám người Hải Lam thấy thế cũng vội vàng từ trên tầng chạy xuống. Cả chốc lát tất cả mọi người cùng chạy về phía hơn mười con zombie này.

Hải Mạt Mạt nổ hai phát súng, bắn trúng hai con zombie. Mấy con khác đã vây đến. Đường Ngạo xông tới đá ngã hai con: “Đi mau!”

Hải Mạt Mạt lắc đầu: “Không thể để cho bọn chúng chạy mất!”

Lúc Đường Ngạo móc từ trong túi áo cô bé mấy châm thuốc mê cho vào súng, anh phát hiện bên trong châm thuốc mê là máu đỏ tươi. Tốc độ của đám zombie này rất nhanh, anh không kịp nghĩ quá nhiều, nhanh chóng bắn thuốc mê bằng máu ra.

Máu này hình như không lập tức trí mạng, ít nhất lúc ấy zombie mắt xanh cũng không có gì dị thường. Bọn nó nhào về phía Hải Mạt Mạt, một tay Đường Ngạo đẩy Hải Mạt Mạt ra. Anh tóm lấy một con zombie trực tiếp đưa vào mồm một con zombie đang há to miệng khác.

Chỉ nghe rắc một tiếng, đầu con này zombie đã bị gặm thành cái động.

Lúc này, Hải Mạt Mạt cố gắng bắn hết thuốc mê. Gâu Gâu đã ăn xong một bộ não, mồm dính đầy màu xanh đậm giống như vừa uống một chai nước tẩy nhà vệ sinh vậy.

Đường Ngạo đánh bay lũ zombie đến gần Hải Mạt Mạt. Mẹ nó, như thể Kiếm Thánh mang theo Cung Tiên Thủ vậy. Mấy người Cầu Đại Vân cũng dần chạy tới, qua hơn mười phút sau, động tác của hơn mười con zombie đột nhiên chậm lại. Tứ chi như bước trong không gian không nghe theo sự điều khiển của não.

Bọn chúng chậm nhưng đám người Cầu Đại Vân không chậm. Mọi người xông lên, chỉ chốc lát sau đã chém hết đầu chúng nó. Gâu Gâu cắn đứt đầu một con zombie, ngửi ngửi rồi xì một cái, vẻ mặt ghét bỏ quay đi đi.

Mặc dù ra sân trễ, nhưng trên người mọi người dính đầy máu. Đường Ngạo bảo Cầu Đại Vân mang Hải Mạt Mạt trở về thay quần áo, thuận tiện tắm cho Gâu Gâu. Anh và đám người Trương Diệu Dương tập trung toàn bộ thi thể đến bãi đất trống ở xa, dội xăng lên đốt.

Mặt đất có không ít súng. Chu Tân Quốc trốn cũng quá chật vật.

Quản lý khu số ba Viên Thiên Hiểu dẫn người nhặt hết đồ xong mới vội vã chạy tới: “Đường tổng, còn có mười mấy người bị thương, có giết không?”

Đường Ngạo sai bước đi tới, trên đất quả thật còn có người của Chu Tân Quốc (trước kia là người của anh). Mười bảy người, trên cơ thể đủ loại vết thương, có vết do chính người mình làm, có vết do zombie.

Đường Ngạo đứng một hồi, hỏi Ngô Hoa bên cạnh: “Chúng ta còn có bao nhiêu thuốc trị thương?”

Ngô Hoa không cần nghĩ liền đáp: “Người của doanh chúng ta bị thương ít, hiện giờ thuốc trị thương vẫn còn nhiều. Vườn thuốc mấy ngày trước thu hoạch một đám, dược liệu còn dư thừa. Nhưng mà bọn họ bị thương như vậy, nếu muốn chữa khỏi hoàn toàn, có lẽ sẽ tiêu hao mất một phần ba.”

Mười mấy người này không dám ngẩng đầu, thật ra thẳng thắn mà nói thì Đường Ngạo trước kia mặc dù cuồng ngạo, không để ai vào mắt, nhưng anh đối xử với cấp dưới không tệ. Theo thống kê, số sinh viên cả nước ra trường muốn vào Tập đoàn ASA không thua kém top 100 công ty đứng đầu thế giới.

Chẳng qua anh khá xấu tính, không nể tình cảm riêng. Tựa như anh bao phụ nữ, thanh toán tiền hàng xong thì tự rút xéo, vì vậy bình thường gây thù hờ nhiều.

Tổng giám đốc Đường thở dài: “Ngô Hoa, bộ phận của cô phụ trách chữa cho người bị thương, người bị nhiễm giao cho Tô Bách.”

Ngô Hoa thật sự vô cùng ngoài ý muốn, Đường Ngạo không nói gì nữa, tiếp tục giám sát thiêu thi thể. Trong lòng anh hiểu rõ, giữ bí mật về mười mấy con zombie này mới là đại sự, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, cho nên nhất định phải đốt sạch.

Mười mấy người này hình như cũng không dám tin vào tai mình. Tổng giám đốc Đường đầu giống người lấy đức báo oán.

Nhưng bọn họ có thể nói gì, chẳng lẽ còn cứng cổ bảo Đường Ngạo ném bọn họ vào trong lửa đốt cùng sao?

Bọn họ dám cá vị tổng giám đốc Đường này sẽ làm như vậy thật.

Đốt xong thi thể, Đường Ngạo cũng vã mồ hôi như tắm. Trong phòng của anh đương nhiên có phòng tắm, lúc này Cầu Đại Vân đang tắm cho Gâu Gâu. Gâu Gâu rất thích tắm, nó nằm dang bốn chân trong bồn rửa, mặc cho Cầu Đại Vân tắm cho nó.

Nhưng nó tắm cũng phải dính lấy Hải Mạt Mạt như hình với bóng, lúc tắm còn mở mắt nhìn Hải Mạt Mạt. Nguy cơ tạm thời giải quyết, tâm trạng tổng giám đốc Đường không tệ, lúc này vừa nhìn Cầu Đại Vân đáng người yếu điệu, rắn chắc mạnh mẽ, anh lại bắt đầu có chút suy nghĩ.

Anh tiện tay ném áo khoác xuống đất, cởi cúc áo sơ mi bên trong ra. Cầu Đại Vân nhìn một cái, lập tức quay đầu đi. Đáng người tổng giám đốc Đường thật sự không tệ, hình thể cân xứng, bắp thịt rắn chắc. Huống chi gần đây ở cùng nhau, Cầu Đại Vân thật ra rất có hảo cảm với người đàn ông này.

Tổng giám đốc Đường kinh nghiệm đầy mình, lập tức thấy được hy vọng. Anh đi vào phòng tắm, kéo cửa kính trong phòng tắm, đang định nói thì Hải Mạt Mạt đã nhào tới: “Con tắm lưng giúp ba nhé!”

Mấy suy nghĩ của tổng giám đốc Đường lập tức tan thành mây khói. Ít nhất không thể đối người tắm lưng lớn hơn một chút sao!! Anh bắt đầu có chút hâm mộ Gấu Gấu

28. Chương 28

Chương 28: Vũ khí sinh hóa

Đôi tay nhỏ bé trái kỳ phải kỳ trên lưng, sức lực lại rất vừa. Tổng giám đốc Đường dựa vào bồn tắm ngủ thiếp đi mất. Cầu Đại Vân tắm xong cho Gấu Gấu, lặng lẽ đẩy cửa ra một chút. Bên trong Đường Ngạo nửa thân trần, Hải Mạt Mạt ngồi bên cạnh ra sức tắm lưng cho anh.

Hai cha con vô cùng hài hòa, cô khẽ mỉm cười, đem Gấu Gấu đã được sấy khô đi ra ngoài.

Khi Đường Ngạo tỉnh lại đã là nửa tiếng sau. Anh vừa mặc xong quần áo là đến giờ ăn cơm tối. Kiều Tiểu Vũ đặc biệt đưa cơm tối đây, phòng ăn hôm nay làm đùi cừu nướng cho Hải Mạt Mạt. Đường Ngạo cũng không có ý kiến, bưng hết đồ ăn ra, ngồi đối diện cùng Hải Mạt Mạt ăn cơm.

Gấu Gấu dưới bàn vòng tới vòng lui, Hải Mạt Mạt xé một miếng thịt dê thật to đút cho nó. Gấu Gấu dùng hai móng trước ôm thịt dê, gặm cực kì háng hái.

Đường Ngạo nhân cơ hội giáo dục: “Hiện giờ chẳng có mấy ai ở thành phố E đủ tiền trả thịt dê, có thể dùng cho chó ăn chỉ sợ có duy nhất một mình con thôi. Các cô chú đối tốt với con như vậy, con biết cái gì thì nói cho ba đi.”

Hải Mạt Mạt nhìn anh một cái, không nói gì. Đường Ngạo bắt đầu lấy lý lẽ giảng giải: “Thật ra thì con nên hiểu, ba của con là Hải Minh Tiễn. Virus mất khống chế lần này khiến nhiều người chết như vậy, tất cả đều do anh ta. Mặc dù anh ta đã chết.”

Hải Mạt Mạt đang ăn cơm lại đột nhiên kích động: “Ba không chết!” Cô bé ném đũa, không ăn nữa, “Không chết!”

Trong đôi mắt to ầng ậc nước, Đường Ngạo mắng một tiếng, trẻ con đúng là đáng ghét nhất mà!!

“Ăn cơm đi!” Anh đưa đũa đến, Hải Mạt Mạt cầm lấy ném xuống đất. Tổng giám đốc Đường cũng sắp phát hỏa: “Đừng để ba giận!”

Hải Mạt Mạt nhảy xuống ghế, nhào lên giường trong phòng ngủ, không để ý tới anh nữa.

Đường Ngạo không biết nên khóc hay cười, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là bế cô bé vào lòng: “Ba nói cũng không nghe đúng không? Ba không để ý đến Mạt Mạt nữa.”

Hải Mạt Mạt còn đang khóc sùi sụt khe khẽ, tổng giám đốc Đường cũng không biết con nhóc này rốt cuộc hồ đồ thật hay là giả ngu. Anh thở dài, ôm cô bé ngồi vào trước bàn cơm: “Được rồi được rồi, ăn cơm xong chúng ta đi nhảy dây nhé?”

Trên khuôn mặt nhỏ của Hải Mạt Mạt còn đầm nước mắt, Đường Ngạo xé khăn giấy lau đi, lại gấp đậu xào cho cô bé: “Nhanh, ăn xong đi chơi. Con xem, Gấu Gấu ăn cơm còn nhanh hơn con kia kìa.”

Hải Mạt Mạt nhìn anh, anh dùng thìa xúc đút cho cô bé, kiên nhẫn dụ dỗ: “Ăn nhanh nào, trời tối không đi ra ngoài chơi được nữa đâu đấy.”

Hải Mạt Mạt lúc này mới há miệng ăn cơm. Đường Ngạo kinh nghiệm đầy mình, trong lòng cũng thầm nghĩ, con nhóc này cũng không giống người có tâm tư thâm trầm. Có vài chuyện hình như không hiểu thật, nhưng lại biết rất nhiều về virus zombie.

Hải Minh Tiễn chết tiệt, chuyện này rốt cuộc là sao.

Ăn xong cơm, anh mang Hải Mạt Mạt đi nhảy dây. Vườn thú trước kia là nơi người lớn đưa con trẻ đi chơi vậy nên cũng có khu vui chơi. Nhưng bây giờ điện lực không đủ, không khởi động được, chỉ còn mấy chiếc xích đu vẫn chơi được.

Trên xích đu, Hải Mạt Mạt đang chơi rất vui vẻ, Hải Lam, Tô Bách cùng mấy người Cầu Đại Vân vội vàng đi tới. Bọn họ đã chứng kiến sức mạnh của zombie mắt xanh, đương nhiên cũng nhận ra được zombie có thể thăng cấp. Ý mấy người là thăng cấp mấy con zombie như vậy làm bảo vệ.

Như vậy mọi người không cần lo lắng công tác phòng ngự nữa.

Hải Mạt Mạt phiên dịch lời mấy người, nói tới đây bỗng dừng một chút. Đường Ngạo lắc đầu, ai nặng ai nhẹ anh vẫn biết: “Chúng ta có thể mất doanh, nhưng nếu để nguyên lý zombie tiến hóa truyền ra, virus sẽ hoàn toàn mất khống chế. Về sau đừng nhắc lại chuyện này nữa.”

Lo lắng của anh đương nhiên có lý, nhưng Hải Lam vẫn nôn nóng muốn thử: “Nếu không tiến hóa thử một mình tôi trước? Để anh em trải nghiệm cảm giác trâu bò một phen.”

Hải Mạt Mạt nhìn nó một cái, nhưng không phiên dịch những lời này cho Đường Ngạo.

Bọn họ không dám thử, cũng không có nghĩa người khác không dám thử.

Chu Tân Quốc về tới ASA, mặc dù lần này tổn thất khổng lồ nhưng hắn cũng không phải là không thu hoạch được gì. Trong lúc hỗn loạn, hắn dùng áo thấm máu một con zombie mắt xanh!!

Tập đoàn ASA là xưởng thuốc, phòng thí nghiệm sinh vật và các loại thiết bị đều là hiện đại nhất.

Hắn vội vã chạy tới phòng thí nghiệm sinh vật, dùng sức xoắn chiếc áo thấm ướt máu zombie mắt xanh. Máu màu xanh dương như mực nước liền chảy vào trong ống nuôi cấy.

Một vũng máu màu xanh hoàn toàn không có mùi tanh như máu người mà mềm như nhung tơ. Trong mắt Chu Tân Quốc tràn trề đắc ý.

Giống như lương còn phải để Hải Mạt Mạt kỳ, cuộc sống bắt đầu khôi phục lại sự yên ả.

Nhóm khoai tây đầu tiên rút cuộc cũng có thể thu hoạch, mọi người ăn gà hầm khoai tây ba ngày liên tiếp. Ngày thứ tư thật sự không ăn nổi nữa, để cải thiện bữa ăn ọi người tổng giám đốc Đường lại sai người ở khu trồng trọt ra chân núi phía sau đào một cái ao.

Trong ao trồng sen, nuôi cá.

Anh đào và đào tháng ba lần lượt chín, nhưng vì là mùa đầu tiên nên không nhiều quả lắm. Tất cả mọi người rất tự giác, để lại những quả ngon nhất cho Hải Mạt Mạt. Phòng làm việc của Đường tổng luôn đầy đủ rau dưa và trái cây. Phần còn lại để cho những đứa bé khác. Ăn không hết liền chế biến thành đồ hộp.

Trong mười bảy người bị thương được thu nhận lúc trước có sáu người bị zombie gây thương tích, lúc này đã biến thành mất nét. Bọn họ lại không hề có ý rời đi. Kể từ khi biết mất nét còn có thể cứu được, bọn họ liền quyết tâm cố thủ ở đây, không đi đâu cả.

Còn hơn mười một người tay chân đều bị thương, để lại thương tật. Chín người khác vết thương vừa đỡ liền tranh đất, xin Trương Diệu Dương và Viên Thiên Hiếu giao việc cho họ.

Hai người Trương, Viên đương nhiên xin phép Đường Ngạo. Tổng giám đốc Đường cũng không nói có xếp hay không, cuối cùng Cầu Đại Vân đưa những người tàn tật và bị thương nặng đến bộ phận gia công, những người có thể lao động chân tay sắp xếp vào bộ phận trồng trọt.

Như vậy mãi cho đến tháng bảy, vườn thú vẫn rất bình thường. Mặc dù đông người nhưng đã dự trữ không ít rau dưa, trái cây, lương thực. Thậm chí có mấy người đàn ông còn kết đôi được với mấy cô em ở bộ phận hậu cần.

Tất cả mọi người thúc giục Đường tổng thu nhận thêm mấy cô gái chưa kết hôn, ai biết trận bão virus này sẽ kéo dài bao lâu? Lúc này tận thế có giai nhân, đợi sau khi tai họa đi qua là thành một đoạn giai thoại rồi.

Mà Đường Ngạo lại bắt đầu cảnh giác quá yên ả. Lấy tính cách của Chu Tân Quốc, hẳn tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Làm sao có thể một hai tháng liên tiếp không có động tĩnh?!

Mà dưới sự nghi ngờ này còn có một nghi ngờ nhỏ nữa từ lúc virus bộc phát đến bây giờ đã gần mười tháng rồi. Hải Mạt Mạt đi theo anh mười tháng, thân thể lại không lớn lên chút nào.

Trẻ con tuổi này lớn chậm vậy sao?

Anh chưa bao giờ nuôi trẻ con nên không rõ lắm.

Hôm đó, đúng là ngày thu hoạch ngô. Vườn thú bận rộn khí thế ngất trời, đột nhiên một đàn zombie tập kích vườn thú!

Khi đó Đường Ngạo đang ra ngoài tìm kiếm máy tuốt ngô và máy sấy, trong vườn thú chỉ có đám Hải Lam, Trương Diệu Dương, Ngô Hoa ở lại. Hải Mạt Mạt và Gâu Gâu đang nghịch nước bên bờ ao.

Nhóm zombie này chừng một trăm con, đáng sợ hơn là tất cả mắt bọn chúng đều là màu xanh dương nhạt. Tô Bách mang theo một đám mắt nết bận rộn thu hoạch ngô trên núi, bảo vệ trong công viên chỉ có hai mươi người đàn ông cường tráng và Hải Lam lãnh đạo vài chục con mắt nết!

Trong đó có một người đàn ông tên Vạn Ích Khải phản ứng nhanh nhất, lập tức dùng bộ đàm thông báo cho đám người Cầu Đại Vân sau núi xin giúp đỡ. Nhưng hơn trăm con zombie này khí thế hung hãn, lập tức xô đổ cửa vườn thú.

Bộ đàm trong tay Vạn Ích Khải lập tức bị đánh bay xuống đất, chỉ truyền ra tiếng xèo xèo.

Anh ta còn chưa kịp nói, bọn zombie này như phát điên, móc mắt con mắt trái của anh ta. Vạn Ích Khải mất một lúc mới hoàn hồn, ngay sau đó hét thảm một tiếng, té xỉu.

Trong tay Hải Mạt Mạt còn cầm một con cá vàng, cô bé vội vứt cá lại, chạy như bay tới. Gâu Gâu chạy theo phía sau, nó chạy rất nhanh, từ xa nhảy thẳng lên đầu một con zombie, hai móng vuốt lập tức tách đôi đầu đối phương ra.

Hải Mạt Mạt dĩ nhiên cũng không hạ thủ lưu tình, mỗi một đám đều dùng toàn lực, gần như một phát là đâm nát đầu một con zombie.

Đám Hải Lam cũng sợ, dù sao bọn họ còn hy vọng sống sót. Lúc này bọn họ mặc dù đứng chắn phía trước mọi người nhưng cũng không dám chủ động tiến lên.

Hải Mạt Mạt và Gâu Gâu dù sao chỉ có một người một con chó, không thể ngăn cản hơn một trăm con zombie. Một con zombie thừa dịp cô bé đối phó một con khác không thể phân thân, bèn xông lên cào một phát. Hải Mạt Mạt mặc dù tránh nhanh nhưng bả vai vẫn chảy máu.

Hải Lam gầm lên một tiếng, bắt chước sợ hãi nhào tới. Cầu Đại Vân đã chạy đến, không nói hai lời cầm rìu gắng sức đuổi theo. Tô Bách chạy tới sau thấy vết thương trên vai Hải Mạt Mạt, nó cắn răng mấy lần, cuối cùng nhắm mắt lại xông lên.

Bọn họ mặc dù là mắt nết, nhưng sức chiến đấu rõ ràng kém đám zombie này không chỉ một hai lần.

Cửa vườn thú trong chớp mắt đã chật đầy tay chân cụt. Lúc tổng giám đốc Đường trở lại, nhìn thấy cảnh tượng thịt vụn nát tứ tung, máu tươi đầy tường. Anh không nói hai lời, lập tức gia nhập cuộc chiến.

Khi đó đã chỉ còn lại bốn mươi mấy con zombie này, những zombie này kém hơn đám Hải Mạt Mạt đào tạo lẫn trước một chút, nhưng thực lực tuyệt đối vượt xa zombie bình thường.

Đợi đến lúc tiêu diệt sạch bốn mươi con còn lại, vườn thú hy sinh gần hai trăm con mắt nết, số người thương vong tầm chín mươi người.

Đây là dưới tình huống có Hải Mạt Mạt và Gâu Gâu. Nếu không với hơn một trăm con zombie này sợ rằng bọn họ sẽ chết sạch.

Một hai tháng trước, nhìn thi thể phe địch, mọi người nôn. Mà bây giờ, đối mặt với thi thể của đồng bạn, sợ hãi dường như đã chết lặng. Thay vào đó là bi thương biến thành tức giận.

Hải Lam trịnh trọng nói: “Chúng ta cũng phải tiến hóa một nhóm zombie, không thể để mặc người ta chém giết như vậy được.”

Hải Mạt Mạt phiên dịch những lời này cho Đường Ngạo, Đường Ngạo lần đầu tiên hỏi ý kiến của cô bé: “Con thấy được không?”

Hải Mạt Mạt sững sờ, trên mặt cô bé dính đầy vết máu màu xanh lam, lông cả người Gấu Gấu cũng bị nhuộm thành màu xanh. Thật lâu sau, cô bé mới nói: “Sau khi ép tiến hóa zombie sẽ mất đi lý trí. Hơn nữa. Bởi vì gen bị cưỡng chế nghịch chuyển nên sẽ không còn khả năng trở về làm người nữa.”

Hải Lam im bật. Càng là tận thế, người ta sẽ càng cảm thấy sinh mạng đáng quý. Tất cả mất hết vì sao vẫn kiên cường cầm thực, chiến đấu? Vì sao biến thành bộ dạng không người không quỷ như vậy nhưng bọn họ vẫn cố gắng sống? Bởi vì bọn họ biết mình còn có hi vọng, còn hi vọng sống lại lần nữa.

Nếu như nhất định phải biến thành cái xác không hồn, tất cả kiên trì lúc trước còn ý nghĩa gì nữa? Chiến trường còn chưa quét sạch sẽ, từ xa đã truyền đến tiếng xe. Đường Ngạo ngẩng đầu lên cuối cùng vẫn tới sao?

29. Chương 29

Chương 29: Không còn lối thoát

Chu Tân Quốc lần trước quá mất mặt, Tướng Hồng Phúc đã dạy dỗ hần một phen. Lần này là lúc hần lấy lại mặt mũi.

“Đường tổng, lần này chỉ sợ anh có chạy đằng trời.” Chu Tân Quốc nhảy xuống xe, đám người sau lưng hần lần này rõ ràng cảnh giác hơn rất nhiều, lập tức tìm kiếm công sự [1] che chắn, nhắm thẳng mục tiêu.

[1] Công sự là công trình quân sự dùng để bảo đảm an toàn cho người và phương tiện vật chất, kho tàng, bảo đảm chỉ huy ổn định, nâng cao hiệu quả sử dụng vũ khí và phương tiện kỹ thuật quân sự, chống các phương tiện sát thương của địch. Ở đây ý chỉ chỗ nấp.

Mà người của Hà Hợp lại tới, Đường Ngạo hiểu hai người họ lại kết minh chứng tỏ Chu Tân Quốc đã cho nó một cái giá hấp dẫn không thể cự tuyệt. Ví dụ như hần cho Hà Hợp nhìn sức mạnh của zombie sau khi thăng cấp.

Lần này, zombie của Hà Hợp chắn trước, đám người Chu Tân Quốc mai phục phía xa. Đường Ngạo liếc mắt nhìn mọi người sau lưng, đột nhiên nhỏ giọng nói: “Mục tiêu của hần chỉ có tôi thôi, mọi người hãy đầu hàng.”

Đám Cầu Đại Vân, Ngô Hoa ngạc nhiên, đồng thanh nói: “Đường tổng!”

Đường Ngạo lắc đầu: “Không cần nhiều lời.” Anh quét mắt nhìn mọi người, “Tự bảo trọng.”

Chu Tân Quốc vẫn chú ý động tĩnh nơi này, tuy đã nắm giữ máu zombie thăng cấp màu xanh da trời nhưng những zombie này sau khi thăng cấp hoàn toàn phát điên, sức người không thể khống chế được. Hần cũng phải hy sinh nhiều nhà điều chế thuốc mới nghĩ ra cách đưa zombie đến gần vườn thú rồi mới tiêm máu vào.

Chờ máu sắp có hiệu lực kéo bọn chúng tới cửa vườn thú.

Hần cười lạnh nhìn người trong vườn thú, giống như đang nhìn một đám động vật: “Còn phải suy nghĩ sao, Đường tổng?”

Đường Ngạo từ từ lùi về phía sau, rời khỏi tầm bắn mới nói: “Không phải mày muốn nơi này sao, ày đấy!”

Dứt lời, anh lùi về phía sau co cẳng chạy!

Chu Tân Quốc mắng to một tiếng, hần đương nhiên không thể để Đường Ngạo tiếp tục sống, lập tức nhấc chân đuổi theo! Đường Ngạo quen thuộc địa hình vườn thú hơn hần, anh chạy thẳng đến cửa sau!

Chu Tân Quốc giả vờ đuổi theo mấy bước, trong mắt lóe lên ánh sáng, không đuổi theo nữa. Hắn đứng ở cửa, nhìn mấy người trước mặt: “Các người có ai muốn theo Đường tổng không?”

Cầu Đại Vân và đám Tô Bách nhìn nhau. Cuối cùng cô đột nhiên hiểu ý Đường Ngạo. Cô tin tưởng người đàn ông này sẽ không ngã xuống như vậy, anh nhất định có thể trở lại nơi này một lần nữa!

Cô nhàn nhạt cười một tiếng: “Trong thời buổi này, chúng tôi dĩ nhiên phải theo người mạnh nhất!”

Chu Tân Quốc quét mắt nhìn đám người, thấy không có ai nói gì mới hừ hừ hai tiếng: “Triệu tập tất cả mọi người, tôi muốn mở một cuộc họp.”

Cầu Đại Vân cùng đám người Trương Diệu Dương đi triệu tập những người khác, Ngô Hoa dẫn người cứu chữa cho người bị thương. Chu Tân Quốc nhìn những người ngã xuống đất đau đớn rên rỉ, đột nhiên mở miệng: “Hà Hợp, những thứ này đưa cho anh làm quà thăm hỏi!”

Dứt lời, hắn chỉ huy người ném những người bị thương này vào bầy zombie. Đội ngũ của Hà Hợp náo loạn, tiếng kêu thảm thiết vừa ra khỏi miệng đã kết thúc.

Những người đứng nhìn lạnh cả lòng.

Đường Ngạo nhanh chóng từ sau núi vòng đi ra ngoài, nơi này có một cái cửa nhỏ. Anh vừa mới kéo cửa ra liền biến sắc. Ngoài cửa có một người quen -Tướng Hồng Phúc.

“Chắc chắn, không ngờ lâu rồi không gặp mà Đường tổng chẳng thay đổi chút nào. Lần trước nhếch nhác, lần này nhếch nhác hơn. Thật là khiến người ta thất vọng.” Tướng Hồng Phúc tựa vào xe, dụi dụi xì gà trong tay, thở khê một hơi, “Uổng công tôi bỏ qua cảnh tượng phần khích ở cửa trước, cố ý ở đây đợi anh.”

Con người Đường Ngạo hơi co lại. Tướng Hồng Phúc cười dài một tiếng, tay phải ấn xuống.

Đường Ngạo lúc này mới nhìn thấy bên cửa nhỏ có một chiếc xe tải, bên trong truyền ra tiếng vang tạp nham. Anh từ từ lùi về phía sau, lại phát hiện mình không thể lùi được nữa.

Không cần nghĩ anh cũng biết trong xe tải chứa cái gì.

“Đường tổng.” Tướng Hồng Phúc từ từ buông tay, khuôn mặt giả dối tiếc hận, “Lúc này thật sự phải tạm biệt rồi.”

Cửa xe tải được mở ra, Tướng Hồng Phúc cùng thủ hạ lập tức trốn vào trong một chiếc xe chở tiền bên cạnh. Mười con zombie mắt xanh từ trong khoang xe nhảy ra. Bọn chúng nhìn quanh liền phát hiện Đường Ngạo đứng bên cạnh cửa nhỏ.

Sau có Chu Tân Quốc, trước có Tướng Hồng Phúc, chung quanh là tường sâu lưới điện cao gần mười mét, anh không thể lùi được nữa.

Zombie phi tới, Đường Ngạo vẫn gờ rìu lên. Anh không phải loại người ngồi chờ chết, cho dù không còn hy vọng cũng phải dốc toàn lực phản kích.

Thế nhưng tốc độ của bầy zombie quá nhanh, người bình thường không thể nào sánh bằng. Anh dùng rìu chém bị thương một con zombie, số còn lại đã vây quanh anh.

Tướng Hồng Phúc hút thuốc, cách thủy tinh nhìn: “Được rồi tôi rút lại lời nói lúc trước, cảnh này thật ra đặc sắc hơn phía trước nhiều.”

Đường Ngạo chém con thứ ba xông tới, đây đã là cực hạn sức mạnh và tốc độ phản ứng của anh rồi. Nhưng con thứ tư, thứ năm nhanh chóng nhào tới, phía sau còn năm con nữa.

Khi mùi hôi đập vào mặt thì anh không nhịn được nhắm mắt lại. Chỉ cảm thấy ngực chột lạnh, một bàn tay đã đâm xuyên vào ngực anh. Thì ra đây chính là cảm giác tử vong, anh có thể cảm thấy cái tay lạnh lẽo kia.

Anh gờ rìu chém đứt tay con zombie này, bởi vì dùng sức nên máu từ vết thương bắn tung toé.

Tướng Hồng Phúc từ từ thưởng thức tất cả. Đường Ngạo chỉ cảm thấy trước mắt bắt đầu mờ đi, trong tầm mắt đã mất đi màu sắc. Rốt cuộc. Vẫn là.

Suy nghĩ ngừng ở đây, trong đầu hoàn toàn mơ hồ. Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng chó sủa, âm thanh kia nhất định rất lớn nếu không bây giờ anh làm sao còn nghe thấy được.

Anh chậm chậm quay đầu lại, trong tầm mắt xám trắng chỉ thấy Gâu Gâu cả người đầm máu xanh và Hải Mạt Mạt bị thương chảy máu nhiều chỗ lao tới.

Hải Mạt Mạt tới chậm vì cô bé lo Chu Tân Quốc sẽ ra tay với đám người Cầu Đại Vân. Cô bé vội vã chạy tới gần, mái tóc vàng dài lấp lánh xinh đẹp khác thường.

Cô bé đầm bay zombie đến gần Đường Ngạo, sau đó trừng mắt nhìn bàn tay cầm ở ngực Đường Ngạo.

“Ba.” Giọng cô bé rất nhẹ, giống như sợ lớn tiếng một chút sẽ khiến Đường Ngạo phát hiện anh bị thương, sẽ ngã xuống.

Những zombie khác lại lao lên, bắt lấy Hải Mạt Mạt. Đường Ngạo dường như nghe thấy tiếng xương gãy: “Đi!” Thần trí anh mơ hồ nhưng vẫn nói, phản ứng của Hải Mạt Mạt lại là quay đầu cắn vào đầu con zombie kia!

“Ba!!” Cô bé điên cuồng hét lên, sau đó liều mạng đánh gãy xương từng con zombie xông lên. Những con zombie da dày khỏe mạnh này lại không chịu nổi sự điên cuồng của cô bé, tất cả đều một phát nát đầu!

Tướng Hồng Phúc vốn còn cười nhìn, sau đó hấn xuống xe, ra hiệu cho những người khác: “Nổ súng!”

Hắn sẽ không phạm phải sai lầm như Chu Tân Quốc. Đường Ngạo phải chết ở đây. Dù ai muốn cứu, hắn cũng sẽ đưa kẻ đó đi theo Đường Ngạo!

Pằng một tiếng, tiếng súng vang lên. Đường Ngạo xoay người bảo vệ Hải Mạt Mạt. Đầu tiên anh cảm thấy trên lưng tê rần, sau đó nôn ra một ngụm máu. Đây không phải bản năng bảo vệ con của người cha mà vì dù sao anh cũng trốn không thoát, cần gì kéo người ta chôn theo. Trên đường xuống Hoàng Tuyền anh cũng không hy vọng mang theo con nhóc phiền toái này.

Hải Mạt Mạt giật mình sững sờ, giống như lại trở về hơn một năm trước.

Ba mặc tây trang màu trắng lái xe đưa cô bé đến khu vui chơi. Đột nhiên tiếng súng vang lên, xe mất khống chế, tông vào lan can cầu.

“Ba!!!!” Cô bé hét lên, lập tức nhào vào người đàn ông bên cạnh. Cô bé không khống chế được lực, đầu cô bé đập vào đầu người đàn ông, bốp một tiếng, nát thành dưa hấu vỡ.

Máu nhuộm đỏ cả đầu cả mặt cô bé, trong tầm mắt chỉ còn một màu đỏ tươi.

Đã mất đi một lần sẽ không muốn mất đi lần thứ hai. Cô bé từ từ đứng lên, đón lấy làn mưa đạn.
Sẽ không bao giờ để mất đi nữa.

30. Chương 30

Chương 30: Tuyệt xử phùng sinh

(Tìm được đường sống lúc cùng đường)

Tướng Hồng Phúc đã giám sát động tĩnh của Đường Ngạo từ rất lâu rồi. Từ sau khi Đường Ngạo đuổi Ngô Bưu đi chiếm vườn thú, mỗi hành động của anh Tướng Hồng Phúc vẫn rõ như lòng bàn tay. Hắn đương nhiên cũng biết đứa bé bên cạnh Đường Ngạo này.

Nghe nói nó hiểu tiếng zombie nên mới giúp được Đường Ngạo tụ tập một đám zombie. Vốn định xem con bé mà thức thời hắn có thể để nó sống. Nếu nó muốn cứu người khác nói không chừng hắn cũng sẽ đồng ý.

Nhưng đây là Đường Ngạo, giữ lại tuyệt đối là tai họa ngầm. Đã vậy cũng đành phải đưa con bé này lên đường thôi.

“Nhắm vào con bé đó, bắn!” Hắn ra lệnh. Đám người sau lưng đồng loạt nhắm vào Hải Mạt Mạt.

Hải Mạt Mạt máu me khắp người, cô bé nhìn Tưởng Hồng Phúc. Tưởng Hồng Phúc nhìn thấy ánh mắt kia, thề nhưng trong lòng lại run lên giống như bị zombie nhìn.

Đường Ngạo vẫn chưa hôn mê, người cản đạn trước mắt quần áo đã nhuộm đỏ chói mắt. Anh tức giận mắng một tiếng, trẻ con chính là trẻ con, cho dù có dị năng cũng hành động theo cảm tình, chẳng trông cậy được gì.

Hải Mạt Mạt vẫn không ngã xuống, Tưởng Hồng Phúc lấy từ trong xe ra một cây súng rifle đã được cải tiến. Súng rifle sau khi được cải tiến đường kính 20mm, có hai hàng đạn, sau khi đạn găm vào thân thể con người sẽ nổ tung. Uy lực của một phát súng tuyệt đối có thể làm nổ tung trái tim một người.

Hắn giơ súng lên, đột nhiên lại thấy tay đau xót, trước mắt lóe lên màu trắng sáng! Hắn cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện ra một con chó cắn vào tay hắn!

“Khốn kiếp!” Hắn dùng lực muốn kéo con chó này ra, “Còn không qua đây giúp một tay!”

Đang lúc tất cả mọi người nháo nhào, Hải Mạt Mạt ôm lấy Đường Ngạo, chạy như bay ra khỏi cửa nhỏ!

Mấy người không kéo nổi một con chó, Tưởng Hồng Phúc nhắm súng vào bụng nó. Đang định nổ súng lại thấy cánh tay phải nhẹ bẫng. Hắn không dám tin trọn to hai mắt . . . con chó này cắn đứt một cánh tay hắn?!

Một con chó chỉ nặng mấy cân, cắn đứt một cánh tay hắn?!

Đôi môi hắn run rẩy, con chó kia phản ứng quá nhanh. Nó phóng vút qua nóc xe chở tiền, co cẳng đuổi theo Hải Mạt Mạt. Trong miệng còn ngậm cánh tay kia, ra vẻ “Chết cũng phải đem chiến lợi phẩm đi”.

“Đuổi theo, đuổi theo cho tao!!” Tưởng Hồng Phúc cũng không đơn giản, chịu đựng đau đớn, trong mắt bốc hơi sát khí, thề phải đuổi kịp Đường Ngạo và con oắt kia.

Nhưng con nhóc kia ôm Đường Ngạo ít nhất bảy mươi cân lại chạy nhanh như gió! Trên đất lúc đầu còn lưu lại vết máu, bọn họ theo vết máu đuổi theo. Tốc độ xe chở tiền mặc dù không quá nhanh, nhưng đám Tưởng Hồng Phúc càng đuổi càng thấy đáng sợ.

Chuyện này. Thời gian ngắn như vậy sao con nhóc ấy có thể chạy ra xa thế?

Mà lại càng không ổn hơn là năm phút sau vết máu trên đất đã biến mất. Hô hấp của Tưởng Hồng Phúc càng ngày càng dồn dập, hắn tức giận đá xe, nước miếng trong miệng không nhịn được tí tách nhỏ xuống. Hắn không hiểu đưa tay lau lại thấy trên tay đầy dịch nhờn màu xanh lá cây. Hắn bị nhiễm rồi.

Đường Ngạo không biết mình hôn mê bao lâu, khi tỉnh lại, bên tai là tiếng vang kỳ quái. Chỉ nghe thấy “Ừ ừ a a” không ngừng. Ồ.

Tổng giám đốc Đường mở mắt rồi lại nhanh chóng nhắm lại.

Con bà nó, đây là mơ, nhất định là mơ!!

Bốn bức tường khổng lồ xung quanh là đủ loại phim ‘con heo’. Nét mặt Tổng giám đốc Đường. Cực kỳ đặc sắc.

Anh ho khan mấy tiếng, phim ‘con heo’ trên tường hình như bị tạm ngừng, hình ảnh dừng ở nét mặt khoa trương của nữ chính.

“Ồ, các hạ tỉnh rồi hả?” Một giọng nói cũng rất đáng khinh vang lên. Tổng giám đốc Đường nhìn bốn phía, “Ai đó?”

Giọng nói kia có vẻ rất đặc ý: “Hoan nghênh các hạ cho ý kiến, tôi là Angela.”

Đường Ngạo nhìn trái nhìn phải, lúc này mới phát hiện ra mình đang nằm trên bàn giải phẫu dùng để thí nghiệm. Tuy đầu óc hỗn loạn, nhưng đau đớn trên người khiến anh tỉnh táo đôi chút.

Hải Mạt Mạt đâu?

Các loại dụng cụ trong phòng thí nghiệm rực rỡ muôn màu, có thứ ngay cả anh cũng chưa thấy bao giờ. Anh muốn ngồi dậy, giọng nói kia lại vang lên: “Các hạ bị thương rất nặng, đừng nên cử động. Để tôi bật phim cho anh xem. ^ _ ^”

Sau đó. Sau đó phim ‘con heo’ trên vách tường vốn đã tạm ngừng lại bắt đầu ư ư a a.

Khóe miệng tổng giám đốc Đường co giật: “Hải Mạt Mạt đâu?”

Trong tiếng ư ư a a kích tình, giọng nói kia có vẻ rất vui sướng: “Mạt Mạt đang ngủ, chủ nhân chưa bao giờ cho phép cô bé xem phim với tôi.”

Tổng giám đốc Đường nhìn chung quanh, mơ hồ đã hiểu: “Cô là hệ thống A.I. [1]?”

[1] Artificial Intelligence (thường được viết tắt là AI): Trí tuệ nhân tạo hay trí thông minh nhân tạo.

Giọng nói có chút mất hứng: “Xin gọi tôi là hệ thống A.I siêu đẳng nhất thế giới. Tôi là Angela, chủ yếu không chế nguồn điện và công tác an toàn của phòng thí nghiệm.”

Hệ thống A.I siêu đẳng nhất thế giới?

Tổng giám đốc Đường yên lặng nhìn chăm chú vào “Phim hành động” đặc sắc trên tường, Angela hình như rất là vui sướng: “A, không ngờ các hạ cũng có chung sở thích với Angela. Trong cuộc sống có được một người tri kỉ là đủ rồi, Ở đời nên lấy tấm lòng đồng cảm mà đối đãi. đãi, đãi [*].”

Sau đó nó lồi màn hình xanh. =.=

Tổng giám đốc Đường không thể không thừa nhận anh thật sự được mở rộng tầm mắt.

Mặc dù ngực như bị lửa đốt, anh vẫn miễn cưỡng ngồi dậy. Gâu Gâu ngủ ở cửa, hai móng trước của nó còn ôm một đoạn xương người trắng hếu.

Đường Ngạo dùng hết sức muốn xuống giường, nhưng bất lực. Cơ thể anh như thể không còn là của anh nữa. Anh thở dốc khiến Gâu Gâu tỉnh lại. Gâu Gâu nghi ngờ nhảy lên cạnh bàn giải phẫu, từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt như thể “Sao tên này còn sống vậy”.

Trên vách tường ưm một tiếng, Angela lại khởi động.

“Xin các hạ giữ nguyên tư thế hình chữ đại nằm dang tay chân, đừng tùy tiện thay đổi vị trí.” Nó vừa nhìn thấy Đường Ngạo ngồi dậy lại tỏ vẻ trách cứ.

Tư thế em gái cô ý! Trán Tổng giám đốc Đường nổi gân xanh: “Giúp tôi gọi Hải Mạt Mạt!”

Trời đất chứng giám, tổng giám đốc Đường cảm thấy hệ thống A.I này nhìn khá trâu bò, gọi người nhất định cũng có cách riêng của nó. Không ngờ cái thứ này có cách thật, nó lập tức đáp một tiếng: “Được rồi!” Sau đó vặn volume lên mức khủng bố, lớn tiếng gào lên: “Hải Mạt Mạt! Hải Mạt Mạt! Mạt Mạt Mạt Mạt.”

Trong căn phòng vắng vắng tiếng vọng chói tai của nó.

Mẹ kiếp!!

Tổng giám đốc Đường suýt chút nữa hộc máu chết. Mẹ nó, thứ này truyền tin nhờ vào hét à!

Chỉ chốc lát sau, Hải Mạt Mạt chạy tới. Cô bé dùng xe đẩy đẩy một đồng bình to bình nhỏ lộn xộn lung tung lon ton chạy tới. Khi tổng giám đốc Đường hỏi rõ cách dùng những bình bình lọ lọ này, anh cảm thấy chẳng còn tí hy vọng sống nào nữa. Ngay cả lúc anh ở sau cửa nhỏ nhìn thấy Tưởng Hồng Phúc võ trang đầy đủ ngồi ngoài cửa chờ anh cũng không cảm thấy tuyệt vọng như thế này.

“Giúp ba rút cái tay đó ra.”

Hải Mạt Mạt nói.

Hải Mạt Mạt 100% không phải bác sĩ đủ tư cách. Vết thương của tổng giám đốc Đường cho dù là bác sĩ hạng nhất ra tay thì tỷ lệ sống cũng không lớn.

Nhưng Hải Mạt Mạt có cách của cô bé: “Angela. DNA của ba không chịu nổi máu của tôi, nhưng ngoại trừ máu tôi cần một chút thể dịch của mình để giúp ba khép vết thương, chữa trị thân thể.”

Angela quả nhiên là A.I. suy nghĩ nhanh nhẹn: “Nước tiểu thì thế nào?”

Tổng giám đốc Đường:

Hải Mạt Mạt:

Tổng giám đốc Đường chỉ có một ước vọng, một ngày nào đó anh sẽ hủy cái thứ Angela rách nát này. Hải Mạt Mạt lại hình như đã chết lặng. Đối mặt với hai ánh mắt phóng tới, Angela trong góc hình như cũng đỏ mặt: “Tôi biết tôi là AI siêu đẳng nhất, vĩ đại nhất, tiên tiến nhất trên thế giới, hai người không cần sùng bái nhìn người ta như vậy. Người ta ngại đó !!!!!”

Tổng giám đốc Đường:

Hải Mạt Mạt:

Hải Mạt Mạt chỉ có một phản ứng: “Gâu Gâu, đến phòng điều khiển gặm nát bảng mạch điện tử của nó đi!”

Gâu Gâu lập tức nhảy khỏi bàn, chạy tót ra ngoài. Angela vội vàng kêu lên: “Ai ai ai. Gâu Gâu, Gâu Gâu ngoan, đừng đừng đừng. Để tôi nghĩ cách, để tôi nghĩ cách. Có rồi, xem phim cảm động để chảy nước mắt nhé!”

Chủ ý này không tệ. Nhưng chưa đến nửa giờ sau, ngay cả Hải Mạt Mạt cũng phải gào lên như sấm: “Angela, cô có thể xem Yui Hatano [2] mà chảy nước mắt à! !”

[2] Yui Hatano: Diễn viên phim người lớn nổi tiếng Nhật Bản.

Tổng giám đốc Đường lại không có chút hoang mang nào. Xem đi, đã bảo là không có tí hy vọng sống nào rồi mà. Anh bình tĩnh nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Lúc Đường Ngạo tỉnh lại, cảm thấy ngực âm ẩm mềm mềm. Anh cố gắng mở mắt, thấy Hải Mạt Mạt nằm trên ngực anh, nhẹ nhàng liếm những vết thương đáng sợ ghê người kia.

Cảm giác kia rất kỳ lạ, thân thể vốn đã chết lặng bắt đầu khôi phục tri giác. Anh có thể cảm thấy đầu lưỡi của cô bé linh hoạt lại ẩm áp. Tóc dài màu vàng kim thỉnh thoảng quét qua da thịt trên ngực giống như ánh nắng mùa thu xuyên qua ngọn cây trong rừng.

Dường như tất cả đau đớn, khuất nhục, đau khổ, phiêu bạt đều đã đi xa. Cả thể xác và tinh thần đều vô cùng bình yên. Anh cố hết sức nâng tay phải lên, nhẹ nhàng chạm tới mái tóc vàng mềm mại kia, đầu ngón tay hơi lạnh như sờ vào cánh hoa.

Cảnh tượng vốn rất tốt đẹp. Nếu như Angela không bật phim để “Động viên” anh.

Hải Mạt Mạt vốn lạnh chanh lấu tấu lần này lại cực kỳ cẩn thận. Đoạn tay gãy của con zombie kia từ từ được kéo ra. Cuối cùng khi cô bé dùng sức rút nó ra, tổng giám đốc Đường cảm thấy như cả người cũng bị kéo ra khỏi cơ thể. Đầu anh nghiêng sang một bên, trong tiếng ừ ừ a a lại một lần nữa hôn mê.

Không biết ngủ bao lâu, khi Đường Ngạo tỉnh lại thân thể vẫn không nhúc nhích được, nhưng đoạn tay gãy đáng sợ trên ngực đã không còn. Bên cạnh có tiếng gì đó, anh cố hết sức quay đầu nhìn. Hải Mạt Mạt đưa lưng về phía anh, không biết đang làm cái gì.

“Mạt Mạt?” Anh mở miệng, tiếng gọi cực nhỏ. Hải Mạt Mạt cũng nhanh chóng cài áo lại, cô bé đang mặc một chiếc áo khoác trắng rất lớn. Đường Ngạo đương nhiên mình đang ở đâu: phòng thí nghiệm của Hải Minh Tiến.

Quả nhiên nó thực sự tồn tại.

“Ba.” Hải Mạt Mạt thân mật dựa vào. Đường Ngạo vẫn không thể nhúc nhích, nhưng anh có thể cảm thấy vết thương đang khôi phục. Vết thương không sử dụng bất kỳ biện pháp cầm máu nào lại đang bắt đầu kết vảy.

Tên Hải Minh Tiền này đúng là quái thai. Tổng giám đốc Đường bắt đầu bội phục anh ta.

Đang định nói, mắt Đường Ngạo liền co rút lại. Trên bàn gỗ đặt một khay kim loại, bên trong là vô số đầu đạn. Con bé vừa rồi. Là đang lấy đạn ra sao?

Đột nhiên anh cũng không rõ suy nghĩ trong đầu mình lúc này. Lần đầu tiên trong đời có người dùng cả tính mạng để bảo vệ anh.

Anh nhẹ giọng than thở: “Ba nhiều phụ nữ cấp dưới như vậy, lại để con thiệt thòi nhất.”

Hải Mạt Mạt nắm tay anh nhẹ nhàng áp vào má mình: “Mạt Mạt sống là để lao ra những lúc ba cần!”

Tổng giám đốc Đường vội vàng thả tay xuống: “Mỗi lần con nói lời này đến cuối cùng ba lại cảm thấy con lừa ba.”

Hải Mạt Mạt mở to đôi mắt tròn xoe: “Mạt Mạt nào có. Nhưng vết thương của ba lớn quá, Mạt Mạt liếm đến cạn cả nước bọt cũng không đủ.”

Sắc mặt tổng giám đốc Đường y như trăm hoa đua nở: “Angela! ! !”

Hải Mạt Mạt ôm Gâu Gâu, ngồi dưới đất, cười nắc nẻ.

31. Chương 31

Chương 31: Người Tinh Lọc

Buổi tối, khi Đường Ngạo tỉnh lại chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Cho dù có Hải Mạt Mạt giúp khôi phục nhưng bị thương như anh vẫn không xuống giường ngay được. Anh cố gắng quay đầu nhìn xung quanh. Vách tường căn phòng này trắng như tuyết, sàn nhà là màu xanh lá cây, có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái lạ thường.

Căn phòng này nối liền với một căn phòng nữa. Gâu Gâu ngủ ở cửa, xem ra Hải Mạt Mạt đang ở trong căn phòng kia.

Angela đang lén lén lút lút xem phim, có lẽ nghĩ cho những người đang ngủ nên nó để im lặng. Thấy Đường Ngạo tỉnh lại, nó lập tức vô cùng sẵn sàng tự động phiên dịch phụ đề tiếng Nhật thành tiếng Trung.

Đường tổng:

Nếu như đám mất nét kia ở đây, chúng nó chắc chắn sẽ vô cùng tâm đầu ý hợp.

Cổ họng khô rát, giọng Đường tổng khàn khàn: “Angela, có nước không?”

Đèn đỏ của Angela chợt lóe lên: “Các hạ khát nước?”

Đường Ngạo không trả lời nó, cái này không phải hỏi thừa sao.

Nó hình như quét thị giác, sau đó đèn đỏ tiếp tục lóe sáng, “Cần cứ tình huống trước mắt, hệ thống đề nghị — nhìn.”

Đường tổng:

Hai người đang nói chuyện thì Gâu Gâu tỉnh lại. Nó uể oải ngược mắt liếc nhìn Đường Ngạo rồi lại quay đầu đường như nhìn Hải Mạt Mạt trong căn phòng bên kia, vẫy vẫy đuôi lại ngủ thiếp đi.

Tổng giám đốc Đường bắt mẫn vì bị bơ: “Hải Mạt Mạt!”

Angela rất đồng tình: “Dưới một trăm đề-xi-ben, chỉ sợ không đạt được hiệu quả như các hạ muốn.”

Tổng giám đốc Đường sao có thể không đầu lại được một cỗ máy nhân tạo. Anh lập tức lấy lợi dụ dỗ: “Angela, chỗ tôi có 110GB phim, toàn những bộ cô tuyệt đối chưa từng được xem.”

“Sao có thể thế được?” Angela mặc dù là nhân tạo nhưng dầu gì cũng mang theo hai chữ ‘Trí Tuệ’, “Sao có thể có bộ phim con heo nào mà Angela – A.I. vĩ đại nhất trên thế giới chưa từng xem?!”

Tổng giám đốc Đường nhìn túi áo khoác: “Không tin thì thôi. Nhưng bây giờ Internet cả thành phố đã tê liệt, cô muốn tải về cũng không được.”

Angela rất do dự, sau đó nó quét túi áo tổng giám đốc Đường. Không ngờ bên trong thật sự có một cái USB, nó lập tức nhận ra đó là một chiếc USB 256GB SSD.

Nó do dự một lúc, nhìn mãi, muốn thăm dò mà không dám nhìn. Tổng giám đốc Đường cũng không để ý đến nó nữa: “Thôi, tôi ngủ đây.”

Angela suy tính một lúc, đột nhiên lén lút liếc Gâu Gâu đang ngủ say một cái. Sau đó nó bỗng bật một cửa chấn an toàn ra. Cửa kêu cạch một tiếng, một ánh sáng nhanh như tia chớp phóng về phía Gâu Gâu khiến nó giật cao ba mét!

Gâu Gâu rơi bịch xuống đất, lông cả người nổ lép bép như bị điện giật. Nó tức giận sửa inh ỏi.

Hải Mạt Mạt đương nhiên bị giật mình tỉnh: “Gâu Gâu?”

Cô bé gọi một tiếng, Angela lúc này mới giả vờ ngượng ngùng: “Ai da, thật xin lỗi, cảm ứng nhầm. Ồ mà. Mạt Mạt ơi, Đường tiên sinh muốn uống nước.”

Hải Mạt Mạt dụi mắt đi tới, dứt cho Đường Ngạo chút dịch tiêm. Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô bé giờ tiêu tụy đi không ít. Đường Ngạo chỉ chỉ bên cạnh: “Dời giường sang bên này ngủ đi.”

Con nhóc này không phải vẫn luôn dính anh sao?

Hải Mạt Mạt lắc đầu: “Mạt Mạt sang phòng bên ngủ.”

Thấy cô bé thật sự buồn ngủ, Đường Ngạo không nói nữa. Hải Mạt Mạt cho anh uống nước xong, lại đi ngủ. Angela lại bắt đầu tắt đèn im lặng xem phim. Đường Ngạo không hiểu: “Tại sao con bé không ngủ cùng tôi?”

Angela xoay camera vào trong phòng, chỉ thấy Hải Mạt Mạt ngủ trên một cái bàn giải phẫu khác. Cô bé cuộn người lại rất kỳ lạ. Đường Ngạo lập tức nhíu mày: “Vết thương của con bé rất nghiêm trọng sao?”

Angela zoom ống kính gần hơn, quét xuống: “Trên người có một trăm ba mươi hai vết đạn, đau do hấp thụ tái sinh và mất máu nghiêm trọng. Đạn tạo thành tổn thương rất lớn, năng lực hồi phục của cô bé càng nhanh lúc tái sinh lại càng đau. Mất máu cũng không dễ xử lý.”

Đường Ngạo nhìn cô bé nằm cuộn người, bắt đầu nhớ lại những chuyện trước kia của hai người.

Hơn một năm trước, bắt đầu từ khi Tô Bách đổi số điện thoại di động cho anh. Cô bé ở trong điện thoại nũng nịu gọi anh là ba, còn dùng mọi cách quyến rũ anh. Sau đó là hơn chín tháng cùng chung hoạn nạn. Anh coi tất cả như giao dịch đồng giá. Cô bé phiên dịch tiếng zombie cho anh, anh cho cô bé tất cả đãi ngộ tốt nhất.

Anh vẫn cảm thấy đây chỉ là hợp tác, là ích lợi cùng hưởng, là trao đổi đồng giá. Thế nhưng lần này anh nợ cô bé quá nhiều.

Ôn cứu mạng, chỉ sợ phải nuôi cả đời thôi. Anh thở dài, bên kia Angela cũng sốt ruột: “Các hạ, uống nước xong chưa.”

Đường Ngạo xua tay ý bảo nó im miệng: “Ngày mai sẽ bảo Hải Mạt Mạt đưa cho cô.”

Ngày hôm sau, Angela hào hứng chờ mong nhắc nhở Đường Ngạo: “Các hạ, túi áo anh vẫn ổn chứ?”

Hải Mạt Mạt đang lau người cho Đường Ngạo bằng thuốc sát trùng. Đường Ngạo lập tức hiểu ý: “Mạt Mạt, đưa USB trong túi áo khoác của ba cho Angela.”

Hải Mạt Mạt dạ một tiếng, ngay sau đó lấy USB, mở nắp, cắm vào máy chủ của Angela. Angela hết sức phấn chấn, lập tức mở ra xem.

Thứ nhất: Kỹ thuật trồng trọt khoa học cơ bản – Người giảng: xx

Thứ hai: Thăm dò công trình thủy lợi – Người giảng: xx

Thứ ba: Bảo vệ môi trường thiên nhiên và xây dựng sinh thái – Người giảng: xxx

Thứ tư: Nuôi gia cầm: Gà đất – Người giảng: xxx

.

Angela:

Angela rất nghiêm túc, Angela rất im lặng. Tổng giám đốc Đường cũng vô cùng nghiêm túc: “Thế nào, chưa từng xem đúng không? Cảm giác thế nào?”

“Tôi cảm thấy được ác ý đến từ khắp thế giới, các hạ.”

Angela rất đau buồn.

Hải Mạt Mạt lau sạch sẽ cho Đường Ngạo, sau đó cúi xuống liếm vết thương trước ngực anh. Đường Ngạo nhẹ nhàng đuổi người ra, mặc cho đầu lưỡi ẩm nóng linh hoạt dịu dàng liếm trên vết thương. Anh nhắm mắt lại, đầu lưỡi cô bé dường như có điện, cảm giác thư thái từ từ thấm vào mỗi bộ phận trên cơ thể. . . .

Thôi mở mắt ra thì hơn, anh suýt chút nữa là cứng rồi. =.=

Đường Ngạo không biết đã thiếp đi từ lúc nào, khi tỉnh lại bên cạnh anh đặt một cái đĩa, bên trong là một con chim nướng béo ngậy, thơm ngào ngạt, còn có một bát canh cá lớn.

Hải Mạt Mạt đang gỡ xương cá. Thấy Đường Ngạo tỉnh, cô bé thổi nguội canh cá, từ từ đút cho anh: “Ba ăn đi.”

Đường Ngạo không thể ngồi dậy, cứ như vậy từng ngụm từng ngụm uống canh. Canh thật sự rất thơm, nước canh vừa đặc vừa trắng. Anh chắc chắn khen ngợi: “Mạt Mạt tài nấu nướng của con càng ngày càng tiến bộ đấy.”

Hải Mạt Mạt liền toét miệng cười, tự múc một thìa ném thử: “Ba nói đúng!”

Đường Ngạo cũng nở nụ cười, hai người cứ ba một thìa con một thìa uống hết cả bát canh cá lớn. Hải Mạt Mạt tách thịt cá ra đút cho Đường Ngạo. Đường Ngạo giơ tay lên xoa xoa đầu cô bé: “Ba sẽ nhớ ngày hôm nay, về sau con chính là con gái của ba.”

Anh nói rất trịnh trọng, Hải Mạt Mạt chỉ tiếp tục đút chân chim tới miệng anh: “Ba sớm khỏe nhé.”

Cơm nước xong, Hải Mạt Mạt mang theo Gâu Gâu đi ra ngoài. Angela chán đến chết tiếp tục xem phim. Đường Ngạo không nhàm chán như nó: “Angela, trong ổ cứng của cô ngoài phim con heo còn có gì khác không?”

Angela tạm ngừng phim, trên tường bắt đầu xuất hiện màn hình máy tính: “Xin điền keyword hoặc đường link.”

Đường Ngạo tùy ý đưa vào: “Zombie.”

Angela dùng một giây tìm kiếm: “Không tìm được, các hạ.”

Đường Ngạo suy nghĩ một chút: “Hải Mạt Mạt.”

Một giây đồng hồ sau, màn hình lớn trên bức tường xuất hiện rất nhiều tệp tài liệu. Có một tài liệu “Người Tinh Lọc” khiến Đường Ngạo chú ý: “Mở Người Tinh Lọc.”

Âm điện tử lạnh như băng vang lên: “Xin điền mật khẩu.”

Đường Ngạo chỉ đành quay lại, đột nhiên anh phát hiện ra một tệp tài liệu rất lớn. Tài liệu này không mã hóa, bên trong là rất nhiều video.

Đường Ngạo thử mở một đoạn, video bắt đầu phát hình.

Cảnh tượng có lẽ là căn phòng này, tường và mặt đất đều rất giống. Hải Minh Tiễn mặc áo khoác trắng, đứng trước một cái lồng thủy tinh, ngẩng đầu nhìn chăm chú: “5 giờ 10 phút, ngày 13 tháng 02 năm xx, ghi

chép quan sát đánh giá Người Tinh Lọc n9ù18 số một. Angela, đừng có xem sex nữa, kệt mà chết giờ!”

Đường Ngạo nhìn chăm chú, phía sau là một chuỗi tham số biến đổi nhiễm sắc thể. Quá mức học thuật, anh nghe không hiểu, nhưng ngay sau đó, Hải Minh Tiến dịch sang một bên để ống kính tập trung vào lồng thủy tinh. Đường Ngạo vừa thấy cả người lạnh lẽo. Trên bàn thí nghiệm bên dưới cái lồng thủy tinh đó là. Hải Mạt Mạt.

Làm sao có thể? Từ lúc video thí nghiệm quay đến bây giờ đã tám năm. Hải Mạt Mạt lại không thay đổi chút nào.

“Ba tháng, cô bé vẫn chưa thức tỉnh. Nhưng khi chiếu dưới xạ tuyến ue33, có thể nhìn thấy tế bào vẫn đang phân chia sinh trưởng. Tốc độ sinh trưởng nhanh gấp 88 lần người bình thường.” Hải Minh Tiến chăm chú ghi chép tình huống sinh trưởng của cô bé ...hoặc nên nói là ‘nó’, “Lấy thành phần Người Tinh Lọc làm dịch tế bào, cô bé không hề xuất hiện phản ứng lạ. Trước mắt xem ra, chỉ có DNA của phương án n6 là có thể tiếp nạp Người Tinh Lọc.”

Con người Đường Ngạo hơi co lại. Anh lần lượt xem từng đoạn. Thế giới quan của quái nhân khoa học hình như không thể giải thích được, thí nghiệm hết lần này đến lần khác, chưa bao giờ để xảy ra tính toán sai. Hải Minh Tiến hình như đắm chìm trong đó, say mê không dứt.

Anh xem suốt một ngày, lúc Hải Mạt Mạt trở về mới để cho Angela tiếp tục xem phim. Không biết Hải Mạt Mạt đào được khoai tây ở đâu, lúc này cô bé đang dùng một con vít hoang làm món vít hầm khoai tây.

Đường Ngạo muốn ngồi dậy, Hải Mạt Mạt vội vàng đi dúi: “Ba không nên cử động.”

Đường Ngạo thở dốc một hồi: “Không sao, ba đã đỡ hơn rồi. Vết thương của Mạt Mạt còn đau không?” Anh cởi áo choàng trắng dài trên người Hải Mạt Mạt, vết thương bên trong đã lên da non. Hải Mạt Mạt rất kiên cường lắc đầu: “Mạt Mạt không đau nữa rồi.”

Đường Ngạo nhìn cô bé chăm chăm, đột nhiên lại nhớ tới video của Hải Minh Tiến.

[3 giờ 15 phút 17 giây chiều, ngày 18 tháng 03 năm x]

Cô bé nằm trên bàn giải phẫu, ánh mắt dõi theo tôi...tôi cảm thấy cô bé đang nhìn tôi. Cách lồng thủy tinh, cô bé yên lặng ngây ngô hết như những đứa trẻ bình thường.

[10 giờ 11 phút 21 giây buổi sáng, ngày 19 tháng 03 năm x]

Cô bé chạm vào thành lồng thủy tinh! Trời ạ, cô bé đang vẽ hình trên đó, dường như là đang. Chơi đùa.

[8 giờ 13 phút 26 giây buổi sáng, ngày 20 tháng 03 năm x]

Tôi đang ngồi ăn sáng, cô bé cứ nhìn tôi chăm chăm. Không, là đang nhìn hộp đồ ăn của tôi. Ánh mắt kia giống như con cún con muốn ăn vậy, ha ha, thật đáng yêu.

Những video này không khác gì nhật ký cuộc sống của Hải Mạt Mạt, mà cô bé lại sống trên bàn giải phẫu, trong lồng thủy tinh ba năm. Nơi này hình như ngay cả trợ lý của Hải Minh Tiến cũng không được vào. Không có bạn, không có ngôn ngữ, dựa vào dịch dinh dưỡng sống qua ngày. Trước mắt, chỉ có phòng thí nghiệm này và Hải Minh Tiến.

Rồi sau đó, một biến đổi tiếp tục thúc đẩy câu chuyện phát triển.

[10 giờ 02 phút 01 giây buổi sáng, ngày 12 tháng 04 năm x]

Evolution09! Trời ạ, nó chạy vào khu 03, tôi quên đóng cửa sao? Không xong! Nó gặm hỏng cửa điện tử! Nó nhìn thấy Người Tinh Lọc!

“Gâu gâu!” Trong clip vang lên tiếng chó sủa, thứ được gọi là Evolution09 đã chạy tới, lập tức nhảy lên lồng thủy tinh.

Cách lồng thủy tinh trong suốt, nó quan sát Hải Mạt Mạt bên trong. Hoặc nên nói là Người Tinh Lọc?

“Gâu gâu!” Nó hình như có chút bất an, mang theo dịch ý sửa inh ỏi. Hải Mạt Mạt cũng đang quan sát nó, trong mắt đầy vẻ tò mò.

Hải Minh Tiễn đeo bao tay, ôm Evolution09 từ trên lồng thủy tinh xuống. Sắp đi tới cửa, đột nhiên có tiếng chó sủa vang lên.

“Gâu gâu!” Tiếng sủa kia giống tiếng Evolution09 như đúc, nhưng rõ ràng không phải tới từ Evolution09. Hải Minh Tiễn từ từ quay đầu, Người Tinh Lọc trong lồng thủy tinh bình tĩnh nhìn anh.

“Gâu gâu!” Cô bé nói.

32. Chương 32

Chương 32: Biến chứng

Buổi tối, Đường Ngạo bảo Hải Mạt Mạt ngủ bên cạnh anh. Hải Mạt Mạt mang cái giường nhỏ tới ghép với bàn phẫu thuật. Angela không thể làm gì khác hơn là sang phòng khác xem phim.

Nằm ì trên giường không hoạt động cả ngày, buổi tối không thể nào ngủ được. Đường Ngạo vẫn ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa ngủ gật. Một lát sau, anh thấy Hải Mạt Mạt cuộn người lại. Đưa tay qua mới phát hiện trên trán cô bé ướt đầm mồ hôi lạnh.

Tế bào phân chia quá nhanh, cảm giác đau đương nhiên cũng mạnh hơn rất nhiều. Anh nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán Hải Mạt Mạt, đột nhiên phát hiện trên cổ Hải Mạt Mạt có một vết thương mới.

Mặc dù vết thương đã kết vảy rồi nhưng vết đạn sượt qua này chắc chắn mới có từ buổi chiều hôm nay thôi.

Đường Ngạo, mày phải mau hồi phục!

Ngày hôm sau, Hải Mạt Mạt ra ngoài rất lâu mà chưa thấy về. Mặc dù biết cô bé và Gâu gâu trước mắt có thể coi như mạnh nhất trong số zombie nhưng Đường Ngạo vẫn lo lắng.

Bây giờ không còn đơn thuần chỉ vì lo cho vết thương của mình nữa rồi. Nhìn quá trình trưởng thành của Hải Mạt Mạt trong video, trong lòng anh thậm chí có chút妒 dàng. Đó là tình cảm mà một người đàn ông trắng hoa, gặp dịp thì chơi không thể hiểu nổi.

Anh thậm chí còn cảm thấy dường như mình bị Hải Minh Tiễn nhập vào rồi.

Nằm yên một cách vô dụng, nhưng anh không được phép nhúc nhích. Một khi miệng vết thương rách ra, anh sẽ phải lãng phí càng nhiều thời gian ở đây. Cho nên anh vẫn rất chú ý nghỉ ngơi, giữ gìn sức khỏe. Lúc này chuyện duy nhất có thể làm là xem phim.

Nhưng trong ổ cứng của Angela chết tiệt này ngoại trừ hơn 100GB “phim” anh cho nó thì chỉ có hơn 500GB phim sex nó down về.

Đường tổng lựa chọn con đường thứ ba: xem video ghi lại thí nghiệm của Hải Minh Tiễn.

Mãi cho đến buổi tối Hải Mạt Mạt mới trở về, mặc dù đã thay quần áo, Đường Ngạo vẫn ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc. Cả mồm và bốn móng vuốt Gâu Gâu đều biến thành màu xanh dương.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Anh nhíu mày. Hải Mạt Mạt lắc đầu, Đường Ngạo nhìn tay phải của cô bé. Mặc dù đã thay quần áo nhưng vẫn có máu từ ống tay áo thấm ra.

“Mạt Mạt bị thương?” Anh ra hiệu cho Hải Mạt Mạt tới gần, vén ống tay áo lên nhìn, lại là vết đạn bắn. Anh nhìn một cái cũng nhận ra được lai lịch của vết đạn này, trong lòng trầm xuống. Súng của tập đoàn ASA?

Mắt Hải Mạt Mạt long lanh, lại kiên cường lạ thường: “Mạt Mạt đi làm cơm.”

Đường Ngạo chỉ đành buông tay. Anh lại một lần nữa bất lực không làm được gì, chỉ có thể nằm như vậy. Tâm sự trong lòng cộng thêm đè nén vì trọng thương biến thành tức giận. Anh cố gắng kìm xuống: “Đi đi.”

Hải Mạt Mạt đi làm cơm, vì thế Angela không thể làm gì khác hơn là chuyển về căn phòng này xem tiếp. Nó chỉ biết chủ nhân ra lệnh không cho phép nó xem phim cùng Mạt Mạt, cho tới bây giờ cũng không biết tại sao.

Xem một lúc, nó đột nhiên lên tiếng: “Các hạ không vui sao?”

Đường Ngạo có chút ngoài ý muốn: “Cả cô cũng nhìn ra?”

Angela rất hả hê: “Tôi chính là A.I tiên tiến nhất, thông minh nhất trên thế giới mà!”

Đường Ngạo hít sâu một hơi, điều chỉnh lại cảm xúc: “Vậy thế này thì sao?”

“A, tại sao lại đột nhiên lại trở nên phấn chấn vậy?” Angela lăm bầm lâu bầu.

Tổng giám đốc Đường phát tay: “Còn thế này?”

“Oa, là đặc ý!” Angela liếc mắt một cái là nhận ra, “Thừa nhận đi, Angela không gì không làm được.”

Tổng giám đốc Đường hất cằm: “Xem phim của cô đi, đừng nói nữa.”

Angela mừng rỡ: “Anh cũng hết cái để nói rồi chứ gì, hừ hừ.”

Tổng giám đốc Đường than thở: “Cô nên bồi dưỡng một sở thích nào đó thì hơn, nói nhiều sẽ chỉ khiến cô tiếp tục thể hiện sự ngu xuẩn của cô mà thôi.”

Xoẹt một tiếng, Gâu Gâu đang nằm ở cửa lim dim bị điện giật cao ba mét.

.

Mà ngày hôm sau, Hải Mạt Mạt vừa đi ra ngoài một lát đã trở về. Đường Ngạo đương nhiên phát hiện điểm không ổn, nhưng có hỏi cô bé cũng không nói. Không có bữa ăn sáng, cũng không có bữa trưa. Gâu Gâu còn có thể ăn zombie, Đường Ngạo thì không. Hải Mạt Mạt sốt ruột đến mức quay mòng mòng.

Mạt Mạt vô số lần đi ra ngoài rồi lại nhanh chóng trở về. Đường Ngạo phát tay một cái: “Mạt Mạt tới đây.”

Hải Mạt Mạt dựa vào bên cạnh anh, anh cầm bàn tay nhỏ bé của cô bé: “Có chuyện gì, nói cho ba.”

Thật lâu sau Hải Mạt Mạt mới đáp: “Bọn họ. Đuổi tới.”

Trong lòng Đường Ngạo trầm xuống, không cần hỏi cũng biết là ai. Đám Tửng Hồng Phúc!

Đây cũng không phải là điềm tốt. Anh đã xem qua thiết kế thông gió của phòng thí nghiệm, hơn nữa Angela còn bật đèn chẳng phân biệt ngày đêm, chứng tỏ nơi này ở dưới mặt đất.

Nếu để cho đám Tửng Hồng Phúc phát hiện, Hải Mạt Mạt mang theo anh trọng thương chưa lành khó mà chạy trốn được. Hơn nữa không biết sao bọn họ tạo ra được zombie mắt xanh lần trước?

Nếu như lần này bên ngoài còn một đám zombie như vậy, không riêng anh, chỉ sợ ngay cả Mạt Mạt và Gâu Gâu cũng chạy đàng trời.

Hai người im lặng nhìn nhau, đều hiểu vấn đề rất nghiêm trọng.

“Nơi này có không cửa khác sao?” Đường Ngạo lên tiếng trước, Hải Mạt Mạt lắc đầu. Vì vậy lại tiếp tục rơi vào im lặng. Một khi bị đám người Tửng Hồng Phúc phát hiện, nơi này sẽ biến thành phần mộ đào sẵn.

Mặc dù có nước, nhưng không có thức ăn. Mà vết thương của Đường Ngạo phải nhanh chóng khép lại, nói đúng hơn là tề bào phải nhanh chóng phân chia. Không có thức ăn đầy đủ dinh dưỡng thì không được.

Nhưng bên ngoài là kẻ địch ngồi chờ, dù muốn trốn ra cũng không được. Một khi đám người Chu Tân Quốc phát hiện anh đang ở đây, bọn chúng chắn chắc đào sâu ba mét cũng không từ.

Cái gì đáng sợ hơn chết?

Chính là chờ chết.

Ngày thứ năm, vết thương của Đường Ngạo ngừng khôi phục, thân thể càng ngày càng yếu.

Hải Mạt Mạt sang phòng bên cạnh ngủ. Sáng sớm hôm sau, khi Đường Ngạo tỉnh lại chỉ thấy đầu nặng như đá.

Trước mắt mơ hồ, sau khi vết thương ngừng khôi phục ngực anh đau như bị đào tìm móc phổi. Thậm chí có lúc sẽ khiến người ta cảm thấy bị tra tấn như vậy không bằng chết đi cho xong.

Như vậy tất cả hành hạ sẽ biến mất, bao gồm đói bụng, bao gồm vết thương lở loét đau đớn.

Cho dù thần trí không rõ, anh cũng mơ màng nhận ra mình phát sốt. Vết thương đau lại bắt đầu ngứa kỳ lạ. Phòng thí nghiệm không có thuốc men thông thường, không có thành phần Người Tinh Lọc giúp khôi phục, anh bị nhiễm chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Biến chứng nhất định sẽ lấy mạng anh.

Cách duy nhất cứu được anh là có đầy đủ thức ăn, giúp thân thể có thể tiếp tục phân chia tế bào. Sau đó dựa vào “Người Tinh Lọc” cấp tốc khôi phục.

Hải Mạt Mạt không còn ở đây, anh cũng không gọi cô bé nữa. Cô bé cũng đã cố hết sức rồi. Nếu như không có anh, chỉ cần dựa vào giá trị nghiên cứu của mình ít nhất cô bé cũng có thể sống sót.

Anh thở dài, khi nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc lại nhắm mắt lại. Hải Mạt Mạt đến bên cạnh anh, đưa tay sờ trán anh. Nhiệt độ kia nóng đến đáng sợ, cô bé lập tức rút tay về.

Cô bé đứng bên giường một lúc, Đường Ngạo vẫn không mở mắt. Đời này, anh từng vứt bỏ người khác vô số lần, cũng bị người khác vứt bỏ vô số lần.

Chỉ có lần này, anh thật sự cảm thấy không chịu nổi.

Ban đầu đám người Chu Tân Quốc ruồng bỏ anh, mặc dù anh oán giận nhưng không hề để trong lòng. Đám người Chu Tân Quốc làm việc cho anh, anh cho bọn họ vật chất, địa vị họ cần. Giao dịch kết thúc hai bên không ai nợ ai.

Giống như anh vứt bỏ Tô Thiển vậy. Tô Thiển cố gắng làm anh vui lòng, vì vậy anh bảo vệ cô ta. Chờ đến ngày anh cần một người chứng minh địa vị và giá trị của Hải Mạt Mạt, anh không chút do dự vứt bỏ Tô Thiển.

Đều chỉ là giao dịch, cần gì nghĩ đến đạo đức tình cảm? Những kẻ lấy đạo đức dư luận đánh giá người khác, chẳng qua là vì không có khả năng ngăn cấm đối phương mà thôi. Cái gọi là tình cảm, cũng chỉ là cái cớ để kẻ yếu tự bi thương hối tiếc mà thôi.

Thật ra thì anh và Hải Mạt Mạt cũng chỉ là một cuộc giao dịch. Nếu như thuận lợi, anh có thể cho cô bé tự do vĩnh viễn. Để cô bé sống cuộc đời mà cô bé thích.

Đáng tiếc, thế gian không giống trò chơi, để con người có thể tùy ý pause hoặc restart.

Hải Mạt Mạt đi ra khỏi phòng, tiếng bước chân dần dần đi xa. Đường Ngạo cố sức mở mắt.

“Angela.” Anh lấy hết sức gọi, góc tường lóe lên ánh sáng đỏ, giọng nói kia dường như cũng mang theo hai phần nuối tiếc: “Các hạ.”

Đường Ngạo chống người lên: “Sau khi tôi chết, dặn Mạt Mạt dùng thịt tôi làm thức ăn. Đợi khi đám Chu Tân Quốc bỏ đi thì.” Thân thể của anh thật sự đã quá yếu, mới nói được mấy câu đã thở dốc, “Đi. Bên ngoài thế lực phân chia phức tạp, dặn con bé. Nhất định phải đi tìm Hà Hợp. Nhất định phải dặn con bé, không được nhẹ dạ cả tin bất cứ kẻ nào. Những kẻ khác chỉ biết vắt kiệt tất cả giá trị của con bé, thậm chí. cả đời con bé phải ở trong phòng thí nghiệm. Chỉ có. Chỉ có Hà Hợp. Có thể cho con bé tự do.”

Thật lâu sau, Angela rốt cuộc cũng mở miệng: “Tôi chắc chắn sẽ chuyển lời, các hạ.”

Đường Ngạo nhắm mắt lại.

Angela không xem phim nữa, trong đầu Đường Ngạo đủ loại hình ảnh chằng chịt đan xen vào nhau.

[09 giờ 41 phút 09 giây buổi sáng, ngày 14 tháng 04 năm x, thời tiết quang đăng]

“ ‘Người Tinh Lọc n9ũ18?’ Cô bé cách lồng thủy tinh nhìn tôi, tôi thử nói chuyện với cô bé. Không biết cô bé có hiểu tôi nói gì không. Ánh mắt cô bé trong veo lạ thường.”

Vẫn là phòng thí nghiệm, năm ngón tay Hải Minh Tiễn từ từ di động trước lồng thủy tinh, đôi mắt Hải Mạt Mạt bên trong lồng thủy tinh cũng nhìn theo chuyển động của tay anh.

“Người Tinh Lọc n9ũ18?” Cô bé chậm rãi đọc cái danh hiệu này, giọng nói mặc dù non nớt nhưng phát âm lại rất rõ ràng.

“Trời ạ, cô bé có năng lực học tập! Hơn nữa có vẻ như năng lực này cực kỳ mạnh.” Trong video Hải Minh Tiễn mừng rỡ mang theo vài phần sợ hãi. Anh ta đi tới đi lui, đột nhiên quay qua nhìn ống kính: “Tôi có nên mua mấy quyển sách thiếu nhi dạy vỡ lòng cho cô bé không?”

[09 giờ 41 phút 09 giây buổi sáng, ngày 16 tháng 04 năm x, thời tiết quang đãng]

“Dung tứ tuế, năng nhượng lê. Để ư trưởng, nghi tiên tri.” Hải Minh Tiễn đọc.

“Dung tứ tuế, năng nhượng lê. Để ư trưởng, nghi tiên tri [1].” Hải Mạt Mạt đọc theo.

[1] Khổng Dung bốn tuổi biết nhường trái lê. Thuận với anh là điều nên biết trước: Hai câu trong Tam Tự Kinh.

“Đúng, n9ũ18 thông minh quá!” Hải Minh Tiễn mừng như điên.

“Đúng, n9ũ18 thông minh quá!” Hải Mạt Mạt cũng mừng như điên theo.

Hải Minh Tiễn bó tay: “Cái này không cần đọc theo.”

Hải Mạt Mạt vô cùng thông minh lập tức lặp lại: “Cái này không cần đọc theo.”

Hải Minh Tiễn bất đắc dĩ, nhìn về phía ống kính lắc đầu: “Cô bé không hiểu được ý tôi, tôi nên dạy như thế nào đây?”

[11 giờ 22 phút 01 giây buổi trưa, ngày 18 tháng 4 năm x, trời mưa]

“Ba. ba.” Hải Minh Tiễn chỉ vào mình, dạy Hải Mạt Mạt nói.

Hải Mạt Mạt nhìn anh một lúc, hình như không có hứng thú, vẽ lên lồng thủy tinh không nói. Hải Minh Tiễn đành phải chỉ vào mình lặp đi lặp lại: “Ba. ba. gọi ba, gọi ba đi.” Nhiều lần không có kết quả, anh có chút mất kiên nhẫn, chỉ vào mình, giọng cũng cao lên mấy dB: “Gọi ba đi!”

Lần này có hiệu quả rồi, rất lâu về sau Hải Mạt Mạt cứ nhìn thấy anh lại non nớt cao giọng nói: “Gọi ba đi!”

.

Trên giường bệnh, khoe miệng Đường Ngạo hơi cong lên, chìm vào mộng đẹp.

33. Chương 33

Chương 33: Canh thịt

Đường Ngạo không biết mình hôn mê bao lâu, trong lúc mơ mơ màng màng Hải Mạt Mạt đang cho anh ăn thứ gì đó. Anh mở mắt, tầm mắt cũng mơ hồ không rõ.

“Không cần cho ba ăn.” Anh quay đầu đi, cự tuyệt ăn. Hải Mạt Mạt nhẹ nhàng gạt những lọn tóc lòa xòa trên trán anh: “Con đi ra ngoài xem thì dường như đám người xấu đi hết rồi ba à. Con và Gâu Gâu bắt được một thỏ, vừa khéo mang về nấu cho ba ăn.”

Nước thịt ấm nóng mang theo mùi thơm bay lên, Hải Mạt Mạt đưa một thìa đến bên miệng anh: “Ba nếm thử một chút đi, Mạt Mạt hầm mềm lắm.”

Môi lưỡi Đường Ngạo đều đã cứng đờ, thật lâu sau mới cảm nhận được cái vị mềm mềm ấy. Nhưng dù vậy, suy nghĩ của anh vẫn rất rõ ràng nhanh nhạy: “Tên Chu Tân Quốc đó mặc dù chẳng có tài cán gì, nhưng tính nhẫn nại là số một. Sao hắn có thể đột nhiên rời đi?”

“À.” Hải Mạt Mạt do dự một chút, ngay sau đó suy đoán, “Con nghe nói một tên họ Tưởng biến thành zombie rồi. Có phải đây là bạn hắn không?”

Đường Ngạo vẫn đau đầu, một lúc lâu sau mới phản ứng được: “Tưởng Hồng Phúc?”

Hải Mạt Mạt không tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa, múc một thìa canh thịt thơm ngào ngạt đút vào miệng Đường Ngạo: “Ba ăn đi đã.”

Đường Ngạo để cô bé đút, một chén canh thịt hầm cách thủy thơm ngát trơn mềm thật to cứ vơi dần. Trong bụng có đồ ăn, nhiệt độ cơ thể cũng tăng dần, anh hình như đã lấy lại được chút sức lực.

Hải Mạt Mạt mừng rỡ: “Ba nhất định phải nhanh chóng khỏe lại, đánh như tử đám người xấu kia nhé!”

Đường Ngạo nắm tay cô bé. Lúc đó sắc mặt cô bé trắng bệch, hai má cũng mất đi vẻ hồng hào rực rỡ trước kia. Đường Ngạo cố hết sức giơ tay lên vuốt tóc cô bé: “Bé ngoan.”

Liên tiếp mấy ngày đều là loại canh thịt này, Đường Ngạo bắt đầu nghi ngờ: “Sao Mạt Mạt không ăn?”

Hải Mạt Mạt chỉ lắc đầu, tinh thần của cô bé tiếp tục suy sụp, ngay cả đôi mắt đen láy cũng mất đi vẻ lấp lánh. Đường Ngạo mơ hồ cảm thấy canh thịt này không ổn. Trong đầu anh nhanh chóng đoán được, chẳng lẽ đây là. thịt Zombie?

Kết luận này khiến anh cảm thấy buồn nôn. Khi nhìn thấy canh thịt anh đã nôn ọe mấy lần. Nhưng anh cố nén vẫn liềm nuốt xuống, thậm chí không dám để cho hương thơm đó lưu lại trong miệng.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, dù chỉ có một phần vạn tỷ lệ sống sót, tuyệt đối không được bắt bẻ.

Anh muốn sống. Nhớ tới người đàn ông vĩnh viễn khoắc trên người bộ quân phục phẳng phiu, nhớ tới ánh mắt khinh thường đó. Nhớ tới hơn một trăm vết đạn trên người Hải Mạt Mạt.

Không thể vì chút khó khăn nhỏ nhỏ này mà né tránh.

Hai ngày được ăn giúp thể trạng cơ thể anh cải thiện hơn rất nhiều. Hải Mạt Mạt lại liềm vết thương cho anh, khiến Người Tinh Lọc trong tế bào tiêu diệt virus Người Tiến Hóa trong cơ thể anh, hơn nữa gia tốc khôi phục vết thương.

Ba ngày sau, Đường Ngạo rốt cuộc có thể xuống giường. Chuyện đầu tiên anh phải làm đương nhiên là tra xét tình huống bên ngoài.

Ngủ nhiều ngày nên anh không phân biệt nổi ngày đêm nữa. Dưới màn hình Angela hiển thị là tám giờ. Đường Ngạo không biết là buổi sáng hay buổi tối. Đây là một phòng thí nghiệm dưới đất rất lớn, muốn vào bất kỳ một gian phòng nào cũng cần khẩu lệnh.

Đường Ngạo không có khẩu lệnh, Angela cũng không mở cửa. Nơi anh có thể quan sát chỉ có “Khu 03” này mà thôi. Ngoại trừ rất nhiều thuốc, ống nuôi cấy, bàn mổ ra còn lại là vô số dụng cụ ống dẫn gần như chiếm hết cả khu 03.

Mang ra so sánh, phòng thí nghiệm sinh vật ASA quả thật nghèo nàn giống như một cái tủ đồ chơi.

Đường Ngạo dần nhíu mày. Một mình Hải Minh Tiển tuyệt đối không thể chi trả chi phí ột phòng thí nghiệm như thế này. Chẳng lẽ tổ chức “Thánh Đồ” đang âm thầm thao túng ủng hộ anh ta thật sao?

“Angela.” Anh ngồi trước bàn điều khiển, biết Angela có thể thay đổi góc nhìn camera, “Cô có thể kiểm tra tình huống bên ngoài không?”

Angela nhanh chóng chuyển góc nhìn ra ngoài.

Trước kia vì che giấu bí mật, Hải Minh Tiển nhất định đã tốn không ít công sức. Xung quanh đây có rất nhiều camera được nguy trang có thể theo dõi mọi thứ bên ngoài.

Nhưng lần này virus zombie bùng phát gần như đã hủy diệt tất cả cơ sở hạ tầng trong thành phố, rất nhiều camera đã hỏng. Hiện giờ trên màn hình lớn chỉ còn ba màn hình nhìn được.

Trên ba màn hình một là bãi đậu xe trống không, một là phía dưới cao ốc, một cái khác là quốc lộ bên ngoài. Hiện tại tất cả đều trống không, không có bất cứ ai qua lại.

“Đã không còn nguy hiểm nữa, các hạ. Thân thể anh chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, nên nghỉ ngơi nhiều hơn.” Angela hiếm khi lại nghiêm túc như vậy. Đường Ngạo đột nhiên mở miệng: “Đã không còn nguy hiểm, tại sao cô lại không vui?”

Đèn đỏ nhấp nháy, Angela hình như không ngờ anh sẽ hỏi như thế: “Tôi là A.I. Các hạ, nguy hiểm không còn tức là hai người sẽ rời đi, mà đối với tôi nó có nghĩa là từ biệt.”

Giải thích rất hợp logic. Đường Ngạo quay đầu nhìn về phía camera trong góc: “Đã lâu cô không xem phim rồi đó, Angela.”

Angela đột nhiên im lặng. Giọng Đường Ngạo lạnh lẽo: “Nói cho tôi biết xảy ra chuyện gì.”

Angela không trả lời, Đường Ngạo xoay người lao ra cửa, dùng sức đập cửa: “Hải Mạt Mạt?! Hải Mạt Mạt!”

Không có ai đáp, phòng thí nghiệm giống như địa cung này yên tĩnh như không có sự sống.

Qua một lúc, Hải Mạt Mạt mới tới. Đường Ngạo vẫn nằm bất động ở trên giường. Cô bé theo thường lệ dứt canh thịt cho Đường Ngạo, sau đó dọn dẹp bát đĩa. Lúc cô bé đi ra ngoài, Đường Ngạo lặng lẽ đứng dậy, lách mình nấp sau cửa kim loại.

Hải Mạt Mạt đi tới cửa khu 03, giọng điện tử lạnh lẽo vang lên như thường lệ: “Xin xuất trình thẻ ID hoặc khẩu lệnh.”

Hải Mạt Mạt đọc một chuỗi khẩu lệnh, cửa điện tử mở ra: “Khẩu lệnh chính xác, cho phép thông hành.”

Hải Mạt Mạt đi ra ngoài, cửa kim loại đóng lại.

Thay vì để cho người khác nói nhảm sự thật chẳng biết đúng hay sai, không bằng tự mình kiểm chứng. Đây luôn là tác phong của Tổng giám đốc Đường.

Ra khỏi khu 03, bên ngoài có đánh dấu khu 02. Đường Ngạo chỉ cảm thấy hoa cả mắt, nơi này có vô số tiêu bản người. Có ngâm trong dịch dinh dưỡng ống nuôi cấy, có nằm trong lồng thủy tinh.

Đến gần nhìn, có thể nhận ra những người này không phải do cơ thể mẹ loài người tự nhiên sinh ra. Có vài người gương mặt giống như động vật, có người tay chân lại ngắn ngủn, thậm chí có vài người giống động vật không xương sống.

Nhưng điểm chung là những “Người” này đều có đặc điểm của zombie. Nghĩ tới chuyện mấy ngày nay rất có thể mình ăn thịt những thứ này, Đường Ngạo cố nhịn nhưng cuối cùng vẫn phải chống lên bực thí nghiệm lớn điên cuồng nôn ra.

Có con mắt xám trắng, có xám ngắt, có con thậm chí đã bắt đầu thối rữa. Nhưng vì ngâm trong dịch thuốc nên trong phòng thí nghiệm chỉ có mùi thuốc.

Đường Ngạo mặc dù kính hải nhưng cũng không quá ngoài ý muốn. Anh vòng qua ống nuôi cấy lớn nhỏ không đều, đi về phía khu 01. Cả khu 01 gần như toàn là não nữa. Các loại não được xếp hàng chỉnh tề đánh số thứ tự.

Bên trong cũng có đủ loại chất lỏng ngâm.

Đường Ngạo nhìn kỹ, đại khái có thể chia ra mấy loại: một loại là không màu như nước, có khả năng là nuôi virus bình thường. Tuy không chết, nhưng lại tạo ra cơn đói mãnh liệt đến mức không tài nào tưởng tượng nổi.

Một loại là màu xanh lá cây, đây là loại zombie tương đối thông minh, miễn cưỡng có thể trao đổi.

Một loại màu xanh dương, anh từng thấy. Hải Mạt Mạt đã từng tạo ra một nhóm để đối phó với Chu Tân Quốc, sau đó Tướng Hồng Phúc cũng nuôi dưỡng một nhóm dùng để đối phó anh.

Còn có một loại là màu bạc, chất dịch xinh đẹp vô cùng. Đây có lẽ là loại nuôi dưỡng Gâu Gâu rồi. Đường Ngạo dù sao cũng kinh doanh làm thuốc tám năm, anh có thể đoán ra đại khái: Hải Minh Tiễn vẫn luôn dốc sức nghiên cứu tiến hóa của loài người.

Có một ngày anh ta chế tạo loại virus tên “Người Tiến Hóa”, có lẽ để ức chế loại virus này, anh ta lại nuôi dưỡng một loại virus tên “Người Tinh Lọc”. Người Tinh Lọc có thể tiêu diệt Người Tiến Hóa.

Nhưng cũng chính trong quá trình này, virus Người Tiến Hóa sinh ra kháng thể với Người Tinh Lọc, vì vậy nó biến dị, trở thành Người Tiến Hóa đời thứ hai.

Hải Minh Tiễn hết cách, không thể làm gì khác hơn là nghiên cứu Người Tinh Lọc đời thứ hai. Nhưng Người Tinh Lọc đời thứ hai lại khiến cho Người Tiến Hóa đời thứ hai sinh ra kháng thể lần nữa, vì vậy biến thành Người Tiến Hóa đời thứ ba.

Đường Ngạo biết giữa các loại thuốc đương nhiên có thể sinh ra tương sinh tương khắc, nhưng một khi đưa thuốc vào cơ thể con người, cơ thể con người cũng có hệ thống miễn dịch của riêng mình. Hơn nữa mỗi người có một thể chất riêng, tác dụng của thuốc cũng sẽ xảy ra trường hợp ngoài ý muốn.

“Ngu xuẩn!” Anh mắng một tiếng, trong lòng cũng hiểu: thà rằng hủy diệt phòng thí nghiệm này chứ tuyệt đối không được để người khác phát hiện. Nhưng nghĩ đến nhóm zombie mắt xanh kia của Tướng Hồng Phúc, tâm trạng anh lại xuống dốc.

Rốt cuộc hắn ta lấy được virus gốc ở đâu? Là trong quá trình dọn dẹp xảy ra sơ sót sao? Hay là hắn đã phát hiện ra nơi này?

Quá nhiều vấn đề không nghĩ ra, Đường Ngạo chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước. Trước mặt lại là khu sinh hoạt. Đường Ngạo không biết Hải Mạt Mạt tại sao lại giấu anh đến khu sâu nhất phòng thí nghiệm. Còn chưa đến gần, anh đã nghe được tiếng vang nho nhỏ.

Tiếng gì vậy? Đường Ngạo bước nhanh hơn, lao vào một căn phòng. Nơi này là phòng bếp. Nền gạch trắng như tuyết, bồn rửa chính tề, đồ làm bếp đầy đủ.

Hải Mạt Mạt ngồi phía dưới bồn rửa.

Đường Ngạo thở phào nhẹ nhõm, cúi người đuổi tay về phía cô bé: “Mạt Mạt sao vậy?”

Hải Mạt Mạt không chịu đưa tay tới, lúc này Đường Ngạo mới nhìn thấy áo khoác trắng cô bé mặc dính đầy máu.

“Hải Mạt Mạt!” Anh biến sắc, một tay ôm cô bé lên, sau đó cơ thể anh như bị người ta giáng một đòn thật mạnh. Hải Mạt Mạt lúc này nhẹ đến đáng sợ. Anh không tự chủ được vươn tay, nhẹ nhàng vén góc váy chảy máu. Hải Mạt Mạt đưa tay ngăn cản anh: “Ba?”

Anh như không nghe thấy, tay tiếp tục tiến lên. Tình cảnh dưới góc váy làm đại não anh trống rỗng. Đường như tất cả thịt trên đùi đã bị róc ra, có vết thương đã kết vảy, có vết vẫn còn chảy máu. Nhưng máu cũng không nhiều, từng sợi tơ từ thịt vụn còn sót lại chảy ra.

Đột nhiên nghĩ đến canh thịt mấy ngày qua, Đường Ngạo cho rằng phản ứng đầu tiên của mình là nôn mửa, nhưng anh không có. Anh lẳng lặng ôm lấy Hải Mạt Mạt, không ngừng lặp đi lặp lại một câu: “Sẽ có cách thôi, Mạt Mạt không nên làm như vậy.”

Hải Mạt Mạt áp lên mặt anh, nhiệt độ cơ thể gần năm mươi độ.

Nhất định sẽ có cách giải quyết.

Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt lên trên giường, đắp chăn mỏng lên cho cô bé. Khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú mang theo sát khí bức người lạnh thấu xương, vừa tà dị vừa anh tuấn.

34. Chương 34

Chương 34: Mạt Mạt có phải là người không?

Gâu Gâu cũng ở khu sinh hoạt, lúc này đang nằm ở lỗ thông gió nhìn ra bên ngoài. Đường Ngạo bảo Angela bật cửa sổ theo dõi thật sự. Angela hơi do dự, cuối cùng vẫn làm theo.

Đám người Chu Tân Quốc quả nhiên chưa đi. Nơi này là phòng thí nghiệm của Hải Minh Tiễn, nhưng thực chất lại nằm phía dưới phòng thí nghiệm trên danh nghĩa của anh ta!

Hơn nữa cửa vào khu 03 rất bí mật, khi không có khẩu lệnh thì cũng chỉ nhìn thấy một mặt tường kim loại mà thôi. Căn cứ vào video ghi chép của Hải Minh Tiễn, nơi đó chỉ có Hải Minh Tiễn và Hải Mạt Mạt biết. Dĩ nhiên, sau này lại bị Gâu gâu phát hiện.

Bây giờ cả phòng thí nghiệm chỉ còn một cửa ra vào, mà lối đó phải đi qua phòng thí nghiệm trên mặt đất.

Hiện giờ Đám Chu Tân Quốc đang lấy phòng thí nghiệm này làm tâm điểm, lục soát những tòa nhà lân cận. Biết đi ra ngoài bằng cách nào?

Anh chỉ có thể đợi, nhưng anh không đợi được. Hải Mạt Mạt cần thức ăn. Hơn nữa thân thể của anh cũng chưa hoàn toàn khôi phục, càng đợi tỉ lệ sống sót sẽ càng nhỏ.

Tổng giám đốc Đường dù sao cũng là Tổng giám đốc Đường. Anh đi tới khu 02, bên trong có rất nhiều cơ thể ngâm trong ống nuôi cấy. Anh vòng một hồi, tìm được một cơ thể giống mình.

Cơ thể kia là một sản phẩm thất bại, không có ý thức. Hơn nữa ngâm trong chất lỏng màu xanh lam đã lâu nên ngũ quan không còn rõ ràng nữa.

Đường Ngạo tìm quần áo của Hải Minh Tiễn trước kia mặc vào. Hải Minh Tiễn không cường tráng bằng anh nên quần áo hơi nhỏ một chút, nhưng lúc này cũng đành dùng tạm. Anh cởi quần áo của mình, ngay cả áo trong, quần lót và quần đùi cũng cởi hết. Sau đó mặc vào cho thi thể này.

Gâu Gâu ở bên cạnh nhìn, ban đầu còn vẫy đuôi lia lịa, sau nó cảm thấy dường như thứ này không phải cho nó ăn, lập tức bày tỏ thái độ “coi thường”.

Anh tìm được đoạn tay cắm vào ngực anh lúc trước. Cái tay kia đã bị Gâu Gâu gặm chỉ còn thừa lại xương trắng. Anh không ngừng tay, dùng lực cắm cái tay đó vào lồng ngực thi thể.

Vết thương đạn bắn? Còn vết thương do đạn bắn ở sau lưng thì sao?

Lúc này anh vô cùng hào phóng nói với Gâu Gâu “Gặm đi.”

Gâu gâu nửa tin nửa ngờ, vẻ mặt như thể đang hỏi “Cho gặm thật sao?”. Đường Ngạo gật đầu, Gâu Gâu vội vàng hành hiệp trượng nghĩa, gấp be bét cái thi thể kia.

Đường Ngạo đi đến phòng bếp, cầm cái nồi hay dùng, cạo nhẹ với mỡ dưới đáy nồi bôi lên người Gâu Gâu. Gâu Gâu cũng có tôn nghiêm đấy nhé! Gâu Gâu rất tức giận, nhe răng gặm giữ!

Đường Ngạo bôi nó thành một con chó hoang gần như không còn nhìn ra được màu lông xong lại nhìn ra cửa.

Ngày hôm sau, đám Chu Tân Quốc liền phát hiện ra một thi thể bị chó hoang cắn be bét. Chu Tân Quốc đương nhiên cũng có nghi ngờ, nhưng quần áo và vết thương trên lồng ngực đều rất giống như những gì được miêu tả. Hẳn là người cẩn thận, lập tức kiểm tra kỹ càng quần áo của thi thể này. Nhưng ngay cả quần lót cũng mặc, không giống giả, hẳn cũng hơi nghi ngờ.

Con chó xám bẩn thỉu kia vẫn còn đang cắn xé thi thể. Chu Tân Quốc đá văng nó ra, bình tĩnh đứng trước thi thể.

Đường Ngạo cứ thế mà chết sao? Nói thật, về mặt tâm lý hẳn có chút không dám tin. Nhưng nghĩ đến đám zombie Tướng Hồng Phúc mang đi mai phục Đường Ngạo, Đường Ngạo có chết thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Hắn nửa tin nửa ngờ, cuối cùng dẫn người rút khỏi nơi này.

Xung quanh không còn động tĩnh, thỉnh thoảng có zombie lảo đảo đi qua. Mùa hè trời tối muộn, ráng chiều dần nhuộm đỏ màn trời. Đường Ngạo đợi đến xế chiều mới ôm Hải Mạt Mạt ra khỏi phòng thí nghiệm.

Nhưng anh không lập tức ra ngoài mà đi lên tầng. Cao ốc cao bốn mươi lăm tầng, anh đứng trên hiên tầng cao nhất, cảnh giác nhìn từ cửa sổ xuống. Bên ngoài quả thật không hề có động tĩnh.

Xung quanh tòa cao ốc này có tường rào cao sáu mét, thật ra thì vừa nhìn cũng biết trong này có bí mật, người bình thường ai lại xây tường cao như vậy. Cửa ra vào cũng chỉ có hai cái. Một cửa trước, một cửa sau.

Đường Ngạo quan sát thêm một lúc lâu, Hải Mạt Mạt trong lòng anh nóng như lửa, thế nhưng anh lại vẫn ôm cô bé thật chặt.

“Ba ới?” Bên ngoài gió lạnh thổi tới, Hải Mạt Mạt cũng tỉnh lại. Mái tóc dài màu vàng óng của cô bé cạo lên mặt Đường Ngạo, hơi ngứa. Đường Ngạo hôn lên gương mặt đã mất hết huyết sắc của cô bé, Hải Mạt Mạt lại mỉm cười ngọt ngào. Những tia nắng cuối ngày dát lên người cô bé một tầng ánh sáng vàng rực rỡ. Nụ cười yếu ớt kia lại xinh đẹp tựa như đóa hoa loa kèn đỏ nở rộ trong vườn.

Đường Ngạo dùng giọng nói dịu dàng đến mức ngay cả anh cũng không ngờ được an ủi cô bé: “Chúng ta có thể đi ra ngoài ngay thôi, Mạt Mạt phải kiên cường, mau chóng khỏe lại đây nhé.”

Hải Mạt Mạt kiên định gật đầu, Đường Ngạo nhìn ráng chiều chói mắt. thì ra đây là cảm giác có người trong lòng.

Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt đi xuống tầng, địa thế xung quanh anh đã nắm rõ như lòng bàn tay. Đợi đến khi sắc trời dần tối, anh lặng lẽ đi về phía cửa sau. Gấu Gấu đang ở đó gặm thi thể kia, vừa nhìn thấy Đường Ngạo và Hải Mạt Mạt, nó lập tức chạy theo, vừa đi vừa ngửi.

Bốn phía yên tĩnh, Đường Ngạo đang định bước ra, cuối cùng lại quay lại cửa trước. Cửa trước yên lặng bất thường, Đường Ngạo vừa mới đi ra khỏi bóng của tòa nhà, Gấu Gấu đột nhiên quay đầu, sửa diên cuồng. Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt xoay người. Mấy tiếng súng pằng pằng vang lên, chỗ anh đứng vừa nãy đã găm đầy dấu đạn.

Đột nhiên kết một tiếng, cửa bị đóng lại. Đường Ngạo vừa quay đầu, đã nhìn thấy Chu Tân Quốc mang theo sáu người từ trong một bụi hoa xum xuê chui ra, sáu họng súng đen ngòm cũng nhắm thẳng vào anh.

“Đường tổng, đã lâu không gặp.” Chu Tân Quốc mỉm cười lộ ra sự hài lòng không thể nào che giấu được, “Không ngờ cuối cùng lại phải nói tạm biệt ở nơi này. Đường tổng thật đúng là người xui xẻo, ngay cả ra đi cũng không thoải mái như vậy.”

Về mặt Đường Ngạo không chút thay đổi, thẳng thắn mà nói tính về năng lực thì những kẻ có thể làm việc dưới tay anh không ai vô dụng cả. Mà Chu Tân Quốc trước giờ luôn là người vô cùng kiên nhẫn. Lúc hắn làm Tổng giám đốc bộ phận tiêu thụ, hắn có thể dây dưa với một khách hàng cả nửa năm.

Nhìn đi, ngay cả thời gian mai phục của hắn cũng dài hơn Tưởng Hồng Phúc rất nhiều.

Tâm trạng Chu Tân Quốc hiển nhiên rất tốt: “Cũng phải cảm ơn Đường tổng, trước khi chết còn thay tôi trừ khử Tưởng tổng tài cao.” Hắn hả hê, “Yên tâm giao ASA cho tôi như vậy, Chu mỗ sẽ không phụ kỳ vọng của Đường tổng.”

Lời này là có ý gì? Tưởng Hồng Phúc chết rồi sao? Lúc ấy thần trí anh mơ hồ, chuyện của Tưởng Hồng Phúc chỉ nghe Hải Mạt Mạt nhắc đến một lần. Nhưng lúc này anh không có thời gian suy nghĩ nhiều, Đường Ngạo từ từ di chuyển về phía bờ tường, khiêm tốn nói: “Không dám.”

Chu Tân Quốc cười lạnh, tường rào này cao chừng sáu mét, cho dù Đường Ngạo có chấp cánh cũng không bay ra được. Vì vậy hắn cũng không lo lắng con mồi chạy thoát. Đường Ngạo cũng biết thế, anh buông Hải Mạt Mạt trong ngực xuống.

Hải Mạt Mạt ôm Gấu Gấu, ném qua tường cao sáu mét. Chu Tân Quốc đương nhiên không thèm để ý đến một con chó hoang. Hắn hừ lạnh một tiếng: “Nổ súng.”

“Khoan đã.” Đường Ngạo bình tĩnh nói. Chu Tân Quốc nheo mắt lại: “Khoan đã? Ha ha, không ngờ câu cuối cùng Đường tổng nói với tôi lại là cái này! Anh.”

Hắn đang chuẩn bị chế nhạo Đường Ngạo, dù sao về sau sẽ không bao giờ có cơ hội như thế nữa.

Ai ngờ Đường Ngạo ôm lấy Hải Mạt Mạt, đột nhiên tung người nhảy lên. Chu Tân Quốc không hiểu, với độ cao này dù anh nhảy cao hơn nữa thì cũng làm cái quái gì được?

Đường Ngạo chỉ giơ Hải Mạt Mạt lên, chờ đến khi nhảy đến chỗ cao nhất, hai tay anh dùng sức ném mạnh Nhưng không thành công.

Lúc đang định ném, hai tay anh đã trống không.

“Hải Mạt Mạt!” Anh hét lớn, hai chân vốn không có điểm tựa dường như đã dẫm vào thứ gì, thân thể bất đầu hạ xuống lại cất cao. Hải Mạt Mạt ở trên tường mượn lực ném anh lên không trung.

“Mạt Mạt!!” Anh vươn tay nhưng cũng chỉ phí công.

Hải Mạt Mạt rơi xuống, thế nhưng cô bé lại cười ngọt ngào thỏa mãn: “Mạt Mạt sống là để lao ra vào những lúc ba cần. Cho dù. Tan xương nát thịt.”

Cô bé rơi xuống đất, tiếng súng vang lên không dứt.

Ráng chiều đã sớm chìm vào chân trời, hoàng hôn sắp bao phủ muôn nơi. Họng súng mơ hồ trong ánh lửa, cô bé rơi xuống đất xong lập tức lao về phía Chu Tân Quốc đang nổ súng. Chu Tân Quốc chỉ cảm thấy ngực như bị tảng đá đập vào, giữa mặt ngã quỵ.

Ở gần nên dù giờ trời đã nhá nhem tối hắn vẫn có thể thấy rõ ánh mắt của Hải Mạt Mạt vào giây phút đó. Ánh mắt ấy không giống người, mà giống quỷ bò lên từ hầm mộ! Trong ánh sáng chớp lóe, tay phải Hải Mạt Mạt siết lại, chỉ là một đứa bé nhưng cú đâm kia lại như mang theo vạn quân, tiếng gió ù ù đánh về phía đầu Chu Tân Quốc!

Hắn dường như có thể thấy trước được hình ảnh óc mình bắn tung toé. Chu Tân Quốc sợ vỡ mật, đột nhiên một tiếng kêu rên vang lên. Bịch một tiếng, cú đâm kia sượt qua má phải hắn, xi măng cứng rắn bên tai trong nháy mắt chia năm xẻ bảy.

Mảnh vụn vung vãi khắp nơi!

Không đánh trúng?! Chu Tân Quốc mở mắt, chưa hoàn hồn cũng đã phản ứng kịp. Súng trong tay hắn chìa vào cổ họng Hải Mạt Mạt, bóp cò.

Pằng một tiếng súng vang lên.

Hải Mạt Mạt không có bất kỳ phản ứng nào, yếu ớt ngã xuống. Trong đầu cô bé hiện lên khung cảnh cây cầu lớn thành phố E ngày ấy. Ba mặc tây trang màu trắng lái xe đưa cô bé đến công viên. Đột nhiên tiếng súng vang lên, xe mất khống chế đâm vào lan can.

Cô bé nhào đến, đầu ba bộp một tiếng bể nát, máu thịt văng ra.

Nếu như quả đâm này đánh trúng, đầu của hắn cũng sẽ vỡ tung như vậy.

Cú đâm cực kỳ quan trọng này cô bé đã đánh trượt rồi.

[Ngày 11 tháng 12 năm x, trời quang]

“Chữ này đọc là người, người.” Một giọng nói vô cùng kiên nhẫn dạy.

“Người.” Một giọng nói non nớt đáp lại.

“Đúng, Mạt Mạt thật thông minh. Người là những thứ có vẻ ngoài giống ba này, đó chính là người.” Anh giải thích tường tận .

“Vẻ ngoài giống Mạt Mạt có phải là người hay không?” Cô bé nghiêng đầu tò mò hỏi.

“Đúng, giống chúng ta gọi là người.”

“Cho nên Mạt Mạt là người sao?”

Anh đứng trong phòng thí nghiệm khu 03, im lặng. Cuối cùng anh ngồi xuống, nhẹ nhàng ôm cô bé: “Chỉ cần Mạt Mạt ngoan ngoãn nghe lời, không làm hại những người khác, Mạt Mạt chính là người.”

Chu Tân Quốc dẫn người đuổi theo. Cho dù có lối suy nghĩ tỉ mỉ như hắc cũng không thể ngờ người khó khăn lắm mới thoát chết sẽ lại quay về. Chính Đường Ngạo cũng không ngờ, nhưng anh đã trở lại.

Dù chỉ là một thi thể hoàn toàn không cứu được nữa, anh vẫn trở lại.

Nếu như giữa chúng ta chỉ là một cuộc giao dịch, vậy làm ơn hãy nói cho ba biết, ba phải dùng cái gì mới đổi được một trái tim sắt son không bao giờ thay đổi đây? Hải Mạt Mạt.

35. Chương 35

Chương 35: Hai chúng ta đều muốn sống sót

Hoàng hôn nặng nề buông xuống.

Đường Ngạo đứng ở trước mặt Hải Mạt Mạt một lúc lâu, sau đó anh cúi người ôm Hải Mạt Mạt lên. Giây phút chạm vào thân thể nhỏ nhắn kia, anh ngẩn ra, sau đó đầu óc đã chết lặng bắt đầu hoạt động lại. Nhiệt độ cơ thể Hải Mạt Mạt bây giờ vẫn duy trì trên mức năm mươi độ.

Con bé không chết!!

Tiếp tục ở lại nơi này sẽ vô cùng nguy hiểm, nhưng anh không biết tình trạng thân thể của Hải Mạt Mạt nên cũng không dám mang cô bé đi xa. Phát súng kia của Chu Tân Quốc tuyệt đối là trí mạng đương nhiên là đối với người bình thường thôi.

Nhưng Hải Mạt Mạt còn sống, mỗi lần cô bé bị thương hoặc không khỏe thân thể sẽ sốt cao. Đó là vì hệ thống miễn dịch của cơ thể đang gia tốc phân chia tế bào chữa lành vết thương.

Nói cách khác cấu tạo thân thể của cô bé rất khác người bình thường. Nhưng điều này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, dù sao sốt cao năm mươi độ, người bình thường đã sớm đi đời rồi.

Đường Ngạo bế cô bé trở về phòng thí nghiệm, lần này anh vô cùng kiên quyết: “Angela, phải cho tôi xem tư liệu về Người Tinh Lọc!”

Angela im lặng một lát: “Cần khẩu lệnh, tiên sinh.”

Đường Ngạo dùng tình cảm để cảm hóa nó: “Mạt Mạt hiện giờ vô cùng nguy cấp, tôi nhất định phải biết cặn kẽ về Người Tinh Lọc.”

Angela không nói gì, Đường Ngạo cũng dịu xuống, bắt đầu lấy lý lẽ phân tích: “Tôi biết cô là A.I có trách nhiệm với cương vị công tác. Như vậy đi Angela, nếu trong tay tôi cũng có một bộ máy vi tính cực kỳ hiện đại, có lẽ tôi cũng có thể phá được những mã hóa này đúng không?”

Angela lúc này mới trả lời: “Có lẽ. Nhưng anh không có, các hạ.”

Tổng giám đốc Đường hướng dẫn từng bước: “Tôi có, Angela, tôi có cô.”

Angela ngừng một chút, tổng giám đốc Đường nhẹ giọng dụ dỗ: “Máy tính A.I tiên tiến nhất trên thế giới. Angela, Mạt Mạt và Gấu Gấu có phải bạn cô không?”

Angela suy nghĩ một chút: “Mạt Mạt phải, Gấu gấu thì không.”

Tổng giám đốc Đường lập tức bắt được đoạn cuối: “Bây giờ bạn cô đang gặp nguy hiểm, mà chủ nhân của cô nhất định không cấm cô giúp đỡ bạn bè đúng không? Bây giờ rất gấp rồi, Angela.”

Ngày trước, có một người đến quầy bán đồ lật vặt mua thuốc lá, anh ta nói với ông chủ: “Cho tôi một hộp diêm đi, dù sao cũng chỉ năm đồng.” Ông chủ lập tức cự tuyệt: “Nếu như ai cũng xin diêm, không phải tôi sẽ táng gia bại sản sao?”

Người khách lập tức nói: “Ông chủ, thuốc lá lời năm đồng đúng không?”

Ông chủ cảm thấy năm đồng tiền thật sự không là gì, vì thế đồng ý. Đang lúc ông ta trả tiền thừa người khách nói: “Năm đồng thôi không cần trả lại, cho bao diêm đi.”

Về mặt logic vấn đề có vẻ rất rõ ràng, trên thực tế bên trong lại vô cùng phức tạp.

Angela suy nghĩ một lúc, yếu ớt nói: “Hình như có chuyện như vậy. Vậy. . . . Tôi sẽ giúp Mạt Mạt phá giải mật mã. Tôi nói trước, đây không phải là mật mã chủ nhân đặt ra, đây là Angela – A.I tiên tiến nhất, thông minh nhất trên thế giới tự mình phá giải.”

Tổng giám đốc Đường đang kiểm tra vết thương trên người Hải Mạt Mạt, anh gấp đầu đạn trong vết thương của Hải Mạt Mạt ra, nghe vậy anh không chút do dự đáp: “Đương nhiên rồi, Angela.”

Vì vậy bộ máy vi tính ngu xuẩn này bắt đầu phá giải mật mã trong ổ cứng của mình, Đường Ngạo mở tư xem liệu Người Tinh Lọc. Từ nhiễm sắc thể đến trình tự gene. Nói thật, anh xem cũng không hiểu hết. Về công thức, hàm số thì hoàn toàn không hiểu gì.

Cũng may anh không định ‘bỏ buôn theo nghiên’ từ đây, chỉ tập trung tìm thành phần dịch dinh dưỡng trong ống nuôi cấy Hải Mạt Mạt. Loại thành phần này nếu đã nuôi dưỡng cô bé thì chắc chắn có thể giúp vết thương của cô bé hồi phục.

Anh nhanh chóng lấy từ khu 02 mấy loại dịch dinh dưỡng, sau đó theo tỷ lệ mà hòa trộn. Cuối cùng đổ vào một ống nuôi cấy trong suốt hình người.

Anh cởi hết quần áo trên người Hải Mạt Mạt, rồi đặt cô bé vào trong dịch dinh dưỡng. Hải Mạt Mạt vẫn không tỉnh, Đường Ngạo đứng ngoài ống nuôi cấy, khẽ nói: “Ngủ ngoan nhé, ba sẽ về ngay thôi.”

Chỉ có một mình nên mục tiêu cũng nhỏ hơn rất nhiều. Trước tiên tổng giám đốc Đường quay về cửa hàng nhỏ bên bờ sông Bách Lộ. Nơi đó dĩ nhiên đã sớm bị người của Chu Tân Quốc tiếp quản, nhưng vì lương thực đã giảm và hỏng, buôn bán ở nơi này càng ngày càng kém.

Chu Tân Quốc có lẽ cũng cảm thấy nuôi người ở đây chỉ tốn lãng phí lương thực nên hiện giờ chỉ để lại hai người trông coi. Trong cửa hàng nhỏ lúc này có khoảng sáu mươi người, tất cả đều là phụ nữ và trẻ nhỏ. Hiện tại mọi người đều đói ăn đến mức xanh xao vàng vọt.

Bởi vì người của Chu Tân Quốc có súng thật đạn thật nên bình thường họ giận cũng không dám nói gì.

Lúc này đám phụ nữ vừa làm việc xong, đã đi ngủ hết. Hai người kia cũng không thể thức cả đêm gác, đành phải thay phiên nhau, vì vậy lúc này chỉ còn lại một người gác.

Người kia cũng đang uể oải, nếu như không phải nơi này nhiều phụ nữ, bọn họ quả thật không biết sống làm sao.

Mà cửa hàng nhỏ bị hai cái rạch sâu chia cắt, một cái bao quanh cửa hàng nhỏ, một cái khác bao quanh sân cỏ và lều bên cạnh. Anh muốn sang được bên kia cũng phải tốn chút công sức.

Trời nóng bức, chờ mãi buổi tối mới mát hơn một chút, tên gác đêm chẳng muốn đi tuần, ôm súng ngồi ở bên cạnh rạch sâu ngoài cửa hàng nhỏ ngủ gà ngủ gật.

Rạch sâu rộng hai mét vốn chỉ để phòng zombie, chứ chẳng có tác dụng gì với tổng giám đốc Đường. Anh lấy đà dễ dàng nhảy qua, sau đó leo qua hàng rào sắt. Gác xếp trong cửa hàng nhỏ đã bị một tên khác chiếm dụng, đám phụ nữ phần lớn ngủ ở ngoài lều.

Đường Ngạo dễ dàng vào lều. Nếu như vị trí không thay đổi, Vương Phượng sẽ nằm ở vị trí đầu tiên bên trái. Anh khẽ đẩy đẩy cô.

“Gì đấy?” Vương Phượng vốn ngủ tỉnh, lập tức tỉnh lại. Trong bóng tối không thấy rõ mặt, Đường Ngạo hạ giọng: “Đừng lên tiếng.”

Vương Phượng lập tức phản ứng kịp, vội dùng tay che miệng. Đường Ngạo ra hiệu cho cô ra ngoài, hai người lặng lẽ sờ soạn đi tới sau túp lều gần tên đang gác nhất.

“Đường tổng? Cuối cùng anh cũng đến rồi!” Vương Phượng cố gắng đè nén cảm xúc, “Lần trước tên Lã Chân Chí kia nói anh bị Chu Tân Quốc và Tướng Hồng Phúc giết rồi!”

Đường Ngạo xua tay: “Giờ đang rất vội, tạm thời không có thời gian ôn chuyện. Hiện giờ chỗ này trông coi rất lỏng lẻo đúng không?”

Vương Phượng ngẩn ra: “Làm sao anh biết?” Đường Ngạo nghĩ: nơi này hiện giờ không còn bất kỳ giá trị lợi dụng nào nữa, Chu Tân Quốc để ý nó mới là lạ.

“Hiện giờ ở đây cũng chỉ còn hai người trông coi, bọn họ thay phiên gác đêm, mỗi lần chỉ có một người ở bên ngoài nhưng trên tay đều có súng.” Vương Phượng khẽ trình bày tình hình. Đường Ngạo gật đầu: “Hai người dễ đối phó thôi, nhưng bây giờ đây không phải chuyện quan trọng nhất, nơi này có đồ ăn không?”

Vương Phượng lúc này mới phát hiện chỉ có một mình anh tới: “Hiện tại cung ứng lương thực vô cùng ít, tất cả mọi người ăn không đủ no.” Cô có chút khó xử, “Trên gác xếp của tên kia nhất định có đồ ăn. Nhưng mà.”

Đường Ngạo không nói nhiều, lập tức đứng dậy, nhảy qua rạch dài như u linh, lặng lẽ leo qua hàng rào sắt vào cửa hàng nhỏ.

Vương Phượng lo lắng không yên, lại thấy anh sờ lên hàng rào rồi đột nhiên rút cái gì đó ra. Trong lòng cô còn đang sợ hãi, Đường Ngạo đã biến mất trong màn đêm như bóng ma.

Trên gác xếp gần như không có bất cứ tiếng động nào, nhưng chỉ chốc lát sau Đường Ngạo đã đi xuống. Tên gác cửa còn đang ngủ. Đường Ngạo lặng lẽ đến gần, đột nhiên một tay bịt miệng hắn, khuỷu tay vịn một cái! Rắc một tiếng, người nọ còn chưa kịp phản ứng đã tắt thở ngay tại chỗ.

Đường Ngạo không thèm để ý, lúc này mới phân phó Vương Phượng: “Tới đây.”

Chân Vương Phượng đã mềm nhũn, trên người người đàn ông này tỏa ra khí thể sắc bén. Anh khom lưng kéo tay thi thể. Vương Phượng vội vàng nói: “Để tôi gọi mọi người dậy.”

Đường Ngạo lạnh lẽo nói: “Không.”

Vương Phượng không biết làm sao, Đường Ngạo quay sang nhìn cô, đột nhiên lại nở nụ cười: “Không phải sợ.”

Vương Phượng hít sâu một hơi, thật lâu sau mới gật đầu: “Hai người này đã giết chết rất nhiều chị em của tôi, chết còn chưa hết tội! Tôi không sợ!”

Đường Ngạo gật đầu, giọng nói lại trở lại bình thường: “Trên gác xếp còn một tên, kéo tới phòng bếp đi.”

Vương Phượng cố gắng giữ bình tĩnh đi vào cửa hàng nhỏ. Đường Ngạo nhặt súng, kéo tên nằm trên đất vào phòng bếp.

Trên gác xếp là một tên bị ghim chết, trong phòng thậm chí còn không xô lệch gì. Vương Phượng đứng ở cửa phòng bếp, Đường Ngạo đưa khẩu súng cho cô.

Vương Phượng không hiểu: “Đường tổng, chúng ta đây là.”

Đường Ngạo quỳ một chân xuống, nhanh chóng lột sạch quần áo người đàn ông nằm trên đất, sau đó kéo thi thể tới vào nhà vệ sinh. Anh rút thứ lóe sáng bên hông ra, lúc này Vương Phượng mới phát hiện đó là một con dao được mài vô cùng sắc bén!

Trong lòng cô trầm xuống. Đường Ngạo đã sớm chuẩn bị vũ khí, giấu sẵn ở đây. Hôm nay dù có nhiều người gác đêm hơn thì anh cũng vẫn có thể đối phó được.

Từ lúc xây hàng rào sắt, anh đã sớm nghĩ tới có ngày sẽ quay về đây? Hay chỉ là chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào thôi?

Đường Ngạo không suy nghĩ nhiều như vậy, con dao sắc bén trong tay anh trực tiếp cắt những chỗ thịt dày trên thi thể. Vương Phượng sợ hãi hồn bay phách tán, thế nhưng anh lại mím môi, dao trong tay cắt từng nhát từng nhát vào da thịt phát ra tiếng xoẹt xoẹt.

Máu chảy xuống cống thoát nước, Vương Phượng rốt cuộc không nhìn được diện cuồng nộ ọ. Đường Ngạo cũng không quay đầu lại, giọng nói tỉnh táo lại kiên quyết: “Vương Phượng, tôi muốn sống, cô cũng muốn sống. Bởi vì cô có con trai, tôi cũng có một đứa con gái.”

Vương Phượng đỡ cửa lại nôn mửa một hồi, trong dạ dày vốn chẳng có gì ngoài một chút nước.

Cô mím môi, một lúc sau đột nhiên đứng lên, run rẩy vươn tay cầm dao phay trong phòng bếp: “Phải sống.” Cô há miệng run rẩy cắt thi thể còn lại, dao phay cắt qua da thịt, máu văng khắp nơi.

Róc xong hết thịt, Đường Ngạo dùng ga giường phủ kín hai thi thể, mang ra bờ sông Bách Lộ vứt xuống nước.

Vương Phượng bật lửa, bắc nồi lớn lên bếp, dùng toàn bộ thịt lấy được và tất cả số lương thực còn lại hầm thành một nồi cháo thịt. Đường Ngạo tìm được trong phòng bếp một miếng lạp xườn, đây là đồ ăn chỉ hai kẻ trông coi mới được phép hưởng.

Anh dùng bao giấy dầu gói lạp xườn lại. Vương Phượng cũng không hỏi gì.

Mùi thịt dần dần lan ra khắp nơi, chỉ chốc lát sau có người bị đói tỉnh. Lưu Vân Mỹ là người đầu tiên lặng lẽ đi tới bởi con trai cô tỉnh sớm nhất.

Vương Phượng bình tĩnh, múc ổi người một bát to: “Lưu Vân Mỹ, gọi mọi người dậy ăn.”

Chỉ chốc lát sau tất cả mọi người đều tỉnh, nhìn thấy Đường Ngạo, họ vui đến phát khóc. Những ngày không có Đường Ngạo ở đây, họ sống thực bị thảm.

Đường Ngạo cũng không nhiều lời, chỉ lạnh nhạt nói: “Tôi đã trở về.”

Bữa này xem như lần no bụng đầu tiên của mọi người trong mấy tháng qua. Đường Ngạo sau khi ăn xong liền đứng dậy: “Tôi ra ngoài một lát, Vương Phượng, nếu như người của Chu Tân Quốc tới hỏi, cô biết phải nói thế nào chứ?”

Vương Phượng hiểu ngay lập tức: “Hai người bọn họ. Bị zombie.”

Đường Ngạo gật đầu, lại nhỏ giọng nói: “Giấu kỹ súng, những cây sắt mang số chẵn ở hàng rào bên ngoài đều đã được mài, khi cần hãy giao ọi người.”

Vương Phượng gật đầu, Đường Ngạo nhìn mọi người một lượt, bình tĩnh nói: “Nếu đặt mình vào địa vị kẻ yếu thì sẽ bị đối xử như kẻ yếu. Cầm vũ khí lên, cho những kẻ đã hãm hại chúng ta thấy chúng ta là chiến sĩ, không phải phế vật.”

Sự trở về của anh đã tiếp thêm lòng tin và sức mạnh ọi người, đám phụ nữ nhao nhao gật đầu. Đường Ngạo nhìn về phía Vương Phượng lần nữa: “Tướng Hồng Phúc chết rồi, Chu Tân Quốc bận chiếm vườn thú, sẽ không dư thời gian tới xử lý nơi này. Nếu như hần còn phải người tới trông coi, nhiều nhất cũng chỉ tầm hai ba người, hai ba khẩu súng, như cũ. Chuyện của tôi không ai được phép nói ra, chủ nhân nơi này sẽ là cô.”

Vương Phượng hiểu: “Đường tổng yên tâm.”

Đường Ngạo cầm lạp xườn ra khỏi cửa hàng nhỏ, mọi người đưa mắt nhìn theo. Vương Phượng quay đầu lại, trong khoảng thời gian này mọi người cùng chung hoạn nạn, cô luôn chăm sóc mọi người như chị cả. Hiện tại cô đã hoàn toàn có đủ tư cách và kinh nghiệm chỉ huy người nơi này.

Cô đột nhiên có cảm giác tim đập nhanh. Lúc Đường Ngạo thành lập cái căn cứ này đã để lại vũ khí đơn giản và tiện lợi nhất. Sau khi anh chiếm được vườn thú thì không hề quan tâm đến việc Chu Tân Quốc chiếm nơi này, nhưng lại để cô ở lại nơi này.

Đợi đến khi Chu Tân Quốc coi mọi người như nô lệ, áp bức đến giới hạn, anh đột nhiên trở về, sau đó vung tay hô hào.

Nhất hô bá ứng. (Một người kêu gọi, ngàn người nghe theo)

Anh đã sớm biết anh không giữ được vườn thú, anh đã sớm nghĩ tới đường lui hôm nay.

Vương Phượng khẽ thở ra một hơi, người đàn ông này.

Trở lại phòng thí nghiệm đã là bốn giờ sáng. Đường Ngạo sải bước đi tới, nhìn thấy Gâu Gâu đang tức giận cào cửa. Angela không cho nó vào.

Khi một người một chó trở lại phòng thí nghiệm, Hải Mạt Mạt còn đang ngủ. Đường Ngạo dùng áo khoác trắng của Hải Minh Tiển làm tạp dề, đổ nước nấu lạp sườn sau đó cắt thành miếng nhỏ. Gâu Gâu nhảy qua nhảy lại quanh chân anh. Anh không để ý tới nó, trực tiếp bưng đến khu 03.

Hải Mạt Mạt còn ngủ, chất lỏng trong ống nuôi cấy mặc dù giúp gia tăng tốc độ khôi phục của cơ thể, nhưng vì cơ thể cô bé tổn thương quá nặng nên tác dụng cũng không quá lớn.

Anh vừa đến gần, Hải Mạt Mạt liền mở mắt: “Ba!” Cô bé gần như là nhào vào trong lòng Đường Ngạo. Đường Ngạo dùng vải trắng lau người cho cô bé: “Dậy ăn một chút nào.”

Hải Mạt Mạt gật đầu, bọc khăn lông từ trong ống nuôi cấy đi ra. Đường Ngạo từ từ dứt cho cô bé, còn thỉnh thoảng nhìn cổ cô bé. Vết thương ở đó còn chưa lành, cô bé nuốt vẫn cực kỳ khó khăn. Đường Ngạo chỉ đành phải cắt lạp sườn thành miếng nhỏ, nấu thành thức ăn lỏng dứt cho cô bé.

Lúc anh đứng trong phòng bếp đối diện Hải Mạt Mạt đã đứng ở sau lưng anh. Dịch dinh dưỡng này có mùi hơi giống quả cam, trong đắng mang theo mùi tinh khiết.

Gâu Gâu dưới chân tức giận xoay vòng vòng, bày tỏ mình cũng phải ăn. Hải Mạt Mạt ôm nó, nhặt lạp sườn dứt cho nó.

“Cho nó nhìn! Ai bảo không phát hiện ra Chu Tân Quốc còn chưa đi.” Tổng giám đốc Đường mắng nó, khoe miệng lại cong lên, cố ý cắt mấy miếng thật dày để dành cho nó.

36. Chương 36

Chương 36: Đoạt lại căn cứ

Ngày hôm sau, lúc Đường Ngạo dậy, Hải Mạt Mạt vẫn còn ngủ trong ống nuôi cấy. Đường Ngạo tiếp tục hầm như lạp sườn xong mới gọi cô bé dậy: “Ăn một chút rồi ngủ tiếp.”

Hải Mạt Mạt ngáp một cái, sắc mặt vẫn rất tái nhợt, nhưng vết thương ở cổ họng đã khôi phục hơn nửa, những dấu đạn trên người chỉ còn lại những vết mờ mờ.

Tổng giám đốc Đường hơi yên tâm: “Ba phải đi ra ngoài, đồ ăn đều ở trong phòng bếp. Mạt Mạt phải ngoan, buổi trưa dậy ăn cơm. Buổi tối ba mang đồ ăn về cho Mạt Mạt. Được không?”

Hải Mạt Mạt uống canh thịt, rất ngoan ngoãn đáp: “Ba nhớ cẩn thận, trở về sớm một chút nhé.”

Dứt lời, cô bé khẽ hôn lên mặt Đường Ngạo. Đường Ngạo rất tự nhiên hôn trả: “Được.”

Anh phải ra ngoài, Gâu Gâu dĩ nhiên cũng đi theo. Đường Ngạo chú ý động tĩnh bốn phía, thấy thực sự đã an toàn rồi mới từ cửa nhỏ đi ra ngoài. Gâu Gâu ở bên ngoài giải quyết vấn đề sinh lý, sau đó vừa đánh hơi vừa đi cùng tổng giám đốc Đường.

Đường Ngạo lặng lẽ lên vào vườn thú, phòng thủ nơi này rõ ràng chặt chẽ hơn cửa hàng nhỏ nhiều. Nhưng dù sao cũng rộng tới tận một trăm héc-ta, nghiêm ngặt hơn nữa cũng vẫn có sơ hở. Đường Ngạo nấp ở bụi cỏ trên núi cạnh cửa sau mãi không tìm được cơ hội lên vào. Nhưng anh có cách truyền tin vào.

“Gâu Gâu.” Anh thuần thục đi tới chân tường rào. Bên trong tường rào là một cây cỏ thụ Sa La tươi tốt. Trước kia đây là một trong những loại cây mang tính biểu tượng của vườn thú. Sau khi Đường Ngạo tới đây đã tháo dây buộc cảnh, hiện giờ cành lá nó đã tỏa qua ngoài đầu tường. Anh kéo kéo đồng gạch dưới chân tường, cuối cùng cũng rút được một viên. Từ khe hở đó rút ra tiếp ba bốn viên, sau đó bẻ cành cây trên đầu, bảo Gâu Gâu công đi, “Đi đi.”

Gâu Gâu mặc dù đi theo Hải Mạt Mạt, nhưng dù sao cũng chỉ là một con chó mà thôi nên người để ý đến nó rất ít. Cùng lắm chỉ có lúc cần đứt cánh tay Tướng Hồng Phúc là hơi tỏa sáng mà thôi.

Gâu Gâu lách qua tường rào đi vào, bên trong là trồng trọt khu. Bây giờ đã là đầu tháng bảy, mọi người đang bận thu hoạch ngô. Duy trì loại công việc tốn thể lực này đương nhiên không phải người của Chu Tân Quốc.

Nhưng bên cạnh có mấy người đàn ông cao lớn mặc đồ rằn ri mang súng tuần tra. Người đang bẻ ngô là Trương Diệu Dương, trước kia anh là người phụ trách khu trồng trọt. Nhưng từ khi Chu Tân Quốc chiếm nơi này, bọn họ đều trở thành đầy tớ.

Anh đang cố gắng bẻ ngô, đột nhiên thấy cây cỏ lung lay, một con chó từ trong bụi cỏ thò đầu ra.

Trương Diệu Dương ngẩng người con chó kia hình như là Gấu Gấu. Mồm dài, lông trắng như tuyết, hai mắt rất to, bốn cái chân ngắn ngủn.

Trương Diệu Dương vô cùng khiếp sợ, Gấu Gấu lại ngang nhiên ngậm cành cây Sa La đi tung tăng khắp nơi. Lúc ấy tất cả mọi người đang bẻ ngô đều nhìn thấy nó, ban đầu họ đều trợn mắt kinh ngạc, sau đó nhìn nhau một cái, không lên tiếng.

Gấu Gấu đi qua đi lại rất lâu, rốt cuộc bị đám trông coi phát hiện: “Ê, ở đây có chó này!” Bọn chúng hô hào, “Bắt nó làm một bữa!”

Không có ai nổ súng, trên thực tế đạn dược ở tập đoàn ASA hiện giờ cũng không nhiều. Nơi này dù được Chu Tân Quốc coi trọng đặc biệt thì mỗi người cũng chỉ được phát chưa đến hai trăm viên đạn mà thôi. Bọn họ không thể nào tùy tiện lãng phí vì một con chó được.

Không được nổ súng, dĩ nhiên chỉ có thể đuổi bắt. Bọn chúng nhào hết lên, nhưng sao có thể đuổi được Gấu Gấu. Gấu Gấu vất bốn chân lên cổ, chỉ chốc lát sau đã chạy mất hút đương nhiên là trở về đường cũ.

Đường Ngạo ở bên ngoài cũng không nhàn rồi. Theo kế hoạch của anh, gà trong vườn thú rất nhiều, hiện giờ vẫn giữ lại trứng giống, tất cả ấp thành gà con, để bảo đảm cung ứng thịt. Trong số động vật ăn cỏ có bò Tây Tạng, anh phân phó giữ tất cả bò, lạc đà, ngựa và những động vật ăn cỏ to lớn lại làm lao động nông canh.

Sau khi tiếp quản nơi này, Chu Tân Quốc không hề thay đổi quy định. Mà Đường tổng hình như cũng đoán trước được hẳn không thay đổi, cho nên anh đục tường chỗ này rất thành thạo, chuẩn xác là khu nuôi dưỡng. Những động vật to như bò được nhốt ở ngoài, bên trong nhốt gà, bên cạnh vừa khéo là chuồng gà.

Anh cũng không khách khí, lập tức sờ được hơn mười quả trứng gà. Một con gà mẹ phát hiện, đuổi mỗ tới mỗ anh. Lúc này Tổng giám đốc Đường mới rút tay về, đúng lúc Gấu Gấu cũng chui ra.

Ăn trộm, chắc chắn, thật đúng là mất phong cách. Tổng giám đốc Đường cất trứng gà xong lại bịt cái lỗ trên tường lại.

Buổi tối hôm đó, cả vườn thú âm truyền nhau một tin tức – Đường tổng trở lại. Cầu Đại Vân đương nhiên cũng biết, vì cô đặc biệt nghe lời nên cũng có chút danh vọng. Chu Tân Quốc cũng cho cô một chức quản lý nhỏ.

Để phòng ngừa biến cố, hiện giờ chỉ phân ra ba khu lớn ghép giường. Đám người đàn ông ngủ một chỗ, phụ nữ ngủ một chỗ, mất nét ngủ một chỗ.

Mỗi cửa một khu đều có người mang súng canh gác, muốn chạy ra ngoài cũng không hề dễ. Cầu Đại Vân và Ngô Hoa nằm chung một chỗ, hai người viết chữ trong lòng bàn tay đối phương: “Đường tổng cho Gấu Gấu ngậm cành Sa La là có ý gì?”

Ngô Hoa cũng đang suy nghĩ vấn đề này, sao đó cô viết vào bàn tay Cầu Đại Vân: “Nơi này chỉ có một cây sa la! Chẳng lẽ anh ấy hẹn gặp chúng ta ở đó sao?”

Cầu Đại Vân cũng gật đầu: “Có thể, nhưng canh phòng rất nghiêm ngặt, sao chúng ta ra ngoài gặp anh ấy được?”

Ngô Hoa không trả lời. Không lâu sau Cầu Đại Vân lại viết một hàng chữ vào lòng bàn tay cô: “Chuồng gà ở đó hôm nào cũng có người đến nhặt trứng!”

Hai người đều ngẩn ra. Loại chuyện lông gà vỏ tỏi này đương nhiên sẽ không do người của Chu Tân Quốc làm. Họ mỗi ngày đều có thể đến gốc cây Sa La ở khu nuôi dưỡng.

Thật khéo.

Khi đó, Đường Ngạo đang ở phòng thí nghiệm. Bên cửa hàng nhỏ kia Chu Tân Quốc còn chưa phái người tới, Vương Phượng đặc biệt dặn mọi người hái mộc nhĩ, cũng chuẩn bị một ít rau dại. Đường Ngạo đương nhiên không khách khí, lập tức mang đi.

Trong cửa hàng nhỏ cũng không có lương thực, cho dù ăn tiết kiệm thì số đồ ăn còn thừa cũng chỉ đủ ọi người hai ngày. Xem ra Chu Tân Quốc thật sự không có ý định phái người tới rồi.

Đám phụ nữ được tự do, hái sạch rau dại có thể hái, trộn với gạo và mì, miễn cưỡng nấu ra một nồi thập cẩm.

Trong phòng bếp phòng thí nghiệm, Đường Ngạo ngâm mộc nhĩ, làm mộc nhĩ chưng trứng. Anh đương nhiên không có tài nấu nướng gì đặc biệt, chỉ là làm quen tay mà thôi.

Lạp sườn thì dễ xử lý hơn rất nhiều, cứ nấu lên là được. Anh bưng mộc nhĩ chưng trứng và lạp sườn đến khu 03. Hải Mạt Mạt còn đang ngủ, thân thể nhỏ nhắn ngâm trong dịch dinh dưỡng. Làn da được dịch dinh dưỡng bồi dưỡng trong thời gian dài gần như biến thành trong suốt, mái tóc dài màu vàng kim dập dờn trong nước, mềm mại như tảo.

Mặc dù còn nhỏ, nhưng tỷ lệ thân thể cô bé vô cùng hoàn mỹ, nếu trưởng thành chắc chắn sẽ là một mỹ nhân tuyệt thế.

Tổng giám đốc Đường cảm thấy đây đúng là ‘cảnh đẹp ý vui’, đứng bên ống nuôi cấy nhìn liền nửa tiếng.

“Hay anh qua đây chúng ta cùng nhau xem phim đi?” Angela nhiệt tình mời, “Dù sao các hạ cũng rảnh rồi không có việc gì làm.”

Tổng giám đốc Đường khẽ nhếch khóe môi: “Đến khu 02, tôi đang cần phối chút thuốc.”

Khu 02, Đường Ngạo tập trung rất nhiều thuốc nước lên trên bàn điều khiển, trộn theo tỷ lệ thành thuốc tiêm. Angela vốn đang xem phim con heo, đột nhiên hoảng hốt: “Là Người Tiến Hóa! Trời ạ, anh lấy số liệu về virus Người Tiến Hóa ở đâu?!”

Giọng điệu nó kinh hoàng giống như đột nhiên phát hiện quần của mình rách một lỗ. Tổng giám đốc Đường không thèm ngẩng đầu: “Tôi đã xem tỷ lệ thành phần Người Tinh Lọc, thêm chút tính toán là có thể suy đoán ra số liệu của virus Người Tiến Hóa. Được rồi, đừng làm phiền tôi. Xem phim của cô đi.”

Angela tỏ vẻ phục sát đất: “Nếu như chủ nhân ở đây, tôi nghĩ anh ta nhất định sẽ cùng các hạ đến đầu bạc, vĩnh kết đồng tâm.”

Tổng giám đốc Đường phi dép tới.

Đến khi phối xong hai mươi ống thuốc, tổng giám đốc Đường vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Hải Mạt Mạt đứng ở cửa khu 02. Mấy ngày ở trong dịch nuôi cấy tóc cô bé đã dài ra không ít, lúc này gần như sắp chạm đất. Thân thể lại không dài ra chút nào.

Cô bé sải bước đi tới, da thịt màu ngọc như ẩn như hiện dưới mái tóc dài màu vàng kim. Tổng giám đốc Đường trong nháy mắt dùng khăn trải bàn trên bàn mổ bên cạnh bao lấy cô bé.

“Rời giường phải mặc quần áo!” Anh nhẹ giọng trách, lại vội vàng cầm khăn lông lau tóc cho cô bé. Mái tóc vàng kia vô cùng xinh đẹp, mỗi một sợi đều lấp lánh như ánh rạng đông xuyên qua tầng mây. Đường Ngạo nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô bé: “Đi thôi, đi ăn nào.”

Anh dùng lò vi sóng hâm lại trứng và lạp sườn, Hải Mạt Mạt ăn say sưa ngon lành: “Ba, vết thương của Mạt Mạt lành rồi, ngày mai con theo ba đi ra ngoài nhé.”

Cô bé thích đi theo Đường Ngạo ra ngoài, Đường Ngạo lại không định mang cô bé theo, chỉ thuận miệng ứng phó: “Còn chưa được, ngày mai ngâm thêm một ngày nữa.”

Hải Mạt Mạt rất nghe lời: “Vâng ạ.”

Ăn cơm xong, Đường Ngạo đi tắm, Hải Mạt Mạt dọn dẹp sạch sẽ bát đĩa. Anh nằm ở trên bàn giải phẫu, nhìn chằm chằm màn ảnh lớn trên tường gần người. Angela hào hứng xem phim. Đột nhiên nó chuyển sang màn hình desktop. Đường Ngạo quay đầu lại, chỉ thấy Hải Mạt Mạt bưng nước đi vào.

“Ba uống nước đi.” Cô bé đưa nước tới bên miệng Đường Ngạo, thuận tiện trèo lên giường. Bàn giải phẫu rất hẹp, chỉ mình Đường Ngạo đã chiếm hết diện tích. Cô bé leo lên cũng chỉ có thể ngủ trên người anh.

Đường Ngạo uống hết nước, đặt cốc lên trên bàn, thuận tay ôm chặt cô bé: “Công chúa nhỏ, bây giờ con muốn làm gì?”

Hải Mạt Mạt ôm cổ anh, vùi mặt vào cổ anh, chỉ chốc lát sau đã ngủ say.

Gâu Gâu giải quyết xong cơm tối còn thừa của Mạt Mạt, lúc này đã chạy tới nằm ở bên giường. Cửa thật sự quá nguy hiểm, Angela động một chút là nổi điên, nó đã sớm không muốn ngủ rồi.

Trong phòng thí nghiệm vô cùng im lặng, Angela đã ra bên ngoài xem phim rồi. Không biết là dụng cụ điện tử nào phát ra tiếng dòng điện cực nhỏ. Tổng giám đốc Đường chỉ cảm thấy ngay cả thân thể và tâm hồn đều an tĩnh, cho dù ngày mai có một trận đánh ác liệt phải đánh.

Anh nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền thiếp đi.

Ngày hôm sau, hai mươi con bò Tây Tạng của vườn thú đột nhiên nổi điên.

Đúng vậy, là nổi điên. Chúng nó húc vỡ lưới điện khu nuôi dưỡng, điên cuồng gào rú. Những “Đầy tớ” của vườn thú hoảng sợ, tất cả những kẻ canh gác gần như đã tập trung lại đây, không ngừng nã súng vào đàn bò.

Nhưng không hiệu quả, hoàn toàn không có hiệu quả. Đàn bò Tây Tạng nghe tiếng súng, càng trở nên điên cuồng. Người bình thường làm sao mà chịu được sức lực của bọn nó, những kẻ canh gác bị húc chết, giẫm chết càng ngày càng nhiều.

Người phụ trách vườn thú bây giờ lên Lã Chấn Chí, hắn cảm thấy tình hình không ổn, đứng từ xa cầm ống nhòm nhìn kỹ, đột nhiên biến sắc Mất đàn bò đều là màu xanh dương. Ngay cả máu chảy ra cũng là màu xanh dương!

Bọn chúng bị nhiễm virus rồi sao?

Hắn vội vàng sai người mở cửa lớn vườn thú, sau đó dẫn đàn bò bị nhiễm ra ngoài. Lúc này hơn ba trăm tên thủ hạ của hắn chỉ còn lại hơn hai trăm bốn mươi người.

“Đánh vào đầu chúng nó! Đánh vào đầu!” Hắn lớn tiếng hét, nhưng những con bò kia da thô thịt dày, đầu cũng cứng vô cùng, chạy lại nhanh. Muốn một phát đánh vỡ đầu chúng nó nói dễ hơn làm!

Tiếng súng gần như hấp dẫn tất cả những con bò bị nhiễm, hai mươi mấy con tập trung hết về bên này. Có người bị giẫm lên, trong nháy mắt bụng thủng ruột lòi. Tiếng kêu thảm thiết nối liền không dứt, trong lúc bối rối Lã Chấn Chí dẫn người lùi về vườn thú.

Cạch một tiếng, cửa sau lưng hắn khép lại. Đàn bò bị nhiễm đã bị nhốt ngoài cửa, hắn thở phào nhẹ nhõm. Vừa định quay đầu lại, sau cổ chợt lạnh ngắt. . . . một họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào đầu hắn.

Sau lưng là tiếng súng thuốc mê, bọn thủ hạ của hắn không kịp phát ra tiếng ngã vật xuống đất.

Hắn quay đầu, lại nhìn thấy khuôn mặt Đường Ngạo.

“Đường Ngạo! Mày!” Hắn đột nhiên biến sắc, chợt hiểu ra mọi chuyện: Thừa dịp hắn đối phó với đàn bò bị nhiễm virus, Đường Ngạo đã chiếm vườn thú! !

Sắc mặt hắn bỗng trở nên vô cùng khó coi, đúng là kinh nghiệm chưa đủ. Nhưng chỉ để hơn ba trăm người trấn thủ nơi này thật sự rất thiếu nhân lực, một khi xảy ra tình huống ngoài ý muốn, rất dễ được cái này mất cái khác.

Hắn cho là Đường Ngạo muốn chế nhạo hắn mấy câu, vì vậy kiêu ngạo đứng thẳng. Nào ngờ Đường Ngạo chỉ xoay người, nhỏ giọng nói chuyện cùng Cầu Đại Vân, còn để cho đám Trưởng Diệu Dương tịch thu súng.

Sắc mặt Lã Chấn Chí còn khó coi hơn vừa rồi: “Đường Ngạo, mày không định nói gì sao? Tao trước kia là người ở bộ phận ngoại thương của mày. . . .”

Hắn còn chưa dứt lời, Đường Ngạo đã cùng Cầu Đại Vân đi xa, hoàn toàn không thèm để ý đến sự tồn tại của hắn.

37. Chương 37

Chương 37: Đồng minh bất đắc dĩ

Lần này vườn thú thu hoạch thật phong phú, trong hơn ba trăm người Chu Tân Quốc để lại chỗ này, chết chín mươi mấy người, trọng thương mười tám người, bị thương nhẹ sáu mươi bảy người. Tổng cộng có hơn một trăm tám mươi khẩu súng, hơn một vạn sáu ngàn viên đạn.

Hiện tại tất cả những tàn binh này đã bị đánh thuốc mê, trói gô. Mọi người bị đàn áp trong thời gian dài như vậy, lúc này quần chúng phần nộ, đám người đó khó tránh khỏi bị ăn đòn một trận nhừ tử. Trong đó Vạn Ích Khải ra tay tàn nhẫn nhất, bởi vì Tướng Hồng Phúc và Chu Tân Quốc tấn công đã khiến anh ta mất con mắt bên phải, suýt nữa mất luôn cả mạng.

Đường Ngạo ngăn anh ta, bảo anh ta, Cầu Đại Vân, Hải Lam, Tô Bách, Trương Diệu Dương, Viên Thiên tập trung tại phòng làm việc, họp nhóm.

Khi đó Vương Phượng đã chờ sẵn. Đường Ngạo dẫn theo cô, Lưu Vân Mỹ và mấy cô gái trẻ tuổi khỏe mạnh tới đây giúp một tay.

Bên ngoài tất cả mọi người đang đắm chìm trong vui mừng chiến thắng, nhưng mấy quản lý quan trọng lại không thoải mái được như vậy. Nếu Chu Tân Quốc đã có thể dễ dàng chiếm nơi này, vậy hắn sao có thể dễ dàng để mất. Bọn họ có thể chiếm nơi này bao lâu?

Trong phòng làm việc, mấy người đều có chút nhụt chí. Đường Ngạo đương nhiên cũng nhận ra, anh ngồi xuống trước bàn làm việc. Trong phòng nồng nặc mùi thuốc lá, anh hơi cau mày: “Thế mà đã sợ rồi sao, cuối cùng tôi cũng biết tại sao Chu Tân Quốc có thể cười trên đầu chúng ta.”

Tất cả mọi người cúi đầu, giọng anh bình thản lại mang theo sức mạnh: “Lên tinh thần đi, Tướng Hồng Phúc chết rồi, tên Chu Tân Quốc ngu xuẩn kia không uy hiếp được chúng ta đâu.”

Địa vị của anh trong doanh không tầm thường, anh vừa nói như thế, tất cả mọi người liền ngẩng đầu nhìn anh. Đường Ngạo quét mắt nhìn bọn họ một lượt, thản nhiên đối diện với những khuôn mặt nghi ngờ hoặc ưu sầu này: “Hiện giờ chuyện chúng ta nên làm chính là tăng cường phòng ngự. Phân phát tất cả vũ khí tịch thu được, tăng cường canh phòng tất cả các cửa ra vào. Bắt đầu từ hôm nay, bất kỳ kẻ nào dám cười trên đầu chúng ta, chúng ta sẽ chặt đầu hắn xuống!”

Mặc dù tình thế vẫn không khả quan, nhưng sự trở về của anh quả thực là liều thuốc mạnh cho những người bị đàn áp đến đỉnh điểm của căn cứ này.

Khi Đường Ngạo còn chỉ huy bọn họ, hoàn toàn không có giới hạn khẩu phần lương thực, mọi người đều ăn no mặc ấm. Cường độ lao động cũng nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được. Có lúc còn thoải mái hơn đi làm.

Sau khi Chu Tân Quốc tiếp quản, bọn họ thật sự không chịu nổi. Đã trải qua những ngày bị đối xử không giống người nên ai ai cũng quý trọng tự do bây giờ.

Đường Ngạo bảo Ngô Hoa và đám Vạn Ích Khải đi ra ngoài bố trí lại nhân thủ. Trong phòng làm việc chỉ để lại Cầu Đại Vân. Chờ sau khi tất cả mọi người rời đi, Cầu Đại Vân không nhìn được, hốc mắt ửng đỏ: “Tôi biết anh sẽ trở về mà.”

Cô là người hướng nội, có thể nói những lời như vậy đã là cực hạn rồi. Đường Ngạo chỉ vỗ vỗ vai cô: “Đi với tôi đến chỗ này.”

Hai người lên một chiếc xe việt dã, đi về phía nội thành. Cầu Đại Vân càng ngày càng lo lắng: “Chúng ta đi đâu vậy? Không sợ bị Chu Tân Quốc nhìn thấy sao?”

Đường Ngạo cười lạnh: “Đi gặp một vị đồng minh của chúng ta.”

Càng ngày càng đến gần xưởng ASA, sắc mặt Cầu Đại Vân cũng thay đổi. Xe đi một quãng đường rất dài mà cô lại không biết nên nói gì. Sáng sớm hôm nay cô và Ngô Hoa đi nhặt trứng gà, quả nhiên phát hiện một cái túi nhỏ trong chuồng gà dưới gốc cây Sa La. Bên trong là hai mươi ống thuốc nước, một kim tiêm, cùng hàng chữ viết tay rồng bay phượng múa của Đường tổng. Anh bảo bọn cô tiêm thuốc này vào đàn bò Tây Tạng.

Mặc dù không biết để làm gì, nhưng đám người Cầu Đại Vân không bao giờ nghi ngờ những gì Đường Ngạo nói. Cô lập tức nhân lúc nơi này không có người, bèn tiêm thuốc vào đàn bò. Ngô Hoa lập tức đi tìm Vạn Ích Khải. Vạn Ích Khải bị thương nặng, thường xuyên phải đến khu chữa bệnh nên cũng không có ai nghi ngờ. Mà tất cả súng thuốc mê còn lại đều đang ở đó.

Hai mươi ống thuốc cũng tốn chút thời gian của Cầu Đại Vân nhưng dù sao cô cũng là quản lý nên không ai để ý. Sau đó khi đàn bò nổi điên, Lã Chấn Chí vội vàng đi xử lý. Cô làm theo biện pháp của Đường Ngạo, chạy tới cửa sau.

Bò Tây Tạng rất to, đằng sau vì phòng zombie nên chỉ có một cửa nhỏ. Lã Chấn Chí chỉ mở cửa chính đuổi đám bò bị nhiễm virus ra ngoài. Cửa sau có mấy người vác súng trông coi. Nhưng Cầu Đại Vân nói cho bọn họ biết cửa trước xuất hiện zombie, yêu cầu mấy người đến đó hỗ trợ.

Chỉ để lại một người, cô lập tức liền đánh hấn bất tỉnh.

Vì vậy tổng giám đốc Đường đã sớm mai phục ở cửa sau dẫn theo đám người Vương Phượng từ cửa sau vào bên trong, sớm có đám người Trương Diệu Dương cầm súng thuốc mê đợi sẵn, chỉ chớp lát đã khống chế được đám người Lã Chấn Chí.

Sau nửa tiếng, Đường Ngạo dừng xe trước cửa một tòa nhà khoa học công nghệ. Cầu Đại Vân không hiểu: “Bộ phận kinh doanh của ASA?”

Đường Ngạo hạ cửa kính xe xuống, nói với người gác cửa: “Gọi Yến Thao ra đây gặp tôi.”

Người gác cửa dĩ nhiên cũng biết anh, cũng bởi vì biết nên mới có chút chần chờ. Đường Ngạo mất kiên nhẫn: “Nhanh lên.”

Người gác cửa khẽ run rẩy theo quán tính, không dám làm trái ý anh, lập tức dùng đường dây nội bộ gọi Yến Thao. Yến Thao tới rất nhanh, sắc mặt cũng không tốt. Cách cửa, anh ta nhìn chằm chằm Đường Ngạo trong xe: “Anh còn chưa chết?”

Đường Ngạo cười một tiếng: “Cậu còn sống, sao tôi có thể chết được.”

Yến Thao cười lạnh: “Đừng vòng vo, anh tới làm gì?”

Đường Ngạo gõ nhẹ cửa sổ xe: “Chỗ này của cậu là bộ phận kinh doanh, tôi đương nhiên là tới nói chuyện làm ăn.”

Yến Thao nhìn xung quanh một lượt. Dù sao bọn họ cũng ở trong cùng một thành phố nên dù anh không nắm rõ tình hình của Đường Ngạo như lòng bàn tay giống hai tên Tưởng, Chu kia, nhưng có thể nói vẫn nghe được phong thanh.

Ít ngày trước nghe nói anh ta bị Tưởng Hồng Phúc giết chết, trong lòng anh không biết là cảm giác gì. Sau lại nghe nói là không chết, chỉ bị Chu Tân Quốc truy đuổi.

“Giữa chúng ta còn có chuyện gì đáng nói sao?” Anh quay đầu, xoay người định đi, ra vẻ không hợp tác.

Đường Ngạo khẽ than thở: “Yến Thao, chúng ta là bạn bè hai mươi năm, cùng trường.”

Yến Thao còn chưa kịp trả lời, lại nghe anh nói tiếp, “Huống chi tính mạng chúng ta đều đang như ngàn cân treo sợi tóc.”

Yến Thao cảm thấy buồn cười: “Đường tổng, anh đúng là cao thủ nói lời ngon tiếng ngọt. Vậy xin hỏi, tôi có chỗ nào mà tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc?”

Đường Ngạo vui vẻ giải hoặc: “Chắc cậu cũng biết tôi xây dựng một căn cứ ở vườn thú hoang dã nhỉ?”

Yến Thao hừ một tiếng, không nói lời nào.

Đường Ngạo gật đầu, “Sau đó Chu Tân Quốc, Tưởng Hồng Phúc thêm nhỏ dải lương thực nên tôi đó cướp đoạt, chắc cậu cũng biết.”

Yến Thao hừ lạnh: “Chuyện này liên quan gì tới tôi?”

Đường Ngạo cạo nhẹ lên cửa sổ xe: “Chỗ cậu khá gần tập đoàn ASA, nếu như có thể kết đồng minh với tôi, Chu Tân Quốc sẽ rơi vào thế bí. Mang chủ lực đi, lại lo cậu tấn công căn cứ của hắn. Không mang chủ lực đi, lại không bắt được tôi. Hắn nhất như chuột, nhìn trước ngó sau, nhất định không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Sắc mặt Yến Thao dần dần xanh mét. Những điều này là điểm yếu của anh, chẳng lẽ thực sự không thể che giấu được sao? Anh hơi do dự cũng có chút không kiên định, sợ mình bỏ sót sơ hở nào đó: “Còn gì nữa không?”

Đường Ngạo gật đầu: “Thế thôi.”

Yến Thao nghe rằng: “Chu Tân Quốc muốn chiếm chỗ của anh liên quan gì đến tôi, cút!”

Những lời này không có chút khí thế nào. Anh hiểu rất rõ Đường Ngạo. Từ lúc bắt đầu đàm phán, Đường Ngạo đã thản nhiên bày ra tình thế bất lợi cho anh, vậy nhất định là còn có nước cờ khác.

Quả nhiên, tổng giám đốc Đường ngồi trong xe xoa xoa tay, vẻ mặt ngượng ngùng: “Nếu như chúng ta không hợp tác, tôi mang theo một hai ngàn người không có nơi nào để đi. Chỉ sợ lại phải đến làm phiền người anh em giúp đỡ, ờ nhờ nhé.”

Fuck!! Yến Thao suýt chút nữa nhảy dựng lên: “Anh nói vậy là có ý gì?”

Tổng giám đốc Đường vẫn ra vẻ xấu hổ: “Cậu xem, hệ thống bảo vệ ở chỗ cậu tốt hơn chỗ tôi rất nhiều. Hơn nữa lại ít người, tôi mang theo một đồng người không có chỗ nào để đi, chỉ đành chạy đến chỗ cậu thôi chứ sao.”

Yến Thao suýt chút nữa tức phòi máu: “Anh muốn chiếm chỗ này, không có lương thực, chẳng phải cũng chỉ có đường chết sao? Huống chi Chu Tân Quốc sao có thể để anh ở sát vách hắn ta?”

Mặt Tổng giám đốc Đường hơi đỏ lên: “Đúng vậy, nhưng tôi thích giãy dụa một chút rồi mới chết cơ.”

“ ”

Yến Thao cảm thấy thế cờ đã lật, sắc mặt liền thay đổi. Nếu Đường Ngạo thật sự có một hơn ngàn người, muốn chiếm nơi này của anh cũng không phải chuyện không thể. Sắc mặt anh từ trắng chuyển sang xanh, lại từ xanh chuyển sang trắng. Tổng giám đốc Đường lại chậm rãi nói tiếp: “Cần gì phải làm căng vậy, dù sao cậu cũng đâu còn lương thực.”

Anh vừa dứt lời, Yến Thao lập tức nhảy dựng lên như bị chọc trúng mông: “Anh nói cái gì!”

Đường Ngạo ra vẻ đồng tình: “Bộ phận kinh doanh thế nào, tôi còn không rõ sao?”

Yến Thao lập tức nghẹn lời, quả thực nơi này của anh đã không còn nhiều lương thực nữa. Mọi người ngoài mặt không nói, nhưng trong lòng đều thâm sâu nào. Anh có thể phái người đến những thành phố khác tìm. Nhưng hiện giờ giao thông tê liệt, dầu diesel, xăng và gas đều chỉ có ra chứ không vào được.

Tài nguyên đã vô cùng khan hiếm rồi.

Đường Ngạo chú ý sắc mặt của anh: “Tôi có thể cho cậu lương thực, cung cấp thức ăn cho hơn ba trăm người của cậu ở nơi này. Điều kiện cậu tự hiểu.”

Tức giận trên mặt Yến Thao từ từ nhạt đi, anh lại trở nên bình tĩnh: “Anh không sợ tôi sẽ liên hợp với Chu Tân Quốc nhờ tận gốc anh sao?”

Đường Ngạo cười một tiếng: “Sau đó thì sao? Chu Tân Quốc sẽ chia lương thực cho cậu à?”

Yến Thao không nói gì.

Chu Tân Quốc sẽ không, hắn chỉ hận không thể tích góp thêm càng nhiều lương thực, cung ứng cho chính hắn an toàn vượt qua cuộc tai ương này.

Anh sợ. Cực kỳ khủng hoảng, khiến anh không có bất cứ cảm giác an toàn nào. Trước kia còn Tưởng Hồng Phúc, mặc dù cũng sợ, nhưng còn chưa lộ rõ, còn có thể tự mình tìm đường ra. Ví dụ như chờ Đường Ngạo thành lập xong một chuỗi thức ăn, sau đó cướp đoạt. Bọn họ đương nhiên không chỉ cướp một mình căn cứ của Đường Ngạo.

Nhưng bây giờ Tưởng Hồng Phúc đã chết rồi, Chu Tân Quốc mặc dù vui mừng vì nắm được quyền khống chế cả tập đoàn ASA, nhưng lá gan của hắn sắp teo hết rồi.

Đường Ngạo cười yếu ớt: “Thế giới cũng sắp tận thế rồi, còn ôm những thù hận cũ trước kia làm gì. Chẳng lẽ chúng ta làm anh em hai mươi năm, con mẹ nó lại chẳng có chỗ nào đáng để cậu khen ngợi sao?”

Yến Thao im lặng, có, đương nhiên là có. Chỉ là đã bị xem nhẹ quá lâu, bị không cam lòng và khuất nhục làm cho biến chất. Anh đột nhiên cũng thở dài: “Vườn thú cách nơi này nửa tiếng đi xe. Nếu như Chu Tân Quốc đột nhiên đến chỗ tôi làm khó dễ thì sao?”

Đường Ngạo lắc đầu: “Hắn sẽ không.”

Yến Thao nửa tin nửa ngờ: “Tại sao?”

“Cậu không có lương thực.”

Tổng giám đốc Đường rất thẳng thắn.

Lái xe lúc trở về, Cầu Đại Vân có một đồng vấn đề muốn hỏi, cuối cùng lại không biết mở miệng như thế nào. Tâm trạng Tổng giám đốc Đường rõ ràng không tệ, anh dừng xe ở cửa vườn thú: “Sau khi đoạt lại quyền khống chế nơi này sẽ có rất nhiều chuyện cần làm, cô cẩn thận một chút.”

Cầu Đại Vân gật đầu, đột nhiên lại không khống chế được hỏi một câu: “Anh đi đâu vậy?”

Tổng giám đốc Đường huýt sáo: “Đi đón công chúa nhỏ của tôi. Đúng rồi, dặn Vương Phượng chuẩn bị chút trái cây tươi.”

Lúc anh nói câu nói này thần thái rất khác xưa. Trước kia khi anh nhắc tới Hải Mạt Mạt, giống như một thương nhân nhắc tới khách hàng của mình. Rất quan tâm, đủ nhiệt tình, nhưng chưa từng có tình cảm.

Mà hôm nay trong lời nói của anh lại mang theo sự dịu dàng. Một người đàn ông anh tuấn quả cảm, trí tuệ hơn người như vậy, Cầu Đại Vân nhìn anh quay đầu xe, đột nhiên có cảm giác rung động.

38. Chương 38

Chương 38: Nhân gian bất sách(* Ý nói cuộc đời đã đủ gian nan rồi, có một số chuyện không nhất thiết phải nói rõ ra.)

Lúc tổng giám đốc Đường ôm Hải Mạt Mạt trở lại đã là tám rưỡi tối rồi. Mặc dù không phải giờ cơm, nhưng Vương Phượng vẫn đặc biệt thịt một con gà, chuẩn bị một bữa tối phong phú cho Hải Mạt Mạt. Trong phòng làm việc của Đường Ngạo, Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt lên ghế ngồi của mình, để cô bé ăn cơm ngay trên bàn. Gấu Gấu đang ở bên cạnh cố gắng gặm đầu gà.

Tổng giám đốc Đường ngồi ở trên ghế sa lon, mấy quản lý quan trọng khác có ngồi, có đứng. Tổng giám đốc Đường rất nghiêm túc: “Đám mất nét kia tổn thất thế nào?”

Hải Lam và Tô Bách nói gì mọi người nghe không hiểu, nhưng Ngô Hoa đã kiểm tra: “Tổng cộng có ba mươi mốt mất nét vì quá mệt nhọc mà thân thể tử vong.”

Sắc mặt mọi người rất khó coi. Mất nét không cảm giác, nhìn như mạnh vô địch, nhưng thực chất là vì không biết đau đớn mà thôi. Thân thể như vậy vốn càng không thể làm việc quá nặng. Nhưng Lã Chấn Chí mặc kệ điều này, sai bảo mất nét như con la.

Đường Ngạo gật đầu: “Đi thu xếp trước, hai ngày nữa tôi sẽ đi gặp bọn họ.”

Mọi người lập tức gật đầu, Đường Ngạo lại nói: “Trước san ra năm trăm cân lương thực, lúa mì hay ngô đều được, tôi mang cho đồng minh của chúng ta.”

Chuyện này không phải không thể được, chỉ là Trương Diệu Dương vẫn cảm thấy khó xử: “Đường tổng, sau khi Chu Tân Quốc chiếm lĩnh nơi này đã vơ vét toàn bộ lương thực dự trữ mang đi. Hiện giờ cả căn cứ cũng chỉ còn khoảng khẩu phần năm ngày. Ngô mới thu hoạch cũng chưa phơi khô, không thể đưa đi được.”

Đường Ngạo xem thường: “Thức ăn thì phải dùng để ăn chứ. Cất làm gì?”

Trương Diệu Dương lập tức gật đầu, ghi chép vào sổ. Đường Ngạo suy nghĩ một chút: “Lần đầu tiên không thể quá đơn giản, thêm mấy con gà đi. À, bắt cả con linh dương đưa đến đó.”

Sắp xếp xong xuôi anh lại phân chia lại nhân lực một cách hợp lý. Khu gia công vẫn tiếp tục vận hành. Đang nói chuyện, thấy Hải Mạt Mạt ăn cơm xong, tổng giám đốc Đường rất tự nhiên đứng dậy, dùng khăn lông ướt lau miệng và tay cho cô bé: “Được rồi, mọi người việc ai nấy làm.”

Hải Mạt Mạt ôm cổ anh, anh quay mặt ra: “Công chúa nhỏ hôn ba một cái nào.”

Hải Mạt Mạt liền hôn bẹp một cái lên mặt anh. Sắc mặt mọi người như cầu vồng. . . . Đây đâu có giống nuôi con gái, rõ ràng là đang thể hiện ân ái thì có.

Ngày hôm sau, tổng giám đốc Đường cùng Cầu Đại Vân mang theo lương thực, linh dương và gà đi ra ngoài. Hải Mạt Mạt ôm Gâu Gâu đứng ở sau cửa. Tổng giám đốc Đường đáng lẽ đã quay đầu sắp đi, lại nhìn thấy bộ dáng ngóng trông của cô bé trong gương chiếu hậu. Anh không nhịn được xuống xe, vỗ vỗ tay với cô bé: “Đến đây.”

Hải Mạt Mạt lúc này mới vui vẻ, vội vàng chạy tới, leo lên xe. Về mặt tổng giám đốc Đường bắt đắc dĩ: “Đáng yêu thế, về sau phải làm thế nào.”

Cầu Đại Vân nhin cười: “Thật may là Mạt Mạt của chúng ta ngoan ngoãn lại nghe lời.”

Gâu Gâu ngứa chân nhảy ra khỏi xe, nó muốn hoạt động cho giãn gân cốt, chạy theo phía sau xe.

Bộ phận kinh doanh ASA tất cả đều là thuộc hạ cũ của Đường tổng. Đã từng bị anh mắng cho như chó, bây giờ về mặt mọi người đều có chút xấu hổ. Họ im lặng không lên tiếng chuyển lương thực từ trên xe xuống. Đường Ngạo lại cực kỳ nhân nhã: “Không mời tôi vào ngồi một lát à?”

Sắc mặt Yến Thao từ đỏ chuyển qua xanh mét, một lúc lâu sau mới phát tay: “Anh còn cần tôi mời sao?”

Tổng giám đốc Đường cười ha hả, mang theo Cầu Đại Vân đi vào. Yến Thao đi theo phía sau anh, lúc này mới phát hiện anh còn dắt theo một bé Lolita. Khi đó Hải Mạt Mạt mặc áo len màu trắng, phía dưới là váy lụa mỏng màu xanh lá cây, đôi boots ngắn da trâu màu nâu cao hơn mắt cá chân một chút. Mái tóc dài màu vàng óng kia như mây như thác nước, giống hệt như thiên sứ.

Yến Thao không khỏi nhìn cô bé từ đầu đến chân một lượt. Tổng giám đốc Đường ôm Mạt Mạt lên, để cô bé ngồi trên khuỷu tay mình: “Con gái của tôi, Mạt Mạt.”

Cái này chẳng có gì kỳ lạ, anh vốn là một kẻ trêu hoa ghẹo nguyệt, có một đứa con gái cũng dễ hiểu thôi. Nhưng nếu kết hợp với vẻ mặt này thì mọi người thật khó mà chấp nhận. Khi đó tổng giám đốc Đường đã từng uy chấn ASA, xấu tính nóng nảy của bọn họ về mặt say mê trong hạnh phúc. Giống như đang khoe với mọi người một báu vật tuyệt thế.

Mà tổng giám đốc Đường lại không có chút tự giác nào, đối mặt với ánh mắt của mọi người, anh hiền lành nói: “Mạt Mạt, gọi chú đi con.”

Vừa dứt lời anh chợt nhận ra không ổn. Quả nhiên Hải Mạt Mạt nhìn Yến Thao từ trên xuống dưới một lượt, lí nhí nói: “Gọi chú đi con.”

.

Đoàn người đi vào bộ phận kinh doanh, bên trong cũng có một phòng thí nghiệm. Bình thường chủ yếu dùng để bộ phận kiểm tra xét nghiệm thuốc. Mặc dù đơn giản, nhưng công cụ vẫn cực kỳ đầy đủ.

Tổng giám đốc Đường rất hài lòng, Yến Thao vừa nhìn vẻ mặt của anh lòng tơ trên người đã dựng hết cả lên: “Anh lại muốn gì nữa?”

Tổng giám đốc Đường vỗ vỗ vai anh: “Tìm việc cho hơn ba trăm người ở đây làm chứ còn sao.”

Yến Thao nổi trợn lời đanh: “Tôi đã nói với anh rồi, tôi không còn là cấp dưới của anh nữa! Tất cả mọi người trong bộ phận kinh doanh cũng không phải!”

Tổng giám đốc Đường ra vẻ tò mò: “Không phải cấp dưới của tôi còn phải để tôi nuôi?”

Yến Thao quả thực sắp nổ tung: “Bọn tôi không phải đang thay anh cầm chân Chu Tân Quốc sao?”

“Không phải cấp dưới của tôi còn thay tôi cầm chân Chu Tân Quốc?”

“ ”

Đường Ngạo, Hải Mạt Mạt và Cầu Đại Vân ở bộ phận kinh doanh dùng cơm trưa. Yến Thao dù sao cũng là phận làm chủ, đối xử với Mạt Mạt vẫn có mấy phần săn sóc. Anh đặc biệt cắt hai miếng thịt cá tầm Trung Hoa thật lớn trong kho lạnh của bộ phận kinh doanh làm món cá tầm kho tàu cho Hải Mạt Mạt.

Hải Mạt Mạt gấp hai miếng lớn cho Gâu Gâu, mọi người nhìn mà đau lòng, không khỏi giương mắt nhìn tổng giám đốc Đường. Theo tính cách của anh, tuyệt đối không cho phép lãng phí thế này. Tổng giám đốc Đường quả thật đã nhìn thấy, cũng bắt đầu ra tay. Anh coi như không có việc gì gấp thịt trong bát mình cho Mạt Mạt, để cô bé gấp cho chó ăn.

Mọi người:

Tổng giám đốc Đường nhất định là trúng tà rồi. Mọi người không còn gì để nói. Cầu Đại Vân cũng gấp thịt cho cô bé, Yến Thao cũng gấp qua, kết quả là bữa ăn này Gâu Gâu được ăn no căng.

Ăn cơm xong, Đường Ngạo và Yến Thao đi dạo trong bộ phận kinh doanh một vòng. Lúc đi đến phòng làm việc, tổng giám đốc Đường tiện tay đem huy chương cống hiến của tập đoàn y dược ASA trong phòng làm việc của Yến Thao đưa cho Hải Mạt Mạt chơi.

Gâu Gâu thích nhất là chơi với những thứ này, nó nằm trong lòng Hải Mạt Mạt nhìn chung quanh một lượt, sau đó rắc một tiếng cấn huy chương thành hai nửa. Đường tổng tỉnh bơ, mọi người cũng đành giả vờ không nhìn thấy.

Chu Tân Quốc quả nhiên chưa từ bỏ ý đồ, hần lại định dẫn người tấn công bất ngờ vườn thú một lần nữa. Nhưng lần này, hướng đi của hần bị Yến Thao nắm rõ như lòng bàn tay. (Nói đùa sao, hai nơi cách nhau có tỷ tỷ, mấy trăm nghìn người đi ra chẳng lẽ lại không nhìn thấy?)

Anh phái người giám sát chặt chẽ Chu Tân Quốc, Chu Tân Quốc vừa xuất phát, anh lập tức chọn người, chờ xuất phát.

Đối với ‘cái nhọt’ ngay bên cạnh, Chu Tân Quốc dĩ nhiên cũng lưu ý. Nhưng nơi này thứ nhất không có giá trị, thứ hai là hệ thống an ninh cũng không tệ. Hần không nhất thiết phải làm chuyện phí sức lại chẳng có kết quả tốt này.

Hiện giờ hần điều người đi ra ngoài, đương nhiên cũng phải có người giám sát bộ phận kinh doanh. Kết quả hần vừa đi, người trong xưởng lập tức báo rằng Yến Thao có dị động.

Chu Tân Quốc cũng là người cẩn thận, hần mang đa số nhân lực ra ngoài thế này, ngộ nhờ Yến Thao thật sự muốn nâng cản cứ của hần thì.

Hần bắt đắc dĩ, lại không thể làm gì khác hơn là rút về xưởng. Như thế hai ba lần, hần cũng bắt đầu có chút tức giận, chuẩn bị xử lý nơi này. Nhưng lần này không thuận lợi như trong tưởng tượng, đại đa số mọi người trong xưởng ASA bầu phiếu chống. Bộ phận kinh doanh của Yến Thao như thế nào trong lòng tất cả mọi người đều biết.

Tấn công chỗ anh ta, ngoại trừ thương vong ra thì được cái gì? Hơn nữa quan trọng hơn là nhờ chẳng may lúc họ tấn công nơi đó, Đường Ngạo lại phản công thì sao?

Vấn đề này quả thật làm khó Chu Tân Quốc. Lợi thế của xưởng ASA chính là phòng ngự kiên cố, nhưng nếu mọi người ra ngoài hết, vậy hần chỉ còn mỗi một lợi thế là nhiều người thôi.

Hơn nữa hấn không còn nhiều vũ khí. Hơn sáu trăm khẩu súng, bị Đường Ngạo tịch thu hơn một trăm, hiện giờ hấn chỉ còn hơn bốn trăm khẩu. Nếu như dùng hết ở chỗ Yến Thao chắc chắn có thể bắt được Yến Thao, nhưng bên Đường Ngạo phải giải quyết thế nào?

Nếu như không tấn công được Đường Ngạo, hấn chiếm bộ phận kinh doanh có ích lợi gì?

Trong thời gian ngắn, Chu Tân Quốc ngoan ngoãn không manh động. Nhưng tổng giám đốc Đường không hề nhàn rỗi, anh sai người ra ngoài, bắt đầu từ xung quanh vườn thú thăm dò tình hình các căn cứ khác trong thành phố E.

Anh bây giờ có lương thực, so với các căn cứ miệng ăn núi lở khác có thể nói là ‘lắm tiền nhiều của’. Mọi người tiếp đãi anh tương đối long trọng. Nhưng cái tổng giám đốc Đường muốn không phải sự trọng đãi này. Anh có thể cung cấp cá con, trứng gà đất và hạt giống, yêu cầu các căn cứ khác trồng trọt, sau đó rút ra 20% lương thực làm tiền hạt giống.

Các căn cứ khác cầu còn không được, nhưng mọi người trong vườn thú đều có dị nghị. Trương Diệu Dương cũng không quá tán thành: “Nếu như bọn họ thu hoạch xong không chịu nộp, vậy chúng ta thu thế nào?”

Tổng giám đốc Đường chỉ phát tay: “Anh có biết câu ‘Môi hở răng lạnh’ không, anh cũng không nên để người ta đối chết.”

Tất cả mọi người khen tổng giám đốc Đường cao thượng, tổng giám đốc Đường rất hưởng thụ cảm giác uy viêt được người ta sùng bái này. Chỉ có Hải Mạt Mạt ngồi bên cạnh ăn dưa vàng, đột nhiên chen vào một câu: “Ý ba muốn nói là nếu như không còn các căn cứ khác, zombie chỉ có thể tới chỗ chúng ta tìm thức ăn. Hơn nữa, những căn cứ mượn hạt giống không nhiều người, nếu như không trả, đến lúc đó ba sẽ mang mọi người đến trước mặt họ, nói: Thằng nào không trả tẩn thằng đó! Bọn họ ai dám không trả.”

Cho nên câu ‘môi hở răng lạnh’ kia có hai tầng nghĩa. Một là bọn họ chết hết rồi sẽ đến phiên chúng ta vào miệng zombie, chúng ta sợ. Hai là bọn họ không nghe lời, chúng ta sẽ biến thành hàm răng cắn cho bọn họ sợ.

. Tất cả mọi người im lặng. Tổng giám đốc Đường liên tục ho khan.

Bảo bối, mình biết là được rồi, không nhất thiết phải nói ra đâu.

Nhân gian bất sách!

Chuyện mượn hạt giống được tất cả mọi người trong căn cứ ủng hộ.

39. Chương 39

Chương 39: Điềm báo

Khi thỏa thuận mượn hạt giống còn chưa bắt đầu, tổng giám đốc Đường đã ra lệnh cho bộ phận kinh doanh lập tức tích góp tất cả dụng cụ, máy móc nông canh. Thành phố E vốn là một thành phố công nghiệp, dụng cụ nông canh vốn không nhiều. Chỉ có vài hộ gia đình trồng hoa màu là có một ít.

Yến Thao mặc dù không làm vậy có ích gì, nhưng anh cũng nhanh chóng sưu tập được bảy tám phần.

Tổng giám đốc Đường rất giữ lời, nhanh chóng ký kết thỏa thuận mượn hạt giống cây nông nghiệp cùng một vài doanh nghiệp trong thành phố E. Cá con, trứng gà đất, khoai tây v...v... lần lượt được đưa đến các doanh nghiệp lớn. Mọi người đương nhiên đều vô cùng cảm kích, nóng lòng gieo giống.

Nhưng những vấn đề mới lại tới rồi Họ không có công cụ.

Trong thành phố bây giờ muốn tìm những thứ như cuốc cũng khó khăn, lấy cái gì mà trồng trọt? Vừa khéo là tổng giám đốc Đường ở vườn thú, nơi đó vốn là vùng ngoại ô, liên quan đến nuôi trồng hoa cỏ, cây cối, công cụ đương nhiên phải có một ít. Sau này anh lại còn vợ vét một chút. Hiện giờ lại bị Yến Thao vợ vét thêm một lần, đương nhiên không thừa bất cứ cái gì.

Mà khoai tây và cây nông nghiệp không thể gieo trồng chậm trễ. Yến Thao ngầm hiểu trong lòng, lập tức nhảy ra cho thuê công cụ nông canh. Bao gồm máy bơm, cuốc, tấm phim plastic, máy tuốt lúa, máy sấy v.v...

Những doanh khác bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là cắn răng nhẫn nhịn.

Buổi tối hôm đó, Yến Thao đến vườn thú một chuyến, bí mật đàm phán với Đường Ngạo. Đường Ngạo quảng hiệp nghị cho anh, trên đó viết tiền thuê trả sau thu hoạch, sổ ngạch là 10% sản lượng.

Yến Thao rất bất mãn: “Tôi nói rồi bây giờ tôi không phải là cấp dưới của anh nữa! Bản hợp đồng này anh không thể thương lượng với tôi trước rồi mới ký sao?”

Tổng giám đốc Đường lườm anh: “Thật sao? Vậy cậu cảm thấy bao nhiêu mới thích hợp?”

Yến Thao câm nín, tổng giám đốc Đường xem báo cáo sản lượng cây nông nghiệp trong máy vi tính của mình: “Căn cứ vào tình hình của những doanh này và số liệu giá trị sản lượng/mẫu, chỉ cần có 50% sản lượng bọn họ đã đủ sống tạm rồi. Nhưng với kỹ thuật trồng trọt của bọn họ bây giờ, chắc chắn không đạt được sản lượng như vậy, tăng lên 20% là 70%. Hạt giống tôi rút 20%, công cụ cậu rút 10%. Vậy bọn họ sẽ còn một ít lương thực dự trữ, chúng ta cũng có thể có chút thu hoạch.”

Yến Thao đọc kỹ hợp đồng, sau đó thâm trầm ra vẻ suy tư: “Ừ, cứ như vậy đi.”

Tổng giám đốc Đường lắc đầu: “Yến Thao, giả vờ trâu bò cũng là nghệ thuật, cậu không làm nổi đâu.”

Yến Thao tức giận: “Tôi đã nói tôi không còn là cấp dưới của anh rồi! Đừng con mẹ nó suốt ngày dùng giọng điệu trịnh thượng này nói chuyện với tôi!”

Tổng giám đốc Đường lấy từ trong ngăn tủ ra hai ly rượu, rót rượu: “Cái này không liên quan đến chuyện cậu có phải cấp dưới của tôi hay không.”

Yến Thao cầm lấy ly rượu, giận dữ uống một hơi cạn sạch: “Vậy thì liên quan đến cái gì?”

Tổng giám đốc Đường nâng ly cười một tiếng: “Đến chỉ số thông minh của cậu.”

.....

Yến Thao giận dữ định đập ly, tổng giám đốc Đường đột nhiên lên tiếng: “Một ly mười cân lương thực, tôi sẽ trừ dần vào số lương thực cung ứng cho bên cậu.”

Yến Thao quả thực là nổi trận lôi đình, cuối cùng anh đập luôn cái ly xuống đất: “Không phải là mười cân lương thực thôi sao, ông đây vẫn chỉ được!”

“Có chí khí.” Tổng giám đốc Đường than thở, “Chỗ tôi còn một bộ ly, có cần đập luôn một thể không? Nhưng cậu tốt nhất là nên dọn dẹp nơi này cho sạch sẽ. Nếu như làm công chúa nhỏ của tôi bị thương thì. Đùng hòng lấy được của tôi một hạt lương thực nào.”

Yến Thao nghẹn chết, thật đúng là nghẹn chết.

Khó khăn lắm mới có thể bùng nổ trước mặt cái tên luôn cười trên đầu trên cổ mình một lần, ném vỡ một cái ly. Mẹ nó, mười cân lương thực không nói, còn phải phụ trách quét sàn! !

Anh mới vừa tìm được cái chổi, Hải Mạt Mạt đã chạy từ bên ngoài vào. Yến Thao vội lao ra cửa như tia chớp: “Cháu đừng vào!!”

Anh hiểu rất rõ tên Đường Ngạo này, nói trắng ra là Chu Tân Quốc cho rằng bây giờ anh và Đường Ngạo đã kết thành đồng minh. Nếu như anh đứng ra đơn phương tuyên bố kết minh tan vỡ, Chu Tân Quốc cũng sẽ chỉ cho rằng đó là kế dụ địch của hai người.

Nói không chừng hẳn còn đắc ý vì tưởng rằng mình đã nhìn thấu được kế hoạch ấy chứ.

Nói cách khác, bộ phận kinh doanh hiện giờ đã chẳng còn mấy tác dụng với Đường Ngạo, chỉ cần anh còn tồn tại là được. Không chừng anh ta đã sớm nghĩ đến chuyện đổi ý cung cấp lương thực rồi, giờ chỉ đang kiểm lý do thôi.

Nếu như Hải Mạt Mạt thật sự dấn lên mảnh thủy tinh, không chừng tên này sẽ lại nghĩ ra cách bóc lột mới!

Anh đang sốt ruột, Hải Mạt Mạt đã xông vào. Mà khi đó Đường Ngạo còn nhanh hơn anh, lập tức nhấc Hải Mạt Mạt lên khỏi mặt đất, ôm vào trong lòng.

Yến Thao có chút sững sờ, nếu là Đường Ngạo lúc trước, anh ta sẽ chỉ ước gì có một lý do tuyệt hảo như thế này.

Tổng giám đốc Đường không để ý anh, ôm Hải Mạt Mạt ngồi xuống bên bàn. Mạt Mạt chỉ bình rượu trên bàn: “Ba ơi, đây là cái gì?”

Tổng giám đốc Đường vội vàng ra hiệu cho Yến Thao đặt bình rượu vào trong ngăn kéo: “Đó là rượu, bé ngoan không thể uống rượu.”

Hải Mạt Mạt rất nghe lời, không hỏi nữa: “Dạ!”

Đồng chí Yến Thao ghen nãy giờ, đột nhiên nghĩ ra một cách trả thù ác độc nhất! Anh tà ác cong môi cười.

Hôm sau, đồng chí Yến Thao lại đến vườn thú. Tổng giám đốc Đường và Cầu Đại Vân đang đi tuần tra ở khu trồng trọt, tra xét tình hình gieo giống khoai tây lần hai. Mặt trời độc, anh đương nhiên sẽ không đưa Hải Mạt Mạt theo.

Hải Mạt Mạt ngồi chơi trong phòng làm việc của anh, hai chân quỳ trên ghế xoay của tổng giám đốc Đường, tò mò nghịch mấy vi tính của anh. Đồng chí Yến Thao cười he he đi vào: “Mạt Mạt? Mạt Mạt ngoan, chú tới thăm cháu này. Có nhớ chú không?”

Hải Mạt Mạt ngẩng đầu nhìn anh một cái, thành thật lắc đầu: “Không ạ.”

“ ”

Yến Thao cố gắng giữ nụ cười: “Ba Mạt Mạt đâu?” Anh biết rõ còn hỏi, Hải Mạt Mạt ngoan ngoãn đáp: “Ba đến chỗ chú Trương rồi.”

Yến Thao cười như gió xuân phơi phới, lấy từ trong túi áo ra một cái gói đặt ở trên ghế: “Ồ, Mạt Mạt, ba cháu quên mang đồ này!” Anh giả vờ nhìn nhìn, “Cái này nhìn có vẻ rất quan trọng đấy!”

Hải Mạt Mạt cầm lên nhìn mấy lần, mềm nhũn, cũng không biết là cái gì: “Cái này ba cần dùng gấp sao?”

Yến Thao không chút do dự gật đầu: “Mạt Mạt ngoan, mau đi đưa cho ba đi.”

Vì vậy khi tổng giám đốc Đường dẫn người phụ trách của mấy doanh khác đi thăm hết khu trồng trọt, trở lại họp cùng mọi người, công chúa nhỏ của anh vui vẻ chạy tới, đưa cho anh một gói băng vệ sinh. Còn vô cùng khéo léo hiểu chuyện thêm một câu: “Ba, ba quên mang đồ này.”

“ ”

Đã đến lúc lên giáo dục con gái rồi, tổng giám đốc Đường đột nhiên cảm giác sứ mạng của anh đến rồi!

“Hải Mạt Mạt!” Anh nghiêm mặt, tất cả mọi người chờ trận mắng chửi Tổng giám đốc đại nhân ập xuống. Hải Mạt Mạt cũng cảm thấy được vẻ mặt anh không thích hợp, cô bé không hiểu nhìn mọi người rồi lại nhìn Đường Ngạo. Đôi mắt to tròn mở lớn không biết phải làm sao.

Câu nói kế tiếp của tổng giám đốc Đường lại đổi thành: “Nặng như vậy mà còn chạy lung tung.”

“ ”

Đám người phụ trách những căn cứ khác ký xong hiệp ước, mang hạt giống trở về. Lúc gần đi đều thăm quan sát Hải Mạt Mạt. Tổng giám đốc Đường là nhân vật nổi danh ở thành phố E, tác phong của anh thế nào tất cả mọi người đều rõ.

Chỉ không ngờ rằng anh cũng sẽ yêu con gái như mạng.

Chờ mọi người đi hết rồi, tổng giám đốc Đường đưa Hải Mạt Mạt đến sân cỏ chơi với Gâu Gâu. Lúc quay về hội trường anh liền thay đổi mặt: “Trương Diệu Dương! Gieo giống khoai tây lần thứ hai phải chú ý thời gian; còn ngô đã thu hoạch, nếu máy sấy không đủ thì cho người đi phơi, đừng có để mốc. Viên Thiên Hiểu! Chỗ anh làm sao đấy hả? Khoai tây thu hoạch quý trước tại sao vẫn còn chất đông ở đấy. Chuyên ngành của mình thì nắm vững một chút, đừng để ông đây phải theo mông anh như bác gái ủy ban.”

Anh mắng chửi tất cả mọi người một trận.

.

Buổi tối, Hải Mạt Mạt nghịch bộ đàm của tổng giám đốc Đường. Đường Ngạo tắm xong, chỉ quần mỗi cái khăn tắm ở ngang hông, khom lưng ôm Hải Mạt Mạt vào đi tắm. Da thịt Hải Mạt Mạt rất mềm, sờ như thạch hoa quả vậy. Tổng giám đốc Đường vừa cảm thán trẻ tuổi thật tốt, vừa thầm hận không biết thằng oắt nào tương lai có phúc lấy được con gái anh.

Anh lần đầu tiên làm ba, nghĩ tới đây khó tránh khỏi suy nghĩ lung tung. Sau đó tổng giám đốc Đường liền bắt đầu có chút không vui. Nếu như sau này Hải Mạt Mạt lập gia đình, về sau con bé sẽ nắm tay thằng oắt khác, sẽ không dính lấy anh như cái đuôi nữa.

Đến lúc đó không biết con bé có còn nhớ những ngày hai người sống chung không nữa. Anh đột nhiên cảm thấy vô cùng mất mát, cũng may đột nhiên nhớ đến lai lịch của Hải Mạt Mạt, không biết con bé có thể lớn lên không nữa.

Tổng giám đốc Đường suy nghĩ một lúc, sau đó thở dài một tiếng. Có thể lớn lên là tốt nhất, có anh làm chỗ dựa, thế nào cũng phải tìm cho con bé một tấm chồng đẹp trai, sẵn sàng.

Nếu được như vậy, đời này cũng coi như không sống uổng.

Anh cúi đầu hôn Hải Mạt Mạt, trong tay Hải Mạt Mạt còn cầm một con vịt trắng lớn làm từ gốm sứ, đang dạy vịt bơi trong bồn tắm.

Đêm hôm đó, Đường tổng ngủ rất muộn, đột nhiên bên ngoài có tiếng động, ngăn nhưng cực kỳ chói tai. Anh cho là tiếng kêu của động vật, nhưng Hải Mạt Mạt đang nằm trên giường lại đột nhiên tỉnh lại, ngay cả Gâu Gâu đang ngủ say cũng dựng thẳng lỗ tai lên.

Cô bé bò dậy, từ cửa sổ nhìn ra chung quanh. Đường Ngạo rất kinh ngạc: “Mạt Mạt sao vậy?”

Gâu Gâu điên cuồng cào cửa, Đường Ngạo vừa mở cửa ra, nó đã lao ngay ra ngoài. Hải Mạt Mạt cũng chạy theo phía sau. Lúc này Đường Ngạo cầm một khẩu súng, đuổi theo một người một chó chạy về phía trước.

Vì tiết kiệm điện, trong công viên không có đèn đường. Gâu Gâu chạy như bay, Hải Mạt Mạt đuổi sát theo nó. Tổng giám đốc Đường chỉ có thể dựa vào trí nhớ chạy theo: “Mạt Mạt! Chậm một chút!”

Hai người một con chó cùng nhau chạy tới cửa sau công viên. Hôm nay đến phiên một người tên là Ngô Quế Hải và đội của anh canh cửa. Bọn họ cầm súng, hiển nhiên còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Gâu Gâu lao tới như bay, Đường Ngạo cầm đèn pin chạy theo. Mọi người chỉ nhìn thấy ở góc tường phía xa có một tên đang ngồi xổm trên mặt đất, quay lưng về phía mọi người, chỉ nhìn thấy thân thể hơi mập, tóc dài.

Tiếng kêu điên cuồng của Gâu Gâu khiến nó quay đầu lại, sau đó nó cũng bắt đầu gào lên chói tai giống như động vật giống đực tranh địa bàn.

Đường Ngạo chiếu đèn pin vào mặt nó, đột nhiên nhìn thấy dưới mái tóc rối bởi là một đôi mắt màu xanh đậm phản xạ ánh sáng! Là zombie mắt xanh? Toàn thân Đường Ngạo lạnh lẽo, màu mắt con zombie này còn đậm hơn đám Hải Mạt Mạt tạo ra lần trước! Mà bây giờ trong tay nó đang đang cầm một cái đầu mắt nết. nó đang ăn vụng mắt nết! !

40. Chương 40

Chương 40: Thẹn quá hóa giận

Đường Ngạo mắng một tiếng, những người khác cũng hoàn hồn, ào ào nổ súng. Gâu Gâu dùng sức mở cửa nhỏ, lao ra ngoài như con sư tử nhỏ nổi giận.

Con zombie mắt xanh kia vô cùng cao lớn, điều này khiến cho Gâu Gâu càng trở nên nhỏ bé. Nhưng nó lại hình như lại rất sợ Gâu Gâu, vứt bỏ cái đầu trong tay, co cẳng chạy. Gâu Gâu nhanh chân chặn đường nó, nổi giận gầm lên một tiếng cắn vào chân nó.

Nó bắt đầu kinh hoảng, run rẩy hết như con chuột, nhưng dần dần hình như nó phát hiện ra điều gì. Nó lấy tay gầy gầy Gâu Gâu, dường như cảm thấy Gâu Gâu không mạnh như nó tưởng. Một tay nó đột nhiên cầm Gâu Gâu lên, hai tay cầm hai chân trước sau, chuẩn bị xé.

Bên này Hải Mạt Mạt dùng sức tông vào, cô bé cầm cánh tay con zombie mắt xanh kia, gấp lại. Chỉ nghe rắc một tiếng, cánh tay con zombie kia gần như bị vặn đứt. Gâu Gâu quá mất mặt, lửa giận ngùn ngụt, bốn chân khua loạn xạ. Nhưng nó vẫn đang bị con zombie kia dốc ngược, chỉ có thể đứng đơ trong không trung.

Tay trái bị bẻ gãy, con zombie kia hình như không có cảm giác gì. Nó vùng mạnh tay phải, dùng Gâu Gâu làm cái chùy đập Hải Mạt Mạt. Đường Ngạo lúc này đã chạy tới phía sau nó, chĩa thẳng súng vào đầu nó bắn một phát.

Khoảng cách gần như thế, theo lý nó tuyệt đối không còn đường sống. Nhưng đầu của nó chỉ bị thủng một cái lỗ nhỏ. Tiếng súng rõ ràng đã chọc giận nó, nó ném Gâu Gâu xuống đất, chậm rãi quay đầu, cầm họng súng còn bốc khói đen dùng sức bóp một cái.

Đường Ngạo lập tức thả tay đó là sức mạnh mà loài người không thể nào sánh bằng.

Con zombie này ném khẩu súng đã biến hình xuống đất, lao về phía Đường Ngạo. Đường Ngạo nghiêng người tránh thoát, nhưng một người sau lưng anh không tránh được, bị khoét mất một miếng thịt.

Người càng tới càng nhiều, con zombie này thấy không chiếm được gì liền định chạy. Nhưng Gâu Gâu dưới chân lúc này đang nổi nóng, không chịu thả nó đi, hai móng ôm chân nó, vẫn đang gặm kệt kệt.

Con zombie này nhấc chân đá mạnh Gâu Gâu ra, đột nhiên có cái gì đó cũng bay ra theo. Nó còn chưa kịp phản ứng, đã ngã rầm xuống đất.

— Chân nó bị Gâu Gâu gặm đứt rồi.

Đường Ngạo quay đầu lại, thấy Hải Mạt Mạt đang giúp cậu con trai bị khoét thịt liếm vết thương. Cậu ta tên Khuư Bác, dáng dấp cao gầy, trắng trẻo, tuổi cũng không lớn, năm ngoái lúc vừa tới doanh trại cậu ta mới mười bảy tuổi.

Tổng giám đốc Đường nheo mắt lại. . . .thật ra thì thằng nhóc này không tồi, thông minh, lanh lợi, cũng không nhát chết.

Hải Mạt Mạt liếm sạch sẽ vết thương cho Khuư Bác, Ngô Hoa cũng đã cầm thuốc tới. Trên vai Khuư Bác bị khoét mất một miếng thịt lớn, làm sao mà có thể không đau. Nhưng đối mặt với Hải Mạt Mạt, cậu cũng không thể tỏ ra yếu đuối được.

Cậu vẫn cố nén .

Hải Mạt Mạt nhường chỗ để Ngô Hoa băng bó vết thương cho Khuư Bác, tổng giám đốc Đường dùng rìu trong tay Cầu Đại Vân chặt nốt hai tay con zombie này. Con zombie này vẫn còn đang gào thét, nhưng chỉ còn phần thân trụi lủi, nó không nhúc nhích được.

Tổng giám đốc Đường vùng rìu đánh gãy hết răng nó xong mới phân phó đám người Viên Thiên Hiếu: “Nhốt nó vào chuồng hổ, khóa kỹ.”

Viên Thiên Hiếu vâng một tiếng, lập tức cùng đám người Vạn Ích Khải tiến lên, mang con zombie này ném vào chuồng hổ. Mọi người vẫn còn chưa hết hoảng sợ, đám mất nét Hải Lam cũng đã có mặt đông đủ. Đường Ngạo phát tay: “Đại Vân kiểm tra số lượng mất nét và số người một lượt, tăng thêm một đội tuần tra. Thấy những thứ này thì không được đến gần, phải báo động trước.”

Mọi người cũng sợ hãi, thứ này lại ăn mất nét.

Đường Ngạo cũng không nhiều lời, chỉ trấn an mọi người: “Cũng chẳng phải chuyện gì ghê, không cần tự dọa mình. Không có chuyện gì cả, trở về đi ngủ đi.”

Đám người dần dần giải tán, trên người Hải Mạt Mạt dính đầy máu màu xanh dương của zombie, Gâu Gâu vẫn đang gặm cánh tay và chân trên mặt đất.

Hải Lam và Tô Bách đứng ở sau lưng Đường Ngạo, không đi.

Đường Ngạo thật lâu sau mới để Hải Mạt Mạt phiên dịch cho chúng nó một câu: “Mấy cậu cũng đã nhìn ra rồi chứ?”

Hải Lam và Tô Bách lặng lẽ gật đầu, Đường Ngạo thở dài: “Đã có zombie bắt đầu tiến hóa rồi. Đối diện với chúng nó, sức mạnh của con người thật đáng thương.”

Rất lâu sau, Hải Lam mới hỏi: “Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Đường Ngạo hình như đã hạ quyết tâm: “Gọi tất cả mất nét thân thể đã chết vào phòng làm việc của tôi.”

Không lâu sau, tổng cộng bốn mươi mấy mất nét đã đến đủ. Những ngày qua bọn họ đều vô cùng mờ mịt, không biết về sau mình nên làm thế nào. Đói bụng đã có thể kìm chế, nhưng bây giờ đã chết, kìm chế ăn cơm có ích lợi gì?

Một đám zombie sống trong thể giới loài người, tương lai sẽ như thế nào?

Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt ngồi phía sau bàn làm việc, thật lâu sau mới bắt đầu nói: “Hiện giờ ngồi trước mặt tôi là bốn mươi sáu con người hay là bốn mươi sáu con zombie?”

Bốn mươi sáu đôi mắt mờ mịt nhìn anh, anh bỗng nhiên đứng dậy: “Mấy ngày nay, tôi luôn suy nghĩ xem nên sắp xếp các cậu thế nào. Tôi đã từng nghĩ đến chuyện một phát bắn chết hết, kết thúc những ngày mờ mịt khổ sở này! Nhưng tôi lại không thể, tôi biết các cậu là bạn của tôi, chiến hữu của tôi!”

Hải Mạt Mạt phiên dịch lời anh nói cho bốn mươi mấy con zombie, bọn họ cũng dần dần đứng lên.

“Các cậu có ý thức, suy nghĩ và tình cảm, chỉ có một con người hoàn chỉnh mới có được những thứ đó, mới hiểu những điều đó đáng quý đến nhường nào. Hiện giờ, tôi muốn các cậu lựa chọn. Nếu như ai về sau muốn trở thành zombie thì hãy đi ra ngoài, đi tìm Hà Hợp hoặc một zombie đứng đầu bất kỳ nào khác làm nơi nương tựa.” Mất anh chậm rãi lướt qua từng người, “Nếu như các cậu muốn ở lại, lấy thân phận của con người ở lại, tôi sẽ dẫn mọi người đi một con đường khác. Nhưng tôi cũng không biết con đường này sẽ dẫn đến nơi nào.”

Ngày hôm sau, Đường Ngạo bắt một đám zombie về, nhốt vào chuồng hổ. Ngô Hoa ở bên cạnh anh, vẻ mặt lo lắng: “Bắt đầu?”

Đường Ngạo gật đầu: “Bắt đầu.”

Ngày 18 tháng 7 năm x, trời trong xanh.

Thí nghiệm bản thân: zombie màu xanh lá cây

Ngô Hoa ghi vào bản ghi chép, Kiều Tiểu Vũ và một cô gái tên Hà Thù ở bên cạnh hỗ trợ. Lần đầu tiên, họ tiêm 100cc máu zombie màu xanh lá cây vào trong cơ thể zombie màu xám tro. Kết quả zombie màu xám tro mặc dù tiến hóa thành zombie màu xanh lá cây, nhưng mất lý trí, nổi điên.

Sau lại giảm lượng thuốc xuống 50cc, vẫn nổi điên. Cuối cùng trong chuồng hổ chỉ còn lại hơn một trăm con zombie màu xanh lá cây nổi cơn điên. Dù tiêm ít thì vật thí nghiệm cũng vẫn sẽ mất lý trí.

Đường Ngạo ngoài mặt không nói gì nhưng trong lòng cũng đã cảm thấy nặng nề chẳng lẽ zombie sau khi tiến hóa đều sẽ bị cơn đói khổng chế sao?

Nhưng tổng giám đốc Đường nhanh chóng phát hiện ra một điều: zombie sau khi tiến hóa, không ngừng ăn thịt người, cũng sẽ ăn zombie. Hơn nữa zombie cấp bậc càng cao dường như lại càng ngon.

Anh không nỡ để bốn mươi mấy con mắt nết này biến thành loại zombie như vậy, chỉ đành trấn an bọn họ tiếp tục chờ đợi. Trong lòng, lại có một ý tưởng khác: Những zombie này tiến hóa phải chăng là nhờ ăn những zombie khác?

Nếu thật sự là như vậy, cứ tiếp tục kéo dài, số lượng zombie sẽ càng ngày càng ít, nhưng sức mạnh sẽ càng ngày càng tăng. Nhưng không có khả năng Người Tiến Hóa sẽ nhất định đánh mất lý trí. Trong đầu tổng giám đốc Đường chợt lóe lên một ý nghĩ – Gâu Gâu vẫn còn ý thức tự chủ !

Tối hôm đó, Hải Mạt Mạt đang ăn dưa hấu ướp lạnh, tổng giám đốc Đường ám chỉ sâu xa: “Sao trước kia không nói cho ba chuyện Người Tinh Lọc?”

Hải Mạt Mạt đưa dưa hấu cho anh cắn một miếng: “Ba sẽ dùng nó bán rất nhiều rất nhiều tiền.”

Tổng giám đốc Đường ghen miếng dưa hấu không nuốt trôi nổi: “Nói linh tinh, dù sao giờ con cũng biết ba không phải loại người như vậy rồi nhỉ?”

Ánh mắt của Hải Mạt Mạt thành thật đến đáng sợ: “Hiện giờ Mạt Mạt biết.” Tổng giám đốc Đường rất hài lòng, lại nghe cô bé nói tiếp: “Ba quả thực là loại người như vậy.”

Ông XXX! Không chơi trò khiêu chiến uy tín vậy đâu nhé! Dầu gì ông đây cũng là ba cô đấy! Tổng giám đốc Đường then quá hóa giận: “Nói cái gì thế hả? Ba con làm vậy là tạo phúc cho loài người đấy! Ba lãnh đạo cái doanh này lâu như vậy, có lo ình được chút phúc lợi nào sao? Rồi còn trước kia nữa, Tập đoàn ASA có bán hộp thuốc giả nào à?”

Hải Mạt Mạt vẫn thành thật: “Hàng thật giá thật của Tập đoàn ASA chỉ có huyết thanh và thuốc con nhộng đời mới ngừa ung thư thôi, những thứ khác đều bị thay được liệu rồi đúng không?”

Tổng giám đốc Đường gặm chân: “Ai nói? Là đứa nào bịa đặt đấy?!”

Hải Mạt Mạt thật thà đáp: “Ít nhất thì rượu hổ cốt bảo vệ sức khỏe của ASA chính là xương chó.”

. Tổng giám đốc Đường ghen hòng: “Làm sao con biết?”

Hải Mạt Mạt lại đưa dưa hấu cho anh: “Lần trước mọi người uống. . . . con ngửi thấy.”

“Cái này. Cái này không có thể coi là thuốc giả đúng không, xương chó ngâm rượu uống cũng đâu chết người? Hơn nữa, hổ là động vật cần được bảo vệ, những kẻ muốn dùng xương động vật cần được bảo vệ để cường thân kiện thể cho bản thân đều là người xấu! Ba moi chút tiền của bọn họ thì đã sao?” Tổng giám đốc Đường chính nghĩa, hùng hồn phản đối.

Hải Mạt Mạt nhìn anh: “Cho nên ba chuẩn bị bán Người Tinh Lọc giá cao kiếm tiền của bọn họ, đúng không?”

Tổng giám đốc Đường bắt đầu dụ dỗ: “Mạt Mạt ngoan, tâm can bảo bối của ba. Hiện giờ mọi người đang rất lo sợ, chúng ta cũng đừng tranh luận những chủ đề vô ý nghĩa này nữa. Giờ con nói cho ba biết, nguyên lý tiến hóa của Gâu Gâu là gì, tại sao nó còn có chỉ số thông minh?”

Hải Mạt Mạt im lặng. Tổng giám đốc Đường vỗ ngực bảo đảm: “Ở cùng nhau lâu như vậy, con vẫn không tin ba sao?”

Hải Mạt Mạt thành thật gật đầu.

. Tổng giám đốc Đường phát điên.

Nếu như biết được nguyên lý tiến hóa anh có thể nâng cấp tất cả những mắt nết trong tay thành zombie cao cấp. Sau khi an toàn được bảo đảm, để Yến Thao nghiên cứu thành phần Người Tinh Lọc rồi sản xuất Người Tinh Lọc số lượng có hạn, bán giá trên trời cho đám nhà giàu, quyền quý sợ chết kia.

Chờ đám quyền quý mua với giá trên trời xong lại tuyên bố kỹ thuật đã tiến bộ, sản xuất một loạt, bán với giá cao. Sau đó sẽ sản xuất một lượng lớn, để giai cấp tầng trung không trả nổi giá ua với giá phải chăng.

Chờ tất cả đám trung tầng mua hết, anh đã sớm giàu nứt đố nổ vách rồi. Sau đó sẽ sản xuất đại trà, phát miễn phí cho phụ nữ, trẻ em lấy thêm cái danh Chúa cứu thế.

Cổ phần ASA sẽ cần quét thế giới. Hừ hừ.

Ờ mà. Sao càng nghĩ càng thấy vừa rồi Hải Mạt Mạt nói có lý.

Tổng giám đốc Đường nổi điên.

41. Chương 41

Chương 41: Nó rút cấp

Đường Ngạo bận, Chu Tân Quốc cũng không còn nhàn rỗi. Gần đây hắn đi khắp nơi vớt những căn cứ bên cạnh, nghiêm nhiên lấy thân phận lão đại yêu cầu những căn cứ khác tiến cống. Xưởng ASA là xưởng công nghiệp có quy mô lớn nhất thành phố E, nhân lực của hắn đương nhiên cũng nhiều nhất.

Làm ọi người phản cảm.

Yến Thao mấy ngày nay thường xuyên tới đây, nhắc đến Chu Tân Quốc, anh cũng không chấp nhận được: “Đầu óc tên này càng ngày càng thoái hóa rồi.”

Đường Ngạo lắc đầu, ý bảo Yến Thao cho anh điều thuốc: “Không phải hắn không nghĩ được biện pháp tốt hơn mà là có người có quyền nên lười phải nghĩ. Sưu cao thuế nặng cũng đâu có ai dám ý kiến. Nếu như vẫn còn Tưởng Hồng Phúc, ít ra còn có chút tác dụng, còn tên Chu Tân Quốc này thì thôi đi.”

Yến Thao vô cùng tò mò: “Anh nói xem, nếu như người nắm giữ ASA lúc này là anh, anh sẽ làm gì?”

Tổng giám đốc Đường ngậm điều thuốc ra hiệu cho anh ta châm lửa, sau đó dùng ánh mắt nhìn đồ ngốc liếc anh ta một cái: “Tích trữ lương thực, đầu tiên phải gom tất cả lương thực trong thành phố E lại, vậy tất cả các căn cứ sẽ đều phải nghe tôi. Ai thích hợp trồng trọt, ai thích hợp nuôi trồng, ai gia công cứ thế mà chia cho bọn họ làm. Lúc thu hoạch tiếp tục yêu cầu nộp lên, chỉ chứa đủ khẩu phần lương thực. Không nghe lời thì dẫn người chém giết.”

Yến Thao cười ngất, tên này cũng chẳng phải loại tốt lành gì: “Có phải Chu Tân Quốc cũng định làm vậy không?”

Đường Ngạo cười gằn: “Một năm rồi mà có làm được gì đâu.”

Hai người đang nói chuyện thì Hải Mạt Mạt từ bên ngoài chạy vào. Gâu Gâu tới trước cô bé, đột nhiên tung người rơi bụp xuống đất như miếng bánh.

Đường Ngạo đứng dậy, dụi tắt thuốc, lại ra hiệu cho Yến Thao cũng tắt thuốc đi. Yến Thao bất mãn: “Tôi còn chưa hút xong.”

Nhưng dưới ánh mắt cảnh cáo của Đường Ngạo anh ta cũng đành dụi tắt thuốc. Đường Ngạo mở cửa sổ ra cho thông gió, Hải Mạt Mạt liền lao vào.

“Ba ơi.” Cô bé ngọt ngào gọi, trong tay còn cầm một chiếc chong chóng màu sắc rực rỡ.

Đường Ngạo ôm cô bé vào lòng: “Chong chóng ở đâu vậy?”

Hải Mạt Mạt giơ chong chóng lên trước mặt anh khê thổi, chong chóng xoay tròn theo gió: “Anh Khuư Bác làm đó.” Cô bé hôn lên mặt Đường Ngạo, Đường Ngạo gật đầu: “Ngoan, đi bảo anh Khuư làm điều cho con. Lát nữa ba cùng Mạt Mạt đi thả điều.”

“Vâng!” Hải Mạt Mạt tung tăng chạy đi, Gâu Gâu cũng lon ton đi theo. Yến Thao đứng ở bên cạnh anh, phát hiện về mặt tổng giám đốc Đường thật hiền lành.

Anh thật sự vô cùng không quen: “Này, không phải anh bị zombie nhập đấy chứ?”

Tổng giám đốc Đường vui vẻ đáp: “Chờ cậu có con gái rồi sẽ hiểu.”

Zombie tiến hóa vẫn không có tiến triển, sau khi thăng cấp tất cả zombie đều sẽ mất lý trí. Đường Ngạo trở về phòng thí nghiệm mấy lần, dùng phim người lớn hối lộ Angela, kiểm tra quá trình tiến hóa của Gâu Gâu. Nhưng DNA của Gâu Gâu đã trải qua chỉnh sửa, hình như nó cũng là trường hợp đặc biệt.

Giống thành phần Người Tinh Lọc trong cơ thể Hải Mạt Mạt vậy, vừa tiêm vào cơ thể sẽ phá hủy DNA của con người.

Tổng giám đốc Đường mấy ngày nay đều ra ngoài đi dạo, có lúc mang theo Hải Mạt Mạt, có lúc Gâu Gâu cho đi theo. Lâu ngày, anh cũng dần phát hiện ra sự khác thường: zombie trong thành phố E ít đi rất nhiều. Phát hiện này không đáng mừng chút nào. Zombie sau khi tiến hóa cũng sẽ ăn zombie, điều này phải chăng chứng tỏ thành phố E càng ngày càng nhiều zombie tiến hóa?

Cho đến khi anh nhìn thấy một vài zombie đầu đội mũ sắt, trên mặt có vết cào. . . . là người của quân đội?

Anh nhú mày. Nếu quân đội ở đây phải chăng tình hình ở những thành phố khác cũng đã mất khống chế rồi?

Anh lái xe bắt đầu đi qua khu zombie tập trung, quả nhiên phát hiện có vết nổ. Nhưng khắp thành phố lại không thấy được một người của quân đội. Anh bắt đầu có chút ngạc nhiên, họ dọn dẹp nơi này xong liền quay về luôn sao?

Anh vòng qua mấy siêu thị lớn một vòng vẫn không có thu hoạch. Chỉ nhặt được mấy chiếc mũ của bộ đội. Tổng giám đốc Đường không hiểu, đồ bộ đội sao lại tùy tiện ném ở đây, người đâu?

Cầm mũ trở lại vườn thú, Ngô Hoa lại có phát hiện mới: Mắt một con mắt nét biến thành màu xanh lá cây, nhưng nó còn có ý thức. Đường Ngạo rừng mình, vội vàng sai bước chạy tới.

Con mắt nét này tên La An, trước kia là nhân viên siêu thị. Sau khi bị nhiễm nó bị Đường Ngạo trói mang về, từ đó luôn ở cùng đám Hải Lam. Hiện giờ nó đang ở phòng y tế, nhìn thấy Đường Ngạo đi vào, nó vội vàng đứng dậy. Đường Ngạo nhìn nó từ trên xuống dưới một lượt, quả nhiên mắt đã biến thành màu xanh lá cây, nhưng không hề phát điện.

“Sao lại thế này?” Đường Ngạo xoay người hỏi Ngô Hoa, Ngô Hoa cũng không biết. Đường Ngạo tìm Hải Mạt Mạt tới phiên dịch. Nhưng chính La An cũng không biết nguyên do.

Ngược lại Đường Ngạo từ từ hiểu ra: Chẳng lẽ zombie sau khi tiến hóa, chỉ có loại mắt nét thân thể chưa chết này mới giữ được lý trí sao?

Bên này tổng giám đốc Đường còn đang vò đầu chưa nghĩ ra đáp án; bên kia Hải Mạt Mạt đang thả điều ở bãi đất trống trong khu nuôi trồng. Nhưng gió quá lớn, cô bé mới chạy được mấy bước, điều đã mắc vào cành cây Sa La.

Hải Mạt Mạt trèo lên cây gỡ điều, đột nhiên từ chỗ cành cây tiếp giáp với tường rào có gì đó động đậy. Hải Mạt Mạt thò đầu nhìn, phát hiện một đôi mắt màu bạc nhạt. Cô bé tò mò nghiêng người, cặp mắt kia cũng nhìn cô bé. Cuối cùng đối phương đưa tay, nhắc cô bé khỏi cành cây.

Hải Mạt Mạt nhận ra nó: “Hà Hợp? Chú tới đây làm gì?”

Thấy cô bé không quá thân thiện, Hà Hợp bèn lấy một viên kẹo toffee từ trong túi đưa tới, Hải Mạt Mạt liền trở nên thân thiện ngay. Cô bé bóc vỏ kẹo cho vào trong miệng, ừ một tiếng, dường như cảm thấy mùi vị không tệ, còn gật đầu một cái.

Đây đúng là Hà Hợp, nhưng so với lần gặp trước, bề ngoài của nó đã thay đổi rất nhiều. Làn da nó lúc trước sần sùi như vỏ cây, giờ lại trở nên trơn bóng. Đôi mắt màu bạc nhạt giống như dòng ngân hà lấp lánh.

Nó ôm lấy Hải Mạt Mạt, nhẹ nhàng cọ cọ mặt cô bé. Hải Mạt Mạt cũng vui vẻ: “Lát nữa ba sẽ đến đây chơi thả điều với cháu, chú cũng chơi chứ?”

Hà Hợp khẽ lắc đầu, chỉ ôm Hải Mạt Mạt thật chặt. Sau khi mất tất cả tri giác, nó chỉ có thể cảm nhận được mỗi Hải Mạt Mạt thôi. Nhiệt độ ấm áp trên người cô bé, còn có những nơi tiếp xúc với làn da cô bé như có dòng điện chạy qua vậy.

“Không đi. Mạt Mạt ở đây chơi với chú được không?” Nó dùng tiếng zombie nói với cô bé. Hải Mạt Mạt lắc đầu, chỉ vào ngọn cây: “Cháu đi lấy điều, ba sắp tới rồi.”

Hà Hợp nhìn xung quanh mấy vòng. Kể từ sau khi phát hiện zombie có thể tiến hóa, nó không ngừng nhớ đến Hải Mạt Mạt. Con bé vừa có thể nói chuyện với zombie vừa mạnh như vậy, chẳng lẽ là một loại tiến hóa khác?

Nói không chừng đây là ‘quả kinh nghiệm’, ăn một quả có thể tăng mấy cấp!

“Mạt Mạt nhìn bên kia kìa!” Nó chỉ về phía trước, Hải Mạt Mạt liền ngẩng đầu nhìn sang, “Cái gì vậy?”

Hà Hợp há miệng, cắn lên vai cô bé. Hải Mạt Mạt òa khóc. Hà Hợp dùng sức mút máu của cô bé. Máu này chảy qua răng nóng bỏng như nước sôi. Nó hừ một tiếng, Hải Mạt Mạt đã đâm một phát vào mắt nó.

Hà Hợp chỉ cảm thấy trong ngực như có lửa đốt, lại bị cô bé đánh thêm một phát, rơi từ trên tường xuống. Hải Mạt Mạt ôm cành cây Sa La, từ từ trèo lên cây, ngồi ở trên chạc cây khóc.

Lúc Tổng giám đốc Đường đến đã thấy con gái bảo bối của mình khóc nước mắt nước mũi tèm lem.

“Mạt Mạt!” Anh còn tưởng rằng cô bé không xuống được, vội vàng leo lên, “Sao vậy? Không khóc không khóc, tới đây ba ôm xuống nào.”

Hải Mạt Mạt vừa giận vừa hờn: “Ba, Hà Hợp cắn con, hu hu hu! Chú ấy là đồ đáng ghét!”

Tổng giám đốc Đường nghe vậy liền nổi giận: “Tên khốn đấy ở đâu!” Anh ôm lấy Hải Mạt Mạt, quả nhiên trông thấy vết cắn trên vai cô bé, cắn cũng không nhẹ.

Đường Ngạo ôm cô bé từ trên cây xuống, lập tức phân phó đội bảo an truy tìm Hà Hợp!

Cầu Đại Vân và Vương Phượng cầm nước thuốc, Ngô Hoa và Kiều Tiểu Vũ cũng chạy tới, mấy người phụ nữ vừa dỗ Hải Mạt Mạt vừa bôi thuốc cho cô bé. Bên ngoài cũng âm ỉ tung trời, một đám bảo an vác súng thật đạn thật đi lục soát. Mà trên thực tế, muốn bắt Hà Hợp cũng không tốn quá nhiều công sức.

Nó bị Hải Mạt Mạt đánh trúng, hiện giờ đang nằm dưới gốc cây Sa La. Nó hình như vô cùng đau đớn, ngay cả trong miệng cũng bốc khói. Gâu Gâu tìm được nó đầu tiên, hả hê gặm một chân nó.

Hà Hợp bị trời gô giải đến vườn thú, trời vào tượng con voi ở vườn thú. Nó giống như con cá rời khỏi nước, hồn hển thổ dốc từng hơi. Trong miệng, trong lỗ tai đều bốc khói.

Tất cả mọi người coi như được chứng kiến cảnh giận sôi trong truyền thuyết.

Hải Mạt Mạt khóc không ngừng, tổng giám đốc Đường vô cùng tức giận: “Hà Hợp! Anh thật to gan, lại dám đến địa bàn của tôi cắn con gái tôi!”

Hà Hợp không nói nổi một chữ, khói hình như càng lúc càng nhiều, ngay cả Gâu Gâu cũng không gặm nó nữa. Tổng giám đốc Đường kinh ngạc, chưa đến nửa giờ, tất cả mọi người phát hiện mất Hà Hợp vốn màu bạc nhạt, nay màu sắc càng ngày càng kỳ lạ, cuối cùng lại biến trở về màu xanh dương đậm. =))

Khói trong miệng nó dần dần ít đi, màu mắt cũng càng ngày càng nhạt, biến màu xanh dương pha xanh lá. Nó kêu thảm một tiếng, dùng sức giật dây trời.

Đường Ngạo giận dữ: “Nổ súng!”

Đám người nhắm nó bắn, nhưng nó chạy quá nhanh, chỉ chớp lát sau đã không thấy bóng dáng đâu nữa rồi.

Cầu Đại Vân xấu hổ: “Không đánh vỡ đầu nó được.”

Đường Ngạo phát tay: “Thôi, lần này cho nó một bài học cũng đủ rồi. Mấy người lập tức tĩa bớt cành cây Sa La đi, đừng để nó lan đến gần tường rào.” Anh rút cuộc cũng biết những thứ này vào bằng cách nào rồi, sao lại có cái cửa sau mà ai cũng biết thế nhỉ, thật là phiền lòng.

Vết thương của Hải Mạt Mạt kết vảy rất nhanh, Đường Ngạo ôm cô bé dịu dàng dỗ dành, trong lòng cũng âm thầm hiểu ra: Zombie cấp càng cao thì càng bị máu của Mạt Mạt ảnh hưởng lớn.

Hà Hợp loạn choạng chạy trốn, cuối cùng dừng lại bên cạnh một cái rãnh nước. Nó vừa nhìn xuống mặt nước liền đau khổ đến không muốn sống nữa. . . . Nó, nó nó nó, nó rút cấp rồi! ! !

Đúng vậy, khổ sở thăng cấp hơn nửa năm, ăn vô số zombie, nó rút cuộc cũng có thể đứng đệ nhất thiên hạ. Nhưng bây giờ, vốn là vua zombie có cấp bậc cao nhất lại rút xuống cấp bậc xanh lá cây!

“Graooooooooo!!!!” Cả vùng đất vang vọng tiếng gầm bi phẫn của nó.

—Nhật ký của Mạt Mạt—

Ngày 1 tháng 11 năm 2013

Thời tiết: Không rõ

Tâm trạng: U ám

Năm nay mình sáu tuổi rồi, giới tính: nữ, cân nặng: 30kg (Ghét ghê, cân nặng của con gái là bí mật, mình chỉ nói ọi người biết, mọi người đừng nói với ai đấy nhé!)

Mình vừa ra đời đã ở trong một căn phòng trong suốt. Mình không biết ma ma mình là ai, cũng không biết tại sao mình lại ở đây. Mình rất thông minh, ở trong ý thức của mình, mình biết rất nhiều thứ. Nhưng mình không muốn nói ra.

Có một người đàn ông ngày ngày đến xem mình. Thật kỳ quái! Tại sao anh ta cứ ở đó đọc qua đọc lại vậy? Anh ta đang nói gì à?

Thật phiền....! Lười phải nghe anh ta nói, lại quá chán không thể làm gì khác hơn đành tùy tiện vẽ vòng tròn nguyên rửa anh ta. Hừ (^) người đàn ông đáng ghét, không biết anh rất phiền sao! Âm ỉ quá...!

Mình càng không để ý tới anh ta, anh ta lại càng thích tới tìm mình.

Thật sự không chịu nổi, khả năng nói lảm nhảm của người đàn ông này thật quá mạnh mẽ!

Mình không thể làm gì khác hơn là giả vờ đang học nói chuyện, mình nghĩ, có phải chỉ cần mình mở miệng nói chuyện là anh ta có thể hài lòng rồi khỏi đây không?

Anh ta lại đang lảm bảm rồi, a a a a! Thật đáng ghét!

Mình không nhịn được, thuận miệng học anh ta nói một câu “Người Tinh Lọc n9ù18?”

! ! ! Người đàn ông kia sao lại có vẻ mặt như gặp phải ma vậy! ! !

“Trời ạ, cô bé có năng lực học tập!” Nhảm nhí, tôi vừa sinh ra đã có thể nói chuyện được rồi, chỉ không muốn để ý đến anh mà thôi, chuyện bé xé ra to!

Anh ta hào hứng rồi đi, mình cho rằng phải một thời gian nữa anh ta mới tới tìm mình. Lần phát hiện này hẳn là đủ để anh ta nghiên cứu rất lâu! ! !

Không ngờ, mới vẽ vòng tròn nguyên rửa anh ta lần thứ năm anh ta đã xuất hiện rồi.

Lần này, anh ta lấy ra một tờ giấy trắng, trên đó viết hai ký hiệu vuông vuông thẳng thẳng.

Anh ta chỉ vào giấy trắng nói: “Nào, chúng ta cùng học”.

“Ba.” Nói một chữ chỉ lên giấy một cái.

“Ba.” Thứ đơn giản như vậy còn bắt mình học? Thật đúng là loài người ngu xuẩn!

Anh ta thấy mình mở miệng nói chuyện, lại vui mừng nhảy dựng lên! ! !

Mình thấy anh ta hít sâu mấy cái, “Bình tĩnh bình tĩnh, đặt tên gì cho cô bé đây?”

“Chiêu Đệ?”

“Lai Đệ?” Anh ta còn muốn chế tạo một vật thí nghiệm nam nữa à?

[*] Lai đệ: Thêm em trai.

“Tiểu Phượng?” Cái tên hai lúa đấy mà anh ta cũng nghĩ ra được hả?

“Lệ Lệ?” Nghe như công chúa phòng bao ý nhỉ?

“Kim Hoa?” Quê mùa kết hợp với con gái của nhà giàu mới nổi?

“Ai, sao không phản ứng gì hết thế.” Nên có phản ứng sao? Tên quê mùa như vậy ai mà thèm chứ! ! ! !
Ngu ngốc, phải nghĩ cái tên nào cao cấp hoành tráng ấy!

“Hải Mạt?” Hải Mạt là bong bóng biển sao? Bong bóng chọc một cái liền vỡ, quá yếu đuối.

“Hải Hải?” Hi, hi . . . đang chào hỏi người khác đấy à?

Nhìn anh ta vò đầu bứt tai, hình như không nghĩ ra nổi cái tên nào nữa! Thôi, không làm khó anh ta nữa, lấy bừa một cái đi.

“Mạt Mạt?” Chẳng khác gì bọt biển! Nhưng nghe văn nghệ, trong lành hơn. Lục trong trí nhớ, ừ, có một quyển tiểu thuyết thanh xuân ngược tên là ‘Bong Bóng mùa hè’, nữ chính tên Mạt Mạt.

Được rồi, xem ra cũng không tệ lắm. Chọn nó.

“Mạt Mạt”

“A! Cuối cùng có phản ứng.” Dáng vẻ anh ta mừng rỡ như điên lại cố gắng kìm chế cảm xúc thật đúng là buồn cười.

“Khụ khụ, vậy vật thí nghiệm n9ù18 từ nay về sau tên là Mạt Mạt!”

A, mình có tên rồi. Mình tên là Mạt Mạt.

“A, quên giới thiệu..., tôi là người chế tạo ra cháu, theo cách nói của loài người cháu nên gọi tôi là ‘ba’.”

Không phải từng gọi rồi sao?

Được rồi, không nên chọc giận anh ta nổi điên. Mình ngoan ngoãn gọi một tiếng “Ba” .

Hồng hét, anh lại bắt đầu nổi điên, trong mắt anh ta lóe lên ánh sáng vui sướng. Ánh sáng kia giống như muốn đâm thủng nội tâm mình. Thật là đáng sợ.

Ai, hôm nay quả thật là một ngày khiến người ta bất đắc dĩ.

-Trích từ chương 1 nhật ký của Mạt Mạt

42. Chương 42

Chương 42: Vong ơn phụ nghĩa

Sáng ngày hôm sau, tổng giám đốc Đường phân công đám người Ngô Quế Hải gia cố lưới điện của vườn thú. Lưới điện lúc trước chỉ sử dụng dòng điện điện áp thấp, mắc trên các bình sứ liền nhau. Vừa khéo trong căn cứ có thợ điện, Đường Ngạo yêu cầu nâng cao dòng điện, làm thành lưới cao áp, phòng ngừa zombie vào trong.

Đang bận, ở phía xa đột nhiên có bóng người đi qua. Đường Ngạo vốn không để tâm nhưng khi khóe mắt thoáng nhìn thấy quần áo đối phương, sắc mặt anh đột nhiên thay đổi, vội vàng đuổi theo.

Đó là một người đàn ông tầm hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, trên người mặc quân trang, cánh tay phải đã đứt từ chỗ khuỷu tay trở xuống, trên cổ cũng có dấu bị cắn, nhưng hình như cũng không trí mạng. Nó cũng nhìn thấy Đường Ngạo, hừ hừ ha ha đi về phía anh.

Đường Ngạo lùi lại hai bước, sau khi thấy chỉ là zombie mất xác cấp thấp bèn sai đám người Vạn Ích Khải trở lại.

Khi đó Hải Mạt Mạt đang tránh nắng dưới tượng voi, nhìn đám Khưu Bác đang sửa tủ điện thành điện áp cao 380 volt, thẳng áp máy biến áp cũng phải tự làm lấy.

Đường Ngạo vẫy vẫy tay với Hải Mạt Mạt: “Mạt Mạt tới đây, nghe xem anh ta có thể nói chuyện được không?”

Gâu Gâu chạy đến trước cả Mạt Mạt, định găm con zombie mặc quân trang một miếng. Đường Ngạo dùng chân đuổi nó ra, Hải Mạt Mạt lúc này mới đến gần, hừ hừ ha ha một tràng.

Con zombie này mặc dù thân thể đã tử vong, nhưng vẫn còn ý thức.

Hải Mạt Mạt hỏi một lúc, xác định được anh ta là người của quân đội tới cứu hộ. Hơn nữa quân đội đã phải ít nhất năm đội tìm kiếm cứu nạn. Ngày đầu tiên mọi người còn liên lạc được, đến ngày thứ hai bộ đàm đã không còn tín hiệu.

Sau đó đội của bọn họ bị tập kích, anh ta cũng bị zombie cào trúng.

Đường Ngạo cau mày: “Bọn họ đầy đủ vũ khí, zombie cấp cao ở thành phố E cũng chưa nhiều, sao lại dễ dàng bị tập kích như vậy?”

Hải Mạt Mạt phiên dịch lại, con zombie mặc quân trang kia cũng chỉ lắc đầu, nói rằng bọn họ gặp được một đội gần trăm con zombie mắt màu xanh lục. Tốc độ hành động rất nhanh, hình như còn có người chỉ huy.

Sắc mặt Đường Ngạo thay đổi: “Là Hà Hợp sao?”

Con zombie mặc quân trang này không biết Hà Hợp nên không thể nào xác định được.

Dù sao cũng là người của bộ đội nên nghị lực của con zombie mặc quân trang này mạnh hơn người bình thường nhiều, dường như cũng không có ý cần người. Đường Ngạo bảo Hải Mạt Mạt trối nó lại quan sát một thời gian đã. Đến lúc trời tối, lại có thêm một người kỳ quái đến vườn thú.

Anh ta có mái tóc vàng, mắt xanh, vóc người cao gầy, lúc này đang đứng ở bên ngoài vườn thú, vẻ mặt hốt hoảng. Đám người Ngô Quế Hải hỏi gì anh ta cũng không đáp. Lúc Hải Mạt Mạt mặc váy hoa, cầm kem đi qua, mắt anh ta dường như đột nhiên có tiêu cự, gọi một tiếng: “18X.”

Hải Mạt Mạt quay đầu, đột nhiên ngẩn ra: “Declan?”

Cô bé nhào người trên cửa, cách một cánh cửa nhìn anh ta: “Sao chú lại ở đây?”

Declan hình như chỉ nhìn thấy một mình cô bé: “Tiền sĩ Hải Minh Tiền bảo chú đến tìm cháu.”

Dường như đã lâu không nghe thấy cái tên này, Hải Mạt Mạt có chút bi thương: “Ba? Ba cháu không phải ở đây. . . .” Cô bé chỉ về phía phòng Đường Ngạo, trong đầu đột nhiên đau nhói. Cô bé lại nghĩ tới vụ tai nạn xe ngày đó, bịch một tiếng, đầu Hải Minh Tiền đập vào đầu cô bé, máu thịt văng khắp nơi.

“Ba. . . .” Cô bé luồn tay qua khe hở vườn về phía Declan: “Ba cháu ở đâu?”

Declan cứng ngắc vươn tay: “Mạt Mạt ra đây, chú dẫn cháu đi tìm tiền sĩ. Đưa. . . .” Anh ta hình như vô cùng vất vả mới có thể nhớ ra cái tên này, “Đưa cả E9 theo.”

E9, đương nhiên là Gâu Gâu.

“Vâng!” Hải Mạt Mạt hào hứng ôm lấy Gâu Gâu, chuẩn bị đi ra ngoài. Cũng may khắp cả vườn thú ai cũng biết công chúa nhỏ vô cùng quan trọng, Ngô Quế Hải vội vàng ngăn cô bé lại: “Mạt Mạt tiểu thư, cháu không thể đi cùng anh ta.”

Hải Mạt Mạt nghiêng đầu: “Tại sao, cháu muốn đi tìm ba cháu!”

Ngô Quế Hải từ từ dụ dỗ cô bé: “Ba cháu không phải là Đường tổng sao? Cháu muốn đi thì cũng phải nói với ba một tiếng đã chứ, nếu không ba sẽ rất lo lắng, đúng không?”

Hải Mạt Mạt nghĩ lại thì cũng thấy đúng. Cô bé ôm lấy Gâu Gâu chạy về phía phòng làm việc của Đường Ngạo, còn lớn tiếng kêu: “Declan, chú phải chờ cháu đấy nhé.”

Trên thực tế, Declan muốn chạy cũng không được. Cô bé vừa chạy đi, Ngô Quế Hải lập tức từ hòa ái dễ gần lúc trước biến thành hung thần ác sát: “Mọi người mau trối kẻ dụ dỗ Mạt Mạt tiểu thư này lại! !”

Đoàn người lập tức đồng loạt xông lên, trối Declan còn đang lơ ngơ chẳng biết gì thành cái bánh chưng.

Khi Hải Mạt Mạt chạy đến phòng làm việc của Đường Ngạo, Đường Ngạo còn đang thảo luận ghi chép thí nghiệm Người Tiến Hóa gần đây với Ngô Hoa. Lần này cô bé lại không lao vào trong lòng Đường Ngạo, chỉ cao giọng nói: “Ba, con muốn đi tìm ba con!”

Nói gì vậy? Tổng giám đốc Đường cảm thấy con gái mình có lúc mạch lạc rõ ràng, có lúc lại rất ngốc. Mà thôi, dù sao vẫn là trẻ con thiếu hiểu biết.

Anh ôn hòa hỏi: “Tìm ba nào?”

Hải Mạt Mạt hình như rất vội vàng: “Ba con tên Hải Minh Tiến. Declan nói sẽ dẫn con đi gặp ba!”

Tim tổng giám đốc Đường như ngừng đập: “Hải Minh Tiến? Declan là ai?”

Hải Mạt Mạt tiến lên cầm tay anh đi về phía cửa vườn thú: “Declan là trợ lý của ba con.”

Cô bé cứ mở miệng là ba con ba con, tổng giám đốc Đường nhủ mày: Hắn ta thành ba cô rồi, vậy ông đây là cái gì hả? Anh hừ lạnh một tiếng, Hải Mạt Mạt dẫn anh đến cửa vườn thú, vừa đứng lúc nhìn thấy Declan bị trói gỗ.

Declan không hề giãy giụa, anh ta vẫn nhìn Hải Mạt Mạt: “Chúng ta đi tìm tiến sĩ Hải đi, 18X?”

Về mặt Đường Ngạo khó chịu: “Anh là Declan?”

Declan không trả lời anh. Dường như người đàn ông trẻ tuổi tóc vàng mắt xanh này sợ đến mức ngớ ngẩn rồi. Đường Ngạo giơ năm ngón tay lên quơ quơ trước mắt anh ta, anh ta vẫn chỉ nhìn Hải Mạt Mạt.

Hải Mạt Mạt tròn mắt nhìn anh ta một lúc lâu, cuối cùng hỏi tổng giám đốc Đường: “Tại sao lại trói Declan? Bọn con phải đi mà!”

Tổng giám đốc Đường giải thích cho cô bé: “Mạt Mạt, tinh thần anh ta có vẻ không bình thường. Con không thể đi với anh ta.”

Hải Mạt Mạt cẩn thận nhìn Declan lại một lần: “Nhưng đây là Declan, chú ấy nhất định biết ba con ở đâu.”

Đường Ngạo ôm cô bé, dịu dàng nói: “Mạt Mạt, Hải Minh Tiến chết rồi, con biết mà, đúng không?”

Declan nằm trên đất đột nhiên giãy giụa: “18X, tiến sĩ Hải chưa chết. Anh ấy luôn tìm cháu, tìm cháu và E9. Cháu đi theo chú là có thể gặp anh ấy.”

Anh ta lúc này dường như không ngờ nữa rồi, con giùng giàng sờ lên túi vải phồng phồng trên lưng. Nhưng anh ta bị trói quá chặt nên sờ không đến.

Hải Mạt Mạt giãy ra khỏi lòng Đường Ngạo, khẽ kéo một cái là sợi dây leo núi đứt lìa, sau đó cô bé lấy đồ trong túi ra. Đó là một hộp trang sức bảy màu. Cô bé lập tức nhắc Declan lên: “Ba cháu ở đâu?”

Đôi mắt Declan trống rỗng, chỉ chớp lát dường như lại tỉnh táo một chút. Anh ta kéo Hải Mạt Mạt đi ra ngoài: “Tiến sĩ nói, đưa E9 theo.”

Hải Mạt Mạt liền xoay người ôm lấy Gấu Gấu, tổng giám đốc Đường giận quá thành cười: “Còn tiến sĩ nói, anh là ông truyền âm sao? Hải Mạt Mạt, không cho phép con đi với anh ta!”

Hải Mạt Mạt không thêm dầu lại: “Con muốn đi tìm ba con!”

Đường Ngạo sải một bước dài tiến lên ôm cô bé vào lòng: “Tìm cái lông! Tên Declan đó không bình thường! Hơn nữa, nếu Hải Minh Tiến biết con ở đây, tại sao không tự mình đến?!”

Declan hình như rất vất vả mới hiểu lời được anh nói gì: “Bởi vì tiến sĩ Hải bị thương.”

Hải Mạt Mạt sốt ruột, đôi tay dùng lực định đẩy tay tổng giám đốc Đường ra. Tổng giám đốc Đường đòi này chưa bao giờ bực tức như vậy, anh giận dữ gầm lên: “Con đẩy mạnh lên! Đẩy mạnh lên một chút gây tay ông đây là con mẹ nó con có thể cút!”

Hải Mạt Mạt đương nhiên có thể đẩy gây tay anh, nhưng vừa nghe anh nói thế cô bé liền ngán ra, sau đó òa khóc: “Ba buông con ra, con muốn đi tìm ba con!”

Tổng giám đốc Đường tức đến phát điên, nhưng sao anh có thể buông tay: “Câm miệng! Con mẹ nó con đúng là đồ ăn cháo đá bát! Vong ân phụ nghĩa là nói con đấy, hiểu không!” Không ai dám hé răng, tổng giám đốc Đường càng điên tiết, “Trời gô bịt miệng tên khốn này lại! Con bé bị ngơ giờ mấy người cũng ngơ luôn hả? !”

Mọi người nào dám chọc giận anh vào lúc này, rồi rít xông lên trói Declan. Đáng thương cho Declan nửa tỉnh táo nửa mơ hồ, trước mắt đã có hơn hai trăm người tranh nhau trói anh ta.

Đường Ngạo cường chế ôm Hải Mạt Mạt đang khóc lóc không ngừng trở về phòng làm việc, vừa nén giận vừa giải thích: “Con nghe đây, ba đã xem hồ sơ của Hải Minh Tiễn. Anh ta quả thật là một thiên tài nhưng tình thế lúc này cán bút không đối phó nổi báng súng! Nếu như anh chết thật rồi, bây giờ người đang tìm con nhất định là kẻ xấu, rất xấu! Nếu như anh ta chưa chết chắc chắn cũng đã rơi vào trong tay những thế lực khác, hơn nữa còn rất có thể chính là đám ‘Thánh Đồ’ kia.”

Hải Mạt Mạt chớp mắt nhìn anh, anh ôm chặt Hải Mạt Mạt hơn một chút: “Ba cầu xin con suy nghĩ một chút, cầu xin con hãy dùng cái đầu thông minh chuyên nói móc ba để suy nghĩ một chút đi. Thành quả nghiên cứu của anh ta bị ‘Thánh Đồ’ sử dụng để biến thành phổ thành địa ngục nhân gian. Nếu như anh ta tự nguyện vậy anh ta cũng là người xấu! Nếu như không phải anh tự nguyện, vậy anh ta bây giờ đang bị người khác khống chế.”

Hải Mạt Mạt quả nhiên suy nghĩ một lúc, sau đó cho ra kết luận: “Con muốn đi cứu ba!”

Tổng giám đốc Đường an ủi cô bé: “Cứu, đương nhiên là phải cứu. Nhưng không phải dựa vào sức mạnh của một mình con. Chúng ta còn có quốc gia, có quân đội, bọn họ sẽ giúp con cứu ba ra. Nếu con đi lúc này rồi bị đám người xấu kia bắt được, vậy còn có ai có thể đi cứu ba con nữa?”

Hải Mạt Mạt mím môi, hình như đang suy nghĩ. Tổng giám đốc Đường lúc này mới đặt cô bé lên bàn làm việc của mình: “Ngoan, hiện giờ để ba đi hỏi tên Declan đó tình hình cụ thể. Có được không?”

Hải Mạt Mạt gật đầu, tổng giám đốc Đường vẫn sợ cô bé lên đi, dù sao cũng là trẻ con, có thông minh đến mấy cũng khó tránh khỏi làm vài chuyện thiếu não. Anh bảo Cầu Đại Vân đến trông cô bé, còn mình thì đi tìm Declan.

Khi đó Declan thật thắm, cả người bị trói chỉ để hở mũi và miệng. Tổng giám đốc Đường mang theo một nhóm người nghiêm túc đi tới, mặt đen lại. Anh có thể không đen mặt sao, con gái mấy tháng không ngờ lại chỉ là nuôi hộ kẻ khác!

Hiện giờ cứ luôn miệng gọi Hải Minh Tiễn là ba, thế anh là cái lông chấy!

Mẹ kiếp nhớ ngày xưa cả thành phố E ai chả muốn được ông đây nhận làm con gái nuôi? Hơn nữa còn phải xem ngực to bao nhiêu, eo nhỏ bao nhiêu, chân dài bao nhiêu nữa cơ đấy. Ngay cả bây giờ số người muốn làm con gái anh cũng xếp hàng dài đấy nhé!

Con sói mất trắng nuôi không công giờ lại dám vứt bỏ anh như giày cũ!

[*] Sói mất trắng: bạch nhân lang — hình dung người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, là vong ân phụ nghĩa.

Tổng giám đốc Đường từ trên cao nhìn xuống tên Declan đáng chết này : “Nếu như Hải Minh Tiễn thật sự còn sống, anh hãy hỏi xem đám bắt cóc Hải Minh Tiễn kia muốn làm gì? Dù bọn họ muốn làm gì đi chăng nữa cũng xin bọn họ nhanh chóng giết con tin đi, tôi sẽ cảm ơn cả nhà bọn họ.”

Mọi người:

11 giờ 43 phút 09 giây ngày 12 tháng 10 năm x

Phòng thí nghiệm khu 02, Hải Mạt Mạt nằm trên bàn giải phẫu, não bộ nối với rất nhiều máy móc.

“Chú đang làm gì đấy?” Cô bé tò mò nhìn người đàn ông cầm quyển sổ nhỏ đi tới đi lui bên cạnh. Người đàn ông mắt xanh, tóc vàng, giọng nói ôn hòa: “Làm kiểm tra thông lệ cho X18.”

“Đây là cái gì?” Cô bé chỉ vào “√” và “×” ngoài bìa cuốn sổ. Declan kiên nhẫn giải thích: “Là căn và ích.”

11 giờ 40 phút 11 giây ngày 13 tháng 10 năm x

“Chú tên là gì?” Cô bé đã biết hỏi thăm tên của người khác, người đàn ông tỉ mỉ ghi chép số liệu trên máy: “Declan, Declan Smith.”

“Declan Declan Smith.” Nàng ngẩng đầu lên, khẽ nói. Người đàn ông tóc vàng mắt xanh cười: “Là Declan, chú tên là Declan. Smith là họ. Trong tên của chúng ta thì tên ở phía trước, họ ở phía sau.”

Cô bé viết tên của mình lên tấm drap trắng – X18. Cô bé đột nhiên suy học một biết mười: “Vậy cháu tên là 18X sao?”

Hải Minh Tiễn đứng bên cạnh đang chuẩn bị thuốc tiêm lập tức phun ra. Đến lúc đặt tên cho cô bé rồi. Anh lặng lẽ nghĩ.

[**] 18X giống như 18+ chúng ta hay dùng đó

43. Chương 43

Chương 43: Tín hiệu kỳ lạ

Declan lúc thì tỉnh táo lúc lại hoảng hốt, Đường Ngạo cũng không hỏi được gì hữu dụng. Nhưng chuyện này vốn cũng chẳng quan trọng, tìm được Hải Minh Tiễn hay không liên quan cái rắm gì đến anh. Chỉ có Hải Mạt Mạt bắt đầu nhất quyết muốn đi tìm ba khiến anh rất buồn phiền.

Buổi tối lúc ăn cơm, Hải Mạt Mạt vẫn còn đang nghịch cái hộp trang sức nhỏ kia. Tổng giám đốc Đường chỉ đành phải gấp hết thức ăn cho cô bé.

“Ăn xong đi rồi chơi.” Anh bắt đầu mất kiên nhẫn, Hải Mạt Mạt lại còn giơ cái lắc tay bảy màu lên trước mặt anh: “Quà sinh nhật ba mua cho con đây.”

“Biết rồi!” Tổng giám đốc Đường buồn bực, “Chỉ có mỗi cái hộp trang sức thôi mà cũng mừng như cún vậy. Không ăn ba sẽ cho Gấu Gấu ăn hết!”

Hải Mạt Mạt nghe vậy lại ăn qua loa vài miếng, tổng giám đốc Đường thật sự không chịu nổi nữa. Thật quá bạc tình bạc nghĩa, trở mặt còn nhanh hơn ông đây! Anh tức giận bất bình.

Hơn nữa, nếu cái thứ phiền toái này thật sự muốn cắt đứt quan hệ cha con thì cũng phải là ông đây đá nó mới đúng! Từ khi nào lại đến phiên nó đá ông đây thế hả!

Anh nhìn Hải Mạt Mạt cúi đầu ăn cơm, quả thực là càng nhìn càng đáng ghét!

Bữa tối là một đĩa gà rang cay, một bát cá dầm đường, còn có một cái đĩa rau xào mướp đắng, một đĩa rau trộn giấm cá. Vương Phượng sợ Hải Mạt Mạt bị cảm nắng, còn làm cho cô bé một bát canh đậu xanh. Bữa này đồ ăn không tính là phong phú, nhưng so với những căn cứ ‘đếm gạo bắc nồi’ khác, đây quả thực là xa xỉ đến mức làm người ta cảm hận.

Hải Mạt Mạt gặm đầu cá mấy miếng rồi theo thói quen gấp sang cho Đường Ngạo. Tổng giám đốc Đường cũng quen tay lựa mắt cá ra cho cô bé: “Này, bồi bổ mắt chó của con mà nhìn cho rõ! Ông già kia của con tám chín phần mười là người xấu!”

Hải Mạt Mạt giận dữ đứng bật dậy, đôi đũa suýt chút nữa chọc vào mũi anh: “Không được nói linh tinh! Ba con là người tốt!”

Tổng giám đốc Đường bất động như núi, tiếp tục gấp một con mắt cá vào bát cô bé: “Ừ, tiếp tục bồi bổ đi.”

Hải Mạt Mạt ăn hết hai con mắt cá, tổng giám đốc Đường lại gạt hạt tiêu trên gà rang cay cho cô bé. Anh ăn cay nên nhà bếp thường xuyên cho rất nhiều hạt tiêu. Sau khi rũ hết hạt tiêu anh lại tìm hai miếng thịt ức gà non mềm gấp cho Hải Mạt Mạt: “Không ăn ba đánh ột trận đấy nhé.”

Hải Mạt Mạt lúc này mới cảm thấy lên, tiếp tục ăn cơm. Cô bé sợ cay nhưng vẫn muốn ăn. Mỗi lần đều vừa ăn vừa “Ha ha ha” hà hơi.

Đường Ngạo múc thêm một bát canh đậu xanh cho cô bé, đột nhiên cảm thấy mình thật đáng buồn.

Ăn cơm xong, Vương Phượng tới dọn bát. Tổng giám đốc Đường lúc này cũng sẽ đi tắm, nhưng hôm nay anh lại sợ Hải Mạt Mạt lên đi nên ôm cô bé đi tắm cùng.

Phòng tắm có một bồn tắm, mặc dù không thể so sánh với biệt thự của anh, nhưng cũng đủ để ôm Hải Mạt Mạt tắm cùng.

Hải Mạt Mạt lúc thì vung dừa phép lúc lại đột nhiên nhảy lên, bắn hết nước lên người anh. Tổng giám đốc Đường mắng thì mắng nhưng vẫn tắm rửa sạch sẽ cho cô bé. Sau khi đi ra vừa khéo Cầu Đại Vân đưa đơn đăng ký nhân khẩu tới.

Tổng giám đốc Đường nhìn cô hai mắt tỏa sáng. Cô mặc một chiếc áo sơ-mi trắng lỗ tay bó sát, phía dưới là quần bò sáng màu đến gối. Kết hợp với vóc người nóng bỏng, đúng là vô cùng quyến rũ.

Tổng giám đốc Đường vốn còn rục rịch ý đồ không trong sáng lại nhìn Hải Mạt Mạt đang chơi hộp trang sức trên giường, hăng hái bỗng xuống dốc không phanh.

Thôi, tạm thời cứ chăm sóc tốt đời sau ngu ngốc đã, khi nào rảnh chọn thời cơ chế tạo đời sau tình anh khác thôi.

Anh có chút suy sụp tinh thần.

Vậy mà buổi tối, tổng giám đốc Đường vừa mới ngủ đã cảm thấy cánh tay động đậy. Hải Mạt Mạt ghé vào lỗ tai anh khẽ gọi: “Này?”

Anh điên tiết. Mẹ kiếp, mới có một chút xíu tin tức về Hải Minh Tiến là ông đây đã biến thành “Này” rồi cơ đấy! !

Tổng giám đốc Đường tuy giận dữ nhưng cũng không lên tiếng. Hải Mạt Mạt thấy anh dường như đã ngủ say thật rồi, lúc này mới lặng lẽ bò dậy. Cô bé đứng ở bên giường nhìn một lúc, Đường Ngạo cũng không để ý tới cô bé. Cuối cùng cô bé khom lưng ôm lấy Gấu Gấu, lặng lẽ ra cửa.

Trẻ con đúng là trẻ con, đi ra ngoài cũng không đóng cửa.

Tổng giám đốc Đường chẳng cần dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết cô bé đi đâu. Anh tiện tay mang theo hai con dao và một khẩu súng, trực tiếp đến chuồng nhốt Declan. Còn chưa đến gần đã nghe thấy giọng nói cổ ý đề thấp của Hải Mạt Mạt: “Declan, đứng lên, chúng ta đi tìm ba!”

Anh ẩn trong bóng đêm, tên Declan kia ban đầu còn có vẻ lơ ngơ, nhưng sau khoảng một phút tinh thần anh ta bắt đầu rõ ràng.

Tiếng dây thừng đứt vang lên, Hải Mạt Mạt tháo đồng dây leo núi chằng chịt trên người anh ta, kéo anh ta đứng lên: “Nhanh lên một chút.”

Anh ta đi theo Hải Mạt Mạt ra ngoài, Hải Mạt Mạt dẫn anh ta leo tường. Lưới điện của vườn thú còn chưa mắc xong, cô bé nhanh nhẹn leo tường từ khu trồng trọt ra ngoài. Tổng giám đốc Đường đương nhiên phải đi theo.

Cũng thật may là Hải Mạt Mạt phải để Declan dẫn đường, nếu không tổng giám đốc Đường thật sự rất khó theo kịp cô bé. Hải Mạt Mạt vẫn có thói quen của trẻ con là lo trước không lo sau vậy nên không hề phát hiện ra anh. Chỉ có Gấu Gấu là cảnh giác quay đầu về mấy lần, nhưng hình như cũng không để ý tới anh.

Declan đi đứng nghiêng ngả lão đảo. Càng về ngoại ô lại càng hoang vắng. Đường Ngạo cầm súng đi theo phía xa. Cuối cùng Declan đi vào một căn biệt thự tư nhân.

Từ sân cỏ trước cửa có thể thấy chủ nhân trước kia nhất định là xa xỉ bất phàm. Tổng giám đốc Đường suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên nhớ ra chủ nhân của nơi này – Sa Khang.

Đúng rồi, mặc dù là ban đêm nhưng anh vẫn nhận ra. Những người có chút danh tiếng ở thành phố E cũng chỉ có mấy người mà thôi, giữa họ đương nhiên không thể thiếu vài mối quan hệ.

Đừng quên Đường tam công tử anh cũng là một trong những nhân vật phong vân của thành phố E. Sa Khang này là lão đại hắc đạo, kinh doanh sòng bạc, hộp đêm.

Tổng giám đốc Đường tuy không ghét những thế lực này, nhưng cũng sẽ không quá thân thiết. Dù sao anh cũng là người làm ăn buôn bán, không nhất thiết phải mạo hiểm giao du với đám người này.

Nhưng đã buôn bán thì đương nhiên khó tránh xa giao, anh và Sa Khang cũng coi như gặp mặt ba phần cười.

Trước kia anh trai Sa Khang là Sa Nghị buôn lậu bị bắt vào tù, Sa Khang còn đến chỗ anh xin giúp đỡ. Hi vọng Đường tam công tử có thể giúp đỡ liên hệ vài mối quan hệ. Tổng giám đốc Đường đương nhiên không muốn bị kéo xuống nước nên cũng chỉ giả vờ ậm ừ, chứ chẳng giải quyết được gì.

Cuối cùng Sa Nghị bởi vì buôn lậu, buôn lậu thuốc phiện mà vào tù, bị xử tù chung thân. Sau đó, anh và Sa Khang thật sự không còn quan hệ gì nữa.

Lúc này Declan lại đứng ở nơi này khiến tổng giám đốc Đường cũng phải nhíu mày. Sa Khang những năm qua kiếm chác vô số, nếu nói hẳn ta tài trợ cho phòng nghiên cứu của Hải Minh Tiễn thì không phải không có khả năng.

Declan ở ngoài cửa sắt một lúc, chỉ chốc lát sau bên trong liền sáng đèn, xem ra là có người tới mở cửa. Đường Ngạo phi thân về phía trước, ôm Hải Mạt Mạt vào trong bụi cỏ bên cạnh.

Hải Mạt Mạt cũng không chống cự, hiện giờ ít nhất cô bé biết ba ở nơi này. Dù sao sớm muộn gì cũng phải vào, cô bé cũng nhìn chăm chú vào người mở cửa phía trước.

Người kia là một người đàn ông đã hơn năm mươi tuổi, mặc vest quần gia trên trắng dưới đen. Sau khi mở cửa, ông ta quay sang bụi cỏ, vô cảm nói: “Tiểu thư đã về, chủ nhân phái tôi ra nghênh đón. Còn Đường tiên sinh đường xa mà đến, cũng xin mời vào.”

Đường Ngạo ngẩn ra. Vừa rồi nơi này không có ai, sao ông ta biết bọn họ trốn trong bụi cỏ? !

Hơn nữa người quần gia này cũng rất kỳ lạ, không chỉ có khuôn mặt vô cảm, hai mắt lơ đãng mà ngay cả khi nói chuyện cũng ngắt từng chữ giống như đọc chậm vậy.

Dù sao cũng đã tới đây rồi, Đường Ngạo cũng không trốn nữa. Anh ôm Hải Mạt Mạt từ trong bụi cỏ ra, lại đá Gấu Gấu một phát, ý bảo nó đi đi.

Gấu Gấu nhìn Hải Mạt Mạt một cái rồi quay đầu chạy mất hút.

Declan vừa vào trong nhà lập tức trở nên linh hoạt hơn hẳn. Anh ta sải bước đi về phía trước, bước chân cũng nhịp nhàng.

Đường Ngạo vừa đi vừa quan sát xung quanh. Sau cửa chính là ánh đèn lồng lầy. Sàn bằng đá cẩm thạch màu đen soi rõ bóng người, đèn chùm thủy tinh trên đầu phát ra ánh sáng dịu dịu. Giữa đại sảnh là một thác nước thủy tinh, dòng nước trong vắt từ thạch anh tím nhỏ giọt chảy xuống, giống như ngôi sao chuyển động.

Tiếng nước chảy tí tách như đang dụ dằng nói chuyện.

Quần gia đưa bọn họ tới bên cạnh ghế sa lon, chỉ chốc lát sau, một người đàn ông mặc quần áo ngủ kẻ sọc từ trên tầng đi xuống: “Đường tổng, đã lâu không gặp?” Đây là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, cơ bắp rắn chắc nổi cuộn cuộn. Hẳn ta rõ ràng đang cười lại vẫn khiến người ta cảm thấy sợ hãi trong lòng, “Nhìn thấy cố nhân vẫn mạnh khỏe, Sa mỗ thật vui mừng.”

Đường Ngạo tay trái ôm Hải Mạt Mạt, không biến sắc đưa tay phải ra bắt tay hắn ta: “Thì ra là anh Khang, đã lâu không gặp. Anh vẫn sống thần tiên như xưa nhỉ.”

Sa Khang cười ha hả, lại nhìn Hải Mạt Mạt từ trên xuống dưới một lượt: “Con gái của bạn tốt của tôi lại phiên Đường tổng đưa về, thật là áy náy quá.”

Nói xong hắn ta liền đưa tay tới đón, tổng giám đốc Đường dĩ nhiên sẽ không giao Mạt Mạt cho hắn: “Anh Khang, tiền sĩ Hải và em cũng coi như có chút quan hệ cá nhân. Anh ta đột nhiên qua đời, em cũng vô cùng thương tiếc. Hiện giờ Mạt Mạt đã nhận em làm cha nuôi, lần này đưa con bé tới đây cũng chỉ vì nghe được một số lời đồn đại về tiền sĩ Hải mà thôi.”

Sa Khang bật cười, rõ ràng cười rất lớn tiếng nhưng lại có cảm giác âm độc: “Đường tổng đã nhiệt tình như thế thì xin mời đi theo tôi.”

Nói thật, tổng giám đốc Đường không muốn đi. Nhưng đã đến nước này, cũng chỉ đành nhắm mắt đưa chân. Anh cất bước đi theo Sa Khang lên tầng hai. Đường Ngạo vẫn luôn cảm thấy không ổn, lúc này mới chợt hiểu ra: Bên ngoài zombie hoành hành, nơi này lại yên ả đến kỳ quái.

Toàn bộ tầng hai là phòng thí nghiệm, có thể nhận ra là mới lắp đặt thiết bị không lâu. Bên trong cũng không có gì kỳ lạ, chỉ có từ vách tường đến bàn giải phẫu và các loại máy móc đều là màu trắng thê lương.

Giữa đồng máy móc, có một quả cầu kim loại hình tròn giống quả bí đỏ. Bên trong có tiếng vang ừng ực nho nhỏ. Đường Ngạo đến gần mấy bước, Sa Khang cũng không ngăn cản, tươi cười đứng nhìn.

Bên ngoài quả cầu kim loại bí đỏ có khe hở chạm rộng, Đường Ngạo nhìn thấy bên trong có ống nuôi cấy gì đó, lại không khỏi kinh sợ lùi lại một bước – bên trong là một bộ não! !

Não người! !

“Anh!” Anh đột nhiên biến sắc! Sa Khang lại cười rộ lên: “Đường tổng có nhận ra anh ấy không?”

Đường Ngạo có điên mới nhận ra! Anh cố gắng để vẻ mặt mình không tỏ ra kinh ngạc: “Nó là?”

Sa Khang cười vô cùng vui vẻ: “Cũng là cổ nhân của Đường tổng thôi. Anh, còn không chào hỏi Đường tổng đi?”

Đường Ngạo cảm thấy mình đang nằm mơ, nhất định là nằm mơ.

Vậy mà đột nhiên Declan đẩy cửa đi vào, dùng một loại thần thái khác hẳn chào hỏi tổng giám đốc Đường: “Asa hả, đúng là đã lâu không gặp. Ở trong tù thường xuyên xem tin tức về cậu, xem ra bây giờ cậu sống cũng không tồi đấy nhỉ.”

Đường Ngạo lại quay đầu nhìn bộ não trong ống nuôi cấy, sau đó lại nhìn Declan trước mắt. Anh có một suy đoán cực kỳ to gan: “Anh ghép não Sa Nghị vào cơ thể Declan?”

Sa Khang cười lớn, Declan cũng cong khóe môi: “Không, Đường tổng. Tôi vẫn còn ở trong quả cầu bí đỏ này.” Hắn chỉ chỉ quả cầu bí đỏ, trong nụ cười dần dần hiện ra hai phần điên cuồng, “Nhưng cũng có thể nói, tôi đang ở trong thân thể anh ta. Ở trong cơ thể của bọn họ.”

Tổng giám đốc Đường dùng một giây để suy nghĩ, sau đó anh thật lòng tán thưởng: “Kỹ thuật thật đáng kinh ngạc!”

Sa Khang nhìn anh, một lúc sau mới thâm độc nói: “Tổng giám đốc Đường không rút lui với Đường tướng quân thật đúng là ngoài dự đoán của Sa mã.”

Đường Ngạo lại đột nhiên thả lỏng, anh tùy ý đi dạo quanh phòng thí nghiệm: “Tôi với ông già đã không còn quan hệ gì nữa rồi. Bộ não của anh là dùng phương thức truyền tín hiệu đến đại não Declan à?”

Sa Khang cũng vẫn rất tán thưởng sự cơ trí của người này. Thật ra Đường Ngạo trời sinh ra vốn là một thương nhân, ham lợi, tránh họa, nhìn xa trông rộng, đầu óc nhạy bén. Mấu chốt nhất là anh ta rất to gan. Chỉ cần có lợi là anh ta sẽ dám mạo hiểm.

“Đúng, tiến sĩ Hải phát minh ra hệ thống điều khiển có thể truyền và nhận sóng điện não.” Hắn chú ý mỗi một biểu cảm trên mặt Đường Ngạo. Nhưng nét mặt Đường Ngạo vốn chẳng hề thay đổi, anh liên tục tán thưởng: “Quả đúng là bàn tay của Thượng Đế.”

Có mà điên rồi thì có! Trong lòng anh thầm mắng.

Hai người đứng dài dòng nửa ngày, Hải Mạt Mạt rốt cuộc không nhịn được: “Ba tôi ở đâu?”

Cô bé lớn tiếng hỏi. Sa Khang (tự cho là) hòa ái cười một tiếng: “Mạt Mạt ngoan, tối đây chú ôm một cái nào.”

Hải Mạt Mạt đâu phải người biết nể tình, không chút khách khí vạch trần hấn ngay lập tức: “Ông đừng có mà giả vờ, nhìn cái mặt đã biết là người xấu óc toàn bã đậu! Nói mau, ba tôi ở đâu? ! Không nói tôi đánh ông đó!”

. Tổng giám đốc Đường dạo gần đây bị ghét bỏ đột nhiên cảm thấy thật sảng khoái.

11 giờ 51 phút 03 giây, ngày 6 tháng 2 năm x

“Nói thật đi, năm đó em nhất quyết ôm chân anh đòi nhận anh làm ba là vì để ý vẻ ngoài đẹp trai, dáng người cao lớn, giọng nói khêu hay là tính cách hài hước của anh hả?”

“Um.”

“Ngoan, cứ nói thật, không cần xấu hổ.”

“Khuôn mặt anh rất giống ba em.”

“Không thể nào, anh giống Hải Minh Tiễn? Giống chỗ nào?”

“Vốn không giống, sau khi ba bị em đập vỡ đầu, hủy dung thì mới giống.”

“.”

44. Chương 44

Chương 44: Một kẻ lừa đảo

Nhìn phòng thí nghiệm kỳ lạ mặc dù biết tình thế không ổn, tổng giám đốc Đường vẫn hơi cong khóe môi cười: “Anh Sa Nghị sao lại tự giày vò mình thành thế này?”

Trong quả cầu bí đỏ không ngừng truyền ra tiếng dịch nuôi cấy chảy, Declan trước mặt hừ một tiếng, không trả lời. Sa Khang lại cười ha hả: “Đường tổng hỏi nhiều quá, mà thôi, đây cũng là điều dễ hiểu. Không bằng cậu cứ ở lại đây, về sau Sa mỗ sẽ từ từ giải đáp.”

Đường Ngạo liếc mắt nhìn xung quanh, trong lòng cũng không ngừng kêu khổ. Phòng thí nghiệm tuy có cửa sổ, nhưng tất cả đều là thủy tinh chống đạn. Anh muốn đập vỡ cũng không dễ.

Sa Khang luôn chú ý đến ánh mắt của anh, liền bật cười: “Tuy rằng Đường tổng không mời mà đến nhưng Sa mỗ chắc chắn sẽ tiếp đãi cậu thật tốt. Cậu cũng đừng không nói mà đi đấy nhé?”

Đường tổng cười khổ: “Anh Khang cũng định cài máy nhận tín hiệu vào đầu em đấy à?”

Sa Khang cười sảng sặc quái dị: “Làm vậy với Đường tổng thì thật quá đáng tiếc.” Declan cũng dăm chiêu, “Tôi chỉ còn não, không có thân thể.” Declan đi tới, có lẽ vì ở trong này tín hiệu tốt nên động tác của hấn ta vô cùng lưu loát.

Tay của hấn khê vuốt cổ và bả vai Đường Ngạo, cực kỳ hài lòng: “Tôi rất thích thân hình này của Đường tổng, ha ha.”

Đường Ngạo nhìn hấn cười mà nổi cả da gà, đám người này đều là một lũ điên. Anh đột nhiên nghiêng người nhanh như chớp đã chạy đến trước quả cầu bí đỏ. Trong tay anh vốn có súng, vừa rồi ôm Hải Mạt Mạt vẫn giấu ở sau lưng cô bé.

Lúc này một tay anh rút súng chĩa vào bộ não trong quả cầu bí đỏ: “Nhưng thân thể của tôi rất không thích cái bộ óc buồn nôn này của anh Sa Nghị đâu. Không bằng bắt nát nó luôn nhé, đỡ cho ông anh si tâm vọng tưởng.”

Sa Khang và Declan cùng biến sắc. Chất liệu ống nuôi cấy đặc biệt, không thể dùng thủy tinh chống đạn. Nếu anh thật sự nổ súng.

Sắc mặt Sa Khang rất khó coi: “Đường Ngạo, mày cho rằng mày có thể sống sót ra khỏi đây sao?”

Tổng giám đốc Đường nhún vai: “Không biết, tao chỉ biết bộ óc ghê tởm này có thể chôn theo tao!”

Hải Mạt Mạt sốt ruột: “Người xấu! Ba tôi đâu?”

Khóe miệng Sa Khang hơi cong lên: “Mạt Mạt, cháu lấy quả cầu bí đỏ trong tay Đường tổng cho chú, chú dẫn cháu đi gặp ba cháu, có được không?”

Đường Ngạo liền biến sắc, Hải Mạt Mạt liếc nhìn quả cầu bí đỏ, lập tức dứt hết ống dẫn dịch dinh dưỡng xung quanh, xách nó lên. Đường Ngạo cuống cuống: “Mạt Mạt! Đừng nghe hấn ta nói linh tinh!”

Hải Mạt Mạt cầm quả cầu bí đỏ chạm rỗng rãi bước tới trước mặt Sa Nghị. Sa Nghị nở nụ cười, ngồi xổm xuống, đang định đưa tay ra đón, Hải Mạt Mạt đột nhiên giơ quả cầu bí đỏ lên đập bộp vào đầu hấn.

Declan như bị đâm, rên lên một tiếng, thân thể lão đảo. Sa Nghị bị nện cho sao bay đầy đầu, Hải Mạt Mạt ném trả bộ óc đó cho Đường Ngạo, tự mình lôi Sa Khang lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự tức giận: “Ông cho rằng tôi ngốc hả! Nói mau, ba tôi ở đâu! !”

Sa Khang lại bị cô bé xách lên, thở hồng hộc. Hải Mạt Mạt sốt ruột: “Không nói tôi đánh chết ông, nhét luôn óc ông vào quả cầu làm bạn với anh ông, hai người các ông đứng là hai kẻ khốn! !”

Sa Khang lo sốt vó: “Mạt Mạt, Mạt Mạt ngoan!! Chú không phải người xấu, chú là người tốt. Đừng đánh chú, đi, chúng ta đi tìm ba cháu.”

Hải Mạt Mạt đi theo hấn xuống tầng dưới, Đường Ngạo vẫn cảm thấy không ổn: “Mạt Mạt, cẩn thận có bẫy!”

Trong tay Hải Mạt Mạt còn túm đầu hấn, cô bé nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn giận đến đỏ bừng: “Có bẫy con sẽ đâm vỡ đầu ông ta!” Sa Khang biết cô bé kích động, rất sợ cô bé ra tay thật: “Không đâu không đâu, chú sao có thể hại Mạt Mạt!”

Declan đi theo phía sau bọn họ, bọn họ vừa đi qua, trong phòng khách đột nhiên xông ra khoảng một trăm người. Đám người từ từ bao vây cửa tầng hầm ngầm.

Nơi này là một căn phòng chứa đồ dưới đất, rộng khoảng 50 bình. Sa Khang cũng không đi vòng vèo, trực tiếp đi tới phía sau cầu thang, nhấn lên tường một cái.

[*]1 bình = 3.3m²

Bức tường nhìn như không có gì lạ đột nhiên lóe ra một vệt sáng xanh, giọng nói điện tử vang lên: “Vân tay hợp lệ, xin quét võng mạc.”

Sa Khang đưa mắt ra, chỉ chốc lát sau, mặt sàn sau lưng liền tách ra.

Đường Ngạo vừa định bảo Hải Mạt Mạt cẩn thận, Hải Mạt Mạt đã túm Sa Khang đi vào. Đường Ngạo cầm quả cầu bí đỏ chứa não Sa Nghị cũng đi vào theo.

Nơi này cũng là một gian phòng thí nghiệm, rất nhiều người mặc áo choàng trắng đang bận bịu. Tiếng dụng cụ thí nghiệm đan vào nhau, trên bàn mổ thỉnh thoảng có thể thấy được đủ loại vật thí nghiệm.

Đường Ngạo càng nhìn càng kinh hãi, những vật thí nghiệm này là con người. Xem ra, phòng thí nghiệm lúc trước chỉ là phòng thí nghiệm cá nhân của Hải Minh Tiển. Nơi này mới là căn cứ thực sự của anh ta.

Sa Khang đi tới trước một bàn điều khiển, cầm bộ đàm: “Tiến sĩ Hải Minh Tiển, xin mời đến khu a3b4.”

Chỉ chốc lát sau, một người được bảo an dùng xe đưa tới. Hải Mạt Mạt vừa nhìn thấy lập tức ném Sa Khang trong tay đi: “Ba!” Cô bé giang tay, nhào tới như chú chim nhỏ.

Đường Ngạo lại như gặp phải kẻ thù giết cha, chỉ thấy tên Hải Minh Tiển kia cũng mặc áo khoác trắng, trên cổ còn đeo một cái ống nghe bệnh hình thù kỳ quái. Ngũ quan anh ta rất xinh đẹp, cả người có một loại khí chất vô cùng thân thiện.

“Mạt Mạt!” Anh ta ngồi xổm xuống, đưa tay đón lấy Hải Mạt Mạt đang nhào tới như quả cầu nhỏ, vẻ mặt từ ái, “Mạt Mạt chịu khổ rồi.”

Tâm trạng tổng giám đốc Đường lúc này thật rối rắm. Khổ cái lòng ý, ông đây chăm sóc con bé như tổ tông tám đời vậy rồi còn gì.

Hải Mạt Mạt ôm lấy Hải Minh Tiển, liên tục gặm mảy cái trên mặt anh ta. Hải Minh Tiển nhè nhẹ vỗ lưng cô bé, quả đúng là cảnh tượng cha con gặp lại, cùng hưởng niềm hạnh phúc gia đình. Tổng giám đốc Đường cảm thấy mình thật con mẹ nó uất ức! !

Đây là cái gì? Bỗng biến thành người qua đường Giáp hả! !

Hải Minh Tiển ôm Mạt Mạt lên, tổng giám đốc Đường cực kỳ không vui: “Hải Minh Tiển, không phải anh đã chết rồi sao?”

Hải Minh Tiển ngẩng đầu nhìn anh một cái, không ngờ còn nhớ anh: ” Đường tổng ASA? Sao anh lại ở đây?”

Sa Khang cười lạnh một tiếng: “Con gái anh trong khoảng thời gian này đã phiền Đường tổng chăm sóc đấy.”

Hải Minh Tiển gật đầu một cái: “Mạt Mạt bướng bỉnh, cảm ơn.”

Sắc mặt Đường Ngạo tái xanh, xem ra ở đây hết chuyện của anh rồi. Không, vẫn còn. . . . Sa Nghị vẫn chờ nhét óc hần vào thân thể anh kia kia!

Mẹ nó! Tổng giám đốc Đường quả thực tức đến nghẹn chết.

Hải Mạt Mạt dính sát vào Hải Minh Tiển, một lát sau cũng hỏi: “Ba, sao ba còn sống?”

Hải Minh Tiển ôn hòa đáp: “Ba vốn định đưa con đi, nhưng chính phủ ra kế hoạch rút lui từng nhóm. Vì vậy ba và những người khác rời đi, bọn họ phai người giả làm ba dẫn con đi.”

Hải Mạt Mạt nghiêng đầu nghĩ, cuối cùng lại liếc nhìn Đường Ngạo. Sau đó cô bé đột nhiên giùng giàng đòi xuống, lập tức chạy đến trước mặt Sa Khang, dấm cho Sa Khang khạc ra một búng máu. Hải Minh Tiển liền biến sắc: “Mạt Mạt?”

Hải Mạt Mạt xách Sa Khang lên: “Nếu như khi đó ba tôi là bọn họ giả trang, vậy bây giờ sao tôi biết ông có phải bọn họ giả trang hay không?”

Cô bé kéo Sa Khang về bên cạnh Đường Ngạo. Sa Khang im lặng: “Nghĩ anh ta là giả thì đánh anh ta chứ. Đánh chú làm gì!”

Hải Mạt Mạt thành thật đáp: “Chẳng may là thật thì sao? !”

Hải Minh Tiển vẫn rất ôn hòa: “Mạt Mạt, ba thật sự chính là ba con. Không tin con qua đây nhìn xem.”

Hải Mạt Mạt lắc đầu, cảnh giác lùi về phía sau hai bước: “Không qua. Mã số thí nghiệm thể của tôi là bao nhiêu?”

Hải Minh Tiển lập tức đáp: “n9ù18.”

Hải Mạt Mạt tát Sa Khang một cái: “Còn gì nữa?”

Hải Minh Tiển ngó ra. . . . Ngoại trừ n9ù18 còn có mã số khác sao? Bọn họ không nói cho anh biết.

Đường Ngạo không còn gì để nói. . . . Cái mã số 18X này người bình thường ai mà nghĩ ra được.

Hải Mạt Mạt cực kỳ tức giận, dưới cơn nóng giận liền lôi Sa Khang ra đánh cho tơi bời. May là đối với người khác là đánh tơi bời nhưng cô bé vẫn xuống tay nể tình rồi. Sa Khang kêu quang quác một hồi, đột nhiên trong góc chợt lóe lên ánh sáng đỏ, màn hình lớn trên tường chiếu ra một người.

“Mạt Mạt, đừng đánh.” Giọng anh ta khàn khàn, nhưng Hải Mạt Mạt lập tức ngừng tay.

“Ba. . . .” Cô bé nghiêng đầu nhìn màn hình lớn, bên trong đúng là Hải Minh Tiển. Hai mắt anh ta đỏ lử, vẻ mặt vô cùng tiêu tụy, hơn nữa còn ngồi trên xe lăn, trên người cầm rất nhiều ống dẫn. Anh ta thông qua camera ở góc, dường như cũng đang nhìn Mạt Mạt: “Bảo bối, ba bị thương nên mới để cho chú Sa tới đón con. Không cần phải sợ.”

Hải Mạt Mạt lúc này mới buông Sa Khang ra, đi tới trước màn hình lớn: “Ba, ba ở đâu?”

Hải Minh Tiễn khẽ than thở: “Ba ở phòng thí nghiệm vô khuẩn, tạm thời không thể rời khỏi nơi này. Mạt Mạt ngoan, cứ ở tạm bên ngoài vài ngày được không?”

Hải Mạt Mạt ngoan ngoãn gật đầu: “Mạt Mạt đợi ba ra ngoài.”

Hải Minh Tiễn lại ngẩng đầu nhìn về phía Đường Ngạo bên cạnh: “Đường tổng, thời gian này cảm ơn anh đã chăm sóc Mạt Mạt. Sa tiên sinh, xin đừng làm khó anh ta, để anh ta đi đi.”

Sa Khang suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Tiến sĩ Hải đã mở lời đương nhiên là không thành vấn đề. Chỉ là con gái anh rất hung dữ, anh nhất định phải trông coi nó cẩn thận.”

Hắn lau mũi bị Hải Mạt Mạt đánh chảy máu: “Đường tổng, chuyện tới nước này tôi cũng không sợ cậu tiết lộ. Có tiến sĩ Hải cầu xin cho cậu, anh em tôi cũng không thể nói thêm gì nữa, cậu đi đi.”

Đường Ngạo nhìn Hải Minh Tiễn trong màn hình lớn, đột nhiên hỏi: “Tiến sĩ Hải, anh biết bên ngoài bây giờ thế nào không?”

Hải Minh Tiễn phát tay một cái: “Đường tổng, từ sau khi bị thương tôi vẫn luôn ở đây. Anh cũng không cần thuyết phục tôi, tôi là nhà khoa học, ước mơ cả đời tôi chính là tìm kiếm giới hạn của sinh mệnh. Mà những thứ này, Sa tiên sinh có thể cho tôi. Quốc gia chỉ biết hạn chế, hạn chế thành quả và tài hoa của các nhà khoa học. Tôi đi con đường này, cũng đã nghĩ rất kỹ rồi. Anh không cần phải nói thêm gì nữa.”

Đường Ngạo cũng không tiếp tục nhiều lời, anh cất bước đi ra ngoài. Hải Mạt Mạt cũng muốn đi theo: “Con muốn đưa ba con đi ra ngoài.”

Cô bé cũng không cần hỏi ý kiến ai, tự mình chạy theo Đường Ngạo ra ngoài. Ở ngoài phòng thí nghiệm quả nhiên có không ít người vây quanh, lúc Đường Ngạo đi tới cửa, bọn họ lại lặng lẽ tản ra.

Hải Mạt Mạt đưa anh đến cửa lớn. Tổng giám đốc Đường đi một đoạn, đột nhiên lại dừng bước: “Hải Mạt Mạt, Hải Minh Tiễn.”

Không đợi anh nói xong, Hải Mạt Mạt liền cất ngang: “Ba con là người tốt.”

“Tùy con vậy.” Tổng giám đốc Đường cất bước đi ra ngoài, đám Sa Khang cũng không tiếp tục ngăn cản. Anh dần dần đi xa, ánh đèn sau lưng cũng khuất dần. Một thứ hình tròn màu trắng đột nhiên lao ra, là Gấu Gấu.

Nó ngửi trái ngửi phải, cuối cùng khó hiểu nhìn Đường Ngạo. Đường Ngạo cũng không để ý đến nó: “Hải Mạt Mạt đi với Hải Minh Tiễn rồi, nếu mày thích thì đi theo luôn đi. Dù sao một người một chó hai đứa chúng mày đều là đồ vong ân phụ nghĩa!”

Gấu Gấu do dự một chút, cuối cùng vẫn chầm chậm dè dặt đi theo sau lưng Đường Ngạo.

Khi Tổng giám đốc Đường trở lại vườn thú, đám Ngõ Quế Hải vô cùng ngạc nhiên. . . . Anh ra ngoài từ lúc nào vậy?

Tổng giám đốc Đường trở về phòng làm việc, nằm xuống liền ngủ. Trong lúc mơ mơ màng màng anh mơ thấy đêm hè sương trắng giăng đầy kia.

“Mạt Mạt tồn tại là để lao ra vào những lúc ba cần. Cho dù là. Tan xương nát thịt.”

“Đồ lừa đảo!” Anh phẫn nộ mắng.

3 giờ 15 phút 17 giây chiều, ngày 18 tháng 3 năm x

Khi tôi tỉnh lại đã nhìn thấy rất nhiều thứ. Tôi không biết đó là gì, tôi chưa thấy bao giờ có. Có một thứ không ngừng nhích qua nhích lại, anh ta và vật thể tĩnh xung quanh rất khác nhau. Tôi vẫn nhìn anh ta, dù tôi không biết anh ta đang làm cái gì, nhưng mà tôi lại cảm thấy rất thú vị.

10 sáng 11 phút 21 giây sáng, ngày 19 tháng 3 năm x

Tôi thử đưa tay ra lại bị một thứ vô hình chặn lại. Thật thú vị! Tôi đưa tay ra chạm vào lần nữa, lại bị chặn lại. Nhưng sau khi chơi được mấy lần tôi không muốn tiếp tục chơi trò chơi chạm vào bị chặn lại này nữa. Tôi dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc cái thứ vô hình cứng cứng kia. Tôi muốn vẽ lại những gì cái thứ nhích qua nhích lại ngày hôm qua cứ nhìn tôi chăm chăm đã vẽ. Tôi cảm thấy tôi vẽ rất giống! (Thật ra thì chỉ vẽ một đồng hoa văn bất quy tắc. . .)

8 giờ 13 phút 26 giây sáng, ngày 20 tháng 3 năm x

Tôi thấy cái thứ nhích qua nhích lại kia đang cầm một cái gì đó, anh ta gấp những thứ không phải dinh dưỡng từ trong đó rồi cho vào miệng. Cái thứ kia (hộp đồ ăn sáng) chỉ chốc lát sau đã trống không rồi. Thật thú vị! Tôi cũng muốn nó một cái!

10 giờ 02 phút 01 giây sáng, ngày 12 tháng 4 năm x

Có một thứ nhích qua nhích lại khác chạy vào. Nó và cái thứ nhích qua nhích lại luôn nhìn tôi rất khác nhau. Nó nghiêng đầu nhìn tôi, tôi cũng nhìn nó. Nó rất thú vị. Tôi đưa tay muốn sờ nó, lại chỉ có thể chạm vào cái thứ vô hình kia. Tôi không sờ được nó. Nó đột nhiên phát ra tiếng “Gâu Gâu”. Tôi không hiểu “Gâu Gâu” có ý gì, nhưng rất thú vị. Tôi mở miệng: “Gâu Gâu”, nó: “Gâu Gâu”, tôi lại học nó “Gâu Gâu”. Cái thứ nhích qua nhích lại hay nhìn tôi đi vào, mang cái thứ “Gâu Gâu” kia đi. Tôi vui vẻ nói với anh ta: “Gâu Gâu!”

9 giờ 41 phút 09 giây sáng, ngày 14 tháng 4 năm x

“Người Tinh Lọc n9ù18 – Cái thứ nhích qua nhích lại ấy nói. Tôi không hiểu nhưng vẫn học theo, nói “Người Tinh Lọc n9ù18 . Anh ta há miệng liên tiếp phát ra một tràng âm thanh, tôi chẳng hiểu chúng có nghĩa gì. Tôi học anh ta, nói: “Trời ạ, cô bé có học tập năng lực! Hơn nữa có vẻ như năng lực này cực kỳ mạnh!” Tôi cảm thấy đọc theo anh ta như vậy rất thú vị! Tôi lại tiếp tục bắt chước anh ta, nói “Tôi có nên mua mấy quyển sách thiếu nhi dạy võ lòng cho cô bé không??”

11 giờ 22 phút 01 giây sáng, ngày 18 tháng 4 năm x

“Ba. ba.” Cái thứ nhích qua nhích lại kia tự chỉ vào mình nói. Tôi không nói theo anh ta nữa, bởi vì rất chán. Bắt chước anh ta đã không thể tiếp tục hấp dẫn được tôi nữa rồi. Tôi đang vẽ lên món đồ vô hình kia, tôi muốn vẽ cái thứ ‘Gâu Gâu’ ngày ấy. Từ sau ngày chúng tôi gặp nhau tôi đã không thấy nó nữa.

“Ba ba. gọi ba, gọi ba đi.”

Dáng vẻ nó không giống cái thứ nhích qua nhích lại này. Có hơi khó vẽ, nhưng sao có thể làm khó được tôi.

““Ba. ba.”

Tôi tiếp tục vẽ.

“Gọi ba đi!” Tiếng hét cực to. Rốt cuộc tôi cũng ngẩng đầu. Tôi hiểu cái thứ nhích qua nhích lại này muốn nói gì rồi. Anh ta đang giới thiệu mình tên là “Gọi ba đi!”, giống như tôi tên là Người Tinh Lọc n9ù18 một vậy.

Sau khi hiểu ra, tôi liền gọi tên anh ta: “Gọi ba đi!”

45. Chương 45

Chương 45:: Tinh thần tổ ong

Vườn thú dường như không có gì thay đổi, cũng đúng thôi, trước kia Hải Mạt Mạt ở đây ngoại trừ phiên dịch cho đám mất nét thì cô bé cũng không làm gì. Hiện giờ cô bé đi rồi, điều khác biệt duy nhất chính là thức ăn của Đường tổng ít đi một tẹo.

Gâu Gâu vẫn ở đây nhưng ngày ngày chán nản nằm một mình dưới tượng đá hình con voi, ngay cả đi mấy bước cũng lười.

Tổng giám đốc Đường có cảm giác nhẹ nhõm như được phóng thích, không có con nhóc kia cản trở rốt cuộc anh có thể nuôi nhốt ‘ba ngàn giai lệ’, tiến hành vận động tạo người vĩ đại rồi.

Anh hít sâu một hơi, đang lúc anh cảm thấy hăng hái, Vương Phượng đưa bữa sáng tới.

Bữa ăn sáng là hai lồng sủi cảo hấp, hai cái bánh bao, một đĩa rau trộn giấp cá. Trước kia khi Hải Mạt Mạt còn ở đây con bé thích nhất là rau trộn giấp cá. Con bé sẽ dùng bánh màn thầu cuốn giấp cá, sau đó sẽ ăn sạch cả đĩa giấp cá.

Mẹ kiếp, nhớ đến con nhóc đó làm gì. Người ta bây giờ đã quay về bên cha ruột, hạnh phúc sung sướng biết bao nhiêu! Tổng giám đốc Đường cực kỳ tức giận, trực tiếp cầm lấy đĩa rau ăn sạch, sau đó ném bánh bao cho Gâu Gâu đang nằm sắp bên cạnh.

Gâu Gâu ăn hai cái, lại nằm xuống, mồm gồi lên hai móng trước ngẩng người.

Cứ như vậy mấy ngày liền, rốt cuộc có một buổi sáng thức dậy không theo thói quen sờ nửa bên giường trống không, tổng giám đốc Đường cảm thấy mình đã hoàn toàn quên được Hải Mạt Mạt rồi! Anh phấn chấn cho rằng đã đến lúc mình nên làm chính sự rồi!

Anh phái người theo dõi chặt chẽ Sa trạch ở ngoại ô!

Khoan đã, chuyện này hình như vẫn liên quan đến Hải Mạt Mạt nhỉ? !

Bên kia, Hải Mạt Mạt ngồi bên cạnh một bộ máy thí nghiệm khoa học khổng lồ, trên đầu còn dán giấy nam châm kiểm tra tín hiệu sóng ngắn. Bên cạnh cô bé, người đàn ông giống Hải Minh Tiển như đúc đang vuốt ve mái tóc màu vàng của cô bé: “Những ngày qua ba rất nhớ Mạt Mạt.”

Hải Mạt Mạt không quen, bèn nghiêng đầu tránh: “Mạt Mạt cũng nhớ ba. Trong đầu người này cũng gắn máy nhận tín hiệu não của ba sao?”

Người đàn ông giống Hải Minh Tiển gật đầu: “Đó là người nhân bản của ba, mặc dù không có linh hồn nhưng dễ sử dụng hơn.”

Hải Mạt Mạt nhảy lên: “Con muốn đi xem phòng thí nghiệm của ba.”

Hải Minh Tiển gật đầu: “Đương nhiên, ba đưa Mạt Mạt đi xem. Những ngày Mạt Mạt không có ở đây, ba lại có thêm rất nhiều đột phá mới đấy.”

Người đàn ông đi phía trước, Hải Mạt Mạt đi theo phía sau anh ta. Phòng thí nghiệm vô cùng lớn, lấy ab làm trục tung trục hoành, chia chính xác như kinh độ và vĩ độ.

“Bên này là khu theo dõi lâm sàng, bên này là phòng giải phẫu, bên này là phòng nuôi cấy, bên này là phòng tiêu bản.” Anh ta giới thiệu từng khu. Hải Mạt Mạt đi qua khu nhốt đối tượng thí nghiệm, bên trong chia làm hai khu, mỗi khu đang nhốt tối thiểu hơn một trăm con zombie.

Hải Mạt Mạt có thể hiểu bọn nó nói gì, đại đa số chỉ biết nói dối, có một con tương đối thông minh đang nói thả tôi ra.

Khu hai nhốt toàn người sống, trên cửa kim loại là một cửa sổ nhỏ có thể đóng mở. Thông qua cửa sổ nhỏ có thể nhìn thấy mỗi một phòng nhỏ phía trong lại nhốt một người.

Nữ có nam có, cao thấp không đồng đều.

Có vài người rõ ràng đã xuất hiện phản ứng thuốc, đôi mắt và môi đều biến thành màu đỏ tím, vẻ mặt ngơ ngẩn. Hải Mạt Mạt chỉ vào bọn họ: “Ba dùng bao nhiêu người làm thí nghiệm?”

Hải Minh Tiển suy nghĩ một chút: “Rất nhiều, nhưng thành quả không khả quan lắm.”

Hải Mạt Mạt từ từ đi qua những chỗ này, Hải Minh Tiển kiên nhẫn giảng giải giống như dạy cô bé học chữ khi còn nhỏ: “Mạt Mạt đã nghe đến “Tinh thần tổ ong” bao giờ chưa?”

Hải Mạt Mạt lắc đầu, anh ta tiến lên hai bước dắt cô bé: “Tinh thần tổ ong là một loại tư duy quần thể. Ba đã sẽ nhanh chóng thành công thôi, bọn họ sẽ được một bộ não tập trung chỉ huy. Hàng trăm hàng ngàn người hoặc là zombie ở nơi này đều sẽ nghĩ giống nhau. Ra mệnh lệnh thậm chí còn không cần đến ngôn ngữ và thời gian nữa. Bọn họ sẽ phân công công việc, phối hợp ăn ý hoàn thành một trận chiến đấu hoặc là một lần dùng bữa.”

Nếu như ngàn vạn quân đội đều do một bộ não chỉ huy giống như não điều khiển thân thể thì thật đáng sợ. “Nhưng ba muốn dùng nó để làm gì?” Hải Mạt Mạt non nớt hỏi.

Ánh mắt Hải Minh Tiển thiết tha: “Đứa bé ngốc, làm vậy có nghĩa là dùng một bộ não nhưng có thể thống trị loài người, hiểu chưa?”

Mắt Hải Mạt Mạt từ từ nhìn qua những tấm cửa kim loại lạnh lẽo: “Khi đó, chẳng biết chừng loài người cũng đã chết hết rồi.”

Hải Minh Tiển không để ý: “Ba đã sắp nghiên cứu xong sóng tần điện não rồi, số liệu xung mạch cũng đã có ghi chép căn kẽ. Một khi tạo ra được sóng điện não, ba có thể trao cho người nhân tạo sự sống. Mạt Mạt, mặc dù ban đầu ba chế tạo con thành công, nhưng dùng số liệu của con lên những thân thể khác đều thất bại. Còn lần này, một khi ba phục chế được sóng điện não, chúng ta sẽ mở ra một kỷ nguyên mới.”

Hải Mạt Mạt cứ để anh ta dắt đi, lặng lẽ đi qua phòng thí nghiệm. Quảng đường khá dài, họ đi khoảng một tiếng. Cuối cùng Hải Minh Tiển hỏi: “Sao Mạt Mạt không nói gì?”

Hải Mạt Mạt ngẩng đầu nhìn anh ta: “Con cho rằng ba làm việc cho người xấu là vì bị bọn chúng lợi dụng.”

Hải Minh Tiển nhẹ nhàng xoa đầu cô bé: “Mạt Mạt, con không phải người cho nên không biết điều này có ý nghĩa thế nào với loài người đâu.”

Hải Mạt Mạt cầm cổ tay anh ta: “Chính ba đã từng nói với con, chỉ cần con không làm hại con người thì Mạt Mạt chính là người.”

Hải Minh Tiển mỉm cười: “Đúng vậy. Nhưng yêu chia làm rất nhiều loại. Lúc ấy ba nói chỉ là tình yêu nhỏ. Tình yêu vĩ đại thực sự là cải tạo chủng tộc này. Sau chuyện này, bọn họ gần như đã có được khả năng của thần thánh, khắp thế giới sẽ không còn chiến tranh, không còn chém giết, không còn tội phạm nữa. Mọi người hòa ái như một người. Đối với ai cũng từ bi như đối với chính bản thân mình.”

Buổi tối, Hải Mạt Mạt ở phòng a7b9, trong phòng có đồ dùng trước kia cô bé thích nhất, trong phòng tắm có một ống nuôi cấy lớn, bên trong chứa dịch nuôi cấy của cô bé.

Cơm tối là Sa Khang tự mình đưa tới. Mặc dù Hải Mạt Mạt đánh hấn ta bầm dập mặt mũi, nhưng rõ ràng đã được Hải Minh Tiển chữa trị cấp tốc. Trên mặt chỉ còn lại vết bầm nhàn nhạt.

Hấn ta bưng ra vài chiếc đĩa nhỏ, bên trong có ngó sen non giòn, một đĩa thịt lợn hấp lớn, còn có một chén chân giò kho tàu.

“Ba cháu rất lo cho cháu đấy, biết không, nhóc lừa đảo.” Tất cả mọi chuyện vốn do bọn họ bày ra, trước tận thể bọn họ nhất định đã sớm có chuẩn bị cho nên lúc này vẫn còn dư dả thức ăn.

Hải Mạt Mạt cầm đũa, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Sa Khang: “Ông đi ra ngoài được không? Ông đứng đó tôi ăn không vào!”

Con nhóc lừa đảo, thật độc mồm độc miệng! Sa Khang đóng cửa đi ra ngoài. Hải Minh Tiển mặc dù tay không tắc sất, nhưng anh ta là nhân viên kỹ thuật. Chưa đến lúc bắt đắc dĩ đám Sa Khang sẽ không muốn trở mặt với anh ta.

Chờ hấn đi, Hải Mạt Mạt mới bắt đầu ăn. Trên thực tế đã rất lâu rồi cô bé chưa được ăn cơm. Chỗ Đường Ngạo không trồng được lúa, tất cả mọi người chỉ đành dùng bột mì và khoai tây làm lương thực chính.

Cô bé ăn hai bát cơm, Hải Minh Tiển vô cùng đau lòng: “Đều do ba không tốt, không kịp thời mang Mạt Mạt đi.”

Thật ra thì anh ta đã đánh giá thấp chất lượng sinh hoạt của Hải Mạt Mạt, những ngày qua cô bé đâu có thiếu gà vịt cá? ! Ngay cả trái cây tươi cũng không thiếu. Trong cả vườn thú ai bị đói thì đói chứ không dám để cô bé đói.

Hải Mạt Mạt ăn uống no đủ, nằm trên giường, chỉ chốc lát sau đã thiếp đi. Hải Minh Tiển ở trên màn hình lớn nhìn một lúc, cuối cùng màn hình tắt, đèn trong phòng cũng tắt theo.

Qua khoảng nửa tiếng, Hải Mạt Mạt đột nhiên bò dậy. Cửa kim loại vốn đã khóa, nhưng không ngăn được cô bé. Cô bé kéo giật cửa, lặng lẽ đi ra ngoài.

Cô bé đi thẳng tới khu giam vật thí nghiệm, bên trong vẫn còn để đèn ban đêm mờ mờ, có nhân viên trực ban đang ghi chép tình trạng của vật thí nghiệm. Mạch điện nơi này không khác phòng thí nghiệm cá nhân của Hải Minh Tiễn là mấy. Hải Mạt Mạt nhanh chóng tìm được tủ điện, lấy rìu chữa cháy từ hộp cứu hỏa bên cạnh, một tay mở tủ điện sau đó dùng sức chém một nhát.

Cả tủ điện bị cô bé đập nát bét.

Hệ thống lập tức vang lên tiếng chuông báo động, Hải Mạt Mạt cũng không thèm để ý, chạy thẳng đến khu thí nghiệm. Chỉ chốc lát sau cô bé đã mở được tất cả cửa phòng giam người sống.

Mọi người bắt đầu chạy toán loạn, nguồn điện dự phòng cần từ năm đến tám phút để khởi động, Hải Mạt Mạt chạy thẳng về phía trước. Không ít người phát hiện ra, cũng chạy theo phía sau cô bé.

Không có đèn nên thường xuyên có người va vào đồ vật.

Hải Mạt Mạt đánh ngã tất cả bảo vệ cản đường, chạy thẳng tới khu a2b4. Đột nhiên trước mặt có ánh đèn pin chiếu tới, giọng Sa Khang vang lên: “Cháu cho rằng cháu có thể dẫn bọn họ chạy trốn sao? Cháu gái nhỏ của chú thật không để người ta an tâm được mà.”

Hải Mạt Mạt đột nhiên xông tới, Sa Khang hoảng sợ, lập tức phát tay: “Nổ.”

Còn chưa kịp nói chữ ‘súng’, màn hình lớn đột nhiên sáng lên.”Không cho phép nổ súng.” Hải Minh Tiễn bình tĩnh nói.

Sa Khang sững sờ liền bị Hải Mạt Mạt xông tới xô ngã xuống đất. Sức mạnh của Hải Mạt Mạt vô cùng đáng sợ, lại không được nổ súng nên mọi người chỉ có thể rớt né tránh. Cô bé quét ngã một đám, nhanh như chớp xông tới cửa chính phòng thí nghiệm, hai tay đẩy cửa kim loại nặng nề ra.

“Mạt Mạt? Mau dừng tay, bảo bối!” Hải Minh Tiễn khuyên can nhưng vô dụng. Hải Mạt Mạt dùng sức đẩy cửa kim loại. Vật thí nghiệm sau lưng cô bé bắt đầu điên cuồng lao ra ngoài.

Mà ngoài cửa đột nhiên vang lên một tràng tiếng súng. Sau khi tiếng súng dứt, tất cả lại trở nên yên lặng.

“Thật đáng tiếc, cháu hại chết bọn họ rồi.” Declan vác súng đi vào, phía sau còn có mấy người đàn ông vạm vỡ. Không chỉ quần áo giống nhau mà ngay cả vẻ mặt và bước đi của bọn họ cũng đồng đều, phối hợp vô cùng ăn ý.

Hải Mạt Mạt căm tức nhìn Declan, Declan cũng nhìn Hải Minh Tiễn trên màn hình: “Tiến sĩ Hải, con gái anh thật đúng là. không nghe lời.”

Hải Minh Tiễn hơi nhíu mày: “Tôi sẽ dạy dỗ con bé.”

Sa Nghị mượn thân thể Declan, chậm rãi đi đến trước màn hình lớn: “Nhưng trước khi dạy dỗ xong, sao có thể để nó gây nhiều phiền phức hơn cho chúng ta được? Đường như nó cũng rất khỏe.”

“Ba!” Hải Mạt Mạt gọi, vành mắt cũng đỏ ửng. Hải Minh Tiễn khẽ than thở: “Người máy a8b11, chuyển phan đến mức cao nhất, tạm thời khóa con bé lại.”

Hải Mạt Mạt dùng sức đẩy Declan ra: “Ba, bọn họ là người xấu! !”

Hải Minh Tiễn ôn hòa đáp: “Mạt Mạt, ba trước kia đã dạy con một vài đạo lý phiến diện, hiện giờ ba mới biết những đạo lý này chưa hẳn đã hoàn toàn chính xác. Ngoan, đi với chú Sa đi con.”

Anh ta khẽ phát tay, đột nhiên bản sao của anh ta đến bên Hải Mạt Mạt, tiêm một loại thuốc màu xanh dương vào trong cơ thể cô bé. Hải Mạt Mạt bắt đầu sốt cao, Sa Khang đi tới ôm lấy cô bé, kéo đến chỗ người máy.

Sa Nghị và mấy trợ thủ khởi động hai người máy khổng lồ chủ yếu dùng để chuyên chở dụng cụ thí nghiệm lớn, sau đó đưa hai tay Mạt Mạt vào hai tay người máy. Giữa thân người máy là một lỗ tròn trống, một cánh tay người máy ở trong lỗ tròn giữ chắc eo Hải Mạt Mạt.

Sa Khang hừ lạnh: “Có phúc không biết hưởng!”

Đám trợ thủ nhanh chóng tản ra, việc ai nấy làm. Sa Khang và Declan cùng rời đi, đột nhiên hắn nhìn về phía Declan, hỏi: “Gần đây thu hoạch thế nào?”

Sa Nghị trong đầu Declan trả lời ngay lập tức: “Hơn nửa số châu báu, đồ cổ của quốc gia đã nằm trong tay chúng ta. Số vàng đó có nằm mơ chú cũng không tưởng tượng được ra đâu.”

Sa Khang gật đầu: “Cũng đến lúc nên để Hải Minh Tiễn giúp chúng ta đổi thân thể rồi. Đến lúc nào chúng ta đổi vào thân thể người khác, một khi trốn ra nước ngoài, tài sản của chúng ta đã là mấy trăm triệu rồi. Chúng ta có thể mua mấy cái đảo, tạo ra một vương quốc của riêng mình.”

Declan hình như còn có băn khoăn: “Tên Đường Ngạo kia đã xử lý chưa.”

Sa Khang lắc đầu: “Anh, tên Đường Ngạo này cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì. Ông già hắn là người chính trực, nhưng hắn lại là một tên khôn kiếp. Em nghĩ hay là. . . .” Hắn ghé vào bên tai Sa Nghị, “Sau khi thí nghiệm hoàn thành, chúng ta mang Hải Minh Tiễn đi, đưa thành phần Người Tinh Lọc cho hắn. Hắn nhất định sẽ không nỡ bỏ miếng bánh nướng này. Chúng ta có thể bảo Hải Minh Tiễn để lại dấu mồi chứng minh người tài trợ cho phòng thí nghiệm của Hải Minh Tiễn là hắn.”

Declan nheo mắt lại, liên tiếp vỗ bả vai Sa Khang mấy lần.

Sáng hôm đó, người Đường Ngạo sai phụ trách theo dõi tình hình bên ngoài Sa trạch đột nhiên dẫn theo mấy chục người trở về. Đám người kia vừa mệt vừa đói, sau khi ăn như hổ đói một bữa cơm liền ngủ li bì hai ngày. Người quay về chỉ nói là nghe được tiếng súng, sau đó có một đám người từ Sa trạch xông ra.

Nhưng bảo vệ Sa trạch nổ súng, bắn chết hơn nửa, bọn họ xông ra chỉ cứu được mấy chục người này mà thôi. Tổng giám đốc Đường dẫn nhóm Ngô Hoa chăm sóc họ.

Hai ngày sau, những người này tỉnh lại. Ngô Hoa phát hiện trên tay phải của bọn họ đều có một ký hiệu giống như một con dấu màu xanh dương, phía trên là một bàn tay.

Tổng giám đốc Đường là thủ lĩnh căn cứ, đương nhiên không thể để cho người ngoài tùy ý ở lại, chẳng may những người này là do Sa Khang phái tới làm gian tế thì sao? Anh đứng trước mặt mười mấy người quần áo lam lũ, ánh mắt như kim, châm bọn họ từ trên xuống dưới một lượt: “Các người là ai? Đến từ đâu?”

Virus bùng phát lâu như vậy, những người này ít nhất cũng phải ở một căn cứ nào đó một thời gian mới đúng. Tại sao lại trốn từ Sa trạch ra? Muốn đi vào cướp đồ sao?

Mười mấy người này hình như vô cùng sợ hãi, qua một lúc lâu, mới có một người đàn ông lắp bắp nói: “Tôi. . . chúng tôi bị nhốt hơn hai năm rồi. Tối hôm qua một cô bé thả chúng tôi ra, rất nhiều người đã chết. Trên đường khắp nơi đều là người chết ăn thịt người, tôi. . . chúng tôi không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Một người phụ nữ trong đó lập tức òa khóc: “Tôi muốn về nhà. . . .”

Đường Ngạo nhíu mày: “Bị nhốt hai năm? ! Cô bé. . . .”

Anh đột nhiên nhớ tới một người: “Cô bé kia trông như thế nào? !” Anh xách cổ áo một người đàn ông, người đàn ông suýt nữa sợ tè ra quần: “Khi đó mất điện, tôi cũng không nhìn rõ. Chỉ nhớ cô bé ấy vóc dáng nhỏ nhỏ, giọng nói non nớt nhưng rất khỏe.”

Tổng giám đốc Đường buông anh ta xuống. Hải Mạt Mạt, thật đáng mừng, rốt cuộc con cũng bắt đầu gây họa cho ông bố ruột bị thần kinh của con rồi.

46. Chương 46

Chương 46: Phát hiện quan trọng

Hai người máy quả nhiên rất chắc, Hải Mạt Mạt thử nhiều lần vẫn không gãy ra được. Lúc này cô bé bị hai tay nó khóa lấy eo, chân cách mặt đất, không làm gì được.

“Ba.” Cô bé nước mắt đầm đìa nhìn màn hình lớn, chỉ chốc lát sau, màn hình được chuyển đến phòng vô khuẩn của Hải Minh Tiến: “Mặt Mặt ngoan, ngày mai ba sẽ đến thăm con, nhé?”

Hải Mặt Mặt mắt nhắm lại khóc òa lên: “Nhưng eo Mặt Mặt đau quá, ba thả Mặt Mặt ra đi!”

Hải Minh Tiến thở dài, ra lệnh cho hai con người máy thả lỏng một chút, tắt đèn bên cạnh cô bé.

Hải Mặt Mặt khóc một lúc, thấy không ai để ý đến mình, cũng dần im lặng. Cô bé lại dùng sức tách tay hai con người máy kia ra. Tay cô bé vốn bị thương từ lúc đẩy cửa kim loại, lúc này dù máu đã ngừng và vết thương cũng bắt đầu lên da non, nhưng vẫn vô cùng đau đớn.

Cô bé đành phải buông tay, dùng sức đập lên cánh tay máy một cái. Chỉ chốc lát sau lại nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Màn hình lớn trước mặt cô bé bỗng sáng lên, Hải Minh Tiến nhìn cô bé một lúc, đột nhiên thở dài.

Ngày hôm sau, vết thương trên người Hải Minh Tiến hình như đã gần lành hết. Anh ta để trợ lý đẩy xe lăn tới, trên mặt vẫn còn có thể nhìn thấy vết mảnh đạn cửa qua mờ mờ.

Anh ta đứng trước cánh tay máy, Hải Mặt Mặt giang hai tay, dáng vẻ cầu xin tội nghiệp. Hải Minh Tiến còn chưa đứng được, bản sao có khuôn mặt giống anh ta y đúc từ bên cạnh đi tới, nhẹ nhàng ôm Hải Mặt Mặt.

“Sao không ăn sáng?” Anh ta dịu dàng hỏi. Đôi mắt Hải Mặt Mặt ướm át lấp lánh: “Đang đợi ba thả Mặt Mặt xuống!”

Hải Minh Tiến lắc đầu, bản sao bên cạnh anh lập tức cầm bánh bao dứt cho Hải Mặt Mặt: “Ng ngoan, ăn đi.”

Hải Mặt Mặt quay đầu đi: “Ba thả Mặt Mặt xuống!!”

Hải Minh Tiến lắc đầu: “Thả con xuống con sẽ gây rối.”

Hải Mặt Mặt khóc nước mắt giàn giụa, ra vẻ hối lỗi: “Mặt Mặt sai rồi, Mặt Mặt nghe lời ba mà, Mặt Mặt không bao giờ gây rối nữa.”

Hải Minh Tiến không nghe, bản sao bên cạnh anh ta bê bữa sáng tới, cầm bánh bao dứt cho Hải Mặt Mặt. Hải Mặt Mặt khóc không ngừng, cũng không chịu ăn gì. Hải Minh Tiến xoa tay: “Ba còn có việc, đói bụng thì gọi ba.”

Dứt lời, anh ta đẩy xe lăn đi. Hải Mặt Mặt càng khóc to hơn, Hải Minh Tiến do dự một chút, cuối cùng vẫn không quay đầu lại. Chẳng được bao lâu, anh ta lại sai trợ lý đến cho Hải Mặt Mặt ăn. Hải Mặt Mặt thấy la lối om sòm không có tác dụng, liền ngoan ngoãn ăn hết bữa sáng.

Mấy ngày nay Sa Khang cũng rất bận rộn, lần trước Hải Mặt Mặt thả vật thí nghiệm của Hải Minh Tiến đi hết nên giờ bọn họ phải bắt thêm từ bên ngoài về. Nhưng hiện giờ người trong thành phố E này không chạy thì cũng chết, số còn lại đã có căn cứ cố định. Muốn ra tay cũng không dễ.

Hơn nữa qua hơn một năm nạn đói, bệnh dịch liên tục, các căn cứ nhỏ cũng đã không còn, chỉ còn lại những căn cứ với nhân số ổn định. Tập đoàn ASA của Chu Tân Quốc là nơi nhiều người nhất, nhưng đồng thời cũng là nơi không thể động vào nhất.

Vốn định ra tay với căn cứ của Yến Thao nhưng hiện giờ anh ta có Đường Ngạo làm chỗ dựa, cũng không dễ động vào. Nhà máy hóa chất, nông trường v...v...đều là căn cứ lớn mấy ngàn người, một khi đánh nhau sẽ quá gây chú ý.

Nghĩ vậy, Sa Khang nhanh chóng nghĩ ra một cách. Trong mấy căn cứ thì chỉ có chỗ Chu Tân Quốc là không có khu trồng trọt, lại còn đông người nhất. Hắn âm thầm liên lạc với Chu Tân Quốc, đề nghị dùng một ngàn cân lương thực đổi một người sống.

Chu Tân Quốc có đồng ý hay không, Đường Ngạo không biết, người của anh cũng chỉ điều tra được đến đó. Cũng may vườn thú có phát hiện mới. Có một con mất nét vác ngô mới thu hoạch về, bị ngã sau núi. Gấu Gấu liếm vết thương cho nó.

Sau khi miệng vết thương của nó khép lại, nó cũng bị nhiễm Người Tiến Hóa. Nhưng triệu chứng của nó khác hoàn toàn Người Tiến Hóa. Mắt nó từ màu xám trắng chuyển thành màu xanh đậm, sau đó lại trải qua gần một tuần lễ điên cuồng đói bụng.

Một tuần sau, thật bất ngờ là nó không những không mất lý trí mà còn tiến hóa một bước lớn. Ngay cả Hải Lam và Tô Bách nhìn thấy nó đều phải lùi lại mấy bước.

Tổng giám đốc Đường nhanh chóng hiểu được nguyên nhân: Zombie tiến hóa quả thực có thể giữ được lý trí. Nhưng điều kiện tiên quyết nằm ở lần đầu tiên virus dung hợp với cơ thể.

Zombie cấp thấp nhất, nhất định phải vượt qua được giai đoạn đói bụng. Cơ đói bụng còn cào một mặt có thể củng cố ý chí của người bị nhiễm, mặt khác lại giúp hệ thống miễn dịch thích ứng với loại virus này.

Sau giai đoạn nhịn ăn, vì thân thể đã sinh ra tính thích ứng nhất định với virus nên lần thứ hai thăng cấp zombie vẫn sẽ giữ được lý trí.

Đối với người bị nhiễm mà nói, quá trình thăng cấp tự nhiên chính là để thân thể tiếp xúc với virus, ví dụ như ngoài ý muốn bị zombie khác cắn hoặc là ăn zombie khác.

Đây là tiến hóa tự nhiên, là cách zombie nhịn ăn thăng cấp. Nhưng quá trình khá dài.

Một cách thăng cấp khác là tiêm máu zombie cấp cao hơn. Mặc dù cách này giúp thăng cấp rất nhanh, nhưng một khi tiêm virus Người Tiến Hóa cấp cao vào zombie sẽ mất khống chế. Loại virus này quá mức hung hãn, nó sẽ hoàn toàn thay thế ý chí của người đó, cho nên người bị nhiễm sẽ không thể điều khiển được bản thân mình. Chỉ còn lại bản năng nguyên thủy của virus.

Nhưng thật ra còn một cách thăng cấp cấp tốc nữa: Đó là dịch thể của những người bị nhiễm cấp cao hơn.

Hải Mạt Mạt lần trước đã từng dùng nước bọt của cô bé giúp anh chữa lành vết thương, còn giết chết virus Người Tiến Hóa xanh nước biển trong cơ thể anh. Khi đó anh nên nghĩ tới, tác dụng của máu người bị nhiễm cấp cao quá mạnh, đối với người bị nhiễm cấp thấp thì nó chẳng khác nào kịch độc.

Nhưng dịch thể của cấp cao lại tương đương với thuốc.

Nghĩ thông suốt điểm này, tổng giám đốc Đường cũng hiểu ra tất cả. Anh trối bốn mươi mấy con mắt nét thân thể đã tử vong lại. Mấy chục con mắt nét không biết anh muốn làm gì, tổng giám đốc Đường cũng không nhiều lời. (Dù sao ngôn ngữ cũng không thông.)

Anh cứa lên tay mỗi con một vết, rồi để Gâu Gâu hàng ngày đi liếm. Mấy chục con mắt nét lại bắt đầu tiến vào giai đoạn đói bụng điên cuồng.

Thời kỳ ăn kiêng cực kỳ khổ sở, trong vườn thú mỗi ngày đều vắng vắng tiếng chúng nó kêu rên. Nhưng mọi người đều biết thân thể của chúng nó đã chết, cho dù virus Người Tiến Hóa bị tiêu diệt, cũng không có cơ hội quay về làm người. Tổng giám đốc Đường cũng không có gì phải đắn đo.

Hải Mạt Mạt không biết mình đã ở đây bao nhiêu ngày, cô bé bị khóa trong cánh tay người máy lạnh như băng, đột nhiên hơi nhớ cái giường lớn của Đường Ngạo trong vườn thú.

Hải Minh Tiễn trên màn hình đang bận rộn nghiên cứu nồng độ dịch nuôi cấy, tìm cách tạo ra Người Tiến Hóa không có ý thức. Anh ta bắt đầu cố gắng nhớ lại quá trình tạo ra Gâu Gâu, khi đó virus Người Tiến Hóa mới được nghiên cứu ra không lâu.

Gâu Gâu là con chó hoang, ở trại động vật không có ai nhận nuôi, Hải Minh Tiễn mua một nhóm về làm vật thí nghiệm.

Lúc tiêm Người Tiến Hóa vào Gâu Gâu cũng xuất hiện triệu chứng giống hết những Người Tiến Hóa khác. Trong ấn tượng của anh vốn không có con chó này, lúc ấy là sinh nhật mẹ vợ anh, anh đưa cô về nhà một chuyến.

Vài ngày sau trở lại, phát hiện trợ lý Declan không ở đây, mà con chó kia lại đang nằm trong lồng ở phòng thí nghiệm. Nó không hề nổi điên!

Anh như nhặt được báu vật, cẩn thận từng li từng tí quan sát nó. Nó vẫn như chó bình thường, nghe tiếng vang sẽ vểnh tai, nhìn thấy người lạ cũng vẫn sủa.

Thấy nó không có gì khác thường, Hải Minh Tiễn liền thả ra ngoài. Nó chạy tới chạy lui trong phòng thí nghiệm, không hề cần người. Nhưng đột nhiên có một ngày, nó phát hiện khu nuôi cấy 02. Con súc vật này nhảy vào ăn đến no căng bụng.

Hải Minh Tiễn dần dần cho nó ăn người bị nhiễm, nó cũng càng ngày càng thích mùi vị đó. Ngay cả thức ăn cho chó cũng không làm nó thấy hứng thú nữa. Nó ăn càng nhiều, màu mắt càng trở nên kỳ lạ.

Ban đầu trong mắt đầy tơ máu rồi dần biến thành màu xanh lá cây, sau đó biến thành xanh lá cây đậm, cuối cùng biến thành xanh nước biển, xanh nước biển đậm. Đột nhiên có một ngày, mắt của nó biến thành màu bạc.

Hải Minh Tiễn cảm thấy đây là cấp cao nhất của Người Tiến Hóa. Nhưng nó vẫn thích ăn các loại zombie, chỉ số thông minh cũng gần bằng con người. Có đôi khi ngay cả những bài thơ thất ngôn phức tạp nó cũng nghe hiểu. Nhưng mắt không thấy đổi màu nữa.

Chỉ có điều tập tính của loài chó thì vẫn còn, thích gặm đồ, lại tò mò đến đáng sợ. Không có gì cho nó mài răng, thế là cửa kim loại phòng thí nghiệm thường xuyên bị nó gặm hỏng. Trên thế giới này Angela hận nó nhất.

Cho đến một ngày nó gặp Hải Mạt Mạt.

Sau khi phát hiện Hải Mạt Mạt, nó vốn định gặm. Vất vả chờ được thời cơ Hải Minh Tiễn đi vắng, nó gặm vỡ lồng thủy tinh. Hải Mạt Mạt bên trong lập tức đưa tay cầm lấy bốn cái chân ngắn ngủn của nó.

Hải Minh Tiễn không biết ngày đó một người một chó rốt cuộc đã đánh nhau thế nào, nhưng lúc anh về lại phát hiện Gâu Gâu đang ôm đuôi ngủ ở bên cạnh Hải Mạt Mạt.

Một người một chó thường cùng nhau chơi đùa, không biết đã để lại trên người đối phương bao nhiêu vết thương.

Vậy mà qua một thời gian, mắt Gâu Gâu lại từ màu bạc dần biến về màu sắc ban đầu. Sau đó dù nó ăn cái gì cũng không thấy đổi màu nữa.

Những năm qua Hải Minh Tiễn từng phục chế gene của Gâu Gâu rất nhiều lần, nhưng đều tiến hóa thất bại. Rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào? Anh nghĩ mãi vẫn không ra.

[10 giờ 12 phút 00 giây sáng, ngày 18 tháng 4 năm x]

Lão già cả ngày nhao nhao ầm ĩ, cần nhân cầu nhàu ta rốt cuộc cũng ra ngoài rồi! Hừ, ta biết thừa anh ta giấu một cô bé sau cánh cửa sắt lớn này mà!

“Rắc rắc rắc rắc.” Ta gặm! Fuck, phải nhanh một chút. Nếu Angela phát hiện ta lại đang gặm cửa sẽ nổi điên cho xem. Hả? Tại sao ta lại dùng chữ ‘lại’ hả?! À, hình như đây không phải là lần đầu tiên ta làm vậy, ví dụ như mấy cái cửa ở khu 01 và 02 hai phút trước ý.

“Mottto! Mottto!” (Nữa nào! Nữa nào!) Thời gian cấp bách, bản Gâu không kịp gặm nhiều. Thôi thì gặm thành hình tam giác vậy!

Con nhóc kia còn đang nằm dưới cái ống kì lạ, thịt nhũn nhụi như vậy, cắn một miếng nhất định ngập răng. Kimochi ii (Thích quá)! !

“Mottto! Mottto!” Cái cửa này cứng quá! Miệng chảy máu rồi, itai.

Ounagaxi (Em gái nhỏ à), ta nhìn thấy rồi nhé! Bản Gâu hạ miệng đây. Đợi chút, sao chân ta lại lơ lửng? ! Đây, làm gì vậy hả, đừng sờ lung tung! !

Hanaxitie! ! (Buông ta ra!)

Ai nha, đừng hôn ta, hatsukashi. (Mắc cỡ quá)

Yada! (A!) Đừng thổi khí vào miệng ta! Damai (Đừng)! ! Soko dame (Chỗ đó).

Tình huống ngày đó thật ra vô cùng nguy cấp, ngay lúc còn 0.1 giây nữa bản Gâu sẽ nổ tung, con nhóc đó đột nhiên nhả ra. Nếu như tiến sĩ Hải ở đây, anh ta nhất định có thể tính chính xác dung tích của ta cho xem.

Sigai (Thật lợi hại)! Cô nhóc chúng ta làm bạn đi !

(Tiến sĩ Hải: Angela, đã nói không được xem sex trước mặt trẻ con rồi còn gì ! Không, chó con cũng không được, cái đồ khốn kiếp này! !)

47. Chương 47

Chương 47: Kế hèn

Tối hôm sau, Yến Thao vội vã đến tìm Đường Ngạo. Chu Tân Quốc hôm nay phái khoảng 800 người ra ngoài, nhưng lúc trở về chỉ còn khoảng một, hai trăm người. Đường Ngạo rất để ý chuyện này, mặc dù theo như sự hiểu biết của anh về Chu Tân Quốc thì hẳn chẳng làm được chuyện gì bất ngờ thần kỳ, nhưng cũng phải đề phòng không may.

Mà kỳ lạ là người anh phái đến Sa trạch cũng trở về báo rằng buổi tối hôm đó người của Sa Khang dùng xe tải đưa ít nhất mấy trăm người vào biệt thự. Lúc dỡ hàng trong sân, bọn họ dùng một chiếc ống nhôm đơn giản nhìn thấy thấp thoáng tất cả người đưa đến đều bị trời như bánh chưng.

Đường Ngạo vẫn có chút lo lắng, đám Sa Khang không phải kẻ đơn giản, chẳng may bọn chúng hợp tác với Chu Tân Quốc, e rằng không dễ giải quyết. Nhưng Chu Tân Quốc đâu có gì để bọn chúng để ý cơ chứ, thật là kỳ lạ.

Mà hai ba ngày sau, Yến Thao lại truyền tin tức đến một lần nữa. Nói rằng Chu Tân Quốc chuyển mấy vạn cân lương thực về. Không ai biết chuyển từ đâu.

Đường Ngạo liên hệ điều này với chuyện mấy ngày trước, quả nhiên là có liên quan.

Những người may mắn còn sống sót lần trước đã nói Hải Mạt Mạt thả vật thí nghiệm của Hải Minh Tiển đi, lúc này Sa Khang và Chu Tân Quốc lại qua lại với nhau, bọn chúng còn có thể có giao dịch gì nữa chứ?

Sa Khang muốn người, thứ Chu Tân Quốc không bao giờ thiếu nhất chính là người.

Tâm tình tổng giám đốc Đường không tệ, Chu Tân Quốc ơi Chu Tân Quốc, đang lo mày sống lâu quá, mày đã lập tức tự động cho cổ xuống dưới dao rồi.

Trong khoảng thời gian này anh gần như dồn hết tất cả sức lực vào việc nâng cấp zombie của mình. Mất bốn mươi mấy con mất nét bây giờ đã chuyển sang màu xanh đậm. Bọn nó có chỉ số thông minh, không thể nào ăn zombie giống như Gâu Gâu được. Nhưng cũng may có Gâu Gâu, nước miếng của nó quả thực là ‘kinh nghiệm’ đối với mấy con mất nét này.

Mấy con mất nét đều đói bụng điên cuồng, ngày nào cũng gào rú. Đường Ngạo bảo Ngô Hoa quan sát chặt chẽ, một khi bọn chúng thích ứng được với cơn đói thì lập tức để Gâu Gâu vào liếm. Tiến hóa với mật độ cao khiến tất cả chúng nó đều mệt mỏi rã rời, nhưng thành quả cũng rất rõ rệt.

Chỉ hơn mười ngày mà tất cả đã từ màu xám tro chuyển sang màu xanh lá cây, thậm chí sắp biến thành màu xanh dương rồi.

Tổng giám đốc Đường có tính toán của riêng anh. Chu Tân Quốc là cái đinh trong mắt, nhất định phải nhổ. Nếu như chuyện hần lấy người đổi lương thực mà truyền ra, người trong căn cứ của hần chắc chắn sẽ cảm thấy lo lắng. Đến lúc đó còn mấy ai dám đi theo hần?

Nhưng nếu muốn mọi người tin tưởng chuyện này thì nhất định phải cứu được những “Vật thí nghiệm” bị đưa đi đổi lấy lương thực kia. Việc này thì khá phiền phức.

Chuyện Hải Minh Tiến đưa thêm một nhóm vật thí nghiệm mới vào, Hải Mạt Mạt cũng phát hiện. Đêm hôm đó, cô bé vốn đã ngủ rồi, đột nhiên lại bị người của Sa Khang đánh thức. Cô bé mở mắt, nhìn thấy người của Sa Khang xách từng người bị trói chặt tứ chi vào phòng giam.

Mấy trợ lý của Hải Minh Tiến gắn số cho họ, những người này hình như còn đang hôn mê, thỉnh thoảng bị ngã bị ném cũng không phản ứng.

Cô bé rướn người ra nhìn, Sa Khang và Hải Minh Tiến cũng đã đi tới.

Hải Minh Tiến vẫn ngồi trên xe lăn, nhưng trên người không còn vết thương nữa. Anh ta đi tới trước mặt Hải Mạt Mạt, diện mặt mã, mở người máy ra. Hải Mạt Mạt còn chưa rơi xuống, đã được bản sao của Hải Minh Tiến đỡ lấy.

“Tiến sĩ Hải có thể lưu ý xem có ai trong số này có tốt chất thân thể tốt một chút không, tôi và anh trai tôi muốn đổi thân thể.” Sa Khang dường như vô tình nhắc tới, Hải Minh Tiến lại vô cùng để ý: “Tại sao?”

Sa Khang cười nhạt một tiếng: “Anh trai tôi chỉ có bộ não, muốn làm gì cũng không tiện. Thân thể này tôi dùng đã lâu, vết thương bệnh tật rất nhiều nên muốn đổi sang một người trẻ tuổi cường tráng hơn.”

Hải Minh Tiến nhìn hẩn một cái, không nói thêm gì nữa: “Chuyện nhỏ.”

Sa Khang ở trước mặt Hải Minh Tiến luôn ra vẻ vô cùng hiền lành. Hẩn lập tức cười sang sảng: “Vậy làm phiền tiến sĩ Hải rồi.”

Hải Minh Tiến cũng không muốn nói nhiều với hẩn, anh ta ôm lấy Hải Mạt Mạt từ tay bản sao, đi về phòng mình. Sa Khang đương nhiên cũng không quấy rầy, chỉ liếc nhìn Hải Mạt Mạt một cái rồi xoay người rời đi.

Xung quanh đột nhiên trở nên thật yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân mấy người trong phòng thí nghiệm vọng về. Hải Mạt Mạt nhìn Hải Minh Tiến: “Ba, tại sao ba bắt bọn họ?”

Hải Minh Tiến cười ôn hòa: “Ba cần dùng. Mạt Mạt, không phải ba hại bọn họ. Có lẽ mấy tháng nay con ở bên ngoài đã gặp phải một số chuyện rất bi thảm, nhưng quá trình tiến hóa của một chủng tộc vốn rất tàn khốc. Loài người tiến hóa từ tinh tinh cũng rất khó khăn, trong quá trình đó đã có bao nhiêu người phải chết? Mà bây giờ, bọn họ đã hoàn toàn ngừng tiến hóa, sống nhàn không muốn thay đổi như vậy, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ diệt tuyệt. Ba chỉ đang giúp loài người thôi.”

Hải Mạt Mạt lắc đầu: “Như vậy, sao lúc đầu ba lại muốn chế tạo Người Tinh Lọc?”

Hải Minh Tiến đột nhiên ngắt ra, sau đó lại xoa đầu Hải Mạt Mạt: “Tạm thời không nói những chuyện này nữa, bọn họ nói buổi tối Mạt Mạt ăn rất ít. Đi, ba đưa Mạt Mạt đi ăn tối.”

Hải Mạt Mạt bị bản sao của anh ta bế đi. Phòng của Hải Minh Tiến rất lớn, bài trí chẳng khác nào phòng VIP của khách sạn năm sao. Trên bàn đã bày sẵn thức ăn, anh ta ra hiệu để Hải Mạt Mạt ngồi xuống, bản sao của anh ta lập tức gấp đồ ăn cho Hải Mạt Mạt.

Hải Mạt Mạt cũng không nói gì, ngoan ngoãn ăn.

Cơm nước xong, bản sao của Hải Minh Tiến đang định dọn dẹp bát đĩa, Hải Mạt Mạt lại đi tới bên cạnh xe lăn, đột nhiên dùng chuỗi dao đánh Hải Minh Tiến bất tỉnh.

Bản sao kia đột nhiên đứng im như tượng. Trong đầu nó có máy nhận tín hiệu sóng điện não của Hải Minh Tiến, khi nào Hải Minh Tiến không hoạt động, nó đương nhiên cũng rơi vào trạng thái vô ý thức.

Hải Mạt Mạt chạy đi, chỉ một loáng đã đến được phòng giam. Cô bé mở cửa, tất cả người bên trong đều bị trói. Cô bé dùng sức kéo đứt dây thừng trên người bọn họ, chờ bọn họ cử động được mới khẽ nói: “Trong đầu bảo vệ nơi này đều có máy nhận tín hiệu, tôi đi tắt wifi của họ.”

Những người này thấy cô bé dùng một tay lại có thể kéo đứt sợi dây chắc chắn như vậy đều không dám phản đối, rầm rập nghe cô bé chỉ huy.

Lúc Hải Mạt Mạt mở cửa phòng thí nghiệm, chuông báo động lập tức vang lên. Tất cả trợ lý trong phòng thí nghiệm đều nhận tín hiệu từ não Hải Minh Tiến. Lúc này Hải Minh Tiến hôn mê, bọn họ dĩ nhiên cũng ngừng hoạt động hết.

Nhưng bảo vệ phía ngoài lập tức hung hãn xông lên chặn đường. Hải Mạt Mạt cầm một bộ máy thí nghiệm để đỡ đạn, nhanh như chớp xông về phía tầng hai. Sa Khang vốn đang ngủ, lúc này cũng sợ hết hồn.

Hắn còn đang mặc đồ ngủ, vừa nhìn thấy Hải Mạt Mạt xông lên, lập tức mắng to một tiếng nổ sảng. Trên lưng Hải Mạt Mạt bị trúng vài phát đạn, số còn lại bắn vào bộ máy thí nghiệm cô bé cầm, tia lửa văng khắp nơi.

Hải Mạt Mạt xông vào phòng của Sa Nghị ở tầng hai. Có kinh nghiệm của Đường Ngạo lần trước, lần này nã của Sa Nghị được bảo vệ chặt chẽ. Trong phòng có bốn người đàn ông vác súng, họng súng chĩa thẳng vào Hải Mạt Mạt.

Hải Mạt Mạt quăng bộ máy thí nghiệm trong tay, một người đàn ông đưa tay đỡ lấy, trong nháy mắt bị đập bay mấy chục mét. Hai người đàn ông khác lại nhào tới. Hải Mạt Mạt mỗi tay xách một tên, sau đó ném hai tên này về phía tên còn lại.

Chỉ mười mấy giây mà bốn người đàn ông đã bị hạ gục.

Cô bé sải bước lên phía trước cầm lấy nã của Sa Nghị. Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng sảng. Cô bé chỉ cảm thấy gáy tê rần, có cái gì đó nóng như lửa xuyên qua da đầu.

Trước mắt trở nên mờ nhạt, suy nghĩ cũng bắt đầu ngừng lại. Cô bé dùng hết sức lực cuối cùng, ném mạnh quả cầu bí đỏ xuống đất.

“Anh!” Sau lưng, Sa Khang hét lên, Hải Mạt Mạt cũng đã không còn nhìn thấy gì nữa rồi. Cảm giác cuối cùng chỉ là lặng lẽ ngã xuống đất, thế giới dần dần trở nên yên tĩnh.

Bảo vệ dưới tầng cũng đã ‘chết máy’ hết, mấy trăm vật thí nghiệm đột nhiên lao ra. Sa Khang tức giận mang theo hơn một trăm thân tín đuổi theo. Nhưng vừa mới ra khỏi Sa trạch, đột nhiên lại có một đám người không biết từ nơi nào xông lên đánh nhau, cản đường bọn họ.

Mặc dù đối hỏa lực của phương không quá mạnh, nhưng hiện giờ tối như hũ nút, người của Sa Khang lại không nhiều. Dưới tình huống này, hắn cũng không dám đuổi theo nữa, chỉ đành phải trở mắt nhìn mấy trăm người trốn vào trong màn đêm.

Đám người này đương nhiên là người của Đường Ngạo sai đến theo dõi Sa trạch, do Vạn Ích Khải dẫn đầu. Khi xảy ra chuyện, bọn họ lập tức ngăn mấy người chạy ra chuẩn bị hỏi thăm tình huống. Nhưng không ngờ đối phương đang chạy trốn, tưởng bọn họ là người của Sa Khang, suýt chút nữa đánh nhau.

Sau khi hiểu rõ tình hình, Vạn Ích Khải nhanh chóng quyết định lập tức nổ súng cứu nhóm người này.

Đây quả đúng là chó ngáp phải ruồi, tổng giám đốc Đường vui mừng, lập tức dùng mấy trăm người này truyền tin Chu Tân Quốc có giao dịch đen với Sa Khang ra.

Ban đầu Chu Tân Quốc còn chống chế, nhưng hắn lập tức bị người của Xưởng ASA chất vấn. Hắn không thể giải thích được nguồn gốc của mấy vạn cân lương thực, cũng như mấy trăm người mất tích sau khi theo hắn ra ngoài.

Giải thích của hắn là gặp phải rất nhiều zombie, mấy trăm người vùi thây trong miệng chúng. Mọi người vốn nửa tin nửa ngờ, hôm nay mấy trăm người đột nhiên xuất hiện, hắn cũng hết cách bào chữa.

Chuyện này đối với Chu Tân Quốc quả thực là một đả kích trí mệnh. Xưởng ASA bắt đầu có người chạy trốn, trong một đêm chạy hơn một ngàn người. Chu Tân Quốc cũng lo sốt vó, chỗ này lớn như vậy, nếu như không đủ nhân lực thì biết phòng thủ thế nào.

Hắn bắt đầu sai nhân viên chủ quản ngành trước kia nghiêm khắc trông chừng nhân viên của mình, nếu còn để người chạy trốn sẽ hỏi tội chủ quản. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà tất cả mọi người trong xưởng đều cảm thấy thấp thỏm bất an.

Đúng lúc ấy, Tổng giám đốc Đường dẫn người đến đánh xưởng ASA.

Chu Tân Quốc giận tím mặt: “Đường Ngạo, ASA đầu gì cũng vẫn còn hơn bốn ngàn người, cả vườn thú mới của mày được mấy móng mà dám đến gây khua chiêng gõ trống.”

Tổng giám đốc Đường vẫn thản nhiên như cũ: “Tân Quốc, tôi và ông cũng đã từng là cấp trên và nhân viên, tôi cũng không đành lòng buộc ông tới đường cùng. Nhưng kể từ khi ông tiếp quản ASA tới nay, ông đã làm những gì? Đuổi người già, phụ nữ, còn có trẻ con vô tội. Cướp đoạt, đốt giết, sử dụng tính mạng mọi người để tích trữ lương thực cho ông. Tôi không nhúng tay là bởi vì tôi cảm thấy dù gì ông cũng còn chút nhân tính! Nhưng ông lại dám lấy người đổi lương thực! Tân Quốc, những người tình nguyện theo ông đều giao tính mạng cho ông, sao ông lại có thể phụ lòng bọn họ?”

Chu Tân Quốc nổi trận lôi đình: “Đường Ngạo! Đừng lôi cái vẻ đại sứ từ thiện của mày ra. Đổi lại là mày, chẳng lẽ mày không làm vậy sao?”

Tổng giám đốc Đường tỏ vẻ ‘trách trời thương dân’: “Người trong căn cứ của tôi chẳng phải đã chứng minh rồi sao. Nếu tôi đồng ý, Sa Khang sao có thể giao dịch với ông.”

Anh vừa dứt lời, đám người liền náo động, hiển nhiên những lời này có độ tin cậy rất cao. Tổng giám đốc Đường lại được mọi người kính ngưỡng, anh nhìn xung quanh một lượt, phát hiện Hải Mạt Mạt không có ở đây, vì vậy yên lòng đắm chìm trong sự kính yêu của mọi người.

Chu Tân Quốc cười lạnh: “Mày nói thế chỉ vì muốn làm lung lay lòng người thôi.”

Tổng giám đốc Đường lắc đầu: “Tôi nói vậy chỉ vì hi vọng ông có thể hiểu được sự quan trọng của mạng người. Bây giờ tôi trả lại mấy trăm người này cho ông, nhưng Chu Tân Quốc, nếu như có lần sau, tôi chắc chắn sẽ giết ông.”

Dứt lời, anh vung tay lên, Cầu Đại Vân hiểu ý, lập tức đưa 800 người trốn từ Sa trạch ra. Lúc giao dịch là 800 người, khi chạy trốn chết mấy chục người, bây giờ còn lại 742 người. Cầu Đại Vân lớn tiếng điểm số: “Chu tổng, đón bọn họ trở về đi.”

Chu Tân Quốc không ngờ anh còn có chiêu này, quả thật muốn chửi ‘con mẹ nó’. Đám người kia trở lại hần nào dám nhận. Nhưng nếu không nhận, chẳng phải đã chứng minh hần chốt dạ sao?

Hần còn đang do dự, tổng giám đốc Đường đã dẫn người rút về phía bộ phận kinh doanh. Cầu Đại Vân và mấy nhân viên nòng cốt vẫn có chút thắc mắc: “Cứ bỏ qua cho hần như vậy sao?”

Tổng giám đốc Đường gật đầu: “Phòng ngự của ASA rất mạnh, tôi không thể để mọi người mạo hiểm tính mạng được.”

Tất cả mọi người cảm động không nói nên lời, quyết tâm theo anh cả đời để trả ơn. Tổng giám đốc Đường liếc nhìn xuống ASA một cái.

Chu Tân Quốc, nhận 800 người này vào chính là nuốt một chai Hạc Đỉnh Hồng. Nhưng nếu mày không nuốt, ASA lập tức sẽ nội loạn. Khi đó ông đây trở về xử lý mày, không cần tốn nhiều sức.

Hừ!

48. Chương 48

Chương 48: Đây chính là ngôi nhà cuối cùng của ba sao?

Hải Mạt Mạt mặc dù hôn mê nhưng vẫn nghe loáng thoáng được một vài tiếng động. Lúc là tiếng lạch cạch của dụng cụ thí nghiệm, lúc là tiếng người nhẹ giọng nói chuyện. Đầu óc của cô bé như bị tắc nghẽn nghiêm trọng, không phân biệt nổi đối phương đang nói gì. Cô bé chỉ cảm thấy quá ảm ỉ, ông ông thật đáng ghét.

Đầu đau như bị mổ ra, có thứ gì đó lạnh lẽo được đưa vào. Sau đó ý thức giống như bị trộn với một cái gì đó, những tiếng động trộn lẫn vào nhau vang lên không dứt. Cô bé rên lên một tiếng, ép mình đừng nghĩ gì nữa.

Trong đầu hình như có một tín hiệu từ bên ngoài truyền đến, khi cô bé không ngăn cản tín hiệu này thì đầu cũng không thấy đau nữa.

Cô bé nằm im, tín hiệu không phải lúc nào cũng gửi đến. Khi nó dừng lại, Hải Mạt Mạt bắt đầu suy nghĩ. Cô bé đã từng nhìn thấy cách Sa Nghị và Hải Minh Tiễn khống chế thân thể khác. Mặc dù cô bé không biết nhiều đạo lý đối nhân xử thế, nhưng cô bé không ngốc.

Tín hiệu này là Hải Minh Tiễn sao?

Ba đưa máy nhận tín hiệu vào trong đầu mình sao? Giống như lúc ba khống chế những trợ lý của mình? Là vì mình thử những vật thí nghiệm đi sao?

Khi tín hiệu lại xuất hiện, cô bé không nghĩ nữa, sau đó cô bé phát hiện mình từ từ đứng dậy. Thân thể hình như hoàn toàn bị tín hiệu này điều khiển, tiếp nhận tất cả chỉ thị nó phát ra. Cô bé chậm chậm đi về phía cuối phòng thí nghiệm – phòng của Hải Minh Tiễn.

Trong phòng đã đặt sẵn bữa trưa, Hải Minh Tiễn thậm chí còn rót cho Hải Mạt Mạt một chút rượu: “Mạt Mạt tới đây ngồi nào.” Giọng anh ta vẫn rất ôn hòa, Hải Mạt Mạt đứng ở cửa, khi tín hiệu đó không chỉ huy thân thể của cô bé, cô bé liền đứng im không nhúc nhích.

Hải Minh Tiễn nhìn vào mắt cô bé, tín hiệu đó lại phát ra. Cô bé từ từ đi tới, ngồi bên bàn.

“Hôm nay ba bảo phòng bếp làm kem Hương Thảo Mạt Mạt thích nhất đó, Mạt Mạt ăn thử xen.”

Anh ta dùng thìa nhỏ xúc kem cho Hải Mạt Mạt, Hải Mạt Mạt không nhúc nhích, cứ nhìn anh. Hải Minh Tiễn đưa tới bên môi cô bé, cô bé cũng không há miệng.

“Mạt Mạt.” Anh ta khẽ gọi, cô bé không trả lời. Anh ta chỉ đành dùng não khống chế cô bé. Vì vậy Hải Mạt Mạt im lặng ăn cơm, hoàn toàn theo ý anh ta, ngoan ngoãn tập trung ăn cơm. Không để vãi cơm ra lung tung. Không la hét ầm ĩ đòi ăn cái gì, cũng sẽ không gấp những món cô bé không thích chỉ ăn được một nửa cho anh ta.

Trên bàn chỉ có một mình Hải Minh Tiễn không ngừng nói chuyện. Anh ta gấp đồ ăn cho cô bé, chăm chú gấp tất cả những món cô bé thích vào bát cô bé. Mà cô bé chỉ im lặng ăn, chỉ cần anh ta không ngừng, cô bé sẽ ăn mãi ăn mãi. Cho đến khi hệ tiêu hóa không chịu được nữa, cho đến khi thân thể bị tổn thương, cho đến não tử vong.

Giống như chơi trò chơi một người log in hai nick, trên màn hình là đối phương, nhưng tất cả suy nghĩ lại bị một người khống chế. Nhân vật trong màn hình mất đi suy nghĩ, mất đi vẻ đẹp, mất đi linh hồn.

“Được rồi, Mạt Mạt ăn quá nhiều rồi.” Hải Minh Tiễn nói rất khẽ, Hải Mạt Mạt vẫn không ngừng, anh dùng phát tín hiệu ăn cơm, cô bé liền dừng lại.

Cuối cùng Hải Minh Tiễn không nói thêm gì nữa, Hải Mạt Mạt đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài. Cô bé đi thẳng vào phòng mình trước kia, tín hiệu đó rốt cuộc cũng ngừng.

Cô bé cứ đứng bất động tại chỗ, ngay cả ngồi cũng không muốn: ba cài máy phát tín hiệu trong đầu mình. Cô bé dường như vẫn chưa chấp nhận được sự thật này. Ba không thích mình nữa, không thích chút nào.

Trong đôi mắt ẩm ướt nóng nung, có giọt nước từ hốc mắt trào ra, trượt xuống gò má. Cô bé thu nhỏ ý thức cô độc bên cạnh máy nhận tín hiệu. Còn nói thích nhất Mạt Mạt, tất cả đều là lừa dối.

Buổi tối, Hải Minh Tiễn ôm Hải Mạt Mạt ngủ. Hải Mạt Mạt vẫn không hề đáp lại. Anh đã làm rất nhiều thí nghiệm tương tự nên anh biết rất rõ kết quả. Bởi vì tín hiệu của máy nhận tín hiệu gần trong đại não mạnh hơn chính bộ não của con người, cho nên thân thể sẽ hoàn toàn bị tín hiệu khống chế.

Anh gọi thí nghiệm này là ‘Thần Dụ’. Vật thí nghiệm không thể cãi lệnh. Từ khi thí nghiệm thành công đến bây giờ, anh vẫn luôn hả hê, nhưng tại sao tình huống của hôm nay lại kỳ lạ như vậy?

Anh ôm Hải Mạt Mạt trong lòng, cô bé vẫn nhỏ nhắn ảm áp như xưa, nhưng sao đột nhiên anh cảm thấy rất cô đơn. Chẳng lẽ đây chính là thế giới anh luôn muốn tạo ra sao? Mọi người thân như một nhà, bởi vì bọn họ vốn chỉ là một người.

Anh không thể để mình nghĩ tiếp được nữa, anh khẽ vuốt ve mái tóc dài mềm mại của Hải Mạt Mạt: “Ba không nên tức giận với Mạt Mạt, nhưng ba làm đúng. Một ngày nào đó ba sẽ chứng minh cho con thấy rằng ba đúng.”

Hải Mạt Mạt trong lòng anh ngủ thật ngoan, không hề đáp lại.

Căn cứ vườn thú, tổng giám đốc Đường vừa mới giám sát xong thu hoạch vụ thu, cây gieo quý hai và ba cũng đã thu hoạch gần xong. Anh tính dự trữ lương thực, nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì số lương thực này có thể cung ứng đủ cho tất cả thành viên trong căn cứ đến mùa hè sang năm.

So sánh với thuận lợi chỗ anh, chỗ Chu Tân Quốc lại không thoải mái tẹo nào. Xưởng ASA liên tục phát sinh xung đột, mặc dù hẳn nhận lại tám trăm người, nhưng những người đó sao còn có thể ủng hộ hẳn?

Hôm nay tám trăm người đó giống như virus bắt đầu lây lan cảm xúc này cho những người bên cạnh. Hơn nữa bọn họ còn kể lại sinh động như thật cho những người khác rằng tổng giám đốc Đường bên kia đối xử với thành viên trong căn cứ tốt đến mức nào. Lòng người thấp thỏm, Chu Tân Quốc nguy như chồng trứng.

Ngay vào lúc này tổng giám đốc Đường lại ném ra thêm một quả bom: Anh yêu cầu Chu Tân Quốc cứu trợ người bị thương, tàn tật, già yếu trong đợt nạn này.

Chu Tân Quốc vốn đã mở đầu sứt trán, lúc này chỉ thiếu nước chửi ầm lên thôi. Khi nhận được văn bản thông báo Đường Ngạo phái người đưa tới, hẳn điên tiết xé thành mảnh vụn.

Tổng giám đốc Đường dường như không thêm để ý, tự mình thành lập một căn cứ cứu tế cho người già yếu, thông báo cho tất cả những người may mắn còn sống sót trong thành phố E và những thành phố lân cận: Nơi này thu nhận tất cả những người đã mất khả năng lao động.

Hành động lần này chẳng khác nào ánh rạng đông trong cơn bão tố, tổng giám đốc Đường được mọi người ngợi khen như Chúa cứu thế. Mà mọi người trong xưởng ASA lại càng thêm nghi ngờ và xem thường nhân phẩm của Chu Tân Quốc. Rốt cuộc đến một ngày, nguyên Tổ chức phòng tài vụ Lý Trác nội chiến, mang theo tám trăm người Đường Ngạo cứu về, lại thêm hơn bốn trăm tâm phúc, bạn tốt xung đột kịch liệt với Chu Tân Quốc.

Hơn một ngàn hai trăm người gây sự, Chu Tân Quốc hoảng hồn, lập tức ra lệnh cho Lý Tiểu Đông phụ trách bộ phận bảo vệ dùng súng ống trấn áp.

Không nổ súng thì không sao, một khi nổ súng, đám người Lý Trác bị buộc đến đường cùng, càng phản kháng kịch liệt hơn. Đường Ngạo vốn vẫn sai Yên Thao theo dõi nhất cử nhất động của nơi này. ASA xảy ra chuyện lớn như vậy, sao anh có thể không biết?

Anh lập tức dẫn người tới, còn lấy lý do “Không thể chĩa súng vào người mình” tấn công xưởng ASA.

Anh có bốn mươi mấy con mắt nét mắt đã chuyển sang màu xanh dương nhạt, anh dùng sức mạnh của chúng nhanh chóng mở cửa xưởng ASA. Mà khi đó Chu Tân Quốc còn đang rối như tơ vò, không rảnh lo chuyện khác.

Khi người của anh xông vào đã sớm có người mong được tiếp tục theo anh tiến lên dẫn đường. Tổng giám đốc Đường tuy không nhớ được những nhân viên nhỏ nhưng đối với những quản lý cao cấp thì anh nắm rõ như lòng bàn tay.

Lý Trác vừa thấy anh tiến vào, lập tức dẫn người tới tổ vệ sẵn sàng góp sức. Hơn bảy trăm người lúc trước anh đưa về lại càng đồng lòng cho rằng Chu Tân Quốc thật quá trơ trên, họ nguyện ý đi theo tổng giám đốc Đường.

Chu Tân Quốc biết đã hết hy vọng bèn dẫn mấy trăm thân tín nhếch nhác chạy ra khỏi xưởng ASA. Sau đó tổng giám đốc Đường kiểm kê lại nhân số, phát hiện để đánh bại xưởng ASA, người của anh bị thương nhẹ hơn năm mươi, trọng thương chỉ có đúng sáu người.

Chu Tân Quốc bại trận chạy trốn, ASA lại quay về tay anh. Nếu như là trước đây, anh nghĩ chắc chắn anh sẽ cảm thấy thoải mái. Nhưng hôm nay anh đã biết phía Sa Khang kia không phải là lũ còn đồ đơn giản.

Anh không có thời gian ăn mừng, lập tức yêu cầu xưởng ASA mở máy, do Ngô Hoa chủ trì bí mật sản xuất một loại virus yếu dạng thuốc tiêm.

Sa Khang bắt đầu thúc giục Hải Minh Tiển đổi não ỉnh. Vì chuyện não Sa Nghị lần trước đã bị Hải Mạt Mạt đập nát nên Sa Khang hình như cũng sợ để lâu sinh biến, bắt đầu lo lắng tìm đường lui.

Hải Minh Tiến đương nhiên cũng đồng ý. Hải Mạt Mạt kể từ lúc bị gắn máy nhận tín hiệu thì không còn suy nghĩ của riêng mình nữa, hiện giờ mọi người cũng coi cô bé như những phụ tá bị khống chế khác.

Dần dà, Hải Minh Tiến hình như cũng chấp nhận sự thật này. Anh bắt đầu chuyển Hải Mạt Mạt sang một phòng thí nghiệm nhỏ khác.

Buổi tối, sau khi tắt cả mọi người đi ngủ, Hải Mạt Mạt liền mở mắt. Cô bé bị đặt trên một chiếc giường nhỏ, giường màu phấn hồng, bên cạnh gối còn đặt một con thỏ màu hồng.

Trên người cô bé đắp một cái chăn mềm, trên đầu treo một chiếc chuông gió. Cô bé quay đầu nhìn sang, thấy bên cạnh giường nhỏ còn có một cái giường lớn. Trên giường cũng có một người đang nằm.

Cô bé đi tới, vén màn lụa màu trắng lên, bên trong là một người phụ nữ. Một người phụ nữ rất quen.

Cô bé cố gắng nhớ lại, đột nhiên nhớ tới một người Hải Minh Tiến trước kia từng bảo cô bé gọi người phụ nữ này là. Mẹ.

Tại sao cô ấy lại ở đây? Hải Mạt Mạt đưa tay sờ mặt cô, vẻ mặt cô điềm tĩnh, cũng không còn thở nữa. Hải Mạt Mạt nhìn lên mới phát hiện trên cổ của cô có một vết thương nhỏ, nhưng kỹ thuật khâu quá tốt nên nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra.

Hóa ra cô ấy đã chết rồi sao?

Hải Mạt Mạt cũng không quá đau buồn, quan hệ giữa cô bé và người phụ nữ này không được coi là tốt. Lúc này nhìn thấy cô ấy chết rồi cũng thấy không khác người xa lạ là bao.

Nhưng vết thương ở cổ họng nhất định là do vũ khí sắc bén gây nên. Ngón tay cô bé khẽ ấn xuống, lúc này mới giật mình: thân thể người phụ nữ kia đã bị móc rỗng.

Trong thân thể của cô là một hệ thống cung ứng dịch dinh dưỡng phức tạp mà hoàn mỹ, duy trì dinh dưỡng cần thiết cho da và tóc. Để cho cô ấy nhìn không khác gì người còn sống.

Hải Mạt Mạt về giường nằm, cả căn phòng lặng ngắt như tờ. Vì không có gió nên chuông gió trên đầu cũng không kêu. Bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, là Hải Minh Tiến trở về.

Nơi này không giống phòng thí nghiệm, mà giống như một ngôi nhà. Anh cởi áo khoác, khẽ hôn Hải Mạt Mạt trên giường nhỏ một cái, sau đó lên giường, nhẹ nhàng ôm người phụ nữ kia, bình thản ngủ.

Trong không gian tối đen như mực, hô hấp của anh là tiếng động duy nhất. Hải Mạt Mạt không biết tâm tình trong lòng mình lúc ấy thế nào.

Đây chính là ngôi nhà cuối cùng của ba sao?

Ba.

49. Chương 49

Chương 49: Hải Mạt Mạt hôn anh

Hải Mạt Mạt ngủ li bì, bình thường hiếm có lúc tỉnh táo. Hải Minh Tiến thỉnh thoảng sẽ rút chút máu của cô bé làm mẫu nhưng rất ít nói chuyện.

Sau khi Đường Ngạo chiếm được xưởng ASA, thiết bị đã đầy đủ hơn rất nhiều. Ngô Hoa nhanh chóng nghiên cứu ra một loại thuốc tiêm, có thể làm suy yếu virus trong máu Gâu Gâu, pha loãng virus nồng độ cao thành virus yếu.

Gâu Gâu bé xúy, dù rút khô máu cũng chẳng được bao nhiêu. Vậy nên tổng giám đốc Đường vẫn luôn chú ý bảo vệ nó, loại thuốc này cũng chỉ sản xuất với số lượng rất nhỏ.

Mọi người dường như đều sống tốt, một ngày kia, Vạn Ích Khải được tổng giám đốc Đường phái đi theo dõi Sa trạch của Sa Khang trở lại ASA báo cáo tình hình. Sa trạch gần đây lại bắt thêm một nhóm người, xem ra là người may mắn còn sống sót của căn cứ nhỏ nào đó.

Đường Ngạo cũng không hề thấy bất ngờ. Lấy thực lực hiện nay của Sa Khang, trang bị vũ khí của hắn có thể nói là hoàn mỹ nhất trong tất cả các căn cứ. Hắn muốn bắt người thì ai mà ngăn nổi.

Vạn Ích Khải đột nhiên lại nhắc tới một chuyện khác: “Ngày hôm qua chúng tôi còn nhìn thấy bé Mạt Mạt phơi nắng ở bên ngoài đấy.”

Nhắc đến cái tên này, tổng giám đốc Đường có chút hậm hực: “Hừ, tìm được cha ruột rồi chắc là vui lắm nhỉ.” Anh tỏ vẻ “Ai mà thèm”, nhưng Vạn Ích Khải lại dè dặt lên tiếng: “Nhưng nhìn trạng thái. Không được tốt lắm.”

Chân mày Đường Ngạo nhăn tịt lại: “Là sao?”

Vạn Ích Khải ấp a ấp úng: “Lúc bé Mạt Mạt ở bên anh luôn rất hoạt bát hiếu động. Ngày đó khi chúng tôi nhìn thấy cô bé thì cô bé lại không hề nhúc nhích, ngồi ở bên ngoài biệt thự cả một buổi chiều. Mặt trời cũng xuống núi mới chậm chậm trở về.”

Qua một lúc lâu, Đường Ngạo lặp lại: “Ngồi cả một buổi chiều?”

Vạn Ích Khải gật đầu chắc như đinh đóng cột: “Hơn nữa lúc đi cũng rất lặng lẽ nhìn thế nào cũng thấy không ổn.”

“Nó có ổn hay không liên quan gì tới tôi!” Tổng giám đốc Đường hình như không quan tâm, vung tay lên, “Quay về tiếp tục giám sát.”

Vạn Ích Khải cũng không biết rốt cuộc Đường Ngạo và Hải Mạt Mạt có quan hệ gì. Nhưng lúc còn ở vườn bách thú, Đường Ngạo rất thương Hải Mạt Mạt, tất cả mọi người đều biết. Đó không phải là kiểu thương đáng khinh như lúc anh ta nhìn đám người đẹp ngực bự, mà là tình thương vô điều kiện thật sự của người cha dành cho con gái.

Sau khi Vạn Ích Khải rời đi, tổng giám đốc Đường lật xem báo cáo thí nghiệm lâm sàng virus yếu Ngô Hoa đưa tới. Anh đọc mãi mà vẫn không tập trung được.

“Sao lại sống không tốt cơ chứ.” Anh đột nhiên lẩm bẩm một mình. Anh đã xem video về quá trình trưởng thành của Hải Mạt Mạt. Anh có thể nhận ra rằng Hải Minh Tiến cực kỳ thương yêu cô bé. Cho nên những ngày Hải Mạt Mạt sống ở bên cạnh Hải Minh Tiến anh gần như không lo lắng chút nào.

Anh ngồi một lúc, đột nhiên dùng sức ném con chuột lên trên bàn. Anh hùng hù hỏ hỏ bước ra khỏi phòng làm việc, đám người đều cho rằng xảy ra chuyện, nhưng Đường Ngạo lại không thèm để ý đến bất cứ ai, lái xe đi thẳng ra ngoài.

Sa trạch hoàn toàn yên tĩnh, Vạn Ích Khải nấp ở trường học bỏ túi máy tính gần đó. Đường Ngạo dùng đám mắt nết đã tiến hóa thành màu xanh nhạt trong tay mình dọn sạch nơi này, dành riêng cho Vạn Ích Khải theo dõi ở cự ly gần.

Hiện giờ thuộc hạ của tổng giám đốc Đường có tổng cộng ba căn cứ, anh thật sự rất bận rộn. Lần này anh hùng hổ tự mình tới đây, mọi người hầu như không cần hỏi cũng có thể đoán được nguyên nhân.

Tổng giám đốc Đường rất nghiêm túc nói: “Sa Khang và tên điên Hải Minh Tiến kia là phần tử phản loài người, phản xã hội. Sớm muộn gì cũng phải xử lý bọn chúng. Tôi đến xem xét tình huống trước.”

Tất cả mọi người vội vàng phụ họa. Thôi, nể tình anh bận rộn như vậy mà vẫn lo cho con gái, mọi người không vạch trần anh nữa.

Đường Ngạo dùng ống nhòm đơn giản nhìn về phía Sa trạch. Khi ấy là mười một giờ một phút, trong sân ngoại trừ mấy người làm quét dọn ra thì không nhìn thấy bất cứ bảo vệ nào.

Tổng giám đốc Đường suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc vẫn phải hỏi: “Con bé có hay ra ngoài không?”

Vạn Ích Khải lắc đầu: “Không, các anh em cũng chỉ thấy hai lần.”

Đường Ngạo không nói thêm gì nữa.

Ngày đó, Hải Mạt Mạt không ra ngoài. Ngày hôm sau, Đường Ngạo chở bộ kính viễn vọng trong phòng làm việc của anh từ ASA tới. Đến gần ba giờ chiều, cuối cùng cũng thấy Hải Mạt Mạt từ trong nhà chậm chậm đi ra.

Cô bé mặc một chiếc váy hoa xinh đẹp, tóc vàng dài xõa tới đầu gối lấp lánh chói mắt, trên cánh tay trắng nõn còn ôm một con thỏ màu hồng. Cô bé đi tới bên chiếc ghế trên bãi cát trong sân ngồi xuống, cứ ngồi im lặng như vậy. Bên người cô bé có một người đàn ông cường tráng cầm súng, giống như bảo vệ cũng giống như giám sát.

Cô bé ngồi đó hai tiếng, tổng giám đốc Đường cũng nhìn hai tiếng. Đám người Vạn Ích Khải dè dặt gọi anh ăn cơm trưa anh cũng không để ý. Cuối cùng anh hung tợn mắng một câu: “Hải Minh Tiển, ĐMM.”

Trong phòng thí nghiệm, lần này thái độ của Sa Khang vô cùng kiên quyết: “Tiến sĩ Hải, rốt cuộc anh định đợi đến lúc nào mới đổi thân thể cho tôi? Anh kéo dài mãi như vậy chẳng lẽ là có ý đồ khác sao?”

Hải Minh Tiển chỉ nói một câu liền khiến hấn nghẹn họng: “Không cần chất vấn tôi, lúc tôi đổi thân thể cho anh, anh phải giao tính mạng anh vào tay tôi đấy.”

Sa Khang không dám ngang ngược, vội đổi sang giọng điệu lương thiện: “Tiến sĩ Hải, tôi biết anh say mê tiến hóa của loài người. Mục tiêu của anh và tôi là hai chuyện khác nhau. Nhưng anh cho rằng chúng ta có thể chiếm giữ nơi này lâu dài sao? Chính phủ không vô dụng như anh nghĩ đâu, bộ đội đặc chủng bọn họ đưa tới càng ngày càng nhiều, cũng chưa bao giờ ngừng. Anh xem đám anh em của tôi ban đầu có bao nhiêu, bây giờ còn lại bao nhiêu?”

Hải Minh Tiển không nói gì, hấn tiếp tục khuyên nhủ: “Tiến sĩ Hải, thành quả của anh đã đủ để người ta kinh sợ rồi, chuyện quan trọng cần làm lúc này chính là thoát thân. Đổi tất cả hiện vật ra tiền mặt, rồi chúng ta chạy trốn ra nước ngoài, tìm một hòn đảo. Đến lúc đó anh muốn làm thí nghiệm gì, dùng bao nhiêu người, tôi đều có thể cung cấp cho anh.”

Hải Minh Tiển ngẩng đầu lên nhìn về phía Hải Mạt Mạt bên cạnh. Ánh mắt cô bé mờ mịt nhìn về phía trước, nếu như anh không ra hiệu lệnh, cô bé sẽ vĩnh viễn đứng như vậy, vĩnh viễn nhìn như vậy.

Hải Minh Tiển giơ tay lên xoa mặt cô bé: “Bắt đầu từ ngày mai hãy thử máu và tìm tủy thích hợp từ những người bị bắt về.”

Sa Khang lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Vậy mới phải chứ. Làm phiền tiến sĩ rồi. Chọn một người từ đám bộ đội đặc chủng chúng ta bắt về đi, tôi rất thích thể trạng của bọn họ.”

Hấn xoay người rời đi, Hải Minh Tiển nhìn bóng lưng của hấn, đột nhiên khẽ mỉm cười. Chờ Sa Khang đi mất hút, anh nhẹ nhàng nâng mặt Hải Mạt Mạt lên: “Mạt Mạt đừng tức giận nhé, ba báo thù cho Mạt Mạt.”

Buổi chiều, Hải Minh Tiển thật sự giúp Sa Khang chọn thân thể. Địa điểm lần này anh ta tới là một phòng thí nghiệm được bảo vệ chặt chẽ hơn. Hải Mạt Mạt im lặng đi theo anh, nơi này có ba cửa sắt lớn, bên trong đang nhốt rất nhiều. . . . quân nhân?

Thân thể bọn họ quả thật vô cùng cường tráng, ý chí cũng mạnh mẽ vô cùng. Hải Minh Tiển cũng không nỡ tùy tiện dùng bọn họ để thí nghiệm bởi đối tượng thí nghiệm như vậy cực kỳ hiếm có.

Những người này bị trói ở trên tường, trước ngực mỗi người treo một tấm bảng nhỏ, trên đó ghi chép cặn kẽ nhóm máu, mạch xung điện não đồ và một vài số liệu.

Hải Minh Tiển ôm Hải Mạt Mạt lên, vô cùng dịu dàng hỏi: “Mạt Mạt thích thân thể nào? Chờ Mạt Mạt khỏe lại, ba cũng giúp Mạt Mạt chế tạo một người nhé?”

Hải Mạt Mạt không nghe anh ta nói chuyện, cô bé nhìn thấy một người vô cùng quen thuộc, khuôn mặt người này sao lại giống. . . . Cô bé đột nhiên nhớ ra người này là ai. Đường Hạo! Trước kia anh đã từng đến vườn thú tìm Đường Ngạo?

Sao anh ta lại bị bắt? Hải Mạt Mạt mới chỉ nghĩ vậy thôi là đầu đã đau muốn nứt ra rồi. Cô bé lập tức ngừng lại, không suy nghĩ gì nữa.

Đường Hạo cũng đang nhìn cô bé, mặc dù anh chỉ gặp Hải Mạt Mạt một lần, nhưng cô nhóc này đi theo Đường Ngạo nên anh vẫn có chút ấn tượng. Nhưng sao bây giờ nhìn có vẻ có vẻ lơ đãng vậy?

Hải Minh Tiễn chọn xong đối tượng giải phẫu, lập tức sai trợ lý gây mê vật thí nghiệm.

Mà tổng giám đốc Đường cũng không còn nhàn rỗi. Anh trái lo phải nghĩ, cuối cùng dứt khoát gom toàn bộ mất nét cũng lại. Mặc dù ngôn ngữ không thông nhưng anh để cho Cầu Đại Vân khoa tay múa chân nói cho bọn họ ý định của mình.

Anh chọn hai mươi con mất nét tiến hóa thành màu xanh dương, cho tất cả thay quần áo bó màu đen. Không tìm được mặt nạ, mỗi người đành lấy tất chân màu đen chụp lên đầu.

Cuối cùng, tổng giám đốc Đường đưa tay ra, ý bảo một con mất nét, cẩn đi. Con kia do dự, ngay cả Cầu Đại Vân cũng cau mày: “Nhất định phải làm vậy sao?”

Đường Ngạo gật đầu: “Không sao đâu, tôi bảo đảm thân thể sẽ không chết. Chỉ cần cứu được Hải Mạt Mạt ra, thì sẽ có biện pháp khôi phục thôi.”

Qua một hồi, Cầu Đại Vân rút cuộc hỏi: “Cô bé đối với anh quan trọng đến vậy sao?”

Tổng giám đốc Đường tỏ vẻ khinh thường: “Quan trọng cái rắm. Đừng nói nhiều nữa, rút cuộc có cần không thì bảo!”

Con mất nét kia hơi do dự, cẩn nhẹ một cái lên cánh tay anh.

Ngày hôm sau, Hải Minh Tiễn đang kiểm tra các hạng chỉ số cho đối tượng thí nghiệm thì đột nhiên Sa Khang dẫn người đi vào: “Tiến sĩ Hải, có tin vui.”

Hải Minh Tiễn ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy hắc dẫn theo một người vào. . . . Đường Ngạo? Anh hơi cau mày bởi lúc này mất Đường Ngạo đầy tơ máu. Anh ta bị nhiễm rồi sao?

Vết thương ở trên cánh tay, đúng là bị Người Tiến Hóa cắn bị thương. Hải Minh Tiễn yên tâm: “Giữ anh ta lại, nhốt vào khu 02.”

Đường Ngạo bị giam ở khu 02, lúc này ngay cả chữ ‘mẹ nó’ cũng không nổi rồi, anh chỉ cảm thấy đói thôi. Mẹ kiếp, đói thật đó, hận không thể bắt tất cả vật còn sống bên cạnh ăn hết. Trong đầu anh kêu ong ong, nhìn gì cũng thấy màu xám trắng. Không thể kìm nén được sự đói khát này, nếu không phải anh đã biết trước là có thể kìm chế cơn đói thì chỉ sợ anh cũng vứt bỏ chống cự rồi.

Anh ngã vào trong phòng thí nghiệm, bên trong toàn là những người bị lây, cũng may đều mới sơ cấp không ăn đồng loại. Anh nhắm mắt trong tiếng gào thét: Hải Mạt Mạt, chờ cứu được con ra ngoài, nhân tình nợ con coi như ông đây đã trả sạch! !

Buổi tối, Hải Minh Tiễn ngủ rất muộn, anh đang chuẩn bị phẫu thuật cho Sa Khang. Tổng giám đốc Đường đang bị đói. Thật sự là quá đói, anh dùng sức ấn lên dạ dày, cảm thấy dịch dạ dày không ngừng cuộn trào trong bụng, đói đến mức dạ dày xoắn cả vào nhau.

Cửa sổ nhỏ trên cửa sắt phòng thí nghiệm đột nhiên mở ra. Cách cửa sổ nhỏ chừng bàn tay, anh nhìn thấy Hải Mạt Mạt yên lặng đứng ở ngoài cửa. Đường Ngạo đói đến mức không đứng nổi, nhưng anh vẫn gồng mình lết tới cửa. Mở miệng hỏi lại phát ra tiếng zombie.

“Không phải đi tìm ba ruột sao, sao lại thành ra thế này?” Anh hừ hừ ha ha hỏi.

Cách cửa sổ Hải Mạt Mạt chỉ im lặng nhìn anh, vẻ mặt thờ ơ, ánh mắt vô hồn.

Đường Ngạo dùng sức ấn lên dạ dày, khó chịu, khó chịu muốn chết luôn mất. Nhưng lần này khó chịu dường như không chỉ đến từ trong dạ dày.

Hóa ra cảm giác thứ mình muốn bảo vệ lại bị người khác làm tổn thương là như thế này.

Hải Mạt Mạt đứng trước cửa thật lâu, cuối cùng thần thờ rời đi. Tín hiệu Hải Minh Tiễn đưa vào trong đầu cô bé cũng ngừng. Anh cảm thấy người như Đường Ngạo đột nhiên biến thành zombie tới nơi này nhất định là có bí mật.

Nhưng bây giờ nhìn lại, Đường Ngạo quả thật đã bị nhiễm. Về phần lúc ấy Đường Ngạo nói gì, không có Hải Mạt Mạt phiên dịch thì dù anh thu được tính hiệu phản hồi cũng không hiểu. Ai có thể ngờ những người bị nhiễm này lại có ngôn ngữ riêng của mình cơ chứ.

Buổi tối, Đường Ngạo vụng về cởi áo, trên bụng anh buộc một túi máu rất mỏng. Anh lấy lưỡi dao ngậm trong miệng, nhẹ nhàng nhét túi máu vào phía dưới khe hở cửa chính, sau đó cửa nhẹ lên túi máu. Máu tươi bên trong lập tức chảy ra đầy đất.

Zombie cùng phòng ngửi được mùi máu tươi, đột nhiên nhào tới như nổi cơn điên.

Nhưng cách một cánh cửa, bọn họ không thể nào với tới máu ngoài cửa. Mùi máu tươi đột nhiên trở nên vô cùng hấp dẫn, tổng giám đốc Đường vừa nuốt nước miếng vừa đứng ở góc tường chịu đựng cơn đói như ép điên người ta.

Đám zombie kia bắt đầu điên cuồng đẩy cửa, cửa kim loại khổng lồ bắt đầu bị biến dạng. Cuối cùng không biết là con nào hét to một tiếng, cửa kim loại đổ rầm xuống đất.

Bọn họ liếm sạch sẽ máu tươi ngoài cửa, bắt đầu đi về phía phòng thí nghiệm.

Lúc này tổng giám đốc Đường mới đứng dậy, đem một túi máu khác đổ ở ngoài cửa nhốt Người Tiến Hóa màu xanh lá cây. Phía sau còn có một phòng nhốt Người Tiến Hóa màu xanh dương, bên trong có ba con Người Tiến Hóa màu xanh dương. Đường Ngạo không dám dụ chúng ra kéo đến lúc đó chết oan ở trong tay bọn nó.

Trong phòng thí nghiệm náo loạn, Hải Minh Tiển và Sa Khang cũng biết, còn tưởng rằng là Hải Mạt Mạt lại quấy rối. Nhưng Hải Mạt Mạt vẫn đang ngoan ngoãn ngủ ở trên giường nhỏ của cô bé.

Sa Khang vội vàng sai người nhốt Người Tiến Hóa vào. Nhưng nơi này có khoảng hơn hai trăm con Người Tiến Hóa màu xám, màu xanh lá cây chừng sáu mươi con. Đều là quái vật chỉ còn lại bản năng ăn thịt, muốn nhốt hết bọn chúng chỉ sợ tốn không ít thời gian.

Đường Ngạo căn cứ vào phương hướng do những người trốn ra lần trước cung cấp, nhanh chóng tìm được Hải Mạt Mạt. Sức của anh giờ khỏe hơn rất nhiều, tuy thân thể mất đi cảm giác và khả năng phối hợp.

Anh xông tới phòng của Hải Mạt Mạt, dùng sức tông cửa. Xô hai ba lần, cửa đột nhiên mở ra. Hải Mạt Mạt đứng ở cửa, tổng giám đốc Đường mừng như điên: “Đi mau.”

Vẫn là tiếng zombie. Hải Mạt Mạt lắc đầu một cái, đột nhiên lại cầm tay anh dắt anh đi về hướng khác.

Đường Ngạo biết thời gian có hạn: “Bảo bối, có chuyện gì chúng ta ra ngoài trước rồi nói có được không?”

Hải Mạt Mạt lắc đầu, cô bé tạm thời chặn máy nhận tín hiệu trong đầu, nhưng chỉ cần não tự suy nghĩ cái gì quá phức tạp thì sẽ bị máy nhận tín hiệu phát hiện ra ngay lập tức.

Cô bé không nói câu nào, dẫn Đường Ngạo vào một căn phòng. Đường Ngạo còn định hỏi thêm, nhưng sau khi anh thấy rõ tình huống trong phòng thì không nói được gì nữa.

“Fuck! Các anh làm ăn kiểu gì thế hả?” Trong căn phòng này tối thiểu có hơn tám mươi bộ đội đặc chủng! Còn có anh hai anh – Đường Hạo.

Người bình tĩnh như Đường Hạo cũng phải hơi đỏ mặt: “Nói ít thôi, cẩn thận bị ửng mỗ mắt [1]. Thả bọn anh ra đã.”

[1] Câu gốc là “Suốt ngày đánh ửng, bị ửng mỗ vào mắt”: nôm na là làm chuyện xấu sẽ gặp quả báo.

Đường Ngạo đâu có cách nào thả bọn họ ra, cái khóa này anh muốn mở cũng không dễ dàng. Hải Mạt Mạt lại nhẹ nhàng kéo một cái khóa liền bật ra. Cô bé thả mấy chục bộ đội đặc chủng xuống. Bọn họ giận đến mức đỉnh đầu bốc khói, hăng hái muốn đi theo Đường Ngạo ra ngoài chém giết.

Đường Ngạo ra hiệu cho Đường Hạo ôm lấy Hải Mạt Mạt, Đường Hạo chột hiều ra: “Hóa ra là nội gián của chú à. Anh còn đang thắc mắc sao con bé lại ở đây.”

Vậy mà lúc đi qua phòng mình, Hải Mạt Mạt đột nhiên giẫy khởi lòng Đường Hạo. Cô bé quay về phòng mình. Đường Ngạo kéo tay cô bé: “Mạt Mạt, đi theo ba.”

Hải Mạt Mạt lắc đầu, Đường Hạo cũng đưa tay ra kéo cô bé: “Hải Minh Tiển là tên khốn kiếp, đi theo bọn chú đi.”

Hải Mạt Mạt dùng sức đẩy tay anh ra: “Ba cháu là người tốt!”

Đường Hạo nhìn Đường Ngạo một cái, rõ ràng không hiểu chuyện gì xảy ra. Tổng giám đốc Đường điên tiết: “Ông đây người không ra người quỷ không ra quỷ vào đây là vì ai hả? Đồ lưu manh, không biết điều, phụ lòng tốt của người khác! Mẹ kiếp, đi mau! !”

“Ba con là người tốt!” Cô bé nói chắc như đinh đóng cột.

“Cái đồ ngốc này!!” Tổng giám đốc Đường lập tức túm lấy cô bé, nổi trận lôi đình. Hải Mạt Mạt lại đột nhiên ôm cổ anh, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Đường Ngạo ngẩn ra, chỉ cảm thấy một đầu lưỡi linh hoạt luồn vào, hơi thở ấm áp bắt đầu thiêu đốt Người Tiên Hóa sơ cấp trong cơ thể anh.

“Anh nói này. Đến lúc nào rồi mà hai đứa còn.” Đường Hạo cảm thấy anh còn thuần khiết lắm, thế sao thằng em anh lại đã cảm thú đến mức này rồi?

Mà tổng giám đốc Đường còn đang bối rối, Hải Mạt Mạt hôn anh. Hôn lưỡi.

Sau nụ hôn thật dài, Hải Mạt Mạt nhẹ nhàng buông anh ra: “Ba cũng là người tốt.”

Cô bé xoay người về phòng, đóng cửa phòng lại.

Qua nửa phút, tổng giám đốc Đường mới hoàn hồn! Trong nháy mắt anh nổi trận lôi đình: “Mẹ kiếp cô nói cái gì hả? Lăn ra đây cho ba! !” Anh dùng sức đá cửa!

Đường Hạo không rõ chân tướng, tiến lên kéo anh, anh vùng tay hất Đường Hạo ra.

“Con mẹ nó, cô còn dám phát phiếu người tốt cho ông đây!! Hải Mạt Mạt ông đây đánh chết cô!!” Tổng giám đốc Đường nổi điên lên rồi!

50. Chương 50

Chương 50: Ba con là người tốt

Người của Sa Khang đã khống chế được một vài con zombie màu xanh lá cây, hần liếc mắt nhìn qua một lượt cũng phát hiện tổng giám đốc Đường không có ở đây. Đường Ngạo ở trong đám zombie quả thật rất nổi bật.

Đường Hạo không dám khinh thường, lập tức chỉ huy mấy chục người bên cạnh tản ra xung quanh tìm vũ khí, hy vọng có thể xông ra. Đường Ngạo nhiều lần dùng sức, cuối cùng cũng tông vỡ cánh cửa kia.

Anh không nói gì, chỉ đi đến giường nhỏ ôm lấy Hải Mạt Mạt. Người Tiên Hóa cấp bậc thấp vốn có tính cân đối cực kỳ kém, nhưng Đường Ngạo không biết do anh giận quá hay sao mà tốc độ lại cực kỳ nhanh.

Thời gian gấp gáp, Đường Hạo cũng không dám nhiều lời, mấy người cầm đồng chai lọ trong phòng thí nghiệm, nhanh chóng xông ra bên ngoài.

Những zombie trong phòng thí nghiệm được Đường Ngạo thả ra đều không có lý trí, tất cả người sống ở trong mắt bọn chúng đều là thức ăn. Cũng may đám người Đường Hạo không phải là người bình thường, dọc đường chém giết, lúc cần thiết còn có thể dùng những con zombie này để đỡ đạn.

Bên trong đánh đến long trời lở đất, bên ngoài đột nhiên lại có thêm một đám côn đồ đầu trùm tất đen xông tới.

Đám người kia bất chấp tất cả đẩy đổ cửa sắt lớn phía ngoài Sa trạch, xông thẳng vào.

Số người còn lại của Sa Khang vốn không nhiều, hần cũng không có ý định để thân tín của mình liều mạng, lập tức ra lệnh nổ súng. Cũng may đám mất nết này của Đường Ngạo thân thể đều đã chết, trúng đạn cũng

không xi nhê. Trong ngoài đánh gọng kìm, cửa chính phòng thí nghiệm cũng bị bọn mất nét màu xanh dương này đập đổ.

Trong đám người hỗn loạn, Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt liều chết xông ra ngoài.

Hải Minh Tiễn giận dữ, lúc thấy mọi người sắp lao ra khỏi phòng thí nghiệm anh ta đột nhiên ấn một cái nút. Đường Ngạo quay lại nhìn, trong lòng kinh hoàng – Zombie màu bạc!

Tối thiểu có ba con zombie màu bạc! !

Mặt Sa Khang cũng biến sắc: “Hải Minh Tiễn anh điên rồi!”

Những con zombie này không có ý thức, tất cả mọi người ở đây đều sẽ biến thành thức ăn cho bọn nó. Bọn nó bắt đầu cắn xé zombie, đám zombie của Đường Ngạo hi sinh đầu nước. Chỉ mấy phút ngắn ngủi mà đã có một nửa trong số đó bị ăn chỉ còn thừa lại mấy khúc xương.

Ăn xong nhóm này, bọn nó bắt đầu ăn zombie sơ cấp khác trong phòng thí nghiệm. Máu thịt đủ màu sắc bắn tung tóe lên tường, khắp nơi đều là thịt vụn thi thể. Phòng thí nghiệm bỗng chốc biến thành địa ngục trần gian.

Đường Ngạo và Đường Hạo nhìn nhau, mọi người đều biết nhất định phải xông ra ngoài. Bây giờ đã không còn nhóm zombie màu xanh dương, một khi bị nhốt ở đây sẽ không còn đường lui nữa.

Nhưng Hải Minh Tiễn và người của Sa Khang lúc này đã chặn đường lui, nhanh chóng lùi về phía cửa phòng thí nghiệm.

“Đóng cửa lại!” Sa Khang hô to, Hải Minh Tiễn ngăn cản: “Mạt Mạt vẫn còn ở trong đó!”

Sa Khang đẩy anh ta ra: “Giờ là lúc nào rồi mà còn quan tâm đến nó! Nhìn là biết con gái anh cùng một phe với tên họ Đường kia! !”

Sau đó hai người kia nói gì, tất cả mọi người đều không nghe thấy nữa. Đường Hạo và Đường Ngạo mang người xông về phía cửa. Khi cách cửa chỉ còn năm bước, trước cửa chính bỗng nhiên có một khối đá khổng lồ ngăn cản rơi xuống.

Cửa phòng thí nghiệm bị bịt kín rồi.

Ba con zombie màu bạc vẫn còn đang cắn nuốt zombie sơ cấp, zombie màu xanh dương Đường Ngạo mang tới đã chết sạch. Chờ chúng nó ăn xong những zombie này thì sẽ đến phiên mấy chục người bọn họ.

Tất cả mọi người không nói gì, xung quanh chỉ nghe thấy tiếng thở dốc kịch liệt. Một lúc sau, đột nhiên có người hung tợn mắng: “Hải Minh Tiễn, tao x cả họ nhà mày! !”

Âm cuối đã mang theo tiếng khóc tuyệt vọng.

Zombie sơ cấp càng ngày càng ít, tất cả mọi người đang tìm đường ra khác. Bịt kín cửa chính là một tảng đá lớn, bằng sức người tuyệt đối không thể nào mở ra được. Mà nơi này vốn ở dưới đất, cho dù có thể xuyên qua vách tường thì cũng cách mặt đất không biết bao nhiêu mét.

Đây quả thực là bộ quan tài sống, một bộ quan tài sống khổng lồ.

Đường Hạo còn đang ôm Hải Mạt Mạt, Đường Ngạo thì đi đến phòng thí nghiệm. Vừa rồi cũng có một số người của Sa Khang chết, anh kéo thi thể tới cửa phòng nhốt zombie màu xanh dương, thả hết đám zombie bên trong ra.

Mặc dù không ngăn cản được lâu, nhưng cũng kéo dài được chút thời gian.

Đường Hạo thả Hải Mạt Mạt xuống, đi cùng những người khác tìm đường ra. Mấy con zombie màu xanh dương cũng không cầm cự được lâu, nhanh chóng bị ba con màu bạc xé xác ăn hết.

Bọn chúng từng bước từng bước tiến lên phía trước, mấy chục người từng bước từng bước lùi về phía sau. Cho dù bọn họ ai cũng thân kinh bách chiến nhưng lúc này cũng đã mất hết hột máu. Mất những con zombie này màu bạc, khuôn mặt thì trắng bệch như quỷ.

Có lẽ vì nhét thức ăn vào quá vội nên miệng chúng nó đã bị rách đến tận mang tai. Hiện giờ trên tay, ngoài miệng chúng nó đều dính đầy máu và thịt vụn.

“Mẹ kiếp, chết kiểu này thật con mẹ nó đặc biệt.” Đường Hạo mắng một tiếng, lại chọc Đường Ngạo một cái, “Chú nói xem bọn zombie này có quan hệ gì với cương thi không? Ví dụ như sợ nước tiểu của con trai ý?”

Tổng giám đốc Đường muốn vái anh ta luôn, ý là: Em phục anh rồi, xin anh cầm miệng đi !

Tay con zombie màu bạc A đã vươn tới, Hải Mạt Mạt đứng ở trước tảng đá lớn bịt cửa, Hải Minh Tiển không ngừng gửi tín hiệu vào não cô bé, ra lệnh cho cô bé đừng nhúc nhích.

Cô bé lại vẫn tiến lên, đứng chắn phía trước đám người Đường Ngạo. Ba con zombie kia cũng đã chú ý tới sự tồn tại của cô bé. Một con khác lập tức đưa tay chụp lấy.

Đường Ngạo kéo cô bé lại, tay anh bị con zombie B cào rách một đường.

Đường Hạo cũng không quan tâm anh làm cái gì gió gì, dù sao tất cả mọi người đều sẽ chết, ai chết trước ai chết sau thì có khác gì nhau? Nhưng thằng em anh đột nhiên trở nên cao thượng thế này làm anh có chút không quen.

“Chú thích ‘thăng’ đầu tiên thì lên đi, anh hát Thánh Ca cho. Lúc ăn đến anh chắc anh cũng hát xong rồi. Coi như làm lễ siêu độ đơn giản cho chú. Nhưng đời này chú làm không ít chuyện thất đức như vậy không biết có tác dụng không nữa.” Sợ cũng vô dụng, anh liền quay sang nói đùa.

Đường Ngạo cũng lười để ý đến anh ta, virus trong cơ thể anh mất tác dụng rất nhanh, lúc này đã có thể nói được tiếng người. Anh rất nghiêm túc nói: “Anh nghe đây Đường Hạo, chúng ta có hơn sáu mươi người, trước lúc bị ăn hãy uống máu chúng nó. Chưa biết chừng bọn nó chưa ăn xong thì cũng đã có người biến thành zombie. Mặc dù không mạnh bằng chúng nó, nhưng chúng ta chưa chắc đã phải chết hết.”

Vừa nói anh vừa nhìn Hải Mạt Mạt. Trong cơ thể Hải Mạt Mạt là Người Tinh Lọc, zombie bình thường đều không muốn ăn cô bé. Nhưng nếu cô bé bị nhốt ở đây thì nhất định không ra được. Đến lúc đó Hải Minh Tiển đưa cô bé ra, cô bé lại chỉ có thể đi theo Hải Minh Tiển thôi.

Cái tên kia đã điên rồi, ai biết hắn sẽ làm gì.

Nhưng nếu như nơi này có mấy chục con zombie màu bạc không có thức ăn, bọn chúng nhất định sẽ phá đá chặn cửa phòng thí nghiệm. Nếu như phá được, đám người Hải Minh Tiển sẽ phải lo đối phó với zombie màu bạc, Hải Mạt Mạt còn có cơ hội chạy được.

Anh đưa tay sờ sờ Hải Mạt Mạt, cảm thấy mình mới là kẻ điên.

Đang lúc tổng giám đốc Đường quyết định tiến lên cắn một miếng thịt của zombie màu bạc, Hải Mạt Mạt đột nhiên xông tới. Cô bé giống như con khỉ cười trên cổ con zombie A, hai chân kẹp cổ nó, đôi tay dùng sức nện xuống đỉnh đầu nó.

Zombie màu bạc A cực kỳ tức giận, dùng tay kéo lấy hai chân của cô bé, định xé cô bé thành hai nửa. Đường Ngạo quỳnh lên, bỗng nhìn thấy nhám bánh xe ở bên cạnh.

Anh xông tới nhắt nhám bánh xe lên, ấn công tắc. Phòng thí nghiệm có nguồn điện dự phòng nên giờ vẫn còn điện. Anh cầm nhám bánh xe đang quay với tốc độ cực nhanh xông lên, ấn lên đầu con zombie màu bạc A!

Máu thịt văng tung tóe.

Nhưng đầu nó thực sự quá cứng, nhám bánh xe cũng không xuyên vào được. Máu thịt con zombie màu bạc A văng ra, hai con còn lại cũng đã nhào tới.

Cùng lúc này Đường Ngạo và mấy chục người của Đường Hạo đồng loạt liều chết xông lên. Hải Mạt Mạt đột nhiên cắt cánh tay của mình, đưa tay tới bên miệng con zombie màu bạc A.

Con zombie màu bạc A vốn đang giận dữ, bèn cắn một cái. Nó cắn rất mạnh, ngay cả máu thịt dính với gân mạch cũng kéo ra ngoài. Hải Mạt Mạt đưa vết thương tới khoe miệng nó, nó ừng ực nuốt máu tươi.

Hai con phía sau đã cắn chết ba người, Hải Mạt Mạt lại đưa cánh tay tới. Hai con này cũng bị hấp dẫn, bọn nó túm lấy cô bé, gần như lập tức cắn hết cánh tay phải của cô bé.

Đường Ngạo không dám kéo cô bé lại, sức lực như vậy hoàn toàn có thể xé cô bé thành hai nửa.

Khi bả vai và một chân Hải Mạt Mạt đã bị hai con zombie gặm sạch, Đường Ngạo cũng đã thử tất cả các loại vũ khí nhưng vô dụng, thân thể của bọn nó giống như Kim Cương Bất Hoại vậy.

Nhưng chẳng bao lâu sau, khi thấy nửa người Hải Mạt Mạt đã bị gặm chỉ còn lại xương, ba con zombie đột nhiên rú dài một tiếng, lùi về phía sau bỏ chạy. Mắt Đường Ngạo đỏ lừ, lập tức đuổi theo.

Mấy chục người giống như mấy chục con sư tử giận dữ, cơn giận bùng nổ dưới sự sợ hãi quả nhiên rất đáng sợ. Bọn họ đuổi theo ba con zombie này, dùng tất cả những thứ hữu ích ở xung quanh liều mạng tấn công.

Sức chiến đấu của ba con zombie yếu đi rất nhiều, bọn họ dùng tất cả máy móc xung quanh đập chúng nó. Cuối cùng Đường Ngạo kéo dây điện một bộ máy, dí vào người con zombie màu bạc A giật nó thành than cháy.

Đường Hạo nhìn thấy vậy, lập tức ra hiệu ọi người làm theo, hai con còn lại cũng nhanh chóng bị điện giật đến biến hình.

Cuối cùng thi thể cháy đen cũng bất động, lửa giận của mọi người lúc này mới thoáng hạ xuống. Nhưng ra ngoài bằng cách nào đây?

Mấy chục người mặt xám mảy tro, không có chỗ nào trên người là không bị thương. Chưa kể một vài người cũng đã bị nhiễm rồi. Đường Hạo đặt móng ngồi trước tảng đá: “Hải Minh Tiển, chờ Nhị gia ra ngoài, ông đây X chết mảy! ! !”

Anh mắng mấy tiếng, Đường Ngạo cũng không thêm để ý đến anh, vội vàng ôm Hải Mạt Mạt lên. Khi đó nửa người Hải Mạt Mạt đã chỉ còn lại xương, nhưng không ngờ xương của cô bé lại cũng là màu vàng, lấp lánh xinh đẹp.

“Mạt Mạt?” Đường Ngạo khẽ gọi cô bé, cô bé mở mắt ra, hình như nghe thấy Đường Hạo mắng, môi đóng mở mấy lần mới có thể nói: “Ba con là người tốt!”

Đường Hạo nổi giận: “Hắn là tốt người cái rắm! ! !”

Hải Mạt Mạt nâng tay trái lên sờ sờ tảng đá lạnh lẽo bịt kín cửa, đột nhiên dùng hết sức đấm một phát, đá vụn văng khắp nơi.

“Ba con là người tốt!” Cô bé không ngừng đấm lên tảng đá, đấm một cái nói một câu. Không ai nói nữa, bọn họ giật mình nhìn tảng đá khổng lồ niêm phong cửa bị nắm tay nhỏ bé của cô bé dần dần đấm vỡ thành phần vụn.

Tảng đá kia quá lớn, tay của cô bé dần dần ứa máu tươi. Máu dính vào đá vụn biến dịch thành màu đen tuyền. Cô bé vẫn cắn răng, tiếp tục đấm lên tảng đá.

Máy thu tín hiệu trong đầu không ngừng truyền tin, cô bé cắn răng, trong mắt ầng ậc nước mắt chỉ trực trào ra. Tóc dài màu vàng kim bị máu dính bết lại, trên gương mặt cũng dính đầy bụi. Cô bé không để ý tới lời khuyên can của mọi người xung quanh, không ngừng đấm lên tảng đá bịt cửa.

Tất cả mọi người im lặng nhìn, cuối cùng không biết là ai đứng dậy, cầm nhám bánh xe, rìu, thậm chí là máy nghiền xương, tất cả mọi người bắt đầu đập khối đá chặn cửa này.

Khi lớp đá mỏng cuối cùng vỡ ra, Hải Mạt Mạt nằm ở cạnh cửa. Hai tay của cô bé đã không còn chút thịt nào, xương màu vàng cũng đã bị mài mòn rất nhiều.

Cô bé bắn đến mức không còn nhìn rõ khuôn mặt, chỉ có đôi mắt là sáng ngời khác thường: “Ba con là người tốt!”

Cô bé quật cường hét lên.

Bọn họ ôm cô bé từ trong đá vụn ra.

“Đúng, ba Mạt Mạt là người rất tốt.”

Bọn họ khẽ nói với cô bé.

51. Chương 51

Chương 51: Buổi tối chán động lòng người

Khi Hải Mạt Mạt tỉnh lại thì phát hiện ra mình đang bị ngâm trong một bồn tắm lớn. Trên người đã được tắm rửa rất sạch sẽ nhưng khung cảnh xung quanh lại hoàn toàn xa lạ. Thế nhưng cô bé có thể ngửi thấy được một mùi hương vô cùng quen thuộc.

Mùi hương này làm giảm sự lo lắng của cô bé, cô bé ngược mắt nhìn xung quanh một vòng. Gấu Gấu vốn đang ngủ trên tấm đệm bên cạnh cũng lập tức bật dậy, chạy đến trước bồn tắm, chống chân nhìn vào trong. Hải Mạt Mạt vươn tay ra, nó liền dịch lại gần, không dám liếm, chỉ dùng sức vẫy đuôi.

Hải Mạt Mạt muốn ra khỏi bồn tắm, nhưng cả người mềm nhũn, thử mấy lần cũng không thành công.

Có lẽ là tiếng nước kinh động đến người bên ngoài, tổng giám đốc Đường đi tới: “Mạt Mạt?” Anh mở cửa kính phòng tắm ra, Đường Hạo phía sau cũng đi vào theo. Đường Ngạo lập tức đuổi anh ta đi ra ngoài: “Con bé không mặc gì cả, anh vào theo làm gì? Đi ra ngoài đi ra ngoài.”

Đường Hạo rất bất mãn, cách cánh cửa kêu lên: “Không phải chú cũng vào đấy à? Chú không phải là đàn ông à?” Anh ta còn muốn đẩy cửa vào nhưng Gấu Gấu bên cạnh đã hung dữ sủa âm ỉ, ra vẻ kiêu ngạo “Anh dám vào tôi cắn chết anh”.

Đường thiếu tá không đẩy cửa nữa.

Tổng giám đốc Đường ở địa bàn của anh ta còn không thèm nể mặt, huống chi bây giờ là ở địa bàn của anh. Anh đứng ở bên cạnh bồn tắm lớn, không thèm quan tâm đến Đường Hạo còn đang ở bên ngoài đá cửa: “Mạt Mạt cảm thấy thế nào?”

Hải Mạt Mạt giơ tay lên, lúc này mới phát hiện ra tất cả ngón tay mình chỉ còn lại xương màu vàng.

Đường Ngạo đặt tay cô bé vào trong dịch nuôi cấy, chất lỏng bên trong là anh và Đường Hạo đến phòng thí nghiệm cá nhân của Hải Minh Tiển trộm về.

Tổng giám đốc Đường đưa mẫu cho Ngô Hoa, yêu cầu cô phân tích thành phần, tiến hành pha chế. Đã có sẵn số liệu, Ngô Hoa muốn điều chế ra cũng không khó.

Hải Mạt Mạt lẳng lặng ngâm mình trong dịch nuôi cấy. Đường Ngạo thở dài, cô bé sốt rất cao, ngay cả dịch nuôi cấy cũng nóng lên. Anh đến chỗ Angela dùng 2G phim đổi lấy tất cả kiến thức nuôi Hải Mạt Mạt. Buổi tối quay về liền sai đám Ngô Quế Hải mang một cái hòm thủy tinh thật lớn đến phòng ngủ của mình. Sau đó đặt Hải Mạt Mạt vào trong hòm thủy tinh, đổ đầy dịch dinh dưỡng.

Buổi tối lúc anh xem thu chi của mấy căn cứ, Hải Mạt Mạt ngoan ngoãn nằm trong hòm thủy tinh như bể cá. Không gian trong hòm rất lớn, bên trong còn thả mấy thứ đồ chơi như con vịt nhỏ, cá nhỏ, vỏ sò, vỏ ốc...v...v....

Cô bé nhàm chán sẽ chơi cùng chúng một lát. Đường Ngạo thỉnh thoảng sẽ ngược lên nhìn cô bé, thấy cô bé không nhúc nhích nhìn chăm chú vào anh, anh sẽ cảm thấy trong lòng thật ấm áp.

Gấu Gấu vẫn đứng ở bên ngoài hòm thủy tinh, đôi khi lại chơi trò chơi với Hải Mạt Mạt. Nó dùng móng vuốt đặt ở bên ngoài lớp thủy tinh, Hải Mạt Mạt duỗi ngón tay chỉ vào, nó sẽ dời đi thật nhanh.

Tổng giám đốc Đường nhìn một người một chỗ chơi trò chơi, lúc trước không cảm thấy gì giờ lại bắt đầu thấy cánh tay hơi ngứa. Anh ngãi mấy cái, ai ngờ càng gãi càng ngứa điên cuồng.

Anh đưa tay lên nhìn liền biến sắc. . . . vết thương trên cánh tay phải của anh đã biến thành màu bạc. Anh đột nhiên nhớ tới lúc trốn khỏi phòng nghiên cứu của Hải Minh Tiển, anh bị zombie màu bạc cào trúng! !

Sắc mặt anh vô cùng nặng nề, ngứa ngáy như phát ra từ tận trong xương tủy. Anh chỉ cảm thấy kỳ lạ, tại sao mình còn chưa biến thành mất nét? Là bởi vì lúc ấy anh ôm Hải Mạt Mạt máu me đầy người sao?

Sau khi bọn họ trốn thoát, tổng giám đốc Đường lập tức sai Vạn Ích Khải đưa Hải Mạt Mạt về xưởng ASA còn mình và Đường Hạo đến phòng thí nghiệm cá nhân của Hải Minh Tiển lấy dịch nuôi cấy.

Sau khi quay về ASA, anh cũng sắp xếp xong xuôi cho Hải Mạt Mạt mới tắm rửa sạch sẽ.

Là bởi vì đã rửa sạch máu của Hải Mạt Mạt cho nên virus bắt đầu xâm nhập vào cơ thể sao?

Anh ngăn người, đột nhiên nghe thấy tiếng động bên tai. Anh ngẩng đầu lên phát hiện Hải Mạt Mạt đã bước tới. Thân thể của cô bé còn chưa khôi phục nhưng không hề khiến người ta cảm thấy kinh khủng. Xương cô bé rất đẹp, trơn bóng hơn cả hoàng kim.

Đường Ngạo muốn nói chuyện nhưng thật sự là ngứa điên lên mất, anh hừ một tiếng, tay giữ chặt vết thương.

Hải Mạt Mạt đột nhiên ngồi xổm xuống, tóc dài xỏa xuống đất khiến cả căn phòng ngập chìm trong sắc vàng.

Đường Ngạo chỉ cảm thấy vết thương ảm áp, Hải Mạt Mạt khẽ ngậm lấy vết thương của anh. Ngứa ngáy dần giảm bớt, anh thở dài một hơi, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Hải Mạt Mạt. Mái tóc vàng mềm mại hơi lạnh, chạm vào rất tuyệt. Đường Ngạo dần cảm thấy bình tĩnh hơn.

Hải Mạt Mạt liếm vết thương cho anh, đột nhiên rên một tiếng, sau đó ôm đầu đau đớn ngã xuống đất. Đường Ngạo hoảng hốt, đưa tay đỡ cô bé. Cô bé đau đến mức giọng nói cũng biến đổi: “Đầu.”

“Sao vậy?” Đường Ngạo tưởng là đầu cô bé bị thương, vội vàng kiểm tra. Sau đó anh phát hiện ra sau gáy cô bé có một chỗ hơi lõm vào, đường kính xấp xỉ một đầu đạn. Trong lòng Đường Ngạo nặng trĩu, Hải Mạt Mạt ôm đầu khóc lớn: “Đau đầu! Ba ơi, Mạt Mạt đau đầu! !”

Cô bé kêu thảm thiết, Đường Ngạo cũng cảm thấy tim mình đau nhói. Anh lập tức gọi Ngô Hoa đến, Ngô Hoa kiểm tra đơn giản một lượt nhưng cũng không có kết quả. Dù sao thiết bị của ASA cũng chỉ để sản xuất thuốc chứ không phải chụp CT nào.

Hải Mạt Mạt khóc nửa tiếng, cuối cùng cũng dần ngủ thiếp đi. Đường Ngạo đặt cô bé vào trong hòm thủy tinh. Mái tóc dài của cô bé dập dờn trong nước như tảo biển, da trắng nõn, lúc ngủ giống hệt như tinh linh trong biển sâu.

Đường Ngạo nửa đêm không ngủ, trước lúc ngủ anh đã kiểm tra cánh tay của mình, phát hiện miệng vết thương đã khép lại rồi. Anh cảm thấy cơ thể có chút không ổn, nhưng không đau không ngứa, cũng không biết là không ổn chỗ nào.

Ngày hôm sau, tổng giám đốc Đường rời giường, đứng trước hòm thủy tinh nhìn Hải Mạt Mạt một lúc lâu. Hải Mạt Mạt còn chưa tỉnh, Gâu Gâu vẫn đang ngủ. Mái tóc cô bé dập dờn trong nước, eo thon, bộ ngực. Hả ! !

Tổng giám đốc Đường hoảng hốt, ngực cô bé. Hơn nữa cái hòm này.

Anh chết điếng, cái hòm này 1m6, ngày hôm qua cô bé ngủ ở bên trong còn rất rộng rãi, sao hôm nay lại phải cuộn người lại mới vừa?

Hơn nữa ngực của cô bé ! ! Ghê thật, tối thiểu là cup D đấy!

Tổng giám đốc Đường lập tức hóa đá tại chỗ.

Sao Sao lại lớn nhanh như vậy?

Buổi sáng Hải Mạt Mạt cũng cần phải ăn cơm. Ở trong dịch nuôi cấy khiến tốc độ khôi phục của cô nhanh hơn bình thường nên cũng tiêu hao rất nhiều nhiệt lượng. Cô từ trong hòm thủy tinh đứng lên, tổng giám đốc Đường suýt chút nữa đặt mông ngã ngồi lên trên giường.

“Này. . . .” Anh phát hiện đầu óc mình có chút hỗn loạn, thuận tay cầm một chiếc khăn tắm đưa tới. Hải Mạt Mạt cầm lấy khăn tắm, cô từng nhìn thấy tổng giám đốc Đường dùng khăn tắm, vì vậy tiện tay quần quanh eo.

Eo thon chân dài, chỉ che chút xíu phần hông khiến tổng giám đốc Đường suýt chút nữa xị máu. Anh luống cuống tay chân tìm một cái áo sơ mi của mình, đưa cho Hải Mạt Mạt: “Mặc cái này vào, mặc vào rồi ăn.”

Hải Mạt Mạt cầm lấy áo sơ mi mặc vào, chiếc áo hơi lớn lại càng tôn lên dáng người thướt tha của cô. Tổng giám đốc Đường chỉ cảm thấy bây giờ thở cũng thở ra hơi nóng, não luôn vận hành ở vận tốc 7400 cũng đột nhiên kẹt lại.

Sao lại đột nhiên lớn lên thế này?

Hải Mạt Mạt lại dường như không hề phát hiện ra sự thay đổi của mình. Cô ngồi xuống bên bàn, bữa ăn sáng ở nơi này phong phú hơn vườn thú một chút. Dù sao ở đây cũng không ai nhìn thấy, không phải chú ý hình tượng như ở vườn thú.

Tổng giám đốc Đường đưa bánh bao gạch cua cho cô, trên bàn có một nồi cháo hải sản, một đĩa bánh trứng bột trắng, một đĩa thịt bò cuộn, một đĩa bánh chuối Muffin. Hải Mạt Mạt rất thích cháo hải sản, uống được mấy bát liền.

Trong lòng tổng giám đốc Đường rối như tơ vò, anh cũng không biết sao mình lại luống cuống như vậy: “Ăn. . . . Ăn chút thịt bò cuộn đi đã, ăn mỗi cháo không lát nữa lại đói bụng.”

Anh đẩy tất cả đồ ăn trên bàn tới trước mặt Hải Mạt Mạt, còn chẳng phân biệt được đâu là thịt bò cuộn.

Sao lại đột nhiên lớn lên vậy? Ông đây còn chưa chuẩn bị xong mà!

Tổng giám đốc Đường rất hoang mang!

Cả ngày hôm ấy, anh không cho phép bất cứ ai vào phòng ngủ của mình. Cứ hai tiếng Hải Mạt Mạt lại phải ăn một lần, tốt nhất là ăn những thứ có đường, nhiệt lượng cao. Nhưng bây giờ cả thành phố E đã không còn đường rồi. Không có xưởng gia công chuyên nghiệp, lại trải qua một năm hỗn loạn, biết đi đâu tìm đường bây giờ.

Tổng giám đốc Đường chỉ dành cho Hải Mạt Mạt ăn thường xuyên, thay đổi đủ mọi cách giầy vò đầu bép phòng ăn. Nghe nói là thiên kim của Đường tổng muốn ăn nên đầu bép cũng cực kỳ cố gắng. Làm ôi lần Hải Mạt Mạt ăn cơm lại giống như truyền lệnh Ngự Thiện Phòng ở cổ đại vậy.

Mà tổng giám đốc Đường còn đang rất rối rắm, đột nhiên lớn lên thế này mà cứ để cô khóa thân ngâm trong phòng mình thì thật không ổn nhỉ?

Mẹ nó, cũng không thể bắt anh buổi tối nhìn cô trần truồng được! !

Đổi phòng, nhất định phải đổi phòng.

Tổng giám đốc Đường vừa mới hạ quyết tâm thì Hải Mạt Mạt lại bắt đầu đau đầu. Cô đau đón đứng lên ôm lấy Đường Ngạo khóc đến trời long đất lở. Tất cả thuốc giảm đau có thể dùng Đường Ngạo đều thử hết rồi, nhưng không loại nào có hiệu quả.

Anh ôm Hải Mạt Mạt xoa đầu cho cô, xoa khoảng nửa giờ anh phát hiện nếu như xoa cái lỗ tròn sau gáy thì cô sẽ không đau đón dữ dội như vậy nữa.

Anh ấn vào nơi đó, qua một lúc lâu Hải Mạt Mạt mới nằm trong lòng anh lặng yên ngủ thiếp đi. Tổng giám đốc Đường nghĩ: Thế cũng không ổn, nếu đổi phòng rồi đến tối cô xảy ra chuyện thì biết làm thế nào?

Mẹ nó. Anh chửi bậy một câu, mặc kệ, không gì quan trọng hơn sự an toàn của cô. Nhưng dù sao cũng không thể để cô trần truồng ngâm mình như vậy nữa, làm vậy thật sự rất biến thái.

Tổng giám đốc Đường ra ngoài, lén lén lút lút tìm mấy bộ quần áo ngủ của nữ về. Buổi tối anh mặc cho Hải Mạt Mạt chiếc váy ngủ buộc dây bên eo màu đỏ. Hải Mạt Mạt cũng không có ý kiến gì. Nhưng buổi tối hôm đó, tổng giám đốc Đường suýt chút nữa bị dọa tè ra quần.

Cả bồn dịch nuôi cấy đều biến thành màu đỏ tươi, dù to gan như anh cũng sợ đến mức nhảy dựng lên.

“Hải Mạt Mạt! ! !” Anh chạy tới bên hòm thủy tinh, vội vàng vớt Hải Mạt Mạt từ trong dịch nuôi cấy lên.

Toàn bộ nước trong hòm đều đã biến thành màu đỏ, anh vội vàng gọi điện thoại cho Ngô Hoa. Ngô Hoa tới cũng sợ hết hồn, dù sao Hải Mạt Mạt cũng lớn quá nhanh. Sau khi nhìn thấy bồn nước đỏ quạch, cô lập tức dùng ánh mắt tức giận, khiển trách căm tức nhìn Đường Ngạo.

Tổng giám đốc Đường thật oan uổng: “Mẹ kiếp, cô nhìn tôi như vậy làm gì? Tôi thật sự không làm gì cả! !”

Chảy nhiều máu như vậy còn nói không ‘làm’! Nhìn Hải Mạt Mạt gần như cả người đầy máu, Ngô Hoa vội vàng nghe nhịp tim, đo huyết áp cho cô. Hải Mạt Mạt ngủ rất say, chỉ đến khi ông nghe bệnh lạnh lẽo nhét vào trong áo cô mới mở mắt: “Ba? Cô Ngô Hoa?”

Tổng giám đốc Đường suýt chút nữa ôm cô khóc rống: “MD, cuối cùng con cũng tỉnh, mau rửa sạch oan khuất cho ba con đi! !”

Hải Mạt Mạt nhìn Đường Ngạo bị phản lại nhìn Ngô Hoa tức giận, ù ù cạc cạc hỏi: “Làm sao vậy?”

“Mạt Mạt có khó chịu chỗ nào không?” Ngô Hoa hỏi rất khẽ, cô muốn kiểm tra chỗ kín cho Mạt Mạt nhưng lại sợ Mạt Mạt xấu hổ. Hải Mạt Mạt ở chung với mọi người đã lâu, mặc dù không hay nói chuyện cùng người lạ, nhưng chưa bao giờ có tính tiểu thư. Hơn nữa Đường Ngạo cưng chiều cô nên mọi người cũng thương theo.

Hải Mạt Mạt nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng: “Mạt Mạt không sao mà.”

Tổng giám đốc Đường và Ngô Hoa cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng hai người lại không hiểu – thế nước này sao lại.

Cuối cùng tổng giám đốc Đường nhìn vấy ngủ trên người Hải Mạt Mạt, anh suýt chút nữa tức nổ phổi. Áo ngủ này biến thành màu trắng rồi.

MD, nó phai màu! ! !

Suýt chút nữa đã hù chết ông đây rồi! Con mẹ nó, đúng là một buổi tối thấp thỏm bất an, hốt hoảng lo sợ, chấn động lòng người.

[*] MD – là một câu chửi, nghĩa là con mẹ nó =.=

52. Chương 52

Chương 52: Tuy bại nhưng vinh

Tổng giám đốc Đường nghĩ mãi không ra nguyên nhân tại sao Hải Mạt Mạt đột nhiên lớn lên, Hải Mạt Mạt lại càng không biết. Cô chỉ cảm thấy lạ là tại sao hòm thủy tinh lại nhỏ đi.

Cô bị thương nặng, ngày ngày sống ở trong hòm thủy tinh, không được ra khỏi phòng. Điều này rõ ràng khiến tổng giám đốc Đường sinh ra ý nghĩ ‘kéo dài được bao lâu hay bấy lâu’. Nhưng mỗi tối nằm trên giường nhìn Hải Mạt Mạt bông bênh trong hòm thủy tinh tim anh lại không thể nào bình lặng được, giống như dịch nuôi cấy trong cái hòm ấy vậy.

Đường Hạo mấy lần muốn vào phòng Đường Ngạo, hỏi thăm Hải Mạt Mạt, đều bị Đường Ngạo ậm ừ đánh trống lảng. Đường thiếu tá cực kỳ muốn vào phòng anh nhìn xem. Anh ta vốn cảm thấy vô cùng hứng thú với Hải Mạt Mạt, sức mạnh kia nhìn một cái cũng biết không phải của người bình thường, hơn nữa còn được thằng em trai anh coi như bảo bối thế này nhất định là có chỗ kỳ lạ.

Đáng tiếc cuối cùng anh ta vẫn không thể vào được phòng tổng giám đốc Đường. Một là bởi vì tổng giám đốc Đường không cho phép, hai là bởi vì Gấu Gấu không cho.

Tối hôm đó, Đường Ngạo mới vừa ngủ liền bị tiếng động trong hòm thủy tinh đánh thức. Bởi vì phải chăm sóc Mạt Mạt nên phòng của anh để đèn cả đêm.

Anh đã đặt sẵn đồ ăn ở trên bàn. Hải Mạt Mạt không chịu được đói, anh liền chuẩn bị chút thức ăn nước uống, buổi tối cô có thể tự dậy lấy ăn. Nếu là ngày trước, tổng giám đốc Đường sẽ không hề do dự dậy đút cho cô, nhưng hai đêm này anh đều giả vờ như không nghe thấy.

Khi ngâm Hải Mạt Mạt không thể mặc quần áo bởi dịch nuôi cấy này có tác dụng hoạt hóa với nhiều loại quần áo. Một khi hòa vào trong dịch nuôi cấy rồi lại để hấp thụ sẽ không tốt cho cô.

Nhưng để cho loại đàn ông quen gió trăng như tổng giám đốc Đường ngày ngày nhìn mỹ nhân vào tắm ra tắm thế này mà không có ý nghĩ xấu xa thì thật là.

Tổng giám đốc Đường thở dài, lại cảm thán một tiếng – Đây đúng là báo ứng.

Hải Mạt Mạt ăn xong định quay về hòm, tổng giám đốc Đường không hổ là người làm cha, lập tức nhắc nhở một câu: “Đánh răng.”

Hải Mạt Mạt ngoan ngoãn vào toilet, tổng giám đốc Đường nghe tiếng động bên trong, lại nhìn hòm thủy tinh trống rỗng, đột nhiên lật người nằm úp mặt lên giường, nặng nề thở dài.

Đã đến lúc phải gả con gái đi rồi. ‘Đội vết thương của cô lành rồi bắt đầu chọn lựa thí sinh vậy.’ – Anh hạ quyết tâm.

Hải Mạt Mạt đánh răng xong quay lại, rất tự nhiên bò lên giường hôn chụt một cái lên mặt Đường Ngạo. Đường Ngạo rất thích mùi hương tươi mát như mùi cam trên người cô. Anh vốn định hôn lại, nhưng khi nhìn đến thân thể cô anh lại do dự, chỉ khẽ nói: “Đi ngủ đi.”

Hải Mạt Mạt liền ngoan ngoãn quay về hòm thủy tinh. Đường Ngạo cầm cái gối úp lên mặt, lại than một tiếng – Nghiệp chướng.

Trong mấy chục chiến sĩ của Đường Hạo có nhân sĩ chuyên nghiệp, bọn họ nhanh chóng sửa xong bộ đàm và liên lạc được với quân đội. Thành phố E mất liên lạc với bên ngoài rất lâu rồi, hiện giờ mới biết sơ sơ tình huống bên ngoài.

Phạm vi virus lây lan lần này vô cùng lớn, chừng sáu tỉnh, hai thành phố trực thuộc trung ương bị nhiễm nghiêm trọng. Hiện giờ những tỉnh thị còn lại trong nước cơ bản đã được ổn định, sáu tỉnh này cũng đang trong quá trình tẩy rửa.

Quân đội từng nhiều lần phái người vào thành phố E cứu hộ, nhưng thành phố E lại là nơi hy sinh nhiều chiến sĩ nhất, cũng là nơi cứu được ít người nhất.

Zombie ở nơi này có tính tổ chức rất cao.

Đường Ngạo đương nhiên biết nguyên nhân. Nếu Hải Minh Tiến có thể cấy máy thu tín hiệu vào não người, vậy khó đảm bảo rằng anh ta không thể làm điều tương tự với zombie. Nếu zombie thực sự bị cấy thứ này vào đầu, tất cả bọn chúng sẽ do cùng một bộ não chỉ huy, sức chiến đấu thật sự rất kinh khủng.

Cũng may Đường Hạo mặc dù bị nhốt nhưng cũng không phải không thu hoạch được gì. Anh ta vẫn lấy được một vài tin tức hữu dụng, ví dụ như anh lấy được tín hiệu mạch xung sóng điện não của Hải Minh Tiến, mẫu virus yếu đưa về cho quân đội.

Hai bên đang trò chuyện thì tổng giám đốc Đường đột nhiên mở miệng: “Tôi có thể cung cấp hàng mẫu thuốc điều trị nhưng tôi có điều kiện.”

Anh vừa dứt lời, ngay cả sĩ quan chỉ huy ở đầu dây bên kia đều quay ra nhìn anh. Đường Hạo khiếp sợ: “Thuốc điều trị? Ở đâu?”

Tổng giám đốc Đường không nói gì, Đường Hạo lúc này mới nhớ ra: “Điều kiện? Con mẹ nó lúc này chú còn ra điều kiện với anh!”

Tổng giám đốc Đường khoanh tay, một lúc sau mới đáp: “Không phải ra điều kiện với anh, giá của em anh không trả nổi đâu.”

Đường thiếu tá nổi giận.

Chỉ chốc lát sau máy truyền tin hiển thị đang kết nối, lần này người xuất hiện trước màn hình lại là người quen. Về mặt Đường quân trưởng vô cùng nghiêm túc khiến Đường Hạo bên này không thể không đứng dậy hành quân lễ. Ông cũng chào lại sau đó nhìn về phía Đường Ngạo.

Ánh mắt kia không giống như đang nhìn con trai của mình, sự uy nghiêm trong đó giống như đang nhìn một đặc vụ của quân địch: “Anh thật sự có thể cung cấp thuốc điều trị? Anh có biết, vậy nghĩa là sao không?”

Tổng giám đốc Đường hoàn toàn lơ đi sự khinh miệt và nghiêm nghị trong mắt ông, lười biếng trả lời: “Có nghĩa là con có thể là người của ‘Thánh Đồ’, có nghĩa là chuyện này chắc chắn có liên quan đến con. Có nghĩa là con chỉ là một thằng khốn tư lợi, không để ý đại nghĩa dân tộc và sự tồn vong của loài người.”

Đường quân trưởng không nói gì thêm, Đường Ngạo nhìn thẳng vào ông, không chút yếu thế: “Trong mắt ba, con luôn là loại người như vậy mà, không phải sao?”

“Thái độ đầy của anh là sao?” Đường quân trưởng vỗ bàn, màn hình cũng rung lên theo.

“Thái độ gì, chẳng lẽ phải viết báo cáo chờ ba phê chuẩn chắc?” Tổng giám đốc Đường cọt nhả.

Kết quả của lần thương lượng đầu tiên chính là hai cha con cãi nhau ầm ĩ một trận.

Tổng giám đốc Đường không vội, anh biết trong tay mình có đủ lợi thế.

Anh quay về phòng, nhà ăn đã đưa đồ ăn tới đây. Hải Mạt Mạt còn đang ngủ, anh đến trước hòm nhìn một lúc. Hải Mạt Mạt mở mắt liền đưa hai tay ra muốn anh ôm: “Ba ơi!”

Giọng nói của cô vẫn còn non nớt, xem ra là chưa trưởng thành hoàn toàn. Đường Ngạo không dám đưa tay ra ôm cô, chỉ cầm khăn lông trắng bên cạnh đưa cho cô lau khô dịch nuôi cấy trên người.

Hải Mạt Mạt gơ tay vốn đang đợi anh ôm, lúc này lại chỉ nhận được một chiếc lông khăn.

Cô bé bất chấp, nhào lên người tổng giám đốc Đường. Thân thể mềm mại ẩm ướt vừa ôm lấy anh, tổng giám đốc Đường suýt chút nữa ngã mặt ngã quỵ. Cũng không phải do quá nặng mà thật sự là chân mềm nhũn.

Mẹ nó, anh cảm thấy mình thật kém cỏi, chưa thấy phụ nữ bao giờ à! Tổng giám đốc Đường nổi giận, một tay lấy áo ngủ mặc cho cô: “Làm gì đấy! Lạnh cha lạnh chanh!”

Hải Mạt Mạt ngẩng đầu nhìn anh, anh chỉ đành ra vẻ mất kiên nhẫn: “Nhìn cái gì, mau ăn cơm đi. Lớn như vậy rồi còn muốn ông đây đút cho chắc?”

Buổi chiều, tổng giám đốc Đường mở cuộc họp, vườn thú và các cán bộ chủ chốt chỗ Yến Thao đều tới. Hiện giờ vườn thú là do Cầu Đại Vân quản lý, Yến Thao phụ trách tìm kiếm vật tư, Vương Phụng phụ trách hậu cần của ba căn cứ. Sản xuất nghiên cứu bên ASA chủ yếu giao cho Ngô Hoa.

Cầu Đại Vân đứng ở trước màn ảnh lớn, trên màn hình là PPT kế hoạch gieo trồng vụ xuân của vườn thú. Đột nhiên có người gõ cửa, tổng giám đốc Đường không vui: “Ai đấy, không biết bây giờ đang bận sao?”

Người gõ cửa chính là Lưu Vân Mỹ, hiện tại cô tạm thời ở ASA làm tiếp tân. Lúc này cô cũng rất do dự: “Đường tổng.”

Đường Ngạo lập tức quát: “Cô làm tiếp tân kiểu gì đấy? Có chuyện để sau nói!”

Lưu Vân Mỹ vốn nhát gan, bị anh quát như vậy liền rơm rớm nước mắt. Nhưng cô vẫn lấy dũng khí nói hết: “Nhưng có một cô gái góa đồ muốn ra ngoài, chúng tôi làm thế nào cũng không ngăn được.”

Tổng giám đốc Đường càng giận hơn. Ai đấy, không biết bây giờ ở bên ngoài toàn là zombie sao? Ra ngoài lúc này là định đi tự tử à.

Anh gầm lên: “Vậy cứ để cho cô ta cút đi!”

Bỗng Ngô Hoa bên cạnh đột nhiên hỏi: “Cô gái nào?”

Lưu Vân Mỹ đã sắp rúc vào trong khe cửa rồi: “Không. Không biết. Nhưng cô ấy ôm con chó trắng nhỏ của anh.”

Ngô Hoa nhìn tổng giám đốc Đường một cái, tổng giám đốc Đường hình như cũng đã ngộ ra: “À, là Hải Mạt Mạt.”

Anh bình tĩnh nói.

“Fuck! Là Hải Mạt Mạt! !” Ba mươi giây sau, anh lập tức nhảy dựng lên, lao ra khỏi phòng họp như gió lốc.

Cửa lớn ASA, Ngô Quế Hải cũng đang kinh ngạc, cô gái này chừng mười lăm tuổi, eo thon, chân dài. Trên người cô còn mặc áo sơ mi của tổng giám đốc Đường, che đến đầu gối. Bên trong nhất định là trống trơn không mặc gì.

Mấy người không dám giữ cô, nhưng cũng không dám thả. Mặc dù mái tóc vàng dài đến gối kia rất giống Hải Mạt Mạt, nhưng chuyện này.

Chẳng lẽ đây chính là mẹ của Hải Mạt Mạt? Nhưng tuổi này.

“Các chú tránh hết ra! Cháu phải đi.” Cô đứng lên cửa nói, Ngô Quế Hải càng cảm thấy khả nghi hơn – đây rõ ràng là giọng Hải Mạt Mạt!

Anh ta càng không thể thả cô đi, vì vậy xoay người nghiêng răng nghiêng lợi nói với Phó Đội Trưởng bên cạnh: “Trong tủ lạnh còn kem không? Nhanh lên một chút.”

Phó đội trưởng nào dám chậm trễ, hận không thể chạy bằng tốc độ chạy nước rút một trăm mét.

Ngô Quế Hải tươi cười hòa nhã: “Được được được, nhưng chỗ chú có kem đấy, vị nho này, dưa này, cháu có muốn ăn một cái rồi hăng đi không?”

Anh ta không dám xác định đây có phải là Hải Mạt Mạt không, nhưng trời nóng như vậy, nếu như có kem, Hải Mạt Mạt nhất định sẽ không đi. Quả nhiên cô gái tóc vàng vừa nghe vậy liền do dự: “Được rồi, cháu muốn hai cái!”

Cô không hề khách khí nói.

Chỉ mấy phút sau, Phó Đội Trưởng cầm kem chạy về. Ngô Quế Hải vừa đưa kem cho vừa nhìn Phó Đội Trưởng ra hiệu: Thông báo cho bên trong chưa?

Phó Đội Trưởng lau mồ hôi gật đầu, hai người cùng đứng nhìn, ngoài mặt là nhìn Hải Mạt Mạt ăn kem, thực tế là sợ cô chạy trốn. Hải Mạt Mạt bóc cả hai cây kem, tay trái cho Gâu Gâu một cái, tay phải cầm một cái tự ăn.

Đang ăn say sưa, tổng giám đốc Đường liền chạy như bay tới!

“Hải Mạt Mạt!” Anh quả thực là sắp tức đến nổ tung, “Con định đi đâu?”

Hải Mạt Mạt nhanh chóng nhét phần kem còn lại vào miệng, nuốt xong hết mới tức giận đứng lên: “Ba không yêu con. . . .Con muốn bỏ nhà ra đi! !”

Tổng giám đốc Đường quả thực đã sắp tức đến bất tỉnh: “Tuởng ông đây ăn no không có việc gì làm phải không? ! Mau quay về!”

Hải Mạt Mạt ôm lấy Gâu Gâu, vô cùng kiên quyết: “Ba không yêu con, con không về, con mang theo Gâu Gâu đi lang thang.”

Gân xanh trên trán Tổng giám đốc Đường giật điên cuồng: “Lang thang cái rắm, con lại đi tìm Hải Minh Tiến chứ gì?”

Hải Mạt Mạt vẫn tức giận: “Không, ba cũng không yêu con.”

Trong lòng tổng giám đốc Đường cuối cùng cũng thấy dễ chịu hơn một ít, Hải Mạt Mạt lại định đi thật. Anh lập tức xông đến ôm cô lên, nhưng khi tay phải sờ đến cặp đùi trơn bóng của cô lại lập tức buông ra như bị điện giật. Anh chỉ đành túm áo Hải Mạt Mạt – hay nói đúng hơn là áo sơ mi trắng của anh: “Sao ba lại không yêu con, hả? Con mẹ nó ba không cho con ăn hay không cho con mặc?”

“Ba không ôm con!” Hải Mạt Mạt nói xong liền khóc òa lên, “Ăn cơm ba cũng không đút cho con nữa!”

Cô càng nói càng thấy tủi thân, oa một tiếng khóc ầm lên.

Tổng giám đốc Đường thấy ngay cả não cũng đang đau: “Ba. . . .” Anh phiền não vò tóc, “Đừng khóc đừng khóc.”

Mẹ nó, dạy con gái là một nghệ thuật, ai cho anh chút kinh nghiệm đi! !

Hải Mạt Mạt càng khóc càng lớn tiếng, tổng giám đốc Đường càng mắng cô càng khóc, vì vậy càng khóc càng mắng, càng mắng càng khóc.

Đám người từ trong phòng họp chạy ra liền nhìn thấy Đường tổng giận đến đỉnh đầu bốc khói và Hải Mạt Mạt khóc đến trời long đất lở. Ngô Hoa dù sao cũng đã thấy Mạt Mạt lớn lên từ trước nên giờ đang cười đến mức suýt tắt thở.

Tổng giám đốc Đường đã sớm đầu hàng: “Được rồi đừng khóc nữa, ba sai rồi được chưa? Con còn muốn ba quỳ xuống chắc! !”

Giọng anh lớn khiến Hải Mạt Mạt càng khóc to hơn, cũng không thêm để ý tới anh. Cuối cùng vẫn là Ngô Quế Hải cố nén cười lại đưa cho Hải Mạt Mạt một cái kem nho. Hải Mạt Mạt cũng khóc nóng, vội vàng ăn kem, lúc này mới ngừng khóc.

Ngô Quế Hải cũng có con gái, lúc này anh ta cười dài khuyên tổng giám đốc Đường: “Con gái không được mắng, anh nói nhỏ nhẹ một chút. Nếu không càng mắng càng khóc đấy.”

“Sao tôi lại không được mắng nó.” Tổng giám đốc Đường vốn còn muốn thể hiện uy phong, nhưng liếc nhìn Hải Mạt Mạt đang vừa sụt sùi khóc vừa ăn kem, anh đành im lặng. Thôi, mắng nữa lại khóc, mẹ kiếp.

Ngô Quế Hải cười hì hì nịnh nọt: “Đúng rồi, nói chuyện nhỏ nhẹ thôi, con gái yếu ớt lắm. Nhưng đột nhiên lớn nhanh như vậy thật sự khiến người ta kinh ngạc.”

Ngô Hoa tới muốn dỗ Hải Mạt Mạt về, Hải Mạt Mạt lại không chịu: “Ăn kem xong cháu sẽ đi.”

“Con còn muốn cút đi đâu!” Tổng giám đốc Đường lại định nổi giận, Ngô Quế Hải không ngừng ra hiệu cho anh hít vào, thở ra. Anh cố gắng đè nén cơn tức, hạ giọng: “Ngoan, ba đâu có không yêu con, chỉ là hai ngày nay bận quá. Nghe lời, ba hết bận sẽ tới chơi với con, có được không?”

Hải Mạt Mạt nửa tin nửa ngờ: “Thật không?”

Tổng giám đốc Đường lúc này rất chân thành: “Không dám nói dối trước mặt con.”

Hải Mạt Mạt lợi dụng thời cơ: “Mạt Mạt muốn ăn kem!”

Tổng giám đốc Đường không chút do dự gật đầu: “Lập tức mang tới.”

Hải Mạt Mạt suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu: “Vậy cũng tốt.”

Cô ôm lấy Gâu Gâu, quay về. Cô vừa đi, tổng giám đốc Đường tựa như con gà trống rũ hết lông, bưng bưng phần chấn. Cuối cùng cũng giải quyết xong, hừ.

Anh ngẩng đầu ưỡn ngực đi trở về phòng họp, đằng sau là ánh mắt đồng tình của mọi người.

Mặc dù Trung Quốc có câu tục ngữ là: ‘Dù bại nhưng vẫn vinh quang’, nhưng Đường tổng à, anh đây mới thật sự là bị K.O đấy! !

[K.O] Knockout – Hạ đo ván

53. Chương 53

Chương 53: Con mẹ nó, đùa ông đây đấy à!

Họp xong, tổng giám đốc Đường trở về phòng làm việc của mình một chuyến, tất cả mọi người đang bàn tán chuyện Hải Mạt Mạt đột nhiên lớn lên. Nhưng vì lúc trước đã có loạt chuyện ly kỳ như zombie xuất hiện nên giờ chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên cho lắm.

Mọi người chỉ cảm thấy rằng mẹ Hải Mạt Mạt nhất định là một người phụ nữ không đơn giản, chẳng lẽ người phụ nữ ấy không phải con người sao?

Tổng giám đốc Đường không có tâm trạng để ý tới những hiểu lầm của mọi người, anh đã hai đêm không được ngủ ngon rồi. Anh nằm trên ghế sa lon trong phòng làm việc ngủ bù, không thêm để ý tới những kẻ miệng rộng kia.

Nhưng tổng giám đốc Đường nhanh chóng nhận được quả đắng. Những lời phỏng đoán vu vơ ban đầu nhanh chóng biến thành ‘có lý có cứ’ chính đáng.

Thứ nhất, Hải Mạt Mạt là con gái tổng giám đốc Đường nhưng lại mang họ Hải.

Thứ hai, trước khi Hải Minh Tiển gặp chuyện không may, Hải Mạt Mạt chưa từng xuất hiện. Hải Minh Tiển vừa xảy ra chuyện, Hải Mạt Mạt liền đến chỗ tổng giám đốc Đường tìm ba.

Thứ ba, tổng giám đốc Đường chưa bao giờ nhắc đến mẹ Hải Mạt Mạt chứng tỏ anh có nỗi khổ tâm khó nói. Nhưng với thân phận của anh, gia đình lại không quan, có nỗi khổ tâm nào lại khiến anh không thể cưới người mình yêu đây?

Vì vậy phán đoán đáng tin nhất là – Hải Mạt Mạt thật ra là con của tổng giám đốc Đường và Hải Minh Tiển! !

Mặc dù trước đây, nam nam sinh con chỉ tồn tại trong mấy quyển tiểu thuyết YY, nhưng dính đến Hải Minh Tiển thì chuyện gì cũng có khả năng. Dù sao ngay cả zombie anh ta cũng có thể tạo ra cơ mà, không phải sao?

Có thể nghĩ ra phiên bản này nhất định không phải là người bình thường, cho nên lúc xế chiều tổng giám đốc Đường liền lôi Đường thiếu tá ra tấn ột trận. Thân thủ của hai người không chênh nhau nhiều lắm, bọn họ bèn chọn một căn phòng chứa tài liệu điên cuồng đánh một trận. Lúc đi ra mất phải Đường thiếu tá có thêm một cái vòng gấu mèo, khoe miệng tổng giám đốc Đường thâm tím một khoảng thật to.

Đường Ngạo trở về phòng, Hải Mạt Mạt còn đang ngủ, người đầu tiên ra chào đón anh là Gấu Gấu. Đường Ngạo dùng chân đuổi nó ra, đi tới bên cạnh hòm thủy tinh ngắm Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt vừa mở mắt, lập tức bò dậy, giang hai tay ra muốn anh ôm.

Tổng giám đốc Đường dùng một chiếc khăn tắm lớn quấn quanh người cô rồi mới nhẹ nhàng ôm ra. Vừa ôm vào lòng, bộ ngực mềm mại liền áp vào ngực anh.

Tổng giám đốc Đường không ngừng nhắc nhở mình đừng có để ý đến thân thể này nữa, cứ coi như cô là Hải Mạt Mạt chưa dứt sữa là được rồi. Dù sao đầu óc cô cũng chẳng trưởng thành tẹo nào. Lúc anh ôm Hải Mạt Mạt ra, tay phải đụng phải cặp mông căng tròn của cô, anh cắn chặt răng, đỡ cô từ trong hòm thủy tinh ra.

‘Sắc tức thị không, không tức thị sắc.’ Anh nhắm thắm mấy lần mới đặt Hải Mạt Mạt xuống cạnh bàn. Có đầy đủ đồ ăn, vết thương trên người Hải Mạt Mạt lành lại rất nhanh. Nửa bên mới lành gây yếu hơn bên còn lại, thịt cũng có vẻ non hơn. Xương mới mọc ra cũng không thể chịu lực được.

Đường Ngạo cầm một hộp bơ tới, hiện giờ đã không còn sữa nhưng mấy ngày trước anh mới phái người đi lùng sục xung quanh, tìm được mấy con bò sữa. Bây giờ đang nuôi nhốt trong vườn thú để Hải Mạt Mạt thường xuyên có sữa để uống.

Để bổ sung nhiệt lượng cho cô, Đường Ngạo còn đặc biệt dặn vườn thú lấy sữa mới làm bơ.

Mỗi ngày vườn thú cho xe vận chuyển vật liệu đến sẽ tiện thể mang sữa tươi, bánh bằng sữa và bơ cho Hải Mạt Mạt. Những thứ này có thể duy trì nhiệt lượng cho cơ thể của cô.

Buổi tối, tổng giám đốc Đường chỉ mặc một cái quần đùi, nằm trên giường dùng laptop xem bản vẽ kết cấu kiến trúc 3D của bệnh viện Khang Mỹ Nhạc gần tập đoàn ASA.

Bây giờ nhiều người như vậy, khó tránh khỏi sẽ có người sinh con, anh muốn dọn dẹp bệnh viện Khang Mỹ nhạc. Dĩ nhiên, đây là lý do bên ngoài thôi, nguyên nhân thực tế chỉ mình anh biết.

Hải Mạt Mạt hàng đêm sẽ đau đầu, hơn nữa còn vô cùng kịch liệt. Anh chỉ có thể xoa xoa cái lỗ nhỏ sau gáy cô, tạm thời giảm bớt triệu chứng mà thôi. Anh ghét những tình huống mà bản thân không thể khống chế. Nếu như có thể dọn dẹp được một bệnh viện, ít nhất có thể kiểm tra não bộ cho cô một cách kỹ lưỡng.

Dù sao cũng phải biết chuyện gì đã xảy ra.

Anh không phải loại người liều lĩnh, hiện giờ zombie thành đồng, bệnh viện Khang Mỹ Nhạc chắc chắn cũng không sạch sẽ gì cho cam. Nếu không đặt ra kế hoạch cẩn thận, nhất định sẽ có không ít thương vong. Mặc dù chết mấy người đối với anh mà nói cũng chẳng ảnh hưởng gì, nhưng có thể chết ít bao nhiêu hay bấy nhiêu. Dù sao hiện giờ Đường Hạo cũng đã liên lạc được với quân đội, muốn dần xếp ổn thỏa chắc chỉ cần một hai tháng, không phải anh không nuôi nổi.

Anh đang tập trung xem, Hải Mạt Mạt lại chui vào, nằm trong lòng anh. Tổng giám đốc Đường mất nhìn thẳng: “Con còn đang bị thương đấy, không được nghịch ngợm, vào trong hòm nằm đi.”

Hải Mạt Mạt lật người, hai tay chống hai bên vai anh, từ trên cao nhìn xuống: “Ba, ba không sao chứ?”

Đường Ngạo không hiểu: “Ba làm sao?”

Hải Mạt Mạt ngửi ngửi người anh, cuối cùng lại không nói gì. Cánh tay thô ráp của tổng giám đốc Đường bị bàn tay nhỏ bé của cô nắm lấy, hô hấp lướt qua khuôn mặt, anh nghiêng mặt sang bên: “Quay về tiếp tục ngâm đi, ngoan.”

Hải Mạt Mạt khê hôn lên má anh, ngoan ngoãn bò về trong hòm. Tổng giám đốc Đường không chế mình không được nhìn về phía cô: “Nhức đầu thì nói cho ba nghe nhé.”

“Dạ.” Hải Mạt Mạt đáp.

Tổng giám đốc Đường cả đêm không ngủ.

Lúc anh rời giường nghe thấy dưới tầng có tiếng còi, anh mở cửa sổ ra, thấy Đường Hạo đang làm đặc huấn. Mặc dù bây giờ không ở trong quân doanh nhưng anh ta cũng không nhàn rồi. Tổng giám đốc Đường khinh thường tham gia mấy hoạt động tự hành xác này nhưng lần này có lẽ do anh thật sự rất rất chán bèn mặc quần áo đi xuống gia nhập vào đội ngũ.

Đường Hạo dĩ nhiên sẽ không đuổi anh về, một nhóm người bắt đầu huấn luyện thể năng.

Huấn luyện với cường độ cao cộng thêm thường xuyên lao động trí óc, cuối cùng tổng giám đốc Đường cũng không chịu nổi. Hải Mạt Mạt còn chưa ăn xong cơm tối đã thấy anh nằm xuống giường, dính gối liền ngủ mất.

Hải Mạt Mạt thu dọn bát đĩa bỏ vào trong hộp, lát nữa sẽ có người ở nhà bếp tới mang đi. Trên người cô vẫn chỉ quấn một cái khăn tắm, nhưng lần này khá hơn là biết che cả ngực. Cô leo lên giường, quỳ bên cạnh tổng giám đốc Đường, một lúc lâu sau bèn áp mặt vào ngực anh, cọ cọ làm nũng: “Ba ơi.”

Đường Ngạo theo thói quen ôm bả vai của cô vỗ nhẹ, ý bảo đừng làm ồn. Hai người cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Ba tiếng sau anh tỉnh lại, thấy Hải Mạt Mạt nằm trên ngực anh đang ngủ ngon lành. Anh chỉ đành nhẹ nhàng ôm lấy cô, tháo khăn tắm ra rồi đặt vào trong hòm thủy tinh. Hải Mạt Mạt bỗng bênh trong dịch nuôi cấy, thân thể đã không còn bất kỳ vết thương nào, da thịt tinh khiết không tỳ vết như ngọc.

Tổng giám đốc Đường dùng đầu ngón tay chọc lên trán cô một cái rồi xoay người về giường tiếp tục ngủ. Đứng suy nghĩ lung tung nữa, có ý đồ đen tối với con gái thì còn ra thể thống gì nữa.

Hôm sau, tổng giám đốc Đường đi tìm Khưu Bác. Khưu Bác là người có ý chí vững vàng, hiện giờ cũng mới mười bảy mười tám tuổi, rất thích hợp với vẻ ngoài của Hải Mạt Mạt lúc này. Hơn nữa quan trọng nhất là cậu ta không có lòng riêng, nếu bàn về thông minh, cậu ta còn không bằng Hải Mạt Mạt. Ít nhất nếu hai đứa thật sự thành đôi, Hải Mạt Mạt sẽ không chịu thiệt.

Trong phòng làm việc, anh nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, ý bảo Khưu Bác ngồi xuống.

Khuru Bác ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh bàn, hiện giờ cậu đang là cấp dưới của Ngô Hoa. Tổng giám đốc Đường sắp xếp như vậy là có ý đồ riêng. Nếu như sau này cậu ta và Hải Mạt Mạt ở bên nhau thì cậu ta cũng có thể kế thừa sự nghiệp của anh.

Khuru Bác có chút lo lắng, dù sao cậu vẫn còn nhỏ, rất nhiều đứa trẻ khác lúc này cũng chỉ mới học cấp 3. Ở trước mặt người như tổng giám đốc Đường, khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Tổng giám đốc Đường cứ để cho cậu ta nơm nớp lo sợ một lúc, thấy thời cơ chín muồi mới hỏi: “Gần đây thế nào?”

Khuru Bác cúi đầu không dám nhìn thẳng vào anh: “Rất tốt ạ, chị Hoa đối với bọn em cũng rất tốt.”

Tổng giám đốc Đường khẽ gật đầu, một lúc lâu đột nhiên hỏi: “Cậu cảm thấy Mạt Mạt nhà tôi thế nào?”

Nhắc tới Hải Mạt Mạt, Khuru Bác liền thoải mái hơn một chút: “Rất đáng yêu ạ.”

Đúng rồi, cậu ta còn chưa gặp Hải Mạt Mạt sau khi lớn lên. Tổng giám đốc Đường bèn giúp cậu ta chuẩn bị tư tưởng trước: “Thế chất của con bé tương đối đặc biệt, bề ngoài. thay đổi khá nhanh. Cậu cũng không gặp con bé một thời gian rồi nhỉ?”

Khuru Bác không biết anh nói vậy là có ý gì, thật ra họ cũng mới không gặp nhau từ lúc Hải Mạt Mạt chạy khỏi vườn thú đi tìm Hải Minh Tiển mà thôi.

Đường Ngạo luôn chú ý đến biểu cảm của cậu, thật lâu sau mới nói: “Được rồi cậu đi ra ngoài đi.”

Khuru Bác không hiểu. Dù sao cậu ta cũng không phải loại người biết liên tưởng.

Giờ cơm trưa ngày hôm sau, tổng giám đốc Đường mang Hải Mạt Mạt đến nhà ăn. Hải Mạt Mạt rất thích ra ngoài chơi, cô mặc một chiếc váy học sinh màu trắng, tóc vàng đến gối, nhìn như thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi.

Nhưng bộ ngực thì thật sự là. Quá khiến người ta chú ý. Tất cả mọi người trong phòng ăn đều bị mái tóc vàng xinh đẹp kia hấp dẫn. Tổng giám đốc Đường dắt cô đi tới bàn Khuru Bác. Nhân viên bên cạnh Khuru Bác lập tức nhường chỗ. Người trong phòng ăn cũng rất tinh ý, lập tức đưa đồ ăn của Đường tổng và Hải Mạt Mạt lên.

Dù sao đầu bếp cũng có kinh nghiệm, vậy nên các món ăn trên bàn này nhìn chẳng khác gì đồ ăn của nhân viên, chỉ có phân lượng là nhiều hơn một chút.

Tất cả mọi người đều vô cùng cảm động, thì ra tổng giám đốc Đường và thiên kim đều ăn giống chúng ta. Tổng giám đốc Đường hưởng thụ ánh mắt kính yêu của mọi người, trong lòng lại hờn lạnh: Con gái ông đây sao có thể ăn giống mấy người, hừ.

Nhìn thấy Hải Mạt Mạt, Khuru Bác rõ ràng vô cùng kinh ngạc. Sao lại lớn nhanh vậy? ! Hải Mạt Mạt nghiêng đầu nhìn một lát, cuối cùng kêu lên: “Em nhận ra anh. . . .anh là Khuru Bác.”

Khuru Bác nở nụ cười, lại có chút đỏ mặt: “Em là Mạt Mạt sao? Lớn. lớn vậy rồi à.”

Giọng Hải Mạt Mạt vẫn còn non nớt: “Em lớn lên sao?” Cô quay đầu nhìn Đường Ngạo, chợt hiểu ra, “Chẳng trách mấy ngày nay ba nhỏ đi.”

Đường Ngạo ho nhẹ một tiếng: “Buổi chiều tôi có chút việc, cơm nước xong cậu đưa Mạt Mạt đến khu sinh hoạt chơi một lát. Một tiếng đồng hồ sau đưa con bé về phòng tôi. Nhưng không được phép đi vào, đưa đến cửa là được rồi.”

Khi Hải Mạt Mạt ngẫm mình trong dịch dinh dưỡng sẽ không mặc quần áo, cô lại ngờ nghệch, tổng giám đốc Đường đương nhiên phải lo lắng. Mặc dù thằng nhóc này là sự lựa chọn không tồi, nhưng không thể để nó được lời như vậy được.

Khuru Bác vâng một tiếng, tổng giám đốc Đường liền đứng dậy rời đi. Hải Mạt Mạt vội vàng đứng lên: “Ba đi đâu vậy?” Đường Ngạo ra hiệu cho cô ngồi xuống ăn cơm: “Ba còn có chút việc, con ngoan ngoãn chơi cùng Khuru Bác, nhé?”

Hải Mạt Mạt suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Dạ.”

Anh vừa đi, người xung quanh liền bàn tán xôn xao. Đây là hồ ly bản địa, hành động của Đường tổng lại rõ ràng như vậy, khiến có người lập tức hiểu ra: Tổng giám đốc Đường đang muốn kén rể rồi đây mà.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt mờ ám nhìn Khuất Bác. Mặt Khuất Bác đỏ ửng, chỉ có Hải Mạt Mạt vẫn rất tự nhiên. Cô gấp hết những món mình không ăn cho Khuất Bác: “Khuất Bác ăn cơm đi.”

Đầu bếp trong phòng ăn vẫn luôn chú ý tới bên này, khôn khéo như ông ta thấy Đường Ngạo vừa đi là lập tức tiến tới: “Ồ, cô Mạt Mạt không thích những món này sao? Để tôi làm lại món khác nhé.”

Chỉ chốc lát sau ông liền bưng cá dầm đường Hải Mạt Mạt thích ăn nhất ra. Dù sao cũng là chiều trẻ con nên mọi người cũng sẽ không ý kiến gì.

Khuất Bác quả nhiên nhận được không ít ánh mắt ước ao ghen tị. Hải Mạt Mạt mặc dù lớn quá nhanh, khác hẳn người thường, nhưng nếu nói về vẻ ngoài thì quả thật rất xinh đẹp. Quan trọng hơn là cô có một ông bố như tổng giám đốc Đường. Ai cưới được cô ít nhất cũng giảm được hai mươi năm phần đầu.

Khuất Bác đỏ mặt không dám nhìn ai, chỉ gấp cá ra, tách xương cho Hải Mạt Mạt. Cả bữa cơm cậu lại chẳng ăn gì.

Tổng giám đốc Đường nhìn người cũng không tệ, Khuất Bác quả nhiên là người thành thật đáng tin.

Cơm nước xong, hai người đến sân chơi khu sinh hoạt. Khuất Bác đưa Hải Mạt Mạt ra xích đu, Hải Mạt Mạt chơi quá hăng say, đến giờ cũng không chịu về. Khuất Bác hết dục dạo lại khuyên bảo, cuối cùng thật sự hết cách đành phải thông báo cho tổng giám đốc Đường. Tổng giám đốc Đường tới, khom lưng nhắc nhở cô lên, ôm trở về phòng mình, ném vào hòm thủy tinh.

Xế chiều hôm đó, Đường tướng quân rốt cuộc đã liên lạc lại với Đường Hạo. Hai cha con nói được mấy câu, Đường Hạo đã chuyển máy truyền tin cho Đường Ngạo. Anh ta cũng hiểu đối tượng trò chuyện lần này của cha kiêm cấp lãnh đạo của mình không phải là anh. Dù sao tìm ra vắc-xin cũng không phải chuyện nhỏ.

Quả nhiên câu đầu tiên Đường quân trưởng nói khi nhìn thấy Đường Ngạo là: “Nói đi, điều kiện của anh là gì.”

Tổng giám đốc Đường đã sớm có chuẩn bị, lập tức lấy laptop ra: “Con muốn quyền sản xuất loại thuốc này, Chính phủ cấp chứng nhận độc quyền cho con. Con có thể sản xuất dưới dạng thuốc nước, không tính tiền vốn thì con cam kết chỉ giữ lại 30% lợi nhuận.”

Gân xanh trên trán Đường quân trưởng hằn lên: “Hừ! Hay cho khả năng tính toán của anh.”

Tổng giám đốc Đường không vội, anh biết chính phủ nhất định sẽ cân nhắc, người thực sự cần lo lắng lúc này không phải là anh. Qua một lúc lâu, Đường tướng quân nói: “Anh có nắm chắc 100% chữa khỏi không?”

Tổng giám đốc Đường lắc đầu: “Không đơn giản như ba nghĩ đâu. Nếu như ba chấp nhận những điều kiện của con, giúp con xin được độc quyền, con sẽ nói chuyện với ba sau.”

Sắc mặt Đường quân trưởng xanh mét. Thấy hai người lại sắp cãi nhau, Đường Ngạo tiện tay ném máy truyền tin cho Đường Hạo, xoay người đi luôn. Sau lưng quả nhiên truyền đến tiếng gầm thét của Đường quân trưởng.

Trở về phòng, tổng giám đốc Đường đang định đi tắm, cánh tay phải lại đột nhiên ngứa ngáy. Không phải ngứa trên da mà giống như lan ra từ xương cốt. Anh chống lên cửa kính phòng tắm, cắn chặt răng, muốn nói cũng không nói nổi.

Đó là một loại ngứa làm cho người ta muốn xé da kéo xương lên, anh dùng sức nắm chặt tay. Cuối cùng là Gâu Gâu nghe được tiếng động, sửa khe nháy qua. Sau đó nó bắt đầu sửa inh ỏi.

Hải Mạt Mạt từ trong bồn tắm nhảy ra, thấy Đường Ngạo vẻ mặt đau đớn, cô nâng anh về giường, cởi áo sơ mi của anh xuống. Vết thương trên cánh tay phải của Đường Ngạo lúc trước bị zombie bạc cào nay lại biến thành màu bạc rồi.

Màu sắc ấy như thủy ngân, nhìn rất đẹp. Nhưng xuất hiện trên da thịt, khó tránh khỏi làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Hải Mạt Mạt bắt đầu khẽ liếm, tay trái Đường Ngạo đè lên gáy cô, cả người đầm mồ hôi: “Mạnh lên! Mạt Mạt mạnh lên một chút.”

Hải Mạt Mạt chỉ đành phải cắn anh, anh hừ một tiếng, nhưng cảm giác rất thoải mái. Hải Mạt Mạt liếm cánh tay anh một lúc lâu, cuối cùng cánh tay anh đột nhiên hết ngứa, ngay cả miệng vết thương cũng khép lại.

Đường Ngạo ôm cô vào lòng, rốt cuộc cũng cảm thấy không ổn: “Sao thế?”

Hải Mạt Mạt lắc đầu: “Không biết.”

“Là do virus lần trước chưa được thanh lọc sạch sẽ sao?” Đường Ngạo cũng không quá để ý, tiện tay ôm Hải Mạt Mạt, “Mạt Mạt cảm thấy Khuư Bác thế nào?”

Hải Mạt Mạt nghĩ nghĩ: “Cũng được ạ.”

Đường Ngạo ôm cô vào lòng, thân thể kia mềm mại ấm áp, anh cố gắng không suy nghĩ lung tung: “Ba gả Mạt Mạt cho cậu ta nhé?”

Hải Mạt Mạt không hiểu: “Gả là sao ạ?”

Đường Ngạo không giải thích: “Chính là về sau cậu ta sẽ chơi với Mạt Mạt.”

Hải Mạt Mạt lập tức gật đầu: “Được ạ.”

Nhưng ngày hôm sau tổng giám đốc Đường lập tức đổi ý. Bởi vì khi Khuư Bác đưa Hải Mạt Mạt về phòng, tổng giám đốc Đường đứng trong phòng nghe được một vấn đề.

“Mạt Mạt thích Khuư Bác không?”

“Thích.”

“Mạt Mạt thích ba không?”

“Thích.”

“Vậy Mạt Mạt thích Khuư Bác nhất hay là thích ba nhất?”

Tổng giám đốc Đường giận tím mặt! Anh mở cửa phòng ra cho Khuư Bác một cái thẻ đỏ – đuổi ra khỏi sân.

Thích cậu nhất? Cậu là cái quái gì cơ chứ!

Tổng giám đốc Đường tức đến bốc khói, con mẹ nó đùa ông đây đấy à.

54. Chương 54

Chương 54: Phòng cháy, phòng trộm, phòng Mạt Mạt

Hải Mạt Mạt không biết vì sao Khuư Bác lại không đến rủ cô đi chơi nữa. Tổng giám đốc Đường gần đây trông coi cô rất chặt, thứ nhất là không cho phép chơi với Khuư Bác, thứ hai là không cho phép Đường Hạo có ý đồ với cô.

Nhưng buổi trưa hôm ấy, Đường Hạo vẫn mặt dày tới ăn tiệc. Vừa đến phòng Đường tổng, anh ta liền phát hiện ba bữa cơm của Hải Mạt Mạt quả nhiên khác với mọi người. Hiện giờ mặc dù lương thực không quá khan hiếm, nhưng mọi người không biết bao giờ mới qua cơn tai ương này nên ai ai cũng tiết kiệm. Đồ ăn của mọi người mỗi sáng là bánh bao, nhân bánh thì phải xem hôm đó có cái gì, thêm một chén canh hành lá cắt nhỏ. Buổi trưa là bánh bao và rau xào, buổi tối là một bát mì hoặc là đồ ăn còn thừa từ ban ngày.

Mặc dù rất đơn giản, nhưng vào lúc này chẳng có ai bắt bẻ được.

Nhưng tổng giám đốc Đường sao có thể nuôi con gái mình như vậy được. Anh không nói, cũng không dám trực tiếp mang đồ ăn tới cho Hải Mạt Mạt. Cho nên trong phòng anh ngoại trừ thỉnh thoảng có trái cây, bánh ngọt, đồ ăn vặt thì mỗi ngày đồ uống lạnh, kem. . . cũng không phải là ít.

Hải Mạt Mạt ngày ngày ăn ngon ngủ kỹ nên cũng đã mập lên không ít.

Ví dụ như cơm trưa hôm nay chính là da gà giòn hương trà, sườn xào chua ngọt, hồ sen tam bảo, thịt băm chưng bí đao. Đầu bếp sợ trời quá nóng, cô không thêm ăn, còn đặc biệt làm sữa chua dưa hấu cho cô.

Đường Hạo vừa nhìn liền lệt trần mặt đen tối của thế giới này: “Mẹ kiếp, giai cấp địa chủ là đây!”

Đường Ngạo không thèm để ý đến anh ta, chăm chú gấp thức ăn cho Hải Mạt Mạt. Nói thật, Đường Hạo có chút nửa tin nửa ngờ: “Này, con gái chú thật đấy à?”

Tổng giám đốc Đường bị anh ta bám riết không tha: “Mắc mớ gì tới anh, không ăn thì cút ngay!”

Đường thiếu tá cũng không giận, cầm đũa lên ăn cơm. Bởi vì không có gạo nên bữa chính của tất cả căn cứ hiện tại là bánh bao, có đôi khi là bánh ngô, hoặc là khoai tây.

Nhưng Hải Mạt Mạt không thích bánh bao, đầu bếp liền trộn thêm chút bột làm thành nem rán mỏng cho cô. Cô có thể dùng nem rán cuốn thức ăn để ăn. Trẻ con mà, thấy thú vị là thích.

Quả nhiên phương pháp thưởng thức này nhanh chóng lấy được sự yêu thích của Hải Mạt Mạt. Cho nên dù sau này căn cứ có thêm rất nhiều đầu bếp tay nghề cao, trong đó thậm chí có một người còn là đầu bếp chính khách sạn năm sao của thành phố E, cũng không thể làm lung lay vị trí của người đầu bếp hiện giờ.

Hải Mạt Mạt tự cuốn hai cái làm vung vãi dầu và đường ra khắp nơi. Tổng giám đốc Đường chỉ đành phải cuốn giúp cô. Đường Hạo vừa ăn vừa nhìn anh, cuối cùng đột nhiên nói: “Chú biết không, chú bây giờ rất giống thư sinh bị hồ ly tinh mê hoặc trong Liêu Trai.”

Tổng giám đốc Đường phán một câu anh ta liền ngậm miệng. Đường Ngạo nói: “Anh dẫn theo nhiều người ở lại đây thế này, phí ăn ở định tính thế nào?”

==

Cơm nước xong, cuối cùng Đường thiếu tá cũng biết thế nào gọi là gian xảo: Tổng giám đốc Đường bảo anh đi dọn dẹp bệnh viện Khang Mỹ Nhạc. Đường Hạo biết Đường Ngạo xấu tính, cũng không muốn so đo cùng anh, chỉ tiến tới bên cạnh Hải Mạt Mạt, ra vẻ vô cùng hứng thú: “Mạt Mạt biết bác là ai không?”

Hải Mạt Mạt đang bận ăn, nghe vậy chỉ lắc đầu. Đường Hạo cũng chẳng biết xấu hổ tự giới thiệu: “Bác là bác Đường Hạo của cháu.”

Hải Mạt Mạt nhìn Đường Ngạo, thấy anh không nói gì, mới gật đầu: “Bác Hạo.”

Đường thiếu tá mừng rỡ, đưa tay xoa xoa đầu cô: “Mạt Mạt ngoan. Mẹ cháu đâu?”

Tổng giám đốc Đường lập tức phi đũa tới. Đường thiếu tá vội vàng chạy ra cửa. Tổng giám đốc Đường lúc này mới có thời gian dạy con gái: “Về sau không cần để ý đến anh ta, anh ta là đồ khốn!”

Hải Mạt Mạt lập tức gật đầu: “Vâng.”

Tổng giám đốc Đường rất hài lòng, lập tức được voi đòi tiên: “Về sau cũng đừng để ý đến Hải Minh Tiến, hắn cũng là đồ khốn.”

Hải Mạt Mạt liếc xéo anh một cái: “Ba mới là đồ khốn!”

“.....” Dạy dỗ không thành công, tổng giám đốc Đường nghiêm túc giáo dục, “Mạt Mạt, có lẽ trước kia hắn là người tốt, nhưng con người sẽ thay đổi. Rất nhiều người cũng đã từng là người tốt, nhưng bọn họ không thể khống chế được dục vọng của mình, vì mục đích của mình mà chà đạp lên người khác, dần dần sẽ biến thành người xấu.”

Hải Mạt Mạt hiểu ra: “Giống như ba bán rượu xương chó sao?”

“Fuck!” Tổng giám đốc Đường nhảy dựng lên, “Ông đây là người tốt! Con xem tai họa lần này ông đây đã cứu bao nhiêu người? !”

Hải Mạt Mạt ngẫm nghĩ: “Đó là bởi vì ba cần nhân lực, một mình ba không trồng được lương thực, không nuôi được gà, không nấu được cơm, không đánh lại được Người Tiến Hóa.”

Tổng giám đốc Đường âm ức: “Nhưng ít nhất thì ba cũng bảo vệ bọn họ, đúng không? Hơn nữa ba còn thành lập trung tâm bảo vệ người tàn tật may mắn còn sống sót, cung cấp lương thực cho bọn họ vô điều kiện. Xem đi, ba con tốt thế còn gì.”

Hải Mạt Mạt nghiêng đầu nghĩ: “Bọn họ cũng bảo vệ ba. Hơn nữa trung tâm bảo vệ người tàn tật may mắn còn sống sót của ba được mấy người?” Cô tự cuốn ình hai cuộn thịt gà, “Người Tiến Hóa cũng bùng phát được một năm rồi, ba muốn bảo vệ tại sao không bảo vệ sớm một chút mà lại chờ đến giờ mới bảo vệ? Người già yếu đều đã chết gần hết rồi. Lúc này ba xây trung tâm bảo vệ người tàn tật, tất cả mọi người sẽ khen ba nhân nghĩa, nhưng trên thực tế cũng chẳng có mấy ai. Ba cũng không tốn kém bao nhiêu lương thực. Hử? Chẳng lẽ đây chính là, mua. mua cái gì chuộc ba nói ấy hả?”

Mua danh chuộc tiếng! Tổng giám đốc Đường then quá thành giận: “Nói bậy! Nói cho con biết, về sau không cho phép con tùy tiện nghi ngờ ba! Ông đây là người tốt, tên Hải Minh Tiến kia mới là thằng khốn ngu xuẩn!”

Hải Mạt Mạt cắn đầu dũa, nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Ba nói, kẻ luôn cường điệu mình là người tốt thường chính là đồ đểu.”

. Đúng là chỉ có trẻ con và phụ nữ là khó đối phó mà!

Tổng giám đốc Đường ra vẻ “Lười phải so đo với con” rồi xoay người đi. Đi được một lúc đột nhiên anh lau mồ hôi, mẹ nó, may là lúc thành lập trung tâm bảo vệ người tàn tật cô không ở đây.

Khụ khụ, ps: cái trung tâm đó đến tận bây giờ cũng chỉ có sáu người mà thôi.

Buổi chiều, tổng giám đốc Đường dẫn theo mấy con mắt nết cùng Đường Hạo đi dọn dẹp Bệnh viện Khang Mỹ Nhạc. Mấy con mắt nết kia bây giờ đã là màu xanh dương đậm rồi, zombie sơ cấp bình thường không phải là đối thủ của bọn nó.

Đường Hạo nhìn đám zombie đi theo bọn họ, sắc mặt cũng thay đổi: “Bọn họ. Có cần người không!”

Tổng giám đốc Đường khinh bỉ nhìn anh ta một cái: “Anh tưởng chúng ta dốt chó đi đấy à!”

Dọn dẹp bệnh viện Khang Mỹ Nhạc cũng không gặp phải nhiều nguy hiểm, nhưng bên trong la liệt xương vụn. Khi virus mới bùng phát, đại đa số mọi người đều chạy đến bệnh viện trước tiên, cho nên người bị lây trong bệnh viện là nhiều nhất.

Nhưng giờ đã qua một đoạn thời gian dài, trong bệnh viện Khang Mỹ Nhạc cũng không còn lại bao nhiêu zombie nữa. Đường Ngạo và Đường Hạo chỉ huy người sửa sang lại dụng cụ chữa bệnh trong cả tòa nhà. Mấy con mắt nết màu xanh dương bắt đầu xử lý đám zombie. Không có điện, trong phòng vô cùng hỗn loạn âm u.

Đường Hạo dùng đèn pin từ từ quét qua cả gian phòng, đa số vết máu bên trong đã khô. Có vài vết vẫn còn mới nhưng lại là màu xanh lá hoặc đen, không giống như máu người. Anh ta càng nhìn càng nhúm mày: “Đã từng có người giết zombie ở đây.”

Đường Ngạo không để ý: “Người còn sống ở thành phố E nhiều lắm, có gì kỳ lạ đâu?”

Đường Hạo tỉ mỉ hỏi: “Vây thi thể đâu?”

Anh vừa nói, Đường Ngạo cũng phát hiện ra nơi này không có thi thể. Có vết máu mới, nhưng không hề có lấy một thi thể zombie nào. Đường Hạo rất nghiêm túc: “Có lẽ nào là người của Hải Minh Tiến không?”

Trong lòng Đường Ngạo căng thẳng: “Bảo quân đội nhanh chóng dọn dẹp, nhất định là đã có zombie phát hiện ra bí mật tiến hóa. Tiếp tục như vậy sẽ càng ngày càng khó giải quyết.”

Đường Hạo đương nhiên cũng biết, nhưng lần này khu vực lây lan quá rộng, nơi cần cứu cũng không chỉ có mỗi thành phố này. Anh gật đầu: “Anh sẽ báo với bên trên.”

Đường Ngạo tiếp tục đi lên, tra xét cả tòa nhà lớn một lượt, không phát hiện dị động. Nhưng máu này rõ ràng còn rất mới. Anh nhớ tới một nơi – tầng hầm. Tất cả bệnh viện đều có tầng hầm.

Anh cảm sung, nhanh chóng đi xuống dưới, Đường Hạo tuy không hiểu nhưng cũng lập tức đuổi theo. Tầng hầm bệnh viện thông thường hay được dùng làm nhà xác.

Nhà xác nơi này cũng không âm trầm như phim kinh dị, Đường Ngạo và Đường Hạo đi vào lại nhìn thấy cửa mở sẵn, rất có thể là đã có người vào trước. Hoặc không. là có thứ gì đó đi ra.

Đường Ngạo kiểm tra thi thể bên trong. Sau khi mất điện, thi thể chưa kịp xử lý đã sớm rữa nát. Bên trong tràn ngập mùi hôi thối làm người ta buồn nôn. Đường Ngạo kéo mấy thi thể ra nhìn, xác định không thấy dị trạng. Đột nhiên ánh đèn pin cầm tay đảo qua, trong bóng tối có một đôi mắt!

Đường Ngạo lập tức nổ sung. Đường Hạo sợ hết hồn, chờ anh ta lia đèn pin tới, đã không thấy đôi mắt ấy nữa rồi. Trong bóng tối cũng không có ai.

“Có phải chú nhìn nhầm không?” Anh đi vào trong góc, Đường Ngạo lắc đầu: “Không thể nào, em nhìn thấy rõ ràng.” Anh giơ đèn pin chiếu lên trên trần nhà, đột nhiên một bóng đen từ không trung nhảy xuống.

Tiếng sung vang lên liên hồi, động tác của bóng đen kia nhanh kinh khủng, trong nháy mắt đã cào vào lồng ngực tổng giám đốc Đường. Trong lòng Đường Ngạo lúc ấy cũng lạnh ngắt, với tốc độ này nó sẽ móc luôn trái tim anh ra mất. Nhưng anh tránh được, ngực hơi hơi đau nhói. Chỉ mấy giây, anh lập tức phản ứng lại, bắn liên tiếp mấy phát. Đạn bắn trúng người nó chỉ khiến nó lùi về sau một bước, không gây ra được bất cứ tổn thương nào.

Nó bị đạn đẩy lùi nhưng ngay sau đó lại lao về phía Đường Hạo. Cả người Đường Hạo chảy ra mồ hôi lạnh, thấy móng vuốt nó sắp cào vào mặt mình, Đường Ngạo đột nhiên túm lấy chân nó, kéo nó ngã xuống đất!

Thứ kia cũng không nặng, sau khi ngã xuống đất xương nó giống như mềm đi, đầu cũng từ phía sau lưng ngoặt lại, định cắn tổng giám đốc Đường một phát.

Động tác của tổng giám đốc Đường cũng không chậm, anh lập tức dùng báng sung nhét vào miệng nó. Chỉ nghe rắc một tiếng, báng sung bị nó cắn đứt.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gào thê lương, tổng giám đốc Đường đang định đánh trả, trong lòng kinh hoàng – còn một con nữa sao? Mà con bên trong phòng nghe được tiếng gào liền dứt khoát liều mạng chịu mấy phát đá của Đường Hạo xông ra cửa.

Mặc dù nó là hình người nhưng tốc độ tuyệt đối không phải của con người. Nó giống như một cái bóng, biến mất hút ở cửa. Đường Ngạo mắng một tiếng, tiếp tục bắn mấy phát nhưng cũng chỉ phí công.

“Hình như là nữ?” Tổng giám đốc Đường lau máu bên khóe miệng, “Ông đây sờ trúng ngực nó, còn to là đằng khác.”

Đường thiếu tá thật sự không biết nên đáp lại thế nào, đành im lặng ra khỏi nhà xác, đi lên tầng. Người trên tầng hình như không hề phát hiện ra thứ kia, cũng không nhìn thấy bất cứ cái bóng nào. Đường Hạo đang định nói, đột nhiên nhìn về phía ngực Đường Ngạo. Anh ta biến sắc: “Chết tiệt! Chú bị thương rồi kìa! !”

Tổng giám đốc Đường cúi nhìn, phát hiện trên ngực có hai vết máu do bị móng vuốt cào.

55. Chương 55

Chương 55: Cừu vui vẻ chết tiệt

Tổng giám đốc Đường lập tức rời khỏi bệnh viện Khang Mỹ Nhạc. Đám zombie của anh biết mục đích của chuyến đi lần này, liền tự động đi lùng sục ở những phòng khác. Lúc anh đi Đường Hạo vẫn rất lo lắng: “Không phải chú có thuốc điều trị sao?”

Đường Ngạo chỉ đẩy anh ta ra: “Không cần anh quan tâm.”

Anh lái xe trở về xưởng ASA, nhìn vết thương trên ngực mình lại cảm thấy không ổn. Vừa rồi người phụ nữ kia, ờ, không biết có phải là người không nữa, thôi cứ tạm coi là một người phụ nữ đi. nhất định không phải là người bình thường, ít nhất cũng không phải là zombie.

Nhưng vết thương cô ta gây ra lại không hề biến thành màu sắc khác. Nếu như bị zombie bình thường đã thương, vết thương thường sẽ biến thành màu xanh hoặc đen.

Lần trước anh bị zombie màu bạc tấn công, vết thương liền biến thành màu bạc.

Anh cúi đầu nhìn vết thương, đột nhiên nhú mảy. . . .mặc dù vết thương do móng tay không sâu, nhưng lúc trước cũng có chảy máu. Vậy mà bây giờ chỉ còn lại một vết đỏ mà thôi.

Anh kinh hãi, nhìn chăm chú vào vết thương một lúc, phát hiện hai cái vết đỏ kia cũng đang dần dần nhạt đi. Tốc độ khôi phục của anh.

Anh đang suy nghĩ, vết thương kia lại bắt đầu ngứa ngáy. Mẹ kiếp! Tổng giám đốc Đường cảm thấy không ổn, cũng may ban đầu chỉ hơi ngứa ngứa, sau đó mới từ từ tăng lên. Anh gần như phóng xe như điên trở về.

Khang Mỹ Nhạc vốn cách xưởng ASA không xa, chỉ mấy phút sau anh đã về tới xưởng. Ngô Quế Hải tự mình ra cửa đón anh, thấy sắc mặt anh không tốt còn quan tâm hỏi han. Còn anh, ngay cả xe cũng chưa dừng hẳn đã xông thẳng lên phòng làm việc của mình ở trên tầng.

Bởi vì điện không đủ nên thang máy không hoạt động. Tổng giám đốc Đường gần như là phi vào phòng mình.

Khi đó Hải Mạt Mạt đang nằm ở trên ghế sa lon. TV không có tín hiệu, nhưng lần trước đám Hải Lam ra ngoài tìm vật liệu đã tìm được một vài đĩa phim hoạt hình mang tới cho cô.

Hiện giờ cô đang nằm trên ghế sa lon xem ‘Cừu vui vẻ’, Gấu Gấu nằm ở trên lưng cô, cũng xem say sưa ngon lành. Thấy Đường Ngạo xông tới, cô mới ngồi dậy:”Ba”

Cảm giác ngứa ngáy ấy giống như sâu tận xương tủy, Đường Ngạo tiện tay ôm cô lên. Hải Mạt Mạt lập tức phát hiện ra vết thương trên lồng ngực anh. Nơi đó cũng dần dần biến thành màu bạc. Cô liền hiểu.

Cô nằm trên ngực tổng giám đốc Đường liếm vết thương giống hệt như con cún con.

Nhưng cô cũng không tập trung liếm, còn bận xem hoạt hình.

Cảm giác ấy không khó chịu lắm người ta muốn phát điên như lúc trước nữa mà lại giống như đầu ngón tay khẽ cọ cọ lên ngực. Tổng giám đốc Đường có chút không chịu nổi:”Mạt Mạt, tập trung một chút đã nào!”

Hải Mạt Mạt không vui, trên ti vi Cừu vui vẻ đang trêu chọc Sói xám, mắt cô cũng sắp dán lên màn hình rồi.

Đường Ngạo chỉ cảm thấy ngứa đến tận xương tủy, anh thở hổn hển:”Hải Mạt Mạt, con mẹ nó ba van xin con đấy.”

Hải Mạt Mạt chống chế:”Người ta đang liếm rồi còn gì!”

Tổng giám đốc Đường giận dữ, lật người đè lên người cô:”Liếm xong đi đã.”

Bị anh che mất tầm nhìn, Hải Mạt Mạt bắt đầu giãy giụa, đôi chân không ngừng đá anh. Tổng giám đốc Đường nóng nảy, nhất quyết không chịu buông tay. Hai người lôi lôi kéo kéo, ngứa ngáy lại bắt đầu tăng lên.

Hải Mạt Mạt vẫn còn đang giãy giụa, đầu óc Đường Ngạo hỗn loạn, cảm giác ngứa ngáy ấy như đang cắn xé lý trí của anh. Anh hừ nhẹ một tiếng, cúi người hôn Hải Mạt Mạt.

Trên người cô giống như có tác dụng chữa ngứa, khi cánh môi dịu dàng chạm vào nhau, chất lỏng ngọt ngào mang theo mùi cam thơm ngát nhuộm đầy đầu lưỡi. Tổng giám đốc Đường như người đi lạc trong sa mạc đột nhiên phát hiện ra một dòng suối ngọt.

Anh điên cuồng đưa đầu lưỡi vào khoang miệng cô. Hải Mạt Mạt không chịu phối hợp, mà lý trí của anh đã sớm không còn, gần như theo bản năng bóp cầm cô, ép cô hé miệng.

Khi đầu lưỡi quấn quít, chất lỏng thơm ngọt tràn qua răng môi, dần dần trở nên nóng bỏng. Khi chúng nó trôi xuống thực quản thì cảm giác ngứa ngáy ấy giống như gặp thiên địch, dần dần lùi lại. Anh cố sức đòi

hỏi, chớp mũi cao thẳng cọ vào mũi Hải Mạt Mạt, hơi thở hòa vào nhau. Tay phải không biết nắm được cái gì, mượt mà bóng loáng, anh vô ý thức xoa nắn.

Anh đã không còn nghe thấy bất cứ tiếng động nào xung quanh nữa rồi, chỉ biết dùng lực gặm cắn Hải Mạt Mạt dưới cơ thể mình. Hải Mạt Mạt phát ra tiếng kháng nghị mơ hồ không rõ, anh lại một lần nữa che kín cánh môi mềm mại kia.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài đột nhiên vang lên một tràng tiếng gõ cửa. Tổng giám đốc Đường đột nhiên tỉnh táo lại, giọng Đường Hạo xen lẫn tiếng Sói xám và Sói hồng: "Này, chú chết chưa thế."

Giống như thị giác và thính giác đột nhiên hồi phục, đầu óc cũng bắt đầu tiếp tục hoạt động. Tổng giám đốc Đường phát hiện mình đang nằm trên người Hải Mạt Mạt, tay phải nắm chặt ngực phải của cô. Mặc dù cách một lớp áo nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại mịn màng ấy. Mà hai chân anh không biết đã chen vào giữa hai chân Hải Mạt Mạt từ lúc nào, lúng túng hơn chính là bây giờ anh đang 'chào cờ'!

Anh đột nhiên buông tay, thật lâu sau mới dám nhìn Hải Mạt Mạt, sau đó phát hiện Hải Mạt Mạt đang nghiêng đầu, không chớp mắt xem Sói xám và Cừu vui vẻ.

.

Anh như chạy trốn vào phòng tắm, tiện tay mở vòi hoa sen, trong nháy mắt nước lạnh khiến cả người anh ướt đầm.

Điên rồi, thật con mẹ nó điên rồi! Tổng giám đốc Đường vừa giận vừa hờn, sau một lúc lâu đột nhiên chạy ra ngoài phòng, bế thốc Hải Mạt Mạt đặt vào trong hòm, tiện tay tắt luôn TV. Anh lớn tiếng mắng giống như cha mẹ bình thường bắt con cái làm bài tập, không được xem TV: "Còn xem à! Cả ngày chỉ biết xem ti vi!"

Hải Mạt Mạt không biết tại sao anh đột nhiên nổi giận, ngăm mình ở trong hòm khó hiểu nhìn anh. Tổng giám đốc Đường càng điên tiết: "Về sau nếu để cho ông đây nhìn thấy con không ngoan ngoan ngăm mình ở trong hòm mà ra ngoài xem ti vi, ba sẽ cho con một trận! Nghe chưa!"

Hải Mạt Mạt sững sốt, lúc này mới biết Đường Ngạo đang mắng mình, cô liền khóc òa lên.

Tổng giám đốc Đường buồn bực, cũng không còn tâm trạng dỗ cô liền xoay người ra cửa.

Ngô Quế Hải tuần tra ngoài cửa thấy anh liền kinh hãi: "Đường tổng, anh. . . ."

Tổng giám đốc Đường khi đó cả người ướt nhẹp. Đường nhiên đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là anh đang 'chào cờ'. Chết tiệt, nước lạnh cũng không dập được lửa.

Tổng giám đốc Đường cảm thấy mình thật sự nên đi tìm phụ nữ rồi! Cứ ghen như vậy sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện! Hiện giờ lựa chọn của anh rất nhiều, có thể nói tất cả những cô gái chưa kết hôn ở xưởng ASA này gần như không có ai sẽ cự tuyệt anh.

Anh cân nhắc, cảm thấy nên tiện tay lật thẻ bài. Nghĩ lại, nếu như tận thế này không có Hải Mạt Mạt, không biết anh sẽ sống cuộc sống như thế nào.

Ngô Hoa ở ký túc xá đơn, dù sao bây giờ cô cũng là người quản lý toàn bộ dây chuyền sản xuất. Tổng giám đốc Đường đi tới phòng của cô, nhẹ nhàng gõ cửa. Ngô Hoa vừa mở cửa liền giật mình: "Đường tổng, anh làm sao vậy?"

Đường Ngạo xua tay, Ngô Hoa lập tức để anh vào, tìm khăn lông cho anh lau: "Chỗ tôi không có quần áo cho anh."

Cô sốt ruột, vừa quay đầu liền ngẩn người.

Khi đó tổng giám đốc Đường đã cởi áo sơ mi, đang dùng khăn lông lau người. Vóc người anh thon dài rắn chắc, cơ eo căng cường tráng, không có một chút thịt thừa nào. Giọt nước chảy qua từng múi từng múi cơ bụng, Ngô Hoa theo bản năng nuốt nước miếng.

Tổng giám đốc Đường là ai chứ, anh vốn ôm ý đồ đen tối mà đến, nào chịu để vuột mất cơ hội tốt. Anh tùy ý vắt khăn lông lên trên bàn, bắt đầu cởi thắt lưng. Mặt Ngô Hoa đã đỏ thành cà chua, đang lúng ta lúng túng không biết nói gì, Đường tổng lại ngẩng đầu lên:” Lấy cho tôi một cái khăn tắm.”

Ngô Hoa vâng một tiếng, vội đầu đi lấy khăn tắm. Tổng giám đốc Đường sáng khoái vô cùng. Nhìn đi, thể này mới là then thùng, thể này mới là phong tình

Ai sẽ giống như thứ ngu ngốc trong nhà kia, mẹ nó, bị hôn bị giở trò mà quả bóng ngốc ấy lại vẫn xem Cừu vui vẻ được.

Ngô Hoa cầm khăn tắm ra, tổng giám đốc Đường cởi xong thắt lưng, anh tiện tay quần khăn tắm ở bên hông, cởi luôn cả quần dài. Ngô Hoa quả thực luống cuống tay chân:”Đường, Đường tổng.”

Nói thật, nếu bảo cô không có chút hảo cảm nào với Đường Ngạo là nói dối. Nếu như Đường Ngạo chủ động đưa ra yêu cầu gì đó. Cô thật sự không biết mình nên làm cái gì.

Đường Ngạo nhẹ nhàng tiến tới:”Sao mặt cô đỏ vậy, hử?”

Giọng anh có một loại khàn khàn khó tả, mang theo sự mê hoặc không thể kháng cự. Mà đúng lúc này của phía ngoài bị đẩy ra, một giọng nói non nớt lại mềm mại vang lên:”Bởi vì ba rất không biết xấu hổ nên cô Ngô Hoa phải đỏ mặt thay ba đấy!”

.

Hải, Mạt, Mạt! !

Tổng giám đốc Đường quay đầu, Hải Mạt Mạt đẩy cửa đi vào, trong tay còn ôm một bộ quần áo của anh. Tổng giám đốc Đường thật sự sắp nổ tung:”Con đến đây làm gì”

Hải Mạt Mạt đưa quần áo đến, tức giận đáp:”Đến đưa quần áo cho ba chứ còn làm gì.”

Đường Ngạo cầm lấy quần áo, mặt của Ngô Hoa đã đỏ không thể đỏ hơn nữa rồi. Hải Mạt Mạt ở đây, anh cũng hết cách, không thể làm gì khác hơn là vào toilet thay quần áo. Thay xong ra ngoài, Hải Mạt Mạt vẫn chưa đi, tổng giám đốc Đường đành cùng Ngô Hoa thảo luận chuyện virus yếu, sau đó vô cùng nghiêm túc đứng đắn chỉ đạo công tác của bộ phận sản xuất.

Chỉ đạo xong công tác, tổng giám đốc Đường rời khỏi ký túc xá của Ngô Hoa. Hải Mạt Mạt đi theo phía sau anh như cái đuôi nhỏ.

Hừ, không cho phép con xem Cừu vui vẻ, con cũng không cho phép ba hóng mát!

56. Chương 56

Chương 56: Ba đỏ mặt kìa

Đồng tính, sinh con, niên hạ [1]. Đường tướng quân thừa nhận ông quả thật không chịu nổi kích thích này. Tổng giám đốc Đường chỉ nhìn ánh mắt cũng biết hai người bọn họ đang nói cái gì. Sắc mặt anh cũng lạnh dần:”Yên tâm đi, con với ba đã sớm không còn quan hệ rồi, không bôi nhọ nổi gia phong của ba đâu.”

[1] =. = Niên hạ là từ trong đam mỹ, có nghĩa là công nhỏ tuổi hơn thụ.

Đường tướng quân đang định nổi giận thì đúng lúc Hải Mạt Mạt ăn sữa chua xong, tổng giám đốc Đường liền dời sự chú ý sang cô:”Con đưa con bé về trước” Anh nhìn đồng hồ trên tường “Mười lăm phút sau quay lại, có lẽ khi đó Đường tướng quân cũng đã tức giận xong, chúng ta nói chính sự là vừa.”

Anh đuổi một tay ra, Hải Mạt Mạt liền đưa tay đến, mười ngón đan nhau.

“Ba, hôm nay con có thể xem Cừu vui vẻ không?” Cô ngọt ngào hỏi. Tổng giám đốc Đường dắt cô ra cửa:”Hai tập.”

“Dạ, được.” Hải Mạt Mạt vui mừng theo anh ra cửa.

Hai người ra ngoài, bỏ luôn Đường tướng quân.

Đàm phán vô cùng thuận lợi, tổng giám đốc Đường đoán không sai, hiện giờ cả nước cần nhất chính là thuốc điều trị. Chính phủ rất chú trọng lần hợp tác này, cũng suy tính đến chuyện Đường tướng quân và tổng giám đốc Đường dù sao cũng là cha con, cho nên mới cử ông đích thân đại diện.

Lúc này cho dù tổng giám đốc Đường có đưa ra giá cắt cổ đi chăng nữa, chính phủ cũng sẽ cân nhắc.

Nhưng nói đi nói lại, tổng giám đốc Đường vẫn có chừng mực. Ít nhất là có chừng mực hơn “Thánh Đồ” nhiều. Anh chỉ muốn quyền sản xuất loại thuốc này, nhưng Đường tướng quân yêu cầu toàn bộ sản nghiệp sản xuất thuốc của ASA do Chính phủ đầu tư 20%.

Cũng có nghĩa là Chính phủ sẽ trở thành một trong số các cổ đông, có quyền phát biểu nhất định, có quyền kiểm tra chất lượng thuốc, giá tiền, marketing v.v... của tập đoàn.

Nói trắng ra là vẫn sợ anh tăng giá bậy bạ.

Tổng giám đốc Đường luôn miệng đồng ý, anh là thương nhân, không có mơ ước cao cấp tiến hóa sinh vật như Hải Minh Tiến, cũng không muốn làm trò trốn thuế, đội giá.

Trước kia mọi người còn khựng hoảng, không nhìn thấy được hi vọng. Hiện giờ đã biết bên ngoài chỉ có mấy tỉnh bị nhiễm, thành phố này sớm muộn gì cũng sẽ quay về tay Chính phủ mà thôi.

Vậy nên anh không nhất thiết phải làm mấy chuyện chọc cợt sống người khác thế này. Đi chính đạo cũng không phải không kiếm được tiền.

Đàm phán xong, chuyện khiến Đường tướng quân sốt ruột nhất đương nhiên là thuốc điều trị hàng mẫu. Tổng giám đốc Đường liền chuẩn bị đưa ông đến vườn thú một chuyến.

Anh đến đây chuyện sản xuất lấy một ít virus yếu (Ngô Hoa vẫn cho rằng đây là virus yếu). Tổng giám đốc Đường vẫn chưa nói với cô, gần đây anh lấy nước tắm, dịch nuôi cấy đã ngâm qua của Hải Mạt Mạt Còn có một số thứ không quá lịch sự, khụ khụ, ví dụ như nước tiểu, thu thập đưa cho Ngô Hoa chiết xuất.

Lúc này anh lấy đi mấy ống. Còn chưa ra cửa liền bị Hải Mạt Mạt đang xem Cừu vui vẻ nhìn thấy.

Cô ôm Gâu Gâu đuổi tới: “Ba, mọi người muốn đi đâu vậy?”

Đường Ngạo liền dừng lại đợi cô: “Vườn thú, không cho phép con đi theo.”

Hải Mạt Mạt nghe vậy, vốn đang cười rục rờ liền xì mặt, mím môi không nói lời nào. Đường Ngạo mở cửa xe, lại giải thích thêm một câu: “Trời nóng lắm.”

Hải Mạt Mạt liếc xéo anh, tức giận lườm bầu phản bác: “Trời nóng mà ba còn đi!”

Tổng giám đốc Đường đương nhiên nghe thấy: “Ông đây có chuyện phải làm, về phòng xem Cừu vui vẻ của con đi.”

Hải Mạt Mạt đứng ở cửa phòng an ninh, ôm Gâu Gâu tức giận: “Vậy ba đi luôn đi, không thèm để ý tới ba nữa.”

“Mẹ kiếp.” Tổng giám đốc Đường khởi động xe, cuối cùng tức giận mắng một tiếng, “Đi thì đi, cho con nóng chết luôn!”

Hải Mạt Mạt ôm Gâu Gâu đứng ở cửa ra vào: “Không đi.”

Tổng giám đốc Đường thở dài, xuống xe bước tới ôm cô lên, ném vào trong xe.

Đường tướng quân cũng chuẩn bị lên xe, tổng giám đốc Đường liếc ông một cái: “Ngồi cùng xe với con, không sợ *** sao.”

Đường quân trưởng hừ một tiếng, vẫn ngồi vào ghế sau. Bên cạnh ông còn có hai người, hình như không phải người của quân đội. Đường Ngạo cũng không để ý, dừng xe đợi. Đường tướng quân tưởng rằng anh còn chờ ai, chỉ chốc lát sau lại thấy đầu bếp phòng ăn chạy tới, trong tay còn cầm một cái hộp tròn và một bình nước nhỏ.

Hình thể của ông ta hơi béo, lúc cười lại làm cho người ta cảm thấy rất thân thiết: "Đường tổng, cái này cho cô Mạt Mạt ăn trên đường."

Đường Ngạo gật đầu một cái, tiện tay đưa cho Hải Mạt Mạt, xong xuôi mới lái xe.

Chỗ cạnh tài xế quá nóng, Hải Mạt Mạt phải ngồi ở bên cạnh Đường tướng quân. Trong bình nước là nước ô mai ướp lạnh, cô mở hộp ra, bên trong là kem sữa dê đậu đỏ.

Cô múc một muỗng dứt cho Đường Ngạo, Đường Ngạo tiếp tục lái xe: "Ngồi yên." Anh ăn một muỗng kem, trong sự uy nghiêm lại mang theo chút yêu chiều, quả thật có bộ dáng của người làm cha.

Hải Mạt Mạt cầm kem sữa dê đậu đỏ ngồi xuống, thấy Đường tướng quân nhìn mình chằm chằm, cô hơi nghiêng đầu: "Ông cũng muốn ăn sao"

Đường tướng quân vội vàng nhìn ra chỗ khác: "Hừ!"

Hải Mạt Mạt liền xúc một muỗng cho ông: "Ông à, ông lớn như vậy rồi, muốn ăn thì cứ nói đi, không cần xấu hổ đâu."

.....

Bốn người đàn ông trong xe ho sặc sụa.

Đến vườn thú, tổng giám đốc Đường vừa ngừng xe xong, Gâu Gâu đã vội vàng nhảy xuống. Hải Mạt Mạt chạy theo phía sau, tổng giám đốc Đường nhanh tay lẹ mắt, túm được cô ôm thốc lên. Cầu Đại Vân hiện giờ chủ yếu phụ trách nơi này, Đường Ngạo đến cũng phải chào hỏi qua với cô. Cô vẫn còn ở khu trồng trọt thảo luận chuyện tầm phăm với Viên Thiên Hiểu.

Trời sắp trở lạnh, đến lúc muốn gieo giống phải dùng phim giữ ấm. Hiện giờ phụ trách an toàn là một đàn em của Ngô Quế Hải. Anh ta vội vàng dùng bộ đàm báo cho Cầu Đại Vân.

Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt, đến phòng của đám mất nét trước.

Khi đó việc nông đang rảnh, đám mất nét phần lớn đều không phải làm gì. Tay chân chúng nó không linh hoạt nên chỉ có thể làm mấy việc nặng. Lúc này trời quá nắng, Cầu Đại Vân nghĩ đến thể chất đặc biệt của bọn nó, sợ bọn nó bị cảm nắng nên không cho bọn nó làm việc.

Vì vậy khi Đường tướng quân đi theo tổng giám đốc Đường đến khu ở của đám mất nét liền gặp được một đám zombie vây quanh đầu DVD xem sex.

.....

Đường đại tướng quân quả thực được mở rộng tầm mắt.

Tổng giám đốc Đường vội nghiêng người sang, cẩn thận mắt của Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt đang cầm bát kem trong tay, trên cổ đeo bình nước, mắt lại không nhàn rỗi: "Kotone Amamiya không xinh." Cô gật gù hả hê, "Không bằng Ameri Ichinose."

"....."

Kết quả là tổng giám đốc Đường Đại nổi điên, lôi Hải Lam, Tô Bách ra mắng chửi cho thoải mái. Lúc mắng những từ tục tĩu đều phun ra hết, kết quả anh chửi một câu, Hải Mạt Mạt phiên dịch lại một câu, cuối cùng tổng giám đốc Đường không mắng nổi nữa.

Thật may là mọi người còn chưa quên chính sự. Tổng giám đốc Đường chọn bữa một con mất nét, kéo vào trong một phòng tối, lấy ống "virus yêu" ra tiêm cho nó.

Đường tướng quân mặc dù được mở rộng tầm mắt nhưng đây mới là chuyện ông cần quan tâm nhất. Ông ra lệnh trông chừng con mất nét này, nhưng tổng giám đốc Đường lại không thèm để ý. Cầu Đại Vân chuẩn bị bữa ăn tối, đoàn người ở lại đây ăn cơm.

Thật ra thì sau khi thành phố E gặp chuyện không may, người của Đường tướng quân gần như đã tìm hiểu hết tình hình ở tất cả các căn cứ. Nhưng tình trạng tốt nhất thật đúng là chỉ có căn cứ của thằng con đã cắt đứt quan hệ này của ông.

Rất nhiều thủ lĩnh căn cứ như Hoàng đế mới nổi, sai bảo thuộc hạ như trâu như ngựa. Chỉ có tổng giám đốc Đường quả thật nằm ngoài sự dự đoán của ông. Không phải nó nên lấy một hậu cung phi tử sao.

Buổi tối, lúc ăn cơm tổng giám đốc Đường đương nhiên ngồi cùng Hải Mạt Mạt. Anh múc cho Hải Mạt Mạt một chén canh. Trời nóng, Hải Mạt Mạt không thêm ăn, vừa ăn vừa chơi.

Một chén thịt viên to, cô trái gắp cho Đường Ngao một tiếng, phải gắp cho Gâu Gâu một miếng.

Đường Hạo và Đường tướng quân nhìn anh, thế nhưng anh lại chỉ từ tốn nói: "Đừng dùng đồ cho chó ăn đút cho ba, bảo bối."

Hải Mạt Mạt cười khanh khách không ngừng, lại gắp một miếng đút cho anh. Đang ăn, bên ngoài đột nhiên có người chạy tới: "Đường tổng, có con mắt nết bắt đầu phát sốt rồi."

Điều này nằm trong dự liệu, Đường Ngao cũng không lo lắng. ASA vốn là tập đoàn sản xuất thuốc chuyên nghiệp, nguyên vật liệu loại "Thuốc" này vốn không cần gia công. Việc anh cần làm chỉ là chiết xuất và thử nghiệm liều lượng.

Sau mấy lần thử nghiệm tác dụng, anh xác định một liều bằng một ống thuốc chích 5 ml là đủ ột con mắt nết khôi phục bình thường.

Đường tướng quân ngồi không yên, cơm cũng không ăn, lập tức muốn đi xem con mắt nết này. Đường Ngao chỉ đành phải đứng dậy dẫn ông đi. Mặc dù hai cha con ngựa mắt với nhau đã lâu, nhưng hiện giờ ông là khách hàng của mình. Tổng giám đốc Đường xưa nay vẫn cực kỳ kiên nhẫn đối với khách hàng.

Anh vừa đứng dậy, Hải Mạt Mạt liền buông đũa. Tổng giám đốc Đường giờ nắm đấm lên: "Ăn cơm đi! Không ăn hết nửa bát này lát nữa ba bỏ con ở đây một mình đấy!"

Hải Mạt Mạt nhìn anh, lại nhìn cái bát, cuối cùng ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

Tổng giám đốc Đường đưa đám người Đường tướng quân đến, con mắt nết vẫn sốt cao không giảm. Đường tướng quân ra hiệu cho người bên cạnh tiến lên kiểm tra. Lúc này Tổng giám đốc Đường mới biết ông mang theo bác sĩ.

Bác sĩ kia tiến lên, định rút máu kiểm tra. Đường Ngao vội ngăn cản: "Rất xin lỗi, trong hiệp nghị của chúng ta không bao gồm nội dung này thì phải."

Đường tướng quân cau mày: "Anh sớm muộn gì cũng phải đưa mẫu cho chính phủ. Cho dù muốn đưa ra thị trường, cũng muốn phải chờ phê duyệt theo trình tự thông thường."

Đường Ngao cân nhắc xong cũng không ngăn cản nữa.

Bác sĩ kia dùng ống kim tiêm rút 10cc máu. Nhưng còn chưa kiểm tra, tất cả mọi người đã sợ ngây người. Ống máu này vốn là màu đen hơi xanh, nhưng hiện giờ nó đang sủi bọt như nước sôi!

Một lát sau, màu xanh lá cây trong máu càng ngày càng nhạt, màu sắc dần dần lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy trở nên đỏ. Cuối cùng nó biến thành màu đỏ tươi như máu bình thường, nhưng vẫn đang sôi.

Mãi cho đến ba phút sau, máu trong ống mới dần nguội lại. Bác sĩ kia không kiểm tra được gì trong mẫu máu.

Máu này giống hệt như máu của người bình thường.

Đường tướng quân cũng không phải là người qua loa, không rút máu, ngộ nhỡ Đường Ngao tìm một đám người giả làm zombie lừa ông thì sao.

Ông dám khẳng định là thằng nghiệt súc này dám làm như vậy.

Nhưng nhìn thấy máu này, ông và người bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, không thể nghi ngờ gì nữa: "Ngày mai đưa hàng mẫu cho tôi, hiện giờ thành phố E đã thành ra thế này không thể kiểm tra kỹ lưỡng được. Tôi mang về, trong vòng nửa tháng, chỉ cần không có tác dụng phụ, giấy phép sản xuất sẽ được đưa đến tay anh."

Đường Ngạo nhìn ông: "Đường tướng quân không ngại nếu con tổ chức một buổi họp báo công bố tin tức chứ."

Đường tướng quân ngăn ra, ông sao lại không biết tâm tư Đường Ngạo. Anh sợ bên ông đổi ý, muốn dùng dư luận làm đảm bảo.

Ông hừ lạnh một tiếng: "Thành phố E đã thành thế này rồi, anh định mở họp báo ở đây chắc."

Đường Ngạo như cười như không: "Con tin trong giới truyền thông có anh hùng dám liều mạng vì tin tức. Đường quân trưởng cũng có thể đi vào cơ mà, chỉ cần quân đội hỗ trợ, bọn họ đương nhiên cũng có thể vào."

Đường tướng quân nhe răng, không thể làm gì khác hơn là gật đầu: "Tôi sẽ sắp xếp."

Tổng giám đốc Đường suy nghĩ một chút, đột nhiên lại nói: "Khoan đã, lúc đưa họ vào, thuận tiện đưa đến cho con một bác sĩ thần kinh."

Ánh mắt Đường tướng quân nghiêm lại: "Anh lại định giở trò gì."

Tổng giám đốc Đường không trả lời, chỉ nhìn con mắt nét trên giường.

Sắc mặt con mắt nét kia đã từ màu tro dần dần hồng hào hơn, tơ máu trong mắt cũng biến mất. Mặc dù vẫn còn đang sốt cao, nhưng có thể nhìn ra được chuyển biến tích cực.

Tổng giám đốc Đường không quan tâm đến chuyện ở đây, quay đầu chuẩn bị đi: "Xem ra ba rất có hứng thú với nó, hay tối nay ba ở lại đây nhé. Đại Vân, chuẩn bị phòng cho bọn họ."

Cầu Đại Vân đáp lời, nơi này dù sao cũng là vườn thú, muốn chuẩn bị gian phòng rất dễ dàng. Đường tướng quân cũng không có ý kiến, cả nhóm quyết định ở lại đây.

Nhưng Hải Mạt Mạt có ý kiến. . . .Nơi này không có Cừu vui vẻ.

Cô ngồi ở trên giường, đây là phòng của cô và Đường Ngạo ngày trước, Cầu Đại Vân vẫn giữ lại. Tổng giám đốc Đường cố gắng phân tích cho cô: "Ngày mai sẽ về, ừ, ngày mai cho phép con xem thêm mấy tập, có được không?"

Cô mím môi, không vui. Tổng giám đốc Đường kéo cô vào trong lòng: "Con nhìn ba đây này, ba không tin ba không bằng mấy con cừu ngốc đấy!"

Hải Mạt Mạt quả nhiên nhìn anh không chớp mắt. Tổng giám đốc Đường rất nghiêm túc nhìn lại.

Đường Ngạo lần đầu tiên yên lặng nhìn cô dưới ánh đèn ở cự ly gần như vậy. Cô đúng là đã lớn rồi, sau khi ngũ quan nẩy nở thì càng trở nên xinh đẹp hơn. Đôi mắt kia vừa to vừa tròn, trắng đen rõ ràng. Mũi hơi hếch, lúc nhú lại đáng yêu vô cùng.

Đôi môi đỏ mọng trơn bóng, dưới ánh đèn lóng lánh trong suốt. Anh đột nhiên nhớ tới xúc cảm mềm mại ấy. Hải Mạt Mạt đối diện đột nhiên nở nụ cười: "Ba đỏ mặt kìa."

Bàn tay nhỏ bé sờ lên mặt tổng giám đốc Đường, tổng giám đốc Đường kéo tay cô xuống: "Đó là bởi ba nóng!"

Anh đứng dậy đi tắm, nước từ vòi hoa sen tuôn xối xả ướt cả người. Sau đó, tổng giám đốc Đường mới chợt nhớ ra anh lại quên cởi quần áo rồi.

57. Chương 57

Chương 57: Về sau nếu như có chuyện con sẽ bàn bạc với ba nhé!

Nửa đêm đột nhiên trời đổ mưa. Đường Ngạo bị tiếng sấm làm giật mình, Hải Mạt Mạt vẫn còn đang ngủ ngon lành. Gâu Gâu ngủ trên miếng đệm lót dưới giường, thỉnh thoảng còn vẫy đuôi.

Mưa to tầm tã, ào ào khuấy động đêm sâu. Cái nóng đã bị xua tan, gió mát từ cửa sổ thổi vào mang theo mưa bụi và vài phần ướt lạnh.

Tổng giám đốc Đường xoay người, một tia chớp bóng xé tan bóng đêm, Hải Mạt Mạt nằm cạnh tường lại cuộn người lại. Cô đưa lưng về phía anh, chặn mỏng màu hoa anh đào chỉ đắp đến eo. Váy ngủ màu trắng cuộn lên trên để hở ra đôi chân mịn màng thon dài.

Từ góc độ của tổng giám đốc Đường nhìn sang, có thể thấy bắp chân thon sáng bóng. Tóc dài màu vàng kim xõa ra nửa giường, có một lọn vắt qua đầu vai anh, lạnh lạnh như tơ.

Tia chớp đi qua, trước mắt lại quay về với bóng tối. Tổng giám đốc Đường nắm chặt lọn tóc vàng trên đầu vai, đột nhiên nhớ tới Dương Anh Anh, nhớ tới Tô Thiển, nhớ tới những người phụ nữ trước kia.

Rõ ràng chỉ có một năm nhưng lại giống như đã qua rất rất lâu rồi. Anh đã không nhớ nổi khuôn mặt bọn họ nữa. Quảng thời gian trước khi bệnh dịch bùng phát cứ như một giấc chiêm bao vậy.

Anh thở dài, nhớ lần cuối mình được nếm mùi thịt đã là năm ngoái rồi, còn là cùng Tô Thiển nữa. Vừa nghĩ như thế, anh khó tránh khỏi có chút phản ứng. Tổng giám đốc Đường rất tức giận Mẹ kiếp, mình đứng đầu một căn cứ như Nữ Nhi Quốc, cuối cùng lại phải nằm ở trên giường tơ tưởng phụ nữ!

Đều tại Hải Mạt Mạt! Tổng giám đốc Đường đổ cục tức này cho Mạt Mạt, nhưng điều này cũng không thể dập tắt được lửa giận trong lòng anh. Mà trời mưa to thế này, đi ra ngoài tìm phụ nữ cũng không thích hợp lắm.

Ai, phải làm chút chuyện mất hình tượng rồi.

Anh đưa tay vào trong quần ngủ của mình, thở dài, cầm cái thứ đã hơi ngẩng đầu kia. Quả thật tổng giám đốc Đường có rất nhiều điểm mạnh, nhưng có thể khẳng định ‘tuốt ống’ không phải một trong số đó. Anh lên xuống mấy cái, phát hiện đây chính là gãi không đúng chỗ ngứa, aiz, có lẽ bàn về kỹ thuật, còn không bằng đám mất nét kia.

Đang lúc anh còn đang mò mẫm bên trong, đột nhiên một bàn tay nhỏ thò vào. Tổng giám đốc Đường ngăn ra, còn chưa lên tiếng đã bị cái tay nhỏ bé kia cầm đúng điểm yếu. Anh hừ một tiếng, bàn tay kia không ngừng chút nào, lập tức bắt đầu làm việc.

Nếu như nói kỹ thuật tuốt ống của tổng giám đốc Đường là cấp bậc tay mơ, vậy thì cái tay này lại thuộc hàng tông sư.

Cái tay nhỏ bé của cô bóp trong chặt ngoài lỏng, tiến lùi thông dong. Đầu ngón tay còn thỉnh thoảng nhẹ nhàng cọ qua nơi mềm mại nhạy cảm nhất. Tổng giám đốc Đường hồn xiêu phách lạc, nội dung nghiêm túc trong đầu lúc trước lập tức biến thành tiếng thở dài khe khẽ.

Tay cô vừa mịn màng vừa nhẵn nhụi, bàn tay giống như một cái khóa khóa chặt điểm yếu của anh. Tổng giám đốc Đường không nói nổi một chữ, anh vốn đã lâu không được nếm mùi thịt, sao có thể chịu nổi kích thích như vậy.

“Mẹ. Mẹ kiếp” Anh hung tợn mắng một tiếng, đột nhiên lật người ôm lấy người bên cạnh. Bàn tay nhỏ bé kia vẫn không ngừng, quả thật là câu hồn nhiếp phách.

Vào đúng thời khắc tổng giám đốc Đường không nhận được sắp sửa leo lên đỉnh, bàn tay nhỏ bé kia đột nhiên buông ra, không làm gì nữa.

.

Tổng giám đốc Đường tiện tay bật đèn, lúc này anh đột nhiên muốn cho Hải Mạt Mạt một trận nhừ tử luôn: “Mẹ kiếp, Con. Con con mẹ nó! !” Anh lúng túng lựa lời, thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.

Bảo cô tiếp tục đi, hình như không ổn lắm. Mắng cô dừng lại đi, dường như anh cũng rất thoải mái mà. Chờ lâu như vậy mới mắng thì thật vô lý.

Nhưng kỹ thuật tuốt ống của con nhóc này đúng là hạng nhất, tay giống như cái miệng nhỏ vậy.

Fuck, đây không phải là trọng điểm! Trọng điểm là cái gì ấy nhỉ?

Tổng giám đốc Đường hỗn loạn.

“Chút lòng thành thôi, ba không cần cảm ơn Mạt Mạt đâu, đây là chuyện Mạt Mạt nên làm.” Hải Mạt Mạt rút tay lại, cực kỳ giống một đứa con gái ngoan ngoãn hiểu chuyện. Trước kia Hải Minh Tiển rất bận, cô cùng Angela xem phim con heo tám năm. Đồ ngốc cũng có thể học được lăm bồm, huống chi cô không những không ngốc mà còn rất thông minh đấy.

Tuốt chỉ là chuyện nhỏ.

Tổng giám đốc Đường hiện giờ hận không thể hóa thân thành giáo chủ giáo gầm thét. Con mẹ nó, đã vậy sao không giúp cho trót, giúp cho trót, giúp cho trót, giúp cho trót đi ! !

Cuối cùng tổng giám đốc Đường chợt ngộ ra, anh nhớ đến một chuyện vô cùng đáng sợ. Đâu có diễn viên nam chính nào trong phim con heo bắn ở lúc dùng tay đâu.

.

Tổng giám đốc Đường đành phải tiếp tục kỹ thuật còn đang dang dở. Nhưng làm như vậy chẳng khác nào từ ăn bào ngư chuyển sang gặm gạch. Anh chỉ tuốt được một ngọn lửa giận hừng hực mà thôi.

Mẹ nó, anh xoay người xuống giường, tùy tiện mặc một cái áo sơ mi, cũng không quan tâm bên ngoài còn đang sấm sét mưa to tầm tã, đi thẳng ra ngoài. Hải Mạt Mạt dụi mắt: “Ba ơi, ba đi đâu vậy?”

Tổng giám đốc Đường không để ý đến cô, tiện tay đóng cửa lại rồi đi.

Bên ngoài mưa to như trút, tiếng sấm đình tai nhức óc. Trong vườn thú tiết kiệm điện nên không bật đèn đường. Lần đầu tiên anh dầm mưa hè, mưa to như dập tắt ngọn lửa trong lòng. Anh phiền chán tùy ý đi một vòng.

Thời tiết như vậy, đội tuần tra ban đêm cũng không đi, cả vườn thú chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng ở cửa lớn đằng xa. Tổng giám đốc Đường nhớ tới chuyện hoang đường vừa rồi, chợt có chút nhụt chí. Làm vậy còn ra thể thống gì nữa, phải mau chóng giải quyết thứ virus đáng chết này thôi. Tiếp tục như vậy khéo anh thật sự trình diễn loạn luân 18+ ở đây mất.

Anh ngồi ở trên tượng sơn dương, vốn định hút thuốc nhưng thời tiết thế này lại không bật được lửa. Anh không hút nữa, đang chán chường đột nhiên trong mưa truyền đến tiếng bước chân cực nhỏ.

Còn có tiếng người thì thầm nói chuyện, tổng giám đốc Đường lập tức vênh tai lên nghe.

Trong tiếng mưa rõ ràng có hơn ba người: “Không phát hiện gì, phòng y tế chỉ có những loại thuốc vô cùng bình thường, xem ra phòng thí nghiệm sinh hóa không ở đây.”

Lửa giận vừa mới được dập tắt của tổng giám đốc Đường lại bùng lên: “Đường thiếu tá già đầu rồi mà còn làm trộm, thật mất mặt quá đi.”

Ba người đứng dưới tượng con voi đối diện lập tức giật nảy mình.

Trong làn mưa xối xả không thấy rõ vẻ mặt, nhưng chắc chắn Đường thiếu tá có chút lúng túng: “Trộm cái gì mà trộm, buổi tối không ngủ được nên anh ra ngoài đi dạo thôi mà.”

Tổng giám đốc Đường tiến lên hai bước, cầm tay anh ta, mở đèn pin trong tay anh ta ra. Tay phải anh ta còn cầm mấy ống thuốc tiêm hạ sốt cảm cúm: “Anh đi dạo, tiện tay lượm của em mấy ống thuốc hả.”

Anh vốn đã khó chịu trong lòng, lúc này lại càng không nể mặt. Đường thiếu tá cười khổ: “Lão Tam, chú có biết vì chuyện lần này mà mẹ lo lắng đến mức nào không, mọi người làm như vậy cũng chỉ muốn tốt cho chú thôi.”

Đường Ngạo dùng sức đẩy anh ta: “Vì tốt cho tôi? Tất cả các người đều cảm thấy chuyện này là tôi làm, đúng không?”

Đường Hạo bị anh đẩy đập vào chân tượng con voi: “Không phải, chỉ là. Chỉ là.”

Chỉ là cái gì, anh ta cũng không nói được. Nếu nói không có bất cứ ai nghi ngờ Đường Ngạo thì là nói dối. Hải Minh Tiển chỉ là một nhà khoa học, anh ta không thể nào có nhiều tiền để duy trì nghiên cứu của mình như vậy được. Mà Tập đoàn ASA của Đường Ngạo lại là tập đoàn sản xuất thuốc.

Rất có khả năng là anh có hứng thú với nghiên cứu của Hải Minh Tiễn. Nếu như anh dốc hết sức ủng hộ Hải Minh Tiễn, vậy chắc chắn có thể duy trì công trình nghiên cứu của Hải Minh Tiễn.

Quan trọng nhất là anh cùng với Hải Minh Tiễn ngoài mặt hoàn toàn chưa từng gặp nhau, nhưng sau khi bệnh dịch bùng phát con gái Hải Minh Tiễn lại đến tìm anh đầu tiên. Điều này chẳng phải đã chứng minh anh và Hải Minh Tiễn có quan hệ ngầm sao.

Hơn nữa bình thường anh và đám Sa Khang cũng có qua lại, mặc dù không thân thiết, nhưng nếu âm thầm quan hệ thì ai biết.

Cuối cùng, khi Chính phủ đang dốc sức nghiên cứu chế tạo thuốc điều trị thì anh đột nhiên đưa ra giao dịch. Bằng những lý do này, muốn không ai nghi ngờ anh cũng khó.

Lần này Đường lão tướng quân tới đây đâu chỉ đơn giản là ký hợp đồng và lấy thuốc điều trị.

Giờ họ xấu hổ lúng túng chẳng qua là vì không may để anh phát hiện mà thôi.

Đường Ngạo lạnh lùng nhìn anh ta: “Muốn điều tra thì anh bảo ông ta mang theo lệnh lục soát tới, làm cho đường hoàng công khai vào. À mà không, khỏi cần lệnh lục soát làm gì, mỗi một tắc đất của nơi này đều là lãnh thổ quốc gia mà.”

Anh hừ lạnh một tiếng, tựa vào lưng tượng sơn dương: “Cút đi, muốn điều tra thì điều tra đi.”

Đường Hạo khẽ thở dài một hơi: “Lão Tam, chú đừng lúc nào cũng coi mọi người như kẻ địch. Hiện giờ chú không chịu về nhà, có chuyện cũng không bàn bạc với mọi người. Trong nhà khó tránh khỏi lo lắng.”

Đường Ngạo tỏ vẻ lạnh nhạt: “Đường thiếu tá, nơi đó chưa bao giờ là nhà của tôi, từ xưa tới nay cũng chưa từng có ai muốn bàn bạc với tôi bất cứ chuyện gì cả. Giống như anh bây giờ mang người đi khắp nơi lục soát chứng cứ phạm tội của tôi vậy. Anh có bàn bạc với tôi không?”

Đường Hạo không nói gì, Đường Ngạo nhìn thẳng anh ta: “Cút mẹ anh đi.”

Dứt lời, anh xoay người rời đi.

Trở về phòng, còn chưa đưa tay cửa đã tự động mở ra. Cả người tổng giám đốc Đường ướt đẫm, không thèm để ý tới Hải Mạt Mạt chờ ở cửa, xoay người đi đến tủ quần áo tìm đồ. Hải Mạt Mạt đi theo phía sau anh, vẻ mặt tò mò: “Sao ba lại ướt nhep vậy.”

Tổng giám đốc Đường tức giận: “Bên ngoài mưa to, ông đây mặc mưa thì có gì kỳ lạ.”

Hải Mạt Mạt không hiểu: “Con cho là ba đi hóng mát cơ, thì ra là đi dầm mưa.”

Tổng giám đốc Đường rớt cuộc bùng nổ: “Bên ngoài có hai kẻ nghi ngờ ông đây còn chưa tính, trong nhà còn có một kẻ chờ nói móc ông đây! Con là cái đồ ăn cháo đá bát, có để yên không thì bảo! !”

Hải Mạt Mạt biết tâm trạng anh không vui, cầm khăn lông lau tóc cho anh: “Ba bị người ta bắt nạt.”

Hai mắt cô lóe sáng, tổng giám đốc Đường liền thẹn quá thành giận: “Bắt nạt cái lông, con thì biết cái gì. Ngủ đi!”

Hải Mạt Mạt nghe lời lặn đến nằm sát vào anh mà ngủ.

“Ba đừng đau lòng, về sau ba có chuyện Mạt Mạt sẽ bàn bạc với ba.” Cô ngọt ngào nói. Tổng giám đốc Đường tức giận: “Con nghe thấy lúc nào.”

Hải Mạt Mạt gật gù hả hê: “Lúc con đi đến sau con ngựa đã nghe thấy.”

Trên sân cỏ giữa vườn thú đặt tượng đá của một số loài động vật, ngựa cách voi cũng không xa. Tổng giám đốc Đường lại cảm thấy kỳ quặc: “Vậy sao con không bị ướt?”

Hải Mạt Mạt chỉ chỉ cửa sau lưng: “Con mang ô mà.”

Nơi đó có hai cái ô, tổng giám đốc Đường ôm cô vào trong ngực, một lát sau lại hỏi: “Sao không gọi ba.”

Hải Mạt Mạt suy nghĩ một chút: “Sợ ba xấu hổ.”

Tổng giám đốc Đường vỗ một cái vào ngực cô, thế nhưng sự đàn hồi dưới lòng bàn tay làm tim anh bất giác run lên một cái: “Ngủ đi.”

Hải Mạt Mạt hôn một cái lên mặt anh, một lúc sau mới nói: “Bây giờ Mạt Mạt bàn bạc với ba một chuyện được không?”

Tổng giám đốc Đường cười bất đắc dĩ, tức giận trong lòng cũng vui đi: “Ừ, Mạt Mạt muốn bàn bạc chuyện gì nào?”

Hải Mạt Mạt đưa tay ôm cổ anh, tia chớp xé rách màn đêm, cô ở trong lòng anh lại đáng yêu dịu ngoan: “Mặc dù ba không có quan hệ với cái tên Sa Khang khốn kiếp kia nhưng hần và ba chắc chắn có quan hệ.”

Đường Ngạo lơ đãng: “Ừ?”

Hải Mạt Mạt vẽ vẽ lên ngực anh: “Công trình thí nghiệm của ba con chắc chắn không được chính phủ phê duyệt, cho nên ba con không thể nào mua được máy móc thiết bị y tế từ con đường chính quy.”

Tổng giám đốc Đường vốn còn không để ý đột nhiên nghiêm túc: “Ý con là.”

Hải Mạt Mạt gật đầu: “Con đề nghị ba tra lại ghi chép mua bán thiết bị.”

Đường Ngạo vốn là người nhanh nhạy, lập tức hiểu ra. Hải Minh Tiễn cần mua máy móc, thiết bị, nhưng trong nước không mua được. Mà cả thành phố E, còn ai có thể trắng trợn nhập khẩu.

Có. Tập đoàn ASA có thể!

Nó vốn là xí nghiệp đứng đầu thành phố E, trước có Chính phủ nâng đỡ, sau có bối cảnh quân đội của Đường tam công tử, muốn nhập khẩu những thiết bị này chẳng phải chuyện khó.

Mà Chu Tân Quốc, Tưởng Hồng Phúc, hai kẻ này bất mãn với anh không phải chuyện ngày một ngày hai. Bọn họ là vì bệnh dịch bùng nổ mới chờ được thời cơ đuổi anh ra khỏi ASA, hay là vốn có mưu đồ từ lâu?

Dựa vào bối cảnh và thực lực của anh, nếu không có tai ương gần như tận thế này thì dù hai tên Tưởng, Chu kia có hận anh hơn nữa cũng không thể nào lật đổ được anh.

Mà Sa Khang và Sa Nghị vốn kinh doanh đen. Hai tên Chu, Tưởng thường xuyên đến hộp đêm của bọn chúng. Mấy kẻ này không chừng đã sớm lên lút thiết lập quan hệ ngoại giao. Lòng anh nặng trĩu, nếu như ASA thật sự nhập khẩu thiết bị cho Hải Minh Tiễn thì MD, anh có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch! !

Hải Mạt Mạt rất thông cảm vỗ vỗ ngực anh, sau đó cô suy nghĩ một phương pháp (tự nhận là) có thể an ủi tổng giám đốc Đường nhất. Cô đưa bàn tay nhỏ bé vào trong quần tổng giám đốc Đường: “Con lại giúp ba tuốt ống nhé.”

Tổng giám đốc Đường hất tay cô ra: “Xéo ngay! !”

58. Chương 58

Chương 58: Kẻ chết thay

Ngày hôm sau, dưới chỉ thị của Đường tướng quân, tổng giám đốc Đường thu VCR [1], mời một vài bạn bè trong giới truyền thông vào thành phố E tham gia buổi họp báo của Tập đoàn ASA.

[1] VCR viết tắt của “Video cassette recorder” là đầu máy video hay máy thu phát băng video cassette; được dùng để chạy các băng hình hay in sang băng hình dễ dàng

Hiện giờ thông tin đối ngoại của những thành phố nhiễm virus đều đã bị cắt đứt. Thành phố E lại là khu bị nhiễm nghiêm trọng cho nên suốt một năm qua chính phủ không hề công bố tình trạng thật ra bên ngoài.

Trên thực tế, đây cũng là một cách bảo vệ quần chúng, một khi biết được tình huống của nơi này, chỉ sợ những khu khác vật giá sẽ leo thang, bạo lực bùng nổ khó khống chế.

Chính phủ vẫn tuyên bố với bên ngoài rằng họ đã khống chế được tình hình, hàng ngày đều truyền ra tin tức cứu được người may mắn còn sống sót. Video bọn họ phát trải qua vô số lần cắt nối, từ chuyện lớn hóa thành nhỏ, giống như đây chỉ là một bệnh dịch bình thường thôi vậy.

Cho nên dân chúng mặc dù biết bệnh dịch bùng nổ, nhưng số người bị nhiễm là bao nhiêu, tỷ lệ người chết thế nào, đều là những con số đã được tô điểm cho đẹp.

Không có phương tiện truyền thông nào dám đưa tin về tình hình thật, ảnh chụp cũng phải qua tầng tầng xét duyệt, ngay cả tin tức trên web cũng bị phong tỏa hoàn toàn.

Thế nên dù sự kiện lần này tạo thành khủng hoảng không nhỏ với người dân khu không bị nhiễm, nhưng cũng chưa tới mức tận thế.

Hiện giờ chính phủ đã phong tỏa cách ly toàn bộ khu bị nhiễm, ba tỉnh bị lây ít hơn đã hoàn thành việc cứu hộ. Nhưng khu vực gặp nạn nặng như thành phố E, hơn sáu triệu dân chỉ còn sống không tới sáu vạn người thì trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể nào nghĩ ra cách cứu hộ được.

Tổng giám đốc Đường dầu gì cũng là đại sứ từ thiện thành phố E, nếu như không có Đường tướng quân ngăn cản thì không khéo anh đã thành đại biểu nhân dân toàn quốc của thành phố E rồi. Những trường hợp như thế này, đương nhiên là sở trường của anh.

Cho nên trong đoạn VCR này, anh không hề đề cập tới mức độ nghiêm trọng của tai họa lần này, chỉ hết lời tán dương sự cứu hộ của chính phủ và đoàn kết của quần dân.

Trong VCR chỉ nói đến những chuyện cảm động như quân dân giúp đỡ, cố gắng sống sót. Cuối cùng mới nhắc tới sự ra đời của thuốc điều trị, cũng đặt tên cho loại thuốc này là Thánh Ân.

Bộ VCR này vừa được phát ở khu không nhiễm liền dấy lên một làn sóng lớn. Vô số phóng viên truyền thông ríu rít yêu cầu được vào thành phố E tham gia buổi họp báo.

Tổng giám đốc Đường vừa giống trống khua chiêng chuẩn bị buổi họp báo, vừa lo kiểm tra ghi chép mua bán thiết bị của ASA. Nhưng xưởng sản xuất thuốc lớn như ASA, dưới nó có bao nhiêu bộ phận gia công, bình thường mua thiết bị chẳng khác nào uống nước.

Đồng biên lai này chồng lên có thể chèn nổ tung phòng làm việc của anh. Anh thật sự không thể nào kiểm tra hết được.

Anh cần người giúp, nhưng lúc này nhờ để tin tức lọt ra thì chẳng khác nào anh tự ình một quả bom. Anh suy đi tính lại, cuối cùng bị ai nhận ra rằng người có thể giúp đỡ anh chỉ có Hải Mạt Mạt.

Anh mang toàn bộ biên lai đến phòng làm việc, Hải Mạt Mạt ngồi ở trước bàn làm việc rộng rãi của anh, xoa xoa mặt một lúc lâu: “Nhưng ba à, Mạt Mạt không biết nhiều chữ lắm!”

Cô biết chữ là do Hải Minh Tiền dạy, nhưng cũng chỉ tương đương với nhà trẻ mà thôi. Giáo dục không hệ thống khiến cô chỉ học lăm bôm được một số kiến thức. Đường Ngạo đầu đầu, cô lại nghiêng đầu nói: “Ba gọi chú Tô Bách đến đi, con và chú ấy cùng nhau tìm.”

Đường Ngạo như ở trong mộng mới tỉnh. Tại sao mình lại không nghĩ đến chuyện này. Tô Bách là trợ lý của anh, hai người là châu chấu cùng trên một sợi thừng. Nếu thật sự xảy ra chuyện thì cậu ta cũng đừng hòng thoát được.

Hướng chi Tô Bách bây giờ còn là mất nét, cậu ta nói cũng chỉ có Hải Mạt Mạt nghe hiểu.

Anh lập tức phái người đi đón Tô Bách, dĩ nhiên là lén lút đón.

Số biên lai thật sự là quá nhiều, Tô Bách vừa đến liền cùng Hải Mạt Mạt kiểm tra. Đường Ngạo cũng không nhân rồi, tìm mấy con mất nét, lấy chúng nó thí nghiệm thuốc. Mấy con mất nét này rất vui mừng. Bọn nó biết chuyện con lúc trước thành công biến về thành người, vậy nên khi đến lượt mình chúng nó đương nhiên là mừng đến phát khóc.

Mặt khác còn cần dây chuyền sản xuất. Hiện giờ điện lực ở thành phố E có hạn, tổng giám đốc Đường đương nhiên sẽ phải thành lập phân bộ của ASA ở những thành phố khác.

Chính phủ đầu tư 20% thế nên chuyện thành lập phân bộ bọn họ đương nhiên cũng phải quan tâm.

Khi tất cả mọi người bận rộn chuẩn bị thì Vạn Ích Khải cũng đang chăm chú giám sát Sa trạch. Gần đây có quân đội nhúng tay nên anh ta lại được tiếp thêm nhân lực.

Sa Khang cảm nhận được uy hiếp nên càng sốt ruột thúc ép Hải Minh Tiển: “Hải Minh Tiển, anh còn lề mề nữa là chúng ta đi đời hết đó! Lập tức bỏ lại nơi này thôi!”

Khóe miệng Hải Minh Tiển nở nụ cười nhạt. Thật ra anh ta vô cùng đẹp trai, thuộc kiểu đàn ông trí thức nho nhã. Lúc giải phẫu sẽ đeo một cặp kính gọng vàng, vô cùng lịch sự: “Đừng sốt ruột, trong tay chúng ta còn vũ khí bí mật.”

Sa Khang làm sao có thể không sốt ruột: “Anh điên rồi à! Mục tiêu của chúng ta chỉ là kiếm đủ tiền rồi chạy, không phải liều mạng cùng quân chính quy!”

Hải Minh Tiển nhếch môi cười: “Đó là mục tiêu của anh thôi.”

Sa Khang rốt cuộc cũng nhận ra tên quái vật này còn điên cuồng hơn hẳn nghĩ. Kể điên như vậy, đáng giá mang ra khỏi nước sao? Không bằng sau khi chuyện thành công một phát súng kết liễu anh ta, khi đó ai còn biết hắn đã thay đổi bề ngoài thế nào? Cho dù quốc gia biết chuyện này liên quan tới mình, nhưng cũng chẳng thể nào điều tra được.

Hắn dè dặt phần nộ trong nội tâm, ôn tồn khuyên: “Tiến sĩ Hải, núi xanh còn đó. Tin tưởng tôi, chỉ cần ra nước ngoài, tôi nhất định có thể cung cấp cho anh hoàn cảnh thí nghiệm tốt hơn.”

Hải Minh Tiển suy nghĩ một hồi, anh ta đẩy kính mắt trên mũi lên: “Cũng được.”

Sa Khang vui mừng mỉm cười: “Vậy thì nhanh lên, chúng ta cùng trốn.”

Hải Minh Tiển gật đầu: “Buổi chiều giải phẫu.”

Hai giờ chiều, Hải Minh Tiển đưa đối tượng thí nghiệm tới, đó là một người đàn ông cao lớn, thể trạng cường tráng, tuổi không quá hai mươi mốt, nhìn vô cùng khỏe mạnh.

Sa Khang cực kỳ hài lòng, nằm lên bàn mổ.

Tiến sĩ Hải cười nhạt một tiếng, bật đèn giải phẫu, chậm rãi cầm dao phẫu thuật lên.

Xưởng ASA, danh sách mua thiết bị đã xem gần một vạn tờ, bởi vì không hiểu quá rõ về máy móc chuyên nghiệp nên không chỉ phải kiểm tra đối chiếu tên, mà còn phải hiểu cách dùng của loại thiết bị này.

Tô Bách là người trong nghề, Hải Mạt Mạt cũng biết đôi chút về những loại máy Hải Minh Tiển thường dùng. Nhưng dù như thế thì công trình này cũng quá lớn. Hai người nhìn đến hoa cả mắt rồi.

Tô Bách vẫn lo Hải Mạt Mạt mệt mỏi. Lần trước Hải Mạt Mạt cứu anh, thế nhưng anh lại tiết lộ bí mật của cô. Chuyện này anh vẫn vô cùng áy náy: “Tạm nghỉ nhé?”

Anh dùng tiếng zombie nói với Hải Mạt Mạt, Hải Mạt Mạt chỉ lắc đầu: “Ba đã dặn thì nhất định phải làm xong.”

Phòng ăn đưa nước trái cây lạnh tới, Hải Mạt Mạt lại không thèm uống, cứ tiếp tục lật cẩn thận từng tờ từng tờ thẩm tra đối chiếu.

Đường Ngạo đi vào nhìn mấy lần, thấy cô ngồi ở trên ghế của mình tìm kiếm tư liệu cũng khá có phong thái, không khỏi vui mừng. Con gái anh lớn lên nhất định không tầm thường.

Anh xoa đầu Hải Mạt Mạt, Hải Mạt Mạt không ngẩng đầu, mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm danh sách mua hàng trên tay.

Trời vừa rạng sáng, tổng giám đốc Đường đau lòng: “Được rồi bảo bối, đi ngủ đi, không cần vội.”

Hải Mạt Mạt lắc đầu: “Con không mệt.”

Vớ vẩn, hóa ra cô cũng thuộc dạng cuồng công việc. Tổng giám đốc Đường hết cách, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống xem với cô. Hai người xem cả đêm, cuối cùng cũng có phát hiện.

Một danh sách mua hàng bị nguy trang thành thay mới thiết bị, xuất hiện một vài dụng cụ ASA không cần dùng: Máy đo mạch xung sóng điện não.

Tổng giám đốc Đường lập tức tìm đọc đơn mua hàng, máy này mua dưới danh nghĩa trang bị cho hạng mục nghiên cứu mới của phòng thí nghiệm sinh hóa ASA.

Trên đó có chữ ký của anh.

Mẹ kiếp! ! Anh cầm tờ biên lai này nhìn đi nhìn lại, đây đúng là chữ ký của anh.

“Ô Bách!” Anh gầm lên giận dữ, Ô Bách mặc dù nghe không hiểu nhưng vẫn rụt cổ lại. Biên lai này ký thế nào, hiện giờ hai người hoàn toàn không nhớ được. Tổng giám đốc Đường tiếp tục tìm kiếm, nhanh chóng tìm được nhiều thiết bị khả nghi nữa. Đáng chết, những thiết bị này qua hải quan là phải lập hồ sơ, có kiểm tra ghi chép.

Dù anh tiêu hủy, bên truy tố cũng hoàn toàn có thể tìm được chứng cứ vu khống anh.

Mà lúc này ai có thể chứng minh trong sạch của anh? !

Anh vỗ mạnh lên bàn một cái, đáng tiếc không chửi nổi ra lời.

Lúc ấy mặc dù tổng giám đốc ASA là anh, nhưng phía dưới cũng có mấy cổ đông. Chu Tân quốc có 5% cổ phần, Tưởng Hồng Phúc có 12% cổ phần. Hai tên kia cho dù còn sống, chịu ra mặt, thì lời khai của chúng cũng chẳng đáng tin.

Trừ phi Hải Minh Tiển cùng Sa Khang nhận tội, nếu không dù anh có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Anh ngồi ở trên ghế xoay, tay phải khế đỡ cái trán. Chết tiệt, người cung cấp thiết bị cho Hải Minh Tiển lại là anh. Mà chỉ chút tư oán này lại đẩy vô số người cửa nát nhà tan, người nhà chia lìa. Anh cũng là một trong số những kẻ đầu sỏ.

“Con mẹ nó!” Anh chửi bậy một câu, sau đó thật lâu cũng không nói lời nào.

Bàn tay nhỏ bé mịn màng của Hải Mạt Mạt nhẹ nhàng đặt lên bờ vai anh. Ô Bách hừ hừ ha ha không biết đang nói gì. Đường Ngạo kéo Hải Mạt Mạt vào lòng, Hải Mạt Mạt khế xoa đầu anh, giống như những lúc anh xoa đầu giảm bớt đau đớn cho cô vậy.

Trong lòng Đường Ngạo ấm áp, lúc này mới nở nụ cười: “Mạt Mạt ngoan, đầu ba không đau, ba đang nghĩ cách.” Nói xong, anh lại thêm một câu, “Mạt Mạt cũng nghĩ cùng ba đi.”

Hải Mạt Mạt quả thật nghiêm túc nghĩ: “Trừ phi ba con chịu thừa nhận. Nếu không.”

Đường Ngạo cũng biết, anh cau mày không nói.

“Ba con thật sự đã làm chuyện xấu, phải không?” Mắt cô long lanh như nước, tổng giám đốc Đường nhìn thẳng vào mắt cô: “Đúng vậy. Ba đã xem video năm đó anh ta dạy dỗ con, nhưng anh ta bây giờ đã không còn tốt đẹp như xưa nữa. Mạt Mạt, anh ta đã điên rồi, bị chính ước mơ của mình làm mờ mắt, đánh mất lý trí và bản tính.”

Hải Mạt Mạt lặng thinh, một lúc sau cô đột nhiên nói: “Nếu như ba là ba con, ba sẽ kết thúc như thế nào?”

Đường Ngạo hơi trầm tư: “Ba đã vào biệt thự của Sa Khang và phòng thí nghiệm riêng của cha con mấy lần. Nơi đó mặc dù đầy đủ thiết bị nhưng bảo an không tốt. Ngăn cản chúng ta thì còn tạm, nếu như muốn chống cự quân chính quy thì thật quá buồn cười. Cho nên anh ta nhất định đã chuẩn bị đầy đủ để chạy trốn. Nhưng anh ta định trốn bằng cách nào?”

Hải Mạt Mạt gật đầu: “Ba con là một thiên tài, nếu ba muốn chạy trốn nhất định cũng phải trốn cho thật hoành tráng.”

Đường Ngạo tức giận: “Lúc này con đừng dát vàng lên mặt anh ta nữa.”

Hải Mạt Mạt lắc đầu: “Nhưng ba con thật ra là người rất cô đơn. Phòng làm việc của ba không bảo vệ chặt chẽ là bởi vì ba hi vọng có người phát hiện ra thành quả nghiên cứu của ba. Có người có thể cùng ba chia sẻ những thứ thành tựu vĩ đại này.”

Tổng giám đốc Đường hừ lạnh, bây giờ anh đối với Hải Minh Tiễn có thể nói là hận thấu xương: “Dù vậy anh ta vẫn là đồ điên.”

Hải Mạt Mạt ngẩng đầu lên: “Nếu như ba con bị bắt thì sẽ ra sao?”

Đường Ngạo bình tĩnh nhìn cô, thật lâu sau mới thở dài: “Mặc dù rất muốn nói là không sao, nhưng tội của anh ta có bắn chết một vạn lần cũng không đủ.”

Hải Mạt Mạt đột nhiên không nói thêm gì nữa. Đường Ngạo cười lạnh: “Ba nói ra rồi, con còn muốn giúp ba? Nghĩ cách cho ba nữa không?”

Câu trả lời của Hải Mạt Mạt là im lặng. Tổng giám đốc Đường cười nhạt: “Thôi, dưới tình huống này chẳng lẽ ba còn có thể hỏi nếu ba và Hải Minh Tiễn cùng rơi xuống nước, con sẽ cứu ai sao? Mẹ nó, thật ra trong mắt con ông đây chỉ là cái lớp dự phòng thôi đúng không?”

“Ba dự phòng?” Anh cười thê lương, xoay người rời khỏi phòng làm việc, “Dù thế nào cũng phải cảm ơn con đã nhắc nhở ba. Không giống hai kẻ bên ngoài kia, nếu dựa vào bọn họ chắc phải chờ đến trước lúc bị xử bắn ba mới biết vì sao mình chết.”

Gió đêm mát mẻ, tổng giám đốc Đường một mình đi lại trên đường lớn xi măng bằng phẳng của tập đoàn ASA. Thỉnh thoảng có tuần tra an ninh ân cần chào hỏi anh. Anh giống như quân vương đi trên lãnh địa của mình, trong lòng lại trào lên ba phần thê lương.

Đường tướng quân sẽ không tin anh, Đường thiếu tá cũng sẽ không, anh cả đương nhiên lại càng không. Thanh danh của anh ở thành phố E vẫn luôn là đề tài nóng hổi của truyền thông. Đủ loại scandal, thiếu gia phong lưu, lại là tổng giám đốc tập đoàn trẻ tuổi nhất. Tuổi còn trẻ đã đứng vào hàng phú hào trong nước.

Người như thế có liên quan đến cái gì cũng không kỳ lạ.

Anh không biết mình đi bao lâu, nhưng trước mặt đã là cửa sau của tập đoàn ASA rồi. Gác cửa lúc này là một người trẻ tuổi, tổng giám đốc Đường không biết. Quả thật, anh dường như không biết nhiều người lắm. Người trẻ tuổi lại biết anh, lúc này đột nhiên đứng lên: “Đường tổng. Có gì phân phó sao?”

Đường Ngạo mặt mũi xua tay: “Không có gì, tùy ý đi dạo chút thôi.”

Người trẻ tuổi có chút bối rối: “Nơi này rất xa khu túc xá của anh, có cần tôi gọi người lái xe đưa anh về không?”

Đường Ngạo lắc đầu, ngay cả anh ta nói gì anh cũng không nghe rõ, xoay người từ từ trở về.

Đi chưa được mấy bước, anh lại nhìn thấy Hải Mạt Mạt.

Bên chân Hải Mạt Mạt là Gấu Gấu. Anh đột nhiên cảm thấy Hải Mạt Mạt thật ra còn hạnh phúc hơn anh. Ít nhất còn có một con chó tình nguyện một lòng một dạ đi theo cô.

Hải Mạt Mạt tiến lên mấy bước, khom lưng ôm lấy Gấu Gấu đưa cho anh: “Ba.” Cô không biết an ủi anh thế nào, một lúc lâu mới nói, “Ba đừng buồn, con cho ba mượn Gấu Gấu ôm này!”

Anh nở nụ cười, nhận lấy Gấu Gấu, vỗ nhẹ lên đầu Hải Mạt Mạt: “Xin lỗi, ba không nên nổi giận với con. Đi thôi, về đi ngủ.”

Hải Mạt Mạt liền cầm tay anh, hai người một chó từ từ trở về túc xá.

59. Chương 59

Chương 59: Như vậy thì thật thê thảm đúng không?

Ngày hôm sau, tổng giám đốc Đường bắt đầu ra lệnh cho Cầu Đại Vân đốc toàn lực truy bắt Chu Tân Quốc. Ngoài mặt cũng làm lành với đám người Đường tướng quân. Thời gian chuẩn bị hai ngày trôi qua, buổi họp báo đã gần ngay trước mắt.

Quả nhiên có rất nhiều phóng viên tin tức ríu rít xin vào thành phố E tham gia buổi họp báo lần này. Nhưng bởi vì chỉ có máy bay lên thẳng mới có thể hạ cánh ở đây nên cũng không thể đưa quá nhiều người tới được. Tổng giám đốc Đường chọn ra mấy cơ quan truyền thông có sức ảnh hưởng nhất, cũng biết tình huống thực tế nhất.

Ý của bên Đường tướng quân dường như là muốn lấy được thuốc điều trị bằng bất cứ giá nào, khống chế cục diện trước đã. Về phần anh có tham dự chuyện lần này hay không thì để tính sổ sau cũng không muộn.

Cho nên mặc dù lần trước Đường thiếu tá bị tổng giám đốc Đường bắt quả tang lén lút lục soát vườn thú, nhưng hai bên cũng không vì vậy mà trở mặt.

Hiện giờ Đường tướng quân cũng không có ý rời đi, ngược lại không ngừng có binh lính tới đây báo cáo. Xem ra bọn họ muốn bắt Hải Minh Tiển ở biệt thự họ Sa.

Nhưng lần này khá kỳ lạ, trước kia mỗi lần có quân đội tới, những zombie kia lại hợp sức tấn công giống như mọc mắt vậy. Thế nhưng lần này lại gió êm sóng lặng.

Theo một khía cạnh nào đó mà nói thì tổng giám đốc Đường lại càng đáng nghi hơn.

Đám người đã đến đông đủ, buổi họp báo tin tức tổ chức thành công. Tổng giám đốc Đường đồng ý diễn thuyết, cảnh ngộ lận đận của phụ nữ và trẻ em trong căn cứ theo TV và báo chí không ngừng truyền bá đến những địa phương không bị lây nhiễm.

Không thể không nói, tổng giám đốc Đường là một người vô cùng biết cách xử lý tin tức. Cả buổi họp báo không có bất cứ chỗ nào cần cắt nối biên tập. Những tai nạn khiến người ta xúc động rơi lệ, những tình cảm, giúp đỡ từ tập thể. Cảnh hoàng tàn khắp thành phố làm người ta bị thương đau đớn, những người may mắn còn sống sót lại khiến cho người ta tràn ngập hi vọng.

Cuối cùng mười ống thuốc khiến mười con mắt nét chuyển hóa lại thành người thành công. Tất cả ký giả không ngủ không nghỉ, theo dõi quá trình chuyển hóa suốt 12 tiếng.

Buổi họp báo vô cùng thành công, sự sợ hãi về tận thế của người dân ở khu không lây đã bị niềm tin tất thắng áp đảo. Đường tướng quân sai người đưa mẫu thuốc điều trị về xét duyệt, nhưng vẫn không ngừng đưa quân đến nơi này.

Biệt thự họ Sa bị lực lượng quân đội hùng hậu bao vây mà không hề biết, yên ả đến lạ thường.

Cuối cùng đến một ngày, Đường tướng quân bố trí quân xong, dẫn người xông thẳng vào biệt thự.

Bên trong lại chỉ có chưa đến bốn mươi bảo vệ. Binh lính dễ dàng khống chế chúng, sau đó tiến vào phòng thí nghiệm. Tình huống trong phòng thí nghiệm lại làm cho người ta kinh hãi, tất cả tài liệu đã bị hủy; trong phòng thí nghiệm, Hải Minh Tiển và Sa Khang nằm trên mặt đất, Hải Minh Tiển đã bị người ta bắn chết.

Cả đầu máu thịt be bét, vẫn còn có thể nhìn ra ngũ quan. Mà Sa Khang lại thảm hại hơn nhiều, tứ chi của hắn đã bị người ta cắt tận gốc, nhưng không biết dùng phương pháp gì để cầm máu mà hắn vẫn chưa chết, lúc này còn đang khổ sở thoi thóp.

Giây phút mọi người nhìn thấy hắn, ngay cả Đường tướng quân đều tin rằng hắn ước gì mình chết đi còn hơn.

Bọn họ đẩy mí mắt hắn ra, phát hiện mắt hắn chỉ còn lại hai lỗ trống máu chảy đầm đề. Tai cũng đã bị chọc điếc, trong miệng đầy máu, đầu lưỡi đã bị bỏ vào máy ép trái cây xay nát.

Có không ít binh lính bắt đầu nôn mửa.

Tổng giám đốc Đường đi vào sau. Vốn anh đưa Hải Mạt Mạt theo nhưng vừa thấy tình cảnh này anh liền xoay người lại ngăn cản Hải Mạt Mạt sắp đi vào, còn ra hiệu cho Cầu Đại Vân dẫn cô đi ra ngoài.

Hải Mạt Mạt lại nhất quyết đòi đi vào, cô muốn vào thì dù là Cầu Đại Vân cũng không ngăn được. Cô luôn đến trước mặt Hải Minh Tiển, đưa tay sờ khuôn mặt lạnh như băng của anh ta. Rất dễ nhận thấy rằng có người đã giết bọn họ. Hơn nữa người này rõ ràng có mối thù rất sâu nặng với Sa Khang.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía tổng giám đốc Đường.

Hiện giờ tuy Chính phủ cắt lực duy trì ổn định nhưng rối loạn là điều khó mà tránh khỏi. Gió bão lần này họ phải trải qua mãnh liệt hơn bao giờ hết. Tất cả cổ phiếu, ngân sách đều sụt giảm, tình trạng vô cùng thê thảm. Chỉ có cổ phiếu tập đoàn ASA vẫn tăng lên mỗi ngày, là điểm hồng duy nhất trong rừng tùng xanh.

Mà bây giờ, ASA do Chính phủ đầu tư 20%, điều này có nghĩa rằng cho dù về sau Đường Ngạo đột nhiên phát điên khiến ASA phá sản, Chính phủ cũng sẽ ra mặt dọn dẹp tàn cuộc.

Hiện giờ, mặc dù anh bị kẹt ở thành phố E, nhưng tài sản của anh vẫn đang không ngừng tăng lên gấp bội. Mục tiêu của anh đã đạt được, Hải Minh Tiển và đám người Sa Khang dĩ nhiên cũng không còn hữu dụng nữa.

Đường Ngạo không muốn nói gì cả, anh rời khỏi phòng giải phẫu, làm như vô tình quan sát máy móc trong phòng thí nghiệm.

Những máy móc này đã bị xé hết nhãn, nhưng cũng chính vì vậy, anh mới càng không rửa sạch được hiềm nghi. Bởi làm như vậy nhìn mới không giống như có người hãm hại anh. Nhưng cho dù có xé sạch nhãn thì muốn điều tra được tên những dụng cụ thiết bị này cũng không phải là việc khó.

Chỉ cần tìm được nhà máy và cửa hàng, thẩm tra đối chiếu với hải quan một lần thì anh có chạy đằng trời.

Tổng giám đốc Đường càng nhìn càng náo nức, đột nhiên có một chiến sĩ đi tới báo cáo: “Tướng quân, chúng ta cứu được ba người còn sống.”

Ba người đều là đàn ông, trong đó có một giáo sư nhân dân ba mươi mấy tuổi, tên Hoàng Bạc. Một cậu sinh viên mười mấy tuổi, tên Giang Hải Đông. Một người trẻ tuổi vóc dáng cao ráo, hình thể cân xứng, anh ta rất tao nhã lịch sự gật đầu với Đường tướng quân: “Tôi tên là phó Đông Lai, là bác sĩ chủ trị ngoại khoa thần kinh bệnh viện nhân dân số một thành phố E.”

Nghe nói là bác sĩ, Đường tướng quân liền cực kỳ kính trọng, lập tức bắt tay anh ta: “Mọi người chịu khổ rồi, mời về căn cứ nghỉ ngơi.”

Ba người được đưa về căn cứ, hiển nhiên có người đến lấy khẩu cung. Nhưng ngay cả tổng giám đốc Đường cũng biết bọn họ không thể nào cung cấp được bất kỳ tin tức hữu dụng gì. Quả nhiên là bọn họ bị bắt và nhốt ở đây từ ba ngày trước.

Ngày ấy chỉ có Sa Khang và Hải Minh Tiển đi vào, sau đó không ai để ý nữa. Ba người họ đã một ngày một đêm không ăn không uống rồi.

Đường tướng quân xem xét phòng thí nghiệm một vòng. Hệ thống máy tính của phòng thí nghiệm đã bị phá hỏng, tất cả tài liệu hữu dụng đều bị mang đi.

Đường Ngạo biết một nơi khác có tài liệu quân đội cần, nhưng anh không dám nói. Nếu anh bảo anh ngoài ý muốn phát hiện ra phòng thí nghiệm cá nhân của Hải Minh Tiển, sẽ có ai tin đây? !

Hiện giờ tất cả chứng cứ đều nhắm vào anh, Đường tướng quân đi hai vòng, quả nhiên ra lệnh: “Mang hai bộ máy trở về kiểm tra, những máy móc này cho dù ở giới y học cũng rất ít khi dùng đến, tôi không tin hoàn toàn không có đầu mối.”

Có người vâng lệnh, lập tức mang máy bộ máy lên xe.

Kiểm tra xong, ngoại trừ bốn mươi mấy kẻ thân tín của Sa Khang ra thì không có phát hiện hữu dụng nào khác. Mà ngay cả bốn mươi mấy người này cũng không có ích gì. Bọn họ chỉ biết là Sa Khang, Sa Nghị và Hải Minh Tiển, nhưng bây giờ, ba người đó đều đã chết rồi.

Lúc quay về, người quân đội rõ ràng đã xếp xe tổng giám đốc Đường vào giữa đội ngũ. Đường Ngạo biết đây là để phòng anh chạy trốn, một khi nguồn gốc của máy móc bị tra ra, anh lập tức sẽ trở thành tù nhân.

Chết tiệt, rốt cuộc là ai giết Hải Minh Tiễn! ?

Trong xe của anh chỉ có Hải Mạt Mạt, à, đương nhiên còn có Gấu Gấu nữa.

“Nếu như ba muốn chạy trốn, để Mạt Mạt đi ngăn họ.” Giọng Hải Mạt Mạt cực kỳ mềm mại. Đường Ngạo lắc đầu, “Nếu như trốn, chẳng phải càng hợp với ý đồ của kẻ đó sao.” Anh quay đầu nhìn về phía Hải Mạt Mạt, vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm túc: “Ba không tin Hải Minh Tiễn sẽ chết như vậy.”

Hải Mạt Mạt không lên tiếng.

Trở lại căn cứ, thần kinh luôn căng như dây cung của tổng giám đốc Đường đột nhiên thả lỏng. Anh mặc nguyên quần áo nằm ngửa trên giường, thật quá mệt mỏi, thời gian gần đây có dùng từ ‘lo lắng hãi hùng’ để hình dung cũng không quá. Nếu tố chất tâm lý không tốt chỉ sợ đã sớm phát điên rồi.

Anh không sao, chỉ là hơi mệt thôi. Anh nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền thiếp đi. Gần đây xương cốt Hải Mạt Mạt đã tốt lên nhiều rồi, bình thường cũng rất ít khi ngâm mình trong dịch nuôi cấy nữa. Cô cởi áo Đường Ngạo, lại ngồi lên trên người anh cởi nốt cả quần dài của anh ra, lúc này mới đẩy anh vào trong chăn.

Đôi tay Đường Ngạo vắt qua eo cô, ôm cô vào trong ngực. Hai người lẳng lặng ngủ.

Ngủ không lâu lắm, tổng giám đốc Đường liền bị giày vò tỉnh. Vì an ủi anh, Hải Mạt Mạt quyết định giúp anh tuốt ống. Xúc cảm và tiết tấu này thật quá tốt, anh không tự chủ được tiến lùi theo bàn tay nhỏ bé của cô.

“Con. Ừm, con mẹ nó chứ.” Anh cũng không biết mình nên nói cái gì. Nếu như ngồi tù mà được nhốt cùng cô thì dù có bị xử chung thân cũng không khổ sở lắm.

Cái tay nhỏ bé kia hoành hành ngang ngược ở điểm yếu của anh, lúc thì xòe ra lúc thì nắm lại. Không biết chừng chẳng bao lâu nữa anh đã bị áp giải ra pháp trường rồi.

Để ý những thứ này làm gì. Tuốt một lần cũng sẽ không chết.

Anh bắt đầu chuyên tâm hưởng thụ. Hải Mạt Mạt lấy được khích lệ, càng thêm cố gắng. Bàn tay nhỏ bé như cái miệng nhỏ nhắn đang dùng sức khóa lấy anh. Hô hấp của anh dần trở nên dồn dập, tay phải cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại của mình, điều chỉnh tiết tấu đến trạng thái anh thấy thỏa mãn nhất.

“Mạt Mạt.” Trong lúc ý loạn tình mê, anh khẽ gọi tên cô. Mái tóc Hải Mạt Mạt xoa lên đầu vai anh, lành lạnh như tơ.

Kết thúc của chuyện này đương nhiên lại là một cuộc thẩm án.

“Hải Mạt Mạt! !” Tổng giám đốc Đường nổi trận lôi đình, “X ba con! !”

Anh tức mình chửi bới. Hải Mạt Mạt lại phanh gấp ở thời khắc mấu chốt rồi.

Ngày hôm sau, tổng giám đốc Đường muốn ra ngoài, đuổi bắt Chu Tân Quốc không biết làm đến đâu rồi. Đường tướng quân ngoài mặt không ý kiến nhưng lại phái năm chiến sĩ của Đường thiếu tá đi theo anh. Anh cũng không nói gì, đoàn người thẳng tiến rời khỏi ASA.

Hải Mạt Mạt ở nhà xem Cừu vui vẻ. Đồ ăn đồ chơi trong phòng cô đều là những thứ hay nhất, tốt nhất. Đang xem hăng say, đột nhiên vang lên một tràng tiếng gõ cửa.

Gấu Gấu nghi ngờ khẽ sửa, lập tức ngồi bật dậy.

Hải Mạt Mạt mở cửa, thấy ngoài cửa là một người đàn ông cực kỳ nhã nhặn. Anh ta mặc áo sơ mi màu trắng gạo, quần jean sáng màu, nụ cười lại vô cùng quen thuộc: “Mạt Mạt đang chơi cái gì thế?”

Hải Mạt Mạt nghiêng đầu nhìn anh ta, chỉ thấy Đường tướng quân cũng đi theo phía sau anh ta. Hai người một trước một sau vào phòng. Đường tướng quân chỉ chỉ Hải Mạt Mạt: “Đồng Lai, cậu là bác sĩ thần kinh thì kiểm tra cho cô bé xem. Nếu như có thể giải quyết thì không cần phái người qua đây nữa. Thành phố E như bây giờ càng ít người tới càng tốt.”

Phó Đông Lai gật đầu, anh ta đi về phía Hải Mạt Mạt, ngay cả trong ánh mắt đều mang theo nụ cười hòa ái: “Mạt Mạt tới đây nào.”

Hải Mạt Mạt ôm Gâu Gâu cảnh giác quan sát anh ta và Đường tướng quân. Anh cười yếu ớt dắt Hải Mạt Mạt: “Mạt Mạt hay đau đầu sao? Đi thôi, chúng ta đến bệnh viện.”

Đường tướng quân đương nhiên đi theo. Ở Bệnh viện Khang Mỹ Nhạc, phó Đông Lai làm kiểm tra não bộ vô cùng cẩn thận cho Hải Mạt Mạt. Khi đang viết bệnh án, cửa đột nhiên bị đẩy ra, tổng giám đốc Đường gần như là lao vào.

Đường tướng quân không vui nhíu mày rậm: “Sao đây?”

Đường Ngạo cúi người ôm lấy Hải Mạt Mạt, không nói một chữ, xoay người đi thẳng ra ngoài. Mãi cho đến ra khỏi bệnh viện, anh mới dịu dàng hỏi: “Bọn họ có bắt nạt Mạt Mạt không?”

Hải Mạt Mạt lắc đầu, anh mới yên tâm. Cuối cùng vẫn ôm cô về phòng.

Đóng cửa lại, Hải Mạt Mạt lại đi xem Cừu vui vẻ. Đường Ngạo xoa đầu cô: “Về sau ngoại trừ ba thì ai gõ cửa cũng không được mở. Cũng không được đi với bất kỳ ai, nghe chưa.”

“Dạ.” Hải Mạt Mạt ngoan ngoãn đáp. Tổng giám đốc Đường lại đột nhiên thở dài một hơi: “Cũng không biết còn có thể bảo vệ con bao lâu nữa. Hải Mạt Mạt, nếu như ba chết, con phải làm sao bây giờ?”

Hải Mạt Mạt ngẫm nghĩ, cô cũng không phải là không biết động não: “Ông già họ Đường kia sẽ nhốt con vào trong phòng thí nghiệm, để một đám người nghiên cứu con.” Cô ăn một miếng sữa tươi đông lạnh thành kem, suy nghĩ hồi lâu, “Con không biết có thể sống bao lâu, nhưng chỉ cần con còn sống, ông ta chắc chắn sẽ không thả con ra.”

Dứt lời, cô đột nhiên nhìn về phía Đường Ngạo, oa một tiếng khóc thành tiếng: “Vậy con có thể ăn kem được nữa không? Con có thể xem Cừu vui vẻ nữa không? Bọn họ chắc chắn cũng sẽ không cho con mua truyện tranh nữa! Họ sẽ cắt con ra đúng không? Như vậy thì thật thê thảm ba ơi! !” Cô nhào vào lòng Đường Ngạo, khóc òa lên: “Tiếp tục tận thế được không ba? Con cảm thấy cứ như thế này cũng rất tốt. Hu hu hu. . .”

Đường Ngạo ôm cô, tưởng tượng ra một gian phòng thí nghiệm trắng như tuyết, cô nằm ở trên bàn mổ, suốt ngày phải đối mặt với vô số dụng cụ và nhà khoa học về sinh vật.

Thân thể của cô sẽ bị cắt vô số lần, bởi vì bọn họ cần mẫu xương cốt, bắp thịt, máu và số liệu về tốc độ khôi phục. Thậm chí cả cơ quan nội tạng cũng có thể bị lấy mất.

Bọn họ dĩ nhiên sẽ không để cho cô xem hoạt hình, cũng sẽ không dạy cô bất kỳ kiến thức gì. Bởi vì nếu làm như vậy, chứng tỏ cô cũng là một con người. Nếu như cô là người, vậy nghiên cứu đã không tuân thủ chủ nghĩa nhân đạo rồi.

Mà nếu cô chỉ nằm không làm gì cả, vậy cô chỉ là một vật phẩm mà thôi. Gene của cô vốn không giống người thường. Chỉ cần coi cô như một vật phẩm thì mọi người cũng sẽ không cảm thấy tội lỗi nữa.

“Đúng vậy, thật thê thảm.” Anh ôm Hải Mạt Mạt vào trong ngực, khẽ than.

60. Chương 60

Chương 60: Lòng tin nơi hoang tàn

Ngày hôm sau, Đường Ngạo ra ngoài theo thường lệ. Hải Mạt Mạt nhất quyết không chịu ở nhà, ngay cả Cừu vui vẻ bình thường thích nhất cũng không xem. Đường Ngạo hết cách, không thể làm gì khác hơn là mang cô theo.

Cầu Đại Vân đã phát hiện ra tung tích của Chu Tân Quốc. Sau khi bị đuổi khỏi xưởng ASA hẳn lại chiếm cái cửa hàng nhỏ ở bờ sông Bách Lộ kia. Đó là căn cứ trước kia của tổng giám đốc Đường, mặc dù hơi xấu xí nhưng dầu gì cũng coi như an toàn.

Hơn nữa ở gần sông Bách Lộ sẽ không phải lo đến vấn đề nước uống. Lương thực tuy khan hiếm, nhưng bắt chút cá tôm cua trong sông vẫn cầm cự được một thời gian ngắn.

Tổng giám đốc Đường dẫn theo người đi bắt hần, hiện giờ thực lực hai người chênh lệch quá nhiều, Chu Tân Quốc cũng không phản kháng nổi, ngay lập tức bị bắt.

Nhưng tổng giám đốc Đường đã sớm bị hạn chế tự do, anh không chỉ đến đây với người trong căn cứ mà còn có người Đường thiếu tá dẫn đến nữa. Chu Tân Quốc vừa thấy đám người mặc quân trang, lập tức hét lớn: “Đừng giết tôi, tôi tình nguyện làm nhân chứng, khai ra sự thật.”

Đường Ngạo đang muốn bịt miệng hần lại thì người của Đường thiếu tá đã tới rồi. Bọn họ dù sao cũng là người của quân đội, trong tay lại có vũ khí, bên Đường Ngạo chỉ là dân thường mà thôi. Bọn họ muốn cướp người, người của Đường Ngạo đương nhiên không ngăn được.

Sắc mặt Đường Hạo vô cùng kém, nhưng thiên chức của quân nhân vẫn khiến anh phất tay ra lệnh cho binh lính áp giải Chu Tân Quốc vào trong xe của anh.

Đường Ngạo vẫn đi cùng xe với Hải Mạt Mạt. Trên đường vào thành phố sẽ phải đi qua một công trường đang xây dựng. Hiện giờ virus tràn lan, zombie khắp nơi, công trường đương nhiên đã bỏ hoang.

Lúc đi qua công trường, Đường Ngạo đột nhiên mở cửa xe, nhảy ra như tia chớp. Đường Hạo vốn đã đề phòng anh chạy trốn, đưa xe anh vào giữa đội hình. Lúc này thấy anh nhảy xe, lập tức quát: “Lão tam!”

Tổng giám đốc Đường đầu thềm quan tâm đến anh ta, luồn lách qua những hàng bê tông cốt thép. Ô tô không thể nào đi vào, Đường Hạo chỉ đành phải dẫn người đuổi theo. Nhưng không biết là người của anh ta chậm hay là tổng giám đốc Đường quá nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc mà anh đã biến mất hút trong rừng bê tông cốt thép.

Đường Hạo lục soát xung quanh hơn nửa ngày, đến tận lúc trời tối. Sau khi trời tối zombie xuất hiện thường xuyên hơn, nếu như gặp phải chúng khó mà tránh khỏi thương vong. Anh ta đành phải rút người về, mang theo Chu Tân Quốc trở lại xưởng ASA.

Hải Mạt Mạt ngơ ngác ngồi ở trong xe, Đường Hạo không biết làm thế nào, đành đưa cô sang xe của mình. Gấu Gấu cũng lặng lẽ đi theo.

Ở xưởng ASA, Đường tướng quân đương nhiên biết chuyện tổng giám đốc Đường nhảy xe chạy trốn. Sắc mặt ông xanh mét, tay phải cầm ly trà vẫn không ngừng run rẩy.

Qua một lúc lâu, cuối cùng ông cũng điều chỉnh được cảm xúc: “Thảm vận Chu Tân Quốc.”

Đường Hạo đương nhiên hiểu, lập tức cả đêm thẩm vấn Chu Tân Quốc.

Hải Mạt Mạt ngoan ngoãn ngồi trong phòng, không bật đèn, bóng tối dần dần bao phủ tầm mắt. Trước đây Đường Ngạo cũng thường xuyên về muộn, cô chưa bao giờ cảm thấy có gì không ổn. Nhưng bây giờ, cô biết anh sẽ không trở về nữa.

Nơi này đột nhiên trở nên lạnh lẽo hơn, cô lại trở thành đứa trẻ không ai cần. Cô ôm Gấu Gấu, lặng thinh không nói.

Cơm tối phòng ăn đưa tới cô không hề động đũa, không có Đường Ngạo nơi này không còn là nhà của cô nữa.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cô núp bên cửa sổ, không chịu mở cửa. Tiếng gõ cửa vẫn vang lên không ngừng, Gấu Gấu bắt đầu sửa như cảnh cáo, rốt cuộc người bên ngoài cũng nói: “Mạt Mạt? Đừng sợ, mở cửa đi.”

Giọng nói kia thật xa lạ nhưng giọng điệu lại vô cùng quen thuộc. Hải Mạt Mạt ôm Gấu Gấu đi mở cửa phòng. Ngoài cửa là phó Đông Lai, vị bác sĩ khoa thần kinh kia. Hải Mạt Mạt lùi về phía sau một bước, anh ta sờ soạn bật đèn lên, liếc một cái liền thấy bữa tối trên bàn: “Sao Mạt Mạt không ăn cơm?”

Hải Mạt Mạt không đáp, cả người co rụt lại trên giường, về mặt cảnh giác nhìn anh ta. Anh ta cười mỉm: “Bảo bối, đến đây đã nào.”

Hải Mạt Mạt không đến, Gâu Gâu trong lòng cô đã bắt đầu nổi giận, sửa không ngừng. Phó Đông Lai từ từ quỳ gối lên giường đến gần cô: “Mạt Mạt.”

Anh ta đang định nói thì bên ngoài đột nhiên có người trầm giọng hỏi: “Anh ở đây làm gì?”

Hải Mạt Mạt ngẩng đầu nhìn, thấy Đường Hạo đứng ở ngoài cửa. Anh mặc quân trang phẳng phiu, ngũ quan rất giống Đường Ngạo, khuôn mặt tuấn tú. Phó Đông Lai vẫn ôn hòa như trước: “Đường tổng không về, tôi lo cô bé ở một mình trong phòng sẽ sợ.”

Đường Hạo không phải người dễ bị lừa, ánh mắt anh như dao nhìn chằm chằm Phó Đông Lai: “Bác sĩ Phó nghĩ thật chu đáo.”

Phó Đông Lai cười xấu hổ: “Thực không dám dấu diếm, tôi cũng có con gái, hiện giờ không rõ tung tích. Chỉ sợ là.”

Lúc này Đường Hạo mới dịu giọng nói: “Nơi này không sao, mời bác sĩ Phó về cho.”

Phó Đông Lai gật đầu, lại quay sang nhìn Hải Mạt Mạt cười một cái rồi mới rời khỏi phòng. Trong tay Đường Hạo bưng chén sữa chua dưa hấu, lúc này nhìn cơm tối trên bàn, anh hơi cau mày: “Tối đây ăn chút gì đi.”

Hải Mạt Mạt lúc này mới bò qua, cô ăn cái gì cũng không chuyên tâm, cái này một miếng cái kia một miếng. Cũng may Đường Hạo biết mặc dù nhìn cô như đã hơn mười lăm tuổi, thực tế tâm trí cũng mới sáu bảy tuổi mà thôi. Lúc này không cần so đo với cô.

Anh ngồi ở đối diện, chờ Hải Mạt Mạt uống hết sữa chua dưa hấu mới dịu dàng nói: “Ngủ trước đi, ba cháu gần đây rất bận, không thể ngày nào cũng về với Mạt Mạt được. Nhưng Mạt Mạt còn có bác, còn có ông. Sẽ không ai dám bắt nạt Mạt Mạt đâu.”

Anh nhẹ nhàng trấn an. Thật ra thì nhìn sự quan tâm của Đường Ngạo đối với Hải Mạt Mạt, sẽ không ai nghi ngờ quan hệ máu mủ giữa bọn họ. Dù sao Đường Ngạo đối với phụ nữ thật sự là quá phong lưu, cũng quá lạnh lùng.

Hải Mạt Mạt gật đầu một cái, bò lên trên giường đắp chăn. Đường Hạo định dọn đồ ăn trên bàn đi thì cô đột nhiên nói: “Đừng dọn, đến đêm cháu muốn ăn nữa.”

Đường Hạo lắc đầu, xoay người đi ra ngoài, thuận tay tắt đèn, khép cửa phòng.

Đợi đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của anh nữa, Hải Mạt Mạt mới đứng dậy. Cô bật một chiếc đèn đầu giường, bỏ ba món ăn một món canh cùng một tô cơm trên bàn vào thùng gỗ nhỏ nhà ăn dùng để đựng cơm. Sau đó thu dọn đồ ăn vặt, thuốc dùng hằng ngày, bật lửa v...v..., lại tìm mấy bộ quần áo của Đường Ngạo cho vào túi du lịch.

Cuối cùng cô cân nhắc một lúc, lại bỏ thêm mấy quyển truyện tranh mình thích nhất vào.

Chờ đến khi bên ngoài hoàn toàn im ắng, cô liền xách xúi ra ngoài. Phòng ở của Đường Ngạo vốn có rất ít người qua lại, tin tức anh nhảy xe chạy trốn còn chưa bị lan truyền nên xưởng ASA mặt ngoài vẫn đang sóng yên biển lặng.

Hải Mạt Mạt đi tới tường rào, tường rào bằng xi măng cô chỉ dùng một đấm đã đánh lõm. Sau hai ba phát đấm, tường xi măng đã thủng một lỗ to. Cô chui ra từ cái lỗ ấy, Gâu Gâu theo sát phía sau.

Sau khi ra ngoài, cô suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng nhét bữa đấm gạch về chỗ cũ.

Bên ngoài sao thưa trắng sáng, cô xách hộp gỗ, mang theo Gâu Gâu, non nớt nói: “Chúng ta đi tìm ba.”

Gâu Gâu vung bốn cái chân ngắn chạy đằng trước, Hải Mạt Mạt theo sát phía sau. Một người một chó nhanh chóng chạy tới công trường ban sáng Đường Ngạo nhảy xe. Nơi này vô cùng yên tĩnh, buổi sáng đã bị Đường Hạo lục soát nhiều lần, mùi cũng đã không còn nhiều lắm. Gâu Gâu ở bên trong chui tới chui lui.

Có zombie đi lang thang nhìn thấy bọn họ, khắp khiêng đi tới. Tối một con Gâu Gâu ăn một con, hơn nữa chỉ ăn mỗi não. Hải Mạt Mạt tìm kiếm khắp nơi, thỉnh thoảng cũng gặp được zombie nằm trong góc không đi lại được, cô gặp một con hỏi một con.

Hải Mạt Mạt tìm cả đêm, mắt thấy sắc trời gần sáng, cô đành mang theo Gâu Gâu ra ngoài. Sương sớm làm ướt tóc và áo cô, cô cầm cái hộp cun cút đi trên đường.

Cứ đi như vậy không biết bao lâu, Gâu Gâu đột nhiên sửa một tiếng. Hải Mạt Mạt quay đầu lại, chỉ thấy nó chạy như bay vào một tòa nhà.

“Ba!” Hải Mạt Mạt giống như một ngọn lửa, lập tức trở nên rực rỡ xinh đẹp. Đường Ngạo vội vàng xua tay: “Đừng nhảy! ! Cao lắm, con đừng nhảy!”

“Bé ngốc!” Anh trách mắng một câu, giọng nói lại ấm áp vô cùng.

“Sao con tìm được nơi này?” Anh hỏi. Hải Mạt Mạt đưa thức ăn trong hộp cho anh: “Không biết, con và Gâu Gâu đi cả đêm đấy.”

Hải Mat Mat đưa hộp cơm tới trước mắt anh: “Đổi hướng khác tiếp tục tìm.”

“Bởi vì ba không về nhà.”

Tim cả đêm, cũng chỉ là một câu nói vô cùng đơn giản. Nhưng ở thành phố hoang tàn, zombie khắp nơi như thế này người thân bạn bè đã sớm mất hết. Khi lòng tin đều đã biến thành phế tích, người như cánh chim hoang không có cành thể đậu. Lại vẫn có một người không để ý bạn đang ở trên đỉnh cao hay rơi vào bước đường cùng.

Anh hai ba miếng đã xúc hết cơm, ném mạnh cái hộp xuống đất, sau đó siết chặt Hải Mạt Mạt vào trong lòng.

Chu Tân Quốc quả nhiên khai rằng xưởng ASA và Hải Minh Tiễn hợp tác đã lâu. Đường Ngạo làm tổng giám đốc ASA, lấy danh nghĩa lợi ích cho xưởng sản xuất thuốc vô số lần cung cấp thiết bị, máy móc, phần cứng cho Hải Minh Tiễn. Đường Ngạo, Hải Minh Tiễn, Sa Khang vốn vẫn luôn giữ quan hệ hợp tác.

Cũng đúng lúc này, ASA phát hiện Hải Mat Mat mất tích.

Hôm sau, Đường Ngạo bắt mấy con chim tước, đang cùng Hải Mạt Mạt nướng thì đột nhiên có khách không mời mà đến. Khi đó bọn họ đang ở trong một cái miếu Đức Vương tại ngoài ô.

Hiện giờ đương nhiên không còn người coi miếu. Miếu ở lưng chừng núi, tầm nhìn cũng rộng rãi, nhưng bọn họ không thấy người này đi lên bằng cách nào.

“Anh. Phó Đông Lai?” Con người Đường Ngạo hơi co lại.

Phó Đông Lai cũng nở nụ cười, anh ta nhàn nhã đứng ở cửa, nhìn Hải Mạt Mạt đang ăn chân chim và Gâu Gâu cuống quýt gặm đầu chim.

“Đường tổng, cảm ơn anh đã giúp tôi đưa con trai và con gái tôi đến đây.” Anh ta lại cười nói.

61. Chương 61

Chương 61: Tương kế tựu kế

Không khí trong tòa miếu Được Vương nhỏ trở nên vô cùng kỳ quái. Về mặt Đường Ngạo nghiêm trọng: “Anh là ai?”

Phó Đông Lai cười một tiếng: “Đường tổng đúng là quý nhân nhiều chuyện hay quên.” Anh ta giang hai tay với Hải Mạt Mạt, “Mạt Mạt tới đây nào.”

Hải Mạt Mạt nghi ngờ nhìn anh ta một cái, cuối cùng lại trốn ra sau lưng Đường Ngạo, thật lâu sau mới thò đầu ra nhìn. Đường Ngạo rút cuộc đã hiểu: “Anh là Hải Minh Tiễn!!” Anh kinh ngạc nói, “Sao có thể! Không phải anh đã.”

Người trước mặt, dù là khuôn mặt hay giọng nói đều khác xa Hải Minh Tiễn. Nhưng ánh mắt, thần thái này lại cực kỳ giống nhà khoa học điên cuồng kia.

Đường Ngạo đưa tay đẩy Hải Mạt Mạt ra sau lưng, đảo mắt nhìn một lượt, anh đã lấy lại bình tĩnh: “Sao anh tìm được chỗ này?”

Hải Minh Tiễn nửa ngồi xuống, tỉ mỉ quan sát Gâu Gâu: “Có vẻ rất ổn nhỉ.” Trong giọng nói ôn hòa mang theo từ ái, giống như thật sự đang nhìn con mình. Gâu Gâu vội vàng nuốt đầu con chim tước vào trong miệng, rắc rắc mấy cái cắn nát nuốt xuống.

Hải Minh Tiễn đi tới, cúi người ôm nó lên: “Tôi xuất hiện ở đây thì có gì lạ sao? Trong đầu Mạt Mạt có máy nhận tín hiệu sóng điện não của tôi, tôi có thể thấy những gì con bé thấy.” Lúc anh nói vậy không có vẻ khoe khoang hay hài lòng, “Sóng điện não của con bé thu thập thông tin từ thính giác, thị giác sau đó truyền cho tôi thông qua máy nhận tín hiệu.”

Gâu Gâu ở trong lòng anh ta cũng ngoan ngoãn lạ thường, khoan thai liếm bộ lông trắng như tuyết của mình. Hải Mạt Mạt núp ở sau lưng Đường Ngạo, đột nhiên hét to: “Gâu Gâu cắn hẩn đi!”

Gâu Gâu trong lòng anh ta đột nhiên nhảy dựng lên, Phó Đông Lai hoặc nên nói là Hải Minh Tiễn vội buông ra nó. Quả nhiên Gâu Gâu lập tức xù lông lên, nhìn anh ta sủa inh ỏi.

Sắc mặt Phó Đông Lai vẫn không hề thay đổi: “Mạt Mạt, đừng nghịch.”

Hải Mạt Mạt liếc nhìn Đường Ngạo, lăm bằm: “Anh ta hình như là ba con thật đấy.”

Đầu óc Đường Ngạo thật nhạy bén: “Anh thay hình đổi dạng, lại đột nhiên tìm tới đây, chắc là không chỉ muốn đưa Hải Mạt Mạt cùng con chó này về chứ?”

Hải Minh Tiễn ngồi xuống trước ngưỡng cửa miếu Được Vương: “Dĩ nhiên. Tôi tới để. Cứu Đường tổng.”

Đường Ngạo suýt nữa bật cười thành tiếng: “Cứu tôi?”

Hải Minh Tiễn gật đầu: “Tôi không ngờ Người Tiên Hóa sẽ tạo thành hậu quả như thế. Hai anh em Sa Khang và Sa Nghị là đám thất phu nhai ranh, ếch ngồi đáy giếng ăn hại.”

Thấy Đường Ngạo tỏ vẻ nghi ngờ, anh ta lại ôm Gâu Gâu lên: “Lần đầu tiên bọn họ đến tìm tôi cũng là lúc công trình nghiên cứu của tôi tiêu tốn quá nhiều kinh phí, một mình tôi không thể chống đỡ được nữa. Bọn

họ nói mình có thể tài trợ về tài chính. Nhưng Đường tổng chắc cũng biết, bọn họ cầm súng. Trên danh nghĩa là giúp đỡ, thực tế tôi không có lựa chọn khác.”

Điều này thì Đường Ngạo tin, cho dù là anh khi chống lại người như Sa Khang cũng phải kiêng kị ba phần. Hải Minh Tiển lấy từ trong túi ra một bao thuốc lá, đốt một điếu: “Về cơ bản anh đều đã biết, bọn họ dùng Người Tiến Hóa uy hiếp Chính phủ, tổng tiền. Nhưng đám ngu xuẩn bắt tài này lại bôi Người Tiến Hóa lên kim, tùy tiện đâm người khác, tạo thành khủng hoảng như bây giờ. Ban đầu sẽ không có bất kỳ phản ứng nào, chờ ba ngày sau người bị kim châm mới từng bước bị nhiễm, Người Tiến Hóa biến thành virus bộc phát mà ra.”

Đường Ngạo cười lạnh: “Đây cũng là nhờ hồng phúc của anh.”

Hải Minh Tiển không để ý tới sự châm chọc trong lời nói của anh: “Đường tổng, tôi đi theo bọn chúng, thuận theo cũng thế mà phản kháng cũng thế, tóm lại là vẫn phải nghe theo ý của bọn chúng. Có lẽ anh cho rằng từ đầu chí cuối tôi đều có quyết định của riêng mình, nhưng chuyện này cũng không chứng tỏ rằng tôi đồng ý với hành động của bọn họ. Hủy diệt loài người cũng không phải mong muốn của tôi.”

Đường Ngạo không có tâm trạng tranh luận đúng sai với anh ta: “Nói thẳng mục đích của anh đi.”

Hải Minh Tiển cười sang sảng, đặt Gâu Gâu ở trên chân: “Hợp tác cùng tôi.”

Anh ta trả lời vô cùng thần thần, thế nhưng lại khiến Đường Ngạo sửng sốt: “Hợp tác?”

Hải Minh Tiển gật đầu: “Tôi luôn vô cùng khâm phục khả năng quản lý tài sản của Đường tổng. Mặc dù bệnh dịch lần này rất thê thảm, nhưng anh em Sa Nghị quả thật đã vớt được một khoản kha khá. Thực không dám dấu diếm, so với tài sản bây giờ của Đường tổng còn nhiều hơn. Tôi có thể đổi một thân thể khác cho Đường tổng, anh có thể theo tôi rời khỏi nơi này ngay bây giờ, chọn một hòn đảo nhỏ ở nước ngoài.”

Đường Ngạo cuối cùng cũng hiểu được ý đồ của anh ta, nhưng cũng rất tò mò: “Tại sao lại là tôi?”

Hải Minh Tiển nở nụ cười dịu dàng: “Bởi vì anh cũng thích Mạt Mạt, người đời đa phần đều sợ con bé, anh lại thật sự yêu thương con bé.”

Mắt Đường Ngạo tối lại: “Anh thật sự có thể đổi thân thể cho tôi?”

Trong mắt Hải Minh Tiển lóe lên vẻ tự tin: “Tôi đứng ở trước mặt anh, chẳng lẽ không phải là chứng cứ tốt nhất sao?”

Đường Ngạo hơi trầm ngâm: “Tôi phải cân nhắc đã.”

Hải Minh Tiển như cười như không: “Anh đương nhiên có thể cân nhắc, nhưng trong lúc anh cân nhắc tôi có thể đưa con gái tôi đi không?”

Đường Ngạo lập tức cự tuyệt: “Không.”

Hải Minh Tiển nheo mắt lại nhìn anh: “Trẻ con không hiểu chuyện. Mà tôi cũng không thể để mặc cho con bé hàng đêm cùng Đường tổng lạc thú tìm vui được.”

Mắt Đường Ngạo lập tức đỏ bừng, Hải Minh Tiển đưa tay ra với Mạt Mạt: “Tối đây nào bảo bối.”

Hải Mạt Mạt nắm chặt vạt áo Đường Ngạo, nhìn một lúc lâu lại lùi về phía sau anh. Đường Ngạo cầm tay cô, đi tới trước mặt Hải Minh Tiển: “Điều kiện không tệ. Người lấy danh nghĩa ASA mua mấy móc cho anh là Tưởng Hồng Phúc đúng không? Ngay từ đầu anh đã nghĩ đến ngày hôm nay?” Anh trầm giọng nói.

Hải Minh Tiển mỉm cười: “Lúc ấy thì chưa, nhưng hai tên Sa Khang Sa Nghị kia thật sự quá ngu xuẩn, tôi nảy sinh ra ý nghĩ này cũng là bất đắc dĩ thôi. Nhưng hôm nay xem ra, ‘vô tâm trồng liễu liễu thành rừng’, chúng ta lại trở thành đồng minh. Đi thôi, đến phòng thí nghiệm đổi thân thể cho anh, nơi đó anh cũng đã từng đến rồi, đúng không?”

Hải Minh Tiển vừa mới xoay người, Đường Ngạo đã xông tới, một tay ấn anh ta xuống đất, quặt hai tay anh ta ra sau lưng, sau đó cởi áo của anh ta, trói anh ta lại: “Đáng tiếc tôi và tiền sĩ Hải không thể nào trở thành bạn đồng hành được.”

Hải Minh Tiễn mặc dù bất ngờ, nhưng vẫn điềm tĩnh nói: “Anh định bắt tôi trở về, nói cho bọn họ rằng tôi là Hải Minh Tiễn? Đường Ngạo, bọn họ sẽ tin anh sao?”

Đường Ngạo liếc mắt nhìn Hải Mạt Mạt, Hải Mạt Mạt cũng đang nhìn anh. Đường Ngạo ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt Hải Minh Tiễn: “Hải Minh Tiễn, anh hại chết nhiều người như vậy, chẳng lẽ chưa từng cảm thấy hối hận chút nào sao?”

Hải Minh Tiễn dường như cảm thấy rất thú vị: “Tổng giám đốc Đường hỏi vậy khiến tôi thật kinh ngạc đấy. Lấy cách làm người của anh mà cũng để ý đến sự sống chết của người khác.”

Đường Ngạo lắc đầu: “Chúng ta không giống nhau. Có lẽ anh nhìn xa trông rộng, tôi ếch ngồi đáy giếng. Nhưng tôi biết tôi là người, tôi vĩnh viễn đứng ở vị trí của con người. Anh muốn thành thần cũng chẳng sao. Nhưng anh lại dùng núi thây biển máu làm đệm lót khiến một con người như tôi thực khó mà làm bạn cùng anh được.”

Hải Minh Tiễn hít sâu một hơi, hình như cực kỳ tiếc nuối: “Vậy thì thật quá đáng tiếc.”

Anh ta đứng lên, đang định nói gì đó, đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói: “Không đáng tiếc. Nếu nó thật sự đi theo cậu, tôi mới thấy đáng tiếc.”

Hải Minh Tiễn quay ngoắt lại, chỉ thấy phía sau bọn họ có một đám người từ từ đi ra. Lấm lem bụi đất nhưng vẫn có thể thấy quân trang được ngụy trang. Anh ta biến sắc: “Đường Diệu Thiên!”

Đường lão tướng quân chậm rãi đi ra: “Hải Minh Tiễn, tôi thừa nhận cậu là kỳ tài của giới khoa học. Đáng tiếc, cái chờ đợi cậu chỉ có quán quyết của quốc dân mà thôi.”

Mười mấy khẩu súng nhắm vào anh ta, Hải Minh Tiễn tức giận: “Dọc đường đều là tai mắt của tôi, các người theo tới đây bằng cách nào? !”

Tổng giám đốc Đường cầm tay Hải Mạt Mạt, ra hiệu cho Gâu Gâu đi tới. Gâu Gâu nhảy đến bên chân Hải Mạt Mạt chơi đùa. Dù sao Hải Minh Tiễn cũng đã đổi thân thể, nó không hiểu tại sao mọi người lại phải đứng đây nói chuyện phiếm.

Đường tướng quân ra hiệu cho binh lính bên cạnh tiến lên áp giải anh ta. Họ không đi theo cửa chính miếu Dực Vương mà lại quay về sân sau. Sân sau miếu Dực Vương có một cái giếng cạn. Cả đội của Đường tướng quân lần lượt nhảy vào trong giếng.

Giếng này cũng không sâu, bên trong đầy bụi. Hải Minh Tiễn bừng tỉnh: “Cái giếng này thông với cái giếng đêm qua! !”

Tổng giám đốc Đường nhún vai: “Tôi đã thấy Sa Nghị thao túng Declan, những gì Declan nghe và nhìn thấy hẳn cũng thấy. Lúc ấy hẳn còn là một bộ óc, nhưng anh lại không tìm thân thể thay thế cho hẳn. Điều đó đã chứng minh rằng anh không muốn để hẳn sống tiếp. Anh em bọn chúng đúng là ngu xuẩn, lại vẫn cho rằng mình đang không chế anh.”

Lúc trước giọng điệu của anh còn vô cùng bình tĩnh, nói tới đây lại nổi giận: “Sau khi Hải Mạt Mạt quay về bên cạnh anh, tôi không đi tìm con bé nữa. Bởi vì tôi tin anh thật lòng thương yêu con bé, sẽ không làm tổn thương con bé! Nhưng tôi không ngờ anh sẽ cấy máy nhận tín hiệu vào đầu con bé!”

Anh xoa đầu Hải Mạt Mạt, con đường dưới giếng chỉ đủ ột người đi, vô cùng quanh co lắt léo, rêu xanh phủ kín, bụi bậm tứ tung: “Tôi đương nhiên biết anh có thể tiếp thu những gì con bé nghe và nhìn thấy. Anh cho rằng Gâu Gâu thật sự cần tồn cả đêm mới tìm được tôi sao? Chẳng qua là tôi đã hẹn nó phải sau một đêm mới tới đây tìm tôi mà thôi!”

Hải Minh Tiễn chợt hiểu ra: “E9! ! Mày lại dám phản bội tao! !”

Gâu Gâu đang vui vẻ vừa chạy vừa nhảy, lúc này lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh ta. . . .Người đàn ông này là ai thế?

Tổng giám đốc Đường cười lạnh: “Anh quá tự phụ, cho rằng zombie khắp thế giới đều là tai mắt của anh. Nhưng anh phải biết rằng con người dù sao cũng hơn zombie ở cái đầu.”

Hải Minh Tiễn không chút hoang mang: “Anh cho là làm như vậy có thể đối phó với tôi sao?” Anh ta đang định tập trung tinh thần, đột nhiên Đường Hạo bước đến, chụp một cái mũ lên đầu anh ta, buộc dây lại.

Hải Minh Tiễn gầm lên giận dữ, lần này mọi người không để ý đến anh ta nữa, áp giải thẳng về tập đoàn ASA.

Đây chính là biện pháp tổng giám đốc Đường nghĩ ra được, dùng chút tin tưởng cuối cùng giữa cha con, anh em đối lấy cơ hội để Hải Minh Tiễn tự chui đầu vào ro.

Hải Minh Tiễn tự nhận là đã để zombie của mình giám sát tập đoàn ASA không chừa một khe hở, trên đường cũng có vô số tai nạn. Nhưng anh ta không biết rằng cái giếng này thật ra thông với giếng cạn sau miếu Đức Vương. Zombie trên đường sao có thể nhìn thấy tình huống dưới đất?

Mà Đường Hao vốn không cần mang nhiều người, bất cứ ai ở đây cũng thừa sức bắt anh ta.

Trong xưởng ASA, Đường Diệu Thiên tự mình dẫn người thẩm vấn Hải Minh Tiễn, Đường Hạo dẫn người đến phòng thí nghiệm cá nhân của Hải Minh Tiễn lục soát thu thập chứng cứ. Tổng giám đốc Đường ở trong phòng, ngồi bên cạnh anh là Gâu Gâu, Hải Mat Mat ngồi trên giường.

Hải Mạt Mạt rất im lặng, im lặng đến khác thường. Tổng giám đốc Đường không biết trong cái đầu nhỏ kia bây giờ đang nghĩ gì, ít nhất là trong thời gian tới phải giám sát cô 24/24.

Anh thật đau đầu.

p/s: [Troll time] Cảnh báo trước là phần này vô cùng khốn nạn quần quéo. Có khả năng vắn méo tâm hồn những bạn còn chong xáng. Mọi người cân nhắc trước khi đọc

-
-
-
-
-
-
-
-

Đường Ngao không có tâm trạng tranh luận đúng sai với anh ta: “Nói thẳng mục đích của anh đi.”

Hải Minh Tiễn cười sang sảng, đặt Gâu Gâu ở trên chân: “Lấy anh đi.”

Anh ta nói thẳng, Đường Ngao lại sửng sốt: “Lấy anh?”

Hải Minh Tiễn gật đầu: “Anh ham muốn sắc đẹp của Đường tổng đã lâu. Không dẫu gì em, sau đại dịch zombie anh em họ Sa đã tích trữ được một khoản tiền, nói thẳng là còn nhiều hơn tài sản của em. Anh có thể đổi cho em một thân thể khác (90-60-90), em có thể theo anh ra nước ngoài, mua một hòn đảo tùy em chọn.”

62. Chương 62

Chương 62: Hàng triệu zombie

Hải Mạt Mạt tuy không nói gì nhưng tổng giám đốc Đường vẫn hiểu. Đường thấy con nhóc này bình thường ngây ngô đáng yêu, nhưng thực chất lại rất kín miệng. Cô mà đã không muốn nói thì dùng máy ép trái cây cũng không ép ra được nửa câu.

“Con đừng ôm ý đồ cứu anh ta, anh ta dù bị lăng trì xử tử cũng là trừng phạt đúng tội mà thôi.” Đường Ngạo cầm tương salad trộn hoa quả cho cô, “Có nghe không?”

Sau khi trộn xong, anh chia làm hai phần, một phần đổ vào bát cho Gấu Gấu, một phần cho Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt lặng lẽ dùng nĩa chọc chọc, một lúc sau đột nhiên khóc òa lên: “Ba con bây giờ chắc chắn là chưa được ăn, hu hu.”

Tổng giám đốc Đường thở dài.

Vì để tránh phiền phức, quân đội đã áp giải Hải Minh Tiễn đi rồi. Nếu không, theo như tính cách của Hải Mạt Mạt, cô nhất định sẽ đi cứu người. Anh giả vờ gọi cho phòng ăn, bảo bọn họ lấy ít hoa quả đưa đến cho Hải Minh Tiễn. Hải Mạt Mạt lúc này mới ngừng khóc, tập trung ăn.

Đường Ngạo xoa đầu cô. Gấu Gấu đã ăn hết phần của mình rồi, giờ đang tỳ hai chân trước lên đầu gối Hải Mạt Mạt, đuôi ngoáy tít. Hải Mạt Mạt vừa nức nở vừa chia hoa quả trong đĩa của mình cho nó.

Đường Ngạo lại vuốt lông cho Gấu Gấu. Trước kia anh mà vuốt ve Gấu Gấu nó sẽ lườm anh, bây giờ thì coi như không thấy. Nó dù sao cũng là chó, dù thông minh nhưng bản năng vẫn khó mà sửa đổi được. Nó dường như cảm thấy Đường Ngạo là chủ nuôi của nó và Mạt Mạt, thế nên anh vuốt ve nó cũng chẳng có gì ghê gớm.

Hai người một chó ở cùng một phòng, trong lòng lại cực kỳ bình tĩnh. Đường Ngạo lần đầu tiên cảm thấy mình có chút thay đổi. Trước kia, anh cũng không phải loại người thích thưởng thức sự bình lặng.

Hải Minh Tiễn bị bắt, Đường Ngạo lại có những binh lính ở hiện trường làm chứng nên được rửa sạch hiềm nghi. Tất cả mọi người cảm thấy cực kỳ nhẹ nhõm. Quân đội lại phải máy bay cứu hộ tối, định tạm thời đưa người may mắn còn sống sót rời khỏi thành phố E.

Tất cả mọi người vô cùng phấn khởi, chỉ cần đến được khu không có bệnh dịch là có thể thoát khỏi tận thế chết tiệt, thoát khỏi zombie đáng ghét, tiếp tục sống những tháng ngày giản dị, yên bình như xưa.

Ngày đó, khoảng sáu chục nghìn người may mắn còn sống sót bắt đầu được các căn cứ tập trung lại. Máy bay lên thẳng không gian nhỏ, vậy nên để đưa một lượng lớn người rời đi, quân đội liền dọn dẹp trước cửa tập đoàn ASA, xây một đường băng áp bay cứu hộ cất cánh.

Cũng may quảng trường trước cửa ASA vốn rộng rãi, muốn sửa sang cũng không tốn quá nhiều công sức.

Tất cả chuẩn bị đã xong, những người may mắn còn sống sót cười nói đứng xếp hàng, chờ kiểm tra.

Bởi vì virus yếu có thời kỳ ủ bệnh nhất định (ví dụ như đám người Sa Nghị dùng kim tạo ra bệnh dịch lần này, virus ủ bệnh ba ngày mới bộc phát), nên không thể trực tiếp đưa mọi người đến khu không lây được. Bọn họ phải ở khu cách ly, bị cách ly quan sát ba ngày, xác nhận không mang theo virus mới có thể vào khu không lây.

Nhưng khu cách ly dù sao cũng tốt hơn khu bùng phát bệnh dịch, ít nhất ở đó quốc gia sẽ cung cấp đầy đủ thức ăn, quần áo v...v... để bảo đảm an toàn cơ bản và cuộc sống bình thường ọi người.

Ngày đó trời xanh mây trắng, tâm trạng mọi người cũng tươi sáng như bầu trời kia. Giống như cả năm u ám mưa dầm không dứt, sắp được nhìn thấy mặt trời vậy. Khi chiếc máy bay cứu hộ đầu tiên hạ cánh xuống sân bay tạm thời trước tập đoàn ASA, mọi người giống như nhìn thấy hy vọng mới.

Đường lão tướng quân đứng bên nhìn quân y tiến hành kiểm tra đầu vào đấy, những người qua được kiểm tra bắt đầu lên máy bay. Đường Hạo dẫn người võ trang đầy đủ duy trì trật tự, Đường Ngạo lại không kiểm tra. Cha già bảo thủ lắm, chắc phải đợi đến khi cả căn cứ còn lại mình anh, mới đến lượt anh kiểm tra.

Hải Mạt Mạt tìm tới tìm lui trong đám người, cô vẫn hy vọng gặp được Hải Minh Tiễn. Mọi người cũng không đành lòng nói cho cô biết, tội phạm quan trọng như Hải Minh Tiễn chắc chắn được nhận ‘đãi ngộ’ cấp máy bay lên thẳng. Hơn nữa. Sợ là cả đời này cô sẽ không bao giờ được gặp anh ta nữa.

Thời tiết tháng chín vô cùng dễ chịu, zombie hình như cũng không làm ô nhiễm thành phố này. Không có nước thải công nghiệp, không khói xe, không khí trở nên vô cùng mát mẻ.

Một năm, sáu triệu người thành phố E chỉ còn lại sáu mươi nghìn người, chỉ có bốn mùa luân phiên là vẫn tươi đẹp như xưa. Vô số người mất đi người thân đang cảm thán, có người trầm ngâm, có người khóc khế.

Trong không khí phức tạp, đột nhiên có tiếng ồn ào. Ngô Quế Hải từ bên ngoài liều mạng chạy vào: “Đường tổng!” Dù Đường lão tướng quân ở đây nhưng bọn họ đã quen gặp chuyện là thông báo cho Đường Ngạo trước tiên, “Bên ngoài đột nhiên có rất nhiều zombie tràn vào, vô cùng nhiều, nhìn không thấy cuối! !”

Người đứng xếp hàng đầu tiên là lạng ngắt sau đó bắt đầu nháo nhào!

Đường lão tướng quân mặc dù ngoài mặt vẫn bình tĩnh nhưng tay phải đã siết chặt lại! Tình cảnh ở sân bay cứu hộ lần trước còn sờ sờ ra trước mắt, đám zombie từ thành phố trào ra tấn công những người may mắn còn sống sót. Máu tươi đầy đất, mặc dù các chiến sĩ liều chết che chở, mấy vạn người vẫn vùi thân trong miệng zombie.

Số người chạy trốn được không đến một phần mười.

Mà bây giờ, lịch sử lại sắp lặp lại sao?

Tổng giám đốc Đường vô cùng bình tĩnh, cầm lấy cái loa từ quân y bên cạnh: “Bỏ qua kiểm tra, hàng ngũ không được rối loạn, sau khi cabin đầy người máy bay lập tức cất cánh.”

Tiếng nói của anh giống như một liều thuốc an thần, đám người vốn đang hốt hoảng bắt đầu bình tĩnh lại. Tổng giám đốc Đường hài lòng cười một tiếng: “Lớn vậy rồi chưa thấy zombie bao giờ à, sợ cái gì!”

Đại đa số mọi người đều bật cười, nhưng Đường Ngạo không cười. Lần cứu hộ trước ở sân bay đã trở thành bữa tiệc cho zombie. Người khác không biết, nhưng anh biết.

Anh ôm lấy Hải Mạt Mạt, đi tới trước mặt Đường tướng quân: “Phát vũ khí cho con.”

Đường tướng quân nhìn anh một cái, hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn gọi Đường Hạo đến. Quân đội lần này tới đây đương nhiên cũng có chuẩn bị, vũ khí mang rất đầy đủ. Đường Hạo sai người chuyển hết vũ khí, lựu đạn ra; sau đó nhìn về phía Đường Ngạo: “Người của chú đâu?”

Đường Ngạo vung tay lên, Tô Bách và đám Hải Lam liền đi tới. Gần đây biết được mọi người muốn rút lui, Hải Lam và Tô Bách liền mang theo mất nét mai phục xung quanh ASA. Đường Ngạo ra hiệu cho bọn họ xếp hàng nhận vũ khí, bọn họ bắt đầu lạng lẽ xếp hàng.

Đường lão tướng quân cũng cảm thấy kinh ngạc, nhìn đám zombie của anh cầm vũ khí y như con người, đứng nghiêm thành hàng ngũ. Đường Ngạo bảo Hải Mạt Mạt phiên dịch một câu: Tôi ở cùng với mọi người.

Mọi người không nói gì, nhưng tất cả người thân của những ai đang đứng trong hàng này đều được ưu tiên lên máy bay trước. Không ai phản đối. Đường lão tướng quân đứng trước mặt bọn họ. Dù bọn họ đứng không quá thẳng hàng, nhưng ông vẫn vô cùng nghiêm trang chào bằng quân lễ.

Không có trao đổi dư thừa, việc quan trọng nhất lúc này là bảo vệ ASA, để máy bay cứu hộ cất cánh.

Máy bay cứu hộ một lần chỉ có thể chở 1.200 người. Đây là lượng chứa tối đa rồi. Đối với sáu mươi nghìn người mà nói, như vậy chẳng khác nào muối bỏ biển. Nhưng ít nhất còn hơn là không đưa được người nào đi cả.

Đường lão tướng quân tự mình chỉ huy chiến sĩ bảo vệ các lỗ hổng của ASA, zombie phía ngoài có con màu xám cấp thấp nhất, chỉ còn lại bản năng kiếm ăn; cũng có con đã tiến hóa thành đẳng cấp àu xanh lá cây, màu xanh dương. Về mặt Đường Ngạo nặng nề: Hải Minh Tiến đã bị bắt, còn có ai có thể điều khiển bọn chúng?

Mà khi bọn họ đứng ở cửa ASA, phát hiện vấn đề còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng nhiều. Đám zombie kia đông nghìn nghịt mênh mông bát ngát, tối thiểu không dưới triệu con!

Đường tướng quân và mọi người nhìn nhau, đều cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Đàn zombie khổng lồ như vậy, bình thường nấp ở đâu? Tại sao mỗi lần Chính phủ tổ chức cứu hộ mới xông ra? !

Không ai biết, nhưng bọn chúng cứ xuất hiện như vậy thôi.

Đám mất nét quảng lựu đạn, binh lính sử dụng súng phun lửa. Khói thuốc súng gay mũi và tiếng nổ đình tai nhức óc tràn ngập thành phố E, khói dày đặc che phủ bầu trời xanh thẳm.

Khi hành khách cuối cùng lên máy bay, cabin đã đầy, máy bay cứu hộ bắt đầu cất cánh. Đường lão tướng quân không quay đầu lại, nói: “Đường Hạo, lập tức phái phi công, dùng máy bay trực thăng của tôi mang tất cả thuốc điều trị ra khỏi đây!”

Đường Hạo giật mình, binh lính bên cạnh Đường lão tướng quân cũng nhú mào: “Tướng quân, vậy còn ngài?”

Đường lão tướng quân gắt lên: “Nói ít thôi, đưa hai vị uỷ viên quốc hội cùng đi về. Nơi này sợ rằng không giữ được, những người còn lại cũng phải tổ chức rút lui.”

Ông tiếp tục ra lệnh, còn Đường Ngạo lại xoay người đi về phía đám người. Qua một năm ở chung, những người trong căn cứ tin tưởng và nghe theo anh còn nhiều hơn Đường lão tướng quân. Anh đảo qua đám người, nghiêm túc nói: “Cầm vũ khí lên chuẩn bị chiến đấu, con mẹ nó, chúng ta là những chiến sĩ cuối cùng còn sống sót của hơn sáu triệu người, không phải lũ gà rù chỉ biết chờ người khác bảo vệ!”

Một câu nói kích thích ngàn vạn hào khí, mấy chục nghìn người bắt đầu tìm kiếm vũ khí.

Đường Ngạo tìm Hải Mạt Mạt, anh cầm súng nên không thể cầm tay cô được: “Đi theo ba!”

Hải Mạt Mạt liền túm lấy vạt áo anh, Gâu Gâu thè lưỡi sừng đến phát rồ rồi nhiều zombie quá! Nó nhảy vào đám zombie đang ào ào xông lên, chỉ gặm đầu zombie ăn não, cứ một đớp là ăn một con.

Đám zombie cuộn cuộn không dứt, nổ chết một nhóm, một nhóm khác lại xông lên. Thật may là các biện pháp an toàn của ASA không tệ, Đường Hạo lãnh đạo binh lính và những người cường tráng dùng hỏa lực chặn chúng nó ở bên ngoài cách cửa hai mét.

Nhưng zombie giống như giết tới vô tận, mà đạn được lại dần dần cạn kiệt.

“Tướng quân! Ngài rút lui trước, nơi này có chúng tôi!” Binh sĩ bên cạnh hô to, Đường Hạo cả mặt đã đen xám cũng kêu lên, “Ngài đi trước đi!”

Đường lão tướng quân lạnh lùng quát: “Dài dòng cái lông! Con mẹ nó, tất cả binh sĩ chiến đấu cho tôi!”

Đường Ngạo ở bên cạnh ông, đột nhiên nói: “Có thể giúp con đưa Mạt Mạt đi được không?” Đường lão tướng quân ngẩn ra, cuối cùng ánh mắt hai cha con cũng chạm nhau, tổng giám đốc Đường hiếm khi cúi đầu, “Xin ba đó.”

Đường lão tướng quân quay đầu, đột nhiên lớn tiếng quát: “Trên máy bay còn mấy chỗ, đưa cháu gái tôi đi!”

Đường Ngạo ngẩn ra, thật ra Đường lão tướng quân là người cực kỳ tinh tường, những ngày qua ông chắc chắn cũng biết gene của Hải Mạt Mạt khác người thường. Nhưng ông khẳng định đây là cháu gái ông, người khác cũng không dám tùy tiện kiểm tra.

Dù lần chiến đấu này anh hy sinh, Hải Mạt Mạt nhất định cũng sẽ được an toàn đưa về nhà họ Đường, giao cho Đường phu nhân nuôi dưỡng.

“Cám ơn.” Cha còn 28 năm, lần đầu tiên anh nói cám ơn với ông.

Đường lão tướng quân hừ lạnh một tiếng, lại bắt đầu lớn tiếng quát mắng: “Mấy người chưa ăn sáng hả, quảng lựu đạn ồ ạt như đàn bà vậy!”

Mọi người đều cười phá lên, Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt chạy tới máy bay trực thăng, thắt dây an toàn cho cô. Thời gian gấp gáp, anh không kịp nói nhiều: “Mạt Mạt đi trước, đến đó phải nghe lời bà nội. Ba sẽ đến tìm con sau.”

Hải Mạt Mạt chăm chú nhìn anh, đột nhiên hỏi: “Nếu như Mạt Mạt ở lại đây, ba có đi không?”

Đường Ngạo liền giật mình, Hải Mạt Mạt rất nghiêm túc lắc đầu: “Mạt Mạt cũng sẽ không.”

Đường Ngạo thở dài, Hải Mạt Mạt còn cố chấp hơn cả anh. Cô tháo dây an toàn, nhảy xuống khỏi máy bay. Đường Ngạo cười cười xin lỗi phi công: “Rất xin lỗi, còn một chỗ trống, anh đưa người khác vào đi.”

Phi công chào bằng quân lễ với anh: “Anh có một cô con gái thật đáng yêu.”

Nụ cười của tổng giám đốc Đường vừa ngọt ngào vừa bất đắc dĩ.

Hải Mạt Mạt rất khỏe, nhưng bây giờ cô cũng không thể xông ra được. Súng đạn không có mất, có khi bắn không trúng zombie mà lại bắn cô thành cái sàng thì khổ. Cô đành dùng tên tự chế của người trong căn cứ nhắm bắn đầu zombie.

Cô rất mạnh nên toàn đặc biệt chọn zombie màu xanh lá cây mà bắn. Đầu zombie màu xanh lá cây không cứng như màu xanh dương nên bắn phát nào cũng chuẩn. Nhưng tên cũng có hạn, tổng giám đốc Đường bắt đầu hối hận không chuẩn bị vũ khí cho cô.

Anh chỉ sợ Hải Mạt Mạt xông lên nên luôn dắt cô đi theo phía sau mình. Gâu Gâu lúc này cũng đã chạy về, nó thật sự không chiến đấu được nữa, ăn tới mức nôn hai lần rồi.

Tổng giám đốc Đường giận sôi lên: “Cẩn chết nhất định phải ăn sao? !”

Gâu Gâu nằm ở bên chân anh thở, bụng tròn vo giống như quả khí cầu sắp phát nổ.

Máy bay lên thẳng cất cánh, mang theo tất cả thuốc điều trị của tập đoàn ASA. Mà một làn sóng zombie lại bắt đầu xông lên. Bọn chúng vĩnh viễn không mệt mỏi, mà đạn dược của ASA cũng không đủ.

“Tổ chức mọi người, rút lui.” Đường lão tướng quân ra lệnh, Đường Hạo không quay đầu lại, nổ súng bắn liên tiếp, không cho zombie đi qua cửa: “Ngài dẫn người rút lui, tôi chặn phía sau.”

Đường lão tướng quân giận dữ: “Con mẹ nó, tôi nói gì cậu không nghe thấy à? !”

Đường thiếu tá lại vô cùng kiên quyết: “Ngài dẫn người rút lui, tôi chặn phía sau.”

Không còn thời gian tiếp tục tranh chấp nữa, mọi người vội vàng rời đi. Đường lão tướng quân lập tức ra lệnh cho những người vẫn đang dùng vũ khí chiến đấu: “Tất cả quân nhân tiếp tục trấn thủ, mọi người nhanh chóng đến hầm để xe!”

Đường Ngạo vẫn đứng chặn cửa, Đường lão tướng quân lại ra lệnh cho anh: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, dẫn bọn họ đi!”

Đường Ngạo cười một tiếng: “Đừng tranh với con, con không hi vọng ngày nào đó đánh chết một con zombie, vén mũ lên nhìn lại phát hiện là ba.”

Không còn thời gian nhiều lời, Đường lão tướng quân chỉ đành dẫn người rời đi. Lúc gần đi ông quay đầu nhìn nơi này lần cuối. Hai đứa con trai ông vai kề vai, cùng con em vô số người khác tử thủ lối vào.

“Không ai hi vọng con zombie kia là người thân của mình, nhưng mỗi một con zombie đều là người thân của ai đó.” Đường Ngạo xoa đầu Hải Mạt Mạt, chậm rãi nói, “Cho nên, người coi thường mạng sống của người khác, vĩnh viễn không thể tha thứ.”

Anh lần đầu tiên giáo dục Hải Mạt Mạt, cũng không biết Hải Mạt Mạt có hiểu hay không. Đạn dược không đủ, zombie bắt đầu vượt qua cửa. Dù phòng ngự chắc chắn đến mức nào đi chăng nữa thì ở trước mặt cả triệu zombie cũng chỉ là thùng rỗng kêu to.

Đường Hạo vứt khẩu súng đã hết đạn, tiện tay rút dao bên hông: “Chú không đưa con gái đi sao?” Anh ta hỏi.

Đường Ngạo ngồi xổm xuống, đôi tay giữ chặt đầu vai Hải Mạt Mạt: “Đi với ông đi con. Hải Mạt Mạt, con mẹ nó ba van xin con, đừng để cho ba nhìn thấy bộ dáng con bị zombie cắn xé lần nữa, van xin con đấy.”

Hải Mạt Mạt chăm chú nhìn anh: “Được.”

Cô ôm lấy Gâu Gâu, chạy về phía hầm gửi xe. Đường Ngạo xắn tay áo, lấy lại bộ dáng kiêu ngạo không ai sánh bằng: “Đến đây đi, đám quái vật! ! Để ông đây xem xem chúng mày làm được cái quái gì!”

Hải Mạt Mạt quay đầu lại lần cuối, zombie đã xô ngã cửa, đang tràn vào xưởng ASA như thủy triều

63. Chương 63

Chương 63: Chạy trốn

Phòng ngự vững chắc của xưởng ASA bị zombie đánh vỡ tan tành. Viên đạn cuối cùng đã hết, đao trong tay Đường Hạo đã có vết nứt, rìu của Đường Ngạo cũng đã bị máu thịt dính chắc. Tất cả các chiến sĩ vẫn không hề lùi lại nửa bước. Lúc này bọn họ giữ vững được thêm một giây một phút, người chạy trốn sẽ có thêm một phần hy vọng sống sót.

Máu thịt bắn lên người, lên mặt đã sớm lạnh. Mùi hôi thối tràn ngập trong gió khiến người ta không thở nổi. Binh lính bên cạnh có người bị zombie cắn đứt tay, chỉ cần vũ khí tuột khỏi tay là lập tức sẽ bị đám zombie nhào lên xé thành mảnh nhỏ.

Máu tươi trộn vào xác chết hôi thối đã hóa thành chất lỏng màu đen. Không ai nói gì, tất cả mọi người mím chặt môi, chống cự, chiến đấu đến giây phút cuối cùng.

Cho đến khi tứ chi rời khỏi thân thể, cho đến khi đại não mất đi tri giác.

Mấy trăm chiến sĩ đúc thành bức tường người, khiến cửa lớn xưởng ASA càng khó vượt qua hơn. Người và zombie cùng nổi cơn điên, thế giới này chỉ còn lại núi thây biển máu.

Nhưng cho dù con người có bộc phát toàn bộ sức mạnh thì đến cuối cùng cũng chạm đến giới hạn cơ năng của thân thể. Chẳng mấy chốc đã có chiến sĩ bị nhiễm không thể kìm chế được mà kêu rên thành tiếng, hốc mắt Đường Hạo đỏ lừ, đao trong tay chém vào giữa cổ zombie như cắt gỗ mục.

Lưỡi đao đã cong đến mức không chém nổi cổ zombie nữa rồi, tay phải anh tê rần, một con zombie bắt được anh, lập tức xé một miếng thịt của anh. Anh quay đầu lại, con quái vật kia nhét miếng thịt vào trong miệng, nhai hai cái lại nhào tới.

“Đường Hạo!!” Đường Ngạo xông tới, Đường Hạo không còn cảm giác, chỉ có thể cầm đao nện lệch đầu con zombie kia, cánh tay của anh đã chảy máu đầm đìa. Đường Ngạo trợn tròn mắt, nhưng anh còn chưa kịp nghĩ, zombie đã phá được bức tường người. Chỉ chớp mắt zombie đã bủa vây kín xung quanh bọn họ.

Các chiến sĩ vẫn còn đang ra sức chém giết, sau đó tay chân bọn họ dần dần bị xé nát, máu tươi phun ra. Thậm chí không còn kịp kêu rên, đầu bọn họ cũng đã bị giật khỏi cổ.

Trên lưng chợt lạnh, Đường Ngạo quay đầu, nhìn thấy một con zombie lột một miếng thịt của anh, đang nhét vào trong miệng.

Mùi máu tươi kích thích tất cả zombie, bọn chúng hưởng thụ bữa ăn ngon này. Đường Ngạo miễn cưỡng cười cười, mệt mỏi quá. Chống cự kịch chiến gần bốn tiếng, ngay cả anh cũng cảm thấy cánh tay càng ngày càng nặng nề, sắp không nhấc lên nổi nữa rồi.

Nhưng rất tốt, ít nhất người rút lui hẳn là đã được an toàn.

Giây phút cuối cùng, nên hoài niệm chút gì chứ nhỉ. Mỗi một chữ Đường thiếu tá nói ra đều mang theo máu: “Đang nghĩ gì đấy?”

Không biết từ lúc nào anh ta và Đường Ngạo đã tựa lưng vào nhau. Đường Ngạo cảm thấy nhiệt độ trên người anh ta, chẳng mấy khi không giấu cọt như ngày thường: “Vậy anh đang nghĩ cái gì?”

Đường thiếu tá cười một tiếng: “Anh có thể nghĩ cái gì ngoài ba mẹ và chị dâu chú chứ. Đáng thương, ông đây còn chưa có con đã vinh dự trở thành liệt sĩ rồi.”

Tổng giám đốc Đường cũng cười một tiếng: “Vậy em may hơn anh, em có con gái.”

Tâm hồn bà tám của Đường thiếu tá vẫn đang hùng hực cháy: “Giây phút cuối cùng rồi, chú có thể nói cho anh biết rốt cuộc mẹ Hải Mạt Mạt là ai không?”

Tổng giám đốc Đường thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn không nở lòng để anh trai chết không nhắm mắt.

“Hải Minh Tiến.” Anh lạnh nhạt nói.

Lúc Đường lão tướng quân chạy tới đã nhìn thấy anh hai đứa con trai ông cả người đầm đìa máu. Đám zombie như tầm ăn rồi xé xẻ mười mấy chiến sĩ, cả tập đoàn ASA giống như địa ngục Tu La. Ông xông lên, tổng giám đốc Đường liền cười một tiếng: “Cha già vẫn thiếu kiên nhẫn như xưa.” Bị máu che khuất tầm mắt, anh đột nhiên lẩm bẩm nói, “Nhưng ông ấy đến đây thì ai bảo vệ Mạt Mạt của em.”

Đường Hạo trượt chân, suýt nữa ngã xuống. Đường Ngạo cố hết sức lấy bả vai đỡ anh ta. Lúc này mà ngã xuống, sẽ bị zombie xé xác ăn thịt ngay lập tức.

Khi Đường lão tướng quân đang định nhào lên thì một bàn tay nhỏ kéo lấy chéo áo ông. Ông cúi đầu, trong tầm mắt mơ hồ chỉ thấy đôi mắt như nước của cô: “Ông ơi, qua bên kia!” Cô chỉ vào một góc cạnh cửa. Đường Diệu Thiên còn chưa hiểu gì đã bị cô kéo đi.

Vóc dáng cô nhỏ nhắn nhưng lại khỏe vô cùng. Đường Diệu Thiên đi theo cô, chỉ thấy một chiếc máy phát điện không biết cô lấy từ đâu tới.

Vì duy trì điện lực, máy phát điện ở ASA nhiều vô kể, Đường Diệu Thiên không thể tưởng tượng nổi cô ôm máy phát điện tới đây bằng cách nào. Nhưng Hải Mạt Mạt lại vội vàng thả dây dẫn của máy phát điện xuống đất.

Cửa ASA hoàn toàn làm bằng kim loại, lúc này đã bị zombie xô đổ xuống đất. Cửa lớn bằng sắt bị vô số zombie giẫm lên. Đường Diệu Thiên đột nhiên hiểu ra, Hải Mạt Mạt không tìm được công tắc của máy phát điện! !

Mặc dù cô biết cái máy này có thể phát điện nhưng lại không biết cách dùng.

Đường Diệu Thiên vội vàng tiến lên, chỉ một lát sau đã lắp ráp xong các thiết bị cơ bản của máy phát điện. Lúc ông ấn công tắc mới chợt nhớ ra Đường Ngạo và Đường Hạo.

Hải Mạt Mạt đã chạy vội ra ngoài! Cô xông vào giữa bầy zombie, một đám liền đánh bay zombie vây quanh Đường Ngạo và Đường Hạo.

Đường Diệu Thiên há hốc miệng, cửa sắt đã bắt đầu dẫn điện, vô số zombie dẫm đứng trên cửa cũng bị điện giật ầm ầm ngã xuống. Đại não của con người cực kỳ yếu ớt, đại não zombie càng yếu ớt hơn. Dòng điện vừa chạy qua, đám zombie liền không chuyển động được nữa.

Cửa sắt lớn rất dài nằm ngang trên đất, cái này tương đương với việc tạo chướng ngại vật cao bảy tám mét cho đám zombie phía sau. Đàn zombie lập tức bị chia cắt.

Trước mặt có khoảng sáu bảy trăm con zombie, Gâu Gâu không thể không khổ sở cố gắng vác cái bụng tròn vo bắt đầu cắn zombie. Hải Mạt Mạt gần như cứ một đám là một đầu zombie.

Máy phát điện không cầm cự được lâu, Đường tướng quân cũng lập tức gia nhập hàng ngũ. Đường Ngạo và Đường Hạo đã sớm kiệt lực, lúc này hoàn toàn chiến đấu dựa vào bản năng. Trên người họ không biết có bao nhiêu vết thương, có thể dùng bốn chữ ‘thương tích đầy mình’ để hình dung.

Hải Mạt Mạt liều mạng chém giết tới bên cạnh Đường Ngạo. Rìu trong tay Đường Ngạo suýt chút nữa chém phải tay cô bởi anh đã sớm không nhìn thấy rõ cảnh vật trước mắt rồi.

Đường tướng quân khiêng Đường Hạo, Hải Mạt Mạt cũng lập tức khiêng tổng giám đốc Đường. Vô số zombie cách bảy tám mét gầm thét, đang liều chết chông la hán[1] ở cửa. Hải Mạt Mạt cũng bị điện giật một chút bởi máu thịt dưới đất cũng dẫn điện.

[1] Chông la hán – chông người lên nhau: một tiếng mục xiếc

Sau khi cô và Đường lão tướng quân chạy thoát cũng không dám đuổi theo đám người rút lui. Chẳng may mà dẫn zombie đi thì nguy to. Hai người vội vàng chạy tới cửa sau ASA, Hải Mạt Mạt chạy quá nhanh, mặc dù Đường tướng quân thể lực hơn người nhưng cũng không thể nhanh bằng Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt quýnh lên, bèn ôm lấy Đường Hạo trong tay ông, kẹp dưới nách, tiếp tục chạy như bay.

Đường tướng quân coi như được mở rộng tầm mắt. Gâu Gâu chạy trước dò đường, vừa chạy vừa nôn – nó thật sự ăn quá no rồi.

Chạy khoảng một tiếng, Đường tướng quân chạy không nổi nữa. Cũng may Hải Mạt Mạt đã chọn được một chỗ nghỉ chân – miếu Đức Vương ở ngoại ô.

Đường tướng quân ngồi ở trước tượng thần Đức Vương thở hổn hển, Hải Mạt Mạt đặt Đường Ngạo và Đường Hạo xuống. Hai người lúc trước còn chút hơi tàn, lúc này đã bất tỉnh rồi. Đáng lo hơn chính là vết thương của họ đã chuyển sang màu đen rồi.

Đường tướng quân lặng yên nhìn vết thương kia, cuối cùng ông rút súng từ trong ngực ra, cơ bắp trên mặt ông khẽ run, suy nghĩ một lúc lâu lại buông thông tay xuống. Hải Mạt Mạt ra sân sau tìm một vòng, cuối cùng kéo cả hai anh em họ ra sân sau. Bên trong có một cái hồ nhỏ, nước trong vắt.

Cô cởi quần áo Đường Ngạo, sau đó cởi áo sơ mi của mình lau người cho anh.

Tổng giám đốc Đường trần truồng nằm ở bờ hồ, cũng may thời tiết tháng chín vẫn còn nóng. Trên người Hải Mạt Mạt cũng chỉ mặc một cái áo lót, vóc người cô nhỏ nhắn nhưng bộ ngực quả thực không nhỏ chút nào, mặc áo ngực càng có vẻ “nở nang” hơn...

Đường tướng quân mặc dù tính khí nóng nảy nhưng tuyệt đối là người đứng đắn, thấy vậy vội quay mặt ra chỗ khác. Hải Mạt Mạt ngồi ở trên người Đường Ngạo, lau toàn thân cho anh.

Đường lão tướng quân cũng không thể ngồi không, thấy Đường Hạo vẫn còn thở, chỉ đành giúp anh lau sạch sẽ.

Hai đứa con trai ông lúc này đều thương tích khắp người, ánh mắt ông vẫn kiên nghị nhưng trong mắt đã có ánh nước đục ngầu. Nước lạnh chạm vào khiến Đường Ngạo tỉnh táo đôi chút. Anh mở mắt, đập vào mắt đầu tiên là một bộ ngực.

“Mẹ kiếp!” Tổng giám đốc Đường cũng không thể không bội phục phẩm chất của mình. Không phải chứ, sao ảo giác trước khi chết lại là cái này? ! Minh quả nhiên là một người thoát ly khỏi đẳng cấp thấp kém vô vị.

Cũng may bộ ngực ấy cũng nhanh chóng biến mất bởi Hải Mạt Mạt quay ra xem Đường Hạo rồi. Hơi thở Đường Hạo vô cùng yếu ớt, anh mất máu quá nhiều. Hải Mạt Mạt suy nghĩ một chút, đột nhiên cúi người, bắt đầu liếm anh.

Đường lão tướng quân đang sốt ruột bởi bên người không có bất kỳ thuốc men gì, thấy thế bỗng ngăn ra: “Cháu làm gì thế?”

Hải Mạt Mạt ngẩng đầu: “Bác sắp chết, Mạt Mạt giúp bác cầm máu.”

Thế này. Có thể cầm máu sao?

Đường lão tướng quân không biết, nhưng Hải Mạt Mạt thật sự không liếm nổi nhiều vết thương như vậy. Cả người anh gần như không còn chỗ nào lành lặn. Hải Mạt Mạt cũng không phải là người có khí tiết, cô lập tức mang theo chậu nước vào trong bụi cỏ, chốc lát sau lại bưng gần nửa chậu nước ra.

Cô dùng áo sơ mi của mình đắp nước trong chậu lau người cho Đường thiếu tá. Đường lão tướng quân không biết cô lấy thứ nước này ở đâu, dù sao nước kia cũng không có mùi gì.

Nhưng thần kỳ là vết thương của Đường thiếu tá ngừng chảy máu thật.

Hải Mạt Mạt lau hết người anh xong mới buông tay. Sau đó cô lại đi xem Đường Ngạo. So với Đường Hạo, tình trạng của Đường Ngạo khả quan hơn. Mặc dù anh cũng bị thương không nhẹ, nhưng lúc này vết thương của anh đã tự ngừng chảy máu.

“Ngứa.” Anh hừ một tiếng, nhưng ngay cả sức gãi tay lên cũng không có. Trên người bắt đầu ngứa điên cuồng, khiến anh hận không thể lột cả lớp da này. Hải Mạt Mạt phải khống chế không để cho anh gãi.

Đường tướng quân đột nhiên cảm thấy mình hoàn toàn không hiểu gì. Hải Mạt Mạt còn hiểu tình trạng hai đứa con trai của ông hơn ông nhiều.

Cuối cùng ông không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc cháu là ai?”

Hải Mạt Mạt giữ tay tổng giám đốc Đường, vẫn ngây thơ trả lời: “Cháu là Hải Mạt Mạt.”

Đường lão tướng quân đổi vấn đề khác: “Ba cháu là Hải Minh Tiễn à?”

Hải Mạt Mạt gật đầu: “Vâng ạ.”

Đường lão tướng quân lại hỏi đến vấn đề mà tất cả mọi người đều tò mò: “Vậy mẹ thì sao?”

Hải Mạt Mạt lắc đầu: “Không có mẹ.”

Đường lão tướng quân rất kiên nhẫn chỉ chỉ vào thằng con út nhà mình: “Thế nó là gì với cháu?”

Hải Mạt Mạt đáp lại không chút do dự: “Là ba ạ!”

Meo, thật đúng là.

Tam quan [2] mà Đường lão tướng quân luôn ủng hộ dường như méo mắt rồi.

[2] Tam quan: Thế giới quan, Nhân sinh quan, Giá trị quan.

64. Chương 64

Chương 64: Một đêm ở ngôi miếu đồ nát

Trời lạnh dần, đám sương hòa vào ánh tà dương khiến khung cảnh trên núi giống như tiên cảnh.

Hải Mạt Mạt không có thời gian thưởng thức những cảnh đẹp này, cô tìm rất nhiều cành cây khô, mang chần ga giường trong phòng ra phơi nắng. Bỏ hoang một năm những thứ này mặc dù không dính gió dính mưa nhưng cũng bị ẩm.

Đường lão tướng quân tự cảm thấy xấu hổ, ông còn không thích ứng nhanh bằng một đứa trẻ. Ông vội vàng đi tìm bật lửa, đặt cành khô ra giữa nhà, đốt một đồng lửa. Thấy gió thổi lá khô bay lung tung, Hải Mạt Mạt vội vàng tìm vài hòn gạch chất xung quanh, sau đó lại dùng gậy trúc dựng thành khung ở bốn phía, vắt chần đệm lên hong cho khô.

Đường Ngạo ngứa không chịu nổi, Hải Mạt Mạt bèn giữ chặt lấy anh. Đường Diệu Thiên không thể ngồi không, nghỉ đủ rồi ông liền đứng dậy tìm kiếm xung quanh xem còn gì hữu dụng không. Hải Mạt Mạt chọn chỗ này ông rất hài lòng, thứ nhất là tầm nhìn trông trải, nếu zombie có động tĩnh họ sẽ nhìn thấy ngay lập tức. Thứ hai là có đường lui, cho dù zombie bao vây núi họ cũng có thể thoát ra từ giếng cạn.

Đám zombie hẳn là vẫn chưa biết con đường bí mật ở sân sau.

Lúc trước cái miếu nhỏ này có rất nhiều người tới thắp hương cúng bái, vậy nên dù đã bỏ hoang một năm, nhưng đồ dùng hàng ngày vẫn tương đối đầy đủ. Hơn nữa ở sân sau còn có một vườn rau xanh, ao nhỏ, ăn ở không thành vấn đề.

Điều duy nhất khiến ông lo lắng là lỡ như hai đứa con trai ông biến thành zombie.

Trời tối dần, khi màn đêm buông xuống, Hải Mạt Mạt chuyển Đường Ngạo và Đường Hạo đang hôn mê bất tỉnh vào miếu nhỏ. Chăn đã hong khô, Đường Ngạo và Đường Hạo nằm. . . . Khụ khụ, trần truồng bên cạnh đồng lửa. Đường lão tướng quân cởi áo sơ mi của mình che lên cho Đường Hạo, lại cởi áo ba lỗ bên trong che vị trí quan trọng cho Đường Ngạo.

Trước mặt con trẻ mà trần truồng như thế thì còn ra thể thống gì nữa.

Đợi đến khi trời tối hẳn, Hải Mạt Mạt liền ôm Đường Ngạo và Đường Hạo về phòng, dùng chăn đã được hong ấm đắp cho họ. Thời tiết tháng chín chưa quá lạnh, nhưng trong núi vẫn khá lạnh lẽo, có chăn đắp vẫn tốt hơn. Phía sau có năm sáu gian phòng, có thể thấy được nơi này trước kia khá nhiều khách hành hương.

Hải Mạt Mạt đưa Đường Ngạo và Đường Hạo vào gian phòng phía đông, đặt lên trên giường. Đường lão tướng quân cảm thấy ở đây không còn chuyện của mình nữa bèn ra sân sau hái chút rau dưa, lại bắt mấy con cá, rửa sạch rồi mổ.

Trong phòng bếp còn ít củi gạo dầu muối, cũng may còn vài gia vị chưa quá hạn. Ông mang ra ngoài nướng cá.

Đường Ngạo và Đường Hạo ngủ như chết, không hề tỉnh. Hải Mạt Mạt lại lo nghĩ vô cùng chu đáo, cô mang gạch tới vây quanh đồng lửa tạo thành cái lò bếp đơn sơ, rồi dùng một cái chảo nấu canh cá.

Đường lão tướng quân ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vẫn khá vừa lòng với đứa cháu gái này. Mặc dù Đường Ngạo vô liêm sỉ nhưng dạy con gái không tệ. Hiểu chuyện, biết chăm sóc, cũng rất thông minh. So với những cô gái trẻ ngày nay tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

. Nhưng nghĩ đến loại văn hóa này có bản đại bác cũng không tới thẳng con mình, mà rất có thể là do Hải Minh Tiến dạy dỗ, tam quan đã vỡ vụn của Đường lão tướng quân cũng tan thành tro bụi luôn.

Đường lão tướng quân là người ngay thẳng, mặc dù vô cùng ngứa mắt với tổng giám đốc Đường nhưng không hề giận cá chém thớt sang Hải Mạt Mạt. Ông vỗ vỗ cái đệm cói bên cạnh mình: “Tới đây ngồi đi.”

Hải Mạt Mạt ngồi xuống, hai người ăn rau xanh cá nướng, đói bụng nên thấy gì cũng ngon. Chỉ có Gâu Gâu nằm bẹp, thở hổn hển, đối mặt với cá nướng thơm phức cũng không động lòng, uể oải ngủ thiếp đi.

Đường lão tướng quân đã có hai đứa cháu trai, con lớn của Đường Dực đã sáu tuổi rồi, đứa thứ hai cũng đã hơn chín tháng. Nhưng cháu gái lại là đứa đầu tiên.

Ông rẽ phần cá nhiều thịt cho cô, Hải Mạt Mạt cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy. Một già một trẻ ăn xong cơm tối, canh cá cũng đã bắc xuống được rồi.

Vì lý do an toàn nên buổi tối đương nhiên phải ngủ cùng nhau. Tất cả mọi người đều mệt mỏi rã rời, nhất là Đường lão tướng quân, dù sao cũng đã có tuổi rồi. Ông vào trong phòng trước, tựa vào giường, vốn ngồi trông hai anh em Đường Ngạo, Đường Hạo cuối cùng lại thiếp đi lúc nào không biết.

Hải Mạt Mạt nướng ánh lửa chờ canh cá nguội rồi mới dứt cho Đường Hạo và Đường Ngạo. Xong xuôi còn rửa bát đĩa sạch sẽ rồi mới đi ngủ.

Bốn người ngủ trên cùng một chiếc giường quả thật quá chật. Cũng may Hải Mạt Mạt nghiêng người ngủ trong lòng tổng giám đốc Đường nên chỉ cần chút diện tích là đủ. Đường Hạo mặc dù nằm giữa, nhưng vì Đường lão tướng quân lại ngồi tựa vào đầu giường, do đó cũng miễn cưỡng chen đủ.

Gâu Gâu ngủ ở cửa, hình như nó cũng mệt mỏi, bắt đầu ngáy grừ grừ.

Khi tổng giám đốc Đường tỉnh lại là lúc nửa đêm, bên tai còn nghe thấy tiếng ếch kêu. Anh định giơ tay lên lại thấy đau điếng. Hải Mạt Mạt lập tức nhận ra anh tỉnh, vô cùng vui vẻ, ngẩng đầu khẽ hôn lên cằm anh.

Tổng giám đốc Đường không thể động dậy nhưng ngứa ngáy cũng đã giảm bớt. Anh dùng hết sức quay đầu, lửa trong phòng lớn đã tắt, ánh trăng mờ ảo chiếu vào trong phòng, anh chỉ nhìn thấy hai bóng người.

Dù sao cũng là người một nhà nên anh lập tức nhận ra họ là ai.

Dưới chân anh và Đường Hạo có thể nói là da thịt dính sát vào nhau. Anh nhúu mày, mặc dù biết sẽ làm rách miệng vết thương nhưng vẫn không nhịn được dịch vào tường. Vừa khẽ động một cái là vết thương quả nhiên đau nhói, chắc chắn lại chảy máu rồi. Anh chỉ hơi nhúu mày, không rên một tiếng. Hai thằng đàn ông dính sát vào nhau như vậy, lại còn trần truồng nữa, da gà trên người anh nổi hết cả lên rồi đây này! Dù phải xé một lớp da anh cũng muốn dịch xa ra một chút.

Hải Mạt Mạt cũng áp sát vào anh thế nhưng anh lại không hề cảm thấy không ổn, chỉ ngẩng đầu cọ cọ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Hải Mạt Mạt vốn đang hôn anh, lúc này cũng tự nhiên cọ lại.

Chờ hai người cọ đủ rồi, tổng giám đốc Đường vừa cúi đầu liền vùi vào một thứ gì đó mềm mại. Mặt anh lập tức xanh như tàu lá, vội khẽ nói: “Hải Mạt Mạt, dịch ra một tẹo nữa đi.”

Nhưng giường chỉ có bằng vậy, Hải Mạt Mạt sắp dính cả vào tường rồi, còn dịch đi đâu được nữa.

Đường Ngạo bó tay, chỉ đành ngửa đầu lên để Hải Mạt Mạt tựa đầu vào cần cổ anh, hơi thở của cô thính thoảng lướt qua da anh nhồn nhột. Đêm ở ngoại ô vô cùng yên tĩnh, anh có thể nghe thấy rõ ràng tiếng bọn họ hô hấp.

Hải Mạt Mạt thấy anh vẫn chưa ngủ bèn cho rằng ba cần an ủi. Cô lập tức đưa tay về phía Đường Ngạo, rất thuần thục nắm lấy vũ khí đang ở trạng thái nghỉ ngơi của tổng giám đốc Đường!

Đường Ngạo cứng đờ, tim suýt nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực: “Hải Mạt Mạt!”

Anh khẽ quát, nhưng khi nắm ngón tay của Hải Mạt Mạt hơi nắm lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ một vòng là tổng giám đốc Đường lập tức gợn sóng chào cờ.

Máu cả người anh đều chảy về một chỗ, anh đỏ mặt muốn chết. Hải Mạt Mạt dùng đủ loại kỹ năng, xoa khẽ về chậm. Tổng giám đốc Đường cố gắng thở nhẹ, chỉ sợ kinh động đến Đường lão tướng quân đang dựa vào giường mà ngủ.

Nếu để Đường lão tướng quân tính khí nóng nảy phát hiện ra chuyện này thì ông nhất định sẽ băm anh thành chín chín tám mươi một miếng ném cho chó ăn!

Tay phải anh đặt lên bàn tay nhỏ bé của Hải Mạt Mạt, ánh trăng trước mắt hình như hóa thành làn sóng mờ ảo, tầm mắt chao đảo. Ánh mắt của anh dần dần trở nên mơ màng, đột nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng hôn Hải Mạt Mạt. Môi lưỡi quấn quýt, anh bắt đầu mút lấy dòng suối ngọt mùi cam bên trong.

Tay phải Hải Mạt Mạt dịu dàng “An ủi” anh, anh hừ nhẹ ra tiếng rồi vội vàng chặn tiếng kêu ở cổ. Khoái cảm chùng chất giống như thủy triều, không ngừng đưa anh lên cao trào.

Thân thể run rẩy không kìm chế được, anh cố gắng khống chế, lại không nhịn được liều mạng đòi hỏi. Thấy anh gần đến, Hải Mạt Mạt quả nhiên định phanh gấp. Cũng may tổng giám đốc Đường đã sớm có chuẩn bị, anh cầm bàn tay nhỏ bé của cô, dùng sức lên xuống mấy cái. Hải Mạt Mạt chỉ cảm thấy lòng bàn tay như bị bỏng, có thứ gì đó bắn vào lòng bàn tay cô.

Mà tổng giám đốc Đường rốt cuộc không nhịn được hừ ra tiếng. Trong bóng tối một giọng nói vang lên, trong uy nghiêm cũng lộ ra mấy phần quan tâm: “Tĩnh rồi à?”

Tổng giám đốc Đường đỏ mặt hời như mưa, thân thể lập tức thoát khỏi trạng thái bông bênh thỏa mãn. Anh cầm thật chặt tay phải của Hải Mạt Mạt, không cho cô động đậy. Thật lâu sau mới cố gắng để giọng mình trở lại bình thường: “Ừm, con không sao. Anh hai thế nào rồi?”

Đường lão tướng quân dù sao cũng dựa vào đầu giường ngủ nên hơi đau lưng. Ông đứng lên vươn vai mấy cái: “Trước mắt xem ra không nguy hiểm đến tính mạng.”

Đường Ngạo âm ừ một tiếng, không nói gì thêm. Thật ra khi nhìn thấy Đường Hạo ở đây anh cũng không còn lo lắng nữa rồi. Trước kia anh bị thương như vậy mà Hải Mạt Mạt còn cứu được, Đường Hạo chắc chắn cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh thậm chí đã có chút ý lại vào cô. Tin tưởng vốn là một kiểu ý lại.

Hai người không nói gì thêm, Đường lão tướng quân khẽ nói: “Còn sớm, ngủ tiếp một lát đi.”

Tổng giám đốc Đường mong còn chẳng được, đợi Đường tướng quân thiếp đi, anh mới tiện tay xé thứ che ở trên người lau tay phải cho Hải Mạt Mạt. Cho đến khi lau sạch sẽ, anh mới vỗ vỗ đầu cô, ý bảo ngủ đi!

Hải Mạt Mạt nhẹ nhàng cọ anh, tổng giám đốc Đường lúc này vẫn đắm chìm trong dư vị của hưng phấn, không thể nào ngủ được. Thân thể lưỡi biếng, anh nhẹ nhàng trêu chọc cô: “Mạt Mạt.”

“Ba.” Hải Mạt Mạt non nớt đáp lại. Hai người một gọi một đáp khiến Đường tướng quân không chịu nổi, mắng: “Muộn thế này không để cho con bé ngủ, trêu nó làm gì? !”

Tổng giám đốc Đường chỉ đành nhẹ nhàng cọ cọ vào mặt cô. Anh bất động không nói gì, Hải Mạt Mạt lập tức ngủ thiếp đi. Đường Ngạo dĩ nhiên biết vết thương của anh đang chảy máu, nhưng chỉ lát sau là ngừng.

Anh nằm trong bóng tối, đột nhiên giật mình phát hiện ra một chuyện – thân thể anh dường như có chút khác thường. Ví dụ như lúc này, anh có thể cảm thấy rõ ràng thân thể đang tự mình chữa trị. Đây hoàn toàn không phải tốc độ bình phục của con người. Hơn nữa tai anh có thể nghe được tiếng nước chảy dưới chân núi, có thể cảm thấy gió thổi qua đá làm bụi bặm tung bay.

Anh ngẫm nghĩ, cảm thấy có lẽ là do Hải Mạt Mạt giúp anh liếm vết thương nên không để ý nữa, nhắm mắt lại ngủ.

65. Chương 65

Chương 65: Thủ lĩnh

Editor: mèomỡ

Ngày ngày hôm sau, Đường Ngạo đã có thể ngồi dậy rồi. Vết thương trên người anh bắt đầu lên da non, mặc dù động đậy một tẹo là đau, nhưng hoàn toàn không nhìn ra vẻ máu thịt be bét như hôm qua nữa.

Đường Hạo thì nan giải hơn một chút, giờ vẫn chưa tỉnh.

Hải Mạt Mạt dậy rất sớm, Gâu Gâu cũng đang đứng ngoài cửa miếu tập thể dục buổi sáng. Trước tiên, Hải Mạt Mạt dọn dẹp lại phòng bếp, sau đó quét sạch sẽ hai đại điện miếu Được Vương. Lúc Đường Diệu Thiên dậy thì cô đã nấu xong bữa sáng rồi.

Bữa sáng là trứng chim xào mộc nhĩ và canh cá thập cẩm. Không biết cô còn đào được ở đâu mấy củ khoai lang, giờ đang bới từ trong tro ra. Đường Diệu Thiên rửa mặt xong vừa lúc cô bóc hết khoai chín.

Đường Diệu Thiên bắt giắc dịu dàng đi ba phần. Ông có yêu cầu cao về đạo đức, tính tình lại nóng nảy vậy nên đời này ông chưa bao giờ nói năng nhỏ nhẹ với ba đứa con trai. Thế nhưng lúc này lại lộ ra mấy phần hòa ái: “Cháu ăn trước đi, để ông dứt cho bọn nó.”

Hải Mạt Mạt không khách khí, cô lập tức đáp: “Vâng.”

Đường Diệu Thiên bưng canh cá đến, tổng giám đốc Đường tự ngồi dậy uống. Để Đường Diệu Thiên dứt cho anh, chính anh sẽ rồi rầm đến chết. Hải Mạt Mạt cơm nước xong lại dùng loại nước thần bí kia lau người cho Đường Hạo. Tổng giám đốc Đường vừa nhìn thấy nửa chậu nước là muốn cười, cuối cùng vẫn phải nhịn.

Anh hử hê nhìn anh hai mình, cho đến khi Hải Mạt Mạt lau xong nửa người trên của Đường Hạo chuẩn bị lau nửa người dưới. Anh ho khan mấy tiếng, Đường Diệu Thiên cũng cảm thấy không ổn: “Để ông làm cho.”

Tổng giám đốc Đường trợn trắng mắt, xưng ông cũng tự nhiên quá nhỉ.

Hải Mạt Mạt đưa chậu cho ông, cô bò đến bên cạnh Đường Ngạo: “Ba, con xuống chân núi xem một chút nhé.”

Đường Ngạo lập tức ngăn lại: “Không cho! Đám zombie kia nhất định có mưu đồ, bây giờ không được xuống núi.”

Hải Mạt Mạt nhìn anh: “Có phải là ba con không?”

Tổng giám đốc Đường và Đường lão tướng quân liếc nhìn nhau một cái, đồng thời ngăn ra: “Không thể nào, không phải Hải Minh Tiễn đã bị áp giải đi rồi sao?” Dứt lời, ngay sau đó anh lại biến sắc: “Nếu như người bị giải đi là Phó Đồng Lai thật, chỉ là trong đầu gắn máy nhận tín hiệu của Hải Minh Tiễn”

Sắc mặt Đường Ngạo và Đường lão tướng quân đều nặng nề, nếu thật sự là vậy thì Hải Minh Tiễn ít nhất có thể điều khiển cả triệu zombie. Dưới tình huống này, không biết những người còn lại ra sao rồi.

Hải Mạt Mạt ôm lấy Gâu Gâu: “Con sẽ về nhanh thôi mà.”

“Hải Mạt Mạt!” Đường Ngạo gọi cô nhưng Hải Mạt Mạt đã chạy ra khỏi cửa miếu. Cô cũng biết không thể trực tiếp xuống núi nên đi theo cái giếng sau vườn ra ngoài.

Đường phố thành phố E vô cùng yên tĩnh, Hải Mạt Mạt lặng lẽ lên về xưởng ASA. Nơi này chỉ còn lại một đồng bữa bọn, cô bắt mấy con zombie đi loảng quảng hỏi thăm tình huống. Nhưng mấy con zombie này cấp quá thấp, chỉ biết há mồm cắn.

Gâu Gâu tiếp tục một đớp một con, chỉ nháy mắt đã ăn xong hai bộ não.

Hải Mạt Mạt tiếp tục đi về phía trước, có Gâu Gâu sẽ tìm được phương hướng của đoàn quân zombie thôi.

Hải Minh Tiễn có phải kẻ đứng sau điều khiển đoàn quân zombie hay không? Cô không biết, nhưng mặc kệ có phải hay không, cô nhất định phải bắt được kẻ chủ mưu. Mặc dù rất ít khi nhắc tới trước mặt Đường Ngạo, nhưng cô thật sự rất lo lắng cho Hải Minh Tiễn.

Cô còn chưa tìm được đoàn quân zombie thì đã gặp được một người quen. À, zombie quen.

“Hà Hợp?” Cô gọi một tiếng, con zombie kia quay đầu lại, quả nhiên là Hà Hợp. Mắt nó đã trở thành màu xanh dương nhạt, nhìn thấy Hải Mạt Mạt nó liền đề cao cảnh giác, một lúc sau mới dùng tiếng zombie hỏi: “Cô muốn làm gì? !”

Hải Mạt Mạt chạy lên túm lấy nó: “Những zombie khác đâu?”

Hà Hợp tức giận, hiện giờ zombie màu xanh dương nhạt cũng không còn là boss nữa rồi. Cấp bậc cao nhất người ta cũng đạt tới màu bạc nhạt rồi kia kia, nói đi nói lại đều tại Hải Mạt Mạt cả!

“Sao tôi biết được!” Nó dùng sức vùng vẫy, cuối cùng Hải Mạt Mạt giơ quả đấm lên nó mới vội vàng nói, “Dẫn đầu là hai người, một nam một nữ. Bọn họ dẫn đám zombie đi về phía nam rồi!”

Một nam một nữ, Hải Mạt Mạt cũng không hỏi thêm được gì nữa từ Hà Hợp. Cô biết làm vậy rất nguy hiểm, dù sao nơi này có quá nhiều zombie, con nào cũng có thể trở thành tai mắt của đối phương. Cô mang theo Gâu Gâu lên lút đi về phía nam, gặp zombie là đánh chết ngay lập tức.

Trước mặt dần xuất hiện tung tích của zombie, tốc độ di chuyển của đội quân zombie quả thực vô cùng chậm. Hải Mạt Mạt vòng qua đội quân, đi lên đầu hàng ngũ quan sát. Đi đầu quả thật là một người đàn ông, nhưng nhìn thân hình tuyệt đối không phải là Hải Minh Tiễn.

Hải Mạt Mạt rất thất vọng, cô nằm trên một bức tường ở phía xa, người đàn ông kia mặc một chiếc áo đen liền mũ, tình cờ đột nhiên quay đầu lại, mắt hấn là. Màu vàng kim! !

Hải Mạt Mạt lập tức lùi về, vội vàng ôm Gâu Gâu chạy ra sau.

Người đàn ông kia rõ ràng cũng phát hiện ra cô, bước như đạp gió đuổi theo. Hải Mạt Mạt dùng tất cả sức lực, hai người một đuổi một chạy, chỉ nhoáng một cái đã chạy hơn mười dặm. Người đàn ông kia phải lo cho đội quân zombie của hắn nên đành hậm hực dừng lại.

Thấy hắn quay về, Hải Mạt Mạt núp sau gốc cây bên đường thở dốc. Tốc độ của tên kia quá nhanh, nếu như còn đuổi tiếp, có lẽ ngay cả cô cũng không chạy thoát.

Cô cẩn thận tránh zombie, vội vã chạy về miếu Dược Vương.

Buổi trưa, Đường Ngạo cảm thấy tình trạng cơ thể tốt hơn một chút bèn ngồi trên tảng đá ngoài cửa miếu Dược Vương phơi nắng, thuận tiện chú ý động tĩnh xung quanh. Đường Diệu Thiên cũng đưa Đường Hạo ra ngoài, phơi nắng có lợi cho vết thương của anh.

Hai người đang lo lắng cho Hải Mạt Mạt, đột nhiên lại nghe thấy tiếng động từ trong phòng bếp truyền ra. Đường Diệu Thiên nghi ngờ đứng dậy, ông xuất thân quân nhân, tính cảnh giác rất cao, lập tức rút súng ra. Trong phòng bếp vang lên tiếng bát đĩa rơi loảng xoảng, sau đó có một thứ gì đó phi ra.

Đó là một người phụ nữ, trên người phủ đầy lông đen rậm rạp, nhìn giống như khoác một chiếc áo lông vậy. Chỉ có đôi mắt kia là đỏ lừ như màu máu.

Tổng giám đốc Đường cũng hoảng hốt. Đây là Người Tiên Hóa, anh cũng đã từng gặp. Nhưng sao lại có một con ở đây? !

Người phụ nữ kia chậm rãi đến gần anh, Đường tướng quân lập tức nổ súng. Nhưng súng đạn cũng chỉ khiến cô ta lùi về phía sau hai bước chứ không hề có tác dụng.

Đường Diệu Thiên một tay ôm lấy Đường Hạo từ từ lùi về phía sau. Đường Ngạo khó khăn di chuyển, đột nhiên người phụ nữ kia đến gần anh, phát ra một tiếng kêu chói tai.

“Asa.”

Mặc dù giọng nói vừa chói vừa khàn, âm điệu cũng không giống người sống, Đường Ngạo vẫn nhớ cô ta là ai: “Tô Thiến!”

Ngay cả mặt người phụ nữ kia cũng phủ đầy lông, nếu như không phải ngực nhô lên thì cũng khó mà phân biệt được cô ta có phải phụ nữ hay không, chẳng trách anh không nhận ra ngay từ đầu.

“Asa.” Tô Thiến giống như đang cười. Cô ta đi tới trước mặt Đường Ngạo, Đường tướng quân cũng bắt chập, nhặt con dao đồn củi xông lên. Tô Thiến đầu thềm để thứ này vào mắt, con dao kia chém vào đầu cô ta còn tóe ra tia lửa như chém vào sắt thép.

Tô Thiến cầm tay Đường Diệu Thiên, dễ dàng nhấc ông lên, lập tức ném ra xa mười mấy mét.

“Ba!” Mắt Đường Ngạo đầy tơ máu. Tô Thiến đi tới trước mặt anh, ngồi xổm xuống. Bộ lông màu đen dưới ánh mặt trời tỏa sáng lấp lánh. Cái tay kia từ từ chạm tới mặt anh, lông tơ trên người tổng giám đốc Đường dựng hết cả lên. Người cô ta phủ một lớp lông như lông sơn dương, trong đôi mắt vẫn còn phản chiếu ra hình bóng anh: “Asa.”

Cô ta vui vẻ tiếp tục gọi anh một tiếng, tay phải cầm bờ vai của anh, lập tức xé một miếng thịt. Đường Ngạo cắn răng không rên một tiếng, cô ta nhét thịt vào trong miệng nhai mấy cái, cười khằng khặc quái dị: “Thịt của anh ngon thật đấy.”

Lúc này Đường Ngạo mới hoàn hồn. Tối hôm đó sau khi bị anh đuổi ra khỏi căn cứ, không biết cô ta gặp phải chuyện gì mà biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ này.

Nhưng thẳng thắn mà nói, tổng giám đốc Đường không hề cảm thấy áy náy chút nào. Một người chơi không tuân thủ quy tắc của trò chơi, chết cũng đáng.

Tô Thiến lại xé một miếng thịt trên người anh, Đường Ngạo vẫn không rên một tiếng. Cô ta hình như cũng cảm thấy làm vậy không thú vị nên một lúc sau liền nhẹ nhàng cầm tay phải của anh lên, đặt trên ngực mình. Nếu như trước kia tổng giám đốc Đường còn ở trên thân thể trẻ trung đầy đặn này tùy ý ngang dọc thì bây giờ anh chỉ muốn nôn luôn cả bữa tối hôm qua.

Chất lông này không cứng không mềm, giống như lông sơn dương, nhưng da lại cứng vô cùng. Lần đầu tiên anh ném trải cảm giác bất lực, mặc cho người khác thao túng. Tô Thiến nắm tay của anh, chậm rãi sờ trớn thân thể mình. Hình như cô ta phát âm vô cùng khó khăn, thật lâu mới nói được mấy chữ: “Chúng nó. Đều là vì anh.”

Giọng Đường Ngạo lạnh lẽo, trong mắt tràn ngập sự chán ghét không hề che giấu: “Không, là vì chính cô thôi. Loại phụ nữ như cô có kết quả như vậy cũng là điều hiển nhiên.”

Tô Thiến giận dữ, đưa tay dấn lên vết thương còn đang chảy máu của Đường Ngạo. Máu tươi văng khắp nơi, Đường Ngạo hừ một tiếng. Bàn tay lạnh lẽo kia lại chạm lên mặt anh.

Cô ta hình như cực kỳ say mê vuốt ve mặt anh, một lúc lâu sau tổng giám đốc Đường cuối cùng cũng biết cô ta muốn làm gì!

Móng tay sắc nhọn của cô ta mân mê mặt anh, như muốn lột lớp da mặt này xuống vậy!

Dù thế nào Đường Ngạo không thể để cô ta lột da mình thật! Tay phải anh cầm một nắm đất, ném vào mặt cô ta. Cũng may mắt Tô Thiến dường như vẫn sợ dị vật rơi vào mắt, theo phản xạ quay đầu đi. Đường Ngạo nhân cơ hội dùng hết sức bình sinh dấn Tô Thiến một phát.

Tất cả vết thương trên người đều nứt ra, thế nhưng anh cũng bất chấp, nhào qua đè chặt cô ta, tay cầm thẳng vào mắt cô ta!

Anh vốn là người ra tay độc ác, lúc này đứng trước sống chết lại càng không kiêng nể gì.

Tô Thiến gầm thét một tiếng, một con mắt bắt ngờ bị anh móc ra khỏi hốc mắt.

“Gràoooo.....” Cô ta rít lên, mở cái miệng to như chậu máu, cắn anh. Máu tươi bắn ra, che kín tầm mắt. Mặt và cổ Tổng giám đốc Đường đâm đũa máu, nhìn còn dữ tợn hơn cô ta. Dù sao cùng lắm là chết mà thôi! Anh đằng đằng sát khí, tay phải móc chặt hốc mắt cô ta, tay trái dùng sức đâm lên trán cô ta.

Virus này ảnh hưởng đến bộ não của con người, một khi não bị phá hủy thì những thứ còn lại sẽ không còn bất cứ tác dụng gì. Móng tay sắc nhọn của Tô Thiên cứa qua mặt anh, anh cũng bất chấp. Nếu như anh chết, Đường Hạo và Đường Diệu Thiên cũng đừng hòng sống nổi.

Nếu như Hải Mạt Mạt trở về, chắc chắn sẽ không hề đề phòng mà chạy về phía thi thể anh, lấy cá tính ghi thù của người phụ nữ này, anh không thể tưởng tượng được sẽ đáng sợ đến mức nào.

Anh cắn răng, không để ý đến thân thể chồng chất vết thương, cứ thế từng phát từng phát giã vào đầu Tô Thiên. Tô Thiên dường như không dám tin, sức mạnh của cô ta không bị được với một người thường gần chết!

Cả người Đường Ngạo bê bết máu như Tu La. Anh lau máu bên môi, ngay cả đau đớn trên người cũng không còn cảm thấy nữa. Anh chỉ không ngừng đánh cho đến khi đánh nát đầu Tô Thiên.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng anh cũng tỉnh táo lại. Cảm giác đau đớn đột nhiên từ trong xương tủy lan ra, anh nằm vật ra đất, run lẩy bẩy.

Anh thắng, ngay cả anh cũng không tin, nhưng anh thật sự đã thắng.

Có đôi lúc người ta không biết rằng, khi cố gắng bảo vệ người mình yêu thương, chúng ta sẽ dũng cảm đến nhường nào.

66. Chương 66

Chương 66: Ông đây còn chưa chết đâu

Editor: mềomỡ

Lúc Hải Mạt Mạt trở về cũng là lúc mặt trời xuống núi. Trước miếu Dược Vương rải đầy máu thịt, trên mặt đất là một thứ gì đó có bộ lông màu đen sì, bên cạnh là Đường Ngạo máu me đầy người, Đường Diệu Thiên bị quăng ra xa mấy mét.

Cô sững sờ, thật lâu sau mới gọi một tiếng: “Ba?”

Tiếng gọi kia rất khẽ nhưng ngón tay Đường Ngạo lại hơi nhúc nhích.

“Ba! !” Hải Mạt Mạt vội vàng chạy tới đỡ anh dậy, sau đó khóc òa lên. Tất cả vết thương trên người Đường Ngạo đều rách ra, khắp người bê bết máu.

Nghe tiếng khóc của Hải Mạt Mạt, anh lau thịt vụn trên người, kiệt sức nói: “Đừng khóc, ông đây còn chưa chết.”

Nghe anh chửi bậy, lúc này Hải Mạt Mạt mới tỉnh táo lại, sau đó phát hiện phần lớn thịt vụn trên người anh đến từ con quái vật lông đen kia.

Hải Mạt Mạt đỡ anh dậy nhưng Đường Ngạo thật sự không muốn động dậy tẹo nào, cứ nằm đây chết quách đi cho rồi. Mỗi tác trên cơ thể đều vừa đau vừa ngứa, động một cái là còn đau hơn bị ngũ mã phanh thây. Nhưng dù thế nào anh cũng không thể nằm ở đây được. Trước mặt con gái, người làm cha phải ra dáng đàn ông chứ.

Hải Mạt Mạt vốn định đỡ anh vào trong phòng, thế nhưng anh lại chỉ bảo cô đỡ mình ngồi lên phiến đá trước cửa. Cái cảm giác ngứa ngáy này sắp làm anh phát điên rồi. Anh lấy hết sức nói: “Đi xem ông nội con thế nào rồi.”

Hải Mạt Mạt lúc này mới đi xem Đường Diệu Thiên. Đường Diệu Thiên không sao, dù sao thân thủ của ông cũng không tệ, mặc dù bị hất mạnh nhưng vẫn biết cách giảm bớt lực va đập nên không có ngoại thương, chỉ hôn mê mà thôi.

Đường Hạo lại càng không sao, chỉ có vết thương là lành không nhanh như Đường Ngạo. Hải Mạt Mạt đưa ba người về trong miếu, ngay cả Đường Ngạo cũng thở dài – Hay chưa, ba thương binh và một con nhóc.

À, còn một con chó nữa.

Nhìn Gâu Gâu ở cửa miếu hưởng thụ xác Tô Thiến, anh không khỏi thở dài: Thối đời ngày nay, người không những không được đối xử bằng chó, mà mẹ nó, ngay cả năng lực cũng không bằng.

Hải Mạt Mạt vội vàng lau người sạch sẽ cho anh. Đường Ngạo thật ra rất muốn để cô liếm, nhưng vết thương trên người anh nhiều như vậy, nước miếng của cô làm sao mà đủ. Nhớ tới nửa chậu nước cô dùng để lau người cho Đường Hạo, anh cắn chặt răng, quyết định có chết cũng không mở miệng nhắc đến chuyện này.

Hải Mạt Mạt hình như cũng nhìn ra sự chán nản của anh, cô đi tới, rất dứt khoát nói: “Ba đừng buồn, Mạt Mạt giúp ba tuốt ống.”

Tổng giám đốc Đường sợ hết hồn, liếc nhanh về phía Đường tướng quân bên cạnh, cũng may ông còn chưa tỉnh. Anh khẽ quát: “Mạt Mạt! Không được đụng vào!”

Hải Mạt Mạt đột nhiên bị mắng, trên mặt đầy vẻ oan ức. Đường Ngạo biết trẻ con phải dạy từ từ, anh hạ giọng nói: “Ba không mắng con, chỉ là. . . .”

Mới nói đến đây thì Đường tướng quân hừ một tiếng, tỉnh lại.

Mắt Hải Mạt Mạt sáng lấp lánh: “Chỉ là cái gì?”

Đường Ngạo vội vàng nói sang chuyện khác: “Mau đi xem ông con thế nào.”

Hải Mạt Mạt chạy đến bên cạnh Đường lão tướng quân, vẻ mặt ân cần: “Ông ơi?”

Giọng nói của cô vô cùng lo lắng, Đường Diệu Thiên mặc dù vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo cũng đáp một tiếng: “Ừ.”

Hải Mạt Mạt lúc này mới vui vẻ: “Ông không sao chứ?”

Đầu óc Đường Diệu Thiên vẫn còn hơi quay cuồng, nhưng vẫn gật đầu: “Ông không sao.”

Hải Mạt Mạt liền vén tay áo lên: “VẬY CHÁU ĐI BẮT CÁ.”

Bàn về bắt cá, không ai chuyên nghiệp hơn Gâu Gâu. Nó thấy Hải Mạt Mạt chạy ra sân sau, cũng vội vàng vẫy đuôi chạy theo. Nó đứng ở nơi nước cạn, đợi đến khi có cá bơi qua thì há mồmớp một cái, khi ngẩng lên trong miệng nhất định ngậm một con.

Hải Mạt Mạt cầm thùng cá đặt trước mặt nó, sau đó đi hái rau. Đợi đến khi hái xong thì trong thùng đã có mười bảy mười tám con cá rồi.

“Gâu Gâu, đủ rồi.” Cô nói, Gâu Gâu tiếp tục vẫy đuôi cùng cô về đại điện, nhìn cô mổ cá nấu cơm.

Đường Diệu Thiên vẫn còn choáng váng, nhưng lúc này sắc mặt ông cũng vô cùng khó coi: “Thứ vừa rồi là gì vậy?”

Đường Ngạo cũng không rõ: “Trước kia là một người phụ nữ, hiện giờ thì không biết. Cô ta theo chúng ta đi lên đây từ lúc nào mà chúng ta không hề hay biết.”

Hải Mạt Mạt đang nướng cá, nghe vậy lại chen vào một câu: “Lông trên người cô ta giống như sơn dương vậy.”

Đường Ngạo gật đầu, lại hỏi cô: “Hôm nay con đã đi đâu?”

Hải Mạt Mạt do dự một chút rồi kể lại chuyện ngày hôm nay. Dẫn đầu là một đôi nam nữ, Đường Ngạo chợt nhớ đến hai cái bóng đen gặp phải ở nhà xác bệnh viện Khang Nhạc Mỹ. Nếu quả thật là bọn họ thì với tốc độ ấy người bình thường khó có thể bì kịp.

Thật đau đầu, anh phiền não day day huyết thái dương.

Bữa cơm này, tất cả mọi người đều ăn chẳng biết vị. Hải Mạt Mạt là vì không tìm được Hải Minh Tiễn. Đường Diệu Thiên và Đường Ngạo lo lắng về đội quân zombie khổng lồ kia.

Đường Diệu Thiên luôn thắc mắc một chuyện: “Kể chủ mưu phía sau có quân đội cả triệu zombie, tại sao chỉ khi quốc gia chuẩn bị cứu viện mới xuất hiện ngăn cản?”

Đường Ngạo dựa vào bàn, cho dù ngồi cũng đau đến toát mồ hôi, nhúc nhích cũng chẳng được: “Không muốn để quá nhiều người may mắn còn sống sót được cứu đi. Kỳ thật lấy khả năng của hắn, bây giờ thành phố E vốn không nên còn người sống mới đúng, tại sao thành phố E lại còn hơn sáu mươi nghìn người sống?”

Hai người nghĩ mãi không ra, Đường Diệu Thiên thở dài: “Những thành thị khác mặc dù không phải nơi bùng phát nhưng tình huống bây giờ cũng không khá hơn là bao. Thiếu thức ăn nghiêm trọng, sau một mùa đông không biết chết bao nhiêu người. Ở vùng lạnh thậm chí còn lại không đến sáu mươi nghìn người.”

Hải Mạt Mạt đưa cá nướng cho Đường Diệu Thiên, ông không có gì đáng ngại chỉ bầm tím phần mềm mà thôi. Đường Ngạo thì cần cô dứt từng miếng từng miếng. Hải Mạt Mạt rút hết xương cá, tẽ thành từng miếng nhỏ dứt cho anh ăn. Đường Ngạo rất tự nhiên nhận lấy, hai người cứ ba một miếng con một miếng, ngay cả Đường Diệu Thiên cũng kinh ngạc.

Cuối cùng Gâu Gâu chạy tới, vì vậy biến thành Đường Ngạo một miếng, Hải Mạt Mạt một miếng, Gâu Gâu một miếng.

Hải Mạt Mạt vừa ăn vừa nói: “Thật ra thì rất đơn giản, người này không hy vọng tất cả mọi người chết hết. Nếu như thành phố E không còn ai sống sót, chính phủ sẽ phá hủy thành phố E đúng không? Hắn nhất định không hy vọng thành phố E bị phá hủy.”

Đường Diệu Thiên cũng nghĩ vậy, lập tức gật đầu: “Rất có thể. Thành phố E còn sáu mươi nghìn người sống sót, quốc gia sẽ không dễ dàng bỏ rơi thành phố này. Nếu trực tiếp hủy diệt cũng sẽ vi phạm chủ nghĩa nhân đạo.”

Tay phải ông nện mạnh một phát: “Cho nên lúc này người chạy trốn hẳn vẫn được an toàn. Nhưng phải nhanh chóng đưa bọn họ rời khỏi thành phố E. Thành phố E phải bị phá hủy.”

Đường Ngạo thật ra ngay cả nuốt cũng vô cùng khó khăn, nhưng anh vẫn cố ăn: “Nói dễ hơn làm.”

Hai người đều im lặng, đúng vậy, kể chủ mưu này đã sớm nghĩ đến chuyện giữ lại người sống, hẳn sao có thể để bọn họ chạy khỏi thành phố E. Hai người tiếp tục ăn cơm, tổng giám đốc Đường cảm thấy mình thật chật vật. Hiện giờ toàn thân anh chỉ có cái áo ba lỗ của Đường tướng quân che tạm. Hơn nữa do một nguyên nhân nào đó mà còn không dám giữ phẳng cái áo đó ra nữa.

“Đội cơm nước xong, giúp ba tìm xem trong phòng có quần áo không.” Anh dặn Hải Mạt Mạt bên cạnh, Hải Mạt Mạt ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng.”

Khuôn mặt cô nhỏ bé trắng trẻo mồm mĩm, Đường Ngạo không kìm được hôn một cái. Hải Mạt Mạt hôn lại anh một cái. Đường tướng quân ngứa mắt: “Con bé lớn vậy rồi, anh cũng phải chú ý đến hành vi của mình chứ. Ở trước mặt con gái mà cợt nhả như vậy thì còn ra thể thống gì!”

Tổng giám đốc Đường không thèm để ý đến ông. Cha già không chịu nổi kích thích gì cả, thân mật có bằng đấy mà cũng nổi giận.

Hải Mạt Mạt ăn cơm xong lại tiếp tục nấu canh cá. Xong xuôi mới vào phòng tìm quần áo. Tổng giám đốc Đường muốn đuổi người một cái, nhưng tay vừa mới giơ lên là máu lập tức trào ra. Anh rên một tiếng, Đường tướng quân không nhịn được tới đỡ anh, giúp anh đổi tư thế thoải mái hơn.

Hải Mạt Mạt tìm hai bộ tăng y màu vàng. Quần áo hơi ẩm, cô đặt ở bên cạnh đồng lửa hong khô. Trời tối hẳn, khi cô dứt canh cá cho Đường Hạo, Đường Hạo rất cuộc cũng tỉnh.

Vết thương của anh ta đã kết vảy hết rồi, chỉ vì mất máu quá nhiều nên vẫn còn rất yếu. Lúc nhìn thấy Đường lão tướng quân và em trai, anh ta còn mơ màng mất một lúc. Dù sao cũng là quân nhân, ý thức khôi phục rất nhanh, anh ta lập tức nhoẻn miệng cười: “Mọi người đều ở đây à.”

Đường lão tướng quân dùng tăng y màu vàng đắp thêm cho anh ta, tự mình bưng canh cá đút cho anh ta: “Nói ít thôi.”

Hải Mạt Mạt đứng ở bên cạnh nhìn vết thương của anh ta, định liếm giúp. Tổng giám đốc Đường không chịu nổi, hừ lạnh một tiếng: “Ngày trước lau thế nào thì giờ cứ lau như thế, liếm cái gì mà liếm.”

“Vâng.” Hải Mạt Mạt dạ một tiếng, cầm chậu ra sân sau “mức nước”. Tổng giám đốc Đường cũng đau, lại còn tức giận – Ông đây cũng bị thương, sao không thấy con đến mà liếm.

Hừ!

Chỉ chốc lát sau, Hải Mạt Mạt bưng gần nửa chậu nước tới, bắt đầu giúp Đường thiếu tá lau người. Tổng giám đốc Đường vô cùng vui sướng, Đường thiếu tá đau đến mức khuôn mặt tuần tú cũng biến hình mà vẫn nhin không rên một tiếng. Hải Mạt Mạt rất thông cảm, cô vén tay áo lên, sờ sờ nói: “Bác đau lắm hả, Mạt Mạt giúp bác tuốt. Ừm.”

Mấy chữ phía sau còn chưa nói ra, tổng giám đốc Đường đã lao tới, bịt miệng cô lại! !

Anh đột nhiên nhào tới khiến Đường lão tướng quân giật nảy mình, tức giận: “Làm cái gì đấy hả!? Lớn đầu mà còn lỗ măng! !”

Vết thương trên người tổng giám đốc Đường lại chảy máu như suối. Đối mặt với vẻ kinh ngạc của Đường thiếu tá cùng trách móc của Đường lão tướng quân, anh cũng coi như không nhìn thấy: “Hải Mạt Mạt, đỡ ba về phòng! !”

“Vâng.” Hải Mạt Mạt liền đứng dậy, đỡ anh đi vào trong phòng.

Tổng giám đốc Đường mồ hôi lạnh tuôn như mưa: “Ba cảnh cáo con, về sau không được hơi tý là tuốt này tuốt nọ, có ai an ủi người ta như con không? ! Con cho rằng mình là Liên Minh Huyền Thoại đấy à, mẹ kiếp! !”

Hải Mạt Mạt không hiểu: “Không thể tuốt ạ?”

Tổng giám đốc Đường giận vô đầu cô, lại đau đến mức rên rỉ mấy tiếng: “Đương nhiên! Về sau không cho phép, ai cũng không được! !”

“Vâng.” Hải Mạt Mạt đặt anh lên trên giường, một lúc sau lại hỏi: “Chỉ có thể tuốt cho ba sao?”

Tổng giám đốc Đường thật sự không biết vì sao làm ba như anh lại phải hướng dẫn những vấn đề này! Những người khác nuôi con gái thế nào vậy! !

Anh gân xanh nổi lên: “Cũng không được, tóm lại về sau ai cũng không được!”

67. Chương 67

Chương 67: Vị hôn thê

Editor: mèomỡ

Một tuần sau, Hải Mạt Mạt rốt cuộc cũng liên lạc được với Cầu Đại Vân. Những người còn lại sau khi chạy ra khỏi Tập đoàn ASA liền đi về phía Bắc. Họ vốn định rời thành phố E, nhưng đến rìa thành phố lại phát hiện rất nhiều zombie.

Bọn chúng bao vây cả thành phố E, chỉ được phép vào không cho phép ra.

Mọi người không thể làm gì khác hơn là vòng về vườn thú.

Cũng may zombie mặc dù bao vây nơi này nhưng không có ý ăn thịt tất cả mọi người. Người sống sót thương vong không nhiều, chỉ có quân đội Đường lão tướng quân mang tới thì chẳng còn lại là bao.

Kể từ đó, mọi người cũng gần như hiểu ý đồ của đám zombie. Có hơn sáu mươi nghìn người còn sống, quốc gia sẽ không dễ dàng từ bỏ thành phố E. Bọn chúng dường như không muốn quốc gia hủy diệt thành phố này.

Chẳng lẽ ở nơi này còn có cái gì đáng để bảo vệ sao?

Mọi người nghĩ mãi không ra, nhưng dù thế nào cũng không thể ở mãi trong ngôi miếu đổ nát kia được. Đợi đến khi Đường Hạo có thể đi lại được, tổng giám đốc Đường liền mang theo mọi người về vườn thú.

Lúc này người của mấy căn cứ khác cũng nơm nớp lo sợ. Mặc cho Cầu Đại Vân nói thế nào cũng không chịu trở về. Nhưng một vườn thú thật sự không chứa nổi sáu mươi nghìn người. Đường Ngạo ra mặt làm công tác tư tưởng cho bọn họ, khuyên can mãi rốt cục cũng khiến họ quay về căn cứ của mình.

Lần này xưởng ASA mặc dù tổn thất khổng lồ, nhưng cũng may là các căn cứ khác vẫn bình yên. Cục diện lại quay về như lúc trước. Đường Ngạo đi thăm các căn cứ, chủ yếu vẫn là khuyên mọi người đừng bỏ bê sản xuất trồng trọt. Mặc dù cả triệu zombie gần như đã cắt đứt hy vọng sống của mọi người, nhưng nếu bỏ trồng trọt thì ngay cả hai chữ ‘hy vọng’ cũng không cần nhắc đến nữa.

Tất cả các căn cứ cũng nhanh chóng khôi phục lại trật tự bình thường, đội quân zombie cũng không thấy có hành động gì khác. Nhưng mọi người đều biết bọn chúng luôn tồn tại.

Đường Ngạo bắt đầu ngày ngày mang theo Hải Mạt Mạt đi ra ngoài bắt zombie, hy vọng có thể tìm ra mấy con biết nội tình. Nhưng zombie bên ngoài phần lớn cấp rất thấp. Thỉnh thoảng có cao cấp, thì cũng chỉ biết như Hà Hợp. Ngoại trừ biết thủ lĩnh là một nam một nữ thì gần như không có bất kỳ đầu mối hữu dụng nào.

Thuốc men của vườn thú chuẩn bị rất đầy đủ, Đường thiếu tá cũng dần dần hồi phục. Đường Diệu Thiên bắt đầu liên lạc với quân đội. Đối với tình huống của thành phố E lúc này, Chính phủ rõ ràng cũng rất khó xử. Hiện giờ đã có rất nhiều đội cứu hộ hy sinh ở thành phố này. Nếu như từ bỏ, nơi này lại có sáu mươi nghìn người còn sống; nếu như không từ bỏ, nơi này có khả năng sẽ gây nguy hiểm đến những khu vực khác.

Hơn nữa mấy ngày trước buổi họp báo tin tức của ASA vừa mới được cử hành, lúc này mà khởi động kế hoạch hủy diệt, khó tránh khỏi sẽ dẫn đến khủng hoảng.

Nhưng cho dù thế nào, bọn họ cũng vẫn phải máy bay trực thăng tới, thả dù mỳ ăn liền, đồ hộp, bánh bích quy v...v...

Trái với tình hình ở thành phố E, thuốc chữa bệnh của ASA lại thành công hơn rất nhiều. Theo phương án tổng giám đốc Đường đề ra, Chính phủ dốc sức giúp đỡ tập đoàn ASA xây thêm mấy phân bộ. Thuốc mẫu là lấy từ “Người Tinh Lọc” trên người Hải Mạt Mạt. Quốc gia phái chuyên gia ngày đêm nghiên cứu, cuối cùng cũng tạo ra được dịch dinh dưỡng nuôi cấy loại vi khuẩn này với số lượng lớn.

Mà phương án được đưa ra là trước khi thân thể của người bị nhiễm chết, bảo đảm người kia ăn cơm như con người bình thường, một tuần sau tiêm thuốc. Người bị nhiễm trong vòng mười hai tiếng sẽ xuất hiện triệu chứng lâm sàng là sốt cao không giảm, có lúc thậm chí sẽ đạt đến bốn mươi năm mươi độ.

Nhưng sau mười hai tiếng sẽ khôi phục bình thường, thêm vào đó tất cả các vết thương lúc trước đều khỏi hẳn.

Tiếc nuối duy nhất là thuốc không thể giúp cơ thể con người sinh ra kháng thể. Nếu tiêm đủ liều thuốc, sau khi vi khuẩn tiêu diệt “Người Tiến Hóa” một thời gian sẽ tự động biến mất. Người được chữa khỏi nếu lại tiếp xúc với virus thì vẫn sẽ bị lây như thường.

Mà nếu như tiêm quá liều, mạch máu sẽ nổ tung mà chết.

Nhưng dù thế nào cũng vẫn tốt hơn bó tay trước bệnh dịch. Vậy nên thuốc điều trị lập tức được đưa vào sản xuất. Có thể tưởng tượng, khi tin tức có thuốc chữa được virus zombie truyền ra, quần chúng cuồng nhiệt đến mức nào.

Nhóm thuốc đầu tiên được mệnh danh là “Thánh Ân” chính thức đưa lên thị trường, quốc gia xây dựng khu cách ly cho những người bị nhiễm, tiêm thuốc miễn phí. Nhưng vì dân chúng vẫn lo sợ nên thuốc mới được đưa ra thị trường một tiếng đã bị mua hết sạch.

Trên chợ đen nhanh chóng xuất hiện thuốc lậu, một lọ ở tiệm thuốc giá mười hai tệ sáu đồng biến thành hơn hai nghìn tệ. Nhưng dù bán với giá cắt cổ như vậy vẫn cung không đủ cầu. Vì vậy “Thánh Ân” hàng nhái bắt đầu xuất hiện.

Mặc dù Đường Ngạo hiện giờ đang ở thành phố E, nhưng anh vẫn là pháp nhân kiêm tổng giám đốc của ASA. Máy bay trực thăng mỗi lần tới đây sẽ mang theo thông tin về tình hình kinh doanh và một vài tài liệu khác của ASA.

Giá niêm yết của mỗi lọ “Thánh Ân” là mười hai tệ sáu đồng, đây đương nhiên là do Chính phủ quy định. Cũng được cục vật giá thông qua phê duyệt. Lúc bọn họ làm như vậy đều cho rằng tổng giám đốc Đường sẽ giận đến giơ chân, không ngờ Đường Ngạo chỉ cười.

Mỗi một lọ “Thánh Ân”, ASA cũng chỉ lãi được một tệ sáu tám đồng. Nhưng trong một năm này, dưới tình huống không có bất kỳ tuyên truyền gì ASA lại được dân chúng bầu thành công ty nhân đạo. Không những cổ phiếu tăng vọt mà sản lượng bán ra của tất cả các loại thuốc trong công ty đều tăng gấp năm lần so với năm trước.

Tổng giám đốc Đường đang ở thành phố E nhưng tiền vẫn cứ cuộn cuộn vào túi.

Đường lão tướng quân rõ ràng không ưa loại đầu cơ trục lợi chỉ lo phát tài trong lúc quốc gia lâm nguy này. Nhưng tổng giám đốc Đường không quan tâm, anh chỉ cảm thấy hiện giờ phân bộ của ASA không thể không có cấp dưới trung thành của anh.

Anh bắt đầu tuyển thí sinh trong căn cứ. Vương Phượng là lựa chọn tốt, tài cán gan dạ sáng suốt đều có. Chỉ là kiến thức chưa đủ, còn cần rèn luyện thêm. Tô Bách trước kia là Phó tổng, quen với hình thức kinh doanh của ASA, cũng tạm được. Đưa cậu ta đi thì có thể đưa Kiều Tiểu Vũ đi luôn.

Anh là người nghĩ là làm, buổi tối hôm đó lập tức gọi Vương Phượng, Kiều Tiểu Vũ và Tô Bách tới.

Tô Bách từ buổi họp báo tin tức lần trước đã được khôi phục làm người rồi, nhưng nghe Đường Ngạo nói định để mình làm Phó tổng, anh ta vẫn ngớ ra: “Đường tổng, em á? !”

Đường Ngạo không muốn nhiều lời: “Cậu làm không được thì đừng vác mặt về gặp tôi!”

Tô Bách biết đây là Đường Ngạo giao ASA cho anh ta. Mỗi anh ta mấp máy một lúc vẫn nói không ra lời, Đường Ngạo chỉ vỗ nhẹ vai anh ta.

Tin tức đưa đám người Tô Bách đi cũng không công bố rộng rãi. Dù sao máy bay trực thăng một lần nhiều nhất chỉ có thể chở đi ba người. Mà cơ hội rời khỏi nơi quỷ quái này đều là ước mong của sáu mươi nghìn người. Đường tướng quân vô cùng không đồng ý với hành động đi cửa sau này, tổng giám đốc Đường liền gỡ trò lưu manh: “Không cho con phái người đi, vậy con chỉ đành tự mình đi thôi. Con không ngại.”

Đường lão tướng quân đành chấp nhận. Hiện giờ nếu tổng giám đốc Đường muốn đi sẽ đi được ngay. Nhưng dù sao anh cũng là con trai Đường Diệu Thiên. Lúc này bên ngoài có rất nhiều người chú ý tới nơi này, bên trong lại có hơn sáu mươi nghìn người mong đợi, nếu như anh đi người khác sẽ nghĩ thế nào?

Vì duy trì ổn định, Đường Ngạo cũng không định công bố tin tức đám người Tô Bách sắp sửa rời đi. Ngược lại anh bảo Cầu Đại Văn tổ chức một bữa tiệc.

Buổi tối hôm đó, tất cả người của các căn cứ khác cũng nhận được lời mời mà đến. Người nhiều khiến tử khí mật mù trước kia dần tan biến. Đường Ngạo khởi động toàn bộ máy phát điện, mười mấy ngọn đèn công suất lớn cùng bật khiến vườn thú sáng rực như ban ngày.

Mấy vạn người cùng hội tụ vô cùng náo nhiệt.

Dĩ nhiên thức ăn đơn giản hơn những bữa tiệc trước kia nhiều. Chỉ có bánh mì khô, cánh gà, cá tươi v...v..., muốn nướng phải tự làm. Thức uống có nước ép hoa quả, có rượu.

Trên võ đài trước kia dùng cho động vật biểu diễn có người ca hát. Cả vườn thú đắm chìm trong không khí vui mừng. Tổng giám đốc Đường và Đường thiếu tá, Tô Bách cùng mấy người ngồi bên lò lửa, cách một tầng lưới sắt lửa than vẫn hừng hực cháy.

Gâu Gâu đi lòng vòng sửa inh ỏi, Đường thiếu tá cảm thấy con chó này thật thú vị: “Có muốn tao nướng ày cái cánh gà không?”

Con chó trắng này liền nằm bên chân anh ta, chăm chú chờ cánh gà nướng của mình. Đường thiếu tá cũng cảm thấy khó tin: “Mẹ kiếp, con chó này thành tinh thật rồi.”

Tổng giám đốc Đường không để ý tới anh ta. Thức ăn trên bàn của bọn họ đương nhiên không giống mọi người. Phòng bếp chuẩn bị tô mướp cho Hải Mạt Mạt. Anh đang bóc vỏ tôm cho Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt ăn cũng không tập trung, cầm con tôm lúc thì dứt cho anh, lúc lại dứt cho Gâu Gâu.

Tổng giám đốc Đường cũng không để ý, đang phân công nhiệm vụ cho đám người Tô Bách, Kiều Tiểu Vũ: nào là những bản báo cáo nào cần thông qua anh, không được tự tiện quyết định, nào là cần chú ý và thiết lập quan hệ với những ai sau khi tới phân bộ.

Anh dặn dò rất kỹ, Tô Bách cầm ly rượu lên cùng anh uống vài ly. Tửu lượng của tổng giám đốc Đường đương nhiên không tồi, nhưng anh cũng không muốn uống say: “Có lòng là được rồi.”

Mấy người đàn ông đang nói chuyện, có người của căn cứ khác tới mời rượu. Tổng giám đốc Đường đương nhiên phải đi tiếp người ta xã giao, Đường thiếu tá cũng bận hỏi về tình huống của “Thánh Ân”, không ai để ý tới Hải Mạt Mạt bên cạnh.

Tổng giám đốc Đường xã giao xong về liền nổi giận. Mấy bình rượu cao lương vườn thú tự ủ trên bàn bây giờ chỉ còn mỗi vỏ. Hải Mạt Mạt rót rượu vào hai cái ly, mỗi tay một ly, cùng Gâu Gâu cạn chén !

Anh bước tới dùng một tay xách Hải Mạt Mạt lên, giằng lấy cái chén trong tay cô: “Hải Mạt Mạt !”

Ngay cả hơi thở của Hải Mạt Mạt cũng nóng rực: “Ba.” Cô dang hai tay ôm cổ anh, mắt sáng ngời ướt át, “Ba, Mạt Mạt còn muốn uống nữa.”

Tổng giám đốc Đường giận phát điên, quay đầu mắng xối xả Đường thiếu tá và đám người Tô Bách một trận. Mắng xong, anh ôm Hải Mạt Mạt về phòng. Cả người Hải Mạt Mạt ngập mùi rượu, lúc này đang không ngừng cọ cọ lên người anh.

“Được rồi, về phòng lại uống.” Anh kìm chế cơn giận, dụ dỗ. Cũng may Hải Mạt Mạt không nôn. Anh đặt cô lên trên giường, vốn định thay áo ngủ cho cô, nhưng vừa cởi cúc áo nhìn thấy bộ ngực của cô, anh lại cài cúc lại. Đang cài, Hải Mạt Mạt bỗng đưa tay ôm cổ anh, hai chân quăn lấy chân anh.

Trong phòng hơi tối, Đường Ngạo vừa cúi đầu, trong nháy mắt liền được chứng kiến thế nào là hơi thở như lan, sóng mắt như tơ. Anh như ngừng thở, nhịp tim bất giác tăng nhanh.

“Mẹ kiếp!” Anh phỉ nhổ chính mình, rời khỏi người Mạt Mạt. Con gái trưởng thành rồi, đi theo anh quả thật không tiện.

Anh cảm thấy Hải Mạt Mạt nên có phòng riêng.

Anh đang chỉnh lại quần áo, đột nhiên bên ngoài vang lên một tràng tiếng gõ cửa: “Đường tổng, chúng tôi bắt được một người quen!”

Đường Ngạo có tật giật mình đắp kín cho Hải Mạt Mạt xong mới mở cửa. Vạn Ích Khải ở ngoài cửa, tay còn túm theo một người đàn ông. Tổng giám đốc Đường nhìn một lúc lâu, không nhận ra được: “Ai vậy!”

Vạn Ích Khải lại nhận ra người này: “Đường tổng, đây là bảo vệ trước kia của Tập đoàn ASA, tên Lý Tiểu Đông.”

“Ồ! Tôi nhớ ra rồi.” Tổng giám đốc Đường nhớ mang máng, “Lần trước tôi bị Tưởng Hồng Phúc đuổi ra khỏi ASA, cũng có một phần công lao của anh ta.”

Anh ngồi xuống sau bàn làm việc, thản nhiên rót nửa ly rượu: “Bắt được bằng cách nào?”

Vạn Ích Khải vô cùng hưng phấn: “Sau khi Chu Tân Quốc bị bắt, bọn chúng trốn chui trốn nhủi. Hôm nay nghe nói anh mở tiệc ở đây, bọn chúng liền âm mưu đến các căn cứ khác ăn trộm ít lương thực. Đúng lúc bị anh em chúng ta ra ngoài bắt được. Mọi người nghe nói là cấp dưới trước kia của anh nên mang về.”

Tổng giám đốc Đường hừ một tiếng: “Cấp dưới trước kia của ông đây nhiều lắm.” Anh không có hứng thú vung tay lên: “Đem ra ngoài, trộm căn cứ nào thì anh giao cho căn cứ đó xử lý.”

Lý Tiểu Đông quỳnh lên, hiện giờ tất cả các căn cứ gần như đều nghe lệnh Đường Ngạo. Lúc này hấn mà bị ném ra ngoài, mọi người biết hấn và Đường Ngạo có hiềm khích thì hấn sao sống nổi?

Hấn vội vàng mở miệng: “Đường tổng! Anh đại nhân không chấp lỗi của kẻ tiểu nhân, tha cho tôi đi!”

Đường Ngạo không thèm để ý: “Tôi không phải đại nhân, anh cũng không phải là tiểu nhân. Anh Lý, xin mời.”

Lý Tiểu Đông sợ hãi: “Đường tổng! Tôi biết tung tích vị hôn thê của anh! Chỉ cần anh thả tôi ra, tôi sẽ nói cho anh!”

“Vị hôn thê?” Tổng giám đốc Đường nheo mắt, Lý Tiểu Đông gật đầu như gà mổ thóc: “Đúng, tôi biết tung tích của cô Dương Anh Anh.”

Vẻ mặt Đường Ngạo không khác gì bình thường nhưng tay cầm ly rượu hơi khựng lại: “Ha ha, nói nghe xem nào.”

Lý Tiểu Đông dè dặt quan sát vẻ mặt của anh: “Sau khi anh rời khỏi tập đoàn ASA, cô Dương Anh Anh có tới tìm anh.”

Ly rượu trong tay Đường Ngạo bị đập nát bét, Lý Tiểu Đông sợ hãi co rút đầu lại không dám nói. Ánh mắt Đường Ngạo lạnh như băng nhìn hắn ta, hắn ta run rẩy một lúc mới tiếp tục nói: “Tưởng tổng. Tưởng Hồng Phúc lấy cô anh đi ra ngoài, lừa cô ấy vào ASA, sau đó. cô ấy.”

Trong phòng làm việc lặng ngắt như tờ.

68. Chương 68

Chương 68: Lúng túng

Editor: mèomỡ

Đêm hôm đó, Đường Ngạo uống rất nhiều rượu.

Lúc anh về phòng, Hải Mạt Mạt còn vẫn thức. Đường Ngạo chẳng thèm tắm, nằm thẳng cẳng trên giường. Hải Mạt Mạt lần đến bên cạnh anh, tựa đầu vào ngực anh: “Vị hôn thê là cái gì vậy ba?”

Cô nghe được rõ ràng những lời Lý Tiểu Đông nói. Từng chữ của Đường Ngạo đều mang theo mùi rượu: “Là người phụ nữ còn chưa chính thức kết hôn nhưng đã quyết định sẽ lấy làm vợ.”

Hải Mạt Mạt lập tức hiểu ra: “Tưởng Hồng Phúc lừa mất người phụ nữ ba chuẩn bị lấy làm vợ.”

Nắm ngón tay Đường Ngạo nhẹ nhàng gãi gãi khuôn mặt cô, tiếp tục nói: “Nếu như không có bệnh dịch lần này thì ba và cô ấy đã đính hôn từ tháng mười năm ngoái.”

Anh nhắm mắt lại, khuôn mặt tươi cười của Dương Anh Anh liền xuất hiện trong đầu. Cô chỉ mới mười chín tuổi, là một ngôi sao điện ảnh có chút danh tiếng ở thành phố E. Đường Ngạo tiền bạc, gái gú đều không ít, chỉ riêng thật lòng là không nhiều lắm. Nhưng anh thật sự đã định lấy người phụ nữ này.

Dương Anh Anh xinh đẹp, quan trọng hơn là cô rất thức thời, chưa bao giờ quan tâm đến chuyện của Đường Ngạo và những người phụ nữ khác. Cô cũng không bao giờ giở trò giận dỗi, vậy nên Đường Ngạo đối với cô tốt hơn đối với những người phụ nữ khác nhiều.

Nếu như không xảy ra bệnh dịch lần này, có lẽ anh thật sự đã kết hôn. Từ đó Dương Anh Anh ở nhà giúp chồng dạy con, anh tiếp tục kinh doanh ASA, vừa bò lên giường những người phụ nữ khác vừa thành thạo đảm đương chức đại sứ từ thiện thành phố E.

Nói không chừng còn lập ra quỹ gì đó, xây mấy trường tiểu học v...v...

Hai người sinh con, cứ như vậy bình yên sống hết cả đời.

Trầm mê nữ sắc, anh cả đời chẳng nhìn ra sự hi sinh của cô. Một năm qua không phải anh chưa từng thử tìm cô, nhưng cũng không quá để ý. Tại vạ đến nơi tự mình chạy, anh luôn hiểu rõ điều này. Nhưng Dương Anh Anh tới tìm anh. Khi zombie tràn ngập thành phố, cô vẫn đến tìm anh.

Trong lòng Tổng giám đốc Đường có chút áy náy, tên Tưởng Hồng Phúc kia còn tàn nhẫn hơn Chu Tân Quốc nhiều. Nếu thật sự rơi vào tay hắn, chỉ sợ. Cho dù còn sống cũng không tốt lành gì.

Hơn một năm nay, anh đã chịu không ít sỉ nhục nhưng chưa bao giờ cảm thấy bất lực như lúc này. Đó là người phụ nữ của anh, mà trong lúc nguy nan, bản thân anh còn khó giữ nổi, cũng chỉ đành để mặc cho kẻ khác làm nhục cô.

Anh sờ mái tóc dài hơi lạnh trên ngực, ý thức mơ màng: “Đồ ngốc, không đi theo công ty đại diện, tới tìm anh làm gì.”

Hải Mạt Mạt ngẩng đầu nhìn anh, cô cảm thấy ba mình thật đáng thương. Từ sau khi bệnh dịch bùng phát, ba luôn bị người ta ức hiếp. Cứ khi nào khá hơn một chút sẽ lại có chuyện mới xảy ra đả kích ba.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tổng giám đốc Đường, ngọt ngào an ủi: “Ba đáng thương, đừng buồn nhé, Mạt Mạt không ngăn cản ba hóng mát nữa.”

Tổng giám đốc Đường cầm tay cô, trong mơ hồ là bữa tiệc sinh nhật Dương Anh Anh, anh mua một chiếc bánh ngọt sáu tầng. Mọi người ăn không hết, thế là bôi hết lên mặt người khác. Đợi đến khi mọi người giải tán, trong biệt thự chỉ còn lại anh và Dương Anh Anh.

Trên ghế sa lon bừa bộn, Dương Anh Anh dùng đôi mắt như nước nhìn anh: “Trên người toàn bánh ngọt, em đi tắm đây.”

Hai tay anh ôm lấy cái eo nhỏ của cô: “Anh giúp em tắm.”

Dương Anh Anh cười giận mắng một tiếng, anh đã cúi đầu hôn cô.

Mặt cô vừa ngọt vừa mềm, anh bắt đầu hôn từ trán xuống.

Hải Mạt Mạt không hiểu sao mình lại bị tổng giám đốc Đường đè xuống giường, nụ hôn của anh vừa nhẹ nhàng vừa ngọt ngào, vô cùng dịu dàng. Cô hoàn toàn không so đo với anh, ba đáng thương quá, muốn cắn vài miếng thì cứ để cho ba cắn.

Cuối cùng tổng giám đốc Đường cũng hôn đến môi cô, anh thuần thục đưa đầu lưỡi vào, lưỡi hai người quấn quýt truy đuổi, hô hấp của anh dần trở nên nặng nề. Trong không khí tràn ngập mùi rượu, Hải Mạt Mạt bất mãn nghiêng đầu đi, anh lập tức thô bạo nâng cầm cô lên, môi lưỡi một lần nữa quấn quýt lấy nhau.

Tay phải anh cởi nút áo sơ mi trên người mình, cầm bàn tay nhỏ bé kia dẫn cô nhẹ nhàng mơn trớn thân thể anh. Hải Mạt Mạt dĩ nhiên không khách khí, lập tức sờ soạng tỉ mỉ.

Cơ bắp của tổng giám đốc Đường vô cùng rắn chắc, làn da cũng thô ráp hơn cô một chút. Lồng ngực dày rộng, cũng phải thừa nhận một điều là xúc cảm không tệ. Hải Mạt Mạt đang tỉ mỉ vuốt ve, tổng giám đốc Đường liền luồn tay vào trong váy cô. Hôm nay cô mặc một chiếc váy cổ lá sen, tay bông, dài đến đầu gối.

Tổng giám đốc Đường mãi không cởi được nút áo trên ngực của cô liền xé tan luôn. Hải Mạt Mạt không mặc áo trong, bên trong chỉ mặc chiếc áo ngực màu trắng. Tay anh không chút do dự bắt lấy con thỏ trắng như tuyết mềm mại mịn màng kia, anh bóp hơi mạnh khiến Hải Mạt Mạt hừ một tiếng.

Anh nhẹ nhàng vuốt vuốt, tay phải dẫn tay Hải Mạt Mạt xuống phía dưới, cách quần nhẹ nhàng vuốt ve hung khí đã sớm sốt ruột khó nhịn của anh.

Cái này thì Hải Mạt Mạt biết. Cô xoa khẽ về chậm, nhanh chóng khiến thứ đang ‘hừng hực khí thế’ kia chảy ra hạt châu thấm ướt một mảng vải quần mỏng. Đường Ngạo cảm thấy mơ hồ lại hưng phấn, anh lật người dùng sức đè Hải Mạt Mạt xuống. Ban đầu Hải Mạt Mạt còn không hiểu, nhưng khi Đường Ngạo ấn mặt cô vào nơi đã đứng thẳng của mình, cô liền hiểu ra.

Dù gì cũng đã xem phim người lớn tám năm, kinh nghiệm đương nhiên vô cùng phong phú.

Hải Mạt Mạt bình tĩnh – Hóa ra ba nói không cho phép tuốt là vì muốn ngậm.

Cô cởi thắt lưng của tổng giám đốc Đường, Đường Ngạo hừ nhẹ một tiếng, chỉ cảm thấy mình như bị một ngọn lửa nóng rực bao chặt lấy. Toàn thân anh cứng đờ, chỉ chốc lát sau tay phải lại dùng sức nắm tóc Hải Mạt Mạt. Mái tóc vàng kia mềm mại như tơ, lạnh lạnh như nước, thân thể anh bắt đầu hưng phấn không kìm chế nổi.

Cảnh tượng trong mộng lúc thì rõ ràng lúc lại mơ hồ. Trên ghế sa lon anh dùng sức tiến vào cơ thể Dương Anh Anh, Dương Anh Anh ở phía dưới anh run rẩy rên rỉ. Hải Mạt Mạt rất thông cảm nhìn ba ở dưới thân mình rên rỉ run rẩy, ai, thật quá đáng thương. Cô lắc đầu một cái, mặc dù ba túm lấy tóc cô quá chặt, có hơi đau, nhưng thôi bỏ qua cho ba.

Anh quá thô bạo khiến môi Hải Mạt Mạt sưng cả lên, cô không vui bèn nhả thứ đó ra. Buổi tối cô cũng uống nhiều rượu, vừa rồi còn chưa thấy buồn ngủ, nhưng lúc này cô muốn ngủ rồi.

Đường Ngạo vén váy cô lên, điên cuồng đâm vào. Mặc dù cách lớp quần lót, nhưng vật kia đâm vào người vẫn rất đau. Hải Mạt Mạt giãy giụa: “Ba!”

Cuối cùng Đường Ngạo chọc mạnh lên bụng cô, sau đó khi chất dịch nóng bỏng kia phun ra anh mới thỏa mãn thở dài một cái, yên lặng ôm cô.

Hải Mạt Mạt cũng không để ý đến anh, nhắm mắt lại chỉ chốc lát sau liền ngủ mất.

Hôm sau, khi Đường Ngạo tỉnh lại mặt trời đã lên cao rồi. Hải Mạt Mạt rúc vào trong lòng anh, ngủ say. Anh nheo mắt lại thích ứng với ánh sáng trong phòng, tối hôm qua thật sự uống quá nhiều, đến bây giờ đầu vẫn còn quay cuồng.

Anh day day huyết thái dương, lúc vén chăn lên thì mặt xanh như tàu lá. Nút áo sơ mi của anh đã cởi hết, quần còn bị ném xuống dưới giường! Hải Mạt Mạt nằm bên cạnh váy bị xé ngổn ngang, áo ngực chỉ che một nửa, trên phần da trắng như tuyết lộ ra ngoài còn có vết đỏ khả nghi!

“ ” Tổng giám đốc Đường đơ ra một lúc, đến khi phục hồi tinh thần lại cực kỳ tức giận lay tỉnh Hải Mạt Mạt: “Đừng ngủ nữa! Dậy mau!”

Hải Mạt Mạt thật sự uống say, chất cồn vào trong cơ thể bị phân giải thành một loại thành phần khác, khiến đầu óc cô không nhanh nhạy cho lắm: “Để yên cho Mạt Mạt ngủ!”

Đường Ngạo dùng sức lắc mấy cái cho cô tỉnh hẳn, sau đó xé chăn mỏng quần lấy cô: “Tối hôm qua chúng ta làm cái gì? !”

Hải Mạt Mạt khó khăn mở mắt: “Tối hôm qua ba dùng sức véo ngực người ta!”

Tổng giám đốc Đường hoảng loạn: “Còn, còn làm gì nữa không?”

Hải Mạt Mạt lắc đầu: “Không làm gì cả.”

Trái tim treo lơ lửng của Đường tổng cuối cùng cũng hạ xuống, sau đó Hải Mạt Mạt lại nói tiếp: “Ba chỉ dùng cây gậy chọc chỗ kia của người ta thôi.”

. Tổng giám đốc Đường dường như đã nhìn thấy cảnh mình bị Đường tướng quân bắt thành chín chín tám mươi mốt miếng, ném cho Gâu Gâu rồi.

“Hải Mạt Mạt, fuck cả nhà con! Không phải con khỏe lắm sao! Sao không phản kháng hả!” Anh giận không kìm được, gào lên, “Con bị ngốc à! !”

Hải Mạt Mạt dùng đôi mắt đầm nước nhìn anh, một lúc sau đột nhiên khóc òa lên.

Đường Ngạo đang rối loạn, nhưng cũng không thể để vậy mà bỏ đi được. Lần đầu tiên anh thật sự hận chết cái thứ phía dưới của mình. Sến ra một tạo là đã gây chuyện! Đáng lẽ phải chia phòng từ sớm rồi mới phải! Anh cực kỳ tức giận, lại lo lắng tối hôm qua mình làm cô bị thương.

Suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc anh vén váy cô lên, trên quần lót của cô còn có dấu vết đã khô. Anh vừa giận vừa hờn lại đau lòng: “Đừng khóc, có làm đau con không. Để ba xem nào.”

Anh cũng đành bất chấp, cởi quần lót của cô ra.

Trước kia khi anh tắm cho Hải Mạt Mạt, hai người cũng từng nhìn thấy người kia trần truồng. Nhưng anh không phải biến thái, đương nhiên cũng không chú ý đến chỗ đó. Ngoại hình nơi đó của Hải Mạt Mạt không khác gì phụ nữ bình thường. Tổng giám đốc Đường nhìn kỹ một lượt, dường như không có dấu vết gì. Anh đưa tay nhẹ nhàng tách hai cánh hoa ra, bên trong là màu hồng non nớt.

Không bị thương, anh thở phào nhẹ nhõm. Hải Mạt Mạt nghiêng đầu, vẻ mặt không hiểu: “Tại sao ba lại nhìn chỗ Mạt Mạt ‘xuyt xuyt’?”

Tổng giám đốc Đường từ từ ngẩng đầu lên: “Hải Mạt Mạt, tối hôm qua ba đâm vào đây hả?”

Sao anh lại có cảm giác bị cô lừa nhỉ? !

Quả nhiên Hải Mạt Mạt ngơ ra: “Không có, ba chọc chọc bụng Mạt Mạt rồi ngủ mất.”

. Mẹ kiếp! ! Tổng giám đốc Đường nghen một đồng từ thô tục! !

Vốn không có gì, sao không nói một lần cho hết hả!

“Ngu ngốc! Một câu nói hết sẽ chết sao!” Tổng giám đốc Đường nổi trận lôi đình.

Ngay cả bữa sáng anh cũng không thèm ăn với Hải Mạt Mạt nữa, đi ra ngoài cũng vẫn hậm hực tức giận. Đi một vòng mới nhớ tới chuyện Dương Anh Anh. Anh bắt đầu tìm người ở lại tập đoàn ASA hỏi thăm tung tích của cô.

Nhắc tới Dương Anh Anh, họ vẫn có ấn tượng. Dù sao cô vừa là ngôi sao, vừa vợ chưa cưới của tổng giám đốc Đường.

“Tướng Hồng Phúc nhốt cô ấy trong phòng ngủ của hắn, bình thường chúng tôi không gặp được. A đúng rồi, có một ngày cô ấy tóc tai bù xù chạy ra, Tướng Hồng Phúc rất tức giận, còn đánh cô ấy nữa.” Ngô Hoa cẩn thận nhớ lại, “Sau này chúng tôi bị đuổi đi, nhưng cô ấy thì vẫn ở lại.”

Sau khi nói xong, cô cẩn thận liếc nhìn Đường Ngạo. Đường Ngạo cũng không tỏ vẻ gì khác thường, chỉ xua tay: “Tôi biết rồi, mau đi đi.”

Anh hỏi một ngày, nhưng không có ai biết thêm được gì. Sau khi Tướng Hồng Phúc chết, theo lý Chu Tân Quốc có khả năng sẽ kế thừa. Nhưng Lý Tiểu Đông luôn đi theo Chu Tân Quốc, hẳn khẳng định rằng sau khi Tướng Hồng Phúc bị nhiễm virus, Chu Tân Quốc vào phòng ngủ của hắn nhưng chưa từng thấy Dương Anh Anh.

Đường Ngạo đột nhiên nhớ ra một chuyện, nhìn Lý Tiểu Đông bất an đứng trong góc: “Thi thể Tướng Hồng Phúc chôn ở đâu?”

Lý Tiểu Đông vô cùng hoang mang: “Không chôn. Ngày đó Chu tổng ở cửa trước tấn công vườn thú, ông ta dẫn theo người mai phục ở cửa sau, nói anh chắc chắn sẽ chạy trốn từ cửa sau. Nhưng từ sau lúc đó chúng tôi cũng không hề gặp lại ông ta. Là Chu tổng tìm được một cánh tay, nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay, mới biết ông ta đã gặp bất trắc.”

Đường Ngạo không nói gì, trong lòng lại có dự cảm chẳng lành. Tướng Hồng Phúc khác Chu Tân Quốc. Khi phát hiện hoàn toàn không còn đường sống, hẳn tuyệt đối sẽ không tìm một chỗ ngoan ngoãn chờ chết. Có phải đã xảy ra nhầm lẫn gì không?

Anh nhắm mắt rồi lại mở ra, quyết định không suy nghĩ về chuyện Dương Anh Anh nữa. Hiện giờ zombie càng ngày càng tăng cấp, con mẹ nó, càng lúc càng trâu bò, anh cũng phải nghĩ cách tăng cường sức mạnh thôi.

Anh đau đầu, day day huyết thái dương, đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng gọi Cầu Đại Vân tới: “Chia gian phòng bên cạnh phòng làm việc của tôi cho Mạt Mạt.”

Cầu Đại Vân vâng một tiếng, lập tức đi làm.

Phòng của anh vốn là một phòng xép lớn, ngoại trừ một gian phòng khách bên ngoài dùng làm phòng làm việc thì bên trong còn một gian phòng ngủ lớn, một phòng ngủ nhỏ và toilet. Bởi vì anh không cần dùng hai phòng ngủ nên mới dùng phòng ngủ nhỏ làm phòng chứa đồ.

Cầu Đại Vân nhanh chóng sửa sang lại phòng ngủ nhỏ.

Thế nhưng buổi tối hôm đó, tổng giám đốc Đường lại rầu rĩ. Hải Mạt Mạt nhất quyết không cho anh về phòng ngủ của mình ngủ. Mà giường trong phòng ngủ của cô lại không lớn. Tổng giám đốc Đường kêu khổ thấu trời: “Dù sao cũng phải cho ông đây ngủ chứ!”

Hải Mạt Mạt vừa khóc vừa kéo: “Con muốn ngủ cùng ba cơ!”

Đường tổng dùng lời ngon tiếng ngọt khuyên nhủ: “Ngoan, ba ngủ ở bên ngoài, ba không đóng cửa đâu, được không?”

Hải Mạt Mạt uất ức vô cùng: “Không được, ngủ cùng ba cơ!”

Đường tổng bất đắc dĩ: “Nhưng phòng con nhỏ như vậy ba ngủ ở đâu?”

Hải Mạt Mạt chỉ vào đệm của Gâu Gâu dưới chân giường: “Ba ngủ ở đây!”

Tổng giám đốc Đường bị tổn thương sâu sắc: “Muốn ông đây ngủ ở ổ chó? Được rồi, vậy chó của con thì sao?”

Hải Mạt Mạt ôm chặt lấy anh không buông: “Gâu Gâu ngủ trên giường ba! !”

Để tỏ rõ quyết tâm chia giường ngủ, tổng giám đốc Đường đành chấp nhận. Anh cầm một cái đệm trải dưới giường Hải Mạt Mạt. Vốn định chờ Hải Mạt Mạt ngủ anh sẽ lên đi, nhưng mỗi lần anh vừa động dậy là Hải Mạt Mạt lập tức tỉnh lại.

Đêm đó, Hải Mạt Mạt ngủ giường nhỏ, anh ngủ trên đất dưới chân giường Hải Mạt Mạt, Gâu Gâu ngủ trên cái giường rộng rãi của tổng giám đốc Đường. Nhìn mình cuộn lại như cuộn len, rồi lại nhìn cái giường trống không rộng như biển, Gâu Gâu rất buồn phiền.

69. Chương 69

Chương 69: Hy sinh

Editor: mèomỡ

Buổi tối hôm sau, lúc Đường thiếu tá đến liền cảm thấy kỳ lạ. Trên giường rộng tuếch, anh căng mắt lên mới phát hiện một con chó trắng nhỏ cô đơn nằm co rúc ở đầu giường, không nhìn kỹ còn tưởng là gối đầu cơ. Mà trong phòng nhỏ, Hải Mạt Mạt ngủ ở trên giường nhỏ, tổng giám đốc Đường thì nằm dưới đất.

“Ồ, sao lại thế này?” Đường thiếu tá coi như được mở rộng tầm mắt. Tổng giám đốc Đường đứng dậy, vừa thấy Hải Mạt Mạt liền nổi giận: “Tại sao còn chưa ngủ!”

Chuyện chia giường giăng co tầm ba ngày, cuối cùng tổng giám đốc Đường chịu thua. Nguyên nhân: sàn nhà. Quá cứng.

Gâu Gâu ngủ giường lớn mấy ngày cũng rất vui mừng khi tổng giám đốc Đường cuối cùng cũng trả lại cái ổ nhỏ cho nó. Giường quá lớn, nó mà còn ngủ ở đấy nữa thì sẽ không cảm nhận được sự tồn tại của mình mất.

Tổng giám đốc Đường mấy ngày nay cũng không nhàn rồi, anh ra lệnh cho Vạn Ích Khải theo dõi đoàn quân zombie từ xa. Dù sao chúng nó cũng có đến cả triệu con nên tốc độ di chuyển vô cùng chậm, muốn theo dõi cũng rất dễ dàng.

Sau khi Đường tướng quân báo cáo tình hình với cấp trên, bên trên cũng ra chỉ thị – Cố gắng cứu viện người may mắn còn sống sót. Nhưng đây cũng chỉ là thể hiện thái độ mà thôi, chứ với tình huống hiện tại muốn cứu viện nói dễ hơn làm.

Máy bay cứu hộ lớn nhất cũng chỉ chở được tối đa 1.200 người, hơn nữa thành phố E bây giờ còn chưa có đường băng ấy bay cất cánh và hạ cánh. Thiết bị ở tất cả các sân bay đã hư hại, ASA cũng đã tan hoang. Hiện giờ hơn sáu mươi nghìn người bị zombie bao vây ở trong thành phố này, cứu viện bằng cách nào?!

Ngày hôm sau, khi máy bay trực thăng đưa tài liệu đến, đồng thời cũng đón Tô Bách, Vương Phụng và Kiều Tiểu Vũ đi. Vì không muốn làm kinh động những người khác, chỉ có mình tổng giám đốc Đường đến tiễn. Ngày đó Tiểu Vũ khóc như mưa, trong mắt ba người cũng lấp lánh ánh lệ. Ngán ngùi một năm mà thành phố E đã biến thành phế tích.

Người thân, bạn bè đã biến thành ma quỷ đáng sợ, bọn họ còn sống nhưng đã trải qua nỗi tuyệt vọng còn kinh khủng hơn cái chết, đã trải qua những cuộc gặp còn đau xé tim gan hơn cả sinh ly tử biệt.

Mà hôm nay bọn họ chuẩn bị rời khỏi nơi này, trở thành người may mắn trong hơn năm mươi ngàn người của sáu triệu người.

Tổng giám đốc Đường phát tay một cái: “Sao nào, còn muốn ôm ông đây khóc đến bao giờ nữa? Xéo ngay.” Tô Bách ngượng ngùng lên máy bay, quay đầu còn định nói gì đó thì Đường Ngạo đã lạnh nhạt nói: “Về sau ông đây không bao che được cho cậu nữa đâu đấy, bớt ngu ngốc đi nhé.”

Trực thăng chậm chậm cất cánh, thành phố khuất xa dần, qua lớp cửa sổ biến thành một điểm đen nho nhỏ. Tô Bách cầm tay Vương Phụng và Kiều Tiểu Vũ, từ khi tốt nghiệp tới nay, chuyện sai lầm anh ta làm đếm không xuể. Lần nào cũng do tổng giám đốc Đường thay anh ta giải quyết. Có một lần anh ta đã hỏi: “Đường tổng, tại sao em vô dụng như vậy mà anh vẫn giữ em lại?”

Đường Ngạo vẫn lạnh nhạt như bình thường: “Bởi vì cậu ngu xuẩn.”

Mà bây giờ, giống như Đường Ngạo nói, anh ta thật sự không bao giờ được tái phạm những lỗi ngớ ngẩn như xưa nữa.

Đưa bọn họ đi xong, Đường Ngạo bảo Cầu Đại Văn tập hợp số mất nét còn lại. Trong cuộc chiến hỗn loạn ở xưởng ASA không ít mất nét bị lẫn vào zombie. Nhưng cũng may là bọn chúng rất thông minh, biết zombie trong đoàn quân zombie chắc chắn không ăn thịt lẫn nhau, cho nên bọn chúng liền giả làm zombie. Thừa dịp thủ lĩnh chưa chuẩn bị liền chạy về.

Điều này cũng dễ hiểu thôi, gần 100 con dê còn có thể lạc mất, huống chi là hơn 1 triệu con zombie.

Hiện giờ trong số những người còn sống sót có hơn 400 con mất nét, Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt tới, vô cùng nghiêm túc: “Mạt Mạt, ba có chuyện muốn thương lượng với con.”

Thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, Hải Mạt Mạt cũng nghiêm chỉnh đáp: “Ba nói đi.”

Tổng giám đốc Đường xoa đầu cô: “Con cũng biết, hiện giờ zombie tiến hóa rất nhanh. Lực lượng của chúng ta đã yếu yếu thể hơn bọn chúng. Ba muốn tiến hóa một nhóm zombie của mình để đối kháng với bọn chúng.”

Hải Mạt Mạt rất nghiêm túc suy nghĩ một lát: “Nhưng ba à, zombie sau khi tiến hóa thì không thể biến lại thành người nữa. ‘Thánh Ân’ cũng không có tác dụng với họ.”

Đường Ngạo nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của cô: “Cho nên, không thể để cho bọn họ biết.”

Hải Mạt Mạt ngăn ra, anh nhẹ giọng bổ sung: “Không thể dập tắt hi vọng của bọn họ. Chúng ta cần có người hy sinh, nếu không làm vậy tất cả mọi người sẽ chết, bọn họ cũng không ngoại lệ. Nhưng nếu bọn họ chịu hy sinh, có lẽ mọi người có thể sống sót.”

Hải Mạt Mạt đã hiểu: “Ba lừa bọn họ.”

Đường Ngạo xoa đầu cô: “Ba không biết con có thể hiểu loại hy sinh này hay không, dùng mạng sống của một nhóm người đổi lấy mạng sống của một nhóm người khác.”

Hải Mạt Mạt không hiểu lắm: “Ba con chưa dạy, làm như vậy là đúng sao?”

Đường Ngạo gật đầu: “Đúng vậy. Đây là. Lời nói dối có thiện ý. Nghĩa là, mặc dù nói dối nhưng mục đích là tốt.”

Hải Mạt Mạt gật đầu: “Vâng.”

Nửa tiếng sau, tổng giám đốc Đường đưa Hải Mạt Mạt đến túc xá của đám mất nét. Tất cả mất nét đã tập trung đông đủ, đang chờ anh. Đường Ngạo đứng trước mặt bọn họ, xung quanh lặng ngắt như tờ. Một lúc lâu sau anh mới ra hiệu cho Hải Mạt Mạt dùng tiếng zombie đọc báo cáo Vạn Ích Khải mang về.

Tình thế vô cùng nghiêm trọng, cả triệu zombie, lấy tình hình bây giờ bọn họ không có phần thắng. Tất cả mọi người sẽ trở thành thức ăn của bọn chúng.

Không khí vô cùng nặng nề, dĩ nhiên nếu như Hải Mạt Mạt biết hết chữ, không cần thỉnh thoảng lại phải ngừng hỏi anh chữ này đọc thế nào, thì không khí chắc chắn sẽ còn nặng nề hơn.

Tổng giám đốc Đường bảo Hải Mạt Mạt phiên dịch những gì anh nói. Anh thắng thần, hi vọng mọi người chấp nhận tiến hóa. Hiện giờ zombie có thể tiến hóa đã không còn là bí mật nữa, mất nét cũng biết sau khi tiến hóa sức mạnh sẽ tăng lên rất nhiều.

Sau khi Tổng giám đốc Đường ca ngợi tuyên dương ưu điểm của tiến hóa xong liền bắt đầu chuyển sang giới thiệu Thánh Ân. Anh rất thông minh không nói chính xác hiệu quả của Thánh Ân đối với zombie sau tiến hóa. Lại làm tất cả zombie mặc nhiên cho rằng, sau khi tiến hóa, đợi đến khi thoát khỏi nơi này, tiêm Thánh Ân là có thể khôi phục thành người.

Sau lần động viên này, tất cả mất nét đều chấp nhận kế hoạch thăng cấp. Tổng giám đốc Đường lại chọn lựa khoảng một ngàn người có thể chất kém từ trong số những người sống sót, tiếp tục vận động.

Nhưng lần này lại bị Đường tướng quân kiên quyết phản đối. Ông là quân nhân, mục đích của ông là đưa tất cả mọi người an toàn ra khỏi nơi này chứ không phải biến họ thành zombie, làm lá chắn chống lại đội quân zombie.

Tổng giám đốc Đường là đại sứ từ thiện, thuyết phục người khác là sở trường của anh. Anh cố động hơn một ngàn người khiến mọi người bắt đầu lung lay. Bọn họ và đám mất nét ở cùng nhau đã lâu, đều cảm thấy mất nét không ăn thịt người, không hề đáng sợ. Hơn nữa sau khi thăng cấp sức mạnh quả thật sẽ tăng lên.

Đợi đến khi tiêu diệt zombie xong, tiêm Thánh Ân biến về thành người, quả đúng là kế hoạch hoàn hảo.

Cuối cùng, bất chấp sự phản đối của Đường tướng quân, hơn một nghìn người tự nguyện tiêm virus Người Tiến Hóa, trở thành zombie.

Đường Ngạo đương nhiên không để đợi họ tự động thăng cấp, anh có Hải Mạt Mạt, cần gì chờ bọn họ thăng cấp tự nhiên? !

Anh vốn định dùng máu Gâu Gâu lây trực tiếp, nhưng bị Hải Mạt Mạt cản lại: “Khả năng thích ứng của đại não của con người đối với virus cực kỳ có hạn. Ba nếu muốn bọn họ giữ được lý trí thì nhất định phải bắt đầu từ cấp thấp nhất.”

Đường Ngạo quả thật cần bọn họ giữ lý trí, vì vậy anh dùng máu zombie màu xám tiêm vào người họ. Để đề phòng họ ăn thịt người hoặc ăn quá lượng cơm, tất cả những ai tham gia tiến hóa đều bị trói lại.

Vẫn giống quá trình bồi dưỡng mất nét khi xưa – hạn chế ăn cơm.

Đường tướng quân không chịu nổi chuyện bị thăm này, mấy ngày liền không xuất hiện. Đường Ngạo cũng không đi gặp ông, cha già thích đạo đức sạch sẽ, không phải anh không biết.

Nhưng đối với anh mà nói, có thể bảo vệ tất cả mọi người đương nhiên là tốt nhất. Nếu không, hy sinh một nhóm người để cứu sống được một nhóm người khác cũng không tệ. Nếu như cả hai đều không được, vậy hy sinh mọi người, mình còn sống là được rồi.

Sự thật chứng minh, Đường tướng quân thật sự không nhìn lầm người.

Cách Hải Mạt Mạt bồi dưỡng zombie không phải tiêm thẳng máu zombie vào trong máu bọn họ. Cô pha loãng dịch thể của mình sau đó tiêm một lượng nhỏ vào thân thể của bọn họ. Sau khi thân thể bọn họ thích ứng lại tiêm một lượng máu zombie nhiều hơn lượng dịch thể một chút. Sau đó lại tiêm một lượng nhỏ dịch thể của mình vào.

Đường Ngạo chỉ nhìn hai lần liền hiểu. Thân thể của con người vốn có khả năng miễn dịch, sức miễn dịch này rất dễ khiến cho virus tiêm vào sinh ra biến dị. Đây chính là nguyên lý thăng cấp của zombie.

Sở dĩ zombie ăn zombie khác chính là vì tiến hóa. Để virus trong cơ thể mình tiếp xúc với virus khác, bài xích lẫn nhau khiến cho virus dung hợp, trở nên mạnh mẽ hơn.

Mà Hải Mạt Mạt đầu tiên đưa một lượng virus vào, chờ thân thể thích ứng lại cho thêm một chút dịch thể. Dịch thể với liều lượng không đủ để giết hết virus, mà virus vì sinh tồn sẽ tiến hóa thành một loại virus khác có độc lực mạnh hơn.

Lúc này cô lại tiếp tục đưa virus vào. Virus trong cơ thể người lúc này đã đủ mạnh, thân thể và não cũng thích ứng, sau khi gia tăng lượng virus, virus vì chống lại virus sẽ phải tiếp tục tiến hóa.

Đây cũng là lí do Thánh Ân không thể hoàn toàn tiêu diệt hết virus sau khi tiến hóa. Chúng đã kháng thuốc. Mỗi một lần tiêm vào, sẽ chỉ làm bọn chúng tiến hóa hơn mà thôi.

Tình hình tiến hóa của đám mất nét vô cùng khả quan, không quá nửa tháng sau, tất cả mất zombie đã biến thành màu xanh dương nhạt. Thể chất của bọn nó cũng có thay đổi vượt bậc, vượt núi băng đèo như bước trên đất bằng. Duy chỉ có ngôn ngữ vẫn không thông.

Một tháng sau, thời tiết thành phố E bắt đầu trở lạnh, thu qua, đã sắp vào đông rồi. Mà mất đám zombie đã biến thành xanh dương đậm. Có mấy con cường tráng, mất đã dần chuyển sang màu bạc nhạt.

Tổng giám đốc Đường vẫn luôn chú ý theo dõi hướng đi của đoàn quân zombie, anh cảm thấy thời cơ đã sắp chín muồi.

Anh ngày ngày tập luyện cho đám mất nét cách giết zombie, mà đám mất nét này cũng vẫn luôn tràn đầy hi vọng. Bọn họ không hề biết rằng mình sẽ vĩnh viễn phải sống trong hình dáng này, không bao giờ có khả năng khôi phục thành người nữa.

Đợi đến khi mất tất cả zombie biến thành màu bạc, Hải Mạt Mạt ngừng bồi dưỡng. Tổng giám đốc Đường không hiểu: “Sao vậy?”

Hải Mạt Mạt bình tĩnh nhìn anh: “Giải mã ADN của con người có giới hạn, cao nhất cũng chỉ có thể tiến hóa tới đây thôi.”

Tổng giám đốc Đường đã hiểu – Mãn cấp rồi!

Ngày hôm sau, dưới sự chỉ huy của Hải Lam, một ngàn năm trăm con zombie màu bạc dùng một ngày đuổi theo đoàn quân zombie chậm chạp. Một ngàn năm trăm con zombie điên cuồng xông vào giết chóc đội quân zombie.

Ban đầu bọn họ vẫn chưa quen với việc mình là zombie, cùng ở trong một thành phố, trong số zombie có rất nhiều người là người thân, bạn bè, thậm chí là thầy cô, người yêu của họ. Nhưng khi đối phương nhào tới, trong con mắt trống rỗng chỉ có dục vọng đói khát thì không ai còn để ý đến những thứ này nữa.

Trong máu thịt bay tứ tung, những đoạn chân tay cụt, có tiếng gào thét điên cuồng vô nghĩa và tiếng kêu khóc chói tai.

Đôi mắt bị thương đối diện với đôi mắt trắng dã rữa nát, bọn họ chỉ có thể liều mạng chém giết. Dòng máu lạnh leo bắn lên mặt, thân thể đã mất hết tất cả tri giác, chỉ có thể cảm nhận được con tim ầm ập trong lồng ngực vẫn đang nhảy lên từng nhịp.

70. Chương 70

Chương 70: Dở khóc dở cười

Editor: mềomỡ

Đường Ngạo dẫn theo Hải Mạt Mạt và Gâu Gâu đứng ở phía xa xem cuộc chiến. Gâu Gâu còn giết được mấy chục con zombie. Sau đó nó không đi được nữa, thật sự là không ăn nổi nữa rồi.

Hơn 1.000 con zombie màu bạc giống như một lưỡi kiếm sắc, nhanh chóng xé rách hai cánh quân của đội quân zombie. Tốc độ di chuyển của zombie vô cùng chậm, nói chính xác hơn là không thể đi đâu được. Đợi đến khi hai con thủ lĩnh mất màu vàng phát hiện, tổn thất đã vô cùng nghiêm trọng rồi.

Tối thiểu có * vạn con zombie đã chết.

Hai con thủ lĩnh mắt màu vàng đều mặc áo khoác mũ trùm đầu màu đen, không nhìn ra được cụ thể hình dáng. Đường Ngạo dùng ống nhòm quan sát cẩn thận, nhưng ngay cả con nào là đực con nào là cái cũng không nhận ra nổi.

Bọn chúng giậm dừ gầm lên một tiếng, bắt đầu tấn công hơn một ngàn con zombie màu bạc. Nhưng dù sao thì số lượng zombie màu bạc cũng quá nhiều, cho dù tập tất cả sức mạnh vây công, cũng khó mà phân thắng bại.

Hải Mạt Mạt giật nhẹ góc áo Đường Ngạo, đôi mắt như nước: “Đi cứu ba con, được không?”

Đường Ngạo ngần ra: “Cái gì?”

Hải Mạt Mạt hơi do dự, cuối cùng vẫn nói cho anh: “Hai con zombie thủ lĩnh thường xuyên đi đến một nơi. Ba con nhất định là bị chúng nhốt ở đó!”

Đường Ngạo như ở trong mộng mới tỉnh: “Mấy ngày ở miếu Dực Vương, con thường đi ra ngoài, thật ra là vì tìm Hải Minh Tiễn. Con dốc lòng bồi dưỡng những zombie màu bạc này cũng bởi vì con đã sớm biết tung tích của Hải Minh Tiễn rồi, phải không?”

Hải Mạt Mạt không nói gì, Đường Ngạo không biết mình nên làm thế nào, chỉ cảm thấy khó chịu: “Giấu giếm cũng giỏi lắm, ngay cả ông đây mà con cũng dám giấu!” Hải Mạt Mạt chột dạ nhìn anh một lúc. Anh tập hợp một tiểu đội gồm những người có thân thể cường tráng: “Đi thôi, đi xem xem bọn chúng rốt cuộc muốn bảo vệ cái gì.”

Thành phố E hoang tàn này rốt cuộc còn giấu bí mật gì đáng giá bọn để zombie ra sức bảo vệ như vậy?

Đường Ngạo nói chuyện này cho đám người Đường lão tướng quân, Đường tướng quân dĩ nhiên cũng muốn đi. Những ngày qua Chính phủ không tiếp tục tăng binh cho thành phố E nữa, dù sao nơi này thật sự cũng hy sinh quá nhiều chiến sĩ rồi.

Đường tướng quân cũng chỉ còn ít vũ khí, lúc này mà tiếp viện nữa, bị zombie phát hiện sợ rằng lại phát động tập kích. Ông thật không hy vọng lại có chiến sĩ phải hy sinh.

Quân đội mong ông có thể trở về để bàn bạc lại kế hoạch, nhưng Đường Diệu Thiên cự tuyệt.

“Tôi đã dẫn theo nhiều chiến sĩ tới đây như vậy, không thể để bọn họ uổng mạng mà ngay cả sự thật cũng không biết được.” Ông thần nhiên trả lời.

Mọi người cùng đi tới trung tâm thành phố E, nơi đó có một bùng binh, xung quanh đều là cao ốc buôn bán. Trước kia đây là nơi nhiều người qua lại nhất thành phố E, một ngày ước chừng phải có hơn tám trăm ngàn người qua lại.

Đáng tiếc hiện giờ mùi tanh nhàn nhạt tràn ngập trong không khí, mấy con zombie tìm đồ ăn đi qua đi lại. Phát hiện đám người Đường Ngạo liền nhào tới như nhìn thấy thức ăn ngon. Kết quả đương nhiên là bị giết ngay lập tức.

“Cháu có chắc là ở đây không?” Sắc mặt Đường Diệu Thiên nặng nề, nơi này nhìn qua rất bình thường, không giống như cất giấu bí mật.

Đường Ngạo đưa bọn họ đi qua đường ngầm dưới đất, những gì Hải Mạt Mạt đã nói anh không hề nghi ngờ. Hải Mạt Mạt đi theo phía sau: “Bọn họ thường ra vào từ nơi này, cháu cho Gâu Gâu theo dõi rồi.”

Đường ngầm dưới đất cũng không bình thường, cửa ra vào ở tám hướng lênh lênh không thấy chút hư hại vào. Để thoát nước, con đường dưới đất này có mấy cửa cống. Đường Ngạo cẩn thận kiểm tra. Gần đây thành phố E không có nước, nhiều miệng cống đã phủ đầy bụi, nhưng có hai cái cửa vừa nhìn là biết đã có người động vào.

Đường Diệu Thiên và Đường Hạo liếc mắt nhìn nhau, lập tức cầm súng lên chuẩn bị đi xuống.

Đường Ngạo ngăn Đường Diệu Thiên lại ở cửa: “Già rồi thì đừng thích thể hiện.”

Đường tướng quân tuổi già chí chưa già, nghe xong liền trợn trừng mắt lên. Đang lúc hai người lại chuẩn bị cãi vã, miệng cống thoát nước bên kia lại vang lên một tiếng, Hải Mạt Mạt mở hàng rào chắn kia ra.

Bên trong là đường dẫn nước, Hải Mạt Mạt linh hoạt lách mình đi vào, Đường Ngạo đuổi theo sau: “Cẩn thận một chút!”

Đường thiếu tá cũng không nhịn được chặc một tiếng: “Con bé tích cực thế.”

Tổng giám đốc Đường khó chịu. Nhắc tới Hải Minh Tiển, Hải Mạt Mạt đúng là tích cực hơn bất cứ lúc nào.

Hải Mạt Mạt tung người nhảy xuống, dưới chân là ít nước bắn. Cô nhú mào, Đường Ngạo cũng nhảy vào theo. Phía dưới là đường ống dẫn nước thải bình thường của thành phố, nhưng rõ ràng tỷ lệ sử dụng của đường ống này không cao, nước cực kỳ cạn.

Sau khi tất cả mọi người đã đi vào, Đường Ngạo bật đèn pin chiếu sáng. Mùi cống thoát nước đương nhiên sẽ không dễ chịu, tất cả mọi người không nhịn được bịt mũi lại. Chỉ thấy bên phải có một đường ống có dấu vết thường xuyên có người qua lại, mọi người vội vàng đi vào.

Đường này càng đi càng khô ráo, cuối cùng một cánh cửa kim loại nhỏ xuất hiện trước mắt mọi người.

Ngay cả Đường tướng quân cũng có chút căng thẳng, ai biết bên trong là cái chết tiệt gì?

Tổng giám đốc Đường tiến lên, đối phương đột nhiên lên tiếng: “Khẩu lệnh.”

Lại là giọng điện tử.

Trong lòng bàn tay Đường Ngạo cũng rịn một tầng mồ hôi, suy nghĩ một lát rồi đọc khẩu lệnh điện tử của Angela. Giọng điện tử lạnh lẽo nói: “Khẩu lệnh sai, cấm thông hành.”

Mọi người có chút luống cuống. Nếu dùng sức mạnh để phá cánh cửa này, nhất định sẽ dẫn đến báo động. Hai con zombie thủ lĩnh màu vàng có thể bỏ đội quân zombie chạy tới đây hay không?

Trước mắt xem ra vô cùng có khả năng, dù sao bọn chúng dẫn bộ đội zombie lẩn quẩn không đi cũng chỉ vì muốn bảo vệ nơi này. Nếu như bọn chúng chạy tới, mấy người bọn họ chắc chắn sẽ chết.

Anh hơi trầm ngâm, Hải Mạt Mạt chen đến trước cửa kim loại.

“Nếu như nơi này là phòng thí nghiệm của ba, vậy ngoại trừ khẩu lệnh nhất định sẽ có chế độ nhận diện thân phận.” Cô nói: “Nhận diện thân phận.”

Cửa kim loại đột nhiên vang lên, trên cửa xuất hiện một màn hình bàn phím cảm ứng nhỏ: “Chuyển sang chế độ nhận diện thân phận.”

Trong lòng mọi người đều nặng nề. Nơi này quả nhiên có liên quan đến Hải Minh Tiển. Hải Mạt Mạt đứng một lát, nhẹ nhàng đưa bàn tay nhỏ bé ra. Cửa kim loại phát ra tiếng quét xoẹt xoẹt, chỉ chốc lát sau giọng điện tử lại vang lên: “Hoàn thành kiểm tra vân tay, tiếp tục kiểm tra quét võng mạc.”

Khi vừa kiểm tra vân tay xong, Hải Mạt Mạt đột nhiên nhú mào, ôm đầu. Chỉ chốc lát sau hình như cô tiếp nhận được tin tức gì đó, lập tức hưng phấn nhảy lên: “Ba ở bên trong, ba ở bên trong!”

Sắc mặt cô trắng bệch, trên trán đầm mồ hôi lạnh, lại vui mừng đến huơ tay múa chân. Tổng giám đốc Đường nổi giận: “Ồ thì ồ, nổi điên cái gì! Có phải đầu vừa đau đúng không?”

Hải Mạt Mạt đương nhiên đau, trong đầu cô có máy nhận tín hiệu. Từ sau khi Phó Đông Lai bị bắt nó chưa từng hoạt động, hiện giờ cô lại đột nhiên có thể thu được tín hiệu. Mặc dù đầu đau như búa bổ, cô lại vui sướng đến phát điên.

Cô đưa mắt đến trước thiết bị quét võng mạc, qua một lượt thẩm tra đối chiếu, cửa kim loại vang lên: “Kiểm tra thành công, cô Hải Mạt Mạt, hoan nghênh cô về.”

Cửa cách một tiếng mở ra, Hải Mạt Mạt hoan hô một tiếng, lập tức chạy vào bên trong. Đường Ngạo lo lắng, phản xạ có điều kiện nhắc chân đuổi theo. Anh vội đuổi theo mấy bước, ôm Hải Mạt Mạt lên, lúc này mọi người mới phát hiện ra bên trong là một kiến trúc hình tròn. Bọn họ hiện đang đứng ở tầng cao nhất. Từ nơi này nhìn xuống dưới, tối thiểu còn có * tầng.

Đường Ngạo ngăn ra, quy mô thế này hai anh em Sa Khang có thể gánh được sao?

Nhưng không đợi anh suy nghĩ nhiều, Hải Mạt Mạt đã giùng giàng đòi xuống: “Ba ở phía dưới!” Cô chỉ chỉ, Đường Ngạo lúc này mới buông cô xuống, lại vẫn nắm chặt, không cho cô chạy lung tung.

Ánh sáng kim loại khiến nơi này vô cùng lạnh lẽo. Mấy người cũng biết thời gian quý giá, tất cả đều cầm vũ khí lên, lần lượt kiểm tra từng phòng. Kiến trúc hình tròn giống như tòa tháp chìm vào lòng đất, có phòng là phòng thí nghiệm, có phòng là phòng giam.

Các đối tượng thí nghiệm bị giam trong lồng giam kiên cố, có người cũng có động vật. Bọn họ nhìn thấy lồng nhốt con mèo nửa người thối rữa, một lồng nhốt con chuột mọc bộ lông kỳ quái. Đa số đương nhiên vẫn là con người.

Những người này bị chia ra nhốt trong ống thủy tinh, có người toàn thân đều là màu đen, trên người là những vòng đường vân kim loại, cực kỳ đáng sợ. Ngay cả Đường Diệu Thiên cũng nổi da gà đầy người: “Phải hủy diệt nơi này.”

Đường Ngạo vẫn chủ trương ‘bắt giặc phải bắt vua trước’: “Phải bắt được Hải Minh Tiển đã.”

Đoàn người không dám chậm trễ, vội chạy xuống tầng dưới. Không biết có phải vì đã thông qua nhận diện thân phận hay không mà đường đi cực kỳ thuận lợi, không hề khiến hệ thống báo động.

Bọn họ nhanh chóng đi tới tầng thứ ba, Hải Mạt Mạt giẫy khởi tay Đường Ngạo, liều mạng chạy về phía trước. Gâu Gâu chạy theo phía sau cô giống như quả cầu tuyết đang lăn.

Đường Ngạo và Hải Mạt Mạt đồng thời đến nơi thì mới phát hiện không ổn. Thân thể của anh, không biết từ lúc nào đã có thể đuổi kịp tốc độ của Hải Mạt Mạt rồi!

Anh cúi đầu nhìn tay mình, phát hiện trên làn da dường như trộn lẫn ánh sáng màu bạc lạnh lẽo. Anh cứ tưởng mình trắng ra, nhưng lúc này ở trong bóng tối mới chú ý đến làn da mình thay đổi.

Đây là.

Hải Mạt Mạt đã chạy đến cửa sắt tầng ba, cô áp mặt lên trên cửa, dùng sức đập cửa: “Ba, ba có ở trong đó không, Mạt Mạt tới cứu ba đây!”

Tổng giám đốc Đường mặc kệ cô. Cái đồ phản bội! Ăn cháo đá bát! Bạc tình bạc nghĩa! !

Bên trong hình như trả lời gì đó, Hải Mạt Mạt bắt đầu dùng sức tông cửa. Sau lưng cô, những người khác cũng lần lượt chạy tới. Đường Diệu Thiên thử một chút, phát hiện cánh cửa này khóa từ bên trong.

Gâu Gâu cũng ở bên ngoài ra sức gặm, chỉ chốc lát sau, cửa mở ra.

Tình cảnh bên trong lại làm cho tất cả mọi người kinh hãi.

Chỉ thấy bên trong là một ống nuôi cấy khổng lồ, một người đàn ông máu me khắp người bị treo trên một cánh tay người máy, lúc này chỉ còn thoi thóp. Hải Mạt Mạt nhào tới, dùng sức bẻ những cánh tay người máy kia ra, nhưng dù với sức mạnh của cô cũng hoàn toàn không thể mở ra được.

“Ba! !” Cô khóc đến long trời lở đất, người đàn ông kia mở mắt, vết thương trên người anh ta loang lổ dữ tợn, ánh mắt lại dịu dàng ấm áp: “Mạt Mạt đừng khóc.”

Đám người Đường Diệu Thiên đứng ở trước mặt anh ta, không dám tin. Thế, thế này là sao? Rốt cuộc có bao nhiêu Hải Minh Tiển?

Nhưng không kịp nói gì nữa, đám người Vạn Ích Khải vốn ở lại phía trên tiếp ứng, lúc này lại dùng bộ đàm liên lạc với tổng giám đốc Đường. Mặc dù bộ đàm đã qua cải tiến đặc biệt nhưng tín hiệu vẫn rất yếu, bên trong vang lên tiếng dòng điện xèo xèo. Vạn Ích Khải lớn tiếng hét lên: “Đường tổng ~ xèo xèo ~ zombie đuổi tới! !”

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, hiện giờ họ ở dưới lòng đất, nếu zombie từ trên xông vào, bọn họ muốn chạy cũng không chạy được!

Nhưng cánh tay người máy không mở ra được! Hải Mạt Mạt dùng hết sức bình sinh, Đường Ngạo cuối cùng phải ngăn cô: “Nếu khiến cánh tay máy biến hình sẽ càng không mở được.”

Hải Minh Tiển thoi thóp một hơi, giọng nói lại vẫn vô cùng ôn hòa: “Mạt Mạt ngoan, con đi trước đi.”

Hải Mạt Mạt lắc đầu nguầy nguậy, cô dùng sức nắm chặt cánh tay máy, đột nhiên hét lên một tiếng, xoẹt một tiếng, xương của cô trồi lên khỏi da thịt. Đôi tay máy vốn nắm vào nhau, dùng khe hở giữa hai gan bàn tay kẹp lấy Hải Minh Tiển, lúc này lại đột nhiên bị tách ra.

Trong miệng Hải Mạt Mạt đầy máu, lại vẫn mím chặt môi, cô lại hét lên một tiếng, ra sức hơn nữa. Hải Minh Tiển lập tức trượt khỏi khe hở, Đường Ngạo theo bản năng đỡ anh ta. Trên người Hải Minh Tiển quả thật không còn chỗ nào lành lặn, Đường Diệu Thiên nhìn một cái đã biết anh ta bị người ta dùng nghiêm hình tra tấn.

Thế nhưng anh ta lại không hề quan tâm đến vết thương của mình, chỉ nhìn Hải Mạt Mạt. Đường Ngạo ném Hải Minh Tiển cho Đường Hạo, đỡ Hải Mạt Mạt dậy. Anh cũng rất lo lắng nhưng xương Hải Mạt Mạt lúc này hình như lại từ từ rút về, cô yếu ớt ngã vào lòng Đường Ngạo.

Cửa kim loại phía ngoài đột nhiên cách một tiếng đóng lại.

Được rồi, mọi người lại bị nhốt ở đây rồi.

Cánh cửa vừa đóng lại dường như đã hòa vào bức tường. Đường tướng quân tức giận: “Chuyện này rốt cuộc là sao? !”

Hải Minh Tiển dịu dàng chăm chú nhìn Hải Mạt Mạt, khóe môi hơi cong lên: “Mạt Mạt lớn rồi.” Hải Mạt Mạt không để ý đến những lỗ máu vừa bị xương đâm ra trên người, chỉ dùng dung dịch trong phòng pha loãng máu của mình, nhẹ nhàng giúp anh ta lau vết thương.

Hải Minh Tiển xoa đầu cô, giọng điệu bình thản: “Tôi đã phạm phải sai lầm rất lớn.” Trong giọng nói của anh ta tràn đầy hối hận, “Ban đầu khi hạng mục nghiên cứu của tôi tiến hành được một nửa, vì mất nguồn tài chính nên phải bỏ dở. Anh em Sa Khang không biết nghe được từ đâu thành quả nghiên cứu của tôi, bọn họ đồng ý giúp đỡ tôi. Mới đầu tôi vô cùng do dự, bọn họ làm cái gì, tôi đương nhiên có biết. Nhưng sau này, bọn họ nói tập đoàn ASA cũng sẽ tham gia tài trợ, tôi liền đồng ý. Tôi cảm thấy tổng giám đốc Đường Ngạo của tập đoàn ASA dù sao cũng là con cháu nhà binh, sẽ không làm chuyện quá giới hạn.”

Anh ta nói một hơi nhiều như thế, thân thể có chút không chịu nổi, chỉ đành phải dừng lại thở dốc: “Nghiên cứu Người Tiến Hóa gặp phải khó khăn, anh em Sa Khang lại sốt ruột, không ngừng thúc giục. Vì đề phòng rủi ro, tôi tạo một khu làm việc độc lập ngay dưới phòng nghiên cứu của mình, muốn nghiên cứu một loại virus khác chế Người Tiến Hóa. Nhưng tôi lại phát hiện virus sinh trưởng trên cơ thể người không thể chống lại Người Tiến Hóa, vì vậy tôi nghĩ đến chuyện thay đổi thứ tự sắp xếp nhiễm sắc thể, tạo ra môi trường thích hợp cho loại virus này.”

Anh ta trều mẩn sờ sờ mái tóc dài của Hải Mạt Mạt, Hải Mạt Mạt ngoan ngoãn đưa chén nước cho anh ta: “Nhưng tôi không ngờ, Mạt Mạt sẽ có ý thức. Con bé là món quà hoàn mỹ nhất trời cao ban cho tôi. Dạy con bé đọc sách biết chữ đã chiếm phần lớn thời gian của tôi. Anh em Sa Khang bắt đầu bất mãn, ép tôi nghiên cứu Người Tiến Hóa.”

Anh ta dường như chìm vào hồi ức: “Đến lúc này tôi mới nhận ra ý đồ xấu xa của hai kẻ đó, chỉ đành phải giấu thân phận của Mạt Mạt, lấy danh nghĩa con gái riêng đưa con bé ra khỏi phòng thí nghiệm. Người Tiến Hóa trong E9 chắc mọi người đã thấy rồi. Nó vốn là một con chó giống Chow Chow. Nó là vật thí nghiệm thành công nhất nhất trong tất cả Người Tiến Hóa. Tôi định dùng nó làm bản gốc tiếp tục nghiên cứu, nhưng sau.”

Anh ta vô cùng tức giận, mặt đỏ bừng, cảm xúc kích động, không khỏi lại bắt đầu ho khan: “Sau này tôi phát hiện hai anh em Sa Khang liên hệ với thế lực nước ngoài, giúp đỡ hạng mục nghiên cứu của tôi vốn không phải bọn họ và tập đoàn ASA, mà là thế lực chiến tranh nước ngoài! ! Tôi đành phải dùng danh nghĩa thú cưng của Mạt Mạt, đưa E9 về nhà. Nó và Mạt Mạt đều rất nghe lời, không khiến bất cứ ai chú ý.”

“Nhưng sau này, quốc gia phát hiện một phòng thí nghiệm, phái người tới điều tra làm kinh động thế lực đó. Anh em Sa Khang buộc tôi giải quyết, tôi không thể làm gì khác hơn là dùng người nhân bản của mình, lấy sóng điện não khống chế nó. Vốn định tạo ra tai nạn xe cộ rơi xuống sông, không ngờ người theo dõi tôi lại nổ súng. Mạt Mạt lỡ tay giết chết người nhân bản của tôi.

Chuyện này khiến quốc gia tạm thời mất cảnh giác, tôi muốn chuyển tin tức ra ngoài, nhưng lại bị khống chế trong phòng thí nghiệm. Bọn chúng bắt đầu lộ ra ý đồ thật, ép buộc tôi tiến hành thí nghiệm Người Tiến Hóa cuối cùng. Tôi cần cơ hội chạy trốn, vậy nên đã phạm phải sai lầm ngu xuẩn nhất.”

Anh ta nghỉ một lát, vẽ hồi hận trong mắt càng đậm: “Tôi đem một phần sóng điện não của mình phục chế vào một “mình” khác. Tôi hi vọng dùng nó để ngăn cản sự giám sát của anh em Sa Khang, còn mình thì ngụy trang thành người nhân bản, tìm thời cơ chạy trốn.”

Sau một lát im lặng, Đường Diệu Thiên rốt cuộc không nhịn được: “Nói tiếp.”

Hải Minh Tiển đỡ khóc đỡ cười: “Sau khi nó có ý thức, phát hiện mình là nhân bản. Vì muốn thay thế tôi, nó đã nói kế hoạch của tôi cho Sa Khang.”

71. Chương 71

Chương 71: Quyết chiến

Editor: mèmõ

Hải Minh Tiển còn đang đắm chìm trong bi kịch bị chính mình bán đứng: “Sa Khang trong cơn giận dữ đã bắt tôi lại, sau đó bọn chúng phát hiện nhân bản nghe lời hơn, vì vậy đã nhốt tôi ở đây. Thật may là lúc phục chế số liệu sóng điện não tôi không phục chế toàn bộ. Vì muốn lấy được một vài số liệu thí nghiệm quan trọng nên bọn chúng không giết tôi.”

Mọi người vốn hận anh ta đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể loạn đao phanh thây anh ta, hiện giờ đều im lặng. Cũng không biết nên hận hay nên thương cho người đàn ông đen đui này nữa. Nhìn bộ dáng anh ta thế này chứng tỏ tên nhân bản kia đã hành hạ anh ta không ít.

Hải Minh Tiển kịch liệt thở dốc: “Cũng may Mạt Mạt không sao, đúng rồi, mọi người vào bằng cách nào?”

Câu hỏi này khiến mọi người càng im lặng hơn. Đường thiếu tá đi xem cánh cửa đã đóng, những người khác bắt đầu tìm xem trong phòng có nơi nào dễ phá hay không.

Hải Minh Tiển chỉ ôm lấy Hải Mạt Mạt, thân thể anh ta thật sự quá yếu rồi, nếu Hải Mạt Mạt không tìm đến đây, anh ta chắc cũng không cầm cự được bao lâu nữa. Lúc này nhìn về mặt mọi người, anh ta cũng hiểu được một ít.

“Mạt Mạt, qua ống nuôi cấy bên kia, lấy 500 ml dịch nuôi cấy, hai ống thuốc màu xanh dương bên phải. . .” Anh ta rất bình tĩnh phối dung dịch. Hải Mạt Mạt cũng vô cùng quen tay giúp anh ta trộn thuốc, chỉ chốc lát sau liền phối xong.

Hải Minh Tiển lại ho khan một trận: “Bọn họ đã khóa nơi này. Nhưng hệ thống trí thông minh nhân tạo ở đây nối với hệ điều hành của Angela. Nếu mọi người rót dung dịch này vào trong dịch nuôi cấy phòng thí nghiệm khu a00841 tầng b2 dưới cùng, dịch nuôi cấy sẽ khí hoá. Hệ thống kiểm tra đo lường thành phần không khí sẽ cho rằng căn cứ bị lây nhiễm nghiêm trọng, từ đó cưỡng chế mở lối thoát hiểm khẩn cấp. Chúng ta chỉ có năm phút để chạy trốn. Năm phút sau, hệ thống sẽ đóng cửa thoát hiểm, hơn nữa sẽ phát hiện đây là báo động giả.”

Tổng giám đốc Đường không biết vì sao, nhìn thế nào cũng ngứa mắt với anh ta: “Vấn đề bây giờ là chúng ta không ra nổi căn phòng này.”

Đường thiếu tá lý trí hơn một chút: “Lối thoát hiểm khẩn cấp ở đâu?”

Hải Minh Tiển thở dốc một hồi, đè nén sự khó chịu trong phổi: “Tầng nào cũng có, ở bên cạnh tủ điện.”

Đường Hạo và Đường Diệu Thiên liếc mắt nhìn nhau, nếu như tầng nào cũng có, vậy muốn thoát khỏi đây trong vòng năm phút là có khả năng. Đường Diệu Thiên cẩn thận hỏi lại: “Nếu hệ thống phát hiện là báo động giả sẽ thế nào?”

Hải Minh Tiễn thành thật: “Mọi người dùng nhận diện thân phận của Mạt Mạt để đi vào. Con bé là quản lý cấp cao nhất, cho nên trên đường gần như không gặp bất cứ chướng ngại nào. Nếu như hệ thống phát hiện điểm khác thường, sẽ khởi động chế độ phòng ngự. Ngoài con bé ra, tất cả mọi người sẽ bị coi là đối tượng xâm nhập trái phép.”

Sắc mặt mọi người đều vô cùng nặng nề, Đường Ngạo đột nhiên nhớ lại trước kia Angela đã từng khởi động chế độ an toàn cảnh cáo một lần, khiến Gâu Gâu đang ngủ ở cửa bị giật cao ba mét. Đó đương nhiên không phải là biện pháp phòng ngự lợi hại nhất. Hải Minh Tiễn liền gật đầu: “Nếu trong vòng năm phút mọi người không trốn thoát, vậy chắc chắn không còn ai sống sót.”

Dứt lời, anh ra hiệu cho Hải Mạt Mạt: “Mở lại nhận diện thân phận.”

Hải Mạt Mạt đứng trước cửa kim loại như đã hòa vào mặt tường: “Chế độ nhận diện thân phận.”

Trên cửa lóe lên ánh sáng xanh, mở ra màn hình cảm ứng: “Chuyển sang chế độ nhận diện thân phận.”

Vẫn là vân tay và quét võng mạc, tất cả mọi người đều im lặng. Bọn họ có thể đứng ở trước tủ điện, đợi đến khi hệ thống mở cửa thoát hiểm thì lập tức chạy trốn. Nhưng người xuống tầng dưới cùng rút dung dịch rót vào trong ống nuôi cây thì.

Hải Minh Tiễn không giống tổng giám đốc Đường, anh ta không thích dùng lời nói dối có thiện ý, vô cùng thẳng thắn: “Một khi hệ thống nhận thấy thành phần không khí thay đổi, nó sẽ khóa cửa lối ra vào khu thí nghiệm đầu tiên. Từ lúc rút dung dịch cho đến khi xảy ra biến hóa chỉ mấy giây mà thôi, cho dù là tốc độ của Mạt Mạt cũng không thể thoát khỏi nơi đó trong vòng mấy giây.”

Ở lại nơi đó sẽ có kết quả thế nào, mọi người đều biết.

Không còn nhiều thời gian do dự, thủ lĩnh zombie đã biết nơi này xảy ra chuyện, những thế lực khác nhất định cũng đang trên đường tới. Bọn họ phải mau chóng rời khỏi nơi này.

Cửa mở ra, Đường tướng quân cầm lấy dung dịch trong tay Hải Mạt Mạt: “Đi đi.”

Đường Hạo sao có thể để cho ông đi, đoạt lấy dung dịch: “Đừng cãi cò nữa, lên đường.”

Đường Diệu Thiên há có thể để anh đoạt đi, lúc này lạnh lùng quát: “Đường Hạo!”

Vào lúc này trong đội có một người đàn ông tên Lý Đào lên tiếng, anh ta trước kia là cảnh sát, thể năng cũng không tệ lắm: “Tại sao chúng ta không để cho con chó này đi?” Anh ta nhìn chăm chú vào Gâu Gâu dưới chân, “Nó rất thông minh, chắc cũng biết cách bỏ dung dịch vào?”

Gâu Gâu mở đôi mắt tròn xoe, đang nhìn Hải Minh Tiễn. Nó dường như cũng đang thắc mắc – tại sao lại có thêm một Hải Minh Tiễn nữa?

Hải Minh Tiễn lập tức ho khan: “Không được! Không thể để E9 rơi vào tay bọn họ!”

Lý Đào vốn căm thù Hải Minh Tiễn, lúc này lại càng không khách khí: “Khi có thể để ột con chó hy sinh, tại sao phải hy sinh một người? !”

Gâu Gâu tò mò cắn cắn ống quần Hải Mạt Mạt, rõ ràng muốn biết tại sao lại nhắc tới mình. Hải Mạt Mạt cảnh giác ôm nó vào lòng. Nó liếm liếm mặt Hải Mạt Mạt, Hải Mạt Mạt liền lấy bánh ra cho nó ăn, cái đuôi nó càng vẫy tít hơn.

Đường Ngạo xua tay: “Ngay cả con chó cũng lợi dụng thì có đáng là đàn ông không?” Lý Đào còn định nói nữa, Đường Ngạo xua tay ngăn anh ta lại, trong lòng cũng than thở. Anh đương nhiên biết để chó hy sinh dù sao cũng hơn để người hy sinh, nhưng con chó kia là bảo bối của Hải Mạt Mạt. Anh thở dài, tiện tay cầm lấy bình dung dịch: “Tất cả câm miệng, mọi người lập tức đến cửa thoát hiểm.”

Hải Mạt Mạt đỡ Hải Minh Tiễn, tất cả mọi người đến bên cạnh tủ điện. Đường Ngạo cầm dung dịch đi xuống dưới. Anh vốn không phải là người cao thượng, nhưng lúc này chỉ có hai người thích hợp nhất. Một là Gâu Gâu, nó chỉ là một con chó, tất cả mọi người đều cảm thấy để nó hy sinh là hợp lý nhất. Thứ hai là Hải Mạt Mạt, cho dù hệ thống khóa nơi này, ít nhất sẽ không lập tức giết cô.

Anh không thể để Hải Mạt Mạt lại, cũng không thể để Gâu Gâu lại được. Ai, làm cha thật không dễ.

Anh sai bước đi xuống, Đường Diệu Thiên sau lưng đột nhiên gọi anh một tiếng: “Đường Ngạo.”

Tổng giám đốc Đường cũng không quay đầu lại: “Giữ thể lực mà chạy.”

Cầu Đại Vân đột nhiên chạy lên, giật lấy dung dịch trong tay anh. Đường Ngạo bực mình: “Cô làm gì thế? !”

Cầu Đại Vân nghiêm túc: “Căn cứ tạm thời không thể không có anh. Để tôi đi cho.”

Hai người đang tranh chấp, Hải Mạt Mạt nghiêng đầu: “Tại sao chúng ta không đẩy dịch nuôi cấy đến gần cửa, từ xa ném dung dịch vào? !”

Mọi người: “.”

Lúc này không ai do dự nữa, mọi người lập tức chạy vội tới tầng dưới cùng, đẩy ống nuôi cấy đến lối đi. Sau đó mọi người đứng ở lối thoát hiểm, Hải Mạt Mạt mở nắp bình dung dịch, đứng ở cửa rót dung dịch vào. Quả nhiên dung dịch bắt đầu khí hoá.

Tốc độ của Hải Mạt Mạt là nhanh nhất, lập tức chạy đến lối thoát hiểm.

Chỉ năm giây, khắp tầng chớp đèn đỏ, trong ánh sáng chớp tắt, giọng nói điện tử bắt đầu vang lên: “Báo động cấp một, báo động cấp một, lối thoát hiểm sắp mở.”

Lối thoát hiểm trước mặt rốt cuộc cũng mở ra, đó là một ống sắt phải cúi người mới đi được. Mọi người vội vàng chui vào, nhanh chóng rút lui. Sau lưng, hệ thống vẫn đang chớp đèn đỏ. Mọi người ngay cả quay đầu lại liếc mắt nhìn cũng không dám, vội vã chui qua lối thoát hiểm.

Bên ngoài là khoảng bốn giờ chiều, ánh mặt trời rực rỡ. Hải Minh Tiễn lâu không gặp ánh sáng, lập tức nheo mắt lại. Mọi người còn chưa hết sợ hãi, lập tức đưa anh ta vội vã chạy về vườn thú.

Nhưng tình báo từ vườn thú đưa tới cũng không quá lạc quan. Đội quân zombie mặc dù bị ngăn cản, nhưng hơn 1.000 con zombie màu bạc muốn tiêu diệt bọn chúng cũng là điều bất khả thi.

Hải Minh Tiễn biết được tình huống, lập tức yêu cầu Đường Ngạo rút hơn một ngàn con zombie màu bạc về.

“Tôi có thể giải mã gene, thậm chí biến đổi gene của bọn họ. Chỉ cần tiêu diệt thủ lĩnh, chúng nó sẽ tự tan rã, khi đó muốn đối phó cũng vô cùng dễ dàng.”

Đường Ngạo bình tĩnh nhìn anh ta: “Giải mã gene cần bao nhiêu thời gian? Hay là anh nói thẳng cho tôi biết, phải mất bao lâu mới có thể đưa vào sử dụng?”

Hải Minh Tiễn nhíu mày: “Ít nhất là hai tháng.”

Địch ý của Đường Ngạo đối với anh ta trong nháy mắt trào ra: “Cho nên anh muốn tôi đi nói với mấy triệu zombie đó rằng: ‘Xin lỗi nhé, chúng ta tạm thời ngừng chiến, hai tháng sau hẵng đánh’ hả?”

Hải Minh Tiễn ghen hờn: “Vậy phải làm sao bây giờ, bọn họ nhất định không cần được đám zombie đó.”

Đường Ngạo phát tay: “Đại Vân, lập tức tập hợp tất cả người trong căn cứ, nhân lúc bọn họ cầm chân zombie, những người khác trốn sang thành phố B.”

Tất cả mọi người sững sờ. Hơn một nghìn người còn đang liều mạng, mà bọn họ lại chạy trốn sao?

Đường Ngạo trợn mắt, Cầu Đại Vân lập tức đi thông báo cho những người khác. Đường Ngạo lúc này mới nhìn về phía Đường tướng quân, Đường tướng quân cũng im lặng. Tình huống bây giờ rất rõ ràng, nếu như mọi người không đi, hơn một ngàn mất nét sớm muộn cũng sẽ bị đánh tan.

Nhưng.

Đường Ngạo đi tới trước mặt ông, cuối cùng ghé sát bên tai ông: “Thông báo cho quân đội, sau khi tất cả mọi người rời khỏi thành phố E, hãy khởi động kế hoạch ban đầu của bọn họ.”

Đường Diệu Thiên cứng đờ, kế hoạch ban đầu – Kế hoạch hủy diệt thành phố E.

Ông nên làm như vậy, ông biết. Nhưng còn những người đang ở tiền phương liều chết, bọn họ vì bảo vệ mọi người mà biến thành quái vật. Bọn họ vì cầm chân đội quân zombie mà huyết chiến suốt cả một ngày.

Cuối cùng, cái chờ đợi bọn họ lại là bị tất cả mọi người vứt bỏ.

Đường Ngạo không hề có chút do dự, tổ chức người mang theo lương khô, bắt đầu rời đi.

Gần đây quân đội đưa đến không ít bánh bích quy, mỳ ăn liền v...v..., mọi người tạm thời không lo chết đói.

Khi Đường Diệu Thiên gửi chỉ thị tới quân đội, tay cũng run lấy bầy. Nơi này vốn là ngoại ô thành phố E, cách thành phố B khoảng mười một tiếng đi bộ. Mười hai tiếng sau, quân đội sẽ khởi động kế hoạch hủy diệt. Tên của kế hoạch này là “Be Reborn”.

Tái sinh.

Khi năm, sáu vạn người may mắn còn sống sót đi cả ngày lẫn đêm, chuẩn bị từ thành phố E dời sang thành phố B, ở nơi tiếp giáp hai thành phố, một đội quân zombie mắt xanh chặn đường đi của bọn họ.

Khi đó, mọi người đã đi hơn mười tiếng, đã sớm mệt mỏi không chịu nổi. Ai có thể ngờ, nơi này còn một đội quân zombie mai phục? !

Đối mặt với không dưới năm mươi zombie mắt xanh, mọi người gần như tuyệt vọng.

Cũng may lúc này, trên không trung đột nhiên vang lên tiếng súng liên hồi, Đường Diệu Thiên ngẩng đầu lên, thấy binh sĩ của mình, không khỏi giơ tay lên vẫy. Máy bay trực thăng bay thấp, phía trên là mấy người cầm súng bắn, cười hì hì. Người mặc áo nguy trang còn giơ mũ lên vẫy, lớn tiếng kêu lên: “Thủ trưởng, lần này cứu ngài, trở về nhớ trao cho tôi huân chương vì sự nghiệp hạng nhất đó!”

Đường Diệu Thiên cũng không nhịn được bật cười: “Thằng oắt này!”

Có trợ giúp từ trên không, trong tay đám người Đường Diệu Thiên lại có vũ khí, năm mươi mấy con zombie này cũng dễ đối phó hơn rất nhiều. Mặc dù tốc độ của bọn chúng rất nhanh, nhưng bên ta ít nhất còn có Gấu Gấu và Hải Mạt Mạt.

Sau nửa tiếng, đám zombie đã bị giải quyết sạch. Khi tất cả mọi người như trút được gánh nặng, đột nhiên phía sau đội ngũ truyền đến tiếng kêu sợ hãi. Đường Ngạo lập tức chạy tới, chỉ thấy một đội zombie trùng trùng điệp điệp chạy thẳng tới đây, xông vào đám người, điên cuồng cắn xé.

Hai con zombie mắt màu vàng chậm rãi xuất hiện trước mắt mọi người.

Không ngờ đội quân zombie lại bỏ lại những zombie cấp thấp tốc độ chậm để chạy tới đây.

72. Chương 72

Chương 72: Người bảo vệ

Editor: mềomỡ

Mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm lại lập tức trở nên căng thẳng, máy bay trực thăng trên không trung cũng ngừng bắn. Không có zombie cấp thấp, chỉ toàn những zombie cực kỳ nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã xông vào giữa đám người.

Trên máy bay trực thăng có lựu đạn, thậm chí có súng phun lửa. Nhưng dưới tình huống người và zombie hỗn tạp như thế này, sử dụng vũ khí có tính sát thương quy mô lớn khác gì tàn sát hàng loạt dân chúng?

Từng giây từng phút trôi qua, chỉ 40 phút nữa thôi kế hoạch Be Reborn sẽ phải khởi động.

Tiếng khóc, tiếng gào thét của mấy chục nghìn người đan vào nhau giống như bài ca phúng điếu cho thành phố E.

Đường Diệu Thiên nhìn lên không trung, người chiến sĩ kia cũng đang nhìn ông. Anh ta có thể thả thang dây xuống, nếu như Đường Diệu Thiên muốn đi nhất định sẽ lên kịp. Nhưng anh ta biết Đường Diệu Thiên sẽ không làm vậy, anh rất hiểu thủ trưởng của mình.

Đường Diệu Thiên quay đầu ra lệnh: “Đường Hạo, mang Hải Minh Tiễn đi đi!”

Người điều khiển máy bay trực thăng chỉ cần nhìn khẩu hình đã hiểu mệnh lệnh của ông, thả thang dây xuống. Hải Minh Tiễn đột nhiên mở cánh tay phải ra, trong đó có một ống thuốc tiêm màu vàng. Anh ta thở dốc: “Tôi đã chuẩn bị sẵn thứ này cho cuộc chạy trốn. Thuốc này có thể ngăn cản bọn chúng trong chốc lát, mọi người đi trước đi!”

Anh ta mở nắp, lộ ra kim tiêm màu xanh nhạt bên trong. Ống tiêm tự động này là đường lui cuối cùng anh ta để lại cho bản thân.

Mặc dù thời gian eo hẹp, Đường Ngạo vẫn hỏi: “Đó là cái gì?”

Hải Minh Tiễn cười thê lương, đưa tay phải lên. Đang lúc anh ta định tiêm vào, con zombie thủ lĩnh màu vàng kia đột nhiên lao tới, đánh bay ống kim tiêm. Ống kim tiêm tự động kia bay ra xa, một con zombie thủ lĩnh khác lập tức lao tới cướp.

Đám người Đường Diệu Thiên vội vàng xông lên bảo vệ. Đường Ngạo nhào về phía trước, đẩy con zombie thủ lĩnh đang cố gắng ống kim tiêm ngã xuống đất. Gió thổi hất mũ trùm đầu của nó lên, gương mặt dưới mũ lại quen thuộc đến đáng sợ.

Đường Ngạo sững sờ: “Anh Anh?”

Chuyện anh lo lắng nhất đã thành sự thật. Đôi mắt Dương Anh Anh lúc đó đã biến thành màu vàng kim đáng sợ, mặt trắng đến rợn người, hành động mặc dù mau lẹ nhưng ánh mắt lại lạnh lùng như đang nhìn một món đồ ăn.

Đường Ngạo đang định nói, cô ta đột nhiên tung một đấm từ dưới lên, đánh vào cằm anh. Đường Ngạo chỉ cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, ý thức ngắt đoạn.

Dương Anh Anh không hề dừng lại, lập tức đưa tay nhét ống kim tiêm kia. Nhưng cô ta nhặt hụt.

Cô ta đứng dậy nhìn sang, chỉ thấy một cô gái tóc vàng đứng trước mặt mình, ống kim tiêm kia nằm trong tay cô.

“Gràoooo...” Cô ta hét dài một tiếng, lao lên. Đường Ngạo lúc này lồm cồm bò dậy, máu mũi chảy xuống miệng. Anh đưa tay lau sạch.

Đã không còn Dương Anh Anh nữa rồi, anh thậm chí còn không kịp thương tiếc cho người phụ nữ đã từng mang đến ỉn những kỷ ức tốt đẹp khi xưa. Anh nhào tới giữ chặt cổ tay Dương Anh Anh, tay phải kéo giật lên trên.

Sức kéo này vốn đủ để bẻ gãy tay một người bình thường. Nhưng xương của Dương Anh Anh rõ ràng đã không giống như trước. Cô ta quay đầu, tay kia đánh bay anh, tiếp tục lao về phía Hải Mạt Mạt.

Gâu Gâu vốn đang cắn zombie, thấy hai con zombie chạy về phía này, nó liền nhào tới.

Nó nhảy lên, hai móng trước dùng sức níu lấy tóc Dương Anh Anh, miệng gặm đầu cô ta. Hàm răng nó dù sao cũng rất sắc, Dương Anh Anh rít lên, lập tức kéo nó xuống, cũng xé luôn một mảng da đầu của mình.

Cô ta rõ ràng vô cùng phẫn nộ, hai tay cầm lấy hai móng trước sau của Gâu Gâu, dùng sức kéo ra.

“A!!!!!!” Hải Mạt Mạt không thèm quan tâm đến ống kim tiêm trong tay, dùng sức ném đi rồi liều mạng lao về phía Dương Anh Anh. Sự chú ý của Dương Anh Anh luôn đặt trên ống kim tiêm kia, lúc này hơi lơ là liền bị Hải Mạt Mạt đẩy ngã xuống đất. Hải Mạt Mạt đấm xuống ngay giữa đầu cô ta.

Đầu của cô ta lại cứng vô cùng, không biết bên cạnh có ai bị zombie cắn xé, dòng máu tươi ầm ập bắn tung tóe lên đầu lên mặt Hải Mạt Mạt và Dương Anh Anh.

Một con zombie thủ lĩnh khác đuổi theo ống kim tiêm. Lúc ấy ý thức của Đường Ngạo vô cùng mơ hồ, trong đầu hình như có vô số tiếng vang. Khi ống kim tiêm kia rơi xuống, anh dường như không nhận ra nổi trong tay mình là cái gì.

Mà đúng lúc này, con zombie màu vàng kia đã xông tới. Đường Hạo và Đường Diệu Thiên cũng nhào tới giúp một tay, giọng Hải Minh Tiển đứt quãng truyền tới: “Không, không thể để cho bọn chúng cướp được”

Bên kia Dương Anh Anh đã đè Hải Mạt Mạt xuống dưới, cô ta hét một tiếng, cắn lên bắp vai Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt đau đến trào nước mắt, Dương Anh Anh dường như cảm thấy máu cô rất ngon nên vừa kết gặm cô vừa nhìn chung quanh tìm kiếm ống kim tiêm kia.

Cô ta rất khỏe, Hải Mạt Mạt không giãy ra được, liền khóc òa lên: “Ba ơi, cô ta cắn con! Hu hu, cô ta cắn Mạt Mạt! !”

Ý thức Đường Ngạo mơ hồ nhưng lúc này mắt anh cũng đỏ lừ, anh dùng sức vùng khỏi con zombie màu vàng kia, tay phải cầm ống kim tiêm tự động đâm mạnh lên cánh tay trái của mình. Ống kim tiêm màu vàng chỉ trong nháy mắt đã tiêm vào cơ thể anh. Xung quanh bỗng lặng ngắt, anh chỉ cảm thấy trong cơ thể như bị bỏng. Máu bắt đầu sôi trào, chảy qua mạch máu, cuối cùng hội tụ ở tim.

Mỗi một phân trên thân thể đều đau đớn như bị dội dầu đốt lửa, anh chịu đựng không rên một tiếng, chỉ cố gắng đi về phía Hải Mạt Mạt. Đầu vai Hải Mạt Mạt bị gặm mấy miếng, máu tuôn ra như suối.

Dương Anh Anh nghiêng đầu sang nhìn chăm chú vào Đường Ngạo, sau lưng một con zombie màu vàng khác cũng phi tới. Đường Ngạo đã không còn biết nó là gì nữa, tất cả suy nghĩ cũng bắt đầu rối loạn, anh chỉ biết phải đuổi người phụ nữ này đi.

Không thể để cô ta cắn Hải Mạt Mạt nữa.

Không muốn nhìn thấy dáng vẻ cô bị cắn xé máu chảy đầm đìa nữa.

Dương Anh Anh buông Hải Mạt Mạt ra, từ từ đứng lên. Làn da Đường Ngạo giống như sỏi bột, thỉnh thoảng phát ra tiếng ục ục như nước sôi. Mắt anh trong thoáng chốc cũng đã biến thành màu vàng kim, ý thức lúc rõ lúc không. Anh tiện tay cầm dao quân dụng của Đường Diệu Thiên lên, đâm tới.

Dao kia không gây ra được chút thương tổn nào cho Dương Anh Anh, Hải Minh Tiển khó khăn nói: “Dùng máu của cậu. Có thể ăn mòn da thịt của bọn nó!”

Dưới lớp da Đường Ngạo vẫn đang ục ục nổi bọt nước, nhìn vô cùng đáng sợ. Tay phải của anh cực kỳ linh hoạt chĩa vào lưỡi dao, máu chảy ra cũng là màu vàng kim giống hệt như vàng ròng bị nấu chảy.

Máu anh dính vào da Dương Anh Anh liền tỏa ra khói trắng giống như axit sunfuric. Dương Anh Anh đau đớn rít lên, lùi về phía sau chuẩn bị bỏ chạy.

Đường Ngạo chuyển sang tấn công con zombie thủ lĩnh màu vàng bên cạnh. Con zombie kia chần chờ không dám tiến. Đường Diệu Thiên đâm một phát lên vai Hải Minh Tiển: “Khốn kiếp, có thứ này sao không lấy ra sớm!”

Hải Minh Tiển nhìn ông, ánh mắt bi ai: “Đây là Người Tiến Hóa nồng độ cao nhất. Thân thể con người không thể chịu đựng nổi.”

Đường Diệu Thiên và Đường Hạo đều nhìn anh ta: “Ý cậu là sao? !”

Hải Minh Tiển không nói nữa, máy bay trực thăng phía trên đã thả thang dây đến.

Đường Diệu Thiên đột nhiên túm lấy cổ áo của Hải Minh Tiển: “Ý cậu là sao? !”

Hải Minh Tiển nhìn Đường Ngạo chém giết giữa bầy zombie: “Cậu ta sẽ nhanh chóng mất lý trí, từ nay về sau chỉ có thể trở thành một con zombie không còn suy nghĩ, chỉ để bản năng thao túng.”

Tĩnh lặng đến mức khiến người ta không thở nổi.

Đường Diệu Thiên đột nhiên đâm vào mặt Hải Minh Tiển. Máu mũi Hải Minh Tiển lập tức trào lên. Anh ta dùng ống tay áo lau đi, không nói gì.

Đường Diệu Thiên đứng lên, cố gắng để cho giọng mình không run rẩy: “Mọi người, rút về thành phố B.”

Lần này tử vong chừng hơn năm ngàn người, còn lại hơn năm chục nghìn người bắt đầu nhanh chóng di chuyển về phía phố B. Máy bay trực thăng đưa Hải Minh Tiến đi. Đường Diệu Thiên và Đường Hạo dẫn người tiếp tục chạy về phía trước. Chiến sĩ trên máy bay trực thăng lớn tiếng hét lên: “Thủ trưởng, còn mười phút nữa!”

Đường Diệu Thiên chạy một lúc, đột nhiên quay đầu chạy trở về!

Chiến sĩ trên máy bay hét lớn: “Thủ trưởng!”

Đường Hạo chuẩn bị đi theo, Đường Diệu Thiên lại lạnh lùng nói: “Không muốn ông đây chết thì đưa mọi người nhanh chóng rút lui!”

Đường Hạo hơi do dự, rồi cuộc tổ chức mọi người rút lui về phía thành phố B. Đường Diệu Thiên chạy nhanh trở về, túm lấy Hải Mạt Mạt đang cùng Đường Ngạo giết zombie. Ông nghiêng người lướt qua bên cạnh Đường Ngạo, ánh lệ đã bao trùm toàn bộ thế giới.

Hải Mạt Mạt không biết sao mình lại bị kéo đi, Gâu Gâu đi theo cô chỉ chốc lát sau đã chạy lên phía trước, vừa đi vừa chờ hai người. Hải Mạt Mạt ngẩng đầu lên, gió thổi mái tóc dài của cô tung bay: “Ông ơi, sao chúng ta lại phải chạy?”

Đường Diệu Thiên dịu dàng mỉm cười: “Chúng ta chơi trò chơi, xem ba cháu lúc nào thì có thể đuổi kịp chúng ta.”

Hải Mạt Mạt vui vẻ kéo ông: “Vậy chúng ta chạy nhanh một chút!”

Nhưng không còn thời gian nữa rồi.

“Còn năm phút nữa!” Chiến sĩ trên máy bay lại thả thang dây xuống: “Thủ trưởng, bắt lấy! !”

Tay trái Đường Diệu Thiên ôm Hải Mạt Mạt, tay phải bắt lấy thang dây, máy bay trực thăng lập tức cất cao! Hải Mạt Mạt kêu lên một tiếng, cô tính tình trẻ con, chỉ cảm thấy chơi rất vui, ngay cả vết thương trên bả vai cũng không thấy đau nữa.

Từ trên cao nhìn xuống thành phố E chỉ thấy những tòa nhà cao tầng san sát. Lúc này mới hơn mười giờ, ánh sáng màu vàng như phủ cho thành phố một lớp lụa mỏng xinh đẹp. Trong đám người, Đường Ngạo đang ngăn cản tất cả zombie cố gắng đuổi theo những người may mắn còn sống sót.

Hải Mạt Mạt được Đường Diệu Thiên ôm vào trong lòng đung đưa tới lui, còn lớn tiếng kêu: “Ba ơi, cố lên! !”

Đường Ngạo ngẩng đầu lên nhìn cô, khoảng cách quá xa nên anh chỉ có thể nhìn thấy mái tóc vàng dài rực rỡ của cô giữa không trung. Khi máy bay trực thăng rút thang dây, ngay cả ánh sáng vàng chói mắt ấy cũng biến mất.

Anh ngăn cản tất cả zombie ở ranh giới giữa thành phố E và thành phố B. Ông thuốc tiêm màu vàng kia khiến máu của anh ăn mòn được tất cả zombie, nhưng cuối cùng cũng sẽ ăn mòn chính anh. Anh biết, ngay từ đầu cũng đã biết.

Nhưng dù là ai, chúng quý cũng phải có người hy sinh. Mặc dù không muốn người đó là mình, nhưng nếu quả thật đến lượt thì cũng đành chịu.

“Hải Mạt Mạt.” Ý thức càng lúc càng mơ hồ, zombie nhào tới trước mặt bị đao quân dụng trong tay anh đâm ra một lỗ thủng to. Máu tươi bắn đầy lên mặt anh, thế nhưng anh lại mỉm cười.

Rất nhiều máy bay chiến đấu của quân đội đang tới, tất cả zombie cũng nhận ra điều chẳng lành liền điên cuồng xông vào giáp ranh giữa hai thành phố. Đường Ngạo dốc hết sức ứng phó. Đột nhiên đằng trước rối loạn, một đám zombie màu bạc chạy tới.

Cầm đầu là Hải Lam, nhìn thấy Đường Ngạo, mọi người đều dùng tiếng zombie chất vấn. Đường Ngạo dần dần có thể nghe hiểu bọn họ nói gì. Bọn họ đã phát hiện mình bị lừa, vốn chẳng có ai đưa bọn họ ra khỏi thành phố E cả.

Bọn họ nhào tới, điên cuồng tấn công Đường Ngạo. Đường Ngạo chỉ đứng im tại chỗ: “Tôi quả thực đã lừa mọi người. Thế nhưng ngày mai khi mặt trời mọc, người thân, bạn bè, người yêu của chúng ta đều sẽ thoát khỏi cơn ác mộng này. Tất cả chết chóc và biệt ly sẽ vĩnh viễn ở lại thành phố E, đừng bước bên ngoài sự bảo vệ của chúng ta.”

Hơn 300 con zombie màu bạc còn sót đứng ở trước mặt anh, không biết ai khẽ nói: “Đúng, ngày mai khi con tôi tỉnh lại, tất cả sẽ kết thúc. Thành bé sẽ được đưa đến khu không lây đúng không?”

Đường Ngạo nhìn sang, phát hiện người nói chuyện là Lưu Vân Mỹ, con cô – Ôn Cát đã được đám người Cầu Đại Vân mang đi. Anh gật đầu: “Đúng, thành phố B có sân bay, có bến tàu. Tất cả những người sống sót đều được đưa về khu không lây.”

Trên bầu trời truyền đến tiếng đếm ngược một phút, tất cả zombie màu bạc kéo lê tứ chi không trọn vẹn của bọn họ bắt đầu chém giết những zombie muốn xông ra khỏi thành phố E.

Dùng điên cuồng hơn áp chế điên cuồng, không để cho bọn chúng bước ra khỏi thành phố E một bước. Hải Lam đứng ở bên cạnh Đường Ngạo, hai con zombie màu vàng bị bọn họ ép lùi về phía sau từng bước.

Trong số zombie màu bạc có rất nhiều người đã gãy tay thiếu chân, trận khổ chiến này thảm thiết không kể sao cho xiết, hoặc cũng không cần kể.

Ngày mai khi bình minh lên, tất cả mọi người có thể thoát khỏi cơn ác mộng này. Tất cả nỗi đau và sự chia xa đều sẽ bị đẩy lùi, họ sẽ quên hết những khổ đau đã qua, sống một cuộc sống vui vẻ bình dị.

Chỉ cần một giây phút ấy thôi, tất cả mọi sự hi sinh đều đáng giá.

73. Chương 73

Chương 73: Nếu như kết cục không có ba, sao con có thể vui vẻ?

Editor: mềomỡ

Lửa đạn rung trời bao phủ toàn bộ thành phố E, máy bay trực thăng đã đi xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được chấn động mãnh liệt.

Hải Mạt Mạt bò đến bên cạnh Hải Minh Tiễn, lúc này cô nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nhìn Đường Diệu Thiên, thật lâu sau mới khẽ nói: “Ông ơi, chúng ta ngồi máy bay, ba không đuổi kịp rồi.”

Trong mắt Đường Diệu Thiên lấp lánh ánh lệ, Hải Minh Tiễn nhẹ nhàng kéo Mạt Mạt qua: “Đường lão, tôi tự biết tội của mình không thể tha thứ. Chỉ xin ông hãy chăm sóc Mạt Mạt. Đừng đưa con bé vào căn cứ thí nghiệm, con bé không phải đối tượng nghiên cứu, làm ơn.”

Đường Diệu Thiên đột nhiên xoay người túm lấy anh ta, lại đâm cho anh ta một phát. Hải Minh Tiễn lúc này mặt mũi bầm dập, ánh mắt lại vô cùng bình thản. Thành phố ở lại phía sau lưng bọn họ chỉ còn là khung cảnh hoang tàn thê lương.

Giờ phút này ngày mai, ai sẽ thoát khỏi cơn ác mộng? Ai sẽ vĩnh viễn bị ác mộng chôn vùi? !

Hải Mạt Mạt im lặng lạ thường, máu trên vai cô đã dần dần ngừng chảy. Máy bay trực thăng vốn chuẩn bị về thẳng khu không lây, Đường Diệu Thiên lại ngăn cản: “Tạm thời hạ cánh xuống thành phố B đã.”

Thành phố B, hơn năm chục nghìn người may mắn còn sống sót vẫn đang liều mạng chạy. Lúc này cách thành phố E càng xa thì ảnh hưởng càng nhỏ. Mặt đất rung chuyển ầm ầm, lỗ tai vô số người cũng bắt đầu chảy máu. Bởi vì ngay từ đầu đã có kế hoạch rút lui sang thành phố B nên quốc gia đã xây dựng một trạm cứu hộ tạm thời ở đây, còn khẩn cấp điều động một lượng lớn thuốc men.

Sau sáu tiếng chạy trốn không có bất kỳ một phương tiện giao thông nào mà chỉ có thể đi bộ, khoảng cách giữa hai thành phố xa tới mức làm cho người ta tuyệt vọng.

Nhưng cũng may sau sáu tiếng, những người còn sống sót đã tới được trạm cứu hộ.

Trạm cứu hộ tạm thời dựng ở bệnh viện nhân dân số một thành phố B, các bác sĩ vội vàng kiểm tra cho người bị thương, nhưng bọn họ đã kiệt sức rồi. Bọn họ vô lực nằm xuống tất cả những nơi có thể nằm. Ngủ một giấc thật nặng nề.

Đường Diệu Thiên đi qua đám người ngổn ngang trên đất, bỗng tiếng khóc của một đứa bé vang lên. Ông nhìn qua, phát hiện một người đàn ông đang ôm một đứa bé chưa đầy một tuổi.

Ông sải bước đi tới, lần này cứu viện mặc dù vội vàng nhưng vẫn chuẩn bị cực kỳ đầy đủ. Có bác sĩ vội vàng cầm sữa bột tới. Lỗ tai người đàn ông kia cũng đang chảy máu, mắt vì không được ngủ mà đỏ lừ.

Nhưng anh ta vẫn nhận lấy sữa bột, đút cho đứa bé ăn. Y tá ngồi xổm xuống, phải nói to sát vào tai anh ta mới nghe thấy: “Để đứa bé xuống, tôi bón cho! Anh nghỉ tạm đi.”

Người đàn ông chỉ lắc đầu: “Tôi muốn nhìn thẳng bé ăn.”

Đường Diệu Thiên đi tới, chậm rãi ôm lấy đứa bé kia. Người đàn ông nhìn thấy là ông nên không cự tuyệt. Đứa bé thấy sữa bột liền tham lam uống. Ông nở nụ cười: “Thằng bé tên gì?”

Người đàn ông nằm trên đất mí mắt dần dần khép lại, nhưng vẫn mơ hồ trả lời: “Ôn Cát.”

Hải Mạt Mạt ngồi bên cửa sổ, Hải Minh Tiển nằm ở trên giường đã ngủ thiếp đi. Anh ta bị dày vò mấy ngày nay, lần đầu tiên được ngủ yên bình thế này. Từ phía thành phố E bốc lên làn khói đen đặc, ánh lửa chớp lóe thỉnh thoảng sáng lên.

Cho dù cách sáu tiếng đi đường, cũng vẫn có thể cảm nhận được tình hình bên kia. Hải Mạt Mạt ngồi trở lại bên giường, mọi người mặc dù không nói nhưng trong lòng vẫn ôm địch ý với Hải Minh Tiển, cho nên không ai đưa thuốc cho anh ta cả.

Nhà khoa học sinh vật thiên tài này hôm nay lại cô đơn nằm trên giường. Hải Mạt Mạt tỉ mỉ liếm vết thương trên người anh ta một lượt, đang liếm, Đường Diệu Thiên lại đi vào.

Ông trìu mến xoa đầu Hải Mạt Mạt, khẽ hỏi: “Ông đưa Mạt Mạt đi thăm bà nội, nhé?”

Hải Mạt Mạt nhẹ nhàng liếm vết thương cho Hải Minh Tiển: “Không được. Cháu muốn ở bên cạnh ba.”

Đường Diệu Thiên dịu dàng: “Được, ở với ba.” Hải Mạt Mạt dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì: “Còn cả ba Đường nữa.”

Hốc mắt Đường Diệu Thiên nóng lên: “Được, ba đang ở chỗ bà nội. Mạt Mạt đến là có thể gặp ba.”

Hải Mạt Mạt không nói nữa, cô tiếp tục liếm mấy vết thương trên người Hải Minh Tiển. Hải Minh Tiển đã ngủ rất say. Đường Diệu Thiên bảo người đưa đồ ăn đến cho cô.

Nơi này có thể không sánh bằng lúc đi theo Đường Ngạo, quốc gia cũng chỉ đưa tới chút mì ăn liền, bánh bích quy, đồ hộp v...v... Cũng may có chocolate. Đường Diệu Thiên cho Hải Mạt Mạt mấy miếng chocolate lớn, điều kiện là cô phải ăn hết một bát mì.

Hải Mạt Mạt ngoan ngoãn ăn hết mì, sau đó nằm bên cạnh Hải Minh Tiển ngủ. Sợ cô đói bụng, Đường Diệu Thiên còn lấy ít bánh bích quy và kẹo đặt ở trong phòng.

Thấy cô nghe lời như vậy, Đường Diệu Thiên liền buông lỏng cảnh giác, đi ra ngoài kiểm tra tình hình của những người bên ngoài. Trong đám người có rất nhiều người bị nhiễm, cần cách ly, tiêm Thánh Ân.

Hiện giờ rất cần người duy trì trật tự.

Chờ khi cửa đóng lại, tiếng bước chân Đường Diệu Thiên cũng đã đi xa, Hải Mạt Mạt mới rón rén bò dậy. Cô lục lọi trong phòng, suy nghĩ một lát cuối cùng vẫn quyết định mang hết chocolate đi, dùng túi thuốc đóng gói lại. Sau đó còn cả mì ăn liền và bánh bích quy, tất tần tạt nhét hết vào. Sau đó cô dựa vào bên giường, khẽ hôn lên trán Hải Minh Tiển.

Hải Minh Tiển ngủ rất say, không hề tỉnh lại.

Hải Mạt Mạt mở cửa sổ, chỗ này là tầng hai, cô vịn cửa sổ nhẹ nhàng nhảy xuống. Quanh khu cứu hộ đương nhiên có bộ đội đặc chủng canh gác, cô vừa ra ngoài lập tức khiến họ chú ý. Chuông báo động vang

lên, các chiến sĩ không biết cô có bị nhiễm bệnh hay không, nhưng bây giờ đã có thuốc điều trị cho nên bọn họ không lập tức nổi sùng.

Bọn họ bắt đầu đuổi theo, nhưng tốc độ người bình thường sao bằng Hải Mạt Mạt! Cô ôm túi thuốc, chạy nhanh như chớp.

Đường Diệu Thiên bị tiếng động bên ngoài quấy rầy, nghe chiến sĩ canh gác nói người bỏ trốn là một cô gái, ông liền cuống cuống lao vào phòng Hải Minh Tiển. Trong phòng đương nhiên chỉ còn lại mình Hải Minh Tiển, ngay cả thời gian tính sổ với Hải Minh Tiển cũng không có, ông chạy như điên ra ngoài: “Con bé tới thành phố E, lập tức dẫn người chặn con bé lại! !”

Khi đó, quốc gia đang xây tường ngăn cách thành phố E và thành phố B, để tránh những sinh vật còn sót ở thành phố E đi qua. Bọn họ đào một chiến hào rộng gần mười mét, sau đó quây lưới điện quanh chiến hào.

Chiến hào thật dài cách ly toàn bộ thành phố E. Một thời gian rất dài về sau, nơi này sẽ trở thành một thành phố chết.

Đường Diệu Thiên mang theo binh sĩ dùng tốc độ nhanh nhất đuổi đến trước chiến hào đang thi công. Hào vừa mới khởi công, mặc dù có thiết bị tân tiến nhất nhưng vẫn chưa hoàn toàn đủ để cách ly thành phố E và thành phố B.

“Thủ trưởng!” Chiến sĩ phía trước chào quân lễ, “Đi tiếp là chiến khu rồi.”

Đường Diệu Thiên cũng biết. Ông đuổi tài xế ra, tự mình lái chiếc xe bọc thép quân dụng đi về phía trước. Mười mấy chiến sĩ đằng sau thấy vậy liền đuổi theo. Bọn họ sao có thể để mặc thủ trưởng của mình đi như vậy.

Khói càng ngày càng dày, tia lửa phủ kín cả tầm nhìn. Đường Diệu Thiên đeo kính bảo hộ, nhiệt độ xung quanh chắc chắn đã vượt qua 35 độ. Ông cắn răng tiến về phía trước thêm 50m. Đằng xa là ánh lửa cao tận trời, trong làn khói đặc mù mịt rồi cuộc ông cũng nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn kia.

“Hải Mạt Mạt!!” Tiếng gọi của ông trong tiếng nổ rung trời có vẻ vô cùng nhỏ bé. Hải Mạt Mạt đứng ở phía trước cách đó không xa, ngơ ngác ôm túi thuốc nhìn biển lửa vô bờ. Nơi này còn chưa vào hẳn thành phố E, nhưng hiển nhiên đã không thể đi tiếp được nữa rồi.

Ngực Đường Diệu Thiên phập phồng kịch liệt, trong hoàn cảnh này ông không thể không chống vào hai đầu gối thở dốc: “Quay về đi.” Ông không biết nên nói gì, đáng lẽ ông nên xông lên ôm lấy cô mang ra khỏi nơi này.

Nhưng ông không dám liều lĩnh tiến lên. Nếu như cô lao vào làn khói dày đặc, ông thật sự rất khó tìm được. Ông hiểu hơn ai hết, thằng con xấu xa nhà mình làm nhiều như vậy là vì cái gì.

Ông là một người lính, nhưng lần đầu tiên ông có lòng riêng, cho dù lợi dụng đặc quyền của mình, cũng chỉ hy vọng có thể bảo vệ cô, giúp cô sống tốt.

“Mạt Mạt, ba cháu mất rồi.” Có lẽ nước mắt chảy ra, nhưng ông đã không còn cảm nhận được, nhiệt độ ở nơi này quá cao, khói mù quá nặng. “Quay về đi thôi, thấy cháu bình an, dù ba ở đâu cũng sẽ rất vui mừng.” Chỉ cần tiến lên mấy bước nữa là có thể bắt được tay cô, ông từ từ đỡ, “Mạt Mạt phải ngoan ngoãn, ba mới yêu chứ.”

Rốt cuộc Hải Mạt Mạt cũng nhìn về phía ông: “Ông, mặc dù ba làm tổn thương rất nhiều người, nhưng ba không cố ý. Ông đừng trách ba nhé.”

Đường Diệu Thiên gật đầu liên tục, “Ông không trách nó, chỉ cần Mạt Mạt cùng ông về nhà.”

Hải Mạt Mạt mỉm cười: “Nếu ba hỏi Mạt Mạt thì ông hãy nói rằng Mạt Mạt đi thăm bà nội rồi. Ba Đường nói, cái này gọi là. Lời nói dối có thiện ý.”

“Hải Mạt Mạt!” Đường Diệu Thiên vươn tay, đầu ngón tay chỉ lướt qua vạt áo cô. Cô bỗng nhiên xoay người, chạy về phía thành phố E đang chìm trong khói lửa. Bóng dáng nhỏ nhắn ấy trong chớp mắt đã bị làn khói dày đặc nuốt hết.

Đường Diệu Thiên bị binh sĩ sau lưng chạy đến giữ chặt lấy.

Có lẽ, Hải Minh Tiến thật sự là người tốt, nếu không sao lại có thể dạy dỗ được một đứa con gái như vậy. Dòng lệ nóng chảy qua gò má kiên nghị của ông, khoe môi tràn ngập chua xót mằn mặn.

Bốn phía đều là tiếng nổ mạnh, Hải Mạt Mạt theo trí nhớ chạy như điên về phía trước.

“Ba!!!!” Cô khàn giọng gọi, âm thanh kia chưa truyền ra đã bị tiếng nổ át mất. Còn chưa thực sự tiến vào thành phố E, cô đã bị sóng nổ đẩy bật ngã xuống đất. Cả vùng đất đang gầm thét chấn động, cô không đứng lên nổi, chỉ có thể từ từ bò về phía trước.

Nơi này cách giáp ranh không xa, mặc dù đã sớm không phân biệt nổi địa điểm, nhưng phương hướng thì chắc chắn đúng. Cô tránh né bom trong không trung, trong làn khói dày đặc cố gắng tìm kiếm xung quanh.

Khói đen vừa dày vừa nặng phủ kín bầu trời, tứ chi cũng đã mất cảm giác. Có lẽ cô bị thương, nhưng đã không còn tâm trí đâu mà để ý. Cô bò sát giữa khói lửa, chẳng biết có chảy máu hay không, nhưng cô chưa từng nghĩ tới chuyện quay về.

Ba đã nói, chỉ mong con có thể bình an vui vẻ.

Nhưng xin hãy nói cho con biết, nếu như kết cục không có ba, con sao có thể vui vẻ?

Ba hỏi con, ở trong mắt con có phải ba chỉ là lớp xe dự phòng thôi đúng không? !

Nhưng lớp xe dự phòng là cái gì, chưa ai dạy con cả. Con chỉ biết trước khi con tìm được ba, con sẽ không bỏ cuộc.

Cơn ác mộng cuối cùng rồi cũng sẽ kết thúc, một lúc nào đó chúng ta sẽ tỉnh dậy trong ánh bình minh.

74. Chương 74

Chương 74: Phương thức nhận diện

Editor: mềomỡ

Những tòa nhà ầm ầm sụp đổ, gạch vỡ ngói nát bắn tung tóe như mưa. Hải Mạt Mạt nằm trên mặt đất tránh mảnh vụn bay như đạn lạc. Trên người chồng rất nhiều thứ, có bụi bặm bùn đất, cũng có cành cây gãy. Cô lắc lắc đầu, nghẹn đến ho sặc sụa. Mái tóc màu vàng đã sớm không nhìn ra màu sắc, khi cô nằm bất động thậm chí còn hoàn toàn không nhận ra nơi đó có người.

Khói bụi che tầm mắt, cô vẫn tìm kiếm trong đồng đồ nát thật dày. Không biết mình đã đi tới đâu, để không đi nhầm hướng, cô luôn luôn đi dọc theo đường thẳng.

“Ba!!!” Tiếng nổ vẫn không hề dừng lại, cô chỉ cần mở miệng ra là ăn phải một nắm bùn cát nóng bỏng.

Xung quanh chỉ gãy thịt vụn càng ngày càng nhiều, thần kinh cô run lên, thân thể vốn kiệt sức lập tức như được tiếp thêm sức mạnh. Cô không dám đứng dậy, hai tay đào đồng đồ nát trước mắt.

Nơi này trước đây là đường cao tốc, cách đó không xa là trạm thu phí. Hiện giờ đường đã bị lật tung. Xi măng và đá cuội đập vào người như thể muốn đục một cái lỗ trên cơ thể.

Cô dùng sức gạt những hòn đá vụn nóng bỏng kia ra, nước mắt cũng không chảy ra được bởi chưa trào ra đã hòa vào bùn cát. Không khí xung quanh nóng rực, cô khó khăn thở, cuối cùng cũng tìm được trong đồng đồ đá vụn một ống kim tiêm tự động màu xanh.

Là nơi này!

Cô xé một mảnh vá bịt lấy mũi. Khói bụi đã sắp khiến cô không thở nổi rồi.

Cô liều mạng đẩy ra tất cả những thứ có thể đẩy được xung quanh, tay đã sớm bị mài đến mức lộ ra cả xương ngón tay. Vết thương lại bị bùn cát và nhiệt độ cao ngưng kết lại, không chảy máu là bao.

“Ba!” Cô đẩy một chỗ lại gọi một tiếng, nhưng không hề có tiếng trả lời. Cả thành phố E đã sớm chìm trong ánh lửa ngập trời, đây là vùng đất chính thức bị loài người vứt bỏ. Một thành phố chết không cho phép bất kỳ sinh mệnh nào tồn tại.

“Ba!!!” Cô mệt mỏi ngồi sụp xuống đất, không bao lâu sau lại bắt đầu gắng sức bò lên phía trước.

Trên người Đường Ngạo không biết chèn bao nhiêu thứ, anh cũng không động đậy được. Từ khi bắt đầu nổ, anh đã đứng ở đây. Tất cả đều kết thúc, điều duy nhất anh cần phải làm là đứng ở đây, chuyện còn lại sẽ có người giải quyết.

Trong ngực có cái gì đó đẩy đẩy, anh nghiêng người dùng thân thể chứa cho nó chút không gian sinh tồn trong đồng đồ nát. Con chó trắng nhỏ kia cứ rên gừ gừ này giờ. Nhiệt độ nơi này quá cao, chỉ chốc lát sau đồng đồ nát sẽ hoàn toàn chôn vùi bọn họ, bít kín không khí, bọn họ cũng sẽ bị nhiệt độ cao nướng chín.

Anh làm như vậy cũng chỉ là làm hết khả năng mà thôi, nhìn thấy nó sẽ luôn nghĩ đến Hải Mạt Mạt.

Trong đầu đau rất, cho dù anh không chết cũng sẽ bị loại thuốc màu vàng kia xâm nhập, biến thành zombie không có ý thức. Nếu thật sự như vậy, không bằng chết luôn đi còn hơn.

Người luôn chú ý về bề ngoài như anh thật sự không thể chịu được một ngày nào đó mình toàn thân thối rữa, tả tơi đi theo đám zombie kiếm ăn. Mặt đất lại kịch liệt chấn động, tứ chi của anh cũng đã bị đè chặt, nếu như không nhờ loại thuốc kia cải thiện thể chất, sợ rằng anh đã sớm bị cắt thành mấy khúc rồi.

Anh muốn sờ Gâu Gâu trong khe hở nhỏ, đáng tiếc không rút tay ra được. Anh chết ở đây, Đường Diệu Thiên sẽ chăm sóc Hải Mạt Mạt. Điều này anh rất yên tâm.

Đáng tiếc, không biết cuối cùng là tên khốn kiếp nào sẽ lấy được cô.

Anh nhắm mắt lại, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng gọi cực kỳ nhỏ. Tiếng gọi mềm mại kia xen lẫn trong tiếng nổ rung trời. Anh mở mắt, tầm mắt trong bóng tối cũng có thể nhìn rõ ràng, anh cười khổ một cái – ảo thính sao?

Vậy mà trong khe hở dưới thân thể, con chó trắng kia chợt yên lặng, sau đó đột nhiên sửa âm ỉ. Nó dùng sức muốn đào đồng đồ nát bên cạnh, tiếng sửa trong không gian kín làm màng nhĩ Đường Ngạo đau nhói.

Đường Ngạo ngẩng ra, tiếng gọi kia quả nhiên lại vang lên, trong tiếng vô số tạp vật, nó cố chấp truyền vào màng nhĩ. Anh nghe không hiểu, nhưng kỳ lạ là anh lại biết rõ hàm nghĩa của nó.

Tiếng nổ không ngừng bên ngoài giống như một viên đạn bắn vào trái tim anh, phá tan quyết định buông tay, đốt lên ngọn lửa hừng hực trong linh hồn.

Hải Mạt Mạt! Thật sự là Hải Mạt Mạt!

Anh dùng sức muốn đẩy đồng đồ nát trên người ra, thế nhưng những thứ này quá dày, có hỗn hợp đất, cây lớn không biết từ nơi nào đổ xuống. Anh thử mấy lần, toàn thân cũng đã không còn tri giác, chỉ có tâm trí vẫn đang không ngừng cố gắng.

“Hải Mạt Mạt. . .” Anh gọi cô, ra khỏi miệng lại chỉ là tiếng zombie hừ hừ khàn khàn đơn điệu. Không. . . . Anh không thể đi tìm cô. Chưa tới một tiếng nữa anh sẽ biến thành một con zombie không còn chút ý thức nào.

Cô ngốc như vậy, không biết sẽ khóc đến mức nào nữa.

Thân thể đang ra sức giãy giụa đột nhiên bất động, anh nhắm mắt lại. . . . Không muốn dần dần mục rữa trước mặt con, không tìm được thì đi đi, xin con đó Hải Mạt Mạt.

Tiếng gọi nhỏ bé yếu ớt càng ngày càng gần, anh ngừng thở, tiếng nổ kinh thiên động địa bên ngoài, nhiệt độ nóng cháy như muốn thiêu đốt linh hồn cũng dần dần đi xa. Tai anh không chịu không chế chăm chú nghe tiếng gọi cực nhỏ phía trên. Trước mắt không một tia sáng, anh thậm chí không nhìn thấy được một góc áo của cô.

“Ba!!!!!!” Cô lại gọi, Gâu Gâu bắt đầu sốt ruột, dùng sức gặm cắn những thứ xung quanh.

“Gâu Gâu!!” Nó sửa lớn. Hải Mạt Mạt dừng lại một chút, sau đó cô bắt đầu điên cuồng đào bới: “Gâu Gâu!!!”

Nghe được tiếng cô gọi, Gâu Gâu giãy giụa như điên. Đường Ngạo thở dài, không thể làm gì khác hơn là cũng bắt đầu đẩy những thứ trên người ra. Tạp vật thật sự quá nhiều, hơn nữa vụ nổ vẫn còn đang tiếp

tục. Qua hơn mười phút sau, rốt cuộc Gâu Gâu cũng đào được một khe hở ở trước mặt, nó liều mạng rứt người, chui ra, nhào vào trong lòng Hải Mạt Mạt.

Hải Mạt Mạt ôm nó thật chặt, khóc òa lên: “Gâu Gâu!”

“Gâu gâu! Gâuuuu!” Gâu Gâu dùng hai móng trước ôm cổ cô, lè lưỡi nhẹ nhàng liếm lên mặt cô nhưng chỉ liếm được toàn cát. Hải Mạt Mạt ôm lấy nó chuẩn bị tiếp tục đi lên phía trước tìm kiếm, nó đột nhiên nhớ ra cái gì, nhảy khỏi lòng cô, xoay người lại bắt đầu liều mạng đào đồng đồ nát kia. Hải Mạt Mạt ngăn ra, không thể làm gì khác hơn là đào cùng nó. Đồng đồ nát dần dần bị bới ra, chỉ chốc lát sau trong đồng đồ vật hỗn độn lộ ra một cái chân.

Đây là?!

Bị chôn thành như vậy, quần áo đã sớm bị thiêu trụi, mẹ ruột tới đây cũng không nhận ra được! Hải Mạt Mạt tiếp tục đào lên phía trước, lúc đào đến thất lưng, cô dùng sức sờ sờ thứ đó, sau đó đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Đây là ba!!”

“ ” Tổng giám đốc Đường không biết nói gì hơn. Ông trời ơi, sao không nổ chết ông đây luôn đi.

75. Chương 75

Chương 75: Anh hùng dân tộc

Editor: mềomỡ

Đồng đồ nát bên cạnh đã bị xới tung lên, thỉnh thoảng lại có tia lửa bay qua. Trên người Hải Mạt Mạt đã sớm chằng chịt vết thương. Đường Ngạo từ trong đồng hỗn độn ngồi dậy, thân thể không có cảm giác nên anh cũng không biết mình bị thương chỗ nào.

Nếu chỉ mình anh ở đây thì thôi. Nhưng hiện giờ có Hải Mạt Mạt, anh đương nhiên không thể đứng đây chờ bị bom bạo cú được.

Anh kéo Hải Mạt Mạt liều mạng chạy, không biết có phải bởi vì thể chất thay đổi hay không mà tốc độ của anh rất nhanh. Gâu Gâu không theo kịp, luống cuống sửa inh ỏi.

Đường Ngạo túm lấy nó, tay trái ôm Hải Mạt Mạt, tay phải kẹp Gâu Gâu, nhanh như chớp xuyên qua màn khói mảnh đạn bay tứ tung. Liều mạng chạy như vậy khiến cho khả năng khống chế thân thể của anh càng ngày càng yếu, trong đầu có cái gì đó nhảy thình thịch, giống như muốn nổ tung vậy.

Anh ôm Hải Mạt Mạt và Gâu Gâu đến tường phòng ngự đang xây giáp ranh thành phố B. Mọi người ghen hòng nhìn trần trời, chỉ thấy có một người cháy đen sì nhanh như tia chớp chạy từ trong đám bụi đen mù mịt ra! Trong nháy mắt anh đã chạy đến trước mặt, các chiến sĩ lúc này mới thấy rõ đó là một người bị lửa và bụi bám đầy người.

Lúc này mọi người đều biết không thể để cho bất kỳ thứ gì chạy ra khỏi thành phố E. Cho nên máy bay trực thăng bao vây thành phố lập tức phát hiện ra bọn họ, pháo đạn dày đặc cũng theo đó trút xuống như mưa. Các chiến sĩ canh phòng cũng vội vàng nổ súng. Đường Ngạo mắng một tiếng, ôm Hải Mạt Mạt nằm xuống, không nhúc nhích. Đợi đến khi máy bay trực không chú ý, anh mới cẩn thận tránh né bộ đội đang xây dựng trước mặt, rời khỏi nơi đây.

Thành phố E có sông Bách Lộ, nước chảy không siết nhưng vẫn rất sâu. Mặc dù lúc này cửa sông đã bị chặn, nhưng ven sông vẫn còn nước bùn, uy lực của pháo đạn cũng sẽ bị hạn chế.

Quan trọng hơn là sau khi ném bom phải tiến hành tiêu diệt, quân đội nhất định sẽ phun lửa nhiệt độ cao. Nơi này toàn là nước bùn. Nếu tính ra thì toàn bộ thành phố E cũng chỉ còn nơi này để nấp.

Anh ôm Hải Mạt Mạt chạy như điên, thỉnh thoảng bị mảnh đạn cửa qua nhưng cũng thèm không để ý.

Cuối cùng sông Bách Lộ cũng hiện ra trước mắt, Đường Ngạo tung người nhảy vào. Một viên đạn pháo nổ tung vị trí anh vừa đứng khiến đá vụn bay tứ tung. Tiếng nổ ở trong nước giảm đi không ít, Hải Mạt Mạt mở mắt, chỉ thấy đôi mắt màu vàng kim của anh ngay trước mặt.

Bụi bậm trên người được nước sông rửa sạch, từ từ lộ ra màu sắc vốn có của da thịt. Mái tóc xinh đẹp óng mượt màu vàng kim của cô bị lửa đạn đốt nham nhở, trên mặt cũng có không ít vết thương, chỉ riêng đôi mắt kia vẫn sáng ngời vô cùng.

Đường Ngạo dùng sức ôm chặt lấy cô, không ai biết vụ nổ này sẽ kéo dài tới khi nào. Có lẽ sông Bách Lộ cũng sắp bị san bằng, bọn họ sẽ không thể tìm được đường sống. Điều duy nhất anh có thể làm chính là trước lúc chết dang tay ôm chặt cô vào lòng.

Nếu như đây là kết thúc thì chí ít chúng ta có thể ở bên nhau mãi chẳng rời xa.

Anh nhắm mắt lại, loại thuốc màu vàng kia đã xâm nhập vào não, ý thức bắt đầu hỗn loạn. Anh nhẹ nhàng tỉ cầm lên trán cô, kéo cô chìm xuống đáy sông Bách Lộ. Gâu Gâu liềm mạng cắn vạt áo Hải Mạt Mạt, cuối cùng cũng chìm xuống theo.

Sông Bách Lộ không chịu nổi oanh tạc điên cuồng như vậy, nước bùn nhanh chóng lấp hết cả lòng sông.

Sau mười hai tiếng, cả thành phố E bị san thành bình địa, cao ốc thành bột phấn, dãy núi thành núi hoang. Bộ đội sử dụng súng phun lửa nhiệt độ cao thiêu trụi cả thành phố E.

Mặc dù quá trình thảm thiết, nhưng ít nhất cũng giữ lại được một kết thúc hi vọng. Khi video ghi lại quá trình hủy diệt thành phố được phát tán đã lấy đi nước mắt của vô số người.

Cho dù cuộc hành trình của chúng ta là một biển sao mênh mông, đến cuối cùng chung quy cũng sẽ về với đất mẹ. Một nắm cát mịn trộn với tro cốt của ai, một vốc đất hoang chứa đựng tưởng niệm của bao nhiêu người?

Lúc ta tới, có ai chứng kiến ta tới?! Ta đi rồi, cũng chỉ có trời chiều nhìn theo.

Những người may mắn còn sống sót ở thành phố B đa phần đã được đưa về khu không lây, số còn lại không may bị nhiễm cũng được tích cực điều trị nhanh chóng hồi phục. Hủy diệt thành phố E đã mang đến cho tai ương lần này ánh rạng đông.

Hải Minh Tiến nghiên cứu ra thuốc nước ngăn chặn sự lây lan của virus Người Tiến Hóa, có thể thông qua tắm, phun... để giết chết hoàn toàn virus Người Tiến Hóa sơ cấp còn chưa nhiễm vào thân thể con người. Quốc gia bắt đầu sản xuất loại thuốc này với quy mô lớn, giá niêm yết ở tất cả các siêu thị lớn là 3.5 tệ.

Nhà máy sản xuất vẫn là tập đoàn sản xuất thuốc ASA. Loại thuốc này được đặt tên là Người Bảo Vệ. Mỗi lít chỉ lời 0.5 tệ nhưng cũng đủ cho Tập đoàn ASA kiếm được một món hời lớn.

Tất cả các tiệm thuốc lớn nhỏ đều có giá trưng bày chuyên dụng cho nhãn hiệu ASA. Thuốc do xưởng thuốc ASA sản xuất đối với những sản phẩm đồng loại chẳng khác nào đả kích mang tính hủy diệt. Vô số xưởng thuốc vội vàng tránh sản xuất trùng loại thuốc.

Một tháng sau, bộ phim tài liệu được đặt tên là “Người Bảo Vệ” chính thức được công chiếu trên cả nước. Quốc gia vì muốn tạo ra hình mẫu đã đặc biệt tìm dàn diễn viên nổi tiếng nhất lúc bấy giờ để tham gia vào bộ phim tài liệu giống như phim điện ảnh này.

Từ lúc thành phố E bùng phát bệnh dịch, đến khi thành lập căn cứ, rồi đến lúc cứu trợ. Tất cả mất nét đều trở thành nhân vật anh hùng, Cầu Đại Vân mang theo danh sách hộ khẩu từ căn cứ có ghi chép đầy đủ tên họ của mỗi người.

Hơn năm chục nghìn người khi nhắc tới chuyện này đều khóc không thành tiếng.

Trong đó, tổng giám đốc Đường và Hải Mạt Mạt được tổ đạo diễn đặc biệt tìm ngôi sao nổi tiếng nhất lúc ấy. Ra sức tán dương tâng bốc, khiến Đường tổng vốn scandal đầy mình bỗng trở nên hoành tráng hơn bao giờ hết.

Mọi người đều đột nhiên quên chuyện anh có hơn tám mươi scandal bạn gái. Mọi người cũng đột nhiên quên chuyện anh thay xương chó vào rượu hổ cốt.

Quần chúng đều nhanh quên, tất cả những tội xấu đứng trước ánh sáng hy sinh rực rỡ đều trở nên vô nghĩa.

Hơn 1700 con mắt nét đều biến thành những người bảo vệ làm cho người ta cảm thấy kính nể. Vì cầm chân zombie, bọn họ kéo theo tứ chi không trọn vẹn chiến đấu, chiến đấu. Cho đến khi thân thể không thể nào đứng thẳng được, cho đến khi hai cánh tay không thể cử động nổi, cho đến khi ngã xuống.

Khi bộ phim tài liệu này được công chiếu cũng là lúc quốc gia cần năng lượng. Vậy nên tất cả các rạp chiếu phim đều cố gắng lằng-xê, gần như toàn bộ lịch chiếu đều kín tên nó.

Tô Bách nay là Phó tổng giám đốc của ASA gần như ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có. Tất cả truyền thông phỏng vấn anh đều xoay quanh Đường Ngạo. Anh đương nhiên sẽ không nói vị tổng giám đốc này tán gái thế nào mà rất phối hợp điểm tô cho đẹp phẩm hạnh của Đường Ngạo.

Cuối cùng Đường Ngạo thuận lợi được “Truy phong” Anh Hùng Dân Tộc.

Trong tay anh nắm 70% cổ phần ASA, sau khi luật sư Sở sự vụ đánh giá đã cho ra một con số thiên văn suýt nữa khiến Tướng quân Đường Diệu Thiên bị bệnh tim.

Khi Đường lão tướng quân phát biểu trên TV, có phóng viên hỏi ông cách xử lý phần ‘di sản’ này. Đường lão tướng quân bày tỏ sẽ dùng toàn bộ số tiền này quyên góp xây dựng lại công trình sau tai ương.

Nhưng sau cuộc phỏng vấn, thành phố E lại xuất hiện một màn khiến người ta ghen hòng mà nhìn trân trối – Một con zombie màu vàng đột nhiên trỗi lên từ sông Bách Lộ.

Lúc đó thành phố E đã bị cách ly, lưới điện phía ngoài đã hoàn thành. Xung quanh thành phố đã bắt đầu được xây dựng lại. Từ bên ngoài lưới điện nhìn vào chỉ thấy một vùng đất khô cằn rộng lớn mênh mông.

Mà trong mảnh đất khô cằn ấy lại có một con zombie màu vàng còn sống!

Cả quân bộ như gặp đại địch!

Ban đầu mọi người còn chưa nhận ra con zombie màu vàng này, sau một trận mưa mọi người mới thấy – Đó rõ ràng là tổng giám đốc Đường vừa được truy phong Anh Hùng Dân Tộc!

Bùm một tiếng, trên mạng có vô số quan điểm trái ngược. Trong khoảng thời gian ngắn, từ khóa ‘Đường Ngạo’ đã vượt qua 10 triệu kết quả tìm kiếm. Quốc gia bắt đầu có chút hối hận – Lúc trước tăng bốc quá, ai ngờ anh ta vẫn còn sống!

Mà trên mạng, quan điểm của cư dân mạng vô cùng thống nhất – Anh là anh hùng, cần đối xử tử tế.

Muốn trách cũng phải trách diễn viên đóng Đường Ngạo trong phim tài liệu kia. Anh ta diễn nhân vật này quá xuất sắc, quá ngẫu, quá uy vũ khí phách hoàn mỹ!

Quốc gia hiện giờ sứt đầu mẻ trán, hối hận đến xanh cả ruột, hận không thể trực tiếp giết phứt đi cho rồi.

Nhưng ván đã đóng thuyền, hối hận cũng vô dụng. Hiện tại tất cả quốc dân đều đang theo dõi nhất cử nhất động của vị anh hùng zombie khởi tử hoàn sinh này.

Khi đó tổng giám đốc Đường xiêm áo lam lũ, nhưng vóc người anh vẫn vô cùng đẹp, mặt mày cũng có vài phần nhan sắc. Chỗ cần lộ thì lộ, thể hiện rõ cơ bụng tám múi rắn chắc của anh.

Hôm nay đôi mắt anh đã biến thành màu vàng kim quyền rũ, nếu chỉ nhìn bề ngoài tuyệt đối có thể mê chết ngàn vạn thiếu nữ. Thậm chí để tận mắt được nhìn thấy anh, những fan hâm mộ của anh không tiếc ngàn dặm xa xôi tới thành phố giáp ranh thành phố E, ngày ngày ngồi chờ trước lưới điện.

Vô số người vì chụp được một tấm hình của anh mà mừng rỡ như điên.

Dưới tình huống này, quân đội cho dù muốn ra tay cũng phải cân nhắc.

Vì vậy chuyện này bỗng trở nên bế tắc, cả thành phố E hiện giờ chỉ còn một con zombie.

Tổng giám đốc Đường không nhảy qua được lưới điện cao chừng mười lăm mét, anh cũng không định thử.

Anh chỉ mờ mịt đi lại trên vùng đất bị thiêu trụi này, thân thể không còn cảm giác, não cũng sẽ không suy nghĩ. Hải Minh Tiển không biết làm thế nào, mọi người chụp ảnh xong cũng nhận ra được rằng mình không có cách nào giúp anh.

Có người đưa chút thức ăn qua lưới điện, nhưng anh cũng không ăn gì hết. Có mấy lần anh cố gắng đến gần lưới điện, thế nhưng loại lưới điện cao thế này khiến anh cảm thấy bị uy hiếp. Anh đi từ đầu này đến đầu kia thành phố E. Tốc độ thật sự quá nhanh, mắt thường chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mờ.

Dưới tình huống này, mọi người càng không thể thả anh ra được, nhưng quân đội cũng không dám đi vào bắt anh. Tốc độ đã như vậy thì tư chất ở các phương diện khác nhất định cũng không khủng bố bình thường đâu. Một khi binh sĩ đi vào bị anh gây thương tích, không có thuốc chữa trị sẽ lại biến ra nhiều zombie hơn mà thôi.

Tổng giám đốc Đường vốn ăn ảnh, khuôn mặt biến dị lộ ra vẻ ma mỵ tử vong làm cho người ta tan nát cõi lòng. Đây cũng là lý do anh làm xao xuyên trái tim quần chúng. Vì bảo vệ anh, rất nhiều người đã ở lại gần lưới điện, anh đi tới đâu cũng có người chú ý.

Chỉ vì không để cho quân đội giết anh.

Quốc gia không thể làm gì khác hơn là lùi một bước, để cả thành phố E ình anh ở.

Thật ra thì đây cũng chỉ là bề ngoài thôi, trong vòng năm mươi năm tới quốc gia cũng không định xây dựng lại thành phố E. Dù sao bệnh dịch lần này thật sự quá đáng sợ. Một thành phố chết sáu triệu người, mỗi một tấc đất đều dính đầy máu tươi tro cốt, ai dám ở? !

Thể năng của Đường Ngạo nhanh chóng giảm sút, anh không chịu ăn thức ăn của con người, bên trong cũng không có thức ăn khác. Anh không thể duy trì nhiều vận động hơn được nữa. Truyền thông mỗi ngày đều theo dõi báo cáo lại tình hình, quốc gia cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Có người đăng lên blog nói rằng anh nên chết đi như thế, thậm chí không nên sống sót sau kế hoạch hủy diệt. Nào có ai được truy phong lại còn sống lại chứ!

Bài này vừa đăng lên, người viết bài liền bị quần chúng phẫn nộ lôi mười tám đời tổ tông ra mà phỉ nhổ, sau đó ngày ngày có người giúp anh ta trét phân lên tường. Chỉ mấy ngày sau, người viết bài đành phải khóc lóc công khai xin lỗi.

Bài xin lỗi này viết hết sức thành kính, tuyệt đối không sao chép ở đâu hết.

Khi sự kiện nóng hổi này kéo dài được chừng mười ngày, một quả bom hạng nặng khác lại oanh tạc các trang web – Thành phố E lại xuất hiện thêm một zombie nữa!

Về mặt quốc gia lần này liền biến thành

76. Chương 76

Chương 76: Hay là tôi để cho anh ta gặm một chân nhé!

Editor: mèomỡ

Đúng, thành phố E bị lưới điện cô lập lại xuất hiện thêm một con zombie.

Hải Mạt Mạt tỉnh lại vào lúc đó. Khắp người cô dính đầy bùn cát, khi tỉnh lại ngay cả trong mũi cũng có cát. Chuyện đầu tiên sau khi cô trời lên đó là đào Gâu Gâu ra. Gâu Gâu cũng dính cát khắp người, một người một chó bắn đến mức không nhìn ra hình dáng ban đầu.

Gâu Gâu ra sức lăn lộn trên nền cát khô cằn, cuối cùng cũng sạch hơn được một ít. Hải Mạt Mạt không ngừng đào bới xung quanh nhưng vẫn không thấy bóng dáng Đường Ngạo đâu cả. Ngược lại cô tìm thấy một cái hồ chứa nước ở bên cạnh, cô uống trước vài hớp sau đó rửa sạch sẽ ình và Gâu Gâu.

Quần áo trên người chẳng còn mấy chỗ lành lặn, có thể nói là áo rách quần manh nhưng xung quanh cũng không có gì để che.

Đây là đâu? Hải Mạt Mạt nhìn khắp nơi, xung quanh chỉ còn một vùng đất đen, không có tiếng chim hót, không có tiếng gió, không có một hơi thở của sự sống. Ba lại đi đâu rồi?

Cô tỉ mỉ quan sát mặt đất, phát hiện cái hố bùn đọng nước vừa rồi rõ ràng là dấu vết do có người trôi lên. Ba tỉnh rồi sao?

Cô tìm xung quanh, Gâu Gâu cũng đói bụng. Dù sao họ cũng đã bị chôn dưới bùn quá lâu. Nó kêu ô ô chạy về phía trước, Hải Mạt Mạt đành phải đuổi theo: “Gâu Gâu!”

Gâu Gâu chạy rất lâu, cuối cùng Hải Mạt Mạt cũng tìm thấy một túi xúc xích.

Gâu Gâu hào hứng đi công xúc xích đưa đến cho cô giống như hiến vật quý. Hải Mạt Mạt xé túi, đút cho nó hai cái rồi mới tự ột cái vào miệng. Sau đó cô ngẩng đầu lên, phát hiện trước mặt là một tấm lưới điện dài không thấy điểm cuối.

Bên cạnh lưới điện có một nhóm người ngây ra như phỗng nhìn cô. Và Gâu Gâu.

Thành phố E đã bị hủy diệt không chỉ xuất hiện một con zombie, mà nay lại thêm một con nữa. Đáng nói nhất là. . . . Ngay cả con chó cũng sống. Thế này thì hủy diệt cái rắm gì!

Quân đội dở khóc dở cười, nếu giờ có thêm cái hồ lô chui từ dưới đất lên bọn họ cũng sẽ không cảm thấy kỳ lạ.

Mà người dân cũng nhanh chóng phát hiện ra con zombie xuất hiện lần này rất khác. Căn cứ vào mái tóc vàng và con chó nhỏ, rất nhanh có người nhận ra cô – Hải Mạt Mạt! Cô gái kiên cường cùng tổng giám đốc Đường vào sinh ra tử trong phim!

Nhân dân sôi trào, nam nữ chính còn sống, thậm chí ngay cả con chó nhỏ kia cũng còn sống!

Quần chúng gọi đây là “Kỳ tích tạo hóa ban cho con người”.

Vô số tiếng hét và ánh đèn flash vây quanh cô. Mà bọn họ cũng nhanh chóng phát hiện, Hải Mạt Mạt khác zombie: cô ăn thức ăn của con người. Khi đó Hải Mạt Mạt đã ăn xong một túi xúc xích rồi. Cô lại nhặt thêm một hộp bánh bích quy, nhìn đám người đang thét chói tai với mình, cô vẫn hơi sợ bèn ôm bánh bích quy mang theo Gâu Gâu đi về phía khác.

Kết cấu thành phố E hiện giờ vô cùng đơn giản, muốn tìm một người không hề khó. Hải Mạt Mạt nhanh chóng gặp được Đường Ngạo.

“Ba?!” Cô gọi, trong mắt tràn ngập ánh sáng vui mừng ấm áp. Đường Ngạo quay đầu, đôi mắt mờ mịt của anh khi nhìn thấy Gâu Gâu đột nhiên sáng lên. Hải Mạt Mạt còn chưa kịp phản ứng, anh đã nhào về phía Gâu Gâu.

Gâu Gâu sợ đến mức xù cả lông, Hải Mạt Mạt thấy động tác kế tiếp của anh, lập tức nhận ra không ổn! Đường Ngạo đang đưa đầu Gâu Gâu vào miệng, anh muốn ăn Gâu Gâu! !

Hải Mạt Mạt nhào tới, bắt lấy Gâu Gâu, đồng thời dùng đầu húc cho anh lùi về sau mấy bước. Đường Ngạo nổi giận gầm lên một tiếng, nhào tới. Hải Mạt Mạt dùng sức ném Gâu Gâu ra xa, lớn tiếng kêu: “Gâu Gâu chạy, chạy mau! !”

Gâu Gâu lần đầu tiên trong đời oán hận cha mẹ không sinh cho nó bốn cái chân vừa to vừa dài! Nó vắt bốn cái chân ngắn ngủn lên cổ chạy hồng hộc về phía trước. Động tác của Đường Ngạo quá nhanh, chỉ chớp mắt đã đuổi kịp. Hải Mạt Mạt cuống lên, dùng sức nhào tới ôm chân Đường Ngạo, chết cũng không chịu buông.

Dường như cảm thấy cô không ăn được nên Đường Ngạo không có hứng thú với cô. Bị cản trở mấy lần, anh có chút bực mình, đá vào lưng Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt chỉ cảm thấy tim phổi cũng sắp phun ra rồi, cô rên một tiếng nhưng vẫn không chịu buông tay.

“Ba! Con bóc bánh bích quy cho ba ăn này, ba đừng ăn Gâu Gâu!” Cô lớn tiếng kêu lên, trong đôi mắt Đường Ngạo lấp lánh ánh vàng, cuối cùng đá văng cô ra xa. Khi đó Gâu Gâu đã chạy mất hút rồi.

Anh tức giận cúi xuống, xách Hải Mạt Mạt lên, đưa xuống mũi ngửi ngửi – hình như không ăn được thật. Anh bực dọc gầm lên một tiếng, nhưng thân thể bây giờ đã quá yếu, anh ngồi phịch xuống, khê thở dốc.

Hải Mạt Mạt bóc bánh bích quy đưa cho anh, anh cũng không thèm nhìn lấy một cái, chỉ cúi kính quan sát bốn phía.

Gâu Gâu chạy một vòng, cuối cùng lại lên lút trở về. Đường Ngạo ánh mắt vô hồn, vẻ mặt mờ mịt vừa thấy nó lại lập tức đuổi theo. Nó sợ hết hồn, vội cong mông lên chạy. Hải Mạt Mạt không thể làm gì khác hơn là dốc sức ngăn cản.

Đuổi qua đuổi lại mấy lần, Đường Ngạo càng yếu hơn.

Anh ngồi sau một tảng đá cháy đen, trong mắt Hải Mạt Mạt ăng ặc nước, thật lâu sau mới dùng đôi tay sưng đỏ bóc một cái bánh bích quy khác: “Ba, ba ăn một chút đi.”

Đường Ngạo phần nộ gầm gừ, không thèm để ý. Hải Mạt Mạt đưa bánh bích quy đến bên miệng anh: “Ba ăn đi.”

Đường Ngạo tức giận gầm nhẹ, sau mấy lần, rốt cuộc cô cũng rút tay về.

Tin tức Hải Mạt Mạt còn sống lập tức được truyền đến quân bộ. Đường Diệu Thiên vội vàng tự mình chạy tới hiện trường. Khi ông chuẩn bị vào thành phố E thì bị quân đội ngăn lại, hiện giờ thành phố E đang trong giai đoạn cách ly, hơn nữa còn xuất hiện sinh vật lạ. Bên trên không cho phép bất cứ ai đi vào.

Đường Diệu Thiên đứng trước lưới điện chờ một ngày một đêm, cuối cùng cũng nhìn thấy Hải Mạt Mạt. Cô đang nhặt thức ăn mọi người quăng vào. Khi đó mái tóc vàng của cô đã dài lại như cũ, gương mặt phúng phính mịn màng. Quần áo trên người rách tả tơi càng tôn lên dáng người yếu điệu. Đó là một vẻ đẹp rung động lòng người, giống như không thuộc về loài người vậy.

Vô số người từ mà bốn phương tám hướng vì đưa thức ăn cho cô mà chạy tới, trước lưới điện bỗng la liệt đủ loại thức ăn ngon.

Hải Mạt Mạt đang nhặt chân gà ngâm tiêu, cô cảm thấy cay một chút có lẽ Đường Ngạo sẽ thích ăn.

Gâu Gâu đang công thức ăn đóng hộp cho chó, hàm răng nó cực kỳ sắc nhọn, có thể dễ dàng cắn mở lá sắt bên ngoài. Giờ nó đang dùng hai móng trước ôm đồ hộp, hưởng thụ bữa ăn ngon của mình.

Xung quanh đèn flash lóe lên không ngừng, nó vẫy vẫy đuôi, không thèm quan tâm đến đám người kia, chỉ thỉnh thoảng nhìn Hải Mạt Mạt.

“Mạt Mạt!” Giọng Đường tướng quân run rẩy. Hải Mạt Mạt ngẩng đầu nhìn sang khiến đám người rối loạn – Cô nghe hiểu tiếng người, cô không phải zombie!

“Ông!” Mấy ngày nay, lần đầu tiên cô mở miệng nói chuyện. Nước mắt Đường Diệu Thiên chỉ chực chảy xuống: “Bé ngoan, ông đưa cháu ra ngoài, chúng ta về nhà.”

Hải Mạt Mạt lập tức đứng lên: “Được, ông đưa cả ba theo nhé, chúng ta cùng về nhà.”

Đường Diệu Thiên hơi khựng lại, với tình huống hiện nay, để Đường Ngạo ở đây là tốt nhất cho anh. Nếu đưa về, nơi duy nhất anh có thể đi chính là phòng thí nghiệm.

Ông dịu dàng nói: “Mạt Mạt về nhà trước, không bao lâu nữa ba cũng sẽ về mà!”

Hải Mạt Mạt nhặt hết chân gà ngâm tiêu liền mang theo Gâu Gâu và thức ăn cho chó đóng hộp rời khỏi đó. Trước khi đi cô trợn mắt, giận dữ nói: “Ông nội là đồ lừa đảo!”

Cô vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện lần trước Đường Diệu Thiên lừa cô rời khỏi thành phố E.

Nhưng ngay cả chân gà ngâm tiêu cũng không được tổng giám đốc Đường để vào mắt, anh ăn gì cũng không có mùi vị. Thân thể zombie thiếu nước nghiêm trọng, não không phân biệt được đồ ăn nên không tiết nước bọt. Anh thậm chí còn không thể nuốt được.

Hải Mạt Mạt đành quay lại, nhặt chocolate. Đám người tụ tập bên ngoài lưới điện chỉ có thể lặng im nhìn cô gái này. Cô hết lần này đến lần khác mang thức ăn về bên cạnh Đường Ngạo, nhưng cũng thất vọng hết lần này đến lần khác.

Chỉ trong một ngày, cô đã đi qua đi lại trên vùng đất cằn cỗi này mấy trăm lần.

Trên mạng dẫu dẫu cũng thấy tin tức cầu cứu, mọi người chuyển tất cả những thức ăn mình có thể nghĩ ra vào bên trong, khiến bên cạnh lưới điện tạo thành một kho tích trữ đồ ăn. Hải Mạt Mạt mỗi lần tới lại tìm được một món mới. Những thứ đồ này vô số lần cho cô hi vọng, rồi lại vô số lần khiến cô thất vọng.

Mặc dù Đường Ngạo bây giờ có năng lực hơn người, nhưng thực chất anh lại là một con zombie cấp rất thấp, thậm chí ngay cả tiếng zombie cũng không biết nói.

Anh chỉ suy yếu ngồi sau tảng đá, chờ thời gian phong hóa.

Thể năng zombie tiêu hao chậm hơn người bình thường đôi chút, nhưng nếu cứ không ăn thể này thì chưa đến một tuần sau cũng chỉ còn một cái xác khô mà thôi.

Sau không biết bao nhiêu lần mang đồ ăn về vẫn không hợp khẩu vị của anh, Hải Mạt Mạt cũng nổi giận. Cô tức giận nhào tới, dùng sức nhét món kho trong tay vào miệng Đường Ngạo.

Đường Ngạo mặc dù suy yếu nhưng tính khí lại vẫn vô cùng nóng nảy. Anh giận dữ cắn mạnh lên tay Hải Mạt Mạt!

Hải Mạt Mạt rút tay ra, dùng sức đánh anh: “Ba hư, mau ăn đi! ! Mau ăn đi! !” Đường Ngạo không hề phản ứng, nước mắt của cô nhỏ xuống mặt anh. Một lúc lâu sau, thể nhưng anh lại đưa tay lau đi.

Giọt nước mắt trượt qua đầu ngón tay, anh nhìn với vẻ khó hiểu, cuối cùng đột nhiên bồi lên khắp bàn tay.

Hải Mạt Mạt không biết anh làm vậy là có ý gì, nhưng Đường Ngạo đã không thể cử động nữa rồi.

Cô có thể dễ dàng nhét thức ăn vào miệng anh, nhưng anh sẽ không nhai, cũng không chịu nuốt. Cô gần như tuyệt vọng dựa vào ngực anh, nhìn ánh sáng trong mắt anh dần dần lụi tắt.

“Ba.” Cô khẽ hôn lên gương mặt gầy gò đến đáng sợ của anh. Khói bụi màu đen tràn ngập thành phố, bọn họ là những cây chồi mọc lên giữa vùng đất tuyệt vọng.

Gâu Gâu nằm ở xa nhìn Hải Mạt Mạt, một lúc lâu sau run lấy bầy – Hay là tôi cho anh ta gặm một chân nhé? !

Nó cúi đầu nhìn móng vuốt nhỏ tí của mình.

Đường Ngạo đã không thể đi lại được nữa, Hải Mạt Mạt thường kéo anh đi khắp nơi tìm thức ăn. Cô cố gắng cho anh uống nước, uống coca, uống các loại thức uống. Nhưng anh luôn cự tuyệt, cho dù thân thể yếu dần cũng không chịu ăn uống bất cứ thứ gì.

Trong cả thành phố E thứ duy nhất anh có thể ăn là Gâu Gâu.

Quần chúng bên ngoài lưới điện rơi lệ đầy mặt, cuối cùng có người khuyên cô: “Cho anh ấy ăn đi, mặc dù không nở, nhưng ít nhất anh ấy còn có thể chống đỡ được một thời gian.”

Không biết Hải Mạt Mạt có nghe thấy hay không, nhưng cô không làm như vậy, cô cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Đó không phải là một con chó, đó là người bạn đồng hành của cô, là người thân vĩnh viễn sẽ không ruồng bỏ nhau. Không ai dạy cô bỏ, cho nên cô vĩnh viễn không bao giờ làm tổn thương người thân của mình.

Cho dù vì bất cứ lý do nào đi chăng nữa.

Cô bắt đầu tìm kiếm khắp thành phố E, hi vọng tìm được zombie. Họ sống sót thì nhất định cũng có zombie khác sống được! Cô có thể cho ba ăn những zombie này, chỉ cần anh sống sót, cô không quan tâm anh ăn cái gì. Hai tay cô bắt đầu bị mảnh thủy tinh, kính vỡ, cục đá lẫn trong đất cửa nát, nhưng cô không thêm để ý, chỉ tập trung đào đất.

Mặc dù có ngoại lệ, nhưng kế hoạch hủy diệt này thật sự rất tàn khốc. Tất cả thi thể cho dù có chôn sâu dưới lòng đất cũng đều đã bị chưng khô. Cô chỉ đành ra lòng sông Bách Lộ để tìm kiếm, đào mỗi một tấc trên lòng sông.

Luôn có cách giải quyết, nhất định sẽ có cách giải quyết.

Từ bỏ ư? Trừ phi tôi chết.

77. Chương 77

Chương 77: Khu cách ly

Editor: mèomỡ

Cô tìm ở lòng sông cả một ngày, đôi tay cũng đã không nhìn ra hình dáng ban đầu nữa. Nhưng với diện tích của sông Bách Lộ, dựa vào một mình cô thì không thể nào tìm hết được. Cô đã kiệt sức, không thể làm gì khác hơn là quay về bên cạnh Đường Ngạo.

Đường Ngạo đã không còn sức đuổi theo Gâu Gâu nữa rồi. Gâu Gâu lúc trước còn đứng ở xa, cuối cùng từ từ công thức ăn cho chó đóng hộp nó thích ăn nhất nhẹ nhàng đặt lên đùi Đường Ngạo.

Môi Đường Ngạo khô khốc, có lẽ anh không cảm thấy khó chịu, nhưng thân thể anh thật sắp chết rồi.

Hải Mạt Mạt nhẹ nhàng đi đến gần, liếm hôn môi anh.

Cánh môi khô khốc dần mềm lại, anh từ từ mở mắt ra. Trước mắt là mái tóc dài màu vàng kim, anh dựa lưng vào tảng đá, Hải Mạt Mạt nằm trong lòng anh. Chất lỏng thơm ngọt làm dịu cánh môi, anh chỉ cảm thấy như bị bỏng.

Nhưng đây là lần đầu tiên từ sau khi thân thể mất đi tri giác anh có thể cảm thấy đau. Tay phải anh ôm eo Hải Mạt Mạt, dùng sức kéo cô vào lòng, đầu lưỡi của anh cũng thử đưa ra cạy mở khớp hàm cô.

Dòng cam tuyến uốn lượn quanh đầu lưỡi, sau đó dần dần nóng lên; dường như mỗi tác thân thể rằng môi dòng nước chảy qua đều bị thiêu thành tro. Thế nhưng anh lại vô cùng thích loại cảm giác này. Đây là liên hệ duy nhất giữa anh cùng thân thể mình. Anh tham lam mút lấy dòng nước trong veo trong miệng cô. Hải Mạt Mạt khua tay phải trên mặt đất, cảm được một chai không biết là cái gì.

Cô không kịp nhìn, miễn cưỡng đẩy lồng ngực Đường Ngạo. Đường Ngạo vô cùng thô bạo kéo cô trở lại, hình như môi cũng đã chảy máu. Anh càng hưng phấn, cái cảm giác đau đớn nóng như lửa đốt truyền đến từng góc ngách. Hô hấp của anh càng ngày càng nặng nề.

Hải Mạt Mạt liền nhân lúc thân thể anh có thể cảm nhận được đột nhiên uống một hộp nước, chờ anh hôn lại chậm rãi nuốt cho anh.

Anh không biết đó là cái gì, chỉ cảm thấy sau khi hơi thở của cô tiến vào thân thể mình thì cảm giác mờ mịt, chết lặng lại dần biến mất. Thân thể mặc dù đau đớn khó chịu nhưng cảm giác lại rõ ràng hơn bao giờ hết. Anh đẩy Hải Mạt Mạt ngã xuống đất, đầu lưỡi dùng sức cướp đoạn cam lộ trong miệng cô.

Hải Mạt Mạt cứ từng ngụm từng ngụm nuốt cho anh. Thứ kia cô không có thời gian nhìn, có lẽ là sữa. Đường Ngạo và cô cứ dây dưa như vậy một lúc lâu. Uống chừng hai chai, lúc này anh mới chưa thỏa mãn buông cô ra.

Hải Mạt Mạt thử đưa chocolate cho anh, anh do dự một chút, cuối cùng cũng để cô nuốt chocolate vào miệng. Chocolate thơm ngọt tan ra ở đầu lưỡi, anh lại có thể nếm được mùi vị. Não bắt đầu ra lệnh tiết nước bọt, miếng chocolate dần bị anh nuốt xuống.

Hải Mạt Mạt mừng như điên, vội hôn anh tiếp. Quần quít cùng anh một lúc lâu, lại nuốt cho anh ít thực phẩm có nhiệt lượng cao. Ánh mắt Đường Ngạo vẫn trống rỗng, nhưng không còn kháng cự nữa, anh lặng lẽ nuốt những thứ đó xuống.

Hải Mạt Mạt rất thông minh, cô lập tức nhận ra là Người Tinh Lọc của mình có tác dụng áp chế Người Tiên Hóa trong cơ thể anh, có thể làm cho đầu lưỡi của anh tạm thời khôi phục tri giác.

Cô vô cùng vui vẻ, vội đến bên lưới điện thu thập tất cả đồ ăn nhiều nhiệt lượng và nhiều mỡ về. Đường Diệu Thiên nhìn mà chua xót, suy nghĩ hồi lâu bèn sai người đưa cho cô một cái lều.

Hải Mạt Mạt đem lều đến bên cạnh tảng đá Đường Ngạo ngồi, cô rất thông minh, nhìn một lúc là lắp được.

Mọi người lúc này mới nhận ra ngoại trừ đồ ăn thì còn phải chuẩn bị cho bọn họ những thứ khác. Fan của tổng giám đốc Đường lập tức chuẩn bị quần áo cho anh, từ áo trong, quần lót đến áo ngoài, áo khoác v...v...

Fan Hải Mạt Mạt cũng không chịu thua kém, ngoài quần áo thì ngay cả đồ vệ sinh cá nhân, khăn lông.... Cái gì cũng chuẩn bị đủ.

Fan Gâu Gâu không chỉ chuẩn bị cho nó thức ăn ngon mà ngay cả khăn lông hút nước, chổi lông cũng mang tới.

Tô Bách và Vương Phượng hôm sau mới tới được, anh ta trực tiếp điều máy bay trực thăng của tập đoàn ASA thả dù một rương trái cây, hoa quả tươi.

Nhưng ở đây không có biện pháp bảo quản, cuối cùng mọi người nhất trí không thể để như vậy được! Hải Mạt Mạt ăn thức ăn của con người, cô là người, vì vậy quyết liệt yêu cầu Chính phủ mở điện thông nước cho khu cách ly.

Chính phủ vô cùng đau đầu, cuối cùng hết cách, bọn họ đành mắc một đường dây điện thoại, một đường dây điện, cùng một đường dây mạng.

Hải Mạt Mạt không dùng, mà cô cũng không có thời gian dùng. Đường Ngạo mỗi bữa trước khi ăn đều phải hôn cô chừng nửa tiếng mới chịu ăn. Gần đây anh vẫn không thân thiện với Gâu Gâu, nhưng cũng không đuổi theo đòi ăn nó nữa. Bình thường Gâu Gâu ở cùng anh trong một cái lều, anh thường vừa ăn vừa liếc nhìn nó một cái.

Gâu Gâu vẫn luôn có cảm giác mình đang bị dùng để ăn với cơm.

Trí nhớ của Đường Ngạo vô cùng kém, mỗi lần Hải Mạt Mạt dẫn anh vào lều cho ăn xong, anh sẽ lại rời đi. Sau đó cũng lang thang không mục đích khắp thành phố E khô cạn như những con zombie khác.

Lúc này, Hải Mạt Mạt sẽ lảng lảng đi theo phía sau anh. Có lúc anh sẽ xua đuổi. Anh đuổi thì Hải Mạt Mạt bỏ chạy, chờ anh không đuổi theo nữa lại lùn cùn đi theo như cái đuôi nhỏ.

Người bên ngoài lưới điện thường sẽ trông thấy cảnh tượng như sau: Đường Ngạo ánh mắt dờ dẩn lang thang trong thành phố E hoang vu, đi theo sau lưng cách anh không xa là một cô gái. Một con chó trắng nhỏ chạy nhảy, vui đùa bên chân bọn họ.

Khi đó là cuối tháng một, là lúc rét nhất năm. Hải Mạt Mạt thường mặc áo khoác quân phục màu xanh lá cây, khuôn mặt nhỏ lạnh đến đỏ bừng. Nhưng cho dù mưa gió hay tuyết rơi, là ngày hay đêm, cô vẫn luôn đi theo phía sau anh, chưa bao giờ ngừng.

Đến tối, cô buồn ngủ nhưng Đường Ngạo lại không cần nghỉ ngơi. Hệ thống thần kinh của anh vẫn luôn ở trong trạng thái ngủ đông.

Hải Mạt Mạt sợ anh đi lạc, lại sợ mình ngủ quên mất, bèn dùng dây thừng fan Gâu Gâu đưa buộc một đầu vào eo anh, đầu còn lại thì buộc quanh eo mình.

Quần chúng bên ngoài đứng nhìn mà đau lòng không dứt, hứa sẽ giúp cô để ý hướng đi của Đường Ngạo, cô cũng không nghe, vẫn ngày ngày đi theo Đường Ngạo.

Chớp mắt đã qua nửa tháng, Đường Ngạo rốt cuộc cũng hình thành thói quen mỗi sáng trưa tối quay về lều. Trước khi ăn cơm anh sẽ chủ động hôn Hải Mạt Mạt, nửa tiếng sau, Người Tinh Lọc trong cơ thể Hải Mạt Mạt sẽ mềm hoá đầu lưỡi của anh.

Khi Người Tinh Lọc xâm nhập, virus trong cơ thể anh sẽ tạm thời biến mất, anh có thể nhận ra được mùi vị.

Nhưng lần này Người Tiến Hóa trong cơ thể anh quả thật vô cùng ngoan cố, thể dịch của Hải Mạt Mạt cũng không thể hoàn toàn tiêu diệt hết. Cô cũng không nản lòng, dù sao Đường Ngạo chịu ăn là tốt rồi.

Sau mấy trận mưa rào, thành phố E xuất hiện những ao nước. Hải Mạt Mạt sẽ dùng khăn lông đắp nước, nhân lúc anh ăn cơm xong lau sạch sẽ cho anh, sau đó giúp anh thay quần áo.

Tóc anh dài rất nhanh, râu cũng vậy. Có lẽ là vì gene thay đổi nên tóc và râu của anh đều biến thành màu vàng. Hải Mạt Mạt sẽ dùng máy cạo fan Gâu Gâu đưa cắt tóc cho anh.

Trước đây, tất cả mọi người đều cho rằng Mạt Mạt là nữ thần, cho đến khi bọn họ nhìn thấy kiểu tóc cô cắt cho ba mình liền orz.

Trong khu cách đây đủ đồ dùng hàng ngày, nhưng Hải Mạt Mạt không biết quản lý. Quân đội không chấp nhận được, bắt đầu hạn chế quần chúng quăng đồ ăn vào bên trong lưới điện. Nếu không thành phố E sẽ thành bãi rác mất.

Nhưng bọn họ không ngăn được quần chúng vây xem. Vô số ánh mắt ở bên ngoài lưới điện ngày đêm chăm chú dõi theo một zombie một người một chó. Khi bọn họ phát hiện Đường Ngạo bắt đầu ăn đồ ăn Hải Mạt Mạt mang về thì đồng loạt reo hò.

Mà ngày hôm sau, có một nhiếp ảnh gia ngày đêm theo dõi tình hình khu cách ly đã chụp được một tấm hình. Dưới trời chiều vô ngần, trên mảnh đất đen khô cằn, Hải Mạt Mạt quỳ bên một vũng nước giặt quần áo, Đường Ngạo ngồi ở bên cạnh cô đột nhiên xoay người lại hôn lên má cô. Sau khi bức ảnh được tung lên mạng một phút đã được cư dân mạng thi nhau truyền tay, mọi người gọi đây là “Lời gọi của trái tim”.

Buổi tối hôm ấy, mưa to mưa tầm tã, sấm sét ầm ầm.

Bên ngoài có quần chúng đội mưa đến xem, tất cả đều vô cùng lo lắng. Nhưng buổi tối hôm nay, bọn họ không thấy Đường Ngạo đi xung quanh, cũng không nhìn thấy cái đuôi nhỏ là Mạt Mạt và Gâu Gâu nữa. Trong lều không có đèn, mặc dù quốc gia đã mắc đường dây điện nhưng Hải Mạt Mạt không biết dùng.

Có lẽ bởi vì mưa quá lớn, lần đầu tiên Đường Ngạo không ra ngoài. Anh ngồi trong lều, Hải Mạt Mạt dính lấy anh. Mặc dù bây giờ anh hơi tấy là nổi giận, nhưng Hải Mạt Mạt cậy tốc độ khôi phục của mình nhanh nên không thêm để ý đến những thương tích nhỏ ấy.

Tia chớp thỉnh thoảng lóe lên ở phía chân trời, đôi mắt màu vàng kim của Đường Ngạo vẫn nhìn chăm chăm vào trong ngực mình — Anh đang quan sát Hải Mạt Mạt.

Hải Mạt Mạt ngồi trên đùi anh: “Ba. . . .” Cô ôm Đường Ngạo, mặc cho anh nhìn.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào mặt cô. Khi ngón tay chạm lên da mềm mại của cô, anh bỗng run lên như có dòng điện chạy qua. Anh thích thú, không ngừng vuốt ve.

Khi đó, Hải Mạt Mạt mặc áo khoác quân phục rộng thùng thình, bên trong là áo len và quần jean. Lều dựng ở chỗ cao nên không bị nước vào. Nhưng mưa rơi lộp độp trên lớp vải không thấm nước khiến không gian nhỏ nhỏ cứ rung lên không ngừng.

Gâu Gâu nằm ở cửa, đôi lúc lại vẫy vẫy tai.

Hải Mạt Mạt thỉnh thoảng sờ xem nó có bị mưa hắt ướt không, mặc dù ba người chen chúc trong một cái lều nhỏ có vẻ vô cùng chật chội, nhưng cô cảm thấy như vậy rất hạnh phúc. Thật tốt, chúng ta vẫn được ở bên nhau.

Lần này mưa to liên miên mấy ngày, rất nhiều nơi bị lụt. Hơn nữa còn gặp phải vấn đề nan giải hơn đó là tình hình ở những khu bị lấy trong giai đoạn dọn dẹp chuyển biến xấu.

Khi nước chảy qua khu bị lấy đã khiến đại đa số nước ngầm bị ô nhiễm. Nguồn nước không sạch là trí mạng đối với con người, rất nhiều người dùng phải nguồn nước ô nhiễm đã xuất hiện biến dị.

Quốc gia thông báo khẩn, tất cả dân chúng chỉ có thể uống nước từ hệ thống công ty cung cấp nước uống. Nhưng ở những vùng nông thôn xa xôi hẻo lánh vẫn không tránh khỏi bị lây bệnh.

Chính phủ giao cho chính quyền các cấp phân phát Thánh Ân xuống từng địa phương, thuốc trừ độc Người Bảo Vệ cũng được phát ới nhà. Ra nghiêm lệnh mọi người phải làm tốt công tác tiêu độc, tránh tiếp xúc với nguồn truyền bệnh.

Hải Minh Tiến vẫn rất bận rộn, quân đội không cho anh ta biết tình hình hiện nay của Hải Mạt Mạt. Đường Diệu Thiên cũng chỉ nói Hải Mạt Mạt đang ở chỗ vợ ông. Hải Minh Tiến không hề nghi ngờ bởi anh ta biết Đường lão tướng quân sẽ không bạc đãi Mạt Mạt .

Chuyện lần này mặc dù không phải anh ta trực tiếp phạm tội, nhưng cũng không tránh khỏi liên can. Nếu xét xử theo tội danh, anh ta bị bắn chết một vạn lần cũng không đủ để bình ổn sự phẫn nộ của dân chúng. Dưới tình huống này, anh ta không muốn liên lụy đến Hải Mạt Mạt.

Cũng may hiện giờ anh ta còn hữu dụng, quốc gia cũng không lập tức hành hình. Anh ta ngày ngày sống trong phòng thí nghiệm. Sau nước sát trùng và Thánh Ân, anh ta còn nghiên cứu ra một loại thuốc làm sạch nguồn nước. Một loại sinh khuẩn có ích, không chỉ có thể giết hết Người Tiến Hóa mà còn có thể tiêu diệt hết vi khuẩn có hại khác trong nước.

Chỉ có điều nguồn nước phân bố quá rộng, loại sinh khuẩn có ích này lại phải phối theo đúng liều lượng. Quốc gia bây giờ cũng chỉ có thể bảo đảm nước trong hệ thống cung cấp nước của công ty là an toàn.

Mà tình huống ở thành phố E cũng không quá khả quan, mưa to liên miên hơn mười ngày, rất nhiều nơi trong thành phố E đã bị ngập. Hải Mạt Mạt cùng Đường Ngạo, Gâu Gâu gần như bị cô lập trong một chiếc lều. Chất lượng chiếc lều này rất tốt, bên trong không bị nước vào, nhưng không tránh khỏi lạnh.

Hải Mạt Mạt ngày ngày đi ra ngoài nhặt thức ăn, trở lại liền ôm Gâu Gâu sà vào lòng Đường Ngạo. Đường Ngạo vừa tiếp xúc với thể dịch của cô thì nhiệt độ cơ thể sẽ tăng cao. Tùy xem tiếp xúc bao nhiêu, có lúc tiếp xúc nhiều, nhiệt độ cơ thể anh có thể lên đến khoảng 50 độ.

Hải Mạt Mạt quả thật coi anh thành lò sưởi, không có việc gì liền hôn anh.

Gâu Gâu mặc dù có lông, nhưng nó cũng cảm thấy người anh ấm hơn thế là ngày ngày cùng Hải Mạt Mạt dính lấy anh. Anh hiện giờ cũng không quá bài xích hai người, có lúc còn có thể đưa tay ra ôm cả một người một chỗ vào lòng.

Nơi này còn ba người vậy nên vấn đề nguồn nước thành chủ đề được mọi người quan tâm nhất. Hơn mười ngày đều chỉ nhìn thấy Hải Mạt Mạt ra ngoài nhặt đồ ăn, mọi người đều lo lắng không thôi. Cư dân mạng chỉ có thể dùng lượng thức ăn cô nhặt để đoán xem hai người kia còn sống hay không.

Vô số người tự phát chuẩn bị áo mưa và thiết bị sưởi ấm cho họ. Trên mạng cứ blog nào nhắc tới Hải Mạt Mạt, Gâu Gâu, Đường Ngạo thì số lượt xem sẽ không thấp hơn mười nghìn.

Truyền thông hận không thể xé rách lưới điện chui vào chụp cho đã.

Mà thời gian của Hải Mạt Mạt cũng cứ đơn điệu lặp lại như vậy, cũng may cô coi đó là hạnh phúc.

Sau trận mưa to, truyền thông quốc gia phát hiện ra một chuyện kinh khủng khác – Trong lòng sông Bách Lộ lại xuất hiện thêm mấy con zombie! Không, không, không phải mấy con, theo tính toán chính xác thì số không dưới mười con.

Hai con zombie mắt màu vàng, còn lại tất cả đều là màu bạc.

Mọi người rối rít yêu cầu quân đội giải quyết chúng, ai biết bọn chúng có thể tạo thành nguy hiểm cho đám người Hải Mạt Mạt hay không? !

Quân đội ngoài mặt đồng ý, trên thực tế lại cố tình dùng dằng. Bọn họ không thể xử lý Đường Ngạo, nhưng cũng không thể để anh ta như vậy mãi được. Nếu như không có Đường tướng quân, họ không tiện trở mặt, thì đã sớm bắt anh ta để làm thí nghiệm hoặc giết luôn rồi.

Mà lúc này hơn mười con zombie lại xuất hiện rất đúng lúc. Để bọn chúng đánh nhau sống dở chết dở, hay tốt nhất là cùng chết, đây mới là kết cục Chính phủ muốn thấy. Mặc dù hơi vô tình, nhưng cũng chỉ còn cách đó.

Trong một lần đi nhặt đồ ăn, Hải Mạt Mạt cũng gặp được hơn mười con zombie này, trong đó còn có mấy người quen cũ – Hải Lam, Hà Hợp, Lưu Văn Mỹ. Zombie màu bạc có tổng cộng mười một con. Cô chạy như bay đến ôm cổ Hải Lam, Hải Lam ha ha mấy tiếng. Hà Hợp vẫn nhớ lần trước Hải Mạt Mạt khiến nó rớt cấp nên không dám tới gần, không thể làm gì khác hơn là đi trên Gâu Gâu.

Gâu Gâu dùng thức ăn cho chó đóng hộp bôi lên mặt nó.

Đang lúc mọi người vui mừng gặp nhau thì hai con zombie màu vàng phát hiện ra bọn họ. Chính là hai con zombie thủ lĩnh!

Bọn chúng bắt đầu đuổi bắt mười một con zombie màu bạc. Hà Hợp không dễ gì mới lên được cấp này, nó không muốn bị bắt vậy nên cuống cuống bỏ chạy. Hải Lam cũng biết bây giờ hơn mười con zombie màu bạc không phải đối thủ của bọn chúng, đành phải chạy tứ tán bốn phía.

Hai con zombie mắt màu vàng nhanh chóng phát hiện ra Gâu Gâu. Mặc dù nó mẫn cấp lâu nhất, nhưng hình thể hạn chế quá lớn. Trong tất cả zombie màu bạc, chỉ có nó là sức chiến đấu yếu nhất, nhưng lại ngon nhất.

Gâu Gâu vừa sửa inh ỏi vừa co cẳng chạy. Nhưng tốc độ của nó dù sao cũng không bằng hai con zombie màu vàng.

Quần chúng bên ngoài lưới điện cũng sợ hết hồn, vừa hô cổ lên, vừa cố gắng liên lạc với quân bộ yêu cầu cứu viện. Hải Mạt Mạt đương nhiên không chạy, cô xông lên đánh nhau với hai con zombie màu vàng. Nhưng dù sao cô cũng chỉ có một người hai tay, ngăn con này con kia lại đuổi theo.

Cô mệt rã rời, Gâu Gâu cũng chạy đến mức không thở nổi, cuối cùng một cái tay sau lưng đã bắt được nó. Nó ô ô mấy tiếng, quyết định dùng hai móng trước bịt mắt lại. Khi con zombie mắt vàng chuẩn bị cắn một cái, đột nhiên một luồng sức mạnh từ phía sau nó đánh tới. Nó lao đảo về phía trước mấy bước, sau đó ngã đập mặt xuống đất.

Nó tức giận quay đầu lại, chỉ thấy Đường Ngạo lạnh lùng đứng sau nó. Nó định gầm gừ, lại sợ sát ý kinh khủng trong mắt Đường Ngạo. Đường Ngạo chỉ đi tới trước mặt nó, dễ dàng tách đôi tay cứng như gọng kìm của nó ra.

Anh nhắc Gâu gâu còn đang dùng móng trước che mắt, do dự một chút. . . Sau đó dưới cái nhìn của mọi người, anh đem Gâu Gâu trả cho Hải Mạt Mạt đang ngã ngồi trên mặt đất.

Trong phút chốc, tiếng hoan hô như sấm dậy.

78. Chương 78

Chương 78: Khôi phục ý thức

Editor: mềomỡ

Sự xuất hiện của Đường Ngạo rõ ràng đã khiến hai con zombie mắt vàng hoảng sợ. Bọn chúng vội lùi ra xa, khẽ gầm gừ nhìn anh. Đường Ngạo đang nhìn bọn nó, có lẽ là muốn bắt một con về làm thịt.

Ánh mắt này khiến hai con zombie kia càng hoảng sợ hơn, vừa gầm gừ vừa từ từ lùi ra xa. Đường Ngạo cũng không đuổi theo, Hải Mạt Mạt ôm Gâu Gâu ngồi trên mặt đất. Gâu Gâu chờ một lúc lâu mới dè dặt buông móng vuốt ra. Khi phát hiện mình ở trong lòng Hải Mạt Mạt, nó suýt nữa đã vẫy đứt cả đuôi, cái mõm nhỏ dùng sức dụi dụi vào cổ Hải Mạt Mạt.

Hải Mạt Mạt an ủi nó, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào Đường Ngạo.

Đường Ngạo không đuổi theo hai con zombie mắt vàng, anh đang nhìn mười một con zombie màu bạc trước mắt. Hà Hợp và Hải Lam cũng khó hiểu nhìn anh. Đường Ngạo biến thành zombie, mọi người có thể hiểu được. Thế nhưng ánh mắt đầy địch ý này là sao? !

Đường Ngạo đứng bên cạnh Hải Mạt Mạt, phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp. Hải Lam đang định đi tới cũng vội vàng lùi lại.

“Anh ấy không nhận ra bọn anh? !” Nó hừ hừ ha ha, đương nhiên là hỏi Hải Mạt Mạt. Một lúc lâu sau Hải Mạt Mạt gật đầu, Hải Lam vội bảo những zombie khác lui ra.

Anh không giống zombie, ví dụ như anh không hiểu ngôn ngữ của zombie. Mặc dù con người màu vàng kim, nhưng làn da không có màu xám trắng chết chóc. Đường như là một loại biến dị giống loài.

Đường Ngạo vẫn còn đang nhìn mười một con zombie này, anh vẫn muốn bắt một con để ăn. Hải Mạt Mạt kéo tay anh đứng lên: “Ba, chúng ta về nhà thôi.”

Đường Ngạo nhìn cô, cuối cùng vẫn để cô dắt đi.

Buổi tối thành phố E không quá yên tĩnh, xung quanh có hơn mười zombie, lúc này đều đang đói ngấu.

Cũng may đám Hải Lam là mất nét, thân thể chưa chết nên vẫn có thể ăn thức ăn của con người. Chỉ có điều cấp bậc cao, thân thể vô cảm, chút thức ăn nhẹ cũng phải mất rất lâu mới có thể nuốt xuống được.

Thành phố E đã thành ra thế này, xung quanh còn được bao bởi lưới điện, bọn họ cũng không biết làm thế nào nữa. Vì vậy sau khi đêm xuống, họ chỉ đành tập trung ở gần cái lều nhỏ. Từ sau khi biến thành zombie, bọn họ luôn đi theo Đường Ngạo, bình thường anh nói gì mọi người làm theo. Hiện giờ tất cả mọi người đều rất bối rối.

Thành phố E bị hủy diệt, giờ chỉ còn lại hơn mười zombie bọn họ. Chẳng lẽ họ thật sự không nên sống sót sao?

Có lẽ chết trong lửa đạn ngay từ đầu cũng tốt hơn sống mà vô tri vô giác, giống cái xác không hồn.

Nhưng bọn họ dù sao cũng đã sống, chẳng lẽ sống sót lại là sai lầm sao? !

Hai con zombie mắt vàng vẫn đi loang quanh gần đấy, bọn chúng muốn bắt đám zombie màu bạc. Nhưng ở quá gần Đường Ngạo, bọn chúng vẫn không dám ra tay. Lúc này chỉ đành mai phục gần đó.

Trong lều, Hải Mạt Mạt đang đút cho Đường Ngạo ăn cơm tối. Cơm tối là canh thịt dê cá diếc hầm cách thủy fan Đường Ngạo lên đưa tới. Mọi người đều biết thức ăn quá khô anh rất khó nuốt xuống, cho nên dù quốc gia đã ra lệnh không được tự ý ném thức ăn vào, bọn họ vẫn lên đưa vào cho anh những thức ăn lỏng dễ tiêu hóa.

Fan Hải Mạt Mạt thì nấu mì udon, fan Gâu Gâu cũng đưa cơm thịt bò rau dưa tự làm. Bữa tối của ba người vẫn cực kỳ phong phú.

Đường Ngạo ăn một miếng sẽ lại hôn Hải Mạt Mạt, anh cần chất lỏng trong veo thơm ngọt kia giúp anh đuổi đi cảm giác cứng ngắc ở đầu lưỡi. Hải Mạt Mạt nằm trong lòng anh, lúc thì ăn một miếng mì udon, lúc lại nếm thử một chút canh của anh.

Trời đông giá rét, nhưng gió không luồng được vào cái lều nhỏ này, thân thể anh chính là cái lò sưởi tự nhiên. Buổi tối Hải Mạt Mạt và Gâu Gâu đều rúc vào lòng anh mà ngủ.

Cơm nước xong, Hải Mạt Mạt dùng nước súc miệng cho anh súc miệng. Anh nằm ở trên đệm, theo thường lệ dang tay ra ôm Hải Mạt Mạt vào lòng. Gâu Gâu vốn ngủ ở cửa lều, nhưng gần đây quá lạnh, Hải Mạt Mạt liền ôm nó tới, đặt ở giữa cô và Đường Ngạo. Có lúc nóng quá, nó sẽ chui ra dựa vào lưng Hải Mạt Mạt mà ngủ.

Mà đêm nay, nghe tiếng thở của Hải Mạt Mạt và Gâu Gâu, Đường Ngạo nhắm mắt lại, không nhúc nhích.

Chỉ chốc lát sau, anh hình như nhìn thấy được thảo nguyên xanh vô bờ. Gâu Gâu và Hải Mạt Mạt đang chơi nhật bóng trên thảm cỏ. Anh ngồi ở một bên, dựa lưng vào lều. Sau đó anh liền mở mắt. Một tháng nay lần đầu tiên anh ngủ, hơn nữa còn nằm mơ.

Thế chất của zombie vốn không cần ngủ, anh có chút hoảng hốt. Đúng vậy anh thật sự đã ngủ thiếp đi, mặc dù cùng lắm chỉ hai đến ba tiếng, nhưng anh thật sự đã nằm mơ.

Ánh mắt anh vẫn mờ mịt, ngay cả chính anh cũng không nhận ra rằng mình bắt đầu có ý thức. Bên ngoài trời còn chưa sáng, anh yên lặng nhìn Hải Mạt Mạt đang ngủ say trong lòng mình. Bởi vì nhiệt độ cơ thể anh rất cao nên cô chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng do fan đưa.

Trên người đắp một chiếc chăn nhung lông vệt ấm áp. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chìm trong bóng tối, thế nhưng anh lại thấy rất rõ ràng. Anh nhẹ nhàng đến gần gương mặt nàng này. Vừa đến gần lập tức cảm thấy như có một dòng điện yếu chạy khắp toàn thân khiến cơ thể anh có chút tê dại.

Anh không tự chủ được muốn tìm kiếm nhiều điểm tiếp xúc hơn, vì vậy liền luồn tay vào trong áo ngủ của cô. Cảm giác đó thật sự quá tuyệt, anh bèn cởi phẳng áo ngủ của cô ra.

Gâu Gâu không kiên nhẫn hắt hơi một cái, nó đã không cảm thấy lạnh nữa rồi, lại chèn Đường Ngạo cựa qua cựa lại, bèn bò xuống bên chân hai người ngủ tiếp. Hải Mạt Mạt buổi tối ngủ rất say, Đường Ngạo cởi hết quần áo trên người cô, sau đó lại cởi cả quần áo của mình, rồi cứ như vậy ôm cô thật chặt.

Nhiệt độ trên người anh quá nóng, Hải Mạt Mạt bắt đầu toát mồ hôi. Mồ hôi dần dần thấm vào thân thể anh, anh chỉ cảm thấy khắp người đều hơi hơi có cảm giác. Ví dụ như anh bắt đầu có thể cảm nhận được thân thể mềm mại của Hải Mạt Mạt.

Anh càng ôm chặt lấy cô hơn. Hải Mạt Mạt đang mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy nóng quá. Cô dùng sức đẩy Đường Ngạo ra, Đường Ngạo vẫn không nhúc nhích. Có thứ gì đó đè giữa hai chân, tay phải cô sờ xuống dưới, sau đó bắt được cái thứ không đứng đắn kia.

Cô gần như phản xạ có điều kiện vuốt ve lên xuống.

Qua tầm mười lăm phút, vật kia lại hơi có phản ứng. Tất cả cảm giác của Đường Ngạo đều tập trung về nơi đó, anh hừ một tiếng, trong não có cảm giác càng rõ ràng hơn nữa. Có vài mảnh vụn trí nhớ chợt lóe qua, anh muốn bắt lấy nhưng lại có chút mờ mịt.

Nơi bàn tay nhỏ bé kia vuốt ve càng ngày càng trưởng, lại có cảm giác sáng khoái không nói nên lời. Điều này làm cho thân thể một tháng nay chỉ thỉnh thoảng cảm nhận được chút tri giác nhỏ hừng phần không thôi, anh thậm chí còn lên xuống theo tiết tấu của bàn tay ấy.

Hải Mạt Mạt nửa mê nửa tỉnh, thuận miệng hôn lên mặt anh một cái. Anh bất mãn hôn môi cô, đầu lưỡi đưa vào từ từ hấp thu dòng cam lộ trong miệng cô. Thể dịch ở tay dù sao cũng rất hữu hạn, nơi nào đó của anh mặc dù có chút tri giác, nhưng lại không quá rõ ràng. Chỉ chốc lát sau anh không chịu nổi nữa, cái cảm giác như có như không này làm cho anh nóng nảy.

Hải Mạt Mạt mở đôi mắt mơ màng, chỉ nhìn thấy trong lều tối đen như mực. Anh hình như vô cùng bất mãn, đứng dậy định đi ra ngoài. Hải Mạt Mạt không muốn anh ra ngoài trong thời tiết vừa lạnh vừa ẩm thấp này. Nửa tháng mưa to liên miên khiến không ít nơi trong thành phố E sụp lún, bề mặt địa hình có chút phức tạp.

Bị ngăn cản mấy lần rõ ràng khiến anh có chút bực mình. Hải Mạt Mạt nhanh trí, cúi người xuống, đôi môi anh đào khe hở ra ngậm lấy nơi nào đó đang hơi nóng lên.

Đường Ngạo vốn đang nóng nảy đột nhiên bình tĩnh lại. Anh chậm rãi nằm về đệm, tay phải vuốt ve mái tóc dài như tơ hơi lạnh của cô.

Những nơi được dòng cam lộ làm dịu nhanh chóng khôi phục tri giác, kích thích mãnh liệt chợt tràn ngập trong thân thể chết lặng đã lâu, anh không tự chủ được rên rỉ ra tiếng.

Trong đầu ong ong, trước mắt như lóe lên một vùng sáng trắng. Tay phải anh vô lực bắt lấy lọn tóc dài mềm như dòng nước, khoái cảm đột nhiên tới làm cho hệ thống thần kinh của não gần như hỏng mất.

Anh hé miệng, dường như có dòng điện theo không khí xâm nhập vào thân thể, ở dưới chân, giữa đầu gối, hai chân, thậm chí không ngừng lưu luyến tấn công mỗi tác trên cơ thể. Anh có thể cảm nhận được rõ ràng đầu lưỡi của cô, mỗi một lần đụng vào sẽ làm cho anh điên đảo thần hồn.

Ý thức như nước thủy triều ủa tới, vật kia đã trưởng lớn như cổ tay em bé, Hải Mạt Mạt liền ‘ăn bớt ăn xén’. Cô ngậm không nổi nữa, chỉ vẽ vòng tròn ở trên đỉnh.

Anh khó nhịn ấn mạnh gáy cô, đè chặt cô xuống.

“Ưm.....Ư.....” Cô hơi kháng nghị, giãy giụa vài lần. Dường như theo bản năng, Đường Ngạo bỗng lật người đè cô xuống dưới thân thể, anh vội vàng muốn tìm kiếm nơi nào đó nhưng đồng thời cũng vô cùng mờ mịt.

Cuối cùng vật kia cũng chạm đến chốn u lâm nào đó, anh có thể cảm nhận được sức nóng trong bí cảnh ấy. Anh ấn chặt Hải Mạt Mạt, vòng eo cường tráng đột nhiên rướn lên một cái.

Thân thể Hải Mạt Mạt uốn cong lên. Xem phim người lớn hơn tám năm, cô đương nhiên biết Đường Ngạo muốn dùng cái gậy lớn kia đâm vào đâu. Cô đau đến trào nước mắt.

Đường Ngạo thử mấy lần đều không thành công, cuối cùng anh thử đưa ngón tay vào.

Ngón tay đi vào chốn đào nguyên kia, chỉ cảm thấy cả người bắt đầu cháy rừng rực, ngón tay kia cũng nhanh chóng khôi phục tri giác. Anh hưng phấn lạ thường, đưa hai ngón tay vào. Bàn tay nhỏ bé của Hải Mạt Mạt bám lấy cánh tay cường tráng của anh, trong mắt ầng ậc nước.

Anh lại đưa cả năm ngón tay vào, cuối cùng cả tay phải đã có cảm giác. Anh vội vàng đỡ lấy vũ khí của mình, dùng sức tiến vào nơi đó.

Thân thể Hải Mạt Mạt cũng theo đó mà co lại, tránh né theo bản năng. Hai tay anh nắm chặt eo của cô, tay trái không cảm giác nên bóp quá mạnh, Hải Mạt Mạt đau đớn kêu một tiếng. Anh lại hôn lên đôi môi cô, phần eo tiếp tục dùng sức một lần nữa, tiếng kêu thảm thiết của Hải Mạt Mạt còn chưa kịp phát ra đã bị anh nuốt hết.

Cái cảm giác nóng cháy như lửa đỏ khiến cho anh gần như điên cuồng, anh dùng sức đưa đẩy thất lưng, tầng màng mỏng kia cũng theo đó mà bị xé rách.

Trong cổ họng anh phát ra tiếng gầm nhẹ, thân thể chỉ biết dùng sức, hoàn toàn không hề thương tiếc rút ra đâm vào. Hải Mạt Mạt chỉ cảm thấy như bị nghiền tan xương nát thịt, tiếng kêu của cô cũng trở nên cực kỳ nhỏ bé yếu ớt: “Ba cứu Mạt Mạt, Gâu Gâu cứu Mạt Mạt, hu hu. . .”

Thể chất của anh cực kỳ khó thỏa mãn, thể lực lại dư thừa đến đáng sợ. Phát tiết như mưa to gió lớn chừng một giờ cuối cùng anh cũng gầm nhẹ một tiếng, chất lỏng nóng rực bắn vào trong cơ thể cô.

Mặt trời dần nhô lên từ phía chân trời, anh ngồi dậy, trong đầu bắt đầu xuất hiện một vài hình ảnh rời rạc. Có thành phố E nhà cao tầng san sát, có những chiếc xe sang trọng bóng lóa, có đường phố tấp nập. Anh lắc lắc đầu, cảm giác nóng rực đó đã biến mất, thân thể cũng đắm chìm trong trạng thái cực kỳ thoải mái.

Giống như được ngâm trong suối nước nóng, mỗi một mạch máu đều như nở ra. Anh vẫn còn chưa thỏa mãn muốn làm một lần nữa, nhưng Hải Mạt Mạt đã nức nở ngủ thiếp đi rồi. Trên mặt cô bắt đầu xuất hiện màu đỏ bất bình thường. . . . Cô phát sốt.

Lần này cô sốt cao không giảm, ngày hôm sau thậm chí còn không tỉnh nổi. Đường Ngạo có chút khó xử, anh muốn đi ra ngoài nhưng lại cảm thấy không nên để một mình cô ở trong lều.

Gâu Gâu thật sự không chịu nổi hai người kia nữa rồi, sao ai cũng nóng rực vậy hử. Nó đi ra ngoài giải quyết vấn đề sinh lý, sau đó theo thường lệ đến chỗ fan của nó tụ tập, ngon lành hưởng thụ thức ăn đóng hộp, nước quả và một đĩa thịt bò. Sau đó nó ợ một cái, đi đến chỗ fan của Hải Mạt Mạt, công một hộp chocolate thật lớn về.

Sau khi tha chocolate về lều, nó lại đến chỗ fan của Đường Ngạo, công canh cá hoa vàng, canh sò fan đã bỏ sẵn vào hộp cơm.

Sáng sớm hôm nay là nó ra ngoài nhặt đồ ăn, tất cả người dân cũng không nhận được vội vàng chụp lại.

79. Chương 79

Chương 79: Virus đáng khinh

Editor: mèomỡ

Ngày hôm sau, Hải Mạt Mạt vừa mới hạ sốt, Đường Ngạo đã vội vàng làm một lần nữa khiến Hải Mạt Mạt lại phát sốt.

Nhưng cũng có chỗ tốt là những mảnh ghép rời rạc trong đầu bắt đầu được lấp nối. Tổng giám đốc Đường vẫn có chút mờ mịt. Anh ngồi ở trên đệm ngăn người một lúc lâu, đến khi mở mắt ra một lần nữa thì ánh mắt đã trở nên rõ ràng.

Đây là đâu? Thể lực của anh tiêu hao quá nhiều, bèn tiện tay cầm miếng chocolate bỏ vào miệng. Những ngày vừa qua ở thành phố E đối với anh không khác gì cách màn hình xem phim. Anh biết tất cả mọi chuyện xảy ra ở nơi này, nhưng người trải qua dường như lại không phải là mình.

Anh nuốt mấy miếng chocolate lớn mới cảm thấy khá hơn một chút. Sau đó anh bắt đầu xem xét xung quanh.

Nơi này là một chiếc lều, thật ra thì anh đã sớm biết, nhưng sau khi thực sự tỉnh lại vẫn cần xác nhận một lần. Bây giờ là ban đêm, trong lều đưa tay không thấy được năm ngón. Gâu Gâu cuộn người ngủ ở bên chân hai người.

Hải Mạt Mạt. Mẹ nó, Hải Mạt Mạt! !

Lông tơ khắp người anh dựng hết cả lên, vội cúi người xem Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt thở ra cũng nóng, cả người nóng hừng hực. Mà trong hoàn cảnh tối đen như mực, anh vẫn có thể thấy rõ gương mặt ửng đỏ của cô.

“Hải Mạt Mạt? !” Anh ôm Hải Mạt Mạt lên, thấy mình và cô đều trần truồng, không khỏi khó xử. Anh tiện tay cầm áo ngủ mặc vào cho Hải Mạt Mạt, còn mình cũng mặc áo ba lỗ, quần dài vào. Cơ thể Hải Mạt Mạt rất nóng, cũng mất ý thức. Anh gọi mấy tiếng, cô mới miễn cưỡng khóc: “Ba cứu Mạt Mạt!”

Đường Ngạo đau lòng, anh đã làm ra loại chuyện khốn kiếp này, mặc dù ý thức không tỉnh táo nhưng vẫn nhớ rõ.

Anh cẩn thận nhớ lại nguyên do Hải Mạt Mạt phát bệnh. Lúc trước Hải Mạt Mạt vì giúp anh ăn, cũng thường xuyên hôn anh. Khi đó hai người hôn môi cũng không thấy cô có bất kỳ khó chịu nào.

Nhưng sau hai lần cùng anh làm chuyện hoang đường kia, cô đều xuất hiện trạng thái hôn mê, sốt cao.

Anh cũng có thể đoán ra đại khái nguyên do. Ống thuốc tiêm Hải Minh Tiển cho anh là Người Tiến Hóa nồng độ cao nhất. Nói cách khác trong cơ thể anh phải là virus zombie. Bởi vì loại virus này cao cấp hơn Người Tinh Lọc trong cơ thể Hải Mạt Mạt, cho nên mới khiến hệ miễn dịch của cô bài xích sao? !

Anh cũng không dám chắc, sáng ngày hôm sau liền tự mình ra ngoài tìm đồ ăn.

Lúc anh ra khỏi lều là sáng sớm. Bầu trời mây đen dày đặc, âm u như sắp có mưa tuyết. Anh chỉ mặc một cái áo ba lỗ nhưng không thấy lạnh chút nào.

Đám fan bên ngoài nhìn thấy anh đều điên cuồng la hét, ánh đèn flash nhấp nháy không ngừng. Tổng giám đốc Đường thần nhiên đi tới, tao nhã nhìn lướt qua đám người.

“Trời ạ, anh đang nhìn tôi, anh đang nhìn tôi!” Trong đám người vang lên tiếng hét chói tai, anh cong môi nở nụ cười ưu nhã. Hình tượng kinh doanh trước công chúng luôn là sở trường của anh.

Trong tiếng la hét của mọi người, anh chậm rãi quan sát đám fan của mình, ừ, có mấy cô không tệ. Chờ có cơ hội có thể “Đi sâu vào trao đổi”. Nụ cười của tổng giám đốc Đường càng thân thiện hơn.

Quần chúng vây xem bị “Sự tích anh hùng” hoàn mỹ của anh mê hoặc, điên cuồng chen lên, hận không thể trèo qua lưới điện. Gâu Gâu lắc đầu chỉ lo công đồ ăn cho chó đồng hộp trên đất – Cuộc một cái móng chó là anh ta lại đang ngắm gái đẹp!

Tổng giám đốc Đường tao nhã ung dung đi về phía lưới điện, đứng lại ở cự ly cách fan gần nhất. Giọng nói của anh vẫn trong trẻo như xưa, mang theo sức quyến rũ làm người ta đỏ mặt, tim đập loạn nhịp: “Phiền cô giúp tôi liên lạc với Phó tổng ASA Tô Bách. Tôi hi vọng có thể nói chuyện trực tiếp với anh ta.”

Người bị anh nhìn chăm chú một nữ phóng viên nhật báo Hoàn Cầu. Mặt đối phương đỏ ửng, mãi mới hoàn hồn. Trời ơi, anh ấy nói chuyện với tôi kìa!! Mặt cô ta đỏ như quả táo chín, nhưng vẫn cố gắng duy trì hình tượng của một phóng viên.

Cô ta nhanh chóng liên lạc với Phó tổng ASA Tô Bách.

Khi biết tin Đường Ngạo khôi phục, Tô Bách vội vàng ngồi máy bay trực thăng đến thành phố B ngay trong sáng sớm.

Ngày đó, tất cả truyền thông đều tới đây, Đường Ngạo lại hoàn toàn không có tâm trạng ứng phó. Nhưng bởi vì trước kia từng đảm nhiệm đại sứ từ thiện thành phố E nên ở trước mặt công chúng anh vẫn rất nhẫn nại. Anh vô cùng ôn hòa, khéo léo cảm ơn truyền thông quan tâm, cảm ơn cư dân mạng hết lòng chăm sóc. Nhưng trước mắt thật sự có chuyện quan trọng – con gái yêu Hải Mạt Mạt đang bệnh, anh cần một ít đồ dùng sinh hoạt.

Tô Bách cũng không được phép vào khu cách ly, anh chỉ có thể dựa theo danh sách Đường Ngạo đưa, trong vòng một giờ liền dùng máy bay đưa đồ vào khu cách ly.

Khi đó Đường Ngạo vừa mới cho Hải Mạt Mạt ăn xong. Hà Hợp, Hải Lam nghe nói anh tỉnh táo, cũng xa xa đi theo anh.

Mấy ngày nay mọi người sắp lạnh chết rồi. Anh ít ra còn có cái lều chứ mọi người bên ngoài chỉ có màn trời chiếu đất!

Đường Ngạo phân phát lều Tô Bách chuẩn bị ười một con zombie màu bạc. Hà Hợp cũng lấy một cái, mặc dù trước kia nó không cùng phe với đám người Đường Ngạo nhưng hiện giờ chỉ còn một mình nó, đương nhiên nó không muốn ở một mình rồi. Nó luôn là người nghĩ thoáng mà.

Đường Ngạo sắp xếp lại hơn mười zombie, mười cái lều cũng dựng xung quanh lều của anh. Hai con zombie màu vàng kia hình như đang đào những zombie chưa bị cháy hết ở sông Bách Lộ để ăn nên hiện giờ chúng nó vẫn còn sống, lúc nào cũng theo dõi nơi này như hổ rình mồi.

Đường Ngạo hoàn toàn không có thời gian để ý đến bọn nó, mất nét màu bạc có thể ăn thức ăn của con người nên rất dễ xử lý. Anh bảo Tô Bách đưa túi ngủ vào, ời con một cái. Đồ Tô Bách mua toàn là hàng chất lượng cao, buổi tối mọi người sẽ không sợ lạnh.

Sau đó anh lại bảo Tô Bách đưa theo hai chiếc máy vi tính, một để bàn, một laptop sau đó lắp wifi. Hiện tại thành phố E đã có mạng di động, anh bèn lấy thêm cả một cái điện thoại.

Như vậy mọi người cũng dễ trao đổi hơn.

Ngày hôm sau quân đội mới tới, khi đó trong lều tổng giám đốc Đường đã có đầy đủ mọi thứ mất rồi!

Đường tướng quân đứng ngoài lưới điện, thấy anh tỉnh táo thật, trong lòng cũng có chút vui mừng. Ông dẫn lòng không để vẻ vui mừng hiện lên mặt: “Anh đã tỉnh táo thì cũng nên khuyên Mạt Mạt trở về cùng tôi. Cứ ở mãi khu cách ly làm sao được? !”

Đường Ngạo không vui: “Con gái của con con tự có tính toán. Bây giờ ba cũng biết nghĩ cho con bé rồi cơ đấy, thế sao trước kia không nghĩ? !”

Đường tướng quân lập tức nổi giận: “Đó cũng là cháu của tôi! Tôi không có quyền nói hả? ! Tóm lại tôi sẽ lập tức đưa con bé đi!”

Tổng giám đốc Đường không hề yếu thế: “Cháu gái ba?! Không phải ba đã sớm cắt đứt quan hệ với con rồi sao? Con gái của con lại thành cháu của ba từ lúc nào vậy? !”

Kết quả của lần đầu tiên hai cha con gặp mặt là cãi nhau ầm ĩ một trận, nổi trận lôi đình bỏ về.

Xế chiều hôm đó, Đường phu nhân cũng bắt chấp lời khuyên can của mọi người chạy tới thành phố B. Trước đây không ai nói cho bà biết tin Đường Ngạo qua đời. Chờ đến khi phim tài liệu công chiếu bà mới biết được, suýt nữa thì khóc mù cả mắt.

Lúc này nghe nói con trai út còn sống, bà cũng không thêm quan tâm đến Đường tướng quân nữa mà tự mình ngồi máy bay tới.

Bà đã hơn năm mươi, trước vốn không thấy già, hôm nay tóc cũng đã hóa hoa râm. Chỉ trong vòng hơn một tháng sau khi biết tin Đường Ngạo qua đời, bà như già đi cả mười tuổi.

Từ nhỏ bà đã vô cùng chiều chuộng đứa con út này. Thăng cả, thăng hai dưới sự dạy dỗ của Đường tướng quân đều như cái đầu gỗ, chỉ có thằng út là hiếu động.

Mỗi lần Đường tướng quân mắng con bà đều bênh. Cuối cùng anh lại càng ngày càng khác người, xa cách với người nhà, có chuyện gì cũng không chịu nói.

Bà đứng trước lưới điện, mặc một chiếc áo khoác đen thêu chỉ vàng, tóc dài dùng cặp hoa búi lên. Mặc dù đã lớn tuổi nhưng vẫn có thể thấy được bộ dáng thướt tha lúc còn trẻ. Đường Ngạo đang chỉ huy mấy con zombie chôn dây điện, nhìn thấy bà liền vội vàng chạy tới.

“Mẹ.” Anh gọi một tiếng, Đường phu nhân đứng bên kia lưới điện bỗng khóc như mưa.

“Con trai của mẹ!” Cách lưới điện bà như muốn đưa tay qua, Đường Ngạo vội vàng ngăn cản, lưới điện cao thế này cũng không phải trò đùa. Anh cau mày: “Con không sao, mẹ đừng như vậy.”

Đường phu nhân thấy anh bình yên vô sự thật, lúc này mới bớt lo. Nhưng khi nhìn thành phố E giờ chỉ là một vùng đất khô cằn, anh và mấy con zombie ở chung, hốt mất bà lại đỏ: “Con đừng lo lắng, mẹ đi tìm người kiểm tra sức khỏe cho con, không sao sẽ được trở về. Đúng không?”

Mặc dù không muốn làm bà thất vọng, Đường Ngạo vẫn lắc đầu: “Mẹ đừng quan tâm mù quáng như vậy, con không qua được kiểm tra đâu.”

Đường phu nhân dùng khăn tay lau nước mắt: “Con vẫn khỏe mạnh, tại sao lại không qua được kiểm tra chứ! Mẹ phải đi tìm người ngay!”

Đường Ngạo không muốn tranh cãi với bà, chỉ đành trì hoãn: “Sau này hãy nói, con còn có chút việc chưa xử lý xong.”

Đường phu nhân lại hỏi: “Nghe nói con có một đứa con gái, sao không mang về nhà?”

Đường Ngạo vẫn luôn kiên nhẫn với mẹ, anh vẫy tay một cái: “Hải Mạt Mạt, tới đây gặp bà nội đi con.”

Đường phu nhân mặt tràn đầy hi vọng nhìn qua, thấy một con chó trắng nhỏ từ xa chạy lại, còn vừa chạy vừa vẫy đuôi.

Đường phu nhân: “.”

Đường Ngạo vội giải thích: “Không phải nó, không phải nó, Mạt Mạt!”

Lúc này mới thấy một cô gái có mái tóc dài màu vàng kim đi tới. Đường phu nhân nhìn sang, chỉ thấy dưới bầu trời xám tro, trên mảnh đất màu đen khô cằn, mái tóc vàng của cô dài đến gối, thân trên mặc một chiếc áo khoác bằng da màu trắng ngấn, phía dưới là váy sọc ca-rô tới gối, chân đi boots ngắn màu đỏ.

Ăn mặc xinh đẹp lại hoạt bát, Đường lão phu nhân nhìn một cái đã thích. Bà có hai đứa cháu nhưng đều là cháu trai, giờ có được một cô cháu gái, lại còn xinh đẹp như thế. Hai mắt vốn đỏ lừ của bà phản chiếu ra bóng hình cô gái nhỏ như mùa xuân, đột nhiên bỗng cảm thấy tinh thần phấn chấn gấp bội.

“Cháu tên Mạt Mạt à? !” Bà từ ái vươn tay ra muốn ôm cô, rồi lại phát hiện hai người không thể tiếp xúc trực tiếp.

Hải Mạt Mạt đứng sau lưới điện nhìn nhìn, một lúc sau lại nghiêng đầu, ngọt ngào gọi một tiếng: “Bà nội.”

Mắt Đường phu nhân lại đỏ lên rồi, gật đầu liên tục: “Ai, bé ngoan, bé ngoan.” Bà nội nhìn cháu gái, càng nhìn càng yêu, lập tức quyết định: “Dù thế nào cũng không thể để con bé ở đây chịu khổ với con được. Mẹ đi trước, tối nay dẫn người tới đây kiểm tra sức khỏe. Nếu ông ta còn mè nheo nữa, mẹ sẽ cho ông ấy biết tay!”

Lần này bà hạ quyết tâm rồi, tổng giám đốc Đường vội an ủi: “Nơi này có ăn có ở, cũng không thê thảm như mẹ nghĩ đâu. Tuổi đã cao còn dễ kích động vậy.”

Đường phu nhân không nhịn được nữa, bà phải đi tìm người cứu cháu gái đáng thương của bà!

Tiến Đường phu nhân đi, tổng giám đốc Đường tự mình triệu tập một cuộc họp báo tin tức, tuyên bố khôi phục chức năng của tổng giám đốc ASA. Tập đoàn ASA hiện như mặt trời ban trưa, giờ lại nghênh đón một thời kỳ hưng thịnh mới.

Tất cả đều đang phát triển theo chiều hướng tốt, chuyện duy nhất không trôi chảy chính là tổng giám đốc Đường phát hiện thân thể linh hoạt hai ngày lại bắt đầu xuất hiện cảm giác chết lặng.

Fuck! !

Nồng độ của mồ hôi và nước bọt của Hải Mạt Mạt không đủ, không thể giảm bớt được tình trạng này trên cả người anh.

Mà bởi vì hai lần trước anh quá thô bạo, Hải Mạt Mạt hiện giờ vô cùng bài xích “Hoạt động trị liệu” buổi tối. Nhiều lần anh mới cởi hai nút áo, cô đã ôm Gấu Gấu đi ra ngoài tìm Hải Lam rồi.

Tổng giám đốc Đường không thể làm gì khác hơn là ôm cô giải thích, phân tích cặn kẽ tình trạng thân thể mình. Biết không thể không trị liệu, Hải Mạt Mạt lập tức nước mắt lưng tròng.

Đường Ngạo cũng tức giận, đây là loại virus chết tiệt gì vậy, sao lại có thể đáng khinh đến mức này? !

Anh lập tức gọi điện thoại bảo Đường phu nhân thông báo cho Hải Minh Tiển, hỏi thăm về loại virus này. Nhưng Hải Minh Tiển bây giờ đang bị cách ly, muốn gặp anh ta cũng không dễ. Tin tức này không biết phải mất bao nhiêu ngày mới có thể truyền tới chỗ anh ta. Mà tay chân anh cũng đang nhanh chóng trở nên tê dại.

Tuy xấu hổ, nhưng anh lại không thể không chấp nhận cái lựa chọn khó xử này Lại lừa Hải Mạt Mạt?

Nếu không thì phải làm thế nào? !

Nhưng lần nào làm xong Hải Mạt Mạt cũng sốt ột hai ngày, thật sự cũng khổ cho cô. Hơn nữa nơi này không có biện pháp an toàn, ngộ nhỡ mang thai thì biết làm sao? ! Nếu như có thuốc, hay bao cao su cũng được, giảm bớt diện tích tiếp xúc, có lẽ cô cũng không phải chịu khổ như vậy nữa.

Anh phiền não vò tóc, nhìn về phía đám fan cuồng nhiệt bên ngoài Ngồi rình lâu như vậy, ông đây thực sự cần cái gì sao các người không mang tới? !

80. Chương 80

Chương 80: Liều thuốc Người Tinh Lọc

Editor: mèomỡ

Cảm giác tê liệt càng ngày càng nghiêm trọng, Đường Ngạo không biết làm sao, chỉ đành phải gọi điện thoại cho Tô Bách, yêu cầu anh ta dùng tất cả mọi cách lập tức liên lạc với Hải Minh Tiển. Tô Bách hiện giờ cũng đã là Phó tổng giàu có của Tập đoàn ASA rồi, anh ta nhờ vài mối quan hệ, dùng thêm chút tiền, cuối cùng cũng tìm được người truyền tin tức.

Hải Minh Tiển hiện nay gần như đã bị sống cách ly, cũng may là anh say mê thí nghiệm, nghiên cứu khoa học quen rồi. Lúc này được nghe về tình hình bên ngoài, anh ta cũng vô cùng kinh ngạc.

Nếu anh ta yêu cầu ra ngoài, quân đội chắc chắn sẽ không cho phép. Anh ta chỉ đành tìm Đường Diệu Thiên.

Quan hệ của Đường Diệu Thiên và Đường Ngạo mặc dù không tốt, nhưng dù sao cũng là cha con. Hiện giờ virus trong người Đường Ngạo nghiêm trọng thế nào, sao ông lại không biết. Nghe nói Hải Minh Tiển có cách chữa trị, ông lập tức yên lòng vài phần. Ngay ngày hôm sau liền dẫn Hải Minh Tiển đến thành phố E.

Tình trạng thành phố E lúc này vẫn khiến Hải Minh Tiển kinh ngạc, nhưng nghĩ đến tốc độ thăng cấp của virus này, ầu cũng là hành động bất đắc dĩ.

Anh ta yêu cầu được đến khu cách ly, Đường Diệu Thiên quả quyết cự tuyệt. Anh ta chỉ đành đứng cách lưới điện gấp mặt Đường Ngạo.

Tay trái của Đường Ngạo đã hoàn toàn mất cảm giác, đang định túm lấy Hải Minh Tiển chửi ột trận, Hải Minh Tiển đã dùng một câu chặn họng anh: “Cậu khôi phục cảm giác bằng cách nào vậy? !”

Tổng giám đốc Đường dù da mặt dày như tường thành cũng không dám nói! Anh chỉ đành uyển chuyển gợi ý: “Tôi cảm thấy virus Người Tinh Lọc trong cơ thể tôi vẫn có tác dụng ức chế virus Người Tiến Hóa. Anh có thể điều chế chút Người Tinh Lọc nồng độ cao cho tôi được không? !”

Hải Minh Tiển vò tóc, thật ra lý do khiến Người Tiến Hóa sau khi tiến vào thân thể con người khó chữa khỏi là bởi vì liều lượng thuốc rất khó xác định. Virus một khi tác động đến thân thể con người sẽ kích thích đột biến. Một khi đã thăng cấp, tùy thể chất mỗi người khác nhau mà lượng thuốc cũng có sự khác biệt.

Không những thế, Người Tinh Lọc vốn cũng có hại cho thân thể con người. Cho nên chỉ khi xác định được liều thuốc của cả Người Tinh Lọc và Người Tiến Hóa mới có thể khiến chúng hoàn toàn tiêu diệt lẫn nhau.

Người Tiến Hóa đời đầu dễ giết bởi vì virus ức chế tương đối đơn giản, liều thuốc cũng dễ xác định. Nhưng một khi thăng cấp, tùy thể chất mỗi người mà sẽ xuất hiện những phản ứng bất đồng, lúc này muốn tiêu diệt lại hết sức khó khăn.

Cho nên anh ta hoàn toàn không thể ngờ Đường Ngạo có thể khôi phục ý thức: “Nồng độ thể nào? ! Cậu phải nói cho tôi biết cụ thể quá trình khôi phục, tôi mới phối thuốc được chứ.”

Trên mặt Tổng giám đốc Đường hiện lên màu đỏ khả nghi: “Là. nhạt hơn máu một chút, đậm hơn nước bọt một chút.”

Hải Minh Tiển sa sầm mặt: “Cậu có biết nồng độ giữa chúng chênh lệch bao nhiêu không? !”

“Tôi.” Tổng giám đốc Đường vò đầu bứt tai nửa giờ, vẫn không thể không biết xấu hổ mà nói ra được.

Nhưng cảm giác tê dại này nhanh chóng lan ra nửa người.

Anh cũng không trông cậy vào Hải Minh Tiển được nữa rồi, aiz.

Hải Minh Tiển cũng mặc kệ, đang lúc anh ta nói chuyện với Đường Ngạo, Gâu Gâu ngậm một chiếc đĩa ném đi tới. Nhìn thấy anh ta, nói vội vẫy đuôi sủa gâu gâu đi tìm Hải Mạt Mạt.

Chỉ chốc lát sau Hải Mạt Mạt liền chạy tới, vừa nhìn thấy Hải Minh Tiển mắt cô như phát sáng: “Ba!”

Hải Minh Tiển biến sắc: “Đường tướng quân, xưa nay tôi kính trọng ngài tín nghĩa, nhưng tại sao Mạt Mạt lại ở đây? !” Anh ta xưa nay luôn kiềm chế giờ cũng nổi trận lôi đình, “Hay là vì con trai ngài ở đây, cho nên ngài bắt Mạt Mạt ở đây cùng anh ta? !”

Đường Diệu Thiên hừ lạnh: “Anh có thể khuyên được Mạt Mạt rời khỏi đây, lão già này cảm tạ tám đời tổ tông nhà anh.”

Hải Minh Tiển cũng chỉ có thể cách lười điện tử mĩ quan sát Hải Mạt Mạt. Mặc dù nơi này chỉ còn là một vùng đất cằn cỗi, nhưng trên người cô vẫn rất sạch sẽ. Từ quần áo mặc cho đến khí sắc, xem ra hoàn toàn không phải chịu khổ. Anh ta dịu giọng nói: “Mạt Mạt, sao con lại ở đây?”

Hải Mạt Mạt vui vẻ hươ tay múa chân: “Con ở đây với ba Đường.”

Hải Minh Tiển liếc mắt nhìn Đường Ngạo, tổng giám đốc Đường hừ lạnh một tiếng, nhưng có chút chột dạ nhìn ra chỗ khác. Đường Diệu Thiên ngăn ra thằng con ông xưa nay quen thói vênh váo tự đắc, đã bao giờ có vẻ mặt chột dạ như vậy đâu?

Đúng rồi. Nếu Hải Mạt Mạt là con ruột của họ, vậy quan hệ của hai người này. Chẳng phải rõ ràng rành rành sao?

Ông thật lòng cảm thấy gia môn bất hạnh, môn phong bại hoại, lập tức tức giận hừ một tiếng, sắc mặt tái xanh.

Hải Minh Tiển chỉ vội vui mừng quan sát Hải Mạt Mạt, thấy cô khỏe mạnh liền dịu dàng khuyên nhủ: “Mạt Mạt đừng ở đây nữa, đi cùng ông nội được không? !”

Hải Mạt Mạt do dự, nhìn anh ta rồi lại quay đầu nhìn Đường Ngạo. Đường Ngạo khinh thường: “Muốn cút thì cút, nhìn lão tử làm cái lông gì.”

Hải Mạt Mạt lại quay sang Hải Minh Tiển: “Nhưng Mạt Mạt phải ở đây với ba Đường.”

Hải Minh Tiển dụ dỗ: “Nhưng nếu như Mạt Mạt đi với ông nội thì có thể thường xuyên gặp ba.”

Hải Mạt Mạt lại do dự, Đường Ngạo mặc dù biết cô có thể hóa giải triệu chứng trên người mình, nhưng xét về tình cảm anh vẫn luôn đối xử với cô như con gái. Nếu như cô muốn đi, thì tốt nhất không nên ở lại cái nơi tồi tàn này nữa. Vì vậy anh im lặng không nói tiếng nào.

Hải Mạt Mạt tính tình trẻ con, cô ở bên cạnh Đường Ngạo lâu như vậy, đúng là rất nhớ Hải Minh Tiển rồi. Cô liền chuẩn bị thu dọn đồ đạc: “Vậy ba tới đón Mạt Mạt đi.”

Đường tướng quân lập tức phái máy bay trực thăng, Hải Minh Tiển và ông đích thân tới đón. Hải Mạt Mạt tự mình thu dọn quần áo. Máy bay trực thăng không được phép hạ cánh, chỉ có thể bay ở độ cao nhất định rồi ném thang dây.

Hải Mạt Mạt mang theo đồ ăn vặt, đồ chơi, quần áo của mình, lại ôm cả Gâu Gâu, chuẩn bị leo lên thang dây. Tổng giám đốc Đường đứng ở phía sau cô, xa xa đưa mắt nhìn.

Hải Mạt Mạt leo lên thang dây, được một đoạn bỗng quay đầu nhìn tổng giám đốc Đường hai tay đút trong túi quần, yên lặng nhìn cô chăm chú. Cô bỗng khóc òa lên, nhảy xuống khỏi thang dây, vút đồ chạy tới ôm cổ tổng giám đốc Đường: “Nhưng Mạt Mạt không nỡ bỏ ba.”

Nước mắt của cô nhỏ xuống bả vai anh, Đường Ngạo chậm chậm ngồi xổm xuống, giây phút ấy trái tim anh bỗng mềm mại như đám mây.

Đường Diệu Thiên gọi điện thoại cho anh, đen mặt hỏi: “Thế là sao? !”

“Để con bé ở lại.” Đường Ngạo lẳng lẳng trả lời một câu, sau đó cúp điện thoại, tiện tay ném điện thoại đi.

Anh không thể biến thành zombie, trên anh có già dưới có trẻ, không thể xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn được.

Vậy mà buổi chiều, lúc Hải Minh Tiển đi, Hải Mạt Mạt cũng khóc ruột gan đứt từng khúc . . . cô cũng không nỡ bỏ Hải Minh Tiển.

Ngày đó, rất nhiều cư dân mạng khi nhắc tới cuộc gặp này không thể không dùng ba chữ: Tiến sĩ Hải Minh Tiển và tổng giám đốc Đường . . . Có gian tình! !

Tổng giám đốc Đường hận không thể băm Hải Minh Tiển ra cho Gâu Gâu ăn. Buổi tối, cả nửa người anh chỉ còn tay phải là có tri giác. Hải Minh Tiển mặc dù đã lấy mẫu máu của anh về, nhưng dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là không nghiên cứu kịp liều thuốc Người Tinh Lọc trước khi anh mất ý thức.

Anh rất phiền não.

Buổi chiều Tô Bách đã đưa tới một loạt container giống phòng ở, tất cả đều được làm bằng sắt chắc chắn, không thấm nước, chất lượng cũng không tệ. Mặc dù để cho boss lớn nhà mình ở loại phòng này có chút thiệt thòi, nhưng dù sao cũng tốt hơn ở lều nhỏ? !

Hải Lam, Hà Hợp và đám zombie màu bạc cũng biết mình còn phải dựa vào thuộc hạ của Đường Ngạo cung cấp thức ăn, đồ dùng hàng ngày, hù dọa hai con zombie màu vàng kim, cho nên cũng vô cùng hợp tác.

Đẳng cấp bây giờ của bọn họ rất cao nên hành động cũng tương đối linh hoạt. Hơn mười zombie nhanh chóng sắp xếp container, mặc dù bài biện đơn giản nhưng ở cũng không tệ.

Buổi tối, Hải Mạt Mạt ngồi trên giường xem truyện tranh Tô Bách mang tới. Đường Ngạo liếc mắt nhìn, thấy nội dung truyện tranh rất thuần khiết trong sáng. Anh hừ lạnh một tiếng, đi sang dò xét phòng ở của đám Hải Lam, lại ngoài ý muốn phát hiện ra Tô Bách chuẩn bị cho bọn Hải Lam rất đầy đủ!

Đám Hải Lam còn có cả đĩa phim người lớn cơ đấy! ! Mười một con zombie, ngoại trừ Lưu Vân Mỹ đã ra ngoài thì tất cả đang túm tụm. . . . xem phim.

Tổng giám đốc Đường đương nhiên nổi giận!

Lập tức tịch thu hơn mười đĩa phim.

Chờ mọi người đi ngủ hết, anh lấy đĩa phim bỏ vào máy tính xách tay của mình. Hải Mạt Mạt nghe thấy tiếng, ngang nhiên rúc vào trong lòng anh, ăn khoai tây chiên, cùng anh xem phim.

.

Tổng giám đốc Đường đã sớm giờ sáng chào cờ, Hải Mạt Mạt sờ sờ cây gậy chọc vào mông mình, thay anh xoa bóp trấn an. Anh a một tiếng, mặc dù có chút khó chịu, nhưng trước mắt cũng không còn cách nào tốt hơn.

Một tay anh nâng mông Hải Mạt Mạt lên, một tay cởi quần mình. Hải Mạt Mạt tay phải ‘giúp đỡ’ anh, tay trái còn dút cho anh một miếng khoai tây chiên. Tổng giám đốc Đường coi như được. Mở mang kiến thức.

Anh đặt túi khoai tây chiên lên tủ đầu giường, Hải Mạt Mạt không chịu, định với theo lấy. Anh vội vàng dụ dỗ: “Lát nữa bảo chú Tô Bách mua kem cho Mạt Mạt nhé.”

Lúc này Hải Mạt Mạt mới chịu, Đường Ngạo đặt laptop ở bên giường, mặc dù nơi này là container, nhưng Tô Bách cũng không dám sơ suất với boss lớn nhà mình. Cái giường này vô cùng lớn, hơn nữa chiếc container rộng rãi này nhìn một cái là biết được đặt làm. Bên trong không khác gì một căn phòng bình thường.

Riêng cái giường đã chiếm nửa gian phòng, là loại trước kia Đường Ngạo dùng. Chăn ga trên giường cũng là nhãn hiệu anh quen dùng. Laptop mở tiếng rất nhỏ, dù sao tổng giám đốc Đường cũng vẫn cần mặt mũi, container của đám Hải Lam ở cách đây không xa. Nếu để cho bọn họ nghe thì thật mất hình tượng.

Anh kéo tay Hải Mạt Mạt khẽ vuốt lồng ngực mình, ngay cả anh cũng cảm thấy mình thật khốn kiếp: “Mạt Mạt giúp ba nhé, được không?”

Hải Mạt Mạt nghiêng đầu, không hiểu lắm. Tổng giám đốc Đường vút hết sĩ diện, dụ dỗ cô ngây thơ: “Giống như trong phim vậy, giúp ba, được không?”

Hải Mạt Mạt hiểu ra: “Vâng!”

Bàn tay thon thả trắng nõn của cô mơn trớn lồng ngực anh, đôi môi nhẹ nhàng liếm cắn hạt châu nhỏ. Đường Ngạo không có mặt mũi đâu mà chủ động, đành phải bị động. Không ngờ Hải Mạt Mạt lại học tập ‘có sắc có hương’ đến mức này. Cô cởi áo sơ mi ra, chỉ để lại một cúc ở giữa, nửa bả vai trần, phong cảnh bên trong như ẩn như hiện, không biết là học từ phim nào.

Tổng giám đốc Đường lần đầu tiên trong đời hoàn toàn bị động, anh cảm thấy mình quả thật có chút bị động.

Đầu ngón tay Hải Mạt Mạt khẽ lướt trên thân thể rắn chắc của anh, trong tê dại lại mang theo một chút đau nhói. Anh hít sâu một hơi, mặc dù cơ thể không có cảm giác nhưng vẫn không nhịn được khẽ run lên: “Hải Mạt Mạt, con mẹ nó, con không cần làm cả bộ đầu, nội dung chính là được rồi.”

Nhưng Hải Mạt Mạt không chịu, cô cứ dựa theo tiết tấu của một bộ dài, chơi đùa tổng giám đốc Đường 90 phút mà vẫn chưa có tiến vào vấn đề chính.

Mẹ kiếp! !

Tổng giám đốc Đường cũng sắp phát điên rồi, không biết là ghen hay là thoải mái. Đúng là thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, trộm không bằng không trộm được! Anh cảm thấy thân thể sắp nổ tung.

“Mạt. Mạt, đủ rồi, A. Fuck.” Giọng anh đã khàn đặc, lúc này Hải Mạt Mạt mới nhẹ nhàng rút hai cánh tay ra khỏi tay áo. Chiếc áo sơ mi chỉ còn cài một cúc cứ như vậy vắt vẻo trên vòng eo nhỏ không đến một vòng ôm của cô.

Cô không biết dùng áo lót, nhưng ngực thật sự quá lớn cho nên bên trong vẫn mặc một chiếc áo quây màu xanh lá cây.

Mùi thơm lan tỏa trong không khí, trên trán tổng giám đốc Đường đã đầm mồ hôi. Suốt 90 phút, anh đều đắm chìm trong cảm giác vừa hưng phấn cực độ vừa không được thỏa mãn!

Con mẹ nó, rốt cuộc đây là bộ phim nào hả! !

Thật sự là quá. Quá mạnh mẽ! !

Anh không nhìn được suốt nửa thối ra câu nói mất mặt ấy, mẹ nó, hóa ra không phải phim sex nào cũng lồn a a! Ánh mắt của anh mê ly như nước, thở gấp kéo bàn tay nhỏ bé của Hải Mạt Mạt: “Ngoan. Tôi luôn được không?”

Đôi chân mịn màng của Hải Mạt Mạt khẽ cọ cọ bên hông anh, nét quyến rũ trên mặt hoàn toàn làm anh kinh sợ. Tổng giám đốc Đường cảm thấy lúc ấy đầu mình không tỉnh táo. Có cảm giác trời đất quay cuồng trôi nổi.

Cái gì gọi là e lệ quyến rũ? Cái gì gọi là sóng mắt như tơ?

Anh sống 29 năm tự cho là trải hết gió hoa, hóa ra con mẹ nó đều là sóng uống phí! !

“Hải Mạt.” Giọng nói khàn khàn biến thành rên khẽ, tiết tấu càng lúc càng nhanh. Trong bụng anh như dấy lên ngọn lửa hừng hực. Cái gì mà lúng túng, cái gì mà bắn khoăn cũng ném lên chín tầng mây hết rồi.

Khi đó trên người Hải Mạt Mạt chỉ mặc một chiếc áo quây màu xanh lá cây, phía dưới mặc một cái quần ngắn màu hồng nhạt. Áo sơ mi màu trắng như có như không vắt bên hông. Da thịt như sương như tuyết.

Mái tóc dài màu vàng kim thỉnh thoảng lại cọ lên thắt lưng cường tráng của anh như trêu chọc, trong mắt anh rùng rục lửa! Cô lại lẳng lặng lùi đến cuối giường, đôi môi đỏ hé mở, khẽ khàng rên rỉ ra tiếng. Đó là một loại âm thanh mất hồn quyến rũ khi ân ái.

Là khi giống được hoàn toàn chinh phục giống cái, giống cái đau đón lại vui thích thần phục.

Anh cũng không nhìn được nữa, đột nhiên nhào qua: “Mẹ kiếp! Hải Mạt Mạt, hôm nay ông đây phải giết chết con!”

81. Chương 81

Chương 81: Quân đội zombie

Editor: mèomỡ

Trên ga giường trắng như tuyết, cô bị đẩy nằm dài xuống giường, mái tóc xõa ra như dòng suối màu vàng kim che phủ cả nửa giường.

Đường Ngạo khó nhọc thở dốc. Trong đôi mắt trong veo của Hải Mạt Mạt phản chiếu khuôn mặt anh. Giọng nói của anh như nghẹn ở cổ họng, cúi đầu thở dốc giống như dã thú: “Mạt Mạt.”

Hải Mạt Mạt đưa ngón trở nhẹ nhàng vuốt ve cằm anh. Cô hơi nheo mắt lại, dưới ngọn đèn mờ ảo trông cô giống như một yêu tinh thẩm men say, đẹp đến rung động lòng người.

Đường Ngạo đang có chút nóng nảy cũng bị giam cầm trong đôi mắt dịu dàng mê hoặc ấy. Anh nhẹ nhàng hôn lên mí mắt tinh tế của cô. Nơi cứng rắn cũng đã chạm vào bí cảnh đào nguyên, anh mê say chậm rãi thẩm dò.

Đôi mắt Hải Mạt Mạt giống như hồ nước ngủ say, mà anh là lữ khách đầu tiên đặt chân đến đây trong trăm ngàn năm qua. Hông anh lại dùng lực, bí cảnh nóng bỏng như núi lửa kia cũng rộng mở cánh cửa chào đón anh. Con đường khó đi nhưng mỗi bước đều mất hồn.

Anh tiến thẳng vào, nhanh chóng chạm đến một tầng trở ngại. Đường Ngạo hơi cau mày, Hải Mạt Mạt đã đặt tay lên lồng ngực anh đẩy anh lùi về phía sau. Đau, cô không muốn chơi nữa.

Đường Ngạo cúi người hôn cô, dùng hết lời ngon ngọt dụ dỗ: “Hiện giờ muốn ngừng, ba đồng ý thì nó cũng không đồng ý đâu, bảo bối.”

Hải Mạt Mạt rên rỉ, hông anh đột nhiên thúc mạnh, tầng trở ngại kia cũng theo đó bị xé rách. Cô kêu lên một tiếng, nước mắt lập tức trào ra. Đường Ngạo vừa dịu dàng nhỏ nhẹ dỗ dành, vừa như mưa rền gió dữ tiếp tục tiến lên.

Hải Mạt Mạt nức nở một lúc, nhưng Đường Ngạo dù sao cũng không phải người không biết gì, cô dần dần cảm nhận được chút thoải mái. Đường Ngạo chỉ cảm thấy ‘con đường gấp ghe’ bắt đầu trở nên ướn ắt, nhụy hoa non nớt xoắn chặt lấy anh, anh bỗng thấy thần hồn điên đảo.

“Mạt Mạt. A. Mạt Mạt!” Anh tiện tay cầm gối đầu, lót dưới eo Hải Mạt Mạt. Thừa dịp ướn ắt, điên cuồng ra vào không chút lưu tình. Da thịt như ngọc của Hải Mạt Mạt dần biến thành màu phấn hồng nhàn nhạt. Hóa ra đồng phim người lớn kia không hoàn toàn lừa người. Cô bám lên hai cánh tay Đường Ngạo đang giữ chặt vòng eo nhỏ của mình, nhồm dậy nhẹ nhàng mút cầm anh.

Đường Ngạo đã hoàn toàn điên cuồng, anh cúi đầu hôn cô, phần eo không hề ngừng lại một giây. Có tiếng nước trợ hứng, nữ chính trong phim trên laptop vẫn đang điên cuồng rên rỉ, anh tiện tay ném laptop đi, nhẹ giọng dụ dỗ: “Mạt Mạt, kêu mấy tiếng đi. Ba thích nghe con kêu.”

Hải Mạt Mạt ngoan ngoãn nghe theo, đó hoàn toàn không phải tiếng kêu thăm thiết như trong phim. Giọng cô vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng. Giống như đang kìm nén không để cho người khác phát hiện, lại có một loại hấp dẫn kỳ lạ.

Đường Ngạo lật cô lại, tiếp tục một vòng điên cuồng mới.

Ga giường trắng tinh lộn xộn, cũng không bì nổi làn da trơn bóng không tỳ vết của cô. Tấm lưng mềm dẻo của cô giống như một bức rèm hoàn mỹ nhất. Anh tham lam hôn cắn, cái thứ to lớn kia bị ngọn lửa nóng rực bao bọc đã không chịu nổi kích thích như vậy nữa, ngay lập tức cứng lên như đá. Đường Ngạo vào lúc nguy cấp đã kịp thời rút ra, trọc dịch bắn lên tấm lưng trần trắng nõn của cô.

Anh thở dốc ôm Hải Mạt Mạt lên, ga giường dưới người ướt một mảng lớn, phía trên lấm tấm mấy chấm đỏ. Ánh mắt của anh dán chặt lên khuôn mặt Hải Mạt Mạt, cô toát rất nhiều mồ hôi, tóc vàng như tơ dính vào gò má như ngọc, hai bên má ửng hồng.

Đôi mắt cô cũng như được phủ một tầng hơi nước. Nếu nói ‘kiểu diễm ướt át’, trong đời anh rốt cuộc cũng được chứng kiến.

Anh lập tức lại cứng lên rồi.

Hải Mạt Mạt cũng có chút nghi ngờ: “Ba xong chưa?” Trong lòng Tổng giám đốc Đường ngứa ngáy, hai lần trước anh đúng là đã phí của trời! Anh còn muốn một lần nữa, Hải Mạt Mạt lại lập tức bò dậy: “Vây kem của Mạt Mạt đâu? !”

“.” Tổng giám đốc Đường gọi điện thoại cho Tô Bách. Mặc dù lúc này đã là nửa đêm, nhưng sau khi điện thoại thông, anh vẫn chẳng hề xấu hổ mà đưa điện thoại di động cho Hải Mạt Mạt, còn mình đi đổi ga giường. Hải Mạt Mạt cũng không khách khí, lập tức ngọt ngào gọi thức ăn: “Chú Tô Bách, Mạt Mạt muốn ăn kem va-ni, kem việt quất, kem khoai môn, kem.”

Cô chọn một đồng.

Đêm đó kết thúc trong sự chưa thỏa mãn của tổng giám đốc Đường và mùi kem khắp phòng.

Hôm sau, tổng giám đốc Đường vừa rời giường liền thủ tiêu ga trải giường, sau đó anh chỉ huy zombie đưa tất cả đồ ăn fan tặng đến một container.

Anh còn dặn Tô Bách chia đồ điện đến tất cả container. Thiết bị sưởi ấm, tủ lạnh v.v... đều không thiếu được. Chỉ riêng TV là có một cái duy nhất. . . . Cho mỗi con một chiếc, chúng nó lại tuốt ống, rất hại sức khỏe.

Tô Bách xây một cái nhà ăn nhỏ ở bên ngoài lưới cách ly thành phố E, còn mời đầu bếp chuyên nghiệp về. Mặc dù có rất nhiều đồ ăn chín, nhưng ăn nóng, tươi sốt cũng rất cần thiết.

Tổng giám đốc Đường không thiếu tiền, dựa theo giá trị con người anh bây giờ, có từ 1000 tệ rơi trước mắt anh cũng khinh không thèm nhặt. Dĩ nhiên, nếu gặp thật có lẽ sẽ vẫn nhặt.

Sau khi nhà ăn xây xong, đến giờ cơm sẽ có người đưa thức ăn tới. Anh không quá kén chọn, nhưng phần ăn của Hải Mạt Mạt thì phải làm riêng. Bởi vì đầu bếp chính là đầu bếp ở ASA lúc trước.

Ông ta đầu óc linh hoạt, làm được mấy ngày liền xin Đường Ngạo bỏ vốn đầu tư xây một khách sạn ở đây. Đường Ngạo thấy ông ta làm việc kỹ lưỡng, lập tức đồng ý. Ông ta mặc dù trên danh nghĩa là đầu bếp chính, nhưng trên thực tế chẳng khác gì Địa chủ. Mỗi tháng nộp lên bao nhiêu tiền, Đường Ngạo giàu nứt đố nổ vách nên cũng không thèm để ý.

Anh chỉ muốn chăm sóc Hải Mạt Mạt tốt là được.

Tô Bách cũng cảm thấy đi lại không tiện, bèn lên kế hoạch xây tổng bộ của ASA ở thành phố B. Vậy Đường Ngạo làm việc cũng dễ dàng hơn, dù sao hiện tại anh cũng đang nắm trong tay 65% cổ phần.

Tổng giám đốc Đường dựng lên một gian phòng làm việc, đám fan phía ngoài vô cùng nhiệt tình, anh cảm thấy mình cũng nên chú ý chút gì đó. Dù sao bây giờ anh cũng dư thừa thể lực, hoạt động một chút cũng không sao. Hơn nữa nhân lực đang thiếu thốn.

Anh lên mạng tìm kiếm, phát hiện quốc gia hiện giờ đã dọn sạch được tám tỉnh, những nơi chưa dọn hoặc đã dọn nhưng virus bùng phát trở lại vẫn còn rất nhiều.

Sau khi tìm hiểu kỹ càng hơn một chút, anh phát hiện zombie ở những nơi khác đa phần vẫn là màu xanh dương, màu bạc không nhiều lắm chứ đừng nói đến màu vàng.

Điều tra xong, trong lòng anh cũng nắm chắc phần thắng. Lập tức gọi điện thoại cho Đường lão tướng quân: “Những khu vực khác, con sẽ dẫn người giúp ba dọn dẹp.”

Đường lão tướng quân biết rõ tính nết anh: “Điều kiện là gì? !”

Tổng giám đốc Đường rất thẳng thắn: “Miễn thuế cho Tập đoàn ASA.”

Đường lão tướng quân suýt hộc máu: “Mày giỏi nhỉ? ! Hiện giờ giàu nứt đố nổ vách còn so đo mấy đồng tiền thuế với quốc gia! Làm giàu bất nhân là để chỉ mày đấy!”

Tổng giám đốc Đường cũng không hề xấu hổ: “Cha già, con phải dành chút đồ cưới cho cháu gái ba chứ? ! Hiện giờ con bé còn nhỏ, lại ngây ngô, về sau nếu gặp phải thằng lừa đảo, con cũng phải đảm bảo rằng ba năm thẳng như thế cũng không lừa được con bé táng gia bại sản.”

Đường còn lâu mới tin lời bịa đặt của anh: “Mày nằm mơ đi! !”

Tổng giám đốc Đường không chút hoang mang: “Cha già, ba cũng đừng cổ hủ thế chứ. Ba nói xem, từ sau dịch bệnh quốc gia đã tốn bao nhiêu nhân lực và tiền bạc để cứu viện rồi? ! Con dẫn người đi, quốc gia chỉ cần cung cấp một chuyến máy bay trực thăng đưa đón. Không cần người đổ máu hy sinh nữa, bọn con chính là quân đội mạnh nhất rồi.”

Anh vẫn nắm được thóp Đường tướng quân. Quả nhiên Đường Diệu Thiên nghe xong cũng đã có chút lung lay. Trong lúc cứu viện đã có quá nhiều chiến sĩ hy sinh, chút tiền của quốc gia quả thật không đáng bằng những sinh mạng thanh xuân phơi phới đó.

Ông nghĩ một lúc lâu, lạnh lẽo chốt hạ một câu: “Để nói sau.”

Tổng giám đốc Đường lười biếng cúp điện thoại, Hải Mạt Mạt đang ăn cơm, Gâu Gâu nhặt bóng cho Hải Lam ném, Hải Lam không chịu ném, Gâu Gâu đang cắn nó.

Bầu trời thành phố trong vắt không một gợn mây, có mầm non kiên cường đang trỗi lên từ mảnh đất khô cằn. Vùng đất trộn lẫn với máu thịt không biết bao nhiêu người nên vô cùng phì nhiêu, chúng nó cũng mọc rất tốt.

Tổng giám đốc Đường tập trung toàn bộ zombie lại, nói quyết định của mình. Đám zombie đều không phản đối, thật ra thay vì sống ở đây để bị nhìn như gấu trong vườn bách thú, bọn họ thà kiếm chuyện để làm.

Bên Đường Diệu Thiên nhanh chóng có phản hồi. Quốc gia đương nhiên đồng ý, mặc dù thuế hàng năm thu được từ Tập đoàn ASA là một con số vô cùng kinh người, nhưng bệnh dịch lần này đã chết quá nhiều người rồi.

Sau khi thỏa thuận thành công, Tô Bách cũng đã chọn được địa điểm xây dựng Tập đoàn ASA ở thành phố B. Sau khi được Đường Ngạo ký tên phê duyệt, anh ta mua một khu CBD [1] lớn ở phía nam trung tâm thành phố. Lập tức tiến hành xây dựng.

[1] CBD là viết tắt của Central Business District – khu vực trung tâm hành chính và thương mại của một thành phố

Mà đội zombie của Đường Ngạo cũng đã nhận được nhiệm vụ đầu tiên – dọn dẹp thành phố C. Thành phố C ở sát thành phố B, hiện giờ mặc dù không phải xây lưới cách ly khổng lồ giống thành phố E nhưng cũng có bộ đội đặc chủng ngày đêm canh gác.

Hai giờ chiều hôm đó quân đội liền đưa bản đồ, những điểm cần chú ý cùng thông tin tình hình thành phố C tới.

Đường Ngạo căn cứ vào đó, đưa ra danh sách trang bị yêu cầu quân đội cung cấp.

Dù sao anh vẫn có gia đình truyền thống quân nhân, hiện giờ mọi cử động cũng được quốc dân chú ý, vậy nên quân đội cũng vui vẻ đồng ý. Bốn giờ chiều, quân đội phải máy bay trực thăng tới.

Mặc dù lần này có Đường Diệu Thiên bảo lãnh, nhưng quân đội vẫn vô cùng nghiêm túc ký điều khoản truy trách với anh. Nếu trong thời gian làm nhiệm vụ, có bất kỳ zombie nào trong đội làm tổn thương dân chúng vô tội, quân đội có quyền tiêu diệt cả đội zombie.

Đường Ngạo vui vẻ ký tên.

Lúc sắp đi, Hải Mạt Mạt ôm Gâu Gâu đòi theo. Đường Ngạo vốn không muốn đưa cô đi cùng, nhưng nghĩ tới hai con zombie mắt vàng vẫn còn lớn vồn quanh đây, anh quyết định mang cô và Gâu Gâu theo.

Cư dân mạng cũng vì chuyện này mà bàn tán ầm ĩ. Hải Mạt Mạt liền tạo một cái blog, sau đó viết bài: ‘Ba đưa chúng tôi đi làm nhiệm vụ bí mật, hẹn gặp lại mọi người.’ Phía dưới còn có hình tự sướng của cô ôm Gâu Gâu.

Ngay trong ngày hôm đó đã có sáu triệu fan theo dõi blog của cô.

Mười một zombie trên máy bay đều đang hào hứng bưng bưng. Những người khác đều đã được quay lại với cuộc sống bình thường, nhưng bọn họ vẫn luôn bị bệnh dịch này trói buộc, chưa bao giờ thoát ra được.

Quân đội phái ba người tới giúp bọn họ, đương nhiên cũng có một phần là giám sát. Ba lính đặc chủng, một người tên Lữ Thanh, một người tên Vương Chí Huy, một người tên Viên Áng.

Lúc này mọi người đều có đồng phục. Vì thời gian quá gấp, nên quân đội cho bọn họ mặc đồng phục huấn luyện của bộ đội đặc chủng. Sau khi kiểm kê vật phẩm xong, tổng giám đốc Đường lái một chiếc xe tải lớn mang theo mười một zombie màu bạc, cộng thêm Hải Mạt Mạt và Gâu Gâu, hùng hục khí thế đến thành phố C.

Quả giống như tài liệu, thành phố C hiện nay chỉ toàn zombie cấp thấp, cấp cao nhất cũng mới tới màu xanh dương. Ai bảo server của chúng nó mở muộn. Dưới sự nỗ lực của Chính phủ, thành phố C sau gần nửa năm mới bị nhiễm bệnh.

Đám zombie max level bọn họ cầm vũ khí sát thương cao, dọc đường diễu võ dương oai. Gặp zombie còn có thể cứu liền trối lại như heo ném lên xe tải. Nếu gặp phải zombie thân thể đã chết nhưng vẫn nói chuyện được thì sẽ hỏi xem có tự nguyện đầu hàng không.

Tổng giám đốc Đường không ngại mở rộng quân số.

Còn gặp phải tên nào ngoan cố chống cự. . . . Xin lỗi nhé, mọi người đồng loạt xông lên. Một đám max level bắt nạt mấy con cấp thấp mà không thấy xấu hổ chút nào.

Hành động của bọn họ cực kỳ nhanh chóng, chỉ một ngày đã dọn dẹp xong một khu. Thu hoạch hơn 400 con zombie thân thể chưa chết, đám zombie màu bạc cũng thu nhận được không ít tiểu đệ.

Ngay cả Gâu Gâu cũng có một con hâm mộ! !

Tổng giám đốc Đường lấy bình phun thuốc từ xe ra, bên trong là thuốc trừ độc, anh phái zombie đi ra ngoài phun trừ độc. Hơn mười con zombie chụp mũ nằm bên cạnh xe phơi nắng Giờ có tiểu đệ rồi, mấy cái chuyện con con này mà cũng phải tự làm chắc? !

.

Đám người Viên Áng đi theo chỉ biết câm lặng. Nhất là khi bọn họ phát hiện ra sự đáng kinh của đám zombie này, đúng là chỉ biết khóc ra máu. Ví dụ như hôm đó Hải Lam giựt giấy Hà Hợp đùa giỡn một nữ zombie khá xinh xắn, Hà Hợp bị người ta dùng giày cao gót phang ột phát.

Nhân lúc Hà Hợp không để ý, Hải Lam lại sờ mông một nữ zombie bên cạnh. Nữ zombie giận dữ quay đầu lại chửi cho Hà Hợp một trận.

Hà Hợp không hiểu sao mình lại bị oan tận hai lần.

Thành quả ngày hôm đó hoàn toàn vượt ra khỏi sự tưởng tượng của quân đội – Bọn họ cứu được hơn 600 người. Một đám zombie ngoại trừ bị báo cáo là tác phong có vấn đề, thì những cái khác đều hoàn hảo. Quân đội như nhặt được vật báu, lập tức sắp xếp đội bọn họ vào biên chế, phiên hiệu w0499, danh hiệu Người Bảo Vệ.

Sau khi biết được điều này, đám zombie lại chẳng cảm thấy vinh dự tẹo nào. Meo, đánh học bơ mà chỉ được mỗi tý nước sát trùng và cái tên.

Tổng giám đốc Đường không để bọn họ rảnh rỗi, anh không ngừng mang theo đám zombie max level như thổ phỉ này đi đàn áp lũ zombie cấp thấp yếu ớt. Có zombie tinh ranh, đào hầm dưới mặt đất, cố thủ bên trong không chịu ra ngoài. Đi vào thì sợ bị mắc bẫy, cần mồi nhử và tính nhẫn nại. Nhưng đối với đám zombie này thì chẳng là gì. Bọn nó vây quanh cửa ra, ngồi xem sex, chơi bài, rồi thì đánh mấy ván mặt chược. Hừ, muốn so tính nhẫn nại với các anh hử, xem anh đây đi chết chứ.

Nếu gặp phải tên nào ngoan cố có chết cũng không chịu ra ngoài, vậy thì xin lỗi, xông hương hun khói là còn nhẹ, không nhịn được thì đổ phân vào, xem các chú có chịu được không.

Tổng giám đốc Đường không hề hứng thú với mấy phương thức giải trí của bọn nó. Ba người lính đặc chủng đều có ấn tượng tốt với anh, cảm thấy anh là một người cao thượng, một người thuần túy, một người thú vị thoát khỏi cấp thấp.

Tổng giám đốc Đường vẫn yên tâm thoải mái để người ta sùng bái, cho đến ngày anh phát hiện virus trong cơ thể mình lại bắt đầu rục rịch.

Đến nay, anh cũng đã phát hiện ra quy luật của loại virus này. Người Tinh Lọc trong cơ thể Hải Mạt Mạt không hoàn toàn giết chết được bọn nó, nhưng có thể áp chế nó khoảng một tuần lễ.

Ngày anh mang theo đám zombie trở lại thành phố E, quốc gia chính thức trao cho bọn họ huân chương vinh dự “Người bảo vệ”. Hơn nữa còn làm riêng đồng phục quân trang màu bạc cho đội bọn họ. Mười một con zombie màu bạc được phong hàm Thượng úy. Tổng giám đốc Đường phong hàm Trung tá.

Tổng giám đốc Đường không thêm để ý, mục đích thực sự của anh cũng chỉ là muốn tự do ra vào nơi này thôi. Anh sẽ không để Hải Mạt Mạt bị nhốt ở đây cả đời.

Nghi thức trao quân hàm và Lễ chúc mừng mặc dù được truyền hình trực tiếp, nhưng không mời khách mời.

Mặc dù vậy, hiệu quả vẫn cực kỳ tốt. Mười một con zombie màu bạc thống nhất quân trang màu bạc, ngực đeo huy chương màu vàng kim, đứng thành một hàng. Ai ai cũng cao lớn, đang thì tráng niên.

Đúng là một tổ hợp còn đẹp hơn cả minh tinh!

Tổng giám đốc Đường thay mặt cả đội phát biểu trên TV. Đây vốn là chuyên ngành của anh, giỏi nhất là lừa phỉnh người ta. Những lời nói của anh thông qua truyền hình truyền tới vô số quốc dân, mỗi một câu đều nhận được một tràng vỗ tay.

Đội bộ đội kỳ lạ này đã thêm một nét vẽ màu sắc cho đất nước sau thảm họa.

Nghi thức vừa chấm dứt, tổng giám đốc Đường đã vội vã chạy về thành phố E.

Nhưng fan Gâu Gâu không chịu! Hải Mạt Mạt thì không nói làm gì, cô là hòn ngọc quý trên tay chủ tịch tập đoàn ASA, có cấp bậc hay không không quan trọng. Nhưng tại sao tất cả mọi người đều cố gắng mà chỉ có Gâu Gâu không có cấp bậc? Bất nạt chó không biết nói đấy hả? !

Quốc gia quả thực dở khóc dở cười, trao quân hàm cho chó, trong nước chưa bao giờ có tiền lệ này. Sau khi thương lượng quốc gia quyết định trao cho Gâu Gâu danh hiệu “Thị dân ưu tú”, còn làm thẻ căn cước cho nó. Từ đó nó trở thành một công dân, được hưởng tất cả quyền lợi và nghĩa vụ của công dân.

Đến lúc ấy đám fan mới chịu.

Nhưng những fan đó nhất định không biết, thẻ căn cước của Gâu Gâu ngày đầu còn nguyên vẹn, sang ngày thứ hai đã biến thành.

82. Chương 82

Chương 82: Tương lai

Editor: mèmomô

Tổng giám đốc Đường dùng xe chở tất cả những zombie tiểu đệ vừa mới thu nhận được đến thành phố E. Hơn mười con zombie màu bạc lần đầu tiên có tiểu đệ của mình, nên đang ra về trâu bò thể hiện.

Tổng giám đốc Đường không rảnh để ý đến chúng nó mà đi tìm hai con zombie mắt vàng. So với những con zombie màu bạc, hai con zombie màu vàng có vẻ đáng thương hơn rất nhiều. Bọn họ chỉ có thể đào những zombie đã bị thiêu cháy từ dưới lòng sông Bách Lộ lên ăn. Ở cũng chỉ được ở trong một cái hang bằng xi măng trộn đất.

Đường Ngạo đứng trước cửa hang, bọn họ mặc dù ngoài mặt hung dữ nhưng trên thực tế vẫn có chút sợ hãi.

Đường Ngạo có thể sử dụng tiếng zombie nói chuyện với họ, nhưng anh không nói. Chờ đến khi zombie Dương Anh Anh mở miệng: “Anh muốn làm gì?”

Anh nhìn Dương Anh Anh một cái, cô vốn là một cô gái xinh đẹp nhưng lúc này áo rách quần manh, đầu bù tóc rối, mặt mũi bẩn thỉu, thật sự là nhếch nhác vô cùng.

Đường Ngạo mềm lòng, cũng không nỡ ép họ quá đáng: “Hiện giờ hai người nghe lệnh ai?” Nói xong sợ họ nghe không hiểu, anh lại đổi cách nói khác, “Hiện giờ ai là thủ lĩnh của hai người?”

Hai con zombie mắt vàng liếc nhìn nhau, một lúc lâu sau con zombie nam mới mở miệng: “Hiện giờ không có thủ lĩnh. Chúng tôi nghe lệnh của một người tên là Tưởng Hồng Phúc.”

Trong lòng Đường Ngạo chấn động, Tưởng Hồng Phúc? Tên cảm thú ấy quả nhiên chưa chết!

Trong mắt anh lóe lên ánh sáng hung ác, hai con zombie sợ hãi bất giác chui sâu vào trong hang hơn. Anh hít sâu một hơi, thả chậm ngữ điệu: “Hai người muốn thế nào? Phục tùng hay là ngoan cố chống lại?”

Dương Anh Anh khẽ hỏi một tiếng: “Phục tùng?”

Đường Ngạo có chút mất kiên nhẫn: “Đúng, coi như cô may mắn. Ông đây nể tình Dương Anh Anh nên không giết cô! Nếu như hai người phục tùng tôi, lập tức sẽ được xếp vào bộ đội của tôi! Không phục tùng, ngày mai ông đây mang vũ khí tới tiêu diệt các người.”

Hai con zombie cũng bị trận ném bom hủy diệt dọa sợ mất mật, gần đây có chút sợ hãi rụt rè. Lúc này nghe anh nói vậy, chẳng khác nào tìm được đường sống trong chỗ chết. Dương Anh Anh vẫn có chút băn khoăn: “Nhưng trong đầu chúng tôi có gắn một thứ gì đó rất kỳ lạ. Có lúc có thể nghe được tiếng người nói chuyện.”

Đường Ngạo lập tức hiểu ra, là máy nhận tín hiệu.

Anh phát tay: “Tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.”

Hai con zombie mắt vàng gia nhập khiến những con zombie khác run như cây sậy. Ngay cả Hải Lam và Hà Hợp đều tỏ vẻ cảnh giác. Đường Ngạo cũng không nhiều lời, chỉ ra lệnh tạm thời không được phép ăn zombie.

Sau đó anh liên lạc với Hải Minh Tiễn, nói cho anh ta biết tình huống ở nơi này. Quan trọng nhất chính là phải mau chóng lấy máy nhận tín hiệu trong đầu hai con zombie mắt vàng cùng Hải Mạt Mạt ra. Vấn đề còn lại là nuôi đám zombie khổng lồ này thế nào.

Hải Minh Tiễn nhanh chóng sắp xếp lịch giải phẫu. Thật ra từ sau khi bản sao biến mất, đầu Hải Mạt Mạt đã không còn đau nữa rồi. Nhưng để phòng ngừa, tốt nhất vẫn lấy ra thì hơn.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, tổng giám đốc Đường bắt đầu nhớ tới một chuyện khác – Người Tiên Hóa trong thân thể anh.

Buổi tối, Hải Mạt Mạt ăn xong cơm tối, dưới sự đốc thúc của tổng giám đốc Đường lại ăn thêm chút hoa quả, uống một ly sữa tươi, xong xuôi mới đi đánh răng rửa mặt. Lúc cô ra khỏi phòng tắm Đường Ngạo đang nằm ở trên giường, trong tay không biết đang cầm sách gì.

Cô đi tới ôm lấy Đường Ngạo, hôn lên trán anh một cái: “Mạt Mạt ngủ đây, ba ngủ ngon.”

Tổng giám đốc Đường ôm ý đồ không được trong sáng cho lắm, phân vân lựa lời mãi mới nói: “Mạt Mạt, còn nhớ chuyện lần trước, ba với con. yêu yêu không?”

Hải Mạt Mạt nằm xuống bên cạnh anh, mái tóc vàng cọ qua bờ vai anh hơi ngứa ngứa: “Nhớ ạ.”

Đường Ngạo quyết định vứt bỏ mặt mũi thẳng thắn với cô: “Chuyện yêu yêu đó. Có thể áp chế virus trong cơ thể ba, khiến chúng nó không xâm nhập được vào não ba.”

Hải Mạt Mạt lập tức hiểu ra: “Chả trách ba tự dưng nhận ra Mạt Mạt.”

Tổng giám đốc Đường ôm cô vào lòng, dịu dàng dụ dỗ: “Cho nên. Về sau mỗi tuần Mạt Mạt lại giúp ba trị liệu một lần. Được không?”

Hàng lông mày thanh tú của Hải Mạt Mạt hơi nhíu lại, một lúc sau mới không vui lắm bẩm: “Nhưng Mạt Mạt đau lắm.” Đường Ngạo định dụ dỗ thêm mấy câu, cô lại ngoan ngoãn gật đầu, “Được rồi, thật ra so với lần trước cắt thịt cho ba thì cũng không đau lắm.”

Đường Ngạo áy náy, anh cúi đầu hôn lên trán Hải Mạt Mạt: “Cuối cùng vẫn nợ con, mấy lần muốn trả, kết quả càng nợ càng nhiều.”

Hải Mạt Mạt hùng hồn vùng tay lên: “Ba là ba con mà.”

Dứt lời, cô bò dậy: “Ba thích khẩu vị gì? Nhật Bản? Âu Mỹ? Sản phẩm trong nước? Hay là.”

“Cái gì?” Tổng giám đốc Đường ban đầu còn chưa ngộ ra, nhưng dù sao anh cũng không phải thiếu niên ngây thơ, lập tức hiểu được: “Đừng đừng. Khẩu vị đừng nặng quá, ba chịu không nổi.”

Hải Mạt Mạt hơi nghiêng đầu: “Nhưng trong phòng hữu hạn, hơn nữa chỉ có con với ba. A, chị dâu, vợ bạn thì sao?”

Tổng giám đốc Đường nhớ tới chị dâu mình, lập tức cứng không nổi. Không được, tiếp tục như vậy anh sẽ liệt mất: “Không sao, con qua đây, ba tới luôn, được không?”

Hải Mạt Mạt đột nhiên nảy ra một ý tưởng: “A, có rồi!”

Cô chạy đi tìm bộ quân trang nghiêm túc của mình mặc vào, tổng giám đốc Đường vô lực đoán được tên – Đồng phục quyền rũ.

.

Cả đêm hoang đường, lại hơn chín mươi phút. Tổng giám đốc Đường mặc dù ăn no thỏa mãn, nhưng cũng mệt rã rời. Anh bắt đầu thật lòng đưa ra ý kiến: “Bảo bối, không phải người đàn ông nào cũng kéo dài được như vậy đâu. Trong phim đều là biểu diễn, hiểu chưa, là giả thôi.”

Hải Mạt Mạt giỏi nhất là ‘nhìn hiện tượng đoán bản chất’: “Ba cảm thấy dài quá hả?”

Tổng giám đốc Đường vô cùng vui mừng gật đầu, Hải Mạt Mạt cũng rất thông cảm: “Được rồi, vậy sau này ngắn một chút?” Tổng giám đốc Đường còn chưa lên tiếng, cô đã cầm đầu cầm cổ gật đầu, “Angela cũng nói đàn ông trong phim rất ít. Nó nói trên thế giới ngoại trừ loại đàn ông này ra, đại đa số thuộc loại gọi là tiết sớm.”

Tổng giám đốc Đường nổi giận!

“Hải Mạt Mạt con muốn khiêu chiến với ông đây đúng không? !” Anh nhào tới, đè Hải Mạt Mạt đang giãy dụa xuống. “Ông đây cho con xem ông đây có phải tiết sớm hay không! !” Anh hung tợn mắng.

Ầm ỉ đến nửa đêm, hai người đều mệt mỏi ngủ thiếp đi. Hôm sau có người tới gõ cửa, tổng giám đốc Đường chuẩn bị dậy mở cửa, vén chăn lên mới nhìn thấy hai người còn trần truồng ôm nhau ngủ. Ga giường, quần áo ngổn ngang.

Da đầu anh tê rần, vội vàng ném quần áo và ga giường vào trong máy giặt. Bên ngoài vẫn đang gõ cửa, anh không nhìn được mắng: “Bữa sáng để ở cửa.”

Bên ngoài lại là một giọng nói khác: “Là tôi, sao giờ cậu còn chưa dậy?”

Tổng giám đốc Đường liếc mắt nhìn đồng hồ, cái địch, mười một giờ.

Anh có tật giặt mình mặc cho Hải Mạt Mạt bộ áo ngủ, sau đó ôm cô vào phòng ngủ nhỏ. Sau khi ăn mặc thật chỉnh tề, nhìn trong phòng không còn dấu vết khả nghi nữa mới mở cửa ra.

Bên ngoài, Hải Minh Tiển đứng thẳng, mặc áo sơ mi cổ lật màu trắng, bên ngoài là một cái áo khoác màu vàng nhạt. Mặc dù đã ba mươi tuổi nhưng vẫn ôn nhã như ngọc. Tổng giám đốc Đường có tật giặt mình, nghiêm mặt ra uy trước: “Anh tới đây làm gì?”

Hải Minh Tiển chỉ hơi lách người đi vào: “Đến giải phẫu cho Mạt Mạt. Mặc dù chỉ là tiểu phẫu, nhưng phương diện ăn uống vẫn cần tăng cường chú ý. Tôi tới trước làm kiểm tra sức khỏe cho con bé.”

Đường Ngạo hừ lạnh: “Bọn họ chịu cho anh vào?”

Hải Minh Tiển cũng không thêm để ý: “Các cậu bây giờ là quân chính quy, có gì mà không chịu.”

Tổng giám đốc Đường cảm thấy phòng đã được dọn dẹp rất ngăn nắp nhưng Hải Minh Tiển lại hiếu kỳ nhìn anh một cái: “Cậu.”

Tổng giám đốc Đường ra vẻ hùng hồn: “Tôi làm sao? Sáng sớm đã muốn đến phòng tôi hoa tay múa chân hả? !”

Hải Minh Tiển hơi dừng lại: “Cậu vừa dậy đã giặt ga giường à?”

Tổng giám đốc Đường then quá thành giận: “Liên quan cái lông gì đến anh!”

Hải Minh Tiển cũng hiểu, người này vốn là đại thiếu phong lưu, nơi này lại không có phụ nữ. Anh xuất tinh trong mơ cũng bình thường. Anh ta không nói thêm gì nữa, đi vào phòng Hải Mạt Mạt.

Hải Mạt Mạt còn đang ngủ, gian phòng cực kỳ sạch sẽ chỉnh tề. Hải Minh Tiển tuyệt đối không sờ căn phòng ngăn nắp là bởi vì bình thường cô không ngủ ở đây. Anh ta ngồi ở bên giường: “Mạt Mạt, mau dậy đi. Sao lười vậy.”

Hải Mạt Mạt mở một nửa mắt ra, nhìn thấy anh ta liền bật dậy, nhào vào trong lòng anh ta.

Cha con người ta vui mừng gặp lại. Mình ở đây làm cái quái gì. Tổng giám đốc Đường hừ lạnh một tiếng, chua xót đi vào phòng tắm, tắm trước. Lúc Hải Minh Tiển đo huyết áp, nhiệt độ cho Hải Mạt Mạt đột nhiên phát hiện một chuyện – trên người Hải Mạt Mạt có dấu vết mờ mờ. Bây giờ mặc dù đã biến thành màu xanh tím, nhưng lấy tốc độ khôi phục của cô thì vết thương này chắc chắn mới có không lâu.

Anh là người kỹ tính, lập tức liền chỉ vào dấu vết trên cánh tay cô: “Mạt Mạt, những vết này là sao?”

Hải Mạt Mạt liếc mắt nhìn, không để ý chút nào: “Ba cắn.”

Hải Minh Tiển ngẩn ra, còn định hỏi nữa, đột nhiên Gâu Gâu từ bên ngoài chạy vào. Nó nghe người ta nhắc tới ba chữ Hải Minh Tiển, biết Hải Minh Tiển đã tới. Hải Minh Tiển nhìn thấy nó cũng rất vui mừng, khom lưng ôm nó lên: “E9, có ngoan không nào.”

Gâu Gâu liếm mặt anh ta, cái đuôi vẫy như phong hỏa luân. Hải Minh Tiển lúc này mới móc ra một viên thuốc màu xanh dương nhỏ đút cho nó.

Nó ngậm viên thuốc trong miệng, lúc này mới giùng giàng đòi xuống, công đi cho Hải Mạt Mạt.

Trước kia ở trong phòng thí nghiệm, Hải Minh Tiển sẽ dùng thuốc Người Tiên Hóa này cho nó ăn. Đối với nó mà nói, thứ này không khác gì thức ăn cho chó. Hải Mạt Mạt ôm lấy nó, hôn một cái lên mũi nó: “Gâu Gâu ăn đi.”

Nó ngoan ngoãn bắt đầu tự hưởng thụ.

Tổng giám đốc Đường tắm xong ra ngoài, Hải Minh Tiển lại hỏi về vết thương trên người Hải Mạt Mạt. Da đầu anh như sắp nứt ra, vệt vàng đi tới, quả nhiên thấy trên làn da như ngọc của Hải Mạt Mạt có vết thâm mờ mờ do tối hôm qua quá kịch liệt. Anh vội chạy tới, đưa quần áo cho Hải Mạt Mạt: “Mặc quần áo đi, chúng ta đi ăn sáng. Bữa ăn sáng có kem chuối đấy.”

Quả nhiên Hải Mạt Mạt vừa nghe đến kem chuối là quên hết trời đất, chạy vào phòng tắm vội vội vàng vàng mặc quần áo rồi chạy thẳng tới phòng ăn.

Hải Minh Tiển mặc dù nghi ngờ, nhưng Hải Mạt Mạt đi theo Đường Ngạo đến thành phố C tiêu diệt zombie, nên có vài vết thương cũng là bình thường. Anh ta nhìn về mặt Đường Ngạo thản nhiên cũng không nói gì nữa.

Vậy mà lúc ăn cơm, Hải Mạt Mạt gần như nằm trong lòng Đường Ngạo. Một phần kem chuối, cô ăn một miếng, lại cho Đường Ngạo một miếng. Về thân mật nhiệt tình này càng làm cho người ta nghi ngờ.

Hải Minh Tiển kéo cô đến ngồi bên cạnh mình, giọng nói nghiêm túc lạ thường: “Đường tổng, cậu yêu thương Mạt Mạt như vậy tôi vẫn vô cùng cảm kích. Nhưng bây giờ con bé đã về ngoài của một cô gái mười lăm tuổi. Hai người. . . . Không nên quá thân mật thì hơn.”

Tổng giám đốc Đường vốn chột dạ, nếu là anh lúc bình thường thì đã sớm trả lời lại một cách mỉa mai rồi. Nhưng lúc này cũng chỉ dám đáp lại qua loa: “Tôi biết!”

Hải Minh Tiển gật đầu: “Cậu biết là tốt. Con bé sống cũng không dễ dàng gì, làm ơn đừng dạy hư con bé.”

Tổng giám đốc Đường khinh thường, thầm nghĩ ‘Cái IA của nợ của anh đã sớm dạy con bé thành bậc thầy lão luyện rồi’. Nhưng nghĩ lại cũng thấy rất hổ thẹn, dù sao Hải Mạt Mạt và anh hiện giờ vẫn là cha con, hơn nữa từ đầu đến giờ anh luôn coi Hải Mạt Mạt như con mình.

Nhưng xảy ra chuyện như vậy. Thật sự cũng là bất đắc dĩ.

Anh nhìn về phía Hải Mạt Mạt, đột nhiên có chút sầu lo. Cô lúc này có hiểu được cái gì là tình yêu không?

Tương lai của hai người rốt cuộc sẽ đi về đâu?

Lần đầu tiên anh nghĩ tới hai chữ ‘tương lai’ này, trong lòng lại vô cùng mờ mịt.

Hiện giờ gần như tất cả mọi người trên thế giới đều biết anh và Hải Mạt Mạt là cha con. Nếu như bí mật của hai người bị vạch trần thì thứ chờ đợi anh chỉ có thân bại danh liệt. Riêng nước bọt của đám fan Hải Mạt Mạt cũng đủ để chìm chết anh rồi.

Hiện giờ sự nghiệp của anh nhìn như đang ở đỉnh cao, nhưng ASA có bao nhiêu kẻ địch ngầm quả thật không thể đếm nổi. Một khi anh bị người ta nắm được nhược điểm, quá khứ ở cao bao nhiêu thì tương lai chỉ khiến anh ngã càng đau hơn bấy nhiêu mà thôi.

Anh là thương nhân, bản tính trước nay đều là xu lợi tránh họa.

Cho nên tương lai kia vẫn đừng nên nghĩ tới thì hơn. Một đêm tham hoan, đợi đến khi mọi chuyện đi qua, Hải Minh Tiển sẽ nghiên cứu ra thuốc áp chế virus trong cơ thể anh. Cô cũng sẽ không buồn đâu, bởi vì cô

vốn chẳng hiểu thế nào là yêu. Cuối cùng cô sẽ tìm được đối tượng phù hợp. Mà anh có thể bảo vệ cô cả đời giàu sang hạnh phúc, không cần lo nghĩ.

Đây chính là tương lai.

83. Chương 83

Chương 83: Kẻ vô liêm sỉ

Editor: mèmomở

Buổi sáng sớm nay, tổng giám đốc Đường vẫn nằm giờ rời giường. Hôm nay Hải Mạt Mạt phải làm giải phẫu gỡ máy nhận tín hiệu sóng não, Đường Ngạo không đi theo. Anh nhận được nhiệm vụ mới, sau khi hoàn thành công tác ở thành phố C, đội của anh phải tiếp tục đến thành phố D ở phía Nam. Anh rất yên tâm với Hải Minh Tiển nên lập tức mang theo quân đội zombie lên đường.

Đi theo đội vẫn là ba người Viên Áng và máy bay tới đón. Cấp trên điều một chuyên cơ cho bọn họ, nhưng đội bộ đội này vẫn không được phép tự do ra vào. Đường Ngạo có chuyện đi ra ngoài cũng phải qua quân bộ phê chuẩn.

Tổng giám đốc Đường dù gì cũng tranh thủ được một chút tự do, chỉ là còn chưa có thời gian biến thành hành động thôi. Hiện giờ quốc gia cần nhất là kết thúc công việc ở những thành phố bị lây.

Một giờ sau, đội của anh đã tới thành phố D. Cùng lúc đó, Hải Mạt Mạt dậy.

Cô nhìn xung quanh, phát hiện trong phòng chỉ có một mình mình liền òa khóc.

Hải Minh Tiển đã tới từ lúc Đường Ngạo lên đường, lúc này vội vàng cầm quần áo của cô đi vào: “Bảo bối sao vậy, mặc quần áo rồi giường thôi.”

Nhìn thấy anh ta, tiếng khóc của Hải Mạt Mạt nhỏ đi một chút, sau đó đưa tay xoa xoa mặt anh ta: “Ba ơi, ba Đường đâu rồi?”

Hải Minh Tiển ra hiệu cho cô thay quần áo, xoa người đưa cốc sữa nóng cho cô: “Đi làm nhiệm vụ rồi, mấy ngày nữa sẽ về.”

Hải Mạt Mạt ngoan ngoãn thay quần áo rồi uống hết sữa. Nhưng sau đó cô nhất quyết không chịu đi. Hải Minh Tiển khuyên cũng không đi, lừa cũng không đi.

“Con phải chờ ba Đường cơ!” Cô vẫn còn nức nở. Hải Minh Tiển cũng hết cách với cô, anh ta đang bị giám sát, không có quyền nói chuyện với bên ngoài. Chỉ đành phải xin vệ binh bên ngoài mượn cái điện thoại. Vệ binh nghe nói là Hải Mạt Mạt muốn dùng mới xin phép cấp trên.

Chỉ xin phép thôi cũng mất tận nửa tiếng đồng hồ, Hải Mạt Mạt cũng khóc suốt nửa tiếng. Cuối cùng Hải Minh Tiển cướp lấy điện thoại di động của anh ta, binh sĩ kia còn định nói gì đó thì đã thấy Hải Minh Tiển đưa điện thoại di động cho Hải Mạt Mạt rồi. Anh ta không khỏi lúng túng ho nhẹ một tiếng, nhưng không nói nữa.

Hải Mạt Mạt bấm điện thoại gọi cho Đường Ngạo, Đường Ngạo cũng sắp vào đến thành phố D rồi. Lúc này là Viên Áng lái xe, anh và hơn mười con zombie đang cầm bản đồ xác định phương án hành động hôm nay. Nhìn thấy Hải Mạt Mạt gọi tới, giọng nói của anh cũng dịu dàng đi rất nhiều: “Bảo bối sao vậy?”

Đầu kia Hải Mạt Mạt đã khóc đến khàn cả giọng: “Ba, ba đang ở đâu vậy?”

Đường Ngạo nhíu mày: “Tại sao lại khóc? Ba ra ngoài, ngoan, con tạm thời ở với ba Hải, hai ngày nữa ba sẽ về.”

Hải Mạt Mạt nghe giọng anh, khóc đến mức không nói được thành lời. Đường Ngạo cầm điện thoại di động nghe một lúc, đột nhiên cúp điện thoại: “Quay lại, tôi muốn về thành phố E.”

Viên Áng quả thật không thể tin vào tai mình: “Đường Trung tá! Anh trước kia cũng là quân nhân, nên hiểu thiên chức của quân nhân! Hiện giờ chúng ta sắp vào đến thành phố D rồi mà anh lại muốn trở về chỉ vì con anh khóc? !”

Đường Ngạo trực tiếp đập anh một phát, quay đầu xe trở về, sau đó ra lệnh: “Nghỉ ngơi tại chỗ, chờ tôi trở lại.”

Ba người Viên Áng cực kỳ tức giận.

Anh trước kia ở trong bộ đội đã được học lái máy bay, lúc này liền lên máy bay, bay khỏi giao giới giữa thành phố C và thành phố D.

Hải Mạt Mạt nhất quyết không chịu đi, Hải Minh Tiển khuyên khô cả cổ cũng vô dụng, chỉ đành phải nghiêm mặt: “Mạt Mạt không nghe lời ba đúng không?”

Hải Mạt Mạt vừa khóc vừa đưa tay vào trong năm ngón tay của anh ta: “Mạt Mạt nghe lời mà!”

Hải Minh Tiển không chịu cầm tay cô: “Vậy ba bảo Mạt Mạt không khóc, tại sao Mạt Mạt còn khóc?”

Hải Mạt Mạt nức nở, đưa bàn tay nhỏ bé ra cầm tay anh ta: “Mạt Mạt nghe lời mà!”

Hải Minh Tiển lúc này mới cầm tay cô, đang định ra khỏi phòng, cửa lại đột nhiên bị đẩy ra. Đường Ngạo còn đang mặc quân trang, bên hông vẫn dắt súng, trên tay đeo găng tay. Anh tháo găng tay, ngồi xổm xuống giang hai tay ra: “Sao lại khóc nhè vậy?”

Hải Mạt Mạt lúc này mới mỉm cười, lập tức nhào tới: “Ba!”

Đường Ngạo gõ vào đầu cô một cái, làm bộ rất nặng nhưng khi chạm vào lại rất nhẹ: “Con hư quá đấy!”

Hải Mạt Mạt ôm cổ anh, đồng thời định hôn lên môi anh. Đường Ngạo vội vàng tránh né: “Đi nhanh lên, còn mè nheo nữa sẽ cho con một trận!”

Hải Mạt Mạt một tay cầm tay anh, một tay cầm tay Hải Minh Tiển, lúc này mới vui vẻ đi tới phòng làm việc của Hải Minh Tiển ở thành phố E.

Mặc dù quốc gia coi anh ta là tội phạm quan trọng, ra vào đều có binh lính áp tải nhưng điều kiện vật chất không hề thiếu thốn. Phòng làm việc hiện giờ của anh ta là căn cứ cực kỳ bí mật của quốc gia. Đường Ngạo đi vào cũng bị soát người, tịch thu vũ khí.

Đường Ngạo cũng có thể hiểu – người tài giỏi như thế, quốc gia chắc chắn sẽ không để lãng phí. Có lẽ sau này sẽ gạch bỏ thân phận của anh ta, giam cầm lâu dài thôi. Thành quả nghiên cứu của anh ta mặc dù quá kinh khủng, nhưng không ai có thể phủ nhận rằng đây là một bước nhảy vọt của cả giới khoa học sinh vật.

Đường Ngạo thật lòng không muốn xem quá trình giải phẫu. Anh ngồi chờ ngoài phòng giải phẫu. Có binh lính bưng nước cho anh, anh nhận lấy, đang định uống. . . .đột nhiên hơi nhúu mày. Trên tay người lính kia có một lớp lông cực mỏng. Nếu không nhìn kỹ còn tưởng là lông tơ.

Nhưng anh đã từng thấy Tô Thiển, cái này tuyệt đối không phải là lông tơ của người, ngược lại có hơi giống. Lông thỏ. Anh thần nhiên cầm lấy cốc nước, nói một tiếng cảm ơn. Người lính kia khẽ gật đầu, lại lùi sang một bên.

Đường Ngạo lúc này mới sực nghĩ ra. . . . Nơi này thật sự là phòng làm việc của Hải Minh Tiển sao? !

Từ sau khi tỉnh lại anh đã bị cách ly trong thành phố E, chỗ ở của Hải Minh Tiển anh quả thật không biết. Nhưng Phó Đông Lai đã được xác nhận là chỉ bị gắn máy nhận tín hiệu. Nếu như bản sao của Hải Minh Tiển còn sống, vậy chẳng phải nó sẽ giống Hải Minh Tiển như đúc sao?

Vậy trong này. Anh cẩn thận quan sát vệ binh gác cửa, hoảng sợ phát hiện ra có một vệ binh là con lai. Chuyện của Hải Minh Tiển đã được xác định là có thể lực nước ngoài nhúng tay vào, quốc gia tuyệt đối sẽ không phản công người ngoại quốc vào căn cứ.

Hải Mạt Mạt trong phòng giải phẫu! !

Trên tay anh chỉ có một cốc nước, nhưng hiện giờ chuyện cần làm là đưa tin tức ra ngoài. Anh đứng lên, binh lính bên cạnh mặc dù vẻ mặt không thay đổi, nhưng đôi tay lại khẽ nắm chặt báng súng. Đường Ngạo lễ phép gật đầu: “Xin hỏi toilet ở đâu?”

Binh lính ngẩng ra, cuối cùng vẫn chỉ hành lang: “Để tôi đưa anh đi.”

Đường Ngạo đi theo hắt trên hành lang, trong lòng dần dần trở nên nặng nề. Lực lượng canh gác ở đây không ít, lấy thể năng của anh bây giờ muốn chạy cũng có thể. Nhưng anh tuyệt đối không thể bỏ Mạt Hải Mạt lại.

Anh vào toilet, bên trong chỉ có một cửa thông gió nhỏ nhỏ. Anh ra về bình thường, chỉ ho nhẹ một tiếng: “Thật xin lỗi, có thể lấy giúp tôi cuộn giấy không?”

Người lính kia ngẩng ra, chỉ chốc lát sau đã lấy giấy tới. Lúc Đường Ngạo cầm lấy cuộn giấy đồng thời kéo giật tay hắt vào ô vuông, sau đó tay phải dùng sức đè chặt hắt lên bồn cầu.

Người lính kia dường như cũng hoảng sợ, Đường Ngạo thấy rõ . . . trên người hắt quả nhiên có một lớp lông trắng mỏng.

“Anh làm cái gì vậy?” Giọng nói vẫn rất bình tĩnh, tay phải lại sờ về phía hông. Đường Ngạo thụi đầu gối vào đầu hắt, hắt ta rên lên một tiếng, dao quân dụng bên hông đã bị anh cướp đi. Đường Ngạo kẻ dao lên cổ hắt, vẻ mặt hung hãn: “Đây là đâu?”

Khóe miệng người lính kia đã chảy máu, lúc này quay lại nhìn. . . . không ngờ mắt hắt cũng là màu đỏ. Hắt nở nụ cười kỳ dị: “Mày không thoát được đâu.”

“Con mẹ nó nói ít thôi!” Đường Ngạo đang nghĩ tên quái vật lông dài này liệu có quan hệ gì với Tô Thiển toàn thân lông sơn dương hay không. Lại vừa sốt ruột cho Hải Mạt Mạt. Anh dùng sức đâm vào lưng người đàn ông giả làm lính, xương cốt hắt vang lên tiếng rắc rắc. Hắt khạc ra một búng máu, cuối cùng thừa dịp Đường Ngạo chưa chuẩn bị, cố gắng nhảy ra.

Vào những lúc thế nào, Đường Ngạo đâu thể lơ là, anh chỉ giả vờ sơ hở thôi. Nhưng động tác nhảy của tên kia lại giống hệt con thỏ. Trong lòng Đường Ngạo còn chút nghi ngờ nhưng xuống tay lại không hề do dự, lập tức đánh gãy xương sống của hắt.

Anh cởi quần áo của tên kia mặc vào, đội mũ lên, rồi mới sải bước đi ra ngoài. Trên đường gặp phải một đội binh lính tuần tra, nhìn thấy anh cũng không hỏi nhiều.

Anh đi vào phòng làm giải phẫu cho Hải Mạt Mạt, vừa đẩy cửa ra liền sững sốt. Đây đâu phải phòng làm việc!

Đó là một căn phòng rộng tầm 70m2, bên trong đặt một chiếc giường chiếm nửa diện tích, rèm che cửa sổ sát đất rủ xuống. Thảm lông dày màu trắng cực kỳ mềm mại. Hải Mạt Mạt nằm ở trên giường, trên người đã bị thay một chiếc váy cưới.

Váy cưới trắng như tuyết xòe ra trên giường hỉ đỏ thắm, đẹp đến chói mắt.

Trên giường còn rải cánh hoa hồng, dưới ánh đèn thủy tinh dịu dịu, mái tóc dài màu vàng óng của cô phản chiếu màu đỏ cánh hoa, cực kỳ rực rỡ.

“Khách của chúng ta cuối cùng đã tới rồi.” Sau bàn tròn thủy tinh đặt bên cạnh, người đàn ông mặc tây trang chậm rãi đứng dậy, trong tay còn cầm một ly rượu đỏ. Đường Ngạo nhìn sang liền ngẩng ra – Tướng Hồng Phúc!

Kẻ thù gặp mặt, hết sức căng thẳng. Sau một giây, anh đột nhiên tỉnh táo lại: “Thì ra là Tướng tổng, anh đã làm gì Mạt Mạt?”

Tướng Hồng Phúc để ly cổ cao xuống, tao nhã dùng khăn tơ lụa màu trắng lau miệng, cười ha ha: “Cô dâu của tôi thật vô cùng xinh đẹp. Tôi muốn chờ Đường tổng tới rồi mới động phòng đấy.”

Đường Ngạo vội vàng đi đến bên giường, thấy Hải Mạt Mạt đang ngủ rất say, sợ là đã bị tiêm thuốc gì đó rồi. Vẻ mặt anh mặc dù bình tĩnh, trong lòng lại dần trở nên nặng nề.

Tên Tưởng Hồng Phúc này xưa nay vẫn là kẻ tử mĩ, nếu hắn đã cố ý dụ anh tới đây sợ rằng đã nắm chắc trăm phần trăm có thể giữ được cả hai ở chỗ này.

Mọi người đúng là quá sơ suất, chưa từng nghĩ đến máy nhận tín hiệu trong đầu Hải Mạt Mạt sẽ truyền tất cả tin tức cô biết cho hệ thống điều khiển. Cho nên hành động mấy ngày nay của mọi người, sợ là Tưởng Hồng Phúc đã rõ như lòng bàn tay.

Mà hắn cũng thật nhẫn nại, chờ đến tận lúc này mới ra tay.

Đường Ngạo xoay người xem Hải Mạt Mạt, Tưởng Hồng Phúc vung tay lên, cửa phòng đóng lại.

“Mạt Mạt!” Đường Ngạo ôm cô lên, sau lưng có một trận gió thổi tới, Tưởng Hồng Phúc đã nhào đến. Trong tay anh còn cầm dao quân dụng, lúc này đành buông Hải Mạt Mạt ra xoay người đỡ, tay kia đồng thời bắn mấy phát.

Nào ngờ viên đạn bắn vào người Tưởng Hồng Phúc chỉ khiến quần áo trên người hắn rách vài lỗ, hoàn toàn không chảy máu.

Tưởng Hồng Phúc cười khan: “Khách mời của chúng ta thật không hữu nghị. Nhưng không sao, nể tình cậu đường xa tới tham gia hôn lễ của chúng tôi, tôi không so đo với cậu.”

Đường Ngạo sắp phát điên rồi: “Mày lại làm chuyện điên rồ gì vậy?”

Tưởng Hồng Phúc cười ha hả: “Đường Ngạo, tao cực kỳ thích vẻ mặt này của mày đấy, mày biết không! Cực kỳ thích cái vẻ tự ngông của mày, sau đó lại phát hiện mấy trò khôn vặt ấy của mình chỉ là phí công, cuối cùng tuyệt vọng bất lực như con kiến. Ha ha ha ha!”

Dứt lời, hắn đột nhiên nhào về phía trước, sức tay mạnh vô cùng! Đường Ngạo giãy giụa không được. Tưởng Hồng Phúc lại đưa tay ấn nút trên vách tường, mặt tường tách ra hai bên, lộ ra một bức tường thủy tinh.

Hắn không chút hoang mang ném Đường Ngạo ra sau tường, tường thủy tinh khép lại. Đường Ngạo có thể nhìn thấy từng động tác của hắn, hắn cười điên cuồng không dứt: “Đường tổng, trước kia chơi đùa vị hôn thê của mày, mùi vị quá bình thường. Hi vọng con gái của mày sẽ không khiến tao thất vọng.”

Đường Ngạo tái cả mặt, anh dùng sức cố gắng phá tường thủy tinh, thế nhưng bức tường nhìn như trong suốt này không biết làm bằng chất liệu gì mà không tài nào phá được. Tưởng Hồng Phúc chậm rãi cởi áo khoác của mình: “Đường tổng đừng vội, kịch hay còn dài mà.”

Dứt lời, hai tay hắn đưa ra xé một đường trên váy cưới của Hải Mạt Mạt, lộ ra da thịt trước ngực trắng nõn mịn màng.

84. Chương 84

Chương 84: Chọc giận

Editor: mèomỡ

“Tưởng Hồng Phúc!” Đường Ngạo trợn mắt, càng thêm điên cuồng đập tường thủy tinh. Tưởng Hồng Phúc tay trái nâng cằm Hải Mạt Mạt lên, cười đến lạnh cả người: “Đúng, chính là vẻ mặt ấy. So với tưởng tượng của tao càng khiến người ta khoái trá hơn.”

Hắn cúi người khế hôn cái cằm trơn bóng mịn màng của Hải Mạt Mạt, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, là giọng Hải Minh Tiển. Anh ta lạnh nhạt nói: “Nhanh lên một chút, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.”

Tưởng Hồng Phúc vui vẻ đáp: “Biết rồi ‘nhạc phụ đại nhân’.”

Đường Ngạo như bị sét đánh, tên bản sao này gả Hải Mạt Mạt cho Tưởng Hồng Phúc!

Khó trách nơi này được trang hoàng như hôn lễ. Lòng anh nóng như lửa đốt, hơn nữa xuyên qua tường thủy tinh anh có thể nhìn thấy rõ ràng dáng người béo trắng của Tưởng Hồng Phúc, quả thật có chút buồn nôn.

“Không ngờ người nhỏ như vậy, ngực lại rất kinh người.” Hắn ta chắc chắn tán thưởng, tiếng xé vải lại vang lên, váy cưới trên người Hải Mạt Mạt rách thành mấy miếng. Hắn khẽ vuốt ve bắp đùi Hải Mạt Mạt, ánh mắt đối khát: “Mùi vị của con nhóc này quả nhiên tốt hơn rất nhiều.” Hắn cởi áo, tay phải vội vàng cởi thắt lưng.

Đồng tử của Đường Ngạo đã hoàn toàn bị màu vàng kim bao trùm, anh dùng tất cả sức lực đâm lên tường thủy tinh, phát ra tiếng vang đinh tai.

Tướng Hồng Phúc nhìn Hải Mạt Mạt trên giường chỉ còn áo ngực cùng quần lót, mắt như muốn phun lửa. Thân thể có chút mập mạp của hắn đè lên người Hải Mạt Mạt, nâng cảm cô hôn lên môi cô. Tay phải không chút thương tiếc xoa nắn ngực cô.

Đao quân dụng trên tay Đường Ngạo đã biến hình, anh bỗng nhìn lên người mình – Hải Minh Tiển đã từng nói xương anh cực kỳ cứng.

“Tướng Hồng Phúc!” Anh đọc cái tên này, vẻ mặt dữ tợn dùng dao quân dụng tước thịt trên tay trái mình. Máu lập tức phun ra, anh liều mạng – Tướng Hồng Phúc, ông đây sẽ khiến mày hối hận vì đã sinh ra trên đời này!

Lần đầu tiên trong đời anh thù hận một người như vậy, máu tươi từ tay trái văng khắp nơi, cuối cùng chỉ còn lại xương màu vàng.

Khi đó ngay cả đau đớn anh cũng không cảm giác được nữa. Chỉ cần có thể giết được Tướng Hồng Phúc, anh có thể bất chấp tất cả. Anh đưa tay trái ra, dùng sức đâm xuống. Tường thủy tinh rần chắc vô cùng đã xuất hiện vết nứt. Anh cắn chặt răng, lần nữa tăng thêm lực.

Tướng Hồng Phúc không có thời gian để ý đến anh, người đàn ông này cũng chỉ là kẻ tôm tép nhai nhép mà thôi. Hắn tách hai chân Hải Mạt Mạt ra, tiếp tục hôn cô. Giây phút đầu lưỡi tách hàm răng, đột nhiên một luồng chất lỏng nóng bỏng mang theo vị ngọt tràn vào trong miệng.

Hắn hoảng hốt, cổ họng lại bị một bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy. Hắn không tự chủ được, lập tức nuốt chất lỏng ngai ngái trong miệng xuống. Nóng bỏng từ cổ họng chảy vào dạ dày, giống như cả người đều bắt lửa.

Hắn định thần nhìn lại, chỉ thấy Hải Mạt Mạt dưới người đã mở mắt ra, môi cô còn dính vết máu, ánh mắt mang theo chán ghét không nói được thành lời. Hắn tức giận lúi Hải Mạt Mạt lên, đột nhiên lỗ chân lông toàn thân mở ra, một lớp lông cứng rần màu đen bắt đầu mọc ra.

Hải Mạt Mạt cũng không biết đây là cái gì. Cô muốn chạy, Tướng Hồng Phúc lại đè chặt lấy cô, tay phải bóp cổ cô.

Hai chân Hải Mạt Mạt đá đập lung tung, mặc dù không thể thở rất khó chịu, nhưng cô không chết được. Hai tay cô móc thẳng vào mắt Tướng Hồng Phúc! Tướng Hồng Phúc phát ra một tiếng gào như dã thú, đồng tử biến thành hình chữ thập.

Lúc đó nhìn hắn kinh khủng như một con tinh tinh khổng lồ vậy, xui xẻo là Hải Mạt Mạt không thể động đậy.

Đường Ngạo dùng hết mọi cách, cuối cùng cũng đánh vỡ được tường thủy tinh. Anh trực tiếp nhào tới, dùng xương tay trái đã bị mài đến biến hình đâm thẳng vào lưng Tướng Hồng Phúc.

Nhưng thân thể Tướng Hồng Phúc không biết đã được cải tạo như thế nào mà xương ngón tay cứng rắn nhất cũng chỉ có thể xé được một miếng da lông của hắn. Hắn xoay người, khiêng Đường Ngạo lên, dùng sức ném xuống đất.

Đường Ngạo cũng điên rồi, anh lập tức bò dậy, xông lên đánh cùng Tướng Hồng Phúc

Tướng Hồng Phúc khỏe vô cùng, lập tức vặn gãy cánh tay trái của anh. Anh mím môi, giật cánh tay trái xuống làm vũ khí liều mạng cùng Tướng Hồng Phúc. Tướng Hồng Phúc vừa rồi nuốt phải một ngụm máu, lúc này ngũ tạng lục phủ cũng như bị thiêu cháy, không thể tung ra hết sức. Hải Mạt Mạt đã sớm tỉnh, vẫn nằm im lặng lẽ nghĩ cách. Ngụm máu vừa rồi nuốt nữa đã phải tự cắn đứt lưỡi mình.

Cô nhỏ ra một ngụm bọt máu, lật người ngồi dậy, bên cạnh không có vũ khí, cô lập tức nhặt khẩu súng Đường Ngạo vớt trên đất lúc đi vào, lập tức nhào qua, chỉ thẳng vào lỗ tai Tưởng Hồng Phúc mà bắn.

Tưởng Hồng Phúc không kịp đề phòng, trong đầu chấn động ông ông không ngừng.

Đường Ngạo nhân cơ hội đẩy ngã hắn xuống đất, lập tức dùng cánh tay của mình chọc vào cổ hắn. Tưởng Hồng Phúc lần trước mai phục Đường Ngạo đã bị Gâu Gâu cắn đứt một cánh tay, hiện giờ tay hắn là tay giả.

Hắn dùng sức giơ cánh tay giả bằng sắt lên thụi vào lưng Đường Ngạo. Đường Ngạo chỉ cảm thấy như phổi cũng bị đánh bay ra rồi. Nhưng anh nhất quyết không buông tay, trong đôi mắt màu vàng kim chứa đầy sát khí điên cuồng!

Tưởng Hồng Phúc thật ra vẫn có chút sợ anh, trong ấn tượng của hắn, Đường Ngạo trước kia không phải người như vậy. Anh trước kia chỉ cần có một cơ hội sống nhỏ nhoi sẽ không bao giờ chịu hy sinh cùng chết với kẻ địch.

Hắn nhận ra sau khi nuốt phải một ngụm máu của Hải Mạt Mạt mình đã yếu thế nên có ý chạy trốn. Nhưng Đường Ngạo không định chạy – anh muốn giết hắn! ! Cho dù là cùng chết!

Hải Mạt Mạt cũng nổi giận, lúc này Đường Ngạo đang đè chặt Tưởng Hồng Phúc, cô liền giơ súng lên, dùng đầu dí vào má Đường Ngạo rồi cắm thẳng vào hốc mắt Tưởng Hồng Phúc. Tưởng Hồng Phúc rít lên, chỉ cảm thấy hốc mắt như bị rót dầu sôi!

Đường Ngạo đè chặt lấy hắn, sức mạnh bộc phát khi cận kề cái chết rất đáng sợ, Tưởng Hồng Phúc không giãy ra nổi. Trên cổ Hải Mạt Mạt cũng dính đầy máu, cô cực kỳ tức giận: “Tên xấu xa!”

Cô mắng một tiếng, sau đó rút một thanh gậy sắt từ tủ quần áo, định đâm mù con mắt còn lại của Tưởng Hồng Phúc.

Bên ngoài đột nhiên có người đẩy cửa đi vào, một mũi thuốc lập tức bắn vào sau lưng cô, sau đó tự động tiêm vào. Hải Mạt Mạt trợn mắt, lập tức ngã xuống. Đường Ngạo vội nhào tới ôm lấy cô, Tưởng Hồng Phúc lúc này mới đứng lên được. Hắn cũng bị thương không phải nhẹ, Hải Minh Tiển đứng ngoài cửa liếc nhìn khinh bỉ: “Tôi thật sự đánh giá quá cao ông rồi.”

Tưởng Hồng Phúc hừ một tiếng: “Tên kia như nổi điên, cũng không phải cậu không nhìn thấy. Hơn nữa, còn không phải do con gái cậu nhúng tay vào sao!”

Đường Ngạo đang định đứng dậy, bản sao của Hải Minh Tiển đã chìa súng về phía anh: “Đừng giãy giụa vô ích.” Dứt lời, hình như hắn ta nhìn thấy mắt Đường Ngạo, đột nhiên trở nên hứng thú: “Anh là sản phẩm mới của tên kia?”

Tưởng Hồng Phúc vẫn cực kỳ cảnh giác nhìn chằm chằm Đường Ngạo, sau đó không nhịn được quát: “Đừng nói nhảm, mau ra tay!”

Bản sao của Hải Minh Tiển hứng thú quan sát Đường Ngạo: “Giải khóa gene lần hai? Hắn ta cũng không vô dụng lắm nhỉ.” Tưởng Hồng Phúc lại thúc giục, Hải Minh Tiển thay một ống thuốc tiêm khác: “Dẫn anh ta theo.”

Anh ta vừa nổ súng, Đường Ngạo trong nháy mắt tránh thoát: “Mày đã tiêm cái gì cho Mạt Mạt?”

Anh lớn tiếng hỏi, gương mặt giống Hải Minh Tiển như đúc kia vẫn mỉm cười: “Thuốc mê thôi. Mạt Mạt là con gái tôi, tôi sẽ không hại con bé. Nhưng con bé gần đây không ngoan, quả thật nên giáo dục lại.”

Đường Ngạo không muốn nhiều lời với hắn, hắn là đồ điên. Bản sao Hải Minh Tiển đang định bóp cò súng thuốc mê, đột nhiên một cái bóng trắng nhào tới, cản rơi súng trong tay hắn!

Là Gâu Gâu! Gâu Gâu cũng không ham chiến, nó công súng thuốc mê chạy mất. Hải Minh Tiển mắng một tiếng, vội đuổi theo. Nhưng thân thể hắn là người thường, đuổi theo Gâu Gâu là chuyện bất khả thi.

Tưởng Hồng Phúc chửi một tiếng, lại bị Đường Ngạo nhào lên ngăn cản, hai người lại tiếp tục vật lộn.

Bên ngoài vang lên tiếng ồn náo loạn, một người Mỹ mũi cao, tóc vàng chạy tới, lớn tiếng dùng tiếng Anh kêu: “Mấy người đang làm gì vậy, tranh thủ rút lui!”

Tướng Hồng Phúc hận không được thể đập cho tên kia một phát, mẹ nó, chẳng lẽ không nhìn thấy hắn đang bị giữ không thoát thân được sao? !

Người Mỹ kia lúc này mới móc súng ra, đang định nổ súng, đột nhiên Hải Mạt Mạt nằm trên đất cầm lấy chân hắn, kéo hắn ngã xuống đất.

Hắn đang định nói, lại cảm thấy trên mặt chợt lạnh – đầu của hắn đã bị đập thành thịt vụn.

Trên người Hải Mạt Mạt bết máu, nhưng đại đa số là của Đường Ngạo. Cánh tay trái Đường Ngạo bị xé ra, hiện giờ trên mặt đất toàn là máu của anh. Anh không định chạy trốn, ý nghĩ duy nhất chính là giết chết Tướng Hồng Phúc!

Tướng Hồng Phúc thì khác, Tướng Hồng Phúc còn muốn sống! !

Hắn đã được làm giải phẫu dung hợp gene, cơ thể đã sắp tập hợp được ưu điểm của các loài động vật. Hắn chỉ cần Hải Mạt Mạt cường hóa Người Tiến Hóa trong cơ thể mình xong là có thể thống nhất loài người sớm thôi.

Hắn không muốn chết ở đây! Cho nên hắn chiếm hạ phong.

Đôi tay Tướng Hồng Phúc cũng đã cắm vào lồng ngực Đường Ngạo, nhưng Đường Ngạo giống như không hề có cảm giác, tay phải anh không ngừng đánh vào hạ thể Tướng Hồng Phúc. Cho đến khi cái thứ đó bị đánh thành một đồng thịt nát bét.

Tướng Hồng Phúc rốt cuộc không nhịn được kêu ré lên, bên ngoài vang lên tiếng súng kịch liệt. Người đầu tiên xông vào nơi này là Đường Hạo, vừa thấy tình cảnh trên đất, anh ta cũng sợ ngây người. Thủ vệ bên ngoài doanh trại cũng nhanh chóng khống chế hỏa lực của quân đội. Bản sao của Hải Minh Tiển đã quay lại. Phía sau hắn là mười người ngoại quốc mặc áo đen trùm đầu.

Đường Hạo dù sao cũng chỉ có một người một khẩu súng, đành phải lùi lại.

Bản sao Hải Minh Tiển lập tức đi tới, kéo Tướng Hồng Phúc từ phía dưới Đường Ngạo ra. Khi đó Đường Ngạo đã sớm bết máu, Tướng Hồng Phúc cũng không khá hơn là bao. Hải Minh Tiển cân nhắc xong vội vàng lấy mẫu máu của Đường Ngạo.

Người này đúng là lợi hại, lại có thể đánh Tướng Hồng Phúc thành ra thế này.

Hắn lại định ôm theo Hải Mạt Mạt, thuốc mê trong cơ thể Hải Mạt Mạt dù sao vẫn còn hiệu lực, cô không còn chút sức nào. Hải Minh Tiển ôm lấy cô, đang định đi, đột nhiên một đôi tay đầy máu túm lấy chân hắn.

Người bên cạnh hắn lập tức nổ súng, nhưng đạn chỉ găm vào da thịt anh, chứ bắn vào xương chỉ lóe ra tia lửa mà thôi. Hắn quỳnh lên, khoe môi Đường Ngạo khe nhúc nhích, giọng nói yếu ớt: “Buông. ra.”

Về mặt Hải Minh Tiển không cam lòng, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng chó sủa, một bóng đen từ trên cửa trượt xuống, suýt nữa bắn trúng trán hắn. Hắn dậm chân một cái, đành tức giận buông Hải Mạt Mạt ra. Đường Ngạo đưa cánh tay phải còn lại ôm lấy Hải Mạt Mạt, bản sao của Hải Minh Tiển mang người vội vã rời đi.

Hai ba phút sau Hải Minh Tiển mặt và đầu đầy máu mới theo Đường Hạo chạy tới. Một bóng người gầy gò đứng trên mặt đất đầy máu tươi, lặng lẽ nhìn Đường Ngạo.

Đường Hạo chào bằng quân lễ, anh ta cũng không đáp, một lúc sau anh ta mới hỏi: “Lơ là sơ suất như vậy nguyên tắc làm việc của đội cậu à?”

Đường Hạo cúi đầu, một lát sau anh ta mới lạnh nhạt nói: “Cứu người.”

Đợi đến khi người kia dẫn người rời đi, Hải Minh Tiển mới sai người ôm lấy Hải Mạt Mạt. Anh ta định băng bó cho Đường Ngạo trước, nhưng khi thấy Đường Ngạo máu me bết bết, cũng không khỏi đỏ viền mắt.

“Tôi sẽ chết sao?” Người nằm trên mặt đất yếu ớt hỏi, Hải Minh Tiễn vội vàng lắc đầu: “Không đâu, chỉ cần não cậu không sao, tôi có thể nghĩ cách.”

Máu từ miệng Đường Ngạo bắt đầu trào ra: “Hải Minh Tiễn, tôi đã làm chuyện có lỗi với Mạt Mạt. Nếu như còn có thể cứu, anh hãy cố gắng cứu sống tôi. Nếu như thực sự không cứu được, tất cả tài sản dưới danh nghĩa của tôi sẽ do Hải Mạt Mạt thừa kế. Công việc cụ thể cứ tìm cố vấn pháp luật của ASA – luật sư Trương Đông Lâm.”

Hải Minh Tiễn sai người đưa bàn giải phẫu tới, đặt anh lên giường: “Nhất định.”

Đường Ngạo gật đầu, sau đó không còn bất cứ động tĩnh gì nữa.

85. Chương 85

Chương 85: Ngốc nghếch, xéo đi!

Editor: mèomỡ

Đường Ngạo vừa tỉnh lại đã nhìn thấy Hải Mạt Mạt, còn chưa nhìn rõ hoàn cảnh, anh đã nổi giận.

Khi đó mắt Hải Mạt Mạt đỏ lừ, trên người mặc tùy tiện một bộ đồng phục ko biết của ai. Tóc rối xòa sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn đầm nước mắt đến nê cả da.

Tổng giám đốc Đường đời này ghét nhất là ‘hàng cao cấp mà đóng gói đều’, vừa thấy cô như vậy liền tức nổ phổi: “Các người mù hết rồi à! Dám để con gái tôi thành ra thế này!”

Hải Mạt Mạt nắm tay anh, mắt đỏ lên, lại chực khóc. Hải Minh Tiễn thật phục anh luôn: “Cậu đúng là. Cực phẩm!”

Đường Ngạo cũng không thèm để ý đến anh ta, anh giơ tay lên lau nước mắt cho Hải Mạt Mạt, sau đó ra lệnh: “Lập tức đi tắm rửa, đánh răng, gội đầu! Sau đó thay một bộ quần áo đẹp để tới đây! Nhìn con như vậy cả người ông đây đều khó chịu, biết không?”

Hải Mạt Mạt không dám mè nheo, vội vàng đi tắm rửa. Hải Minh Tiễn hơi lật người anh lại, chuẩn bị tiêm một mũi vào mông. Tổng giám đốc Đường nổi giận: “Hải Minh Tiễn, con mẹ nó anh biến thái hả! Tiêm vào tay không được à? !”

Hải Minh Tiễn mặc kệ anh, trên người anh quá nhiều vết thương nên lúc này chỉ mặc độc một chiếc quần lót, Hải Minh Tiễn cũng không cần tốn sức đã tiêm luôn được một mũi.

Đường Ngạo hít sâu một hơi, lúc này mới hỏi: “Tôi như này có thể coi là khỏi rồi đúng không?”

Hải Minh Tiễn lắc đầu: “Còn lâu. Nhưng có tôi ở đây, cậu cứ yên tâm.”

Thần thái kia cực kỳ tự tin, Đường Ngạo khinh thường: “Có anh ở đây, không phải cũng vẫn có một đồng người chết sao?” Dứt lời anh như chợt nhận ra, “À, vì có anh ở đây nên mới có nhiều người chết thế đấy!”

Hải Minh Tiễn những ngày qua bị người ta khinh thường quen rồi nên không hề tức giận: “Nói ít thôi, thân thể cậu sắp không chịu được nữa đâu.”

Đường Ngạo không chịu, thuốc mê trên người anh vẫn chưa hết tác dụng, thân thể cứ cứng đờ: “Anh không thể dùng nước bọt của Mạt Mạt hay cái gì đó lau người cho tôi à?”

Hải Minh Tiễn chỉ chỉ chậu nhỏ nước bên cạnh: “Đang định lau đây, cậu nằm im đi!”

Tổng giám đốc Đường vừa nhìn thấy chậu nước liền vội vàng lắc đầu, cười khan nói: “Ha ha, tôi thấy dựa vào tốc độ khôi phục của tôi cũng đủ rồi, không cần nhọc anh phí công.”

Hải Minh Tiễn tiêm hai ống thuốc vào dây truyền nước của anh, chỉnh lại tốc độ chảy: “Thế chất của cậu có chút kỳ lạ, mấy ngày qua tôi vẫn đang nghiên cứu mẫu máu của cậu. Cậu có thấy thân thể mình có chỗ nào khác lạ không?”

Đường Ngạo tức giận: “Ông đây làm zombie mấy tháng liền, con mẹ nó, lúc này anh lại hỏi ông đây có chỗ nào khác lạ không?”

Hải Minh Tiễn lắc đầu: “Trong cơ thể cậu có thành phần của cả Người Tinh Lọc và Người Tiến Hóa nên hiện giờ cậu có đặc điểm của cả hai loại. Cho dù đã tiêm Người Tiến Hóa nồng độ cao nhất thì trong não cậu vẫn tồn tại thành phần Người Tinh Lọc. Cho nên cậu có thể tiến hành trao đổi ngôn ngữ như con người, não cũng vẫn hoạt động bình thường.”

Đường Ngạo bắt đầu hiểu ra: “Khó trách, tôi có thể nghe hiểu tiếng zombie.” Nghĩ vậy, anh lại bắt bình, “Con mẹ nó, có khi nào biến thành tâm thần phân liệt không?”

Hải Minh Tiễn mặc kệ anh, một lát sau, tổng giám đốc Đường lại hỏi: “Tên Tưởng Hồng Phúc kia thì sao?”

Hải Minh Tiễn sắp xếp xong đồng thuốc tiêm, lại bôi chút dịch nuôi cấy của Hải Mạt Mạt lên người anh: “Tôi lấy được ít máu của hấn từ trên người cậu, là dung hợp gene. Hấn ta đã kết hợp gene của một số loài động vật vào gene của mình, nhờ vậy hấn có được đặc điểm của những loài động vật ấy.”

Tổng giám đốc Đường hít sâu một hơi: “Tôi nhất định phải giết chết thằng ôn đấy.”

Hải Minh Tiễn dăm chiêu: “Không dễ đâu.”

Đường Ngạo nổi giận: “Có anh ở đây để làm cái quái gì, ngay cả bản sao mình làm ra cũng không vượt qua được?”

Hải Minh Tiễn hơi trầm ngâm: “Cũng không phải không làm được, chẳng qua dung hợp gene và mở khóa gene không giống nhau. Để tôi giải thích nhé, mở khóa gene thì bề ngoài cậu vẫn giống con người. Chỉ thay đổi sức mạnh, tốc độ, thính lực, thị lực v...v... Loại sửa đổi này gần như không có tác dụng phụ.”

Tổng giám đốc Đường liếc xéo anh ta: “Mỗi tội không đánh lại được dung hợp gene của người ta thôi.”

Hải Minh Tiễn đưa tay đẩy mắt kính gọng vàng lên: “Dung hợp gene là thêm những ưu thế trong gene động vật vào bộ gene của mình. Có lẽ trong thời gian ngắn sẽ đạt được thành quả không tưởng, nhưng đặc điểm của những gene này sẽ nhanh chóng biểu hiện ra ngoài. Ví dụ như người dung hợp gene của chim ưng sẽ có thị lực của chim ưng, nhưng sẽ xuất hiện đặc điểm của chim ưng như có lông chẳng hạn.”

Đường Ngạo hiểu ra, mở khóa gene giống như thăng cấp bình thường. Còn dung hợp gene giống như bật hack. Thăng cấp mặc dù chậm, nhưng chắc chắn. Bật hack thì có trâu bò đấy, nhưng sớm muộn gì cũng gặp quả báo: “Thằng ôn Tưởng Hồng Phúc này nếu muốn đối phó với ông đây giờ cũng ra tay được rồi đấy.”

Nhắc đến tay, anh mới chợt nhớ tới tay trái của mình!! Anh vội vàng nhìn lại. Lúc ấy Hải Minh Tiễn đã ăn xong cả bữa cơm rồi. Lối suy nghĩ của anh đúng là luôn khác người.

Đường Ngạo nhìn một cái, cảm giác tay trái vẫn còn, chỉ không nhúc nhích được thôi. Anh thoáng yên tâm: “Tay tôi sao rồi?”

Hải Minh Tiễn ừ một tiếng: “Đã làm xong giải phẫu, chỉ cần cậu đừng lộn xộn thì sẽ khỏi nhanh thôi. Về sau cậu đừng tùy tiện dùng xương của mình, quý lắm đấy.”

Đường Ngạo tuy ngoài mặt vẫn không phục nhưng trong lòng cũng có vài phần kính sợ . . . Người này nhìn mới khoảng ba mươi, không hiểu sao đào đâu ra lắm tài năng vậy!

Cứ nghĩ đến chuyện người ba này của Hải Mạt Mạt ưu tú hơn mình, anh liền không khống chế nổi lòng háo thắng của mình. Mẹ nó, nhưng xui xẻo một nỗi tay này thực sự là kỹ thuật điều luyện vàng ròng 24k.

= =

Anh hậm hực hừ một tiếng rồi lại tự an ủi bản thân, tốt xấu gì hiện giờ mình cũng giàu hơn tên này! Còn đẹp trai hơn nữa, fan chắc chắn cũng đông hơn. Số phụ nữ qua tay anh cũng nhiều hơn, điều ấy chứng tỏ kỹ thuật của anh ở phương diện nào đó đảm bảo tốt hơn anh ta! À mà. khoan, lúc Angela xem phim không biết có rủ anh ta xem cùng không. Nếu anh ta có xem, vậy chỉ sợ kỹ thuật cũng không tồi.

Hừ, nhưng dù thế nào hiện giờ anh ta vẫn chỉ là một tù nhân mà thôi! Tổng giám đốc Đường cố gắng tự tìm tòi một đồng ưu điểm, cuối cùng cũng cân bằng được tâm trạng.

Lúc Hải Mạt Mạt quay lại đã thay một chiếc váy liền trắng, mái tóc dài của cô vừa được gội, giờ xõa qua vai buông tới bắp chân. Hải Minh Tiễn liền cầm máy sấy tóc, không cần anh ta nhắc Hải Mạt Mạt đã nằm sấp xuống để anh ta sấy tóc.

Đường Ngạo đã học được kinh nghiệm xương máu từ lần trước: “Anh đã lấy cái máy phát tín hiệu chết tiệt trong đầu Mạt Mạt ra chưa?”

Hải Minh Tiễn lúc trước còn đang phân chấn, lúc này lại ngồi xuống có vẻ mệt mỏi: “Vẫn chưa, cho nên Mạt Mạt tạm thời không nên đi đâu hết. Tôi ngủ một giấc, ngày mai chuẩn bị giải phẫu.”

Tổng giám đốc Đường tỏ mặt khinh thường: “Thời khắc mấu chốt thế này mà anh còn muốn ngủ!”

Hải Minh Tiễn không thèm để ý: “Giải phẫu cần mở hộp sọ, không qua loa được.”

Tiếng máy sấy tóc vang lên, mái tóc Hải Mạt Mạt như những sợi tơ vàng bông bênh. Động tác của Hải Minh Tiễn rất nhẹ nhàng, Hải Mạt Mạt ngoan ngoãn nằm trên đùi anh ta giống như con cừu nhỏ dễ bảo. Đường tổng không khỏi có chút ghen tị: “Hải Mạt Mạt, qua đây với ba nào!”

“Dạ!” Hải Mạt Mạt chạy đến bên cạnh anh, đôi tay nhỏ nhắn chống cạnh giường anh, đôi mắt trong veo như nước nhìn anh đắm đắm. Lúc này anh mới cảm thấy dễ chịu đi một chút, lại sờ sờ mặt cô: “Mấy ngày nay có phải lại không ngủ đúng không?”

Hải Mạt Mạt cọ cọ vào mặt anh: “Ba cứ ngủ suốt, Mạt Mạt lo lắm.”

Đường tổng rất hưởng thụ, chỉ vào má mình: “Hôn ba một cái nào.”

Hải Mạt Mạt nhanh chóng tiến lên, hai bàn tay nhỏ nhắn nâng mặt anh lên, đột nhiên hôn lên môi anh. . .
. Là một nụ hôn lưỡi bất ngờ!

Hải Minh Tiễn biến sắc, một tay túm lấy Hải Mạt Mạt kéo về bên mình: “Hải Mạt Mạt!”

Hải Mạt Mạt không hiểu, cô thường xuyên hôn Đường Ngạo như vậy, Đường Ngạo cũng chưa bao giờ ý kiến. Lúc này Đường Ngạo cũng không biết nên nói gì, Hải Minh Tiễn tức giận: “Không thể hôn ba mình như vậy!”

Hải Mạt Mạt nhìn anh ta, lại nhìn Đường Ngạo, vành mắt đỏ lên . . . Mạt Mạt lại làm sai gì sao?

Hải Minh Tiễn nắm tay cô: “Trước kia con còn nhỏ nên không dạy con quan hệ giữa nam và nữ. Nhưng hiện giờ con đã lớn vậy rồi, không thể tùy tiện hôn người khác như vậy.”

Sau đó, anh ta lại định giảng cho Hải Mạt Mạt một vài vấn đề về nam nữ. Đường Ngạo mất tự nhiên: “Anh có thể đi ngủ trước được không, lấy cái máy nhận tín hiệu kia ra rồi hăng lên lớp giáo dục tư tưởng đạo đức nhé?”

Hải Minh Tiễn ngẫm lại, cũng thấy đúng. Anh liền để Hải Mạt Mạt ở lại đây còn mình thì đi ngủ trước. Hải Mạt Mạt ngoan ngoãn ngồi ở ghế dựa cạnh giường, chờ anh ta vừa đi xong lập tức liền nhào tới bên giường Đường Ngạo.

Cô không hiểu: “Vì sao ba con lại tức giận vậy?”

Đường Ngạo cầm tay cô, nhẹ nhàng kéo cô xuống nằm cạnh anh: “Hải Mạt Mạt, ba không biết con có hiểu hay không, nhưng hôm qua thằng ôn Tửng Hồng Phúc kia thật sự khiến ba tức điên lên rồi.”

Hải Mạt Mạt gật đầu: “Mạt Mạt cũng ghét hẳn!”

Đường Ngạo để cầm cô tựa vào vai mình: “Nhưng khi ấy, ba cũng đột nhiên nhận ra được một chuyện rất đáng sợ. Hải Mạt Mạt, có lẽ ba không thể nào chấp nhận được sẽ có một ngày con kết hôn, sinh con, ở bên một người đàn ông khác cả đời. Con hiểu không?”

Hải Mạt Mạt ra vẻ như rất hiểu: “Mạt Mạt cùng ba Hải và ba Đường ba kết hôn, sinh con, ở bên nhau cả đời.”

“ ” Tổng giám đốc Đường thật ưu thương, “Hải Mạt Mạt, ba biết mình không nên có suy nghĩ như vậy. Chỉ cần ba không có ý nghĩ đó, ba còn có thể cùng mọi người tiếp tục chơi đùa vui vẻ. Nhưng.

Nhưng có đôi khi con người ta muốn không chế bản thân thật sự rất khó. Ba bây giờ không thể nào tưởng tượng được ngày mình tham gia hôn lễ của con, nhìn con nắm tay một người đàn ông khác, sống hạnh phúc cả đời. Hải Mạt Mạt, nếu. . . nếu ba và Hải Minh Tiễn con chỉ có thể chọn ở cùng một người suốt đời, con sẽ chọn ai?”

Lúc hỏi câu này, anh đột nhiên nhớ tới, đã từng có một thằng oắt đáng khinh hỏi Mạt Mạt rằng nó và ba ai quan trọng hơn. Khi ấy anh đã nổi trận lôi đình, đá bay thằng nhóc đó. Mà hiện giờ, anh lại cũng sa ngã đến mức này rồi.

Hải Mạt Mạt hơi nghiêng đầu, vẻ mặt kiên quyết: “Mạt Mạt không chọn, Mạt Mạt muốn kết hôn với ba Hải ba và ba Đường!”

Tổng giám đốc Đường điên tiết: “Ngốc nghếch, xéo ngay!”

86. Chương 86

Chương 86: Giáo dục vỡ lòng

Editor: mềomỡ

Quá bất đắc dĩ, tổng giám đốc Đường chỉ đành phải ở lại chỗ Hải Minh Tiễn một thời gian. Hải Minh Tiễn dự tính anh muốn khôi phục hoàn toàn nhanh thì một tuần lễ, chậm thì mười ngày nữa tháng. Anh cả ngày phải nằm bẹp trên giường, có lúc Hải Mạt Mạt muốn lau người cho anh, Hải Minh Tiễn cũng sẽ cấm.

May sao thời gian Hải Minh Tiễn ở đây cũng không nhiều, bình thường đều là Hải Mạt Mạt ở với anh. Máy nhận tín hiệu trong não Hải Mạt Mạt đã được lấy ra, Hải Minh Tiễn quyết định chăm luôn cả cô cùng Đường Ngạo cho dễ.

Thấy cô ngày ngày rảnh rỗi nằm bên giường, tổng giám đốc Đường liền quyết định giáo dục một chút, mục đích để nâng cao tình cảm.

Vì vậy anh kể cho Hải Mạt Mạt chuyện cổ tích nàng tiên cá, đó là câu chuyện buồn hiếm có trong số truyện cổ tích. Công chúa tiên cá cứu hoàng tử, vì muốn ở bên hoàng tử mà đánh đổi giọng nói cùng cái đuôi xinh đẹp để lấy đôi chân của con người. Nhưng kết cục hoàng tử và công chúa không thể sống hạnh phúc bên nhau.

Hải Mạt Mạt cau mày suy nghĩ một lúc, vẫn không hiểu lắm: “Nhưng vì sao công chúa người cá lại thích hoàng tử loài người? Nếu như cô ấy thích hoàng tử người cá, không phải sẽ không khổ như vậy sao?”

Tổng giám đốc Đường cảm thấy cơ hội giáo dục đã tới: “Đây chính là yêu, khi con thực lòng yêu ai đó, người ấy chính là độc nhất vô nhị. Cho dù phải trả bất cứ giá nào cũng vẫn mong được ở bên người mình yêu.”

Hải Mạt Mạt cũng đã hiểu đôi chút: “Công chúa người cá ‘yêu’ hoàng tử, cho dù những người khác tốt hơn, cô ấy cũng vẫn chỉ muốn ở bên hoàng tử.”

Tổng giám đốc Đường vui mừng gật đầu. Hải Mạt Mạt lại bắt đầu lắc đầu: “Nhưng cuối cùng cô ấy mất đi giọng nói và chiếc đuôi, hoàng tử lại ở bên một công chúa khác. Như vậy yêu có phải là không tốt không?”

Đường Ngạo dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của cô: “Không đâu, yêu của mỗi người mỗi khác. Vì vậy thứ con ghét lại có người thích, vì vậy thứ con vứt bỏ lại có người nhặt về trân trọng. Vì vậy xấu xí mới có thể biến thành xinh đẹp trong mắt người yêu, xinh đẹp có thể biến thành đẹp hơn. Bởi vì có loại tình cảm như thế, cho nên mỗi người trên thế giới này đều là độc nhất vô nhị.”

Hải Mạt Mạt rõ ràng không hiểu lắm. Đường Ngạo biết không thể quá vội vàng nên không ép cô. Cô cầm nước thuốc của Hải Minh Tiễn nhỏ mắt cho Gâu Gâu. Gâu Gâu rất thoải mái, lưỡi biếng lạt cái bụng nhỏ trắng muốt lên, bốn móng vuốt bé xíu thỉnh thoảng chọc đùa cô.

“Yêu.” Cô đột nhiên ngộ ra, “Mạt Mạt yêu ba, cho nên ba là độc nhất vô nhị.”

Tổng giám đốc Đường gật đầu một cái, Hải Mạt Mạt gãi gãi bụng Gấu Gấu: “Mạt Mạt yêu Gấu Gấu, cho nên Gấu Gấu cũng là độc nhất vô nhị!” Cô nhìn sang kem chuối Hải Minh Tiển chuẩn bị cho cô: “Mạt Mạt yêu kem chuối, cho nên kem chuối cũng là độc nhất vô nhị.”

Đường tổng: “.”

Buổi tối, Hải Minh Tiển đưa thức ăn tối cho hai người. Tay phải của Đường Ngạo đã có thể cử động, Hải Minh Tiển liền đặt một cái bàn gấp nhỏ lên bàn để cho anh tự ăn. Hải Mạt Mạt ngồi bên cạnh bàn với anh, cơm tối hôm nay là một đĩa thịt gà rắc tiêu, một đĩa sườn xào chua ngọt, một đĩa cà kho và một đĩa táo bọc kẹo bơ. Bữa tối của Gấu Gấu là một phần cơm thịt bò, nó vừa ăn vừa vấy tí tít cả đuôi.

Hải Minh Tiển vẫn có thói quen tự giặt quần áo nấu cơm, anh là mẫu đàn ông cực kỳ tỉ mỉ, mặc dù đã rơi vào tình cảnh như hôm nay nhưng cũng vẫn tự tại thoải mái.

Quốc gia mặc dù trông chừng anh ta chặt chẽ, nhưng cũng không khắt khe, dù sao anh ta cũng thật sự quá tài giỏi! Mà ngoại trừ công việc nghiên cứu của mình, anh ta kỳ thực rất đạm bạc. Có lúc nhốt anh ta trong phòng thí nghiệm mấy tháng, anh ta cũng hoàn toàn không nhận ra. Theo như lời Đường tổng hình dung thì đây là một trạch nam chính hiệu!

Chỉ có điều là trạch nam kỹ thuật điều luyện mà thôi.

Hải Mạt Mạt thích táo bọc kẹo bơ, cả đĩa đều là của cô. Có thể ăn cơm cùng cả gia đình, cô vô cùng vui vẻ. Lúc thì gấp đồ ăn cho Hải Minh Tiển, lúc lại gấp cho Đường Ngạo. Đường Ngạo mấy lần muốn mở miệng nhắc tới chuyện của Hải Mạt Mạt, phân vân một lát lại thôi.

Chỉ có Gấu Gấu mấy lần bày tỏ muốn dùng một nắm cơm đổi một miếng táo bọc kẹo bơ, Hải Mạt Mạt không cho. Một người một chó đang tranh giành.

Cứ như vậy, mấy ngày sau thân thể Đường Ngạo đã gần như hồi phục. Anh là người không chịu ngồi yên một chỗ, vừa khỏi bệnh là lập tức đến thành phố D làm nhiệm vụ. Chỉ có điều anh vẫn không ngừng canh cánh chuyện của Tưởng Hồng Phúc và bản sao Hải Minh Tiển.

Trước mắt hai kẻ kia được thể lực nước ngoài bảo vệ đang chuẩn bị trở về bản quốc. Mà quốc gia sau khi bệnh dịch bùng nổ ở thành phố E đã lập tức giới nghiêm ở tất cả các cửa hải quan. Bọn chúng không thể nào quá cảnh được, đành phải trốn ở trong nước.

Hôm nay nếu đã xác nhận bọn chúng mang theo những loại virus kinh khủng như vậy, quốc gia chắc chắn sẽ không để chúng thoát. Bọn chúng cũng biết, nếu như bất chấp quá cảnh, quốc gia vì phòng ngừa virus bị đưa ra nước ngoài có lẽ sẽ không tiếc dùng bất cứ cách bảo vệ khủng bố nào.

Vì vậy đến giờ chúng vẫn tiếp tục lẩn trốn.

Đường Ngạo mang theo Hải Mạt Mạt đến thành phố D. Không có anh chỉ huy, hơn mười zombie màu bạc cũng đã bị đưa về thành phố E. Quốc gia vẫn không quá yên tâm, dù sao họ cũng không trao đổi ngôn ngữ được với đội bộ đội này.

Đường Ngạo trở về, lập tức mang theo bọn họ tiếp tục nhiệm vụ.

Nhiệm vụ dọn dẹp thành phố D được tiến hành trong một tuần lễ, tất cả zombie thân thể chưa chết cũng đã được vận đến khu cách ly tiến hành trị liệu. Thân thể đã chết nhưng khỏe mạnh thì cho vào đội.

Đường Ngạo chuẩn bị xây dựng lại thành phố E, cho nên liền mang toàn bộ đám zombie này về thành phố E.

Hải Mạt Mạt vẫn đi theo anh. Bọn họ tìm được một chiếc máy ảnh còn dùng được ở thành phố D, Hải Mạt Mạt hôm nào cũng mang theo chụp hình. Tổng giám đốc Đường bị ép tạo rất nhiều dáng pose quê mùa, anh hết cách, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận.

Sau này trở về, trong một lần được tạp chí phỏng vấn, phóng viên hi vọng anh tạo dáng pose, lại bị anh lạnh nhạt ném ột câu: “Nào phẳng.”

Sau đó phóng viên kia tức giận, viết một bài dài bôi xấu anh.

Cuối tháng ba, thời tiết bắt đầu ấm dần. Cỏ dại ở thành phố E mọc um tùm càng làm tăng thêm vẻ hoang vu. Hải Mạt Mạt muốn đi ra ngoài mua chút hạt giống hoa, Đường Ngạo đương nhiên đi theo. Bọn họ muốn ra ngoài cần hai ngày xét duyệt, hơn nữa trong suốt hành trình cũng cần người của quân đội đi theo.

Nói là đi theo, đương nhiên cũng phải nắm rõ từng hướng đi nước bước. Đường Ngạo không quan tâm, đưa Hải Mạt Mạt đến chợ ở thành phố A. Tô Bách dĩ nhiên cũng chạy tới đi cùng.

Một nhóm chừng 20 người, hùng dũng vây quanh Hải Mạt Mạt đi dạo phố.

Thành phố A là thủ đô, lần này mặc dù bệnh dịch bùng phát ở rất gần, nhưng dưới sự bảo vệ của quốc gia, thành phố có mật độ dân cư cao nhất này cũng không bị ảnh hưởng quá lớn. Virus chỉ gây ra vài lần náo động nhỏ, nhưng sau đó thành phố nhanh chóng bắt đầu giới nghiêm.

Hải Mạt Mạt đi chợ hoa mua hạt giống, có hoa cũng có cây ăn quả. Cô cũng không biết có đất hay không, dù sao nhìn trúng cái gì liền mua cái đó.

Tổng giám đốc Đường giao cho người của quân bộ: “Thành phố E tạm thời không có kế hoạch xây dựng lại, thời thì dùng mấy bay gieo giống tất cả những loại hoa cô ấy chọn đi.”

Vậy thì cần không ít đầu đấy. Hạt giống cả chợ cộng lại sợ cũng không đủ. Có mấy ông chủ hàng hoa tinh mắt phát hiện ra ‘khách sộp’, liền vội vàng chạy tới vây quanh Hải Mạt Mạt PR sản phẩm.

Bọn họ đương nhiên đã từng thấy Hải Mạt Mạt, nhưng nhìn người thật ở cự ly gần vẫn xinh đẹp hơn. Ngày đó cô mặc một chiếc váy kiểu công chúa bằng viền tơ và chiffon, tóc dài màu vàng kim buông tới đầu gối, giống như một chiếc áo choàng màu vàng.

Đối mặt với sự nhiệt tình thái quá của mọi người, cô rõ ràng không biết làm sao. Gấu Gấu đối mặt với một đồng chân, rõ ràng liền tức giận —— meo cái meo, vừa rồi thằng nào giẫm trúng ông đây đấy! ! Nó đứng dưới đất tức giận sủa, Hải Mạt Mạt đành phải ôm nó. Sau đó cô quay đầu nhìn Đường Ngạo: “Ba ơi, hạt giống của ai cũng tốt, vậy chúng ta mua hết đi.”

Tổng giám đốc Đường hoàn toàn không để ý đến hành động phá sản này, vung tay lên: “Mua!”

Sau đó là phổ quà vặt, Hải Mạt Mạt chưa bao giờ được đến những nơi như thế này. Lúc cô ở bên Hải Minh Tiến, toàn ăn những thứ Hải Minh Tiến nấu. Sau này Hải Minh Tiến dẫn cô về nhà, đi Hải rõ ràng không thích cô nên đương nhiên không bao giờ dẫn cô ra ngoài.

Sau đó là tận thế, đến lúc ấy cô chỉ còn thấy được một thế giới hoang tàn đổ nát mà thôi.

Lúc này nhìn thấy nhiều người như vậy, cô kêu òa òa vài tiếng, sau đó ăn một mạch từ đầu phố đến cuối phố. Đường Ngạo mua cho cô tất cả đồ ăn vặt có thể mang đi. Hải Mạt Mạt món nào cũng chỉ ăn vài miếng, Đường Ngạo đi theo phía sau cô, Tô Bách vốn định gọi cho anh một phần. Nhưng anh chỉ ăn lại món đậu phụ Hải Mạt Mạt để thừa, vừa đi vừa ăn.

Có món Hải Mạt Mạt thích, anh cũng sẽ ném thử một chút. Cứ đi như vậy đến cuối phố, Hải Mạt Mạt và Gấu Gấu đều no bụng rồi.

Sau đó là siêu thị, Hải Mạt Mạt không quá hứng thú với quần áo. Quần áo của cô đều do tổng giám đốc Đường đặt làm riêng. Cô đi qua đi lại trước cửa hàng trang sức tình nhân. Lần đầu tiên cô thấy nhiều châu báu đẹp như vậy, sáng lấp lánh trong suốt, liền không dời mắt được.

Tổng giám đốc Đường gọi quản lý tới, cùng cô chọn châu báu, sau đó tiến hành gia công theo như ý mình. Bên trong có một cặp ngọc bích xanh tự nhiên, dù hình dáng, kích thước hay màu sắc cũng giống nhau như đúc. Đường Ngạo nhìn một lúc, vốn định làm thành khuyên cho tai cô, nhưng loại đá ngọc bích này vốn cực hiếm đôi hoàn mỹ như vậy. Anh suy nghĩ một lát: “Cái này, gia công thành một đôi nhẫn.”

Quản lý vội vàng hỏi rõ ràng kiểu dáng, chất liệu, ghi chép cẩn kẽ. Lúc xác định độ rộng của nhẫn, tổng giám đốc Đường nâng tay Hải Mạt Mạt lên, cái còn lại thì lấy ngón tay mình.

Tô Bách lúc ấy liền phát hiện, nhìn anh một cái. Nhưng anh ta rất hiểu boss lớn nhà mình nên cũng không dám nói.

Hải Mạt Mạt hào hứng chọn xong ngọc bích, sau đó phát hiện tạm thời không được mang đi. Cô liền òa khóc.

Tổng giám đốc Đường bó tay, không thể làm gì khác hơn là để cô mang theo mấy viên. Sau lưng, Viên Áng và mấy người đàn ông không hề lưu ý đến những chi tiết này. Bọn họ chỉ đang nhìn giá những món châu báu kia Nữ thần, quả nhiên là chỉ có phú hào mới nuôi nổi! !

Mà bây giờ, phú hào đang dắt Hải Mạt Mạt đi chọn túi xách. Viên Áng nhận điện thoại xong, cuối cùng ngang nhiên xông qua: “Đường tổng, Đường tướng quân dặn anh đưa cô Mạt Mạt về nhà ăn cơm.”

Đường Ngạo suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu: “Biết rồi.”

Tác giả có lời muốn nói: Ngao ~ rằng khôn hại chết người! Chọc vào làm cho người ta nổi trận lôi đình, đau răng viết nội dung ngọt ngào như vậy, tôi sao mà chịu nổi ~>__

~Tiểu kịch trường: Khi cận bã đau răng gặp phải các diễn viên chính của “Phiếu cơm”

Cận bã đau răng: *gào khóc*, Đường tổng, tôi đau quá, muốn ngược anh.

Tổng giám đốc Đường: Bà mà ngược, ông đây sẽ cho bà một trận.

Đường Ngạo, bởi vì thực lực không bằng người ta, bị Tưởng Hồng Phúc thu làm tiểu đệ!

Hải Minh Tiển (loay hoay nghịch thuốc chích): Tôi có thể tiêm vào cho bà một mũi Người Tiển Hóa, cùng cấp với Gâu Gâu, thế nào? !

Cận bã đau răng: Tôi muốn cấp của Tưởng Hồng Phúc, nhưng không có lông cơ!

Hải Minh Tiển (đẩy đẩy mắt kiếng): Béo như vậy, dùng lông che bớt một chút sẽ nhân đạo hơn đây.

. Hải Minh Tiển, được, nguyên nhân cái chết: đi bộ rơi vào cống thoát nước.

Hải Mạt Mạt (đuổi móng vuốt): Mẹ đau ở đâu, con nhỏ cho!

Cận bã đau răng 1: Bé ngoan, mẹ đau răng.

Một phút đồng hồ sau, Hải Mạt Mạt cầm 32 chiếc răng đi qua. (để lại 4 cái răng khôn)

Mẹ từ nay về sau không cần lo mình đau răng nữa rồi.

Hải Mạt Mạt, 15 tuổi gả cho Tưởng Hồng Phúc!

Gâu Gâu: Mẹ mà cũng mọc răng khôn á.

Cận bã đau răng 1: Gâu ngoan, loài người đến hai mươi mấy tuổi sẽ thường mọc răng khôn.

Gâu Gâu: Người không có chỉ số thông minh cũng mọc được sao?

Gâu Gâu, tản bộ gặp phải đội bắt chó Cục quản lý đô thị, xong!

Hết trọn bộ! ! ! !

87. Chương 87

Chương 87: Bác cả

Editor: mềomỡ

Buổi tối, tổng giám đốc Đường đưa Hải Mạt Mạt về nhà một chuyến.

Đường lão tướng quân mặc dù chưa bao giờ hết ngứa mắt với anh nhưng vẫn về nhà ăn cơm. Bà Đường rất vui vẻ, tự mình xuống bếp làm một bàn đầy ắp đồ ăn. Anh cả Đường Dực ngồi trên ghế sa lon, ngay cả những lúc như thế này cũng không hề thấy anh ta cười lấy một cái. Vợ anh ta là y tá bệnh viện quân khu thành phố A, là một người vô cùng đoan trang, lúc này cô đang bón cơm cho đứa con trai út.

Đường Hạo nằm trên ghế sa lon đọc báo chí, vợ anh ta – chị dâu thứ hai của tổng giám đốc Đường là giáo sư của học viện chỉ huy lục quân, giới tri thức chính hiệu nên ăn nói rất nhỏ nhẹ.

Hai cô con dâu đều do Đường tướng quân nhờ người giới thiệu, kể từ khi vào nhà họ Đường chưa bao giờ mắc lỗi. Tác phong lại càng không cần phải nói, đều là loại đoan trang hiền thực.

Lúc này chị dâu hai đang ở trong phòng bếp giúp bà Đường nấu cơm, nhìn thấy Đường Ngạo đưa Hải Mạt Mạt tới, lập tức nở nụ cười: “Cậu út về rồi đấy à, đây là Mạt Mạt đúng không? Đáng yêu quá, nào, qua đây với bác.”

Hải Mạt Mạt nhìn Đường Ngạo một cái, Đường Ngạo buông tay ra, cười ý bảo đi đi. Hải Mạt Mạt liền đi tới trước mặt bác hai, do dự một chút rồi chào một tiếng bác. Bên kia chị dâu cả Lý Mỹ Tương đang vẫy tay với cô: “Mạt Mạt.” Cô ấy lấy chút quà vặt trong túi xách ra chia cho Hải Mạt Mạt.

Hải Mạt Mạt nhận lấy, sau đó cũng chào một tiếng bác Mỹ.

Tổng giám đốc Đường bắt đầu cảm thấy đưa cô về nhà sớm như vậy là một sai lầm, dù sao cũng vẫn chưa chuẩn bị xong.

Nhưng lúc này muốn thay đổi cũng không kịp, Hải Mạt Mạt đã chạy đến bên cạnh Đường Hạo. Cô vẫn nhớ Đường Hạo: “Bác Hạo!”

Đường Hạo xoa đầu cô: “Mạt Mạt ngoan, hôm nay hai người đi đâu chơi?”

Hải Mạt Mạt liền lôi hết những đồ chơi hôm nay mua được ra, trên người cô đeo một chiếc túi LV Tribute Patchwork Bag. Đường lão tướng quân đang đọc báo bỗng bất mãn: “Con bé còn nhỏ, anh mua mấy thứ vớ vẩn này làm gì.”

Hải Mạt Mạt đang lôi đá quý từ trong túi ra, cô không biết mình làm sai cái gì, bèn quay sang nhìn Đường Ngạo. Đường Ngạo ngồi xuống ghế sofa, thuận tiện đá chân Đường Hạo ra chỗ khác: “Ba con bé trả được, ba quản được sao?”

Đường lão tướng quân như ăn phải thuốc nổ: “Anh nói cái gì!”

Tổng giám đốc Đường hoàn toàn không thêm để ý đến sự tức giận của ông: “Con thật sự không hiểu, người như ba sao có thể lên làm tướng quân được nhỉ? Từ nhỏ đến lớn ba cứ giữ khư khư cái tâm lý ‘hạng giàu’. Con kiếm được tiền, con mua quần áo túi xách hàng hiệu cho con gái con thì đã sao nào? Chỉ cần nằm trong khả năng chi trả thì những thứ đồ hiệu này và những thứ đồ thường có gì khác nhau? Ba cũng đâu thể yêu cầu cả nhà đều giống ba, ở nhà mặc đồ ngủ mười mấy đồng, ra ngoài còn thiếu mỗi việc viết lên mặt cái chữ ‘nghèo’. Nếu cứ theo cái quan niệm tiêu dùng như ba thì GDP sao mà tăng được? Sản xuất của Quốc gia cũng lạc hậu đi ít nhất năm mươi năm đấy, ba biết không?”

“Cái thằng súc sinh này!” Đường lão tướng quân lập tức giơ chân, “Về sau để Mạt Mạt ở lại đây, con bé không biết sẽ bị mày dạy thành cái gì nữa!”

Giọng ông vốn to, Hải Mạt Mạt đột nhiên không biết phải làm sao. Lý Mỹ Tương vội vàng kéo cô đến bên cạnh: “Không sao, ông không nói Mạt Mạt đâu, Mạt Mạt đi chơi với các anh đi.”

Hải Mạt Mạt cúi đầu, trong phòng bếp bà Đường nghe hai người lại to tiếng, vội vàng bưng canh lên: “Ông làm gì cái gì thế hả! Con trai lâu ngày mới về được một hôm, suốt ngày phải ở thành phố E cùng một đám zombie. Ông không đau lòng thì thôi, nó vừa về đã mắng nó.”

Đường tướng quân vẫn còn đang nổi nóng, bà Đường cũng không thêm quan tâm đến ông, chỉ lo kéo Hải Mạt Mạt, lại kêu Đường Ngạo: “Ngồi xuống, ăn cơm đi.”

Đường Ngạo hừ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Hải Mạt Mạt. Đường tướng quân đâu ngưng chiến: “Ở cùng một đám zombie? Âm thầm làm bao nhiêu chuyện trái lương tâm trong lòng nó tự biết!”

Đường Ngạo cũng nổi giận, đập bàn: “Con làm chuyện gì trái lương tâm hả? Từ nhỏ đến lớn ba luôn xem thường con! Đúng là con chưa bao giờ làm ba được nở mày nở mặt, nhưng không phải ba cũng đã sớm coi như không có đứa con trai này rồi sao?”

Hải Mạt Mạt vốn đang đưa đũa gấp một miếng cá hoa quế kho sen, Đường Ngạo đập bàn một cái khiến cô giật mình, cá rơi xuống bàn. Cô nhìn sang Đường Ngạo, lại nhìn Đường tướng quân mặt đỏ như gà chọi, òa khóc.

Bà Đường quýnh lên: “Có thôi đi không thì bảo? !”

Ai ngờ tổng giám đốc Đường đang đôi co cãi vã với Đường tướng quân lại lập tức gấp miếng cá bị rơi vào bát mình, sau đó gấp một miếng thịt non nhất ở bụng cá cho cô: “Ngoan, không khóc không khóc nào. Ba không nói con mà, ngoan nhé?”

Mọi người choáng váng, bao nhiêu năm có ai nghe anh nói chuyện nhỏ nhẹ như vậy bao giờ đâu! Nước mắt Hải Mạt Mạt tí tách rơi, đôi đũa gầy gầy trong bát mấy cái nhưng vẫn không ăn.

Tổng giám đốc Đường cũng không giận, cầm chén canh bắt đầu dỗ con gái: “Bé ngoan, ba không nói nữa. Mạt Mạt uống chút canh nhé? Ah nào, bà nội bỏ trân châu vào canh này, nhìn xem, vừa thơm vừa mềm đây này.”

Anh bỏ trân châu bỏ vào bát Hải Mạt Mạt, lúc này Hải Mạt Mạt mới đưa đũa ra thử chọc chọc.

Đường tướng quân thấy con trai không chiến tiếp nhưng cũng không chịu bỏ qua. Ông bắt đầu cần nhen những chuyện xấu tổng giám đốc Đường đã làm trong những năm qua. Tổng giám đốc Đường tức giận, đập bàn sắp phát hỏa. Hải Mạt Mạt vừa mới bỏ được viên trân châu vào trong miệng, lập tức lại phun ra.

Tổng giám đốc Đường hít sâu một hơi, hạ giọng: “Được lắm, ba tự nhiên, con nhân tạo. Ba oai hùng, con bỉ ổi. Hôm nay con không cãi nhau với ba, nhưng như vậy cũng không phải là bởi vì ba có lý! Hừ.”

Anh lại gấp cho Hải Mạt Mạt miếng kiwi, Hải Mạt Mạt cắn một cái, cảm thấy ăn không ngon, liền gấp phần thừa bỏ vào bát anh. Bên kia Đường tướng quân vẫn còn đang cảm râm anh. Anh nhét miếng kiwi vào miệng, giọng nói tuy tức giận nhưng lại rất nhỏ: “Đủ chưa, ba mãn kinh à! Con đã bảo không cãi nhau nữa cơ mà!”

Hải Mạt Mạt chỉ vào đĩa tôm trên bàn: “Ba!”

Tổng giám đốc Đường lập tức gấp mấy con tôm mập, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh ngắt đầu bỏ đuôi tôm, bóc vỏ, sau đó đặt thịt tôm trắng nõn non mềm vào đĩa của Hải Mạt Mạt. Còn đũa đĩa gia vị của mình tới trước mặt cô.

Đường tướng quân sáng khoái vô cùng, thằng con này của ông từ nhỏ đến giờ, đã bao giờ chịu thua thế đâu! Ông lập tức thừa thắng xông lên, dạy cho thằng nghiệt tử này một bài dài tràng giang đại hải!

Tổng giám đốc Đường hít sâu vài hơi, không thèm để ý đến ông nữa, chỉ gấp tất cả đồ ngon trên bàn vào bát Hải Mạt Mạt. Hai đứa cháu trai bắt mắt: “Chú út thiên vị quá, chỉ gấp ổi Mạt Mạt!”

Tổng giám đốc Đường trợn mắt, gấp lung tung mấy miếng vào bát hai thằng nhóc: “Này, ngậm miệng lại!”

Cuộc ‘thảo luận gia đình’ hôm nay, lần đầu tiên Đường tướng quân toàn thắng. Tâm tình của ông rất tốt, nhìn mọi người cười túm tít. Về mặt Đường Dực vẫn cực kỳ nghiêm túc. Trong nhà này, anh ta và Đường Hạo đều lớn lên dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của Đường tướng quân.

Anh ta học trường ông chọn, vào bộ đội ông chọn, cưới người phụ nữ ông chọn. Ngay cả sinh con cũng là do Đường tướng quân nói anh ta không còn trẻ, nên có con, anh ta mới không dùng bao. Trong ba người con trai, Đường Dực là hợp ý Đường tướng quân nhất. Bệnh dịch lần này anh ta cũng đã lập không ít chiến công. Qua một thời gian nữa, nhà họ Đường chắc chắn sẽ có thêm một vị tướng quân.

Cho nên trong nhà này, tổng giám đốc Đường kị Đường tướng quân nhất, thứ hai là đến anh ta!

Nhưng anh ta hiện giờ vẫn ngồi im bên cạnh như người máy, ngay cả ăn cơm đều giống như đã được lập trình sẵn: “Chuyện của Tướng Hồng Phúc con đã xin phép được điều tới phụ trách.”

Về mặt Đường tướng quân đành lại. Mặc dù ông không trực tiếp đối đầu với Tướng Hồng Phúc, nhưng ông vẫn biết zombie lợi hại đến mức nào. Ông dường như muốn nói cái gì, há miệng lại thôi.

Cũng không thể vì nhiệm vụ nguy hiểm mà cố ý thoái thác được?

Ông chỉ trầm giọng nói: “Ba sẽ chuyển những tài liệu cần thiết cho con, chú ý an toàn.”

Đường Dực gạt đầu một cái, lại bắt đầu máy móc ăn cơm.

Hải Mạt Mạt ăn no rồi, liền bắt đầu gấp đồ ăn ọ người. Cô bình thường cũng hay nghịch như vậy, lúc này trên bàn toàn là người lớn, cô dùng đũa bắt đầu gấp đồ ăn cho từng người. Thói quen sinh hoạt của Đường Dực gần như máy móc, anh ta ghét nhất là người khác gấp đồ ăn ọ.

Cho nên khi Hải Mạt Mạt gấp tới anh ta, anh ta liền dùng đũa ngăn lại: “Bác không cần.”

Hải Mạt Mạt nhìn anh ta, lại nhìn Đường Ngạo. Tổng giám đốc Đường đã quen với tính khí ông anh cả nhà mình: “Mạt Mạt ngoan, gấp cho ba này.”

Hải Mạt Mạt bĩu môi, gấp tất cả thức ăn vào bát mọi người, chỉ để thừa lại mười cái đĩa rỗng tuếch.

Đường Dực: “.”

Tất cả mọi người cười đến nghẹn, ngay cả Đường tướng quân xưa nay nghiêm túc cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Đường Dực cũng không thể so đo với cô. Bà Đường liền bưng một đĩa dưa muối nhỏ từ phòng bếp tới, nén cười đưa cho anh ta.

Hải Mạt Mạt lúc này mới gấp một con tôm nõn trong đồng tôm chất cao như núi cô vừa gấp vào bát Lý Mỹ Tương, đặt vào đĩa dưa muối của Đường Dực: “Bác cả đáng thương, bác cũng bị Tướng Hồng Phúc và ba xấu xa cài máy nhận tín hiệu vào não đúng không?”

Cô tỏ vẻ cảm thán như thiên sứ, dường như trò đùa dai vừa rồi hoàn toàn không liên quan đến mình.

Đường Dực chỉ muốn nhanh chóng ăn xong bữa cơm này, Hải Mạt Mạt lại gấp một miếng cánh gà từ trong bát đầy ụ của Đường tướng quân đặt vào đĩa dưa muối. Đường Thượng tá mặt nghiêm bó, cũng không để ý đến cô, tiếp tục ăn dưa muối.

Hải Mạt Mạt gấp tất cả dưa muối trong đĩa của anh ta đi mất.

. Đường Thượng tá ăn hai bát cơm không. Anh ta cả đời không có món thích ăn, cũng không có món không thích ăn. Sẽ không nói đùa hay làm chuyện không có ý nghĩa. Hai đứa con trai của anh ta cũng không quần anh, thay vào đó lại thân thiết với Đường Hạo và Đường Ngạo hơn.

Lúc này hai thằng nhóc kia đều đang ngồi chơi với Đường Ngạo.

Buổi chiều Đường Ngạo chuẩn bị đưa Hải Mạt Mạt đi, Đường tướng quân nghiêm túc: “Anh về một mình, Mạt Mạt ở lại đây. Tôi sẽ sắp xếp cho con bé học thêm, sau này còn xem học trường đại học nào.”

Tổng giám đốc Đường chẳng thèm quan tâm: “Ba già, con không đời nào để ba giáo dục con gái con thành loại quái già như anh ta đâu!” Anh chỉ Đường Dực, “Thừa nhận đi, ba là ví dụ điển hình về giáo dục thất bại!”

Lông mày Đường tướng quân dựng lên, nổi giận lôi đình. Tổng giám đốc Đường vội vàng kéo Hải Mạt Mạt rút lui. Hải Mạt Mạt lại cảm thấy rất hứng thú với Đường Dực: “Bác cả ơi bác cả. . .” Cô nằm trên ghế sa lon, hết sức tò mò nhìn Đường Dực: “Bác cả ơi, đầu bác đau không?”

Đường Dực không để ý tới cô, nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến sự hứng thú của cô: “Bác cả à, bác đừng lo lắng, ba cháu rất lợi hại, có thể giúp bác lấy ra. Bác phải nói nhiều vào thì não mới không teo mất!”

“Bác cả, chuyện thân tàn chí kiên cường bác nghe chưa? Ngốc thì lại càng phải kiên cường. Bác nên thường xuyên suy nghĩ, kéo sau này trong đầu chỉ còn lại máy nhận tín hiệu thì không hay đâu.”

. Đường Dực ra hiệu cho Lý Mỹ Tương đưa hai đứa con trai đi: “Chúng ta đi trước.”

Hải Mạt Mạt còn không cam tâm đuổi theo: “Bác cả ơi bác cả, cháu dẫn bác đi tìm ba cháu, bác phải nhớ là đừng từ bỏ việc chữa trị đấy nhé. . . .”

88. Chương 88

Chương 88: Tranh chấp

Editor: meomở

Buổi tối trở lại thành phố E, Hải Mạt Mạt còn hào hứng nhưng Gấu Gấu thì không. . . Nó dù sao cũng là chó mang mầm bệnh nên bị hạn chế hành động. Nhà Đường tướng quân có trẻ con, sợ bọn chúng chơi đùa với nó nên Đường Ngạo không dẫn nó về nhà họ Đường.

Giờ thấy hai người về, nó cũng chẳng thèm ừ hử gì, nằm bẹp ở cửa. Hải Mạt Mạt chạy tới ôm nó dậy: “Gấu Gấu, xem tao mang đồ ăn ngon về ày này!”

Gấu Gấu vẫn không thèm quan tâm, cho đến khi Hải Mạt Mạt lấy món sườn ngừ vị hương từ trong túi bà Đường gói cho họ ra. Gấu Gấu mặc dù còn tức giận nhưng cũng không chống cự nổi mùi thơm ấy.

Đường Ngạo vào phòng tắm, Hải Mạt Mạt nằm ở trên giường đếm đồ hôm nay mua được và đồ chơi bà Đường cho. Cô mang theo sáu viên đá quý sáng lấp lánh, cô chỉ thích những thứ long lanh như thế, coi như hùn bi đặt trên giường nghịch.

Đường Ngạo tắm xong ra ngoài, nhìn thấy cô tóc vàng như tơ, da thịt trắng hơn tuyết, không tránh được có chút rục rịch. Hải Mạt Mạt hôm nay đã thành thói quen phối hợp với anh, mặc dù hơi đau nhưng chịu một lúc là qua.

Trong lúc ý loạn tình mê, Hải Mạt Mạt ôm cổ anh: “Ba . . .”

Trên trán Đường Ngạo đầm mồ hôi: “Gọi anh Ngạo.”

Hải Mạt Mạt không hiểu lắm, nhưng cô biết anh nhỏ hơn ba: “Ba . . .anh?” Cô thử gọi, Đường tổng dờ khóc dở cười, “Anh Ngạo.”

Hải Mạt Mạt không chịu gọi, anh bế cô vào phòng tắm: “Anh không phải ba Mạt Mạt, Mạt Mạt biết mà, đúng không?”

Hải Mạt Mạt bĩu môi, ra vẻ “Ba lại không chịu nhận con rồi”. Đường Ngạo vội giải thích: “Mạt Mạt, anh muốn ở bên em suốt đời, yêu chiều em, nuôi em, chăm sóc em. Buổi tối cũng ngủ cùng nhau. Có được không?”

Hải Mạt Mạt lập tức gạt đầu: “Mạt Mạt muốn ở bên ba suốt đời.”

Tổng giám đốc Đường rất hài lòng: “Nhưng loại quan hệ này không phải cha con, là vợ chồng. Vợ chồng, em hiểu không?”

Hải Mạt Mạt cẩn thận suy nghĩ một chút: “Giống như ba Hải và cô sao?”

Đường tổng gật đầu: “Vợ chồng sẽ càng thân thiết hơn cha con, thời gian ở bên nhau cũng dài hơn. Mạt Mạt, chúng ta làm vợ chồng được không?”

Hải Mạt Mạt gật đầu: “Được, con và ba làm vợ chồng!”

Đường tổng im lặng: “Vậy Mạt Mạt không thể gọi anh là ba nữa, Mạt Mạt phải gọi anh.”

Hải Mạt Mạt nghiêng đầu, cô rõ ràng không hiểu tại sao làm vợ chồng thì phải đổi cách xưng hô. Nhưng cô cảm thấy rất thú vị, cho nên cũng lập tức gật đầu gọi: “Anh.”

Tổng giám đốc Đường mở cờ trong bụng, ôm cô lại thương yêu một lần.

Ngày hôm sau, tổng giám đốc Đường dậy từ sớm nhưng không ra ngoài. Anh đang xem blog của Hải Mạt Mạt. Trên blog toàn là ảnh Đường Ngạo và Gấu Gấu, nhiều nhất vẫn là ảnh tự chụp của Hải Mạt Mạt.

Trên giường, Hải Mạt Mạt vẫn còn đang ngủ say, bên ngoài trời chưa sáng, vạn vật đều tĩnh lặng. Tổng giám đốc Đường dùng blog của Hải Mạt Mạt đăng bài, chụp một bức Hải Mạt Mạt đang ngủ. Trong hình hai mắt cô nhắm nghiền, lông mi thật dài, mái tóc màu vàng xõa ra khắp giường nhuộm cả căn phòng lấp lánh như vàng chảy.

Anh viết một câu: “Chỉ có thể giới và em là không thể phụ.”

Mặc dù lúc ấy mới là năm rưỡi sáng nhưng lượt bình luận vẫn nhanh chóng vượt qua ba mươi nghìn.

Tổng giám đốc Đường buổi chiều sai Tô Bách sắp xếp một cuộc phỏng vấn trực tiếp, nội dung chủ yếu là về tình hình cụ thể của mấy đợt dọn dẹp lần này. Bên trên biết anh sẽ không nói lung tung nên cũng nhanh chóng phê chuẩn. Nhưng MC lại vô cùng nhạy cảm biết đây không phải trọng điểm. Quả nhiên trong cuộc phỏng vấn lần này đề cập đến vấn đề cá nhân của anh còn cụ thể hơn chuyện dọn dẹp thành phố.

Mà trong suốt cuộc phỏng vấn tổng giám đốc Đường luôn giữ vẻ mặt mỉm cười, kiên nhẫn lạ thường. Cuối cùng MC cũng hỏi đến quan hệ của anh và Hải Mạt Mạt. Tổng giám đốc Đường vô cùng nghiêm túc công khai: “Thật ra Mạt Mạt không phải con gái tôi.” Không biết người xem trước tivi phản ứng thế nào chứ riêng MC đã ngây ra như phỗng: “Ý anh là.”

Tổng giám đốc Đường hoàn toàn không giấu giếm: “Tôi quen cô ấy nhờ một cuộc điện thoại.”

Anh miêu tả hết sức cặn kẽ ngày đó nhận được điện thoại của Hải Mạt Mạt, cô tưởng lầm anh là ba cô. Sau đó khi bệnh dịch bùng phát, hai người cùng nhau đồng hành thế nào. Dĩ nhiên là có hư cấu, điểm tô cho đẹp.

Anh không thể tiết lộ thân phận thật của Hải Mạt Mạt, không thể làm gì khác hơn là giao cho Hải Minh Tiễn.

Sau cuộc phỏng vấn này, có người mời anh và Hải Mạt Mạt tham gia tiết mục. Đường Ngạo lấy lý do bận việc từ chối, sau đó đi tìm Hải Minh Tiễn.

Hải Minh Tiễn vẫn luôn ray rứt vì lần trước trong khi thành phố E bị hủy diệt mà mình lại hoàn toàn không biết, nên sau đó đã kiên quyết yêu cầu quốc gia lắp một chiếc tivi trong phòng nghiên cứu.

Anh ta đương nhiên cũng xem được cuộc phỏng vấn ‘siêu hot’ kia.

Sau đó tổng giám đốc Đường tới. Hải Minh Tiễn cũng không ngờ, có thể nói anh ta cực kỳ đề phòng với lần viếng thăm lần này của tổng giám đốc Đường. Tổng giám đốc Đường đi tới trước mặt anh ta, vẻ mặt nghiêm túc im lặng một lúc lâu. Cuối cùng bất chấp mặt mũi, gọi một tiếng: “Chú Hải.”

. Hải Minh Tiễn lùi lại ba bước, cuối cùng đầu gối đập phải ghế ngồi, anh ta lập tức ngồi xụp xuống ghế xoay.

“Tổng giám đốc Đường có ý gì vậy?” Anh ta rõ ràng là đang tức giận: “Cậu muốn công khai thân thế của Mạt Mạt?”

Đường Ngạo hít sâu một hơi, cuối cùng quyết tâm nói liền một mạch: “Tôi muốn cưới Hải Mạt Mạt.”

Hải Minh Tiễn không nghe rõ, cho đến khi anh lặp lại một lần nữa, anh ta mới trợn mắt: “Đường Ngạo cậu điên rồi à! Mạt Mạt đâu!” Anh ta cởi đồng phục ra ngoài tìm lính gác, còn gầm lên, “Hải Mạt Mạt!”

Đường Ngạo nghiêng người, một tay chống khung cửa ngăn anh ta lại: “Hải Minh Tiễn, lúc này không phải tôi đang thương lượng với chú.” Hải Minh Tiễn càng giận không nhịn được, túm lấy cổ áo anh: “Có phải cậu đã làm chuyện cảm thú với con bé rồi đúng không? Tôi vẫn cảm thấy ít ra cậu còn có nhân tính! Nhưng Đường Ngạo, con mẹ nó, cậu có còn là người không! Cậu và Tưởng Hồng Phúc có khác quái gì nhau!”

Đường Ngạo lẳng lặng mặc anh ta mắng, cuối cùng nhẹ giọng nói: “Chú Hải, lúc này không phải tôi đang thương lượng với chú, tôi là đang cầu xin chú.” Anh dễ dàng hất tay Hải Minh Tiễn đang túm cổ áo mình ra, chân phải móc cái ghế kéo tới, “Chẳng lẽ con mẹ nó, chú không nhìn ra người hiện giờ sa chân vào vũng bùn không phải cô ấy mà là tôi sao!”

Hải Minh Tiễn nổi điên: “Cậu? Đường Ngạo, cậu có từng đếm xem mình có bao nhiêu người phụ nữ không? Cách cậu thích một người là gì? Mua quần áo, túi xách hàng hiệu? Mua đồ trang sức? Có phải cậu cũng mua cho con bé những thứ đó không?”

“Tôi.” Tổng giám đốc Đường nghĩ, mẹ nó, đúng thật.

Hải Minh Tiễn sa sầm mặt lại: “Tôi sẽ xin quốc gia lập tức đưa Hải Mạt Mạt về. Tôi thà rằng để con bé sống cùng tôi trong phòng thí nghiệm, cũng tốt hơn bị tên cầm thú như cậu chơi đùa rồi vứt bỏ!”

Tổng giám đốc Đường cũng nổi giận: “Hải Minh Tiễn! Chẳng lẽ chú định nuôi Mạt Mạt cả đời? Cô ấy sẽ không phải lập gia đình sao? Nếu như cô ấy sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, tại sao chú không thể cân nhắc tôi? ! Hiện giờ tất cả mọi người đều nghĩ cô ấy là con gái tôi, nhưng tôi vẫn công khai quan hệ này! Bởi vì tôi thích cô ấy, con mẹ nó, tôi không thể nào nhịn được nữa, tôi yêu cô ấy!”

Hải Minh Tiễn dùng sức ném một cái khay thuốc tới, một đồng thuốc tiêm, ông nghiệm vỡ tan tành: “Cậu yêu con bé bao lâu?! Nửa năm? Hay là bốn tháng?! Đường Ngạo con mẹ nó cậu đừng có khinh người quá đáng! Tôi đưa con bé đến thế giới này là vì muốn cho con bé cảm nhận được sự đáng quý tốt đẹp của sinh mạng, chứ không phải để cho loại đàn ông cặn bã như cậu hưởng lạc rồi tổn thương! !”

Đường tổng bị đập một cái, cũng may anh da dày thịt béo, không để ý: “Con mẹ nó tôi luôn cố gắng thay đổi, chẳng lẽ chú không thấy được sao?”

Hải Minh Tiễn tiện tay cầm lên một ống tiêm tự động chạy tới, tổng giám đốc Đường không dám cứng đối cứng. Tên biến thái này mà bị chọc giận thật, không biết sẽ làm ra chuyện điên rồ gì. Anh vừa lùi còn vừa mạnh miệng: “Chú Hải, con mẹ nó, tôi kính chú là bề trên, không ra tay với chú đấy nhé!”

Hải Minh Tiễn lúc này chỉ muốn tạt cho anh một gáo axit. Tổng giám đốc Đường cuối cùng co giò bỏ chạy.

Đối phó với Hải Minh Tiễn, anh không lo. Hải Minh Tiễn dù tức giận thì điểm võ lực cũng chỉ có vậy. Cho nên anh quyết định tấn công từ nơi yếu nhất của quân địch. Vậy nên mới chạy đến chỗ Hải Minh Tiễn đầu tiên.

Hải Minh Tiễn thật sự nổi giận, buổi chiều anh ta lập tức yêu cầu được gặp Hải Mạt Mạt. Quốc gia cần hai ngày phê duyệt, anh ta nổi trận lôi đình, một ngày cũng không đợi được.

Kết quả là ngày hôm sau tổng giám đốc Đường lại tới. Vì phòng ngừa anh ta quá kích động, anh còn dẫn theo Gấu Gấu. Hải Mạt Mạt đương nhiên không tới. Hải Minh Tiễn giận đến mức sắp chảy máu não: “Tôi muốn gặp Hải Mạt Mạt!”

Gấu Gấu lần đầu tiên nhìn thấy anh ta nổi giận như vậy, đột nhiên hơi nghi ngờ Chẳng lẽ ghen lâu quá nên hỏa khí bốc lên hả?

Nó chạy đến bên chân Hải Minh Tiễn, ngửi ngửi giày Hải Minh Tiễn. Kết quả bị Hải Minh Tiễn xách lên, chỉ vào mũi mắng: “Còn mày nữa! Mày ở cạnh Mạt Mạt mà lại để con bé bị người xấu lợi dụng! Đồ vô dụng! Uống công nuôi mày!”

Gấu Gấu không hiểu sao mình lại bị mắng, đúng là cháy cổng thành họa đến chó giữ cửa mà.

Đường Ngạo ngồi xuống ghế dựa vào cửa phòng thí nghiệm, chờ Hải Minh Tiễn bình tĩnh một chút rồi mới nói: “Chú Hải, tôi biết trước kia mình đã làm rất nhiều chuyện khiến người ta mất lòng tin. Nhưng xin hãy tin tôi một lần, tôi là thật lòng.” Anh đứng lên, nghiêm túc cúi thấp đầu, “Làm ơn.”

Hải Minh Tiễn không cảm kích: “Đừng có dùng phim Hàn trước mặt tôi! Tôi sẽ đòi lại quyền giám hộ Mạt Mạt!”

Đường Ngạo cũng không tức giận, chỉ rất bình tĩnh nói: “Tôi sẽ không cho.” Hải Minh Tiễn nhìn anh chăm chăm, vẻ mặt anh bình tĩnh, ánh mắt lại vô cùng kiên quyết: “Tôi biết con đường này rất trắc trở, nhưng nó sao trắc trở bằng con đường cô ấy tìm tôi sau khi thành phố E bị san bằng.”

Hải Minh Tiễn cười lạnh: “Cậu dùng kỹ thuật diễn lừa nhiều người như vậy, bây giờ còn định lừa tôi sao? Nếu như cậu thật sự yêu con bé đến mức ấy, tại sao không trực tiếp tuyên bố trong buổi phỏng vấn ngày hôm qua? Tại sao cậu không trực tiếp tuyên bố trước toàn thế giới rằng cậu yêu con bé, cậu muốn lấy con bé?”

Đường Ngạo hơi giật mình, anh im lặng. Khi Hải Minh Tiễn định nói tiếp anh mới đáp: “Bởi vì cái tôi muốn là tương lai có cô ấy vĩnh viễn. Chính vì thế, tôi cần ổn định địa vị xã hội, cần tiền, cần khả năng tự bảo vệ chắc chắn. Chú Hải, tôi muốn cô ấy ở bên cạnh tôi, làm nữ thần cả đời. Nếu như không có những thứ này, tôi lấy cái gì dâng hiến cho cô ấy?”

Hải Minh Tiễn ngẩn ra, ánh mắt anh chân thành đến lạ thường: “Tôi cũng cần lời chúc phúc của chú nữa, chú Hải.”

Đường Ngạo xoay người đi ra ngoài, Gâu Gâu không dám ở lại làm bia đỡ đạn, vội vàng chạy theo anh. Anh đi tới cửa, đột nhiên lại quay đầu lại: “Ban đầu khi bản sao của chú lấy danh nghĩa của chú làm rất nhiều chuyện xấu, tất cả mọi người không có ai tin chú là người tốt. Chỉ có cô ấy luôn luôn tin tưởng, chưa bao giờ thay đổi. Ban đầu khi đối mặt với Chu Tân Quốc và Tưởng Hồng Phúc, chính tôi cũng đã từ bỏ hi vọng, tôi cảm thấy mình không còn cơ hội sống sót nữa. Chỉ có cô ấy là kiên trì, mặc dù nghĩ ra rất nhiều cách buồn cười, nhưng tôi thật sự vẫn sống sót. Trong lúc thành phố E bị hủy diệt, tôi đã nghĩ đây chính là kết cục, tôi đứng giữa mưa bom bão đạn nửa tiếng, bị ném bom, bị chôn vùi. Nhưng giây phút nhìn thấy cô ấy, tôi gần như không cần suy nghĩ cũng đã cảm thấy kỳ tích nhất định sẽ xuất hiện một lần nữa.

“Tôi quả thực không biết mình có thể yêu cô ấy bao lâu. Cả đời chẳng biết có đủ không.”

89. Chương 89

Chương 89: Gà trống size bự

Editor: mềomỡ

Buổi tối, Hải Mạt Mạt và Gâu Gâu đi loanh quanh tản bộ, Đường Ngạo cùng mười một zombie màu bạc bàn bạc kế hoạch về nhiệm vụ tiếp theo. Máy bay bắt đầu rải hạt giống. Hải Mạt Mạt vô cùng vui vẻ, đuổi theo xem hạt giống được rải khắp thành phố.

Gâu Gâu công bóng fan tặng, chạy tới chạy lui trong cơn mưa hạt giống như một quả cầu tuyết. Ngày đó rất nhiều fan đến tận nơi, quay chụp lại sự kiện gieo hạt giống lần này, mọi người gọi đó là ‘hi vọng’.

Vậy mà lần này, dọn dẹp thành phố F lại không thể tiến hành đúng hạn. Sau khi bệnh dịch bùng nổ, quốc gia thành lập bộ đội chuyên trách, cũng mở ra đường dây riêng chịu trách nhiệm về những vụ án có liên quan đến bệnh dịch. Buổi tối ngày hôm đó, phía trên lấy lý do tình huống khẩn cấp, phái máy bay trực thăng đưa Đường Ngạo và hai con zombie màu vàng kim đi nhận một nhiệm vụ khác.

Chỉ huy là Đường Dực, anh ta vẫn cầm như hến, Hải Mạt Mạt lại nhất quyết đòi đi theo. Đường Dực vốn định đợi đám người Đường Ngạo lên máy bay hết rồi đi ngay. Nhưng cô quá nhanh, thoát cái đã ôm Gâu Gâu nhào vào chỗ ngồi.

Đường Dực nhìn Đường Ngạo, Đường Ngạo nhún vai: “Cô ấy muốn đi thì để cô ấy đi, nhìn em cũng vô dụng.”

Máy bay cất cánh, Hải Mạt Mạt ghé vào tai Đường Ngạo thì thầm: “Bác cả có khi nào là người xấu phái tới không?”

Đường Ngạo nghiêm túc: “Rất có thể!”

Hải Mạt Mạt lập tức cảnh giác: “Em đi kiểm tra xem!”

Sau đó cô cào tóc Đường Dực, bắt đầu tìm xem trên đầu có dấu vết sau giải phẫu hay không. Đường Dực vốn là người để ý đến hình tượng, đã bao giờ bị người ta cọt nhả như vậy đâu! Anh ta túm lấy Hải Mạt Mạt, đẩy về ghế.

Hải Mạt Mạt giùng giàng vò tóc anh ta, còn lớn tiếng hét lên: “Ba. . . . Anh! Bác không cho em xem, nhất định là có mưu đồ đen tối!”

Đường Ngạo không nhúc nhích, vẫn rất nghiêm túc đáp: “Có lý!”

Cho nên đợi đến khi xuống khỏi máy bay, đầu Đường Dực đã biến thành cái chuông gà.

Mục tiêu lần này là giáp ranh giữa thành phố A và B. Khi đó trời đã hoàn toàn tối mịt, Đường Dực và bọn họ vội vã vào một thôn nhỏ trong núi. Đường Ngạo mang theo hai con zombie mắt vàng đi đằng sau, Hải Mạt Mạt nắm tay anh, Gâu Gâu chạy đằng trước. Đột nhiên nó dường như ngửi được mùi gì đó, sủa khê một tiếng rồi chạy về bên cạnh Hải Mạt Mạt, ô ô xoay quanh.

Hải Mạt Mạt cũng không hiểu, sắc mặt mọi người trở nên nặng nề. Trong thôn yên tĩnh đến lạ thường, nhà nhà đóng cửa cài then. Điều này cũng không lạ, dân sống trên núi có lẽ ngủ sớm.

Đường Ngạo tiến lên, đuổi theo Đường Dực: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì??”

Đường Dực nhìn thấy Hải Mạt Mạt theo tới liền hồi hận, lúc này theo bản năng đi ở bên trái Đường Ngạo. . . bởi tay phải anh đang nắm tay Hải Mạt Mạt: “Thôn dân báo án, phát hiện quái vật.”

Anh ta bật đèn pin cầm tay, bắt đầu xem xét dấu chân trên mặt đất. Đường Ngạo cũng nhìn thấy . . . trên mặt đất quả thật có dấu chân. Chỉ có ba dấu ngón chân, tuyệt đối không phải là dấu chân người, giống như là gà. Nhưng. Dấu chân kia ngón ngắn nhất cũng phải dài đến một mét! !

Đường Ngạo cũng biến sắc, ra hiệu ọi người chuẩn bị vũ khí sẵn sàng, giữ vững cảnh giác. Bên ngoài thôn vang lên tiếng ầm ầm, giống như có một con vật khổng lồ đang đi. Đường Dực ra hiệu ọi người nấp đi, rồi nhú mào với Gâu Gâu một cái.

Theo như dự định của anh ta, vốn định để Hải Mạt Mạt cùng con chó này ở lại máy bay, nhưng Đường Ngạo không cho, Hải Mạt Mạt cũng không chịu, chỉ đành phải đưa đi theo.

Ai biết lúc này con chó kia thấy Hải Mạt Mạt núp ở phía sau cổng cũng liền lặng lẽ trốn. Âm thanh càng ngày càng gần, nương theo ánh sáng mờ mờ, mọi người rốt cuộc cũng nhìn thấy hình dáng con quái vật này đây rõ ràng là một con gà! Nhưng là một con gà được phóng đại gấp mấy trăm lần!

Hình thể nó tối thiểu cũng phải nặng một ngàn cân!

Gâu Gâu lần này núp thật kĩ!

Con gà này là một con gà trống, nó rướn cổ lên gáy. Tiếng gáy như sấm, khiến mái ngói rung lên bần bật. Sau đó nó đi tới trước cửa một nhà, cục cục mấy tiếng rồi bắt đầu mổ cửa! Mổ nó vừa nhọn vừa dài, mỗi một lần mổ là cửa lại thủng một lỗ lớn. Thôn dân trong nhà sợ hãi kêu khóc.

Nó nghe tiếng lại càng hưng phấn, mổ càng hăng say hơn! Cửa gỗ thật dày chớp mắt đã chỉ còn lại có khung cửa. Cũng may thân thể nó quá lớn nên chưa chui vào được. Nó chỉ thò cổ vào, mổ nhọn mổ người không khác gì mổ con sâu.

Đường Dực nhìn về phía Đường Ngạo: “Là bị nhiễm virus sao?”

Đường Ngạo cảm thấy kỳ lạ: “Không giống, lây bệnh cũng không biến dị như vậy.”

Hai cổ tay Đường Dực trong màn đêm phát ra ánh sáng lạnh, bản lĩnh của anh ta trong quân bộ cũng không ai dám nghi ngờ. Anh ta lẩn một vòng, lập tức lặn đến dưới bụng con gà khổng lồ. Con gà không hề phát hiện ra nhưng cổ đã bị vắt một sợi dây thừng.

Nó rút đầu về, Đường Dực vớt một đầu dây thừng cho Đường Ngạo, ý bảo thắt chết nó.

Anh ta nghĩ vô cùng chu đáo, nếu như không chỉ có một con duy nhất thể này, không biết mùi máu tanh có dẫn những con khác tới không. Hơn nữa máu của bọn chúng rốt cuộc có mang virus truyền nhiễm hay không cũng chưa rõ.

Nhưng còn một chuyện anh ta quên mất, sức mạnh của Đường Ngạo bây giờ người thường không tài nào sánh bằng. Đường Ngạo cũng không để ý, chỉ kéo nhẹ một cái, lập tức kéo Đường Dực bay một đường vòng cung trên không trung, ngã sang bên kia.

.

Đường Ngạo cũng giật mình, may là Hải Mạt Mạt nhanh chóng chạy tới, thay Đường Dực cầm đầu dây còn lại. Con gà trống siêu bự kia phần nộ, định xông tới!

Hải Mạt Mạt đặt Đường Dực xuống đất, cầm đầu sợi dây thừng kéo chặt, cố định cổ gà ở chính giữa. Con gà kia tức giận vô cùng, càng không ngừng dùng móng vuốt cố gắng cào đứt sợi dây trên cổ. Nhưng móng vuốt nó rõ ràng không đủ linh hoạt, chỉ gãi ra một mảng lông của chính mình.

Sức của Hải Mạt Mạt và Đường Ngạo vô cùng lớn, khả năng chịu lực của sợi dây này cũng không tồi, chỉ chốc lát sau, con gà ngã gục xuống đất, hai móng đập đập rồi bất động.

Nông hộ bị mở nát cửa lúc này mới dám thò đầu ra: “Các anh là cục công an sao?”

Đường Ngạo không lên tiếng, anh đến gần xem thử xem con gà này đã chết thật hay chưa. Đường Dực gật đầu: “Có bao nhiêu con quái vật như vậy?”

Nông hộ vừa nghe thấy thân phận của bọn họ liền thở phào nhẹ nhõm: “Đồng chí cảnh sát à, đúng là sợ hết cả hồn! Quái vật như thế này sợ rằng không dưới ba con, gà nhà lão Hoàng và lão Lý đều có một con đột nhiên lớn như vậy. Con nhà lão Lý kia còn đáng sợ hơn, mỗi một phát ăn luôn con trai lão Lý, hết như mổ con rết vậy.”

Đường Dực ngắt lời anh ta: “Hiện giờ những con gà này đang ở đâu? Trước khi chúng biến dị có xảy ra chuyện gì khác thường không?”

Nông hộ suy nghĩ: “Hai ba ngày trước thì phải, mưa to cuốn một thi thể từ trong núi xuống. Thi thể đó rất đáng sợ, chính là zombie các anh thường nói trên TV đó! Lúc ấy thôn trưởng lập tức đốt thi thể kia theo đúng thông báo sở đưa xuống. Nhưng khi đó thi thể đã thủng lỗ chỗ . . . Giờ nghĩ lại, chẳng lẽ là do những con súc sinh này ăn thịt tử thi?”

Đường Ngạo và Đường Dực liếc nhau một cái, đều hơi biến sắc. . . .Không ổn! Đường Dực vội vàng thông báo về quân bộ, động vật ăn thịt zombie xong có thể sẽ xảy ra biến dị. Chỉ có Hải Mạt Mạt đang đứng trước con gà kia, còn gật gù hả hê: “Không cần lo về đồ ăn của chúng ta nữa rồi!”

Gấu Gấu không trả lời. . . Nó đã lao vào đánh chén từ lâu rồi.

Đường Dực quay đầu lại nhìn, lập tức rút súng ra. Đường Ngạo vội vàng ngăn anh ta lại: “Không cần không cần, con chó này có cái dạ dày kim cương bất hoại, để nó ăn.”

Đoàn người tìm được hai con gà nữa ở trong núi, dù sao Đường Ngạo cũng đã được giải mã gene lần hai, lại có thành phần Người Tinh Lọc, xử lý hai con gà cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Chỉ chốc lát sau, bọn họ liền xuống núi, hai con zombie màu vàng kim ở phía sau khiêng hai con gà béo không dưới ngàn cân. Phía trên ra chỉ thị, lấy mẫu vật rồi thiêu hủy tại chỗ. Đường Ngạo ngăn cản, gọi một chiếc xe tải chở ba con gà về thành phố E Có thể cho đám zombie đánh chén một bữa cũng không tồi đâu.

Hôm sau, Đường Ngạo bắt đầu cập nhật blog, nội dung anh viết đương nhiên phong phú hơn Hải Mạt Mạt nhiều. Nhưng trong cả blog, trong từng từ từng chữ luôn vô tình thể hiện ra sự trân trọng của anh đối với Hải Mạt Mạt.

Ngay dưới bài viết thứ hai đã có người nói anh bị cuồng yêu con gái, thế nhưng anh đã trả lời bằng một câu – cô ấy không phải con gái tôi.

Chính câu trả lời này đã khiến cư dân mạng sục sôi, mọi người nhao nhao suy đoán xem vì sao anh lại trả lời như vậy. Có người thậm chí đã cho ra kết luận – Chẳng lẽ Đường tổng yêu Hải Mạt Mạt?

Nhưng vừa nêu ra đã bị một vài fan công kích.

Fan tình yêu cảm thấy tổng giám đốc Đường là người cao thượng, là người thuần túy, là người thoát ly khỏi cấp thấp! Làm sao lại có tâm tư xấu xa với con gái mình như vậy?

Fan lý trí cảm thấy cũng không sao, dù sao Hải Mạt Mạt cũng không có quan hệ huyết thống với anh. Nếu gặp được nữ thần như vậy, ai mà có thể khống chế được?

Fan người qua đường cảm thấy, người ta yêu ai không yêu ai liên quan cái rắm gì đến mấy người.

Tổng giám đốc Đường rảnh rỗi bắt đầu ngồi xem bình luận, nhìn cuộc hỗn chiến.

Trong giới truyền thông có nhiều người nhay bén, lập tức muốn phỏng vấn anh, nhưng đều bị anh nhã nhặn từ chối. Hôm sau, Đường tướng quân liền phái người tới đón Hải Mạt Mạt. Nói rằng đã tìm được học viện chấp nhận cô, còn có giáo sư chuyên môn dạy thêm.

Tổng giám đốc Đường giả bộ hỏi ý kiến Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt vừa biết có thể đi học, có rất nhiều rất nhiều bạn chơi với mình liền vui vẻ. Tổng giám đốc Đường vội vàng hù dọa: “Nhưng nếu Mạt Mạt đến trường thì sẽ không được gặp anh nữa đâu!”

Hải Mạt Mạt nghe vậy liền kiên quyết từ chối.

Xế chiều hôm đó, tiệm châu báu cuối cùng cũng cấp tốc hoàn thành xong đá quý, tự mình đưa đến thành phố E. Tổng giám đốc Đường cực kỳ hài lòng, nhất là đôi nhẫn trong hộp trang sức kia. Lúc quản lý gần đi, tổng giám đốc Đường sai Tô Bách viết thêm một chi phiếu 10 vạn cho ông ta.

Quản lý không hiểu, tổng giám đốc Đường vuốt ve đôi nhẫn, chỉ có Tô Bách Minh hiểu ý anh: “Tổng giám đốc của chúng tôi muốn cử hành cho vị hôn thê của mình một nghi thức đính hôn lãng mạn nhất.”

Quản lý gật đầu liên tục: “Đường tổng yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa chữ.”

Đường tổng vẫn mỉm cười, Tô Bách chặc một tiếng: “Quản lý Vương, tổng giám đốc của chúng tôi hi vọng nhận được thật nhiều lời chúc phúc.”

Quản lý chợt hiểu ra.

Hôm sau, tin tức chễm chệ trên trang đầu tất cả truyền thông là tổng giám đốc Đường mua nhẫn đôi. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, người dân cả nước sôi sục.

Đường tướng quân rốt cuộc không ngồi yên được nữa! !

90. Chương 90

Chương 90: Tình yêu sáu tuổi

Editor: mèomỡ

Ngay hôm sau Đường tướng quân liền chạy tới thành phố E, cách lưới điện chửi mắng Đường tổng một trận. Đường tổng chẳng biết xấu hổ: “Đường tướng quân, tôi đã không còn là con trai của ngài từ lâu rồi, sao có thể bại hoại gia phong nhà ngài được!”

Đường tướng quân giận điên: “Đường Ngạo, mày cứ mơ đi! Hải Minh Tiển bây giờ là trọng phạm của quốc gia, không biết sẽ bị xử bắn lúc nào! Kết hôn, mày kết cái đầu nhà mày!”

. Ờ?

Tổng giám đốc Đường cảm thấy hình như mình không hiểu lắm: “Thôi đi, bắn chết anh ta rồi các vị lấy cái gì chống lại tên bản sao kia? Mà còn nữa, anh ta chết cũng đâu ảnh hưởng đến chuyện con kết hôn!” Anh thản nhiên nói, “Chỉ cần không để cho Mạt Mạt biết là được.”

Sắc mặt Đường tướng quân xanh mét: “Thằng súc sinh, dù mày không để ý đến danh dự của mình, thì cũng phải nghĩ cho con cái chứ! Nếu hai đứa chúng mày thực sự. Về sau bảo Mạt Mạt phải làm sao?”

Tổng giám đốc Đường dĩ nhiên đã cân nhắc chuyện này: “Con sẽ bảo vệ cô ấy.”

“Mày bảo vệ cái rắm!” Đường tướng quân nổi trận lôi đình, “Lập tức giao Mạt Mạt cho tao, tao phải đưa con bé đi.”

Cách lưới điện ông vẫn muốn xông vào, tổng giám đốc Đường lại chẳng thềm để ý: “Ba nghĩ hay nhỉ? Được rồi, đừng cố quá. Già đầu rồi mà vẫn cứ nóng nảy.”

Khi đó Hải Mạt Mạt đang chơi cùng Gâu Gâu ở sân sau. Ngày nào cô cũng đi xem những hạt giống kia có nảy mầm hay không. Tổng giám đốc Đường liền sai Tô Bách đưa một khoảnh sân cỏ lớn tới đây. Lúc này sân cỏ là đất tư nhân của tổng giám đốc Đường, vừa khéo bao quanh phòng container của anh và Hải Mạt Mạt. Sợ Hải Mạt Mạt chán, Đường Ngạo liền dẫn zombie mang xích đu, vòng xoay cùng đu quay đến, biến nơi này thành công viên.

Hải Mạt Mạt bình thường rảnh rỗi sẽ lại ra đây chơi.

Tổng giám đốc Đường cãi nhau với Đường tướng quân xong, nhàn nhã trở lại sân sau, nhìn thấy Hải Mạt Mạt đang nằm trên sân cỏ, chăm chú nhìn một đóa hoa dại đang nở rộ trên sân. Tư thế kia thật khiến người ta phải nghĩ lung tung, Đường Ngạo tiến lên, ôm lấy cô, cởi dây lưng.

Hải Mạt Mạt hiện giờ đã không còn bài xích anh nữa, dù sao anh làm của anh, cô cứ chơi của cô thôi. Đường Ngạo hôn lên vành tai cô: “Gọi anh.”

Hải Mạt Mạt nũng nịu gọi: “Ba. . . . Anh!”

Đường tổng hài lòng gật đầu, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô. Gâu Gâu từ xa công bóng tới, vừa thấy tư thế của hai người, nó lập tức chạy đến bên cạnh Hải Mạt Mạt lắc mông, làm mẫu cho tổng giám đốc Đường.

Nhìn động tác của nó, Đường Ngạo cảm thấy mình sẽ có ám ảnh với tư thế này trong một thời gian dài. Anh rời khỏi người Hải Mạt Mạt, tiện tay lấy ra một chiếc hộp trang sức tuyệt đẹp, sau đó nâng tay trái của cô lên, nhẹ nhàng đeo một chiếc nhẫn ngọc bích lên ngón áp út.

Hải Mạt Mạt nghiêng đầu nhìn, thật ra cô thích đá tự nhiên sáng lấp lánh hơn, đồ trang sức gia công rồi cô không thích lắm. Đường Ngạo ngồi ở trên sân cỏ, ôm cô vào lòng: “Đây là nhẫn đính hôn của chúng ta, Mạt Mạt nhớ phải đeo, không được vứt lung tung đâu đấy.”

“Vâng.” Hải Mạt Mạt nhìn một chút, chiếc nhẫn kia được gia công cực kỳ tinh tế, mặc dù cô không quen, nhưng Đường Ngạo bảo cô đeo thì cô sẽ đeo.

Đường Ngạo lại lấy một chiếc nhẫn khác: “Mạt Mạt đeo cho anh.”

Hải Mạt Mạt cũng đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của anh. Đường Ngạo nhẹ nhàng hôn cô. Có lẽ cô không biết điều này đại biểu cho cái gì, nhưng vậy cũng chẳng sao.

Lần thứ hai, Đường tướng quân mang theo ngọn lửa giận đang cháy hừng hực tìm Hải Minh Tiễn. Lúc đó Hải Minh Tiễn mới vừa từ phòng thí nghiệm ra, hai vệ binh theo sát anh ta một tắc cũng không rời. Đường tướng quân sải bước đi vào, suýt chút nữa đâm vào mặt anh ta.

Hải Minh Tiễn rất ngạc nhiên, Đường tướng quân lại mặt mũi tái xanh: “Chuyện thẳng nghiệt súc kia, cậu có biết không?”

Hải Minh Tiễn dĩ nhiên biết “Nguyệt súc” ông nói là chỉ ai, chuyện kia anh ta đương nhiên cũng biết: “Mấy ngày trước cậu ta tới đây, đã nói với tôi rồi.”

Đường tướng quân tức giận hừ một tiếng: “Cậu thấy thế nào?”

Hải Minh Tiễn chau mày: “Tôi đương nhiên không đồng ý, làm thế sau này Mạt Mạt biết sống thế nào?”

Mắt Đường tướng quân sáng lên, cuối cùng cũng hòa nhã với Hải Minh Tiễn hơn một chút: “Cậu nghĩ nên làm thế nào, chúng ta không thể để nó muốn làm gì thì làm được!”

Hải Minh Tiễn gật đầu: “Cách tốt nhất vẫn là nhờ ngài đi đón Mạt Mạt, cho con bé cuộc sống của người bình thường.”

Ý tưởng này quả thực rất hợp với suy nghĩ của Đường tướng quân: “Nhưng thẳng ôn kia sẽ không dễ dàng giao Mạt Mạt đâu.”

Hải Minh Tiễn lắc đầu: “Mạt Mạt là con gái tôi, chẳng có quan hệ gì với cậu ta cả. Cho dù là trên pháp luật, quyền giám hộ cũng là của tôi.”

Đường tướng quân vỗ tay: “Được, chúng ta dùng luật pháp khởi tố, đoạt quyền giám hộ Mạt Mạt. Nhưng nếu như nó vẫn nhất quyết muốn kết hôn với cậu thì sao?”

“Cậu ta. . . .” Hải Minh Tiễn ngẩn ra, sau đó hóa đá.

Đường tướng quân, rốt cuộc trong đầu ngài chứa những gì vậy! ! !

Sau khi biết được đối tượng thật sự mà tổng giám đốc Đường muốn lấy, Đường tướng quân không nói gì . . . Bởi vì ông tức đến bất tỉnh luôn rồi.

Hôm sau, Đường tướng quân mang theo Hải Minh Tiển tới thẳng khu cách ly thành phố E! Khi đó Hải Mạt Mạt còn đang ngủ, tổng giám đốc Đường đang huấn luyện bộ đội zombie. Đường tướng quân không chào hỏi bất kỳ ai mà xông thẳng tới giường Hải Mạt Mạt, bế cô lên.

Hải Minh Tiển vội vàng mặc quần áo cho cô. Nhìn thấy những quả dâu tây khả nghi trên cổ cô, mặt Đường tướng quân tím đen lại!

Hải Mạt Mạt nhập nhèm mở mắt, nhìn thấy Hải Minh Tiển. Cô vui vẻ ôm cổ anh ta, hôn chụt một cái lên má: “Ba! !”

Hải Minh Tiển gật đầu: “Mạt Mạt đi cùng ba nhé.”

Hải Mạt Mạt vẫn rất nghe lời anh ta: “Vâng.”

Chờ cô mặc quần áo xong, Hải Minh Tiển dắt cô, cùng Đường tướng quân đi ra ngoài. Đường Ngạo nghe tin chạy tới, vừa lúc chạm mặt bọn họ ở cửa. Hải Mạt Mạt nhìn thấy anh, định đi đến: “Ba. . . . Anh!”

Hải Minh Tiển túm chặt cô không buông. Cô cũng cảm thấy sắc mặt Đường tướng quân không ổn, lúc này cô nhìn cả hai bên, vẻ mặt khó hiểu.

Mặt Đường Ngạo lạnh tanh: “Đây là ý gì?”

Đường tướng quân vung tay lên, hơn một trăm vệ binh bên cạnh đồng loạt giơ súng: “Đây là ngăn cản thằng súc sinh như mày tiếp tục làm bậy! !”

Ông ra hiệu cho Hải Minh Tiển mang theo Mạt Mạt lên máy bay trước. Hải Mạt Mạt nhìn về phía Đường Ngạo. Đường Ngạo giang hai tay ra: “Mạt Mạt tới đây nào.”

Hải Mạt Mạt vẫn muốn qua, cô quay đầu nhìn về phía Hải Minh Tiển. Hải Minh Tiển cũng nghiêm mặt: “Nếu con cảm thấy cậu ta quan trọng hơn ba thì cứ qua. Nhưng ba sẽ rất đau lòng, cực kỳ đau lòng đấy.”

Hải Mạt Mạt xoa mặt anh ta, Hải Minh Tiển dắt cô lên máy bay.

Cửa khoang chậm rãi khép lại, Hải Mạt Mạt nằm cạnh cửa, đột nhiên hỏi: “Vậy lúc nào thì chúng ta trở về?”

Hải Minh Tiển đưa đồ ăn vặt trong túi xách cho cô: “Sớm thôi.”

Máy bay trực thăng chậm rãi cất cánh, vẻ mặt Đường Ngạo không chút thay đổi.

Không chỉ anh ta sẽ đau lòng thôi đâu, anh cũng sẽ đau lòng mà.

Hải Mạt Mạt.

Hải Mạt Mạt ở chỗ Hải Minh Tiển mấy ngày. Ban đầu ngày nào cô cũng khóc, muốn tìm Đường Ngạo, muốn tìm Gâu Gâu. Hải Minh Tiển mỗi lần đều vô cùng kiên nhẫn dỗ dành, Đường tướng quân cũng mang theo rất nhiều đồ chơi tới. Đợi đến khi cô không khóc nữa, Đường tướng quân liền đưa cô về thành phố A. Trường học ở đây đồng ý nhận cô, phụ trách giáo dục học phần cơ bản cho cô.

Đường phu nhân cũng vô cùng quan tâm cô, mỗi ngày tan học đều có tài xế riêng đưa đón. Cuộc sống của cô chỉ gói gọn trong hai điểm một đường. Trong nhà chuẩn phòng riêng cho cô, còn cả một thư phòng nhỏ đặt cạnh thư phòng của Đường tướng quân. Đặc biệt mời gia sư dạy kèm.

Nơi này khác với phòng thí nghiệm của Hải Minh Tiển, lại càng khác khu cách ly thành phố E. Cô có một người bạn cùng bàn tên Mễ Ly, là fan tình yêu của cô. Ngày nào cũng mang đồ ăn cho cô.

Nghe nói cô ấy phải tranh giành gian khổ lắm mới có cơ hội ngồi cùng bàn với Hải Mạt Mạt.

Năm hai trung học là thời kỳ ới tình đầu nảy nở. Hai mươi một nam sinh trong lớp, không ai nhìn thấy cô mà không đổ mắt. Mỗi lần trường học có cuộc thi gì là luôn có người giữ cho cô vị trí tốt nhất.

Hải Mạt Mạt luôn đi học và ra về cùng Mễ Ly, lúc rảnh rỗi Đường phu nhân cũng sẽ cho vệ binh theo hai người đi dạo phố. Sau này cô còn thường xuyên cùng bạn cùng lớp đi đánh tennis.

Cô vô cùng thông minh, học một lần là hiểu, dần dần đuổi kịp chương trình.

Có lúc cô vẫn sẽ rất nhớ Đường Ngạo, nhớ Gâu Gâu. Lúc ấy Đường phu nhân sẽ đưa cô tới thủy cung, tới vườn thú, tới rất nhiều chỗ chơi.

Trên blog của Hải Mạt Mạt tràn ngập hoa cỏ, biểu diễn xiếc, lễ hội, phim mới chiếu v...v... Cô thích một ngôi sao, trước đây không lâu rất cuộc cũng được chụp ảnh chung.

Đường Ngạo ngày nào cũng xem blog của cô, có lúc cô cũng sẽ viết đôi câu vài lời “Nhớ ba” “Nhớ ba... anh” “Nhớ Gâu Gâu”. Hải Lam và Hà Hợp đều cảm thấy khó hiểu: “Anh thật sự để bọn họ đem Hải Mạt Mạt đi sao?”

Tổng giám đốc Đường chẳng thèm đáp lại, khép laptop. Đợi mọi người rời đi, anh mới nhìn chiếc nhẫn trên tay.

Hai tháng sau, Đường tướng quân đưa hình Hải Mạt Mạt tham gia trại hè tới, cùng đến còn có Hải Minh Tiển. Đường Ngạo cẩn thận nhìn từng hình, hình nào cô cũng cười rục rĩ, muôn màu muôn vẻ.

Anh nhắm mắt lại, Đường tướng quân chỉ còn thiếu nước viết lên trán hai chữ – Thắng lợi!

Chỉ có Hải Minh Tiển vỗ nhẹ vai Đường Ngạo: “Đường tổng, gene mỗi loài đều tồn tại thiếu sót. Thiếu sót trong gene của con bé chính là tình cảm vĩnh viễn dừng lại ở trình độ của một đứa bé sáu tuổi.”

Đường Ngạo chợt nhìn về phía anh ta, vẻ mặt anh ta bình tĩnh: “Con bé sẽ nhanh chóng quên tình cảm giữa hai người thôi.”

Lúc gần đi Đường Diệu Thiên để lại xấp hình cho anh: “Giờ anh đã tin chưa, rời khỏi anh con bé vẫn có thể sống tốt.”

Đường Ngạo lần đầu tiên không trả lời.

Đợi đến bọn họ đi hết, Đường Ngạo đột nhiên rất muốn uống rượu. Anh tìm một két bia, tiện tay mở hai lon. Chẳng biết trời đã tối từ khi nào, anh cũng đã ngà ngà say. Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kêu dồn dập của Gâu Gâu.

Anh đi ra ngoài. Khi đó thành phố E đã phủ đầy hoa cỏ. Giữa muôn vàn hoa lá, một bóng người đang ra sức đào đất ướm dưới lưới điện. Gâu Gâu ở bên này lưới điện cũng điên cuồng đào đất, chỉ chốc lát sau liền tạo thành một cái hố đủ ột người bò qua. Hải Mạt Mạt liền bò từ cái hố đó vào.

Gâu Gâu nhảy phốc lên, nhào vào trong lòng cô. Trên lưng cô còn đeo cặp sách, cứ thế hả hê chạy vội tới trước mặt Đường Ngạo: “Ba. . . Anh! Em rất cuộc cũng trốn về được rồi này! !”

Thân thể mềm mại nhào vào trong lòng, trước mắt Đường Ngạo đột nhiên mờ hẳn đi.

Giống như là bị cát bay vào mắt mất rồi.

91. Chương 91

Chương 91: Tôi chính là cô gái trẻ đây

Editor: mềomỡ

Khi đó đã là đêm khuya, Đường Ngạo cũng không thèm thông báo cho Đường tướng quân, tự về kho hàng tìm một ít đồ ăn cho Hải Mạt Mạt. Đồ dự trữ ở đây rất phong phú, cho dù Hải Mạt Mạt đã đi hai tháng nhưng đồ ăn vặt còn thừa lại của cô vẫn rất nhiều.

Cô ngồi trên giường ăn khoai tây chiên, còn muốn xem hoạt hình. Tổng giám đốc Đường đương nhiên không cho, chẳng lẽ cô không hiểu cái gì là ‘tiểu biệt thắng tân hôn’ sao?

Gâu Gâu ở bên ngoài uống sữa xong đã ngủ rồi. Đường Ngạo kiên nhẫn đợi cô ăn xong. Dù sao từ thành phố A đến thành phố E cũng cách nhau cả một thành phố, không biết cô mất bao nhiêu lâu mới chạy về đến đây, nhất định là rất đói bụng.

Hải Mạt Mạt ăn hai chiếc bánh bao, một hộp khoai tây chiên, lại ăn vài miếng bánh ruốc, uống hai chén sữa tươi, lúc này mới tạm coi là no.

Tổng giám đốc Đường vốn uống rượu cả nửa đêm, lúc này liền bắt đầu mượn say làm chính sự. Anh lên giường, kéo Hải Mạt Mạt vào trong lòng, để cô cởi nút áo sơ mi của anh.

Hai tháng nay anh đã rất kìm chế, mà Hải Mạt Mạt hiện giờ lại vô cùng hợp khẩu vị. Làm đến lần thứ tư Hải Mạt Mạt không chịu nổi nữa, cô đẩy ngực anh, đôi mắt long lanh: “Ba. . . . Anh, Mạt Mạt mệt.”

“Ừ.” Anh tăng tốc độ, nhìn đói quá lâu, nhất thời không nhìn được, eo rướn lên một cái bắn trong cơ thể cô. Sợ cô phát sốt, anh vội rút ra. Đúng lúc ấy bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa nóng vội.

Phòng ăn không ai vào, lúc này tới gõ cửa chỉ có thể là một người mà thôi. Đường Ngạo liếc mắt nhìn Hải Mạt Mạt nằm trên giường mặt ửng đỏ như hoa đào, da thịt tươi đẹp như phấn, thỉnh thoảng còn mang theo một chút dấu vết mập mờ. Nghe tiếng gõ cửa cô cũng không vội mặc quần áo, bận rộn lau chùi dấu vết anh để lại.

Dinh dính ẩm ướt vô cùng khó chịu.

Bên ngoài Đường tướng quân đã khá là nóng nảy: “Đường Ngạo! Mạt Mạt có phải đang ở chỗ này không?!”

Đường Ngạo tiện tay mặc cho cô chiếc áo sơ mi của anh, còn mình để trần, dùng khăn lông bao lấy nửa người dưới đi mở cửa. Cửa vừa mở ra, Đường tướng quân nhìn thấy hai người bên trong quần áo không ngay ngắn, lập tức đấm thẳng vào mặt Đường tổng.

Cũng may thể chất Đường Ngạo không giống người thường, một phát đấm này chỉ như gãi ngứa. Anh vẫn đứng không nhúc nhích, quay ra phản bác: “Người ở chỗ con mấy tháng không sao. Vừa theo mấy người, Tướng Hồng Phúc còn chưa tới mấy người đã để lạc cô ấy. Vậy mà ba còn có mặt mũi đánh con?”

Trán Đường tướng quân nổi gân xanh: “Cái thằng súc sinh này, con bé là con gái mày đấy!”

Đường Ngạo lập tức cãi lại: “Cô ấy và con không có quan hệ huyết thống!” Đường Diệu Thiên còn định nói tiếp, Đường Ngạo đã ngắt lời ông, “Ba, cả đời con luôn chọn con đường tốt nhất, bỏ ra ít cố gắng nhất, kiếm được nhiều tiền lãi nhất. Nếu có thể, con tình nguyện làm ba cô ấy. Nhưng con yêu cô ấy, con không có lựa chọn khác. Cho nên hiện giờ, ngay tại nơi này, con muốn nói cho ba biết con nhất định sẽ lấy cô ấy.”

Đường Diệu Thiên nhìn thẳng vào anh, vẻ mặt của anh bình tĩnh lại kiên quyết: “Xin hãy tin tưởng con. . . Con sẽ đối xử tốt với cô ấy”

Đường Diệu Thiên nhìn về phía Hải Mạt Mạt trên giường, Hải Mạt Mạt quần chắn, chỉ lộ đầu. Vẻ mặt cô ngơ ngác: “Tại sao ông lại đánh ba. . . . Anh?”

Hai ngày sau, CBD [1] mới của ASA hoàn thành. Trong nghi lễ cắt băng, tổng giám đốc Đường tuyên bố đính hôn cùng Hải Mạt Mạt trước mặt mọi người.

[1] CBD là viết tắt của Central Business District – là khu vực trung tâm hành chính và thương mại của một thành phố.

Quyết định này lập tức làm dấy lên tranh cãi. Trong thời gian qua, nếu như hai người chỉ đơn thuần là quan hệ cha con thì nó chắc chắn sẽ trở thành một bài học tuyệt vời. Nhưng một khi dính đến tình cảm nam nữ, khó tránh khỏi sẽ khiến cảnh giới tinh thần thăng hoa giảm đi một bậc.

Trước bọn họ là thần, được vô số người sùng bái, vậy mà hôm nay bọn họ lại biến thành người, có thất tình lục dục của mình, không còn là ... Anh hùng mà quốc gia tạo ra nữa.

Đường Ngạo nắm tay Hải Mạt Mạt. Ngày đó Hải Mạt Mạt mặc một bộ váy màu hồng viền ren, trên đầu cài trâm hoa màu trắng. Cô nắm chặt tay Đường Ngạo, mặt tò mò nhìn về phía máy quay và ánh đèn flash.

Hành động này của Đường Ngạo khiến ánh sáng thần thánh dát trên người lúc trước dần ảm đạm, đương nhiên cũng sẽ có ảnh hưởng nhất định tới ASA. Từ ngày tuyên bố đính hôn, cổ phiếu của ASA lần đầu tiên sụt giá.

Hơn nữa quan trọng nhất là bề ngoài của Hải Mạt Mạt mới chỉ là vị thành niên. Liệu Tổng giám đốc Đường có phải kẻ xấu dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên hay không? Dưới ánh mắt soi mói của hàng tỉ người, bọn họ lại không hề có phản ứng.

Tô Bách mấy lần xin phép, Đường Ngạo vẫn khăng khăng làm theo ý mình. Mà lai lịch của Hải Mạt Mạt cũng bắt đầu trở thành đề tài để mọi người phỏng đoán. Cô không phải con gái của tổng giám đốc Đường và Hải Minh Tiển, nhưng Hải Minh Tiển chưa bao giờ nhắc đến chuyện có liên quan tới mẹ Hải Mạt Mạt.

Lâu dần có người bắt đầu hoài nghi, Hải Mạt Mạt có thể là người nhân tạo.

Mà dựa theo pháp luật hiện hành, người nhân tạo không được phép tồn tại. Quân đội nhận được mệnh lệnh, bắt đầu thẩm vấn Hải Minh Tiển. Hải Minh Tiển một mực khẳng định Hải Mạt Mạt là con gái anh ta, nhưng cự tuyệt tiến hành giám định DNA. cũng cự tuyệt cung cấp mẫu máu của Hải Mạt Mạt.

Tình thế lạng lẹ trở nên căng thẳng, quân đội tăng cường quản lý khu cách ly thành phố E. Đường Ngạo cũng điều chỉnh lại chỗ ở của đám zombie. Nếu như có người để ý, chắc chắn sẽ phát hiện phòng container của những zombie này được xếp giống trận pháp, rõ ràng là kiểu phòng ngư.

Ngay trong tình huống căng thẳng này, người của quân bộ đã thăm dò được tung tích của đám người Tưởng Hồng Phúc.

Hiện nay đội quân zombie và Đường Ngạo đã không còn được tin tưởng, Đường Dực chủ động xin chỉ thị, dẫn một đội tiên phong lên vào căn cứ của Tưởng Hồng Phúc. Vậy mà đi vào lại bật vô âm tín. Một đội tinh anh giống như biến mất trong không khí.

Đợi đến khi đội sau tới, căn cứ đã không còn một bóng người.

Đường tướng quân mặt ngoài không nói, bên tóc mai lại thêm rất nhiều tóc trắng.

Khi tin tức Đường Dực mất tích truyền tới, Đường Ngạo đang cùng Hải Mạt Mạt ngắm biển hoa. Hạt giống hoa gieo ở thành phố E khi trước đã phủ lên cho vùng đất hoang tàn này vẻ đẹp tràn đầy sức sống. Hải Mạt Mạt dựa vào Đường Ngạo, Gâu Gâu chạy tới chạy lui quanh chân hai người.

Trời chiều rắc những tia nắng cuối cùng lên biển hoa, hương thơm lan tỏa khắp nơi. Đường Ngạo đột nhiên nhớ lại thật lâu trước kia, khi anh bị Chu Tân Quốc bao vây trong phòng thí nghiệm của Hải Minh Tiển, anh cũng từng cùng Hải Mạt Mạt ngắm mặt trời lặn.

Anh ôm Hải Mạt Mạt vào trong lòng, một lúc lâu sau chợt nói: “Mạt Mạt trở về đi học đi.”

Hải Mạt Mạt quay đầu nhìn anh, anh hôn lên trán cô: “Sau này đăng ký ngành quản lý công ty, giúp anh một tay.”

“Được.” Hải Mạt Mạt gật đầu, bỗng nhiên lại nghĩ đến cái gì, “Ba. . . . Anh thì sao?”

Đường Ngạo vuốt mái tóc dài của cô: “Tiếp tục tiến hành dọn dẹp những thành phố khác chứ sao.”

Hải Mạt Mạt chu miệng: “Mạt Mạt muốn đi cùng ba. . . . Anh.”

Đường Ngạo để cô tựa vào ngực mình: “Không cần, nhiều người đến mức không biết dùng để làm gì nữa rồi. Em phải đi học, bắt đầu từ ngày mai luôn.”

Hôm sau, có người đến tìm tổng giám đốc Đường. Sau khi đưa ra giấy chứng nhận, bọn họ giải thích lý do đến . . . Bọn họ cần lấy mẫu máu của Hải Mạt Mạt.

Đường Ngạo trực tiếp gọi điện thoại cho Đường Diệu Thiên: “Con tự nguyện dẫn người tiêu diệt Tưởng Hồng Phúc.”

Giọng Đường Diệu Thiên rõ ràng vô cùng mệt mỏi: “Anh cho rằng quốc gia sẽ yên tâm phái anh đi ra ngoài vào lúc này sao? Hôm nay bên trên đã hạ tử lệnh rồi, anh cũng đừng nhúng tay vào nữa.”

Đường Ngạo sắc bén đáp: “Tử lệnh? Hủy diệt thêm thành phố nào nữa à? Sau kế hoạch hủy diệt thành phố E vẫn còn mười mấy người sống sót. Bọn họ xác định vũ khí của họ có thể giết chết đám Tưởng Hồng Phúc sao?”

Đường Diệu Thiên cứng họng, Đường Ngạo tiếp tục dụ dỗ: “Hải Minh Tiển đã nói, Tưởng Hồng Phúc mạnh như vậy là vì đột biến gen. Nếu như chúng ta làm được như thế, muốn thắng hắn cũng không phải việc khó.”

Đường Diệu Thiên thật lâu sau mới nói tiếp: “Lần này anh lại có điều kiện gì?”

Đường Ngạo lời ít mà ý nhiều: “Dừng tất cả điều tra đối với Hải Mạt Mạt, cả đời.”

Muốn đối phó Tưởng Hồng Phúc, tổng giám đốc Đường không thể không chuẩn bị kỹ càng. Anh đi tìm Hải Minh Tiển, thẳng thắn nói: “Thằng khốn kia có thể dung hợp gene, anh cũng dung hợp cho tôi đi.”

Hải Minh Tiển ngần ra: “Tôi đã nói với cậu rồi, dung hợp gene có tác dụng phụ.”

Đường Ngạo cởi áo nằm lên bàn giải phẫu: “Con mẹ nó ông đây nếu thật sự phải đánh với hắn có khi một đi không trở về, còn tác dụng phụ cái lông gì!”

Hải Minh Tiển ngần ra. Thôi đành vậy. Anh ta thở dài: “Tại sao? Đường Ngạo, bây giờ cậu giàu nứt đố nổ vách, có cả danh và lợi rồi. Tại sao?”

Đường Ngạo ngược nhìn trần nhà, nơi đó sạch sẽ giống như một tờ giấy trắng, anh nhàn nhạt nói: “Tôi nói rồi, sớm muộn gì tôi cũng sẽ giết thằng khốn kia.”

Hai ngày sau, Hải Minh Tiển nâng cấp mười một con zombie màu bạc lên thành zombie màu vàng kim, sau đó làm dung hợp gene cho toàn bộ, bao gồm cả hai con zombie vàng kim lúc trước. Qua một tháng, đợi đến khi dung hợp hoàn thành, Đường Ngạo dẫn mười ba con zombie màu vàng kim tiến đến căn cứ của đám Tưởng Hồng Phúc.

Bọn chúng trốn trong một nhà máy hóa chất, uy hiếp cảnh sát nếu lại phá người đến, bọn chúng sẽ phun khí thể độc của nhà máy. Khi đó trong nhà máy hóa chất có Hydrogen fluoride, carbon monoxide và rất nhiều khí độc khác, quốc gia thật sự không dám mạo hiểm.

Tổng giám đốc Đường dám!

Dung hợp gene Hải Minh Tiển làm cho anh có thể nói là dung hợp phức tạp nhất trong giới sinh vật y học hiện giờ. Thể chất của anh vốn kiên cường dẻo dai nên chủng loại có thể tiếp nhận cũng nhiều. Anh chỉ cần từ chỗ cao nhảy xuống, cánh trên lưng sẽ xòe ra. Đó là một đôi cánh lớn giống cánh của loài hải âu, lúc xòe hết cỡ dài chừng 3 – 4 mét, dễ dàng nâng anh bay lên.

Có thể lướt hơn mười dặm không cần vỗ cánh một cái, quả thực là yên không một tiếng động.

Thị lực của anh cũng là của chim ưng, có thể nhìn thấy con chuột cách đó mười cây số. Hải Minh Tiển làm giải phẫu cho anh xong, nhìn đôi cánh: “Hiện giờ tôi không phản đối cậu và Mạt Mạt ở bên nhau nữa, hai người thật sự là tác phẩm thành công nhất của tôi.”

Đường Ngạo phát hiện không mặc được áo khoác nữa rồi. . . Cánh quá lớn: “Chờ tôi trở lại rồi hãy nói.”

Hải Minh Tiển vỗ vỗ bờ vai anh, không nói gì.

Ngày Đường Ngạo lên đường, không thông báo cho bất kỳ ai. Khi Đường Diệu Thiên và Đường Hạo đi tiễn mới phát hiện anh đã mang người đi mất rồi.

Khi đó Hải Mạt Mạt vẫn còn đang đi học. Cô ở chỗ Đường phu nhân. Đường phu nhân vốn thương yêu đứa con út nhất, bây giờ biết được quan hệ của cô cùng Đường Ngạo lại càng thương yêu cô hơn.

Bà không có con gái, nên đối xử với Hải Mạt Mạt không khác gì con gái ruột. Hải Mạt Mạt lại hồn nhiên ngây thơ, rất hợp ý bà.

Đường tướng quân mặc dù tức giận về những gì thằng nghiệt tử nhà mình đã gây ra, nhưng đối xử với Hải Mạt Mạt lại không tệ. Ông thích trẻ con thông minh nhưng lại không thích những cô gái lắm mưu nhiều kế. Hải Mạt Mạt đáp ứng được cả hai điều trên.

Chỉ có điều thân phận của Hải Mạt Mạt bây giờ ở trong trường học có chút lúng túng. Mọi người đều biết cô sắp gả cho ba mình. Loại quan hệ này trong mắt đám trẻ có thể nói là vừa mới mẻ vừa đáng sợ.

Có một lần, thừa dịp vệ binh không chú ý, một phóng viên xảo quyệt lén vào trường Hải Mạt Mạt. Đối mặt đèn flash cùng ống kính, anh ta liên tục hỏi những câu sắc bén: “Cô Hải Mạt Mạt, xin hỏi cô có ý kiến gì về việc mình sắp đính hôn với anh Đường Ngạo – người có thể coi như là cha nuôi của mình không?”

Mặc dù sau đó, tay phóng viên này suýt thì bị Tô Bách giết chết, thế nhưng lúc ấy – khi đối mặt với ánh mắt của mọi người, Hải Mạt Mạt cũng không hề nao núng: “Tôi rất đồng ý.”

Tay phóng viên rõ ràng không cam lòng với đáp án ấy: “Nhưng cô chưa trưởng thành, anh Đường có dự đồ cô quan hệ trước hôn nhân không?”

Vệ binh phát hiện ra anh ta, bắt đầu chạy tới đuổi anh ta đi. Hải Mạt Mạt ngăn cản. Trước ống kính, trước ánh nhìn soi mói của thầy cô và bạn bè, cô thông dong đáp: “Nếu như ba . . . anh ở đây, anh ấy nhất định sẽ đánh anh. Không phải vì câu hỏi của anh có thể phá hỏng danh dự của anh ấy. Mà bởi vì câu hỏi của anh làm tôi khó chịu.”

Xung quanh lặng ngắt như tờ. Trên mặt cô lại nở nụ cười xán lạn, tóc vàng tỏa sáng như ánh mặt trời, trông cô xinh đẹp như một thiên sứ: “Những người chất vấn phẩm hạnh của anh ấy có nghĩ tới chuyện nếu quan hệ của chúng tôi sẽ làm ọi người lung lay niềm tin. . . Là lung lay niềm tin đúng không, Chú Tô Bách nói vậy. Nếu như tôi nói sai, mọi người cũng đừng cười tôi. Nếu như điều này khiến mọi người không tin tưởng anh ấy nữa, tại sao anh ấy còn muốn công bố?”

Không ai đáp, cô chỉ đành nói tiếp: “Anh ấy có rất nhiều tiền, cũng đã rất nổi tiếng rồi. Dưới tình huống này, tại sao còn muốn công bố quan hệ của tôi và anh ấy để mà ‘Tự hủy Trường Thành’? Tôi không biết mình có dùng nhầm thành ngữ không, nếu như nhầm thì mọi người cũng đừng so đo. Tôi mới được học thành ngữ không lâu. Ba. . . Anh ấy nói với tôi, yêu một người, chính là ngoại trừ người này ra những người khác không thể nào thay thế được, là độc nhất vô nhị. Tôi nghĩ anh ấy làm như vậy, có lẽ là vì anh ấy yêu tôi.”

Cô nhìn ống kính, nở nụ cười ngọt ngào: “Nếu như hai chúng tôi đều là độc nhất vô nhị của đối phương, vậy sao có thể vì sự nghi ngờ của người khác mà rời xa nhau?”

Phóng viên kia có chút không vừa ý, lần phỏng vấn này nếu moi ra tin Hải Mạt Mạt vốn không đồng ý, vậy anh ta sẽ kiếm được lợi lớn. Ai ngờ phỏng vấn lại biến thành khoe tình cảm. Anh ta vội vã đuổi theo: “Nhưng anh Đường trước kia từng có rất nhiều bạn gái, hơn nữa người đàn ông như anh ta nhất định không thiếu những cô gái theo đuổi như tre già măng mọc. Cô không lo lắng sao?”

Ánh mắt Hải Mạt Mạt giảo hoạt: “Còn có cô gái nào trẻ hơn tôi sao?”

.

Xung quanh xuýt xoa, chờ đến khi cô đi tay phóng viên kia mới chợt nhận ra cô chưa trả lời câu hỏi mà mình chuẩn bị. Chết tiệt, con bé này còn biết đánh trống lảng! !

92. Chương 92

Chương 92: Quyết chiến trong rừng rậm

Editor: mềomỡ

Khi Đường Ngạo mang theo mười ba zombie bí mật đột nhập căn cứ của Tướng Hồng Phúc thì đồng thời camera từ kính phòng hộ cũng truyền lại tất cả hình ảnh tới đài chỉ huy bên Đường Diệu Thiên. Trước đài chỉ huy tổng cộng có sáu quan chỉ huy, Đường Hạo vốn cũng muốn đi, nhưng bên trên không phê chuẩn. Thứ nhất dĩ nhiên là vì anh ta chưa được cải tạo gene, thứ hai. Đường lão tướng quân cũng chỉ còn lại một đứa con trai này mà thôi.

Căn cứ của Tướng Hồng Phúc lần này nằm ở khu không lầy. So sánh với lần trước, thiết bị ở chỗ này rõ ràng kém hơn rất nhiều bởi bọn chúng trốn trong rừng rậm ở vùng ngoại ô.

Quân đội ban đầu không hiểu dụng ý của chúng, nhưng sau hai lần phái người vào liên hiểu – Tất cả tay sai của Tướng Hồng Phúc đều đã làm giải phẫu dung hợp gene. Nơi này thế núi cao, vách đá cheo leo, bọn chúng ở trong rừng giống như dã thú được thả vào rừng rậm nguyên thủy.

Nơi này là sân khấu chuẩn bị riêng cho bọn chúng.

Mà người của quân bộ tiến vào nơi này quả thực đã rơi vào thế yếu.

Đường Ngạo mang theo mười ba zombie âm thầm vào trong rừng, chẳng mấy chốc quần áo đã bị cây cối móc rách tơi tả. Nơi này vốn là khu bảo tồn thiên nhiên, chỉ có hai kiểm lâm quanh năm trông coi. Đám người Tướng Hồng Phúc muốn chiếm nơi này quả thật dễ như trở bàn tay.

Hiện giờ nơi này mặt ngoài nhìn vẫn bình tĩnh, ai ngờ bên trong đã tràn ngập nguy hiểm.

Thị lực của Đường Ngạo vô cùng tốt, vừa mới bước vào rừng không lâu đã xác định rõ ràng tình huống trong rừng. Trong núi rừng dốc đứng, khắp nơi trói con tin. Quân đội bước đầu dò xét, trong cả khu rừng tối thiểu có một đến hai ngàn con tin.

Anh khẽ điều chỉnh kính quang học, truyền số liệu về quân bộ. Có trưởng quan ra lệnh: “Cứu người trước.”

Đường Ngạo lại không định cứu người trước: “Người của Tướng Hồng Phúc đều đã không thể coi là người bình thường nữa rồi, lúc này trói mọi người tại chỗ mới là an toàn nhất. Địa thế nơi này đặc biệt, nếu như thả bọn họ chạy tán loạn khắp nơi, không bị chúng ta giết lầm thì cũng bị Tướng Hồng Phúc giết chết.”

Bên kia im lặng một lát, cuối cùng truyền lệnh: “Tiếp tục đi.”

Xung quanh phủ kín cỏ dại cao hơn đầu người, lá cây sắc bén cứa vào mặt, thật may mọi người đều không phải là người, da dày không sợ. Trong bụi cỏ âm u có bóng người lướt qua, Đường Ngạo lập tức thấy rõ . . . đó là một con quái vật có sừng trâu. Anh lập tức nổ súng, bắn từng phát một.

Quái vật kia trúng hai phát, anh vội vàng chạy tới, chỗ quái vật ngã xuống chỉ để lại mấy giọt máu tươi. Anh đang cảm thấy kỳ quái, sau lưng đột nhiên có thứ từ trên nhào xuống.

Đường Ngạo mắng một tiếng, xoay người đỡ phát đâm kia. Cái thứ kia cũng khỏe kinh người, lập tức khiến hai chân anh lún xuống đất. Đường Ngạo thấy rõ, thứ kia có lẽ được dung hợp gene trâu, tối thiểu phải nặng hơn 200 cân!

Đây là vật thí nghiệm, thể trọng cơ thể quá nặng chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới sự linh hoạt. Anh cũng không khách khí, tay trái túm lấy sừng quái vật, tay phải nắm chặt, dốc toàn lực đâm một phát. Bịch một tiếng, óc phun ra, bắn lên đầu lên mặt anh.

Kính bảo hộ cũng bị máu che mắt, anh tiện tay xé lá cây ra lau, tiếp tục đi.

Mười bốn con zombie lặng lẽ lục soát khu rừng hiểm trở. Trong bụi cỏ thỉnh thoảng có vài quái vật hình thù kỳ quái mai phục. Đường Ngạo không thèm để những vật thí nghiệm này vào mắt, đám zombie anh mang đến cũng không phải để chơi, quãng đường tiến lên cũng coi như thuận lợi.

Sau khi đánh chết ba, bốn mươi vật thí nghiệm, bọn họ tiến vào ba vòng địa khu quân đội đã xác định. Trong bụi cỏ vang lên tiếng động cực nhỏ, nhưng thính giác mọi người cực kỳ bén nhạy, lập tức nhìn xuống đất rồi vội vàng lui ra ngoài.

Chỉ thấy dưới đất là từng lớp từng lớp mối, số lượng quả thật không tính nổi.

Dương Anh Anh dùng súng máy quét một lượt qua đám lá rụng, chỉ thấy nòng súng kia trong mấy chục giây ngắn ngủn liền bắt đầu mềm hoá. Tất cả mọi người kinh hãi, mối có thể tiết ra một loại axit formic làm hỏng bạc trắng, không ngờ loại mối này lại có thể làm hỏng cả kim loại khác.

Vậy người thì sao?

Mọi người không dám tiến lên, bọn mối này cũng không định đuổi theo. Xem ra là có cái gì đó hạn chế hoạt động của chúng.

Người trước đài chỉ huy cũng căng thẳng. . . . Nếu là người bình thường đi vào, đừng nói cứu con tin, cho dù đám Tướng Hồng Phúc không tác quái, chỉ sợ ra vào một lượt cũng phải hi sinh không ít người.

Đường Ngạo cũng không dám tiếp tục tiến lên nữa. Zombie của anh quả thật da dày thịt béo nhưng đám mối nếu không ăn mòn thể con người mà bò vào lỗ tai, lỗ mũi bọn họ, liệu có đục rỗng người luôn không?

Anh lấy tiếng zombie chỉ huy: “Tìm cái gì đó giống đường ranh giới thử xem, xem tại sao chúng không thể bò ra khỏi phạm vi hoạt động. Trước lúc ấy thì đừng tiếp xúc chính diện với chúng.”

Hơn mười zombie bắt đầu tìm kiếm dọc theo phạm vi hoạt động của lũ mối. Dương Anh Anh đứng ở bên cạnh Đường Ngạo, cũng đang tìm kiếm. Các loại nòng súng, dao, đao xối tung lá rụng vang rào rào.

Đường Ngạo ngẩng đầu lên, thấy Dương Anh Anh ngũ quan tinh xảo, vóc người nhỏ nhắn, nếu như đôi mắt không phải là màu vàng kim thì quả thật không khác gì lúc trước.

“Cô còn có trí nhớ lúc sống không?” Không biết vì sao anh lại hỏi cô như vậy. Dương Anh Anh cố gắng suy nghĩ một lúc, cuối cùng khẽ lắc đầu. Đường Ngạo cũng không nói nữa, cúi đầu giúp đỡ mọi người tìm kiếm.

Mặt đất phủ kín lá rụng nhìn có vẻ không khác gì bên trong, nhưng Đường Ngạo nhanh chóng phát hiện đất bên trong có một tầng bột phấn màu trắng. Xem ra đám mối này chỉ có thể tồn tại trên lớp phấn ấy. Hà Hợp chạy đến bên anh: “Đốt luôn không?”

Đường Ngạo lắc đầu: “Nơi này là rừng núi, cỏ cây rậm rạp, một khi bốc cháy sẽ không khống chế được, ngay cả chúng ta cũng sẽ bị hỏa táng ở đây mất.” Anh cân nhắc một lúc rồi đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau liền mang một tên có lông thỏ về. Anh ném tên này vào trong đám mối, chỉ nghe một tràng xào xạc.

Tên kia ban đầu còn cố chạy ra ngoài, sau đó bước chạy càng lúc càng ngắn. Cuối cùng giống như trúng Hóa Cốt Miên Chương, ngã gục xuống đất. Chỉ chốc lát sau trên đất chỉ còn lại đồng quần áo rải rác.

Mười mấy giây sau, ngay cả quần áo cũng không thấy nữa. Mặt đất chỉ còn một vũng chất lỏng không rõ vẫn bốc hơi nóng.

Xem ra đây chính là vòng bảo vệ. Đường Ngạo chỉ cảm thấy kỳ lạ một điều là bọn chúng cũng phải ra vào mới phải. Xem ra phải bắt một tên cấp ột chút để hỏi mới được.

Anh ra bên ngoài tìm một lúc lâu, thỏ không có lực sát thương, trâu thì cồng kềnh, chó và dê cũng không có giá trị sử dụng thực tế, những tên này chắc chỉ là vật thí nghiệm thôi. Nhưng dung hợp ưng, sói, báo v... v... thì cũng tạm coi là cấp cao rồi.

Anh ở bên ngoài vòng một vòng, rất nhiều con tin bị trói lên cây cũng đã xuất hiện hiện tượng mất nước. Trên đất còn rải rác hài cốt của những nhóm cứu hộ.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một người, nhìn qua thì không khác gì những kẻ khác. Đường Ngạo lập tức đi theo sau, nhưng thính giác tên kia cũng rất tốt, lập tức phát hiện ra. Động tác của Đường Ngạo nhanh hơn hẳn rất nhiều, nhanh như chớp nhào về phía trước, lập tức đẩy tên kia ngã xuống đất.

Hai người lập tức giao đấu. Đường Ngạo cũng không đánh chết hắn, chỉ giữ hai tay hắn, lục lọi trên người hắn một hồi. Không có bất kỳ thứ gì, trên người hắn cũng không có mùi gì đặc biệt, thật kỳ quái.

Đường Ngạo khiêng hắn lên, ném thẳng vào đám mối kia. Kỳ lạ là đám mối kia lại không ăn mòn hắn. Hắn giẫm lên đồng lá phía trên đám mối, chạy như một làn khói.

Đường Ngạo lại bắt thêm một con, lúc này rút kinh nghiệm trói chân nó trước. Thấy đám mối không ăn mòn mới từ từ nghiên cứu.

Bọn họ lấy máu của con cấp cao này bôi thử lên lưỡi dao, đưa vào đám mối thì quả nhiên không bị ăn mòn. Mọi người mừng rỡ, đồng loạt xông lên, không chút do dự đánh chết con cấp cao này, sau đó lấy máu bôi khắp toàn thân.

Hà Hợp đi trước, từ từ giẫm lên đám mối, quả nhiên không bị ăn mòn. Mười ba zombie lúc này mới hùng dũng xông qua đám mối.

Cấp bậc của đám quái vật bên trong đương nhiên cao hơn rất nhiều, Đường Ngạo dặn mọi người đi tập trung, không để bị bọn chúng tách ra tiêu diệt.

Trời dần tối, đêm đen sắp bao phủ khu rừng. Một con zombie màu vàng kim luôn đi bên cạnh Dương Anh Anh. Đường Ngạo thở dài, hai kẻ này thể hiện ân ái làm anh có chút nhớ Hải Mạt Mạt.

Lúc này con nhóc kia chắc đã tan học rồi, không biết đang làm gì. Anh không đưa Gâu Gâu theo, con chó kia ở thành phố E nhất định có rất nhiều fan chăm nom, cũng không cần lo cho nó.

Đi trên núi lâu như vậy, lại còn phải đánh quái, mọi người cũng hơi mệt mỏi. Đường Ngạo ra hiệu nghỉ ngơi tại chỗ, nạp đạn, sửa sang vũ khí.

Làn sóng zombie tiếp theo chỉ sợ cũng sắp tới rồi.

“Sau khi ra khỏi nơi này, anh có thể làm chủ hôn cho bọn tôi được không?” Dương Anh Anh bên cạnh anh đột nhiên hỏi. Đường Ngạo liếc mắt nhìn con zombie nam màu vàng kia: “Với anh ta?”

Dương Anh Anh gật đầu, mặc dù mất đi trí nhớ trước kia, nhưng bị cách ly ở thành phố E cũng coi như sống cuộc sống loài người một đoạn thời gian. Đám zombie cũng nảy sinh hi vọng, cho dù là sống ở khu cách ly, ít nhất cũng có thể tồn tại bình thường ở trên cõi đời này.

Vì vậy mấy con zombie đều tự tìm bạn ính, có thể là zombie mang về trong lúc dọn dẹp từ những thành phố khác, có thể là tự sản tự tiêu, ví dụ như Lưu Vân Mỹ gần đây hình như có gì đó với Hà Hợp. Hai người thường xuyên ‘liếc mắt đưa tình’.

Đường Ngạo gật đầu: “Được.”

Dương Anh Anh vui mừng: “Chúng ta trước kia là bạn đúng không?”

Đường Ngạo nhìn cô, mắt hơi rủ xuống là có thể nhìn thấy bộ ngực quyến rũ kia, nghĩ lại quang cảnh tuyệt đẹp ngày xưa, anh vội ho một tiếng: “Ừ. . . . Coi như thế đi.”

Dương Anh Anh vui vẻ: “Thật tốt, tôi có thể bảo Mạt Mạt làm phù dâu cho tôi được không?”

Đường Ngạo ừ một tiếng, nhìn cô chạy về phía con zombie nam vàng kim kia thân thiết khê khằng nói chuyện.

Việc đời khó đoán, ban đầu sao có thể ngờ hai năm sau lại là kết cục này. Nhưng như vậy cũng không tồi, ít nhất bọn họ còn có thể gặp lại, bọn họ đều còn sống.

Ngắn ngủn hai năm, đây đã là kết quả khiến bao nhiêu người hâm mộ.

Hải Mạt Mạt, anh nhắm mắt lại, dường như còn có thể ngửi được hương cam ngọt ngào trên người cô. Mới đi không lâu nhưng thật sự là. Rất nhớ cô.

93. Chương 93

Chương 93: Sự tàn khốc của sinh hóa

Editor: mềomỡ

Đường Ngạo đang nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên trong tai nghe truyền tới một giọng nói mềm mại: “Ba. . . . Anh!”

Đường Ngạo mở mắt, còn tưởng rằng mình nghe nhầm cơ, vậy mà trong tai nghe lại nhanh chóng truyền tới giọng nói vui sướng của cô: “Ba. . . . Anh! Anh có nghe thấy Mạt Mạt nói không?”

Khóe môi Đường Ngạo khê nhếch lên, tâm tình đột nhiên tốt đến lạ thường: “Có, em muốn nói gì?”

Khi đó Hải Mạt Mạt đang ngồi trên ghế của Đường Diệu Thiên, nói chuyện phiếm cùng Đường Ngạo ngay trước mặt hơn mười sĩ quan chỉ huy: “Mạt Mạt vừa được học một bài hát mới, chờ anh về em hát cho anh nghe nhé.”

Đường Ngạo như uống quỳnh tương, ngọt cả đến trong lòng: “Ừ.”

Hải Mạt Mạt nghịch nghịch ống nghe, từ nơi này có thể thấy tình hình ở chỗ Đường Ngạo: “Anh mau trở về nhé, Mạt Mạt học từ bà nội rất nhiều món ăn đấy. Bà nội còn dạy Mạt Mạt đan khăn quàng cổ nữa cơ.”

Đường Ngạo đứng lên, nắm dao trong tay: “Ừ, anh sẽ về nhanh thôi. Mạt Mạt phải nghe lời đấy.”

Hải Mạt Mạt hình như gật đầu: “Buổi tối anh có về được đến nơi không?”

Đường Ngạo giãn gân cốt: “Anh sẽ cố hết sức.”

Sau đó anh liền sải bước đi về phía trước: “Đứng dậy nào, đứng dậy nào, mấy người chưa ăn cơm à!”

Tất cả mọi người đều nghe được cuộc đối thoại qua tai nghe vừa rồi, cho dù không phải tiếng zombie bọn họ vẫn nhận ra giọng Hải Mật Mật. Vì vậy mọi người đều biết Đường tổng được sạc pin rồi.

Trên đường đi có thể gặp phải quái vật dung hợp với sói hoặc báo, kỹ thuật không quá thành thực, rất nhiều con vẫn còn bộ lông màu đen trên người. Đường Ngạo giơ tay chém xuống, dao rất ít khi trượt. Cứ một nhát lại mang theo một chùm máu.

Những thứ này mặc dù cũng rất nhanh nhẹn, nhưng đội của Đường Ngạo đều không phải người thường nên chúng không còn quá đáng sợ nữa. Vậy nhưng sắc mặt mười sĩ quan chỉ huy trước bàn chỉ huy lại vô cùng khó coi.

Nếu lần này phái đội binh chủng khác đi trước thì hậu quả thật khó mà lường được.

Hải Minh Tiển cũng có mặt, anh ta mặc dù không phụ trách chỉ huy, nhưng là cố vấn của kế hoạch lần này. Dù sao anh ta cũng là người hiểu về những thứ này nhất. Từ đầu tới cuối anh ta đều rất bình tĩnh: “Những thứ này đều là vật thí nghiệm sơ cấp, không tạo thành nguy hiểm với bọn họ được đâu.”

Mọi người nhìn anh ta một cái, tất cả hành động của kế hoạch lần này đều được quay video và đưa lên trên. Thành quả nghiên cứu về khoa học sinh vật của anh ta có lẽ thật sự sẽ trở thành vũ khí quân sự đời mới. Sức mạnh như vậy chắc chắn sẽ được tán thành. Dù cho nó rất nguy hiểm.

Đội của Đường Ngạo như mũi dao sắc nhọn cắm thẳng vào trái tim quân địch, nhưng phía Tướng Hồng Phúc vẫn không có động tĩnh gì.

Trời dần tối, Đường Ngạo không cần kính nhìn đêm vẫn có thể thấy vô cùng rõ ràng. Trong bụi cỏ bên kia có một kẻ mai phục, nhìn từ xa chỉ thấy cả người lông đen sì. Một con zombie màu bạc bên Đường Ngạo ha ha một tiếng, lập tức nhào qua, định bụng sẽ bẻ gãy cổ nó giống như những con quái vật khác. Đột nhiên con quái vật kia nhảy lên, hành động lại nhanh nhẹn vô cùng.

Nó nhảy vọt lên phía trên zombie, hai đầu gối quỳ đè lên đầu vai zombie, sau đó dùng tay ôm đầu zombie giật một cái. Mọi người còn chưa phục hồi tinh thần, đầu con zombie kia đã ở trong tay nó.

Tay nó đánh vỡ đầu zombie, cắn rột một tiếng, vừa ăn ngấu nghiến tủy não bên trong vừa cảnh giác chú ý mọi người.

Nó không phải vật thí nghiệm!

Đường Ngạo ra lệnh tất cả zombie tập trung, bao vây nó. Nhưng nó đâu dễ để bị bao vây, nó rít một tiếng, từ bốn phía trong rừng rậm xông ra rất nhanh quái vật hình thù kỳ quái. Có trâu, có con lại như con chuột khổng lồ.

Mọi người trước bàn chỉ huy rừng mình, Hải Minh Tiển cũng ngồi thẳng người dậy: “Là người dung hợp gene động vật, bọn nó có lẽ nghe sự điều khiển của con lông màu đen kia.”

Bọn quái vật hình thù kỳ quái này liền chết xông lên, đám zombie rút vũ khí, bắt đầu nổ súng. Súng bắn vào cơ thể bọn chúng, bọn chúng cũng sẽ chảy máu, nhưng không hề lùi bước. Hình như không khí đậm mùi máu tanh đã khơi dậy sát khí của bọn chúng khiến chúng xông lên như nổi cơn điên.

Có zombie bị sừng trâu nhấc lên, nếu không phải cơ thể đã được dung hợp gene, da cứng, thì chỉ sợ một phát húc đã đủ để bọn họ bụng thủng ruột lòi.

Đường Ngạo và con quái vật lông màu đen kia đánh nhau, nó phát ra tiếng xì xì rồi đột nhiên há miệng, một luồng nọc độc phun ra. Đường Ngạo không để phòng chiêu này, lập tức bị phun trúng.

Kính bảo hộ bị chất lỏng màu xanh lục che kín, con quái vật kia lập tức nhào lên. Anh đứng không vững, bị đẩy ngã xuống đất. Mắt con quái vật màu đỏ tươi kỳ dị, trong miệng không phải đầu lưỡi mà giống như lưỡi rắn.

Nó lè lưỡi, đến gần Đường Ngạo. Nhưng chỉ là để đánh hơi bằng lưỡi giống loài rắn chứ không nguy hiểm. Khi lưỡi nó liếm qua mũ bảo hộ của Đường Ngạo lại truyền đến tiếng xì xì của kim loại bị ăn mòn.

Đường Ngạo chửi thề một tiếng, quái vật này nhìn gần còn kinh khủng hơn, ngay cả các sĩ quan chỉ huy trước bàn chỉ huy đều cảm thấy toàn thân rét run. Đường Diệu Thiên siết thật chặt hai nắm đấm, vẻ mặt bình tĩnh nhưng trên trán lại toát ra mồ hôi lạnh.

Sức Đường Ngạo và con quái vật kia ngang nhau, anh cố gắng không để cho quái vật đến gần, dao trong tay phải chém lên người quái vật nhưng da nó lại cứng vô cùng. Dao chém vào như chém phải vỏ cây già ngàn năm, hoàn toàn không xi nhê gì.

“Mẹ kiếp!” Đường Ngạo mắng một tiếng, lật người lặn một vòng, ghì nó ở phía dưới, một đầu gối quỳ đè lên eo nó. Sau đó anh rút máy cắt kim loại loại nhỏ ra. Trước mắt phủ kín chất nhầy màu xanh lá, anh dùng tay áo lau đi nọc độc trên kính bảo hộ. Nhân lúc này, quái vật kia đột nhiên dùng sức, lập tức đè anh xuống đất, dăm một phát thật mạnh.

Dù mạnh như Đường Ngạo cũng bị nó đánh cho hoa cả mắt! Nó há miệng, định cắn đứt cổ họng Đường Ngạo. Đường Ngạo cũng bất chấp, cầm thẳng dao vào trong miệng nó. Nó ngậm miệng lại, kẹp lấy lưỡi dao. Chỉ hơn 10 giây, lưỡi dao đã bị ăn mòn chỉ còn lại chuôi!

Đường Ngạo lần này thật sự kinh ngạc, đây rốt cuộc là thứ gì vậy? ! Anh tiện tay lượm tảng đá, nhét vào cái miệng đang định đưa tới kia! Máy cắt kim loại vẫn còn ở bên hông, anh vừa cầm lấy thì đột nhiên có thứ gì đó phi tới, lập tức nhào lên trên đầu quái vật kia, sau đó cào vào mắt nó! Mắt quái vật kia dường như vẫn sợ dị vật, lập tức lách mình tránh ra.

Lúc ấy vừa khéo cắt qua lớp áo còn chưa quá rách nát dưới bộ lông dài.

Mọi người trước bàn chỉ huy dường như đều rơi vào cảnh tượng không ngờ, ngẩn ngơ không nói được gì. Đường Ngạo lau sạch sẽ kính bảo hộ, mới phát hiện thứ nhào tới là một cục màu trắng, giống như con chó.

. Không, đó chính là con chó! Gâu Gâu!

“Gâu!” Nó kêu một tiếng giống như thắng lợi, nhanh chóng quay sang đuổi theo những con quái vật khác.

“Mẹ kiếp!” Đường Ngạo đứng lên, cầm máy cắt kim loại tự động. Cho dù có dung hợp tất cả gene thì mắt vẫn là điểm yếu của động vật. Trừ phi bản sao của Hải Minh Tiến cải tạo người thành máy, nếu không tấn công vào mắt vẫn có hiệu quả.

Dao này, có lúc người không thông minh bằng chó, quả là sự thật đau buồn nhưng không thể không thừa nhận. Quả nhiên bên kia tai nghe truyền đến lời cảm thán của Hải Mạt Mạt: “Ba. . . Anh, chúng ta đều thật ngốc!”

Đường Ngạo hừ lạnh: “Sao con chó này lại chạy đến đây?”

Gâu Gâu lè lưỡi, những quái vật này không dễ đối phó như zombie, nó quyết định ngồi xuống nghỉ một lúc, đuổi theo một ngày xe, mệt chết đi được!

Địa thế nơi này phức tạp, máy bay không dễ hạ cánh, để tới được điểm tiếp cận gần nhất, quân đội lái xe đưa người đến. Cũng may nhờ vậy, Gâu Gâu mới có thể ngửi mùi đuổi theo.

Mùi của zombie nặng hơn người bình thường, cái mũi nó lại bén nhạy, muốn đuổi theo cũng không khó. Nó từng thấy Hải Mạt Mạt đào dưới lưới cách ly nên cũng học theo, đáng tiếc lần đầu tiên không cẩn thận, bị điện giật bất tỉnh.

Đám fan sợ hết hồn, gọi điện thoại khắp nơi cầu cứu. Cuối cùng dưới áp lực của dư luận, Chính phủ phải phái người tới cấp cứu. Gâu Gâu nằm im bất động, chờ đến lúc người bên ngoài ngồi máy bay vào đưa nó đi bệnh viện. Vừa tới bệnh viện, khi bác sĩ định tiêm cho nó một mũi thì nó đột nhiên nhảy lên, lập tức chạy mất tăm.

Về mặt của mọi người đều biến thành. . . . = =

Khi máy cắt kim loại trong tay Đường Ngạo phát ra tiếng ma sát của đá mài thì quái vật kia lại gào thét xông tới. Đường Ngạo giơ tay phải lên. Nếu đã biết nhược điểm là mắt thì mục tiêu sẽ rõ ràng hơn rất nhiều. Có điều động tác của nó quá nhanh, muốn lập tức đánh trúng mắt nó cũng không phải là chuyện dễ

dàng. Máu thịt bắn tung tóe, ngực nó bị máy cắt kim loại trên tay Đường Ngạo khoét ra một miếng to như nắm tay. Vết thương cũng không sâu, máu cũng chảy không nhiều lắm. Đường Ngạo lại ngẩn cả người.

Nó lại nhào tới, Đường Ngạo nghiêng người né tránh, nhưng không tiếp tục tấn công. Có người trước bàn chỉ huy nóng nảy: “E1, cậu làm gì vậy? !”

E1 là biệt hiệu của Đường Ngạo trong lần hành động này. Anh không trả lời, lại liên tiếp tránh né mấy lần. Móng vuốt sắc nhọn của quái vật kia cào rách đồng phục phòng hộ, đâm bị thương cánh tay trái của anh. Anh bắt đầu chảy máu.

Đường Diệu Thiên cũng sốt ruột: “E1! Đường Ngạo! !”

Đường Ngạo phản kích, anh phi thân nhào về phía trước, hung tợn đánh ngã quái vật xuống đất. Sau đó anh kéo túi áo phía bên trái của quái vật ra, quần áo kia vẫn còn rất mới, túi vải nhỏ trong túi áo viết rõ ràng thông tin. Trên đó có tên đơn vị, tên họ chiến sĩ, nhóm máu và thông tin cá nhân.

Người trên người vẫn xì xì phun khí thể màu xanh lá cây, dịch a-xít trong miệng nhỏ xuống quần áo anh, phát ra tiếng xèo xèo. Anh có thể cảm nhận được chất lỏng kia đang ăn mòn da thịt, nhưng lại không nhúc nhích.

Có người trước bàn chỉ huy đột nhiên lên tiếng: “Chuyện gì xảy ra vậy, đoạn vừa rồi, quay lại.”

Thao tác viên tuân lệnh, tua lại đoạn vừa rồi.

Sau khi được phóng to, tất cả mọi người đều thấy rõ. Trong cái túi nhỏ trong túi áo bên trái ghi rất rõ:

Họ tên: Đường Dực

Nhóm máu: O

Đơn vị: Quân khu X sư đoàn X

Phiên hiệu bộ đội.

Quái vật lông đen là cái lưỡi quỷ dị kinh khủng, gương mặt đã sớm không nhìn ra diện mạo thật sự. Đột nhiên, không còn ai nhần tâm nhìn tiếp nữa.

94. Chương 94

Chương 94: Lời nói dối thiện ý

Editor: mèomỡ

Bàn chỉ huy lặng ngắt như tờ, thông qua tín hiệu kính bảo hộ truyền tới, mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình bên phía Đường Ngạo. Đường Dực là chiếc lưỡi kinh khủng không ngừng nhào vào cắn. Đường Ngạo chỉ cố gắng né tránh, hạ thủ lưu tình, mỗi chiêu của Đường Dực lại đều trí mạng.

Nhiều chỗ trên người anh đã bị chất dịch độc ăn mòn. Qua một lúc lâu, một sĩ quan chỉ huy rút cuộc cũng lên tiếng: “Không thể vì người chết mà hi sinh người sống.”

Khóe miệng Đường Diệu Thiên giật giật mấy cái, cuối cùng ông đứng dậy, rời khỏi bàn chỉ huy. Không ai giữ ông lại, dưới tình huống như thế này dù là ai cũng không nỡ lòng nhìn tiếp.

Sĩ quan chỉ huy số 2 kiên quyết ra lệnh: “E1, dừng để những chiến sĩ này hi sinh vô ích.”

Đường Ngạo vẫn không ra tay, virus zombie bộc phát rùng rã hai năm rưỡi, anh ở lại thành phố bùng phát bệnh dịch, nhìn thấy zombie còn nhiều hơn thấy người, số người đã giết cũng đếm không xuể. Trải qua hiện thực tàn khốc như vậy, vốn tưởng rằng đã là cực hạn.

Anh luôn hành động theo lý trí, nhưng lúc này mới hiểu được cái gọi là vũ khí sinh hóa, có thể vô tình đến mức nào.

“Anh!” Lại một lần bị Đường Dực đẩy ngã xuống đất, chất dịch a-xít từ khoe miệng anh ta chảy xuống, nhỏ xuống trán anh tạo thành một vết sẹo màu đen. Tất cả cố gắng trao đổi của anh đều vô ích. Đường Dực không hề có bất kỳ phản ứng nào, anh ta không ngừng cố gắng giết chết anh, ăn tuỷ não anh!

Gâu Gâu vội vàng nhào tới, hai móng trước của nó cào vào mắt Đường Dực. Đường Dực tức giận ném nó ra xa, đập vào một thân cây. Cổ tay phải Đường Ngạo gắn máy cắt kim loại, anh chỉ cần đưa cổ tay phải cửa vào mắt Đường Dực là có thể cắt nát đôi mắt anh ta.

Nhưng nếu làm như vậy, máu anh ta sẽ bắn lên người anh, cả đời cũng không thể nào rửa sạch được.

“Anh! Đường Dực!” Tất cả cảm giác đau trên người đều biến mất, Đường Dực đắm một phút, bịch một tiếng, kính bảo hộ mắt tác dụng. Nhân viên kỹ thuật thử mấy lần, cuối cùng bó tay, chán nản nói: “Thiết bị truyền tin số 1 mất tín hiệu.”

“E1! Phục tùng mệnh lệnh!” Sĩ quan chỉ huy số 2 lớn tiếng ra lệnh, tai nghe của Đường Ngạo không hỏng nhưng anh chỉ nghe được tiếng vang ong ong mà thôi.

Anh đứng dậy, máu trên đầu từ tóc chảy xuống, lưu lại vết màu đỏ tươi. Đường Dực tiếp tục đắm tới, anh chỉ nghiêng đầu tránh, máu vẩy khỏi tóc, bắn lên kính bảo hộ của E2. Màn hình trước bàn chỉ huy cũng dính vết máu.

Sĩ quan chỉ huy số 2 quýnh lên, đành kéo Hải Mạt Mạt tới: “Nói chuyện với cậu ta đi!”

Hải Mạt Mạt cắn môi dưới, thật lâu sau mới khẽ nói: “Ba anh, anh có nghe thấy Mạt Mạt nói không?”

Qua một lúc lâu, Đường Ngạo rút cuộc đứng vững vàng, giọng anh trầm thấp truyền qua tai nghe: “Có.”

Hải Mạt Mạt khẽ nói: “Anh bảo mọi người cùng nhau bao vây tạm thời đánh bác cả bất tỉnh! Đây chẳng lẽ không phải chuyện tốt ư, bác vẫn còn sống! Mà chúng ta cũng đã tìm được bác rồi!”

Đường Ngạo thở dài một hơi, rũ bỏ chán nản: “Ừ.” Anh lập tức chỉ huy mười một zombie xông tới, để lại hai con đối phó với đám quái vật quấy rầy.

Anh cùng mười một người hợp sức vây bắt Đường Dực!

Đường Dực đương nhiên không phải đối thủ của họ, kiến nhiều còn cắn chết voi cơ mà.

Anh ta bị ấn ngã xuống đất, Đường Ngạo đã từng đi lính, biết đánh nơi nào để khiến người ta bất tỉnh. Anh giáng một đòn xuống, Đường Dực vẫn gào thét, chứ không hề hôn mê. Đường Ngạo vội hỏi: “Hải Minh Tiến! Nèn đánh vào đâu!”

Hải Minh Tiến từ đầu đến giờ luôn quan sát cẩn thận Đường Dực: “Hiện giờ chỉ huy thân thể anh ta không phải não mà là hạch thần kinh và túi não, cho nên phản ứng của anh ta mới nhanh như vậy. Chỉ có điều đó là phản xạ, gần như không có năng lực suy nghĩ. Trong balo trên lưng cậu có thuốc gây tê hạch thần kinh, cậu tạm thời tiêm cho anh ta hai mũi. Trong máu cậu có thành phần Người Tinh Lọc, cho anh ta uống một chút máu của cậu nữa.”

Đường Ngạo nhanh chóng tìm được ống tiêm tự động, tiêm cho Đường Dực hai mũi. Quả nhiên Đường Dực đang giãy giụa dần dần yếu đi, cuối cùng ngừng hẳn. Đường Ngạo rút máu mình cho anh ta, cũng không biết liều lượng thế nào, dù sao máu ở vết cắt cứ để anh ta uống hết.

Tất cả mọi người bên bàn chỉ huy thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Hải Mạt Mạt vẫn dính lấy bàn: “Ba. . . Anh, đầu anh cũng chảy máu, anh băng bó đi.”

Đường Ngạo quỳ đè lên ngực Đường Dực, giọng nói lại vô cùng dịu dàng: “Ừ.”

Xung quanh, quái vật vẫn đang không ngừng bu đến. Nhưng không có Đường Dực, sức tấn công của bọn nó rõ ràng không đủ, nhanh chóng bị nhóm Đường Ngạo xử lý hết. Trong bụi cỏ có thể thấy được phần tay chân cụt hình thù kỳ quái, trong không khí tràn ngập mùi máu gay mũi. Cả khu rừng không nghe thấy một tiếng chim hót, yên tĩnh như bị bao phủ bởi một luồng tử khí.

Đường Ngạo tìm một cây tùng rần chắc rồi trói Đường Dực lại. Đám zombie hừng hực lửa giận: “Đợi tìm được thẳng khốn Tưởng Hồng Phúc kia, chúng ta phải bạo nát hoa cúc hắn!”

Bọn họ tức giận mắg.

Đường Ngạo băng bó vết thương trên đầu. Cú đâm kia của Đường Dực không hề nhẹ, anh lắc lắc đầu. Hải Mạt Mạt bị sĩ quan chỉ huy số 2 ôm xuống khỏi bàn, cô quay lại ngồi vào vị trí của Đường Diệu Thiên. Mọi người nhìn thấy nhưng cũng chẳng ai ý kiến.

Trên người nhóm zombie lúc này ít nhiều cũng bị thương, Gâu Gâu bị ném vào cây xem ra bị thương không nhẹ. Nó nằm trên đất liềm lông đuôi chân, ra vẻ hoạt động gân cốt.

Mọi người nghỉ ngơi một lúc thì đêm cũng đã khuya. Mấy sĩ quan chỉ huy không ai rời đi, Đường Ngạo cũng đứng lên. Đường Dực còn chưa tỉnh, thế nhưng anh phải mang theo anh ta. Ngộ nhớ anh ta tỉnh lại lại bị đám người Tướng Hồng Phúc bắt thì không ổn.

Anh đút cho Đường Dực uống một chút máu của mình, mũ bảo hộ đã hỏng, anh liền đội lên đầu Đường Dực, đề phòng dịch a-xít trong miệng anh ta nhỏ lên người mình. Sau đó dùng dây leo núi buộc Đường Dực trên lưng mình.

Sức mạnh anh bây giờ người thường không tài nào bì kịp, sức nâng cũng gia tăng rất nhiều, vác thêm Đường Dực cũng không là gì.

Đoàn người tiếp tục đi, trước mặt vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức kỳ lạ.

Hải Mạt Mạt dựa vào bàn chỉ huy, Gâu Gâu đi trước dò đường, người trái người phải. Một lát sau, Đường Dực trên lưng đột nhiên bắt đầu giãy giụa. Hai sợi dây leo núi anh ta chỉ giật một cái liền đứt.

Đường Ngạo mắg một tiếng, hơn mười zombie không thể làm gì khác hơn là cùng xông lên bao vây anh. Hải Mạt Mạt cũng lo lắng: “Ba, thuốc mê của ba vô dụng rồi!”

Hải Minh Tiển cũng rất bất đắc dĩ: “Hiện giờ không có mẫu máu, ba cũng chỉ có thể ước lượng đại khái. Thuốc tê quá liều anh ta sẽ chết mất.”

Đường Ngạo và Đường Dực lại tiếp tục đánh cho long trời lở đất, lần này anh ta càng điên cuồng hơn, mọi người lại không thể thắng tay đánh chết nên vô cùng bị động. Sĩ quan ở bàn chỉ huy dường như vô cùng suốt ruột: “E1, bỏ anh ta đi!”

Đường Ngạo mím môi không nói gì, hiện giờ muốn giết chết Đường Dực, đừng bảo là anh có mười hai người, cho dù một mình anh cũng có thể làm được. Đường Dực lại nhào tới, sĩ quan chỉ huy số 2 kiên quyết: “Giết anh ta đi, mọi người không còn nhiều thời gian nữa đâu!”

Đường Ngạo sao lại không biết!

Máy cắt ở cổ tay phải anh mở ra mấy lần, cuối cùng cũng không hề động thủ. Sơ sẩy một chút, đầu lại bị Đường Dực đánh trúng một phát, anh cũng nổi giận: “Con mẹ nó, anh đủ chưa!”

Đường Dực xèo xèo mấy tiếng, động tác càng lúc càng nhanh. Mấy chục zombie đồng tâm hiệp lực, thật vất vả mới lại bắt được anh ta. Tất cả mọi người nhìn về phía Đường Ngạo, mặc dù không nói nhưng ý đã rất rõ ràng. Anh ta cứ hôn mê rồi lại tỉnh như vậy, không cần chờ đến lúc gặp Tướng Hồng Phúc, chỉ riêng mình anh ta cũng đủ khiến mọi người nháo nhào rồi.

Hải Mạt Mạt nghiêm túc nhìn một lúc, đột nhiên hỏi: “Nếu bác do hạch thần kinh và túi não khổng chế, vậy cắt đứt hạch thần kinh kia đi là xong phải không?”

Hải Minh Tiển bảo nhân viên kỹ thuật phóng đại hình ảnh, nhìn kỹ. Cuối cùng anh ta hướng hẳn Đường Ngạo cắt đứt thần kinh giao cảm, thần kinh cảm giác của Đường Dực.

Đôi mắt đỏ lừ của Đường Dực vẫn đảo, nhưng không thể nhúc nhích được nữa. Đường Ngạo lúc này lại trối anh ta, tiếp tục cồng trên lưng. Trước mặt lại là một mảnh đất trống bao la.

Giống như trên đầu bị hói một mảng vậy, vô cùng bất mắg.

Trên đất trống chất rất nhiều bình giống bình gas, Tướng Hồng Phúc, bản sao Hải Minh Tiển cùng với hai mươi mấy người ngoại quốc hình dáng quái dị đều ở đây. Đường Ngạo vừa thấy Tướng Hồng Phúc, mắt lập tức giống như đã thú nghĩ thấy mùi máu tanh: “Mấy ngày nay trốn đông nấp tây, thật cực khổ.”

Tướng Hồng Phúc hừ lạnh một tiếng: “Mày tưởng rằng mày đã thắng sao?”

Đường Ngạo lắc đầu: “Trước kia tao cảm thấy giết chết mày mới là thắng, hiện giờ tao không nghĩ như vậy nữa. Tướng Hồng Phúc, mày nên xuống địa ngục đi!”

Tướng Hồng Phúc cười ha hả: “Ngu xuẩn, mày tưởng mày là ai? Có tư cách gì mà phán xét tao? !”

Bên cạnh Gâu Gâu sủa một tiếng, nghi ngờ nhìn về phía bản sao Hải Minh Tiễn bên cạnh Tướng Hồng Phúc. Khi đó hắn vẫn mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, đeo kính gọng vàng, dáng người cao ráo, vô cùng lịch sự.

Hắn nhìn về phía Gâu Gâu, giọng nói rất dịu dàng: “E9, tới đây nào.”

Gâu Gâu xù hết cả lông lên, nhìn hắn sủa điên cuồng. Tướng Hồng Phúc hừ lạnh: “Có nên nói cho bọn ngu ngốc này kế hoạch của chúng ta không?”

Bản sao của Hải Minh Tiễn đẩy kính, dù giọng nói hay cử chỉ của hắn đều giống Hải Minh Tiễn thật như đúc: “Nói đi, đáng thương, bọn chúng nhất định không biết mình đã bị tổ quốc mình bán đứng.”

Sắc mặt tất cả mọi người trước bàn chỉ huy đều thay đổi. Họ còn chưa lên tiếng, bên kia Tướng Hồng Phúc đã phách lối cười to.

“Thấy những thứ này không?” Hắn chỉ “Bình gas” chất đông trên đất trống: “Trong đây là độc khí, không đúng, phải nói là bào tử virus. Nó lan truyền qua không khí, một khi sinh vật hít vào, nó sẽ ký sinh trong cơ thể. Dù loài người, động vật, thậm chí thủy sinh vật cũng đều có thể trở thành vật chủ của chúng.”

Đường Ngạo sững sờ, không biết ai trước bàn chỉ huy bỗng thở dài.

Đường Ngạo đột nhiên nói: “Các ông đã sớm biết, đúng không?”

Hơn mười sĩ quan chỉ huy không ai lên tiếng, đầu kia Tướng Hồng Phúc cười đến vô cùng ngông cuồng: “Tin chưa, chúng mày được phái tới để chịu chết. Một bình virus này mà mở ra sẽ phát tán lây lan cả một thành phố. Không cần đánh nhau cùng đám dân dốt, chỉ cần bọn chúng còn thở chắc chắn sẽ lây.”

Điên thật rồi. Đường Ngạo không còn gì để nói nữa, Tướng Hồng Phúc huơ tay múa chân: “Tao nói rồi, tao thích nhìn mày tự mình là thông minh, sau đó lại thất vọng bất lực. Ha ha ha ha. Mày cho rằng quốc gia phái mày tới bắt bọn tao, thật sự là để cho bọn mày tiêu diệt tao sao? Không phải, Đường Ngạo. Sự thật đã chứng minh bọn mày không có khả năng ấy. Bọn chúng thậm chí ngay cả tình huống thật cũng không nói cho bọn mày biết.”

Đường Ngạo không nói gì, trước bàn chỉ huy đột nhiên truyền đến tiếng ấn phím: “Hành động thất bại, kế hoạch Reincarnation, khởi động.”

Reincarnation, luân hồi.

95. Chương 95

Chương 95: Chiếm lĩnh

Editor: mềomỡ

Cái tay kia cách phím ấn càng ngày càng gần, chỉ cần ấn vào cái nút này, quân đội đang đợi lệnh sẽ bắt đầu hành động. Reincarnation, lại một cuộc hủy diệt bắt đầu. Tướng Hồng Phúc vẫn còn đang kêu gào: “Thông báo cho cấp trên của chúng mày, gọi kẻ có thể ra quyết định đến nói chuyện! Lập tức cung cấp máy bay để bọn tao rời đi, nếu không bọn tao sẽ mở bào tử virus, cả cái nước này sẽ tiêu tùng hết!”

Đường Ngạo cắn răng, vẫn không lên tiếng. Đám người này thật quá ngậy thơ, càng là những thứ nguy hiểm quốc gia sẽ càng không để chúng rời đi. Nếu như nói lần trước không khởi động kế hoạch hủy diệt là vì tình thế không đủ nghiêm trọng. Vậy lần này, có thể nói là đã chạm tới giới hạn cuối cùng rồi.

Chỉ có điều cảm giác bị bỏ rơi, thật con mẹ nó khó chịu. Anh mắng một tiếng, trong tai đột nhiên nghe thấy tiếng bịch, sau đó là rầm rầm rầm liên tiếp.

So với đám sĩ quan chỉ huy, Đường Ngạo dĩ nhiên chỉ quan tâm tới một người mà thôi: “Hải Mạt Mạt? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong tai nghe im lặng hai phút, cuối cùng cũng có người nói: “Ba. . . Anh! Phòng chỉ huy đã bị chúng ta chiếm rồi!”

Cô giống như một vị tướng quân thắng lợi, tinh thần phơi phới nói.

Đường Ngạo: “.”

Trong phòng chỉ huy, mười mấy sĩ quan chỉ huy bị trói gô, nhân viên kỹ thuật sợ tới mức run lấy bầy. Hải Mạt Mạt còn xoa xoa đầu anh ta an ủi: “Đừng sợ, chờ ba. . . Anh của tôi về tôi mời anh ăn kẹo, ngoan nhé.”

Đường Ngạo không biết phải nói gì: “Hải Minh Tiễn.”

Hải Minh Tiễn vẫn rất bình tĩnh ngồi ở ghế cổ vắn: “Hả?”

Đường Ngạo có chút tức giận: “Sao anh không trông cô ấy, để cô ấy làm loạn thế hả.”

Hải Minh Tiễn chậm rãi nói: “Tôi không trông được, tôi chỉ là một tiến sĩ tay trói gà không chặt thôi mà.”

Hải Mạt Mạt vui vẻ: “Ba anh cố lên! Bây giờ mọi người có rất nhiều thời gian để đánh bại người xấu rồi! Mạt Mạt chờ mọi người về cùng ăn sáng!”

Giọng nói kia truyền qua tai nghe, Đường Ngạo hít sâu một hơi, vô cùng trịnh trọng đáp: “Được!”

Tướng Hồng Phúc hoàn toàn không ngờ bọn họ lại dám xông lên trong khi mười mấy thùng khí độc đang đặt ngay bên cạnh. Đường Ngạo và mười bốn con mắt nét ngang nhiên tiến lên. Gâu Gâu xung phong đẩy ngã một tên người ngoại quốc cầm súng.

Tướng Hồng Phúc liếc mắt nhìn bản sao Hải Minh Tiễn, đột nhiên đá bay chốt mở, thùng chứa khí độc lập tức mở ra. Khí độc màu xanh nhạt trong thùng phun ra.

Nhân cơ hội này, hơn mười zombie đã chia rẽ được đội hình của chúng.

Đường Ngạo nhào tới, một tay cầm van thùng khí độc vùi sâu vào trong đất, khí thể phun ra ngoài rút cuộc cũng ngừng lại. Trong tai nghe, giọng Hải Minh Tiễn vẫn rất tỉnh táo: “Lửa! Trong balo của các cậu có súng phun lửa. Loại bào tử virus này không chịu nhiệt độ cao, trên 80 độ có thể giết chết chúng.”

Đường Ngạo luôn thích những tay kỹ thuật có thể đưa ra sự hỗ trợ thực dụng như thế này. Anh nhanh chóng rút súng phun lửa từ trong balo, đốt hết những khí thể trong không khí. Quả nhiên nơi nào bị lửa bén qua, khí thể màu xanh nhạt cũng hóa thành bụi đen.

Anh chuyển lời Hải Minh Tiễn cho những zombie khác, vừa nghe cái thứ bào tử quỷ quái này có thể bị tiêu diệt, mọi người đều hưng phấn.

Tướng Hồng Phúc xông thẳng về phía Đường Ngạo, Đường Ngạo cũng không khách khí, súng phun lửa trong tay cũng thiêu trụi hơn một nửa bộ lông trên người hắn.

Tướng Hồng Phúc giận dữ, gầm thét một tiếng lại tiếp tục lên. Hai người xông vào đánh giáp lá cà. Ngay cả đám quái vật cũng không địch lại hơn mười zombie Đường Ngạo mang tới, súng của bọn chúng cũng chỉ như gãi ngứa mà thôi.

Những zombie này tức sôi ruột, lúc này càng không lưu tình, một đám đánh xuống là có thể giải quyết một tên. Bản sao Hải Minh Tiễn dần dần lùi về phía sau, Gâu Gâu từng bước tiến tới trước mặt hắn. Hắn vẫn cười: “E9.”

Gâu Gâu lấy đà, đột nhiên nhảy lên, lao thẳng tới mặt hắn!

Trong lúc hỗn loạn, có ai đó mắng một tiếng, nổ súng bắn về phía mười mấy thùng bào tử virus. Khí thể màu xanh lá cây nổ tung, bùm một tiếng. Quân đóng quân đội lệnh gần đó cũng phát hiện ra, phòng chỉ huy bắt đầu vang lên thông báo truyền tin khẩn cấp. Giọng nhân viên kỹ thuật run rẩy: “T2 yêu cầu nói chuyện.”

Hải Mạt Mạt nhìn đám sĩ quan chỉ huy bị trói, lúc này để cô nói chắc chắn sẽ bị lộ. Cô suy nghĩ một tẹo, đột nhiên nhấc bộ đàm, sau đó ho nhẹ một tiếng, giọng nói biến thành giọng của Đường Diệu Thiên: “Phòng chỉ huy đang theo dõi, tình huống vẫn đang nằm trong phạm vi khống chế. Tiếp tục đợi lệnh.”

Đường Ngạo phỉ nhổ, anh còn lâu mới tin ông già nhà mình sẽ ra quyết định như vậy. Hải Minh Tiễn cũng hơi nhếch khóe môi. Bên kia do dự một chút, cuối cùng đáp một tiếng ‘Rõ’ rồi ngắt tín hiệu.

Hải Mạt Mạt vội vàng tranh công: “Ba anh, Mạt Mạt thông minh không!”

Đường Ngạo cười mắng một câu: “Nghịch ngợm.”

Hải Mạt Mạt chọt một cái thật kêu vào bộ đàm: “Mạt Mạt rất muốn đi với anh, nhưng lần này Mạt Mạt không thể ở bên anh. Anh nhất định phải mau trở về, không thể vì không có Mạt Mạt mà giận dàu dấy.”

Nụ cười trên môi Đường Ngạo dần tắt. Thật ra Hải Mạt Mạt đã sớm biết anh phải tới đây, đúng không? Mà cô không mù quáng đòi theo. Cô lựa chọn ở lại bên Đường Diệu Thiên thăm dò tình hình, giúp bọn họ ổn định hậu phương.

Cho dù EQ không cao, nhưng suy nghĩ của cô chu đáo hơn người ta nghĩ rất nhiều. Một đứa bé phải dùng bao nhiêu nghị lực mới có thể vượt qua loại kích động này, anh không hiểu. Nhưng trên thế giới này chỉ ít vẫn có một người vĩnh viễn đứng về phía anh vô điều kiện.

Cho dù giàu có hay nghèo khó, cho dù sống chết hay ốm đau.

Thế giới này quá hỗn loạn và nhiều cám dỗ, vì thế mà tham vọng của chúng ta cũng càng ngày càng nhiều. Danh vọng, tiền tài, sắc dục, sự hâm mộ của kẻ khác. Nhưng chìm nổi trong bể dục cả đời, khi duyên hoa đào hết, có thể đếm được mấy phần thật lòng?

Đường Ngạo dè Tuồng Hồng Phúc xuống đất. Tuồng Hồng Phúc giật mình, từ khi nào mà trong cơ thể người này lại có sức mạnh như không bao giờ cạn kiệt như vậy! Sức mạnh ấy gần như dè gãy xương hấn, hấn trợn mắt, những chỗ trên mặt không có lông đều đỏ thẫm. Đường Ngạo gầm khê, hai tay ấn mạnh hơn nữa, chỉ nghe rắc một tiếng, hai cái cánh tay Tuồng Hồng Phúc đã bị dè gãy!

Bản sao Hải Minh Tiễn vừa bắt được Gâu gâu, lúc này nhìn sang, vẻ mặt cũng không thể tin. Trước bàn chỉ huy, mặc dù sắc mặt Hải Minh Tiễn bình tĩnh, nhưng trong mắt lại tràn đầy cảm xúc khó tả: “Tiến hóa gene lần ba, đúng là không tưởng.”

Hải Mạt Mạt không hiểu những thứ này, cô chỉ đứng trước bàn cổ vũ cho Đường Ngạo: “Ba đánh hấn đi, đánh chết hấn! Người xấu!”

Đường Ngạo đắm xuống, cả bả vai Tuồng Hồng Phúc cũng bị đánh nát, nhưng hấn kịp thời thu tay. Khí thể màu xanh lá cây đã bắt đầu khuếch tán, tất cả zombie không thềm để ý tới kẻ địch, bắt đầu phun lửa trên diện rộng. Cây cối cũng đã bắt lửa.

Lửa trong rừng lan cực nhanh, chỉ chớp lát sau, cả khu rừng đã ngập trong lửa. Quân đội phía ngoài phát ra tín hiệu truyền tin khẩn cấp lần thứ hai, Hải Mạt Mạt vẫn bảo bọn họ đợi lệnh.

Rừng cháy thế này có tốt cũng có xấu. Tốt là khí thể màu xanh lá cây nhanh chóng bị đốt thành tro. Xấu là ở đây có hơn một ngàn người vẫn bị trói, mà đám Đường Ngạo vẫn bị kẹt ở trong.

Tuồng Hồng Phúc mặt như ác quỷ, dốc hết sức lực cuối cùng ôm chặt lấy Đường Ngạo. Đường Ngạo giật đứt hoàn toàn cánh tay hấn. Lúc này mười mấy kẻ ngoại quốc không chết cũng bị thương. Hơn mười zombie thật ra cũng có thể thoát được. Mặc dù dung hợp gene của bọn họ không ổn định như Đường Ngạo, nhưng muốn bay ra khỏi khu rừng này là hoàn toàn có thể.

Địa thế khu rừng khá cao, bọn họ có thể bay. Nhưng không thể cứ rời đi như vậy được, bởi làm vậy tất cả con tin sẽ bị thiêu chết ở trong rừng.

Mọi người đứng trong biển lửa đang dần lan ra nhìn anh, anh lau vết máu ở khóe miệng: “Cứu người, trói họ lại với nhau, có thể mang bao nhiêu thì mang.”

Lửa càng lúc càng lớn, rừng một khi bốc cháy thì không thể nào khống chế được. Tướng Hồng Phúc nhân lúc không ai để ý còn mang bản sao Hải Minh Tiễn chạy trốn. Đường Ngạo đuổi theo: “Tướng Hồng Phúc, ông đây nhất định phải giết thẳng khốn mày!”

Chung quanh đã biến thành biển lửa, những nhánh cây khô chỉ trong chớp mắt đã chìm trong ánh lửa và nhiệt độ nóng rực. Đường Ngạo nhảy lên, đè Tướng Hồng Phúc bẹp dí dưới đất. Bản sao của Hải Minh Tiễn không biết đã tiêm cho Gâu Gâu thuốc gì mà hiện giờ Gâu Gâu hoàn toàn mất ý thức, ngủ trong lòng hân.

Đường Ngạo đầu tiên là tấn cho Tướng Hồng Phúc mấy phát, sau đó anh phát hiện trên người Tướng Hồng Phúc cũng có hạch thần kinh.

Hạch thần kinh chương tuy không phức tạp bằng não nhưng nó sẽ đưa ra phản xạ nhanh hơn. Não sẽ suy nghĩ, phân tích. Nhưng hạch thần kinh chỉ là phản xạ có điều kiện mà thôi. Cho nên có đôi khi dùng hạch thần kinh khống chế thân thể, tốc độ sẽ nhanh hơn dùng não. Ngay cả khi não không hoạt động, thân thể cũng vẫn sinh ra phản xạ có điều kiện.

Đường Ngạo lập tức cắt đứt hạch thần kinh của Tướng Hồng Phúc. Tướng Hồng Phúc đau đến mức co quắp cả người. Đường Ngạo lấy hết thuốc mê trong ba lô tiêm cho hắn. Hắn rốt cục cũng mất ý thức.

Hơn mười zombie cứu mấy trăm người, sau đó buộc họ lên người mình, nhảy thẳng từ vách đá cao bảy, tám mét xuống. Cánh xòe ra trong không trung, lướt gió hạ xuống đất.

Đường Ngạo đã cảm nhận được hô hấp nóng rát, bụi trong không khí cũng làm cho người ta hít thở không thông. Anh vẫn tiếp tục đi tới, phía sau đột nhiên có người kéo áo anh.

Anh quay đầu, phát hiện Đường Dực cũng đã tỉnh lại. Anh ta vẫn còn đang bị trói ở trên người Đường Ngạo, không có hạch thần kinh nào anh ta quả thực không thể khống chế thân thể, mỗi một cử động đều có vẻ vô cùng khó khăn.

Đường Ngạo vẫn không ngừng bước: “Không sao đâu, chúng ta sẽ nhanh chóng ra được khỏi đây thôi.”

Đường Dực mở to hai mắt, đầu lưỡi đã bị cải tạo thành lưỡi rắn nên không thể nói được tiếng người. Anh ta cố hết sức há miệng thở dốc, lại không nói nổi một chữ.

Đường Ngạo trói cả Tướng Hồng Phúc lên trên người, sau đó mới sải bước đuổi theo. Bản sao của Hải Minh Tiễn chạy cũng rất chậm, dù sao thể chất của chính hắn cũng không tài nào bì được với những tác phẩm của hắn. Đường Ngạo nhanh chóng đuổi kịp hắn, sau đó đập cho hắn một phát ngã lăn xuống đất.

Đối mặt với tên này, anh vẫn không dám đến quá gần, chẳng may trên người hắn còn giấu loại thuốc nào đó, bị đánh lén thì nguy. Đường tổng hiện giờ rất quý trọng mạng sống của mình. . . . Hải Mạt Mạt còn đang chờ anh về nhà ăn sáng đấy nhé.

Anh cướp lại Gâu Gâu từ trong lòng bản sao Hải Minh Tiễn, cho vào trong ba lô của mình. Bản sao Hải Minh Tiễn thở dốc không ngừng, nhiệt độ như thế này đã sắp vượt qua giới hạn hắn có thể chịu được rồi.

“Vì sao. . . . Vì sao tất cả các người đều phủ nhận sự tồn tại của ta? Ta là bản sao nghĩa là không có tư cách được sống sao?” Hắn rốt cục cũng đánh mất vẻ tao nhã bình thường. Đường Ngạo đứng ở trước mặt hắn, đột nhiên tháo tai nghe xuống đưa cho hắn. Hắn cầm lấy nhét vào tai trái, bên trong phát ra giọng Hải Minh Tiễn cực kỳ rõ ràng: “Không ai phủ nhận sự tồn tại của ngươi. Nhưng bất kỳ nghiên cứu khoa học nào đều được dùng để thúc đẩy văn minh nhân loại tiến bộ chứ không phải để phá hủy văn minh. Trái tim ngươi không thuộc về nơi đây, vậy nên nơi này cũng sẽ không chấp nhận ngươi.”

Kính bảo vệ của Đường Ngạo hỏng rồi, thế nên không ai thấy được tình huống cụ thể ở đây. Hải Mạt Mạt sốt ruột: “Ba anh! Lửa sắp cháy đến rồi sao?”

Đường Ngạo không đáp lại, tai nghe vì nhiệt độ quá cao nên đã hỏng rồi.

Trong phòng chỉ huy lặng ngắt như tờ, nhân viên kỹ thuật nhìn chằm chằm Hải Mạt Mạt. Sĩ quan chỉ huy số hai rốt cục cũng lên tiếng: “Chỉ huy bộ đội đóng quân ở đó dập lửa.”

Hải Mạt Mạt thả ông ta ra, ông ta cỏi trối cho tất cả các sĩ quan còn lại. Những người này sau khi được cỏi trối cũng không nói gì.

Hải Mạt Mạt ngơ ngác ngồi trước bàn chỉ huy, trên màn hình là số liệu các zombie khác gửi tới. Tuy rằng cứu được hơn 800 người, nhưng có hơn 200 người bởi vì thiếu nước, thiếu dưỡng khí mà chết. Họ chỉ thực sự cứu được hơn 620 người.

Đám mắt nét tiếp tục đứng chờ dưới chân núi, Đường Ngạo vẫn không xuất hiện.

Trời đã sáng, một ngày mới lại bắt đầu. Hải Minh Tiển bắt Hải Mạt Mạt đi ăn sáng. Hải Mạt Mạt cúi đầu, yên lặng đi sau lưng anh ta. Căn tin của phòng thí nghiệm đã chuẩn bị rất nhiều món. Hải Mạt Mạt ngoan ngoãn bê khay đi theo phía sau Hải Minh Tiển xếp hàng. Được một lúc, cô bỗng òa khóc: “Ba anh đã hứa là sẽ về ăn sáng mà! Anh ấy lừa con!”

Hải Minh Tiển ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng an ủi: “Mạt Mạt ngoan, cậu ta chắc chắn vẫn ổn. Mạt Mạt ăn sáng xong là sẽ được gặp cậu ta thôi.”

Còn chưa dứt lời, anh ta đột nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là ban công phòng thí nghiệm, một người đáp xuống ban công. Hải Mạt Mạt còn đang khóc, đột nhiên có người gõ cửa sổ kính: “Này, em khóc cái gì, nhớ giữ cho anh một suất. Tắm xong anh sẽ ăn!”

96. Chương 96

Chương 96: Ông hận dân kỹ thuật

Editor: mèomỡ

Bữa sáng ở căn cứ thí nghiệm có mì, có cơm v...v.... Đường Ngạo muốn một phần mì xào, Hải Mạt Mạt thích ăn rau trong mì, anh liền gấp hết rau cho cô. Cả một buổi tối “Vận động dữ dội”, anh thật sự rất đói bụng. Một phần mì vẫn còn chưa no, bèn bảo Hải Mạt Mạt lấy thêm cho anh một phần nữa.

Hải Minh Tiển lúc này mới hỏi: “Giải quyết xong rồi à?”

Đường Ngạo uống nửa bát sữa đậu nành xong, đáp: “Giải quyết rồi. Tôi không giết Tưởng Hồng Phúc.” Hải Minh Tiển hơi ngạc nhiên, Đường Ngạo lại nói tiếp, “Cổng hiến cho phòng thí nghiệm quốc gia rồi, anh phải “Chăm sóc” hần cho tốt đấy, cẩn thận đừng để hần chạy mất.”

Hải Minh Tiển cười một tiếng: “Hần muốn chạy cũng không dễ đâu. Thế bản sao của tôi thì sao?”

Hải Mạt Mạt cầm suất mì thứ hai trở lại, Đường Ngạo nhận lấy: “Đá vào trong lửa rồi, nhìn thiêu chết hoàn toàn tôi mới rời khỏi đó, lần này không sống lại được đâu.”

Hải Minh Tiển gật đầu một cái, Hải Mạt Mạt lại còn mối quan tâm khác: “Ba... anh, Gâu gâu thì sao?”

Đường Ngạo xoa tay: “Đừng nhắc tới nó nữa, trúng thuốc mê, còn đang ngủ.”

Ăn sáng xong, có người gọi điện thoại tới thông báo cho Đường Ngạo đi họp. Đường Ngạo xoa xoa đầu Hải Mạt Mạt, đi trước. Bộ đội đưa Gâu Gâu vẫn còn đang hôn mê cùng Tưởng Hồng Phúc bất tỉnh nhân sự bị đánh gấn chết tới.

Gâu Gâu được giao trả cho Hải Minh Tiển, chỉ có điều không được phép thả ra khỏi phòng thí nghiệm. Nhưng sau vẫn được Đường Ngạo mang về khu cách ly. Tưởng Hồng Phúc thì được đưa thẳng tới phòng theo dõi cấp A của khu thí nghiệm.

Hải Minh Tiển kiểm tra hần một lượt, cắt đứt hạch thần kinh trong cơ thể hần, sau đó viết một báo cáo, đề nghị dùng hần làm đối tượng nghiên cứu dung hợp gene.

Tưởng Hồng Phúc không thể nhúc nhích nhưng não vẫn sống, chỉ có điều cả đời này hần sẽ phải ở trong phòng thí nghiệm, làm chuột bạch cho người ta nghiên cứu. Thân thể của hần sẽ bị cắt ra từng miếng, nhưng rồi lại nhanh chóng hồi phục. Từ đó về sau hần không còn họ tên, thân phận nữa, chỉ có số hiệu thí nghiệm.

Hiện giờ dung hợp gene của hắn đã vô cùng triệt để, chắc chắn có thể cống hiến rất nhiều cho sự tiến bộ của khoa học sinh vật.

Nhiệm vụ thanh lý các thành phố dần bước vào gian đoạn kết thúc. Sau khi được phun nước sát trùng, trừ độc nhiệt độ, một vài thành phố đã bắt đầu có người ở.

Đường Ngạo lại đưa Hải Mạt Mạt trở về thành phố E, nơi đó vẫn là khu cách ly, cho phép zombie ở. Dần dà, zombie dần rời xa khỏi cuộc sống của mọi người, trẻ em chỉ có thể biết đến giống loài này qua tranh ảnh. Mà mỗi khi đến ngày lễ, luôn có người mang theo con cái tới trước lưới điện thành phố E, vừa thăm quan vừa tặng quà.

Đường Ngạo bởi vì có chức quyền nên được phép tự do ra vào, các zombie khác muốn ra vào vẫn phải qua hai ngày xét thủ tục, hơn nữa bắt buộc phải có người đi theo giám sát.

Hải Mạt Mạt vẫn đang đi học, cô đã học xong toàn bộ chương trình trung học phổ thông, hiện giờ có vài trường đại học danh tiếng ngỏ ý tuyển thẳng. Đường Ngạo đăng ký cho cô vào Đại học Công Nghiệp thành phố B, không trọ ở trường. Nguyên nhân à. Hừ hừ, tự nghĩ đi.

ASA hiện giờ đã thành công ty đứng đầu trong giới sản xuất thuốc, có cả đại lý ở nước ngoài. Đường Ngạo bắt đầu bận rộn, ngày nào cũng họp hành hội nghị. Có khi liên tiếp mấy ngày liền Hải Mạt Mạt cũng chưa chắc gặp được anh một lần.

Hải Mạt Mạt là một sinh viên tích cực, trong đại học có hoạt động gì cô cũng muốn tham gia. Trở lại thành phố E cô cũng có thú vui mới, đó là . . . Bác cả.

Hải Minh Tiến đã dùng mọi cách sửa lại gene của Đường Dực. Nhưng bởi vì vết thương lúc ấy quá nghiêm trọng nên hiện giờ tuy trên người anh ta không có lông, lưới cũng đã thành lưới người, nhưng vẫn chưa nói được.

Hải Minh Tiến cũng không biết anh ta có thể khôi phục hay không. Đường Diệu Thiên và Đường phu nhân đau lòng khôn xiết. Vì không muốn hai đứa con trai anh ta nhìn thấy bộ dạng ba chúng lúc này nên Đường lão tướng quân đưa anh ta đến khu cách ly thành phố E. Hành động này của ông hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người.

Nhưng Đường Dực rõ ràng đã được Hải Mạt Mạt hoan nghênh nhiệt liệt, cô ngày ngày rảnh rỗi sẽ chơi với Đường Dực và Gâu Gâu. Đám fan bây giờ không cần cách lưới điện vẫn có thể thấy Hải Mạt Mạt rồi, muốn chụp hình cô cũng rất thoải mái, còn đặc biệt học rất nhiều dáng pose.

Fan Gâu Gâu cũng được phép tiếp xúc thân thể đơn giản cùng Gâu gâu, nhưng bắt buộc phải đeo bao tay và có binh lính trông chừng.

Thành phố E hoa nở bốn mùa, du khách cũng nườm nượp suốt bốn mùa. Ngoại trừ đến xem Mạt Mạt và Gâu Gâu, thì họ còn đến để tưởng nhớ những người thân đã mất trong bệnh dịch. Cho nên trong khi Đường Ngạo bận tối tăm mặt mũi thì cuộc sống của Hải Mạt Mạt lại có thể nói là muôn màu muôn vẻ.

Đường Dực ban đầu còn có xu hướng công kích, thấy bất kỳ vật còn sống nào đều muốn đuổi theo. Đám mất nét ở thành phố E đều coi anh ta như máy chạy bộ. Mỗi lần bị đuổi thì co giò mà chạy, để anh ta đuổi kịp sẽ bị ăn đòn.

Đây là do hạch thần kinh vẫn còn đang khống chế thân thể. Não anh ta đã ổn, chỉ là không thể hoàn toàn khống chế thân thể mà thôi. Mà giải phẫu cấy ghép não hiện nay vẫn còn bị coi là bất pháp.

Hải Minh Tiến nói lại một phần hạch thần kinh cho anh ta, nếu không thân thể anh ta sẽ héo rút, hư hại.

Anh ta ngày ngày chạy ngược xuôi khắp thành phố E, khuôn mặt lại luôn đóng đinh trong vẻ nghiêm túc, thật sự là vô cùng buồn cười. Gâu Gâu không có việc gì sẽ chạy cùng anh ta, lúc anh ta không chạy còn có thể trêu cho anh ta chạy. Một người nghiêm túc đuổi, một chó vô cùng sung sướng trốn.

Mặc dù có lúc sẽ rơi lệ, nhưng đối với người nhà họ Đường mà nói, anh ta vẫn còn sống, hơn nữa còn trở lại bên mọi người, đây đã là chuyện may mắn nhất trên đời rồi.

Đường Diệu Thiên vẫn thường xuyên cãi nhau với Đường Ngạo. Nguyên nhân đương nhiên vẫn là vì chuyện có liên quan đến Tập đoàn ASA. Đường Ngạo không thêm quan tâm đến cách nhìn của ông, chỉ tập trung chuẩn bị cho hôn lễ của mình và Hải Mạt Mạt. Hải Mạt Mạt không có chứng minh thư, nhưng chuyện đó bây giờ đã không còn là vấn đề nữa rồi. Thành phố E gần như bị hủy diệt hoàn toàn, tất cả tài liệu quản lý cũng xuất hiện chỗ sơ hở.

Muốn bổ sung chứng minh thư cho cô quả thực rất dễ dàng. Đường Ngạo lo liệu mấy ngày, nhanh chóng làm được giấy khai sinh, chứng minh thư v.v...cho cô. Ngày đưa Hải Mạt Mạt đi nhận giấy chứng nhận kết hôn, thời tiết rất đẹp.

Hải Mạt Mạt ngồi ở ghế phụ, trong lòng còn ôm Gấu gấu. Đường Ngạo quay đầu nhìn cô, chỉ cảm thấy trong miệng mình ngọt ngào. . . do bị cô nhét ột viên ô mai.

Có đàn chim bồ câu bay ngang qua bầu trời xanh thẳm, thế giới hoàn toàn tĩnh lặng.

Đến cục dân chính anh không thông báo cho bất cứ ai, cứ như vậy mà đưa Hải Mạt Mạt đi. Hải Mạt Mạt cũng không hiểu, Đường Ngạo bảo cô điền cái gì thì cô điền cái đó. Đợi đến khi giấy chứng nhận đỏ thắm tới tay, Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt, hôn một cái lên trán cô. Từ giờ về sau, đây mới thực sự là bảo bối thuộc về anh.

Anh đã từng cho rằng hôn lễ của mình phải thật từng bừng náo nhiệt, nhưng hiện giờ, anh nắm tay Hải Mạt Mạt lặng lẽ bước đi trên con đường rợp bóng cây trước cao ốc đối diện cục dân chính. Gấu Gấu chạy theo bên chân hai người, khi thì trêu Hải Mạt Mạt, khi thì cắn chân Đường Ngạo. Đường Ngạo liền đuổi nó ra. Hoa ngô đồng rơi xuống đầu vai, bay lất phất như tuyết tháng năm.

Hôn lễ của tổng giám đốc Đường quả thật tốn không ít công sức. Vì để Hải Mạt Mạt không cảm thấy quá khô khan, anh quyết định tổ chức trên núi Kim Đỉnh tại thành phố A. Trên đó có vườn thú, công viên nước, leo núi mạo hiểm v.v...

Đáng tiếc lần đầu tiên chọn ngày không thành. Áo cưới của Hải Mạt Mạt mới mặc vào, đã bị Gấu Gấu nhào lên xé thành vãi rách. Tổng giám đốc Đường giận dữ, ra lệnh không cho nó theo đến hôn lễ!

Lần thứ hai, trong ngày đón dâu có ba thợ trang điểm phụ trách trang điểm cho Hải Mạt Mạt. Tuyển đường chính vốn hay tắc nhất được người dân đồng loạt nhường đường, giao thông trở nên vô cùng thông thuận.

Tổng giám đốc Đường sáu rưỡi đã đến được căn cứ thí nghiệm của Hải Minh Tiển đón dâu.

Đường Diệu Thiên vẫn lo lắng thẳng con mình đi một mình không đáng tin cậy, nên bắt chấp lễ nghi đích thân đi theo. Người bên Hải Minh Tiển không dám làm khó, bèn ríu rít nhìn về phía Hải Minh Tiển. Hải Minh Tiển hắng giọng: “Vậy thì tùy tiện hỏi chú rể một câu là được.”

Tổng giám đốc Đường tự tin hùng hục, tỏ vẻ ‘ra chiêu đi’. Sau đó Hải Minh Tiển đẩy mắt kính gọng vàng, tùy ý ra câu hỏi: “Cho hàm số biểu thị tất cả sóng đồng tính trên một mặt cầu như sau:Untitled

hãy chứng minh nó là nghiệm của phương trình hạt tự do Schrödinger.”

.

Đường đại tướng quân không đành lòng nhìn tiếp, vội trốn đi ra khỏi căn cứ. Môn số học của Đường Ngạo từ năm đầu trung học đã chưa bao giờ đạt tiêu chuẩn rồi.

Sau đó, tổng giám đốc Đường đổi toàn bộ nickname thành: “Ông hận dân kỹ thuật!”

97. Chương 97

Chương 97: Người có tiền sẽ thành thân thuộc

Editor: meomở

Đường tổng không trả lời được nên không được vào phòng cô dâu. Sau đó anh liền. Thẹn quá hóa giận. Anh cực kỳ mặt dày leo cửa sổ vào, ôm lấy Hải Mạt Mạt bên cạnh Hải Minh Tiển, nhảy xuống ban công. Trong phòng náo loạn, Hải Minh Tiển lại chỉ khẽ mỉm cười.

Cũng may tất cả mọi người đã quen với kiểu vô sỉ của anh rồi, lúc này rồi rít xuống tầng, ra khỏi căn cứ. Hải Minh Tiễn dĩ nhiên đi theo xe hoa, Đường Ngạo dắt Hải Mạt Mạt đi bộ.

Thể lực hai người cũng không giống người thường, không lo không theo kịp xe hoa. Chỉ có mình Gâu Gâu là nổi giận. . . Ở trong xe chờ lâu lắm rồi, người đâu?!

Hôm đó là mùa thu tháng mười, đàn chim nhận bay vút qua bầu trời xanh trong vắt.

Đường Ngạo dắt Hải Mạt Mạt đi hết thành phố, bước trên con đường nhỏ trải đầy hoa thu. Trên đầu Hải Mạt Mạt đội vòng hoa được anh đặt làm đặc biệt, trong không khí tràn ngập mùi hoa ngọt ngào. Bấy giờ sáng, không khí sạch sẽ như không hề có người.

Đường Ngạo cầm tay cô, giữa khung cảnh thiên nhiên tươi đẹp, anh ôm cô vào lòng: “Em biết không, anh cảm thấy tất cả mọi chuyện giống như một giấc mơ vậy.”

Hải Mạt Mạt đưa bàn tay mềm mại lên tát bóp một phát: “Đau không?”

Đường Ngạo: “.”

Sau khi đánh xong, cô vừa cười vừa chạy. Hai tay xách váy, lớp lụa mỏng tung bay, mái tóc vàng như ráng mây ban mai, tỏa sáng lấp lánh dưới tia nắng đầu tiên của ngày mới. Đường Ngạo chạy lên, lập tức đè cô xuống thảm hoa cải dầu, sau đó cù cô.

Hải Mạt Mạt cười đến cười run rẩy hết cả người: “Ba anh, ba anh tha mạng!”

Đường Ngạo cọ qua cọ lại một hồi liền có phản ứng. Gần đây quân đội luôn gọi anh đi họp, vấn đề vụn vặt bên Tập đoàn ASA cũng hơi nhiều. Hơn nữa vì muốn cho Hải Mạt Mạt một hôn lễ hoàn mỹ, có thể nói anh đích thân tự mình làm hết mọi việc. Cho dù là bó hoa cưới trong tay cô cũng không dám qua loa một chi tiết.

Rất nhiều nguyên nhân khiến hai người không được ở riêng với nhau, trong lòng anh như đồng ruộng nứt nẻ hạn hán lâu ngày.

Vốn định chờ đến buổi tối động phòng hoa chúc, nhưng lúc này lại không kìm chế được rồi.

Anh cúi người, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đầy đặn mềm mại như cánh hoa, đầu lưỡi chậm rãi phác họa. Đôi cô giống như nước hồ trào lên thủy triều mùa xuân, dịu dàng ướt át. Đường Ngạo có chút hít thở không thông: “Mạt Mạt.” Anh khẽ gọi.

Mặc dù còn thiếu một nghi thức, nhưng đây đã là vợ của anh rồi. Trong biển hoa cải, anh thậm chí có cảm giác không chân thực. Chỉ có điều anh không dám nói ra, nếu không thể nào cũng ăn thêm một phát tát nữa.

Đôi tay Hải Mạt Mạt ôm eo anh, nhẹ nhàng hôn cằm anh: “Ba anh.”

Đường Ngạo nhìn vào đáy mắt cô, chỉ thấy trong đôi kia phản chiếu bầu trời trong vắt, mây trắng lượn lờ. Anh tiếp tục hôn sâu, tay phải kéo cổ áo của mình, giọng nói khàn khàn: “Mạt Mạt.”

Hai người ở giữa thiên nhiên quần quýt suốt một tiếng đồng hồ hơn. Điện thoại của Đường Ngạo vang lên, là Đường tướng quân, bọn họ đã đến rồi. Đường Ngạo nhìn thời gian đã hơn tám giờ, cũng không dám chậm trễ, lập tức sửa sang lại váy cho Hải Mạt Mạt rồi dắt cô chạy tới núi Kim Đỉnh.

Trên núi Kim Đỉnh hôm nay đầy ắp người, ngoại trừ bạn làm ăn của Đường Ngạo và truyền thông ra, còn có fan của anh, fan của Hải Mạt Mạt cùng fan của Gâu gâu.

Đám fan này còn chu đáo hơn cả bạn bè, ai ai cũng theo quà tặng. Tổng giám đốc Đường vui vẻ, vung tay lên, cho phép ai đến trước thì ăn trước. Dù là tới du lịch, tham gia hôn lễ hay là đi ngang qua cũng được chiêu đãi hải sản, bào ngư, tổ yến.

Tô Bách đi theo bạn tới tắm mặt mũi, nhưng cũng không cần. Dù thế nào đi nữa thì tổng giám đốc của bọn anh giờ đã nghèo đến mức chỉ còn lại có Hải Mạt Mạt và tiền. Lúc này không tiêu thì đợi đến bao giờ?

Hôn lễ cử hành ở đỉnh núi Kim Đỉnh.

Trời xanh mây trắng, núi xanh nước biếc. Cổng bằng hoa tươi cùng vô số bóng bay đều đang tô điểm cho không khí thêm phần náo nhiệt. Rất nhiều rất nhiều bánh kẹo cưới được ném lên trời, trong sân cỏ rải đầy kẹo. Vui mừng nhất không phải những đứa bé đùa nghịch nhặt kẹo, mà là cô dâu Hải Mạt Mạt.

Cô sung sướng chạy qua cơn mưa kẹo. Kẹo cưới đặt làm bằng tay đủ mọi màu sắc, khi được các hoa đồng ném lên phản chiếu ánh sáng mặt trời giống như cầu vồng rực rỡ.

Hải Mạt Mạt la hét lay cây kẹo, kẹo rơi đầy đất, hai tay cô ôm sao hết? Cô cuống đến mức không biết làm thế nào, chung quanh vang lên tiếng cười vui vẻ của mọi người.

Mưa kẹo kéo dài khoảng một tiếng, kẹo, mứt hoa quả, thịt bò khô, đủ loại quà vặt thủ công bày khắp cả núi Kim Đỉnh. Trong miệng Hải Mạt Mạt ngậm một miếng toffee dừa, nhưng vẫn muốn đi tìm chocolate. Trên đất toàn là đồ ăn vặt cô thích nhất.

Tổng giám đốc Đường đứng ở bên cạnh, cứ như vậy nhìn cô hận không được ôm hết kẹo trên núi Kim Đỉnh vào lòng. Giây phút ấy, ngay cả ánh mắt anh cũng hiện lên nét cười.

Mặt trời rực rỡ trên cao, Hải Minh Tiến kéo Hải Mạt Mạt vẫn còn đang hăng say tìm đồ ăn vặt đây. Nhìn vô số người xông vào cướp, Đường tướng quân có chút không vừa lòng, dù sao làm vậy cũng quá phô trương lãng phí. Nhưng thấy Hải Mạt Mạt thích, ông lại thôi.

Sau cơn mưa kẹo, âm nhạc vang lên, ban nhạc đang chơi ca khúc chủ đề của bộ Anime nổi tiếng gần đây. Hải Mạt Mạt thường xem Anime, nghe xong cũng sẽ hát. Cô ngậm nga theo, sau đó người của công ty tổ chức bắt đầu cho phép thả bóng bay.

Đường Ngạo tìm ba công ty tổ chức hôn lễ nổi tiếng nhất, yêu cầu yếu tố quan trọng nhất là thú vị. Chính là vì sợ Hải Mạt Mạt không thích, dù sao hôm nay cũng là vì cô, anh hi vọng tất cả chuyện đều sẽ làm cô vừa lòng.

Công ty tổ chức hôn lễ dĩ nhiên cũng dốc hết sức, rất nhiều rất nhiều bóng bay được thả lên trời, trên dây treo đầy hoa tươi và đồ trang trí. Cả bầu trời giống như được phủ một tầng ngũ sắc rực rỡ. Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt đi qua con đường đầy kẹo, bên cạnh là những chùm bóng bay được chạm rãi thả bay, dưới dây buộc kéo theo những bó hoa tươi xinh đẹp nhất.

Hải Mạt Mạt tùy tiện đưa tay ra là có thể bắt được một bó, cô lấy rất nhiều, dọc đường chơi cực kỳ vui mừng.

Hôn lễ không có hoạt động trêu chọc cô dâu chú rể. Đường Ngạo không hy vọng Hải Mạt Mạt cảm giác mình bị lừa. Hôm nay là ngày cực kỳ trọng đại đối với cô, anh không hy vọng cô có chút nuối tiếc nào.

Đến phần rót rượu lên tháp sâm panh, công ty tổ chức hôn lễ chuẩn bị tháp sâm panh cao chừng mười mét. Đường Ngạo và Hải Mạt Mạt bước lên cầu thang. Áo cưới của cô nhìn từ xa giống như thuần trắng, nhìn gần mới biết là được dệt từ những cọng lông khổng tước cực nhỏ, nhẹ mà phiêu dật. Váy trắng xòe ra, hoa mỹ như thiên sứ.

Đường Ngạo nắm tay cô, sợ cô cảm thấy chán nên sâm panh được treo trên không trung. Lúc này chỉ cần cầm trong tay súng phun, ấn nút, rượu sâm panh màu vàng sẽ chảy vào tháp sâm panh thủy tinh.

Hải Mạt Mạt bắt đầu còn rót cùng anh, sau liền giơ súng phun tung tóe, người phía dưới dính đầy sâm panh, nhưng không một ai oán trách. Rất nhiều người biết hai người họ đến được với nhau thật không dễ dàng.

Không ai nhẫn tâm trách cô, trong thời gian hai năm rưỡi, bao nhiêu người sinh ly tử biệt, bao nhiêu người cửa nát nhà tan. Bọn họ là đóa hoa sinh trưởng trong đoạn thời gian đau thương này, hãy để bọn họ hạnh phúc cho cả phần của tất cả những người đã mất.

Hôn lễ cũng không phức tạp, nhân lúc rót sâm panh, Đường phu nhân đại diện cha mẹ hai nhà lên phát biểu. Bà là người phụ nữ dịu dàng, lúc nói vẫn thỉnh thoảng nhìn về phía Hải Mạt Mạt trên đài cao.

Bởi vì Hải Mạt Mạt không thích, nên không có nhiều người lên phát biểu. Hải Minh Tiến, Đường lão tướng quân, Đường phu nhân là có bài phát biểu sẵn nên Đường lão tướng quân không hề nói nhiều.

Ông cùng Đường phu nhân song ca một bài, mặc dù không nói gì, nhưng là tất cả mọi người cảm nhận được sự vui mừng của người nhà họ Đường. Cuối cùng ông còn đánh đùa Hải Minh Tiển: “Tiển sĩ Hải của chúng ta, cả đời thất bại, thành tựu lớn nhất chính là đứa con gái này.”

Phía dưới mọi người cười ầm lên, Hải Minh Tiển không thèm để ý, trên mặt vẫn mỉm cười, anh cũng trêu lại: “Thành tựu lớn nhất đời tôi chính là con gái tôi cứu vớt thất bại của ông.”

Mọi người cười lẫn cười lộn, rất nhiều chuyện ngày xưa của Đường tam công tử cũng bị lôi lên. Trên đài cao, Đường Ngạo ôm lấy Hải Mạt Mạt, chậm chậm thâm đồ đầy tháp thâm panh, “Vui không?” Anh nhỏ giọng hỏi cô.

Mắt Hải Mạt Mạt sáng lấp lánh: “Vui lắm! Sao cái này lại có nhiều màu vậy?”

Đường Ngạo tựa trán vào má cô: “Bởi vì bên trong có bảo thạch, vì để cho Mạt Mạt thấy được nhiều màu sắc khác nhau, bọn họ thả mỗi chén một viên bảo thạch khác màu.”

Khi đó ánh mặt trời vừa khéo chiếu qua tháp thâm panh, ly trong suốt như thủy tinh, vô số bảo thạch lấp lánh chói mắt. Khi thâm panh chảy qua giống như hòa thành bọt nước ngũ sắc, đẹp không sao tả xiết.

Hải Mạt Mạt vừa chơi vừa phá, cho đến khi xuống khỏi đài cao vẫn chưa đã nghiền. Hôm nay là tiệc đứng, đủ loại thức ăn ngon được đưa lên liên tục như nước chảy, khách khứa cầm đĩa tao nhã lễ phép cất ăn.

Hải Mạt Mạt cũng muốn ăn, Đường Ngạo lại đỡ lên đài cao. Người dẫn chương trình bảo cô dâu chú rể trao nhẫn. Đường Ngạo đeo cho Hải Mạt Mạt một chiếc nhẫn 20 Carat được đặt tên là Quang Minh Chi Nhân, chỉ có điều Hải Mạt Mạt không quá hứng thú với đồ trang sức, nên cũng không để ý. Cô ngoan ngoãn làm theo lời người dẫn chương trình đeo một chiếc nhẫn khác cho Đường Ngạo.

Đường Ngạo cầm tay cô, phía dưới vỗ tay rào rào.

Trên đài cánh hoa tung bay như mưa. Vì hôn lễ này, ba công ty tổ chức đám cưới đã chi một món tiền khổng lồ góp hơn 20 triệu cánh hoa hồng tươi. Lúc này bắt đầu thả xuống. Đường Ngạo ôm Hải Mạt Mạt xuống dưới đài, trong mưa cánh hoa, máy ảnh chụp 360 không góc chết rõ từng chi tiết.

Hải Minh Tiển và Đường Diệu Thiên, Đường phu nhân, Đường Hạo cũng đang chờ được chụp chung. Đường Dực bởi vì còn chưa khôi phục, nên không thể tới dự.

Hải Mạt Mạt sốt ruột, chờ chụp ảnh xong liền chạy đi ăn. Đường Ngạo vừa buông tay cô liền chạy mất. Đường Ngạo cùng Hải Minh Tiển, Đường Diệu Thiên đứng chung một chỗ. Đường Diệu Thiên bỗng vỗ vỗ vai anh: “Lập gia đình rồi thì cũng nên thu liễm một chút.”

Đường phu nhân ở bên cạnh lau nước mắt, Đường Ngạo gật đầu một cái. Hải Minh Tiển đang nhìn đôi cánh sau lưng anh: “Cánh cũng nên thu lại đi.”

.

Buổi chiều, Đường Ngạo mang Hải Mạt Mạt đi chơi, buổi tối còn bắn pháo hoa. Rất nhiều Đèn Khổng Minh được thả, bầu trời như nhuộm màu. Tiệc tối vẫn ở tổ chức ở núi Kim Đỉnh, Hải Mạt Mạt mang theo Gấu Gấu đi thả đèn Khổng Minh. Gấu Gấu lay được rất nhiều kẹo, ăn đến mức bụng to như cái trống rồi, lúc này đang nằm ở bên cạnh nhìn cô thả đèn Khổng Minh.

Nơi này nhiều chỗ chơi, vì vậy cô không hề cảm thấy khô khan, sung sướng chơi cả một ngày, cô túm lấy Đường Ngạo: “Ba anh, kết hôn vui thật đấy, Mạt Mạt còn muốn kết hôn! Mạt Mạt muốn kết hôn mỗi ngày!”

Tổng giám đốc Đường giận đến nhảy dựng lên: “Xéo ngay, đời này chỉ cho em kết hôn một lần này thôi! Khốn kiếp!”

Hoàn

98. Chương 98: Ngoại Truyện

Sau khi kết hôn, tổng giám đốc Đường chính thức “Tự mình chấp chính”, tập đoàn ASA hoàn toàn nằm trong tay anh. Anh thường xuyên phải tham gia các loại họp báo, hội nghị, vô cùng bận rộn. Hải Minh Tiễn làm kiểm tra sức khỏe cho anh mấy lần, chuẩn bị tháo hai cái cánh sau lưng xuống.

Đường Diệu Thiên và Đường phu nhân thường xuyên đến thành phố E thăm Đường Dực, cũng thầm lo lắng cho Hải Mạt Mạt. Giá thị trường của tổng giám đốc Đường hiện giờ rất cao, giàu có đẹp trai, số phụ nữ nguyện chết vì anh như cá chép vượt sông, đánh cũng không đi.

Lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì.

Hải Mạt Mạt giờ là sinh viên đại học A, mỗi ngày cũng đi sớm về trễ. Cô không bao giờ theo dõi hành tung của tổng giám đốc Đường, ba ngày hai bữa có thể nhìn thấy là được. Trái lại hai vợ chồng Đường lão tướng quân lại trông con trai thật chặt, sợ anh tật cũ tái phát.

Tổng giám đốc Đường rất tự giác, trường hợp nào cũng không uống say. Cũng không phải do anh hối cải quay đầu là bờ hay gì đó, chỉ là không có hứng thú mà thôi. Nhưng giữa hai người nhanh chóng xuất hiện vấn đề!

Buổi sáng sớm nay, tổng giám đốc Đường hiếm khi không phải đi họp, cũng không cần gặp khách hàng nên định đưa Hải Mạt Mạt đến trường. Kết quả vừa đưa Hải Mạt Mạt tới cửa, giới lăm, bên ngoài đã có bốn chiếc xe BMW, ba chiếc Porsche, Land Rover xếp hạng phía sau, Hummer không chen vào được, cuối cùng là một chiếc Lincoln cực dài, bên cạnh còn có cả lái xe đi giày tây.

Nhìn thấy Hải Mạt Mạt đi ra, mười thằng oắt từ trong xe lao tới: “Mạt Mạt, vừa khéo thuận đường, mình đến đưa cậu tới trường.”

Mọi người nhao nhao tranh nhau nói, tổng giám đốc Đường tức sôi cả gan.

Tổng giám đốc Đường nhiều năm như vậy, chưa bao giờ cảm thấy tự ti. Nhưng khi đứng giữa một đám thiếu niên mười mấy hai mươi tuổi, lần đầu tiên anh phát hiện mình thật sự đã già rồi! ! Thế này là không coi ông đây ra gì đúng không!

Ngày hôm sau, tổng giám đốc Đường lập tức thay Land Rover thành một con Rolls-Royce Silver Ghost, chuyên để đưa đón Hải Mạt Mạt đến trường, tan học. Hội nghị cũng ít đi, lúc không có chuyện gì làm sẽ đưa Hải Mạt Mạt đi dạo trong đại học A.

Hải Mạt Mạt học quản lý tài chính, anh thường xuyên được đại học A mời làm giáo sư thỉnh giảng, trước kia luôn cự tuyệt, hiện giờ đúng là cầu được ước thấy. Hải Mạt Mạt cũng có cơ hội nhìn thấy anh nhiều hơn, có một lần anh thậm chí còn ngồi dự thính cùng Hải Mạt Mạt một tiết. Hết tiết, anh phát hiện trong ngăn bàn Hải Mạt Mạt có tận tám phong thư tình!

Con mẹ nó! Tổng giám đốc Đường lửa giận hừng hực, về đến nhà lại còn bị Đường lão tướng quân và Đường phu nhân lên lớp cho một bài. Vì vậy Đường tổng xưa nay mắt mọc trên đỉnh đầu đột nhiên cảm thấy thật uất ức.

Lúc đến căn cứ thí nghiệm của Hải Minh Tiễn làm giải phẫu, anh đột nhiên hỏi: “Này. Chú Hải, chú xem có thể cải tạo gene của tôi trở lại một chút không?”

Hải Minh Tiễn khó hiểu: “Kỹ thuật vẫn chưa thành thạo lắm, hướng chi đàn ông ở tuổi này không phải vừa đẹp sao?”

Tổng giám đốc Đường ra vẻ không quan tâm: “Tôi làm vậy không phải vì muốn xứng đôi với Mạt Mạt một chút sao.”

Kết quả lại đổi lấy một câu của Hải Minh Tiễn: “Dở hơi.”

Cuối cùng vẫn không cải tạo gene. Tổng giám đốc Đường đứng giữa một đám thanh niên tuổi xuân phơi phới, anh hai mươi chín tuổi đột nhiên có cảm giác tang thương của ông chú.

Mà chuyện Đường lão tướng quân và Đường phu nhân lo lắng cũng không xuất hiện. Hôm đó tổng giám đốc Đường đang nói chuyện với giám đốc (nữ) một nhà máy sản xuất thiết bị y tế của Đức, đột nhiên bên ngoài có tiếng chó sủa, một con chó trắng chạy vào. Tất cả mọi người trong công ty đều biết con chó này là của Hải Mạt Mạt, hơn nữa còn có cả chứng minh thư, họ Hải, tên Hải Gâu Gâu, có nhân quyền.

Cho nên không ai dám ngăn nó.

Gâu Gâu chạy một mạch đến trước mặt Đường Ngạo, không kêu chỉ ngồi đối diện bọn họ, ra vẻ giám sát. Đường Ngạo không biết nên khóc hay cười, chỉ đành tìm cách chấm dứt cuộc nói chuyện nhanh nhất có thể. Gâu Gâu bây giờ có quyền tự do ra vào, ba thành phố ABC, chỉ cần Đường Ngạo không ở trên máy bay là nó có thể tìm được hết.

Từ những điều trên tổng hợp lại, cuộc sống vợ chồng hai người coi như hạnh phúc muôn màu muôn vẻ. Điểm trừ duy nhất là tầng màng chết tiệt kia. Hải Mạt Mạt tuy không cự tuyệt anh, nhưng rất ít chủ động cùng anh ‘lăn lộn’.

Buổi sáng hôm nay, tổng giám đốc Đường tới căn cứ. Hải Minh Tiển đang dẫn một nhóm các nhà khoa học nghiên cứu gene của Tướng Hồng Phúc. Tổng giám đốc Đường ở bên cạnh hưởng lộc một lúc, đợi đám giáo sư đi hết chỉ còn mình Hải Minh Tiển mới tiến lên: “Hải Minh Tiển.”

“Gi?” Hải Minh Tiển đứng im lờm anh một cái. Tổng giám đốc Đường tự động giảm bồi phận: “Ba vợ. . . . Ba biết gene Mạt Mạt có vấn đề đúng không?”

Hải Minh Tiển lập tức đề cao cảnh giác: “Không phải đã nói với cậu rồi sao? Cậu muốn đổi ý hả?”

Tổng giám đốc Đường vội xua tay: “Ba vợ. Tốc độ khôi phục của Mạt Mạt rất nhanh, ba cũng biết đúng không?”

Hải Minh Tiển gật đầu, sau đó tỏ vẻ nghi ngờ: “Rốt cuộc cậu muốn hỏi cái gì?”

Đường Ngạo quả thực chịu thua tên trạch nam không có đầu óc này: “Chẳng lẽ ba không cảm thấy có chỗ nào không nên tự động lành sao?”

Hải Minh Tiển cởi áo khoác trắng, nhìn thuốc vừa phổi. Anh ta đang bận chế thuốc cho Đường Dục: “Nói tiếng người đi.”

Tổng giám đốc Đường đứng một lúc lâu, cuối cùng vẫn không mở lời được.

Hai tháng sau, Hải Mạt Mạt xuất hiện trạng thái nôn mửa, thích ngủ, đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ phụ khoa cũng ngạc nhiên. Tổng giám đốc Đường mừng như điên, sau đó lại mừng quá hóa buồn.

Hải Mạt Mạt mang thai.

Hải Mạt Mạt vẫn còn trinh.

Sau đó, có một tờ báo nhỏ nào đó vạch trần, dưới vẻ ngoài cường tráng của tổng giám đốc Đường thật ra là một cây tầm! Tổng giám đốc Đường nổi giận: “Còn dám phao tin đồn nhảm, có tin ông đây móc ra cho các người xem không!”

. Một cuộc chiến mới lại bắt đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phieu-com>